

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ ПРЕВЪЗХОДСТВОТО НА БОРН

Част 2 от „Борн“

Превод от английски: Кристиян Георгиев, 1993

chitanka.info

На Шенън Пейдж Лъдълм

Добре дошло, скъпо дете.

Честити да са дните ти.

1.

Кулон. Гъмжащият от хора най-краен издатък на Китай, който е свързан със севера само по дух — ала този дух е проникнал дълбоко в човешкото съзнание без оглед на натрапени и несъществени практически съображения, каквито са политическите граници. Земята и водата са даденост, но именно волята на човешкия дух решава как ще бъдат използвани те — и отново тук нямат място абстракциите като ненужна свобода или относителна изолираност. Реална грижа са само празните стомаси, стомасите на деца и жени. Оцеляването. Нищо друго не съществува. Всичко останало е тор, който би трябвало да бъде разхвърлян по неплодородните полета.

Слънцето залязваше и над Кулон, както над пристанището Виктория на близкия остров Хонконг, бавно се спускаше невидима пелена, укротяваща постепенно шумотевицата на деня. С падането на сенките виковете на уличните търговци ставаха някак по-приглушени, а водените на тих глас преговори по високите етажи на величествените конструкции от стомана и стъкло, които рисуваха поднебесния контур на градския силует, приключваха с кимане, свиване на рамене и мимолетни усмивки на мълчаливо съгласие. Настъпваше нощта, възвестявана от ослепителното оранжево слънце, чиито лъчи пронизваха накъсаната и назъбена стена на облаците на запад — ясно очертани като тънки саби, събрали в себе си безмилостна енергия и готови всеки миг да прободат хоризонта, но стремящи се да оставят у тази част на света жив спомен за светлината.

Скоро небето щеше да потъмнее, но мрак нямаше да царства долу. Там щяха да грейнат милионите ярки светлини, създадени от човека, за да осветят града, земята и водата и да маркират изпълнените с напрежение кръстопъти на успехи и конфликти. В бурния и неспиращ карнавал на нощта щяха да започнат нови игри — игри, от които човешката раса би трябвало да се откаже още в зората на Сътворението. Ала тогава не е имало хора — тъй че от кого е

регистрирано? Кой е знаел? Кой се е вълнувал. Смъртта не е била стока за продан.

Малка моторница с мощен двигател под невзрачната външност се носеше по канала Лама покрай брега, насочена към пристанището. Случайният наблюдател би я взел за обикновена гемия, наследена от първородния син на едва скърпващ двата края рибар, на когото веднъж в живота е паднал случай да прекара незаконно хашиш или скъпоценности от Макао или пък е имал ноц на луд късмет в игра на маджонг, или все едно как е успял да припечели нещичко в повече. А синът просто е решил да монтира витло, вместо да разчита на мудната скорост от платното или от примитивните мотори на сампаните, за да прекарва по-бързо стоките си. Нито китайските гранични патрули, нито крайбрежната охрана на Шян Дзин Уан обръщаше внимание на подобни дребни нарушения; те бяха без значение, пък и знае ли човек интересите на коя от фамилиите отвъд Новите територии ще засегне? Растящите по хълмовете билки все тъй носеха добра печалба и пълнеха стомасите — може би и собствените им. Кой се интересува? Да минават и заминават.

Моторницата навлезе в пристанищния коридор, осветяван от двете страни — от остров Хонконг вдясно и от Кулон вляво. Три минути по-късно бръмченето на мотора постепенно се смъкна до най-ниския си регистър и моторницата се плъзна в едно празно място на кея Цим Ша Цуй, оживено и гълтащо немалко долари лице на Кулон, обърнато към морето. Шумните тълпи от търговци наоколо, заложили нощните си капани за туристи, не й обърнаха никакво внимание. Още едно старо корито, завръщащо се след риболов. Много важно.

Ала в следващия миг шумът около най-близките сергии стихна. Възбудените гласове се снишиха и погледите се насочиха към фигурата, изкачваща се по почернялата и омазнена стълба към кея.

Беше свят човек, облечен в дълга бяла дреха, подчертаваща стройното му и изненадващо високо тяло. Под качулката лицето му почти не се виждаше, но полъхът на бриза откри за миг мургавите страни и горящите решителни очи. За всички бе ясно, че не е обикновен свещеник. Беше хешанг, тоест един от избраниците на старите мъдрци, които търсеха сред младите монаси надарените с вътрешно духовно познание, определени от съдбата за висши дела. Ако такъв монах бе висок, строен и с огнен поглед, толкова по-добре.

Подобни свети хора неизменно привличаха вниманието, а от това пък следваха щедри дарения, извикани от страх и преклонение, но най-вече от страх. Може би този хешанг бе член на някоя от мистичните секти, които бродеха по хълмовете и горите на Гуангце, или на религиозно братство от планините на далечния Кинг Гаоян — за членовете им се говореше, че са наследници на малък народ от далечните Хималаи и те открай време предизвикваха у хората силен интерес, обуздан от боязън, тъй като малцина проумяваха неясните им учения. В тия учения под благата маска се криеха тънки предупреждения за неописуеми мъки, очакващи всеки, пренебрегнал постулатите им. А по земята и водата бездруго имаше твърде много мъки — кому бяха нужни още? Затова давай каквото можеш на духовете, на техните посланици с огнен поглед, пък може някога някъде да ти се зачете.

Фигурата в бяло се движеше бавно сред разделилото се множество на кея и след малко се изгуби сред всеобщия хаос. Моментът бе отминал; между сергиите отново се възцари обичайната истерична суматоха.

Свещеникът се отправи по Сализбъри Роуд и стигна до хотел „Пенинсюла“, чиято съдържана елегантност явно губеше битката с околната шарения. Оттам зави по Нейтън Роуд, водещ към Голдън Майл — обяната в светлини главна търговска улица, от двете страни на която стотици търговци се мъчеха да привлекат вниманието на минавачите с крясъци. Стройната фигура на свещеника не остана незабелязана нито от местните, нито от туристите, додето той минаваше покрай отрупаните със стока витрини и сергии, покрай триетажни дискотеки и открити кафенета с огромни рекламни плакати, обещаващи ориенталски удоволствия и лакомства. Вървя близо десет минути сред тоя пъстър карнавал, като от време на време кимаше в отговор на по-настойчиви погледи, а веднъж се наведе към niskия мускулест китаец, който го следваше още от слизането на кея, издаде кратка команда и онзи мина пред него с пъргава танцуваща походка, обръщайки се от време на време, за да открие знак в горящите очи на господаря си.

Знакът дойде — две резки кимания — и свещеникът мина през мънистената завеса на шумно кабаре. Слугата му остана отвън с дискретно пъхната под широката наметка ръка, а очите му обхождаха изпълнената с кресливи тълпи, напълно непонятна за него улица. Тия

хора бяха ненормални! Съвсем луди! Ала той бе телохранител и щеше да брани с живота си светия мъж, колкото и да не му харесваше тукашната обстановка.

Вътре в кабарето сред стелещия се гъст тютюнев дим свещеникът се спря за миг и огледа голямото препълнено помещение. От масите към него се насочиха погледите на посетители в различни фази на пиянство. Неколцина от гостите търкулнаха монети, преди да отвърнат очи, други се надигнаха от местата си, оставиха до чашите си хонконгски долари и се отправиха към вратата. Появата на хешанга очевидно бе имала ефект, но не какъвто би желал дебелият човек в смокинг, който го приближи.

— Мога ли да ви помогна, свети отче? — попита управителят на кабарето.

Свещеникът се наведе и прошепна едно име в ухото на мъжа. Очите на управителя се разшириха, после той се поклони и посочи малка маса до стената. Свещеникът му кимна за благодарност и тръгна след него, когато онзи го поведе към мястото, а насядалите наблизко клиенти се размърдаха неловко по столовете си.

Когато настани госта, управителят се приведе и с почителност, каквато не изпитваше, го попита:

— Желаете ли нещо разхладително, свети отче?

— Козе мляко, стига да ви се намира. Ако няма, чаша вода ми е достатъчна. Благодаря ви.

— За нашето заведение е чест — поклони се мъжът в смокинг и се отдалечи, като се мъчеше да разпознае откъде ли е бавният му мек изговор. Но това беше без значение. По-важното беше, че високият свещеник в бяла дреха има работа с големец. Нещо повече, бе изрекъл името му — едно име, рядко споменавано на Голдън Майл. При това тъкмо тази вечер влиятелната личност се намираше в заведението. Ала свещеникът бе дал ясно да се разбере, че управителят не бива да уведомява за присъствието му. Настоя за пълна дискретност. Августейшият тайпан щял сам да изпрати човек да го повика, щом пожелаел да го види. Нека бъде тъй; такъв бе обичаят на потайния големец, един от най-богатите и знатни тайпани в Хонконг.

— Изпрати някой от кухненските чираци да му потърси скапаното козе мляко из близките магазини — нареди управителят на

оберкелнера. — И му поръчай да побърза, че иначе може и да не дочака смрадливото си поколение.

Светият мъж седеше на масата си и огнените му очи, сега покротки, наблюдаваха суетнята, очевидно без нито да я приемат, нито да я осъждат, а просто я регистрираха със снизхождението на баща към палавите му деца.

Внезапно през няколко маси нещо привлече вниманието му. Припламна голяма клечка кибрит и мигом бе угасена. Последва я втора, сетне трета, която най-сетне бе поднесена към дълга кафява цигара. Свещеникът бавно извърна глава към пламъка и към седналия сам небръснат китаец в грубоватото облекло, който поемаше дима от цигарата. Очите им се срещнаха; кимването на свещеника бе едва доловимо, а отсреща му бе отвърнато със същото почти невидимо движение ведно с угасването на клечката.

Секунди по-късно масата на пушача неочаквано пламна. Огънят се плъзна по повърхността и обхвана бързо менютата и салфетките. Неугледният китаец се развика и с трясък преобърна масата, а смаяните, изпаднали в паника келнери се втурнаха към пламъците. Клиентите наскачаха, а синкавите пламъци подобно на вадички необяснимо бликнаха по пода във всички посоки сред трополящите крака. Хората се хвърлиха да гасят огъня с покривки и престилки, което още повече увеличи суматохата. Управителят и помощниците му възбудено жестикулираха и крещяха, че положението е овладяно, че опасността е преминала. Оркестърът засвири още по-живо, като се опитваше да върне присъстващите в лудешката си орбита и да ги отдалечи от мястото на затихващия пожар.

Ала в следващия миг врявата избухна с нова сила. Двамата помощник-управители се бяха нахвърлили върху опърпания китаец, чиято небрежност и огромни клечки кибрит бяха причинили подпалването. Той им отвърна със серия от резки саблени удари с ръце, а после с един-два бързи ритника ги просна на пода. Якият управител понечи да се намеси, но също беше повален с умел ритник под лъжичката. Трима келнери се притекоха на помощ на шефа си, но неописуемата суматоха вече бе приела нови размери. Мъже и жени, които допреди секунди само крещяха, сега размахаха юмруци срещу най-близките си съседи. Оркестърът свиреше с пълна сила и с лудешкия си дисонанс представляваше достоен фон на общата

картина. Неугледният селянин стрелна поглед към единичната маса до стената. Свещеникът беше изчезнал.

Тогава небръснатият китаец взе стол, разби го в близката маса и размаха солидния му крак срещу тълпата. Оставаха само няколко мига, но те бяха най-важните.

Свещеникът излезе през вратата в дъното, затвори я бързо и примижа, за да нагоди зрението си към слабата светлина в дългия тесен коридор. Дясната му ръка все още бе пъхната под широкото бяло расо, а лявата стоеше на кръста, също скрита под гънките на грубата материя. В коридора, на не повече от двајсетина крачки, един мъж отскочи от стената стреснат, а в дясната му ръка от невидим кобур под мишницата мигом изникна голям едрокалибрен револвер. Светият човек взе да кима бавно и безстрастно, додето вървеше напред с грациозна походка, сякаш бе начело на религиозна процесия.

— Мир, мир — мълвеше той, приближавайки се към мъжа. — Всичко е мирно по волята на духовете.

— Да не сте се заблудили, отче? — изджавка пазачът с гърления изговор, типичен за северните кантонски провинции. Вече се намираше пред вратата и бе насочил заплашително напред зловещото си оръжие. — Какво правите тук? Вървете си! Това не е място за вас!

— Мир, мир...

— Изчезвай! Веднага!

Пазачът не успя и да гъкне. Свещеникът светкавично измъкна от гънките на кръста си тънък като бръснач двуостър нож. Замахна към китката на мъжа и едва не отсече ръката му, в която онзи държеше пистолета, сетне с хирургическа точност преряза гърлото му. Главата се килна назад, от раната шурна кръв и човекът се свлече на земята безжизнен.

Без секунда колебание свещеникът убиец скри окървавения нож в расото си, а от пазвата си измъкна лека картечница с повече муниции в извития ѝ магазин, отколкото щяха да са му нужни. С пъргавината и силата на дива котка той ритна вратата и се втурна вътре, за да види точно онова, което бе очаквал.

Около масата бяха насядали петима китайци, пред всеки имаше купичка чай и чаша силно уиски; никъде не се виждаха листове с нещо писано по тях — явно се разчиташе на остър ум и добра памет. Всички

впериха стъписани погледи към вратата и паника изкриви лицата им. Двама от преговарящите, елегантно облечени, скочиха от столовете и понечиха да измъкнат оръжие изпод добре скроените си сака; трети се пъкна под масата, а останалите двама с ужасени крясъци се хвърлиха назад към покритата с копринени тапети стена и се защураха отчаяно и безполезно около нея с надежда за пощада, ала знаеха, че е напразно. Оглушителният автоматичен откос порази китайците. Кръв бликна от смъртоносните рани — разбити черепа, изтекли очи, усти, разкъсани и разкривени в неми викове на агония. Стените, подът и полираната маса бяха цели оплискани с кървавото доказателство за смърт. Всичко бе свършило.

Убиецът огледа стореното. Доволен, приклепна до голяма локва кръв и натопа в нея показалеца си. Сетне измъкна от левия си ръкав квадратно парче черен плат и го разпротря по земята. Изправи се, бързо излезе от стаята, като в същото време разкопчаваше расото си и додето стигна до вратата, водеща към салона на кабарето, то вече бе разтворено. Измъкна от гънките на плата ножа с тънкото като бръснач острие и го пъкна в калъф, закачен на колана. После, смъкнал ниско качулката и придържайки отпред расото събрано, отвори вратата и влезе вътре сред оглушителния хаос, който ни най-малко не бе намален през отсъствието му. Пък и какво друго можеше да се очаква. Беше се забавил само трийсет секунди, а и неговият човек бе добре обучен.

— Полиция! — Викът дойде от същия грубоват и небръснат кантонски селянин. Бе на няколко метра разстояние, току-що бе преобърнал още една маса и в момента палеше нова клечка кибрит, която хвърли на пода. — Ей сега ще пристигне полиция! Барманът най-сетне успя да се докопа до телефона. Видях го!

Свещеникът убиец рязко смъкна качулката си и съблече расото. Под лудо въртящите се цветни светлини лицето му изглеждаше също тъй зловещо като физиономиите на музикантите от роксъстава. Тенът му беше неестествено кафяв, а очите — силно гримирани, с очертани в бяло клепачи.

— Върви след мен! — изкомандва той селянина.

После пусна на пода до вратата расото и леката си картучница, додето сваляше надянатите хирургически ръкавици; тях пъкна в джоба на панталона.

В кабаре на Голдън Майл решението да се повика полиция не се взимаше лесно. Глобите и наказанията за несправяне на управата и поставянето на туристите в опасност бяха извънредно тежки. Полицията знаеше колко рискува заведението, когато се обръща към нея за помощ, затова винаги бързо се отзоваваше на подобни повиквания. Убиецът изтича зад кантонския селянин, който се присъедини към крещящата тълпа на изхода, опитваща се да се измъкне навън. Скандалджията с неугледните дрехи беше як мъж; телата пред него падаха като покосени от ударите му. Убиецът и телохранителят се шумгнаха на улицата, където се озоваха сред друга тълпа от зяпачи, скупчили се пред заведението. Двамата се изнизиха през нея, последвани от niskия мускулест китаец, който беше чакал отвън. Той грабна останалия без расо свещеник за ръката и го дръпна в една неосветена странична улица, където измъкна изпод дрехата си две кърпи. Едната — мека и суха, а другата — запечатана в прозрачен плик; тя беше топла, влажна и парфюмирана.

Убиецът грабна мократа кърпа и взе да търка с нея лицето си, като изтри внимателно клепачите си и оголената част от врата. После обърна кърпата от другата страна и взе да трие още по-енергично челото и слепоочията, додето отдолу се показва бялата му кожа. Накрая се избърса със сухата кърпа, приглади тъмната си коса, оправи вратовръзката върху кремавата си риза и изпъна тъмносиньото си сако. Кратко нареди нещо на двамата си спътници и те изчезнаха сред множеството.

Добре облеченият представител на Запада излезе на улицата, предлагаща изобилие от ориенталски забавления.

Вътре в кабарето разгневеният управител ругаеше бармана, който бе повикал полиция, заради глобите, които щяха да се стоварят на главата му. Защото суматохата най-неочаквано бе стихнала и клиентите се споглеждаха в пълно недоумение. Келнерите, опитвайки се да умилостивят шефовете си, се мъчеха да разчистят счупеното и да успокоят посетителите, раздавайки безплатно уиски. Рокгрупата се съсредоточи върху репертоара на най-нашумелия напоследък състав и редът бе възстановен със същата бързина, с която малко преди това бе нарушен. Управителят вече се надяваше да убеди полицията, че

барманът по погрешка е взел някакъв шумен пиян за по-опасен, отколкото е бил всъщност.

Ала всичките му опасения за глоби и наказания изчезнаха от ума му в мига, щом зърна купчинката груб бял плат на пода пред вратата, водеща към вътрешните офиси. Бял плат, чисто бял... свещеникът? Вратата? Големецът! Съвещанието! Дъхът му секна, лицето му се обля в пот и той понесе дебелото си туловище между масите към мястото, където бе захвърлено бялото расо. Когато се наведе към него, изстена ужасен при вида на незасъхналата кръв по плата и на черната цев на картечницата, подаваща се отдолу.

— Какво има? — попита друг мъж в смокинг, брат на управителя и негов пръв помощник. Ала при вида на оръжието и окървавеното расо, той също пребледня и процеди: — Проклет да е християнският Бог!

— Ела! — нареди управителят, като се изправи и тръгна към междинната врата.

— Ами полицаите? — възпротиви се брат му. — Един от двама ни трябва да ги посрещне и да ги успокои, да направи каквото може.

— Едва ли ще можем да направим нещо, освен да им предложим главите си! Побързай!

Щом влязоха в слабоосветения коридор, мигом се потвърдиха най-черните им опасения. Убитият страж лежеше в локва от собствената си кръв, стиснал оръжието си в китка, почти отделена от ръката. А вътре в залата за съвещания всичко стана съвсем очевидно. В помещението имаше пет окървавени трупа, ала един в миг прикова вниманието на ужасения управител. Приблужи тялото с пробит череп и с кърпичка изтри кръвта от лицето.

— Свършено е с нас — прошепна. — Кулон е мъртъв. Както и Хонконг. Край.

— Какво?

— Този човек е вицепремиерът на Народната република, приемник на самия председател.

— Виж тук! — извика помощник-управителят на брат си.

До тялото на мъртвия големец имаше черна носна кърпа, чиито бели черти бяха заличени от пропитата кръв. Братът я вдигна и се взря в надписа в ъгъла: ДЖЕЙСЪН БОРН.

Управителят скочи на крака.

— Боже Господи! — промълви той и цялото му тяло затрепера.
— Върнал се е. Убиецът се е върнал в Азия! Джейсън Борн! Той отново е тук!

2.

Слънцето вече се спускаше зад планините Сангре де Кристо в централните райони на Колорадо, когато хеликоптерът „Кобра“ с рев се появи сред ослепителната светлина, грамаден пърхашц silhouette, и се насочи към края на гората. Бетонната площадка за приземяване се намираше на стотина метра от голяма постройка, изградена от масивно дърво и стъкло. Освен генератори и маскирани комуникационни „чинии“, не се виждаха никакви други конструкции. Високите дървета образуваха плътна стена около къщата и я скриваха от очите на външни хора. Пилотите на тези високоманеврени машини бяха набирани сред старшия офицерски състав на комплекса „Чейен“ в Колорадо Спрингс. Чиновете бяха от полковник нагоре и всички до един бяха проучени от Съвета за национална сигурност във Вашингтон. Те никога не говореха за полетите до планинската база; местоназначението им беше заличавано от летателните планове. Координатите за кацане се получаваха по радиото, след като хеликоптерите се вдигнеха във въздуха. Мястото го нямаше отбелязано на нито една карта за масова употреба и комуникациите му бяха скрити от зоркия поглед и на съюзници, и на врагове. Секретността беше пълна; а и не можеше да бъде другояче. Тук се срещаха стратегии, чиято работа по глобалните въпроси на политиката е толкова деликатна, че такива служители не бива да бъдат виждани заедно извън съответните административни сгради, а се събират вътре в тях само в кабинети, свързани с междинни врати. Навред дебнеха враждебни и изпитателни очи на врагове и съюзници, които познаваха естеството на работата на тези мъже, и само да бъдеха зърнати заедно, неизбежно щяха да полетят тревожни сигнали.

Вратите на „Кобра“ се отвориха. Спусна се метална стълба и под нея под светлината на прожекторите слезе доста объркан на вид човек, придружен от униформен генерал-майор. Цивилният беше строен, среден на ръст и на средна възраст, облечен в строг костюм, бяла риза и кашмирена вратовръзка. Дори под вихъра от забавящата въртенето си

перка той съумяваше някак да запази изрядния си вид, създавайки впечатлението, че това е от жизнена важност за него. Последва офицера и двамата прекосиха бетонната пътека до една странична врата в сградата. Когато я приближиха, вратата се отвори. Вътре обаче влезе само цивилният, а генералът кимна и отдаде чест по онзи неофициален начин, който военните пазят за цивилни или офицери със собствения им ранг.

— Приятно ми беше да се запознаем, Макалистър — каза генералът. — Някой друг ще ви придружи на връщане.

— Няма ли да влезете? — попита цивилният.

— Никога не съм бил вътре — отвърна офицерът с усмивка. — Моята работа е да установява самоличността ви и да ви откарам от пункт Б до пункт В.

— Някак не подхожда на ранга ви, генерале.

— Наистина — отвърна генералът, без да се впуска в по-обширен коментар. — Но имам, естествено, и други задължения. Довиждане.

Макалистър влезе в дългия коридор с дървена ламперия по стените. Новият му придружител бе добре облечен мъж с приятно лице и всички белези на служител от Вътрешната сигурност — ловък, физически силен и неразличим в тълпата.

— Приятно ли пътувахте, сър? — попита той.

— Възможно ли е това изобщо с хеликоптер?

Пазачът се засмя.

— Насам, сър.

Отминаха няколко врати от двете страни на коридора, додето стигнаха до една голяма двойна врата с червени лампички над нея. Това бяха камери, свързани към отделни вериги. Едуард Макалистър не бе виждал подобни устройства, откакто бе напуснал Хонконг преди две години, където за кратко бе прикрепен като консултант към специалния отдел МИ-6 на британското разузнаване. За него англичаните бяха пълни параноици по отношение на сигурността. Никога не успя да разбере тези хора, особено след като изговориха толкова похвали за свършената от него минимална работа в област, където уж те би трябвало да са специалистите. Пазачът почука на вратата, последва цъкване и той отвори съответното крило.

— Другият ви гост, сър — съобщи.

— Много съм ти благодарен — отговори един глас.

Смаяният Макалистър мигом разпозна от безбройните изяви по радиото и телевизията характерната изисканост, усвоена в скъп колеж и няколко престижни университета, а после допълнително шлифована по време на ранната кариера във Великобритания. Ала нямаше никакво време да свикне с изненадата. Безупречно облечен белокоп човек с издължено, покрито с бръчки лице, издаващо възраст над седемдесет години, се изправи иззад голямо бюро и енергично прекоси стаята с протегнатата ръка.

— Колко добре, че дойдохте, господин заместник-секретар. Разрешете да се представя. Аз съм Реймънд Хавиланд.

— Естествено знам кой сте, господин посланик. За мен е чест.

— Посланик без портфейл, Макалистър, което означава, че не са останали много почести. Но работа все още има.

— Не мога да си представя президент на Съединените щати през последните двайсет години, който би оцелял без вас.

— Някои изплуваха, господин заместник-секретар, но при вашия опит в държавните дела сигурно го знаете по-добре от мен. — Дипломатът извърна глава. — Нека ви запозная с Джон Райли. Джак е един от високообразованите служители, които са обкръжени в Комитета по национална сигурност от най-строга тайна. Не е толкова страшен, нали?

— Да се надяваме — отвърна Макалистър и отиде да се здрависа с Райли, който бе седнал на едно от двете кожени кресла, обърнати към бюрото. — Драго ми е, господин Райли.

— Господин Райли е тук — продължи Хавиланд, като се върна зад бюрото и посочи на Макалистър свободното кресло отдясно, — за да ме държи в позволените граници. Доколкото разбирам, това означава, че има неща, които мога да кажа, други, които не мога, и трети, които само той може да каже. — Посланикът седна. — Колкото и да ви звучи загадъчно, господин заместник-секретар, боя се, че на тоя етап не мога да ви предложа по-ясно обяснение.

— Всичко, което се случи през последните пет часа, откакто ми наредиха да се явя във военновъздушната база „Андрюз“, е за мен загадка, господин посланик. Нямам никаква представа защо съм тук.

— Тогава нека ви запозная в общи линии — каза дипломатът, като погледна към Райли и се наклони напред. — Вие можете да

окажете неоценима услуга на страната си, както и да обслужите интереси далеч извън нея, надхвърлящи всичко, което сте вършили през дългата си бляскава кариера.

Макалистър изучаваше строгото лице на посланика, без да знае какво да отговори.

— Кариерата ми в Държавния департамент беше удовлетворителна и, надявам се, на добро професионално ниво, но едва ли би могла да се нарече бляскава в най-широкия смисъл на думата. Честно казано, тя не разкрива подобни възможности.

— Ето сега ви се представя такава възможност — прекъсна го Хавиланд. — И вие единствен имате квалификацията да я осъществите.

— В какъв смисъл? Как тъй?

— Далечният изток — отвърна дипломатът със странна извивка в интонацията, сякаш самият отговор представляваше въпрос. — Работите в Държавния департамент вече двайсет години след получаването на докторат в Харвард по далекоизточните науки. Години наред сте служили на правителството си на чуждестранен пост в Азия и след завръщането вашите преценки се оказаха извънредно полезни за формирането на политиката спрямо този размирен район на света. Смятат ви за блестящ анализатор.

— Поласкан съм от думите ви, но в Азия имаше и други, някои от които получиха по-високи оценки от мен.

— Въпрос на събития и случайности, господин заместник-секретар. Да си го кажем откровенно, вие се справихте чудесно.

— Но какво ме отличава от останалите? Защо смятате, че съм по-квалифициран в тази област?

— Защото никой не може да се сравни с вас като специалист по вътрешните работи на Народна република Китай. Доколкото зная, играли сте възлова роля в търговските конференции между Вашингтон и Пекин. — Реймънд Хавиланд спря за миг и после добави: — И накрая, никой друг от нашите служители в Азия не е получавал назначение в специалния отдел МИ-6 на британското правителство в тази територия.

— Разбирам — каза Макалистър, схванал, че последната квалификация, която на него самия изглеждаше най-несъществена, има значителна тежест пред дипломата. — Работата, която свърших за

разузнаването, беше минимална, господин посланик. Това, че специалният отдел предпочете мен, се дължеше по-скоро на някаква... дезинформация, отколкото на мои специални дарби. Тези хора просто бяха събрали погрешни данни и общата сума не излизаше. Не беше нужно много време, за да се получат точните цифри.

— Те са ви имали доверие, Макалистър. И все още ви се доверяват.

— Предполагам, че доверието е основното и в онова, което вие нарекохте „възможност“.

— Точно така. То е жизненоважно.

— Тогава мога ли да чуя каква е възможността?

— Можете. — Хавиланд погледна към третия участник, човека от Съвета за национална сигурност. — Ако обичате.

— Мой ред е — обади се Райли. Тонът му не бе неприятен. Той размърда едрото си тяло в креслото и се втренчи в Макалистър с поглед, който бе все така остър, но вече без предишната студенина, сякаш сега молеше за разбиране. — В момента гласовете ни се записват. Ваше конституционно право е да знаете това. Но то е двустранно право. Трябва да се закълнете, че ще запазите в пълна тайна информацията, която ще ви бъде поверена, и то не само заради националната сигурност, а и в името на по-далечни и важни интереси, отнасящи се до специфични условия в света. Знам, че звучи като реклама за изостряне на интереса, но не е така. Въпросът е страшно сериозен. Ще се съгласите ли с това условие? Ако нарушите клетвата, ще бъдете изправен на закрит процес за престъпване на законите за национална сигурност.

— Как бих могъл да се съглася с подобно условие, след като не знам каква е информацията?

— Мога да ви дам бегла насока и тя ще ви е достатъчна, за да отговорите с „да“ или „не“. Ако е „не“, ще ви придружат обратно до Вашингтон. Никой нищо не губи.

— Продължавайте.

— Добре. — Райли говореше спокойно. — Ще се обсъждат известни събития, станали в миналото. Не е толкова стара история, но не са и скорошни събития. Самите дела са погребани, най-точно казано. Това напомня ли ви нещо, господин заместник-секретар?

— Аз съм от Държавния департамент. Ние погребваме миналото, когато няма смисъл то да бъде разкривано. Обстоятелствата се променят. Днешните чистосърдечни оценки се превръщат в утрешен проблем. Не можем да контролираме тези промени повече от Русия или от Китай.

— Добре казано — отбеляза Хавиланд.

— Все още нищо не е казано — вдигна предупредително ръка към посланика Райли. — Заместник-секретарят очевидно е опитен дипломат. Той не отвърна нито с „да“, нито с „не“. Е, какво решавате, господин заместник-секретар? Ще се присъедините ли, или искате да ни напуснете?

— Част от мен има желание да стане и да се махне надалеч възможно най-бързо — промълви Макалистър, като изгледа последователно двамата мъже. — Но другата част ми диктува „остани“. — Той замълча, спря поглед върху Райли, сетне добави: — Независимо дали такова беше намерението ви, или не, апетитът ми се изостри.

— Доста скъпо ще платите само защото сте гладен — натърти ирландецът.

— Не е само това — меко отговори заместник-секретарят. — Аз съм професионалист и ако действително съм човекът, който ви трябва, всъщност нямам избор, нали така?

— Все пак трябва да чуя една от ония думи — настоя Райли. — Да ги повторя ли?

— Не е необходимо. — Макалистър се смръщи замислен, след това заговори: — Аз, Едуард Нюингтън Макалистър, напълно осъзнавам, че всичко, казано по време на това съвещание... — Той млъкна и погледна към Райли. — Предполагам, че ще попълните подробности като време, място и присъстващи?

— Датата, мястото, часът и минутата на даденото съгласие, както и имената на присъстващите вече са подготвени.

— Благодаря. Бих искал едно копие, преди да си тръгна.

— Разбира се. — Без да повиши глас, Райли впери поглед пред себе си и издаде заповед: — Моля, отбележете. Пригответе копие от този запис за въпросния субект. А също и оборудване, с което да си послужи, за да удостовери съдържанието му тук, на място. Продължавайте, господин Макалистър.

— Благодарен съм ви. По отношение на всичко, казано на съвещанието, приемам условието за неразкриване на информация. С никого няма да говоря по никой от аспектите, засегнати в обсъждането, освен по изрични инструкции на посланик Хавиланд. Уведомен съм, че мога да бъда съден на закрит процес в случай, че наруша това споразумение. Ако обаче такъв процес се състои, запазвам си правото да се срещна лице в лице с моите обвинители, а не с упълномощени от тях лица. Прибавям това, защото не мога да си представя обстоятелства, при които бих претърпял току-що положената клетва.

— Знаете ли, всякакви обстоятелства съществуват — меко поясни Райли.

— Не и в моя случай.

— Тежки физически мъчения, химикали, измама от страна на мъж или жена, далеч по-опитни от вас. Има си начини, господин заместник-секретар.

— Повтарям, ако се стигне до процес срещу мен, а такива неща са се случвали с други, си запазвам правото да се срещна с обвинителите си.

— Това ни устройва. — Райли отново отправи поглед напред и изрече: — Прекъснете дотук записа и изключете устройството. Потвърдете.

— Потвърдено — разнесе се глас от някакъв скрит високоговорител над главите им. — Вече сте изолирани.

— Продължавайте, господин посланик — подкани червенокосият. — Ще се намесвам само когато смятам, че е нужно.

— Не се и съмнявам, Джак — Хавиланд се обърна към Макалистър. — Взимам си назад предишните думи за него. Той наистина е ужасен. След повече от четирийсет години служба да ми се казва кога трябва да млъкна, и то от един червенокос многознайко с наднормено тегло.

Тримата мъже се усмигнаха; застаряващият дипломат знаеше тъкмо кога и по какъв начин да разреши напрежението. Райли поклати глава и добродушно разпери ръце.

— Никога не бих го направил, сър. Във всеки случай, надявам се да не е очевидно.

— Макалистър, какво ще кажете да избягаме в Москва и да кажем, че той ни е вербувал. Руснаците сигурно и на двама ни ще

дадат по една дача, а той ще иде в Ливънуорт

— Дачата ще я дадат на вас, господин посланик. Мен ще ме разквартируват в апартамент заедно с двама сибиряци. Не, благодаря, сър. Мен той не ме прекъсва.

— Отлично. Чудя се как добронамерените посредници на обитателя на Овалния кабинет още не са ви привлекли към личния му персонал или най-малкото не са ви изпратили в ООН.

— Те дори не знаят за съществуването ми.

— Това положение ще се промени — заяви Хавиланд, изведнъж станал сериозен. Помълча, вгледан в заместник-секретаря, после попита съвсем тихо: — Чували ли сте някога името Джейсън Борн?

— Възможно ли е човек, който е служил в Азия, да не го е чувал? — отвърна Макалистър. — Наемен убиец с трийсет и пет-четирийсет жертви, който се изплъзва от всеки поставен му капан. Патологичен престъпник, чийто единствен морал е цената, предлагана му за убийството. Казват, че бил американец... че е американец; всъщност не знам, по едно време изчезна от хоризонта; също, че бил разпопен свещеник, контрабандист, откраднал милиони, дезертър от френския Чуждестранен легион и Бог знае какви ли не още истории. Единственото, което знам за него със сигурност, е, че никога не са го хващали и че този факт е тежко бреме за дипломацията ни в Далечния изток.

— В избора на жертвите му има ли някаква схема?

— Никаква. Тук двама банкери, там трима аташета (подразбирайте ЦРУ), министър от Делхи, индустриалец от Сингапур и много, твърде много политици, общо взето, свестни и почтени хора. Колите им избухваха на улицата, апартаментите им бяха взривявани. Имаше и неверни съпрузи и съпруги, любовници, замесени в различни скандали, на които той предлагаше единствено възможния изход за наранената гордост. Няма човек, който не би убил, и никакъв метод не бе прекалено жесток или унизителен за него... Не, схема няма, ръководеха го само парите. При него печелеше онзи, който плати най-много. Той беше чудовище... Продължава да е чудовище, ако е още жив.

Хавиланд отново се наклони напред, вперил изпитателен поглед в заместник-секретаря.

— Твърдите, че е изчезнал от хоризонта. Ей тъй, изведнъж? Не сте ли дочували някакви слухове из посолствата и консулствата в Азия?

— Приказки имаше наистина, но останаха непотвърдени. Историята, която се чуваше най-често, идваше от полицията в Макао, където се знае, че Борн е бил видян за последно. Те твърдят, че Борн нито е мъртъв, нито се е оттеглил, а е заминал за Европа да търси по-богати клиенти. Ако е истина, това ще е било само половината от историята. Полицията е узнала от свои информатори, че Борн е провалил някои сделки, че в един случай е убил не когото трябва — водеща фигура в подземния свят на Малайзия; друг път е изнасилил съпругата на клиент. Може би кръгът около него се затяга... а може и да не е така.

— Какво имате предвид?

— Повечето от нас повярваха на първата част от историята, но не и на втората. Борн не би сбъркал жертвата си, особено когато става дума за подобен човек. Грешки от този род не са му присъщи. А пък ако е изнасилил съпругата на клиент, което е твърде съмнително, би го извършил от омраза или за отмъщение. В такъв случай щеше да накара съпруга да гледа и после би убил и двамата. Не, ние повече повярвахме на първата версия. Заминал е за Европа, където дири по-тлъсти риби... и нови убийства.

— Целта е била да приемете тази версия — обади се Хавиланд.

— Моля?

— Единственият човек, който Джейсън Борн е убил в Азия след виетнамската война, е един побеснял тип, който се е опитал да убие него.

Макалистър гледеше дипломата стъписан.

— Не разбирам.

— Онзи Джейсън Борн, когото току-що описахте, никога не е съществувал. Той е мит.

— Не е възможно да говорите сериозно.

— По-сериозен съм от всякога. Това бяха неспокойни времена в Близкия изток. Наркотрафикантските мрежи, действащи в Златния триъгълник, водеха дезорганизирана и неогласена война. Консули, вицеконсули, полицаи, политици, престъпни банди, гранични патрули — всички от най-високите до най-ниските социални слоеве бяха

замесени. Пари в невъобразими количества бяха майчиното мляко на корупцията. Където и когато и да се извършваше широко оповестявано убийство, независимо от обстоятелствата или от заподозрените, Борн излизаше на сцената и то му се приписваше.

— Действително той беше убиецът — продължи да настоява обърканият Макалистър. — Той оставяше навсякъде знаците си. Това го знаят всички.

— Всички са го приемали на доверие, господин заместник-секретар. Фалшиво телефонно обаждане до полицията, някаква лична вещ, изпратена по пощата, черна носна кърпа, открита в храстите ден по-късно. Всичко това е част от стратегията.

— Стратегията? За какво говорите?

— Джейсън Борн, истинският Джейсън Борн, беше осъден за убийство, избяга и животът му приключи с куршум в главата в едно селище, наречено Там Куан, в последните месеци на вьетнамската война. Било е екзекуция на място. Този човек беше предател. Трупът му е бил оставен да изгние и той просто изчезна. Седем години по-късно човекът, който го уби, прие неговата самоличност за едно от нашите начинания, начинание, което почти успя и щеше да успее напълно, но излезе извън контрол. Този човек, извънредно смел мъж, който мина в нелегалност за три години под името Джейсън Борн, работейки за нас, пострадал тежко и в резултат получил амнезия. Изгубил паметта си и не знаел нито кой е всъщност, нито за кого трябва да се представя.

— Господи Боже...

— Намирал се е между чука и наковалнята. С помощта на лекар алкохолик на един средиземноморски остров се опитал да проследи своя живот и да открие самоличността си, но за съжаление не успял. Той се е излъгал, но не и жената, която се сближила с него; сега тя е негова съпруга. Нейният инстинкт бил верен. Тя била сигурна, че той не може да е убиец. Умишлено го принудила да се замисля над думите си, над способностите си и накрая да осъществи контактите, които да го доведат обратно до нас. Ала ние, които притежаваме най-съвършения разузнавателен апарат в света, не обърнахме внимание на човешкия аспект. Заложихме капан да го убием...

— Налага се да ви прекъсна, господин посланик — намеси се Райли.

— Защо? — учуди се Хавиланд. — Точно така направихме, при това в момента не ни записват.

— Решението взе една личност, а не правителството на Съединените щати. Трябва да е ясно, сър.

— Добре — кимна в знак на съгласие дипломатът. — Неговото име беше Конклин, но то е без значение, Джак. Правителствената администрация бе подведена от него. Това е факт.

— Но правителствената администрация също така помогна да бъде спасен животът му.

— С известно закъснение — промърмори Хавиланд.

— Но защо? — недоумяващ запита Макалистър. Беше цял в слух, омагьосан от тая невероятна история. — Той е бил един от нас? Защо някому е било нужно да го убие?

— Загубата на паметта му беше приета за нещо друго. Погрешно се сметна, че ни е изменил, че е убил три от свързките си и е изчезнал с голяма сума пари — правителствени фондове, възлизащи на пет милиона долара.

— Пет милиона?... — Стъписан заместник-секретарят бавно се отпусна в креслото. — И фондове в такъв размер са му били поверени лично?

— Да — потвърди посланикът. — Те също бях част от стратегията, част от начинанието.

— Предполагам, че именно по този въпрос трябва да се мълчи. Имам предвид начинанието.

— Да се мълчи е задължително — отвърна Райли. — И не заради начинанието, защото въпреки станалото, ние не съжаляваме за тази операция, а заради човека, когото привлякохме да се превърне в Джейсън Борн, и заради мястото, от което дойде.

— Думите ви са доста непонятни.

— Ще се изясня.

— Обяснете ми за начинанието, моля.

Райли погледна Реймънд Хавиланд, дипломатът кимна и заговори:

— Създадохме образ на убиец, който да подмами и вкара в клопка най-смъртоносния престъпник в Европа.

— Карлос?

— Бързо се досещате, господин заместник-секретар.

— Че за кого друг да помисля! В Азия постоянно сравнявах Борн и Чакала.

— Тези сравнения бяха изкуствено насърчавани — поясни Хавиланд. — Често бяха раздувани и разпространявани от стратегите на начинанието, една група, известна като „Тредстоун 71“. Името идва от една охранявана къща на Седемдесет и първа улица в Ню Йорк, където беше обучаван мнимият Джейсън Борн. Там беше командният пост и вие трябва да сте наясно с названието.

— Разбирам — промълви замислено Макалистър. — Следователно тези сравнения, както и страховитата репутация на Борн, е трябвало да послужат като предизвикателство към Карлос. Именно тогава Борн се е преместил в Европа, за да може лично да провокира Чакала. Да го принуди да се появи и да се изправи срещу съперника си.

— Схватлив сте, господин заместник-секретар. Именно това беше стратегията.

— Невероятно. Направо блестящо и не е нужно човек да е експерт, за да го разбере. Аз във всеки случай не съм експерт. Господ ми е свидетел.

— Но можете да станете...

— Казвате, че този човек, който се е превърнал в Борн, в митичния убиец, три години е играл ролята, а после е пострадал...

— От изстрел — прекъсна го Хавиланд. — Засегната е мозъчната ципа.

— И той е изгубил паметта си?

— Напълно.

— Боже мой!

— И въпреки всичко, което му се е случило, благодарение на жената (между другото тя работеше като икономист за канадското правителство) той беше само на крачка от осъществяване на целта. Забележителна история, нали?

— Направо изумителна. Но какъв е този човек, дето ще извърши всичко това?

Червенокосият Райли се покашля тихичко и размени поглед с посланика.

— Сега стигаме до кота нула — заговори цензорът и отново се обърна към Макалистър. — Ако имате някакви съмнения, все още мога да ви освободя.

— Мразя да се повтарям. Вече разполагате с вашия звукозапис.

— Аха, апетитът не ви дава мира.

— Изглежда, по този начин ми намекувате, че може дори да не се стигне до процес.

— Никога не бих казал подобно нещо.

Макалистър преглътна и срещна спокойния поглед на мъжа от Съвета за национална сигурност. После се обърна към Хавиланд.

— Моля, продължете, господин посланик. Кой е този човек? Откъде е дошъл?

— Името му е Дейвид Уеб. В момента е преподавател по ориенталски науки в един малък университет в Мейн и е женен за канадката, която буквално го изведе от лабиринта му. Без нея щеше да бъде убит. Но пък, от друга страна, ако не беше той, тя щеше да загине в Цюрих.

— Невероятно — едва чуто продума Макалистър.

— Там е работата, че тя му е втора съпруга. Първият му брак е завършил с трагичен акт на безсмислено и жестоко убийство. Тъкмо тогава започва неговата история за нас. Преди години Дейвид Уеб беше млад дипломат на служба в Пномпен, блестящ учен, специалист по Далечния изток, владеещ перфектно няколко източни езика и женен за тайландка, с която се запознал в университета. Живеели в къща на брега на река и имали две деца. Това било идеалният живот за човек като него. Съчетание между нуждата на Вашингтон от такъв специалист в района и възможността му да живее сред собствения си музей. Тогава военните действия във Виетнам ескалираха и една сутрин заблуден изстребител — никой всъщност не знае от чия страна е бил, но това не е казано на Дейвид Уеб — прелетял много ниско и застрелял жена му и децата му, които си играели във водата. Телата били надупчени като решето. Понесли се към брега, а Уеб се опитвал да ги достигне. Той ги обгърнал с ръце и започнал да крещи безпомощно към самолета, който набрал височина и изчезнал.

— Какъв ужас — прошепна Макалистър.

— От този момент Уеб се промени. Той стана това, което никога не е бил преди и не е помислял, че ще бъде. Превърна се в партизански боец, известен под името Делта.

— Делта? — продума заместник-секретарят. — Партизански... Боя се, че не разбирам.

— Няма начин да разберете — Хавиланд погледна Райли, после отново премести очи към Макалистър. — Както Джак подсказа преди малко, ние сме на кота нула. Обладан от ярост, Уеб се прехвърли в Сайгон и по ирония на съдбата благодарение на усилията на служител на ЦРУ на име Конклин, същият, който две години по-късно се опита да го убие, стана член на нелегална оперативна група под кодовото название „Медуза“. Никой в нея не използваше име, а бе известен само под буква от гръцката азбука. Уеб стана Делта Едно.

— „Медуза“. Никога не съм чувал за тях.

— Кота нула — напомни Райли. — Информацията за „Медуза“ все още е секретна, но в този случай имаме разрешение за частично разсекретяване. Единиците на „Медуза“ имаха интернационален състав, все хора, които познаваха добре Севера и Юга на Виетнам. Честно казано, повечето бяха криминални типове — контрабандисти на наркотици, злато, оръжие, скъпоценности и какво ли не. Също и убийци, задочно осъдени на смърт, а последната категория са колониалисти, чието имущество е било конфискувано... отново и от двете страни. Разчитаха на нас — Големия чичо — да уредим всичките им проблеми в замяна на това, че проникваха във вражески територии, убиваха заподозрени сътрудници на Виетконг и селски кметове, за които се знаеше, че клонят към комунистите, а също така помагаха при случай за прехвърляне на избягали военнопленници. Ако щете, наречете ги отряд на смъртта, но ние, разбира се, не го признаваме открито. Допуснати бяха грешки, бяха задигнати милиони и мнозинството от тези хора никога не биха били допуснати в никоя цивилизована армия, включително и Уеб.

— И той с неговото минало и академичен потенциал доброволно е станал член на подобна група?

— Имал е съществен мотив — отбеляза Хавиланд. — Вярвал е, че онзи самолет в Пномпен е бил северновиетнамски.

— Някои го смятаха за побъркан — продължи Райли. — Други твърдяха, че е изключителен тактик, суперпартизанин, който разбира от ориенталско мислене, начело е на най-агресивните отряди в „Медуза“ и всява у командването в Сайгон не по-малък страх, отколкото сред врага. Бил неконтролируем; следвал само своите собствени правила. Сякаш е бил напълно обсебен от мисълта да открие пилота на онзи самолет, съсипал живота му. Водел своя собствена

война и колкото по-ужасна ставала, толкова повече го удовлетворявала... или го приближавала към желанието да умре.

— Желанието... — промълви в недоумение заместник-секретарят, неспособен да каже фразата докрай.

— По онова време такава беше преобладаващото мнение — намеси се Хавиланд.

— Войната свърши — подхвана отново Райли. — Толкова катастрофално за Уеб... или Делта... колкото и за всички нас. Може би още по-зле; на него не му бе останало нищо. Вече нямаше цел; нямаше какво да атакува и кого да убива. Докато ние не се свързахме с него и не събудихме желанието му за живот. Или може би — да се опитва да умре.

— Като се превърне в Джейсън Борн и тръгне да преследва Карлос Чакала — довърши Макалистър.

— Да — съгласи се служителят от разузнаването.

Последва кратко мълчание.

— Отново имаме нужда от него — наруши го Хавиланд. Тихо изречените думи отекнаха като удар на брадва върху твърдо дърво.

— Карлос отново се е появил?

Дипломатът поклати глава.

— Не в Европа. Нужен ни е пак в Азия и нямаме нито минута за губене.

— Някой друг? Нова... мишена? — неволно преглътна Макалистър. — Говорихте ли вече с него?

— Не можем да се обърнем директно.

— Но защо?

— Той няма да ни пусне да припарим. Няма доверие на никого във Вашингтон и трудно можем да го виним за това. В продължение на дни и седмици той искаше помощ, а ние не пожелахме да го чуем. Нещо повече, опитахме се да го убием.

— Отново трябва да възразя — намеси се Райли. — Това не идваше от нас. Човекът действаше въз основа на погрешна информация. А понастоящем правителството харчи повече от четиристотин хиляди долара годишно за програма, предназначена да защитава Уеб.

— Но той самият смята, че целта е да се хване в капан Карлос, ако онзи открие местонахождението му. Убеден е, че не давате и

пукната пара за него, и не съм сигурен дали не е далеч от истината. Той е виждал Карлос и обстоятелството, че все още не може да фокусира в съзнанието си лицето му, не е известно на неговия враг. Чакала има всички основания да нападне Уеб. И ако това стане, ще имате повторен шанс.

— Шансовете Карлос да го открие са толкова малки, че практически са равни на нула. Архивите на „Тредстоун“ са изгорени, а дори и да не бяха, те не съдържат информация къде се намира Уеб и с какво се занимава.

— Е, хайде, господин Райли — горчиво възрази Хавиланд. — Нима смятате, че е толкова трудно за Чакала да го открие, като познава миналото и образованието му? Та той е определено академичен тип.

— Не ви възразявам, господин посланик — отвърна малко помело Райли. — Просто държа нещата да са ясни. Нека бъдем откровени, към Уеб трябва да се подхожда много деликатно. Той е възстановил паметта си в голяма степен, но не докрай. Във всеки случай си спомня достатъчно за „Медуза“, за да бъде значителна заплаха за интересите на страната.

— По какъв начин? — запита Макалистър. — Може да не е бил най-добрият, но във всеки случай не е бил и най-лошият подход в една военновременна стратегия.

— Стратегия, която не е била регистрирана, нито официално призната от нас.

— Но как е възможно? Нали е била финансирана и в такъв случай...

— Не ми четете правилника — прекъсна го разузнавачът. — Вярно е, че не ни записват, но вече имам вашия запис.

— Това ли е отговорът ви?

— Не, той е следният: няма статут на ограничения по отношение на военните престъпления и убийства, господин заместник-секретар, а убийства и престъпления са извършвани и срещу нашите сили. Общо взето, те са дело на убийци и престъпници, които са крали, мародерствали, насилвали и убивали. Повечето от тях са патологични престъпници. Колкото и ефективна в много отношения да беше „Медуза“, тя беше една трагична грешка, родена от гнева и безсилната ярост в една предварително обречена ситуация. Какво добро може да излезе от човъркането на старите рани? Дори да оставим настрана

нападките, които ще завалят върху нас, ние ще паднем в очите на целия цивилизован свят.

— Споменах го преди малко — неохотно продума Макалистър.
— Ние в Държавния департамент избягваме да отваряме стари рани.
— Той се обърна към посланика. — Започвам да разбирам. Искате от мен да се свържа с този Дейвид Уеб и да го убедя да се завърне в Азия. За ново начинание и нова мишена... макар никога досега да не бях използвал думата в такъв контекст. Предполагам, че поради някои сходства в началото на кариерата ни вие ни броите за азиатски колеги. Смятате, че това е достатъчно, за да се вслуша в думите ми.

— В общи линии, да.

— Но в същото време твърдите, че той ни отбягва. Ето кое не разбирам. Как бих могъл да постигна успех?

— Ще го постигнем заедно. Както някога той създаваше собствените си правила, така сега ще ги създадем ние.

— Заради това, че искате някой да бъде убит?

— Нека да кажем „неутрализиран“. Това трябва да бъде изпълнено.

— И Уеб може да го направи?

— Не, може да го осъществи Джейсън Борн. Изпратихме го там самичък, изложен на невероятно напрежение. Внезапно той се лиши от паметта си и бе преследван като животно. И все пак запази способността си да проникне където трябва и да убива. Виждате, че съм откровен.

— Разбирам ви. Тъй като в момента не ни записват... Или записът все още върви? — Заместник-секретарят изгледа мнително Райли, но онзи поклати отрицателно глава и сви рамене. — В такъв случай мога ли да знам кой е мишената?

— Можете и искам добре да запомните това име, господин заместник-секретар. Това е китайският министър Шенг Чу Янг.

Макалистър пламна от гняв.

— Няма нужда да го запомням и ми се струва, че вие добре го знаете. В края на седемдесетте години и двамата участвахме в съвместните търговски съвещания. Шенг беше прекият ми колега, бях задължен да се запозная с досието му и предполагам, че няма начин да не го знаете.

Белокосият посланик вдигна вежди, но пренебрегна нападката.

— И какво научихте за него от досието му?

— Смятаха го за много интелигентен и амбициозен, а и самото му издигане в пекинската йерархия ни го потвърждава. Преди години е попаднал в полезрението на съгледвачи от Централния комитет в университета „Фудан“ в Шанхай. Като начало е направил впечатление с английския си и задълбочените си познания на западната икономика.

— Какво друго?

— Сметнали са го за много перспективен кадър и след щателна идеологическа обработка го изпратили да учи във Висшата лондонска икономическа школа. Тъй че той е продукт на две влияния. Заклет марксист е по отношение на централизираната държава, но пък храни здравословно уважение към капиталистическата печалба.

— Разбирам — каза Хавиланд. — В такъв случай как приема краха на съветската система?

— За него крахът идва от руската склонност към корупция и безмозъчния конформизъм на висшите слоеве, както и от хроничната злоупотреба с алкохол сред нисшите. Трябва да се отбележи като негова заслуга, че той проведе доста успешна борба с тези пороци в големите индустриални центрове.

— Като че беше обучаван в Ай Би Ем?

— На него до голяма степен се дължат новите насоки в търговската политика на Китай. Той спечели доста средства за страната си. — Заместник-секретарят отново се приведе напред с настойчиво и в същото време недоумяващо, дори стъписано лице. — Боже мой, кому на Запад е притрябвала смъртта на Шенг? Това е нелепо! Той е наш икономически съюзник, политически стабилизиращ фактор в най-голямата нация на земята, която ни противостои идеологически. Без него и хора като него рискът от катастрофа силно нараства. Аз съм професионален консултант по китайските въпроси, господин посланик, и ви повтарям: това, което предлагате, е пълен абсурд. Човек с вашите способности би трябвало да го е схванал преди всички останали.

Възрастният дипломат погледна остро своя обвинител, а после заговори бавно, като внимателно подбираше думите си.

— Преди малко бяхме на кота нула. Бивш служител с дипломатически пост в чужбина на име Дейвид Уеб се превръща в Джейсън Борн с определена цел. Съответно и Шенг Чу Янг не е

човекът, когото познавате, не е онзи, когото сте проучвали като свой колега. Само е приел самоличността му с определена цел.

— Какво говорите? — остро отвърна Макалистър. — Всичко, което съм чел за него, е в официални, при това строго секретни документи.

— Официални — въздъхна посланикът. — Само защото върху нечий наблюдения е поставен официален печат, и то от хора, които нямат представа откъде идват сведенията. Просто съществуват и за тях това е достатъчно. Но не е така, господин заместник-секретар, съвсем не е достатъчно.

— Очевидно разполагате с информация, каквато аз нямам — студено заяви служителят на Държавния департамент. — Човекът, когото описах и когото добре познавам, е Шенг Чу Янг.

— Колкото и Дейвид Уеб, когото ние ви описахме, е Джейсън Борн ли?... Не, моля ви, не се сърдете. Аз не си играя. Много е важно да разберете. Шенг не е мъжът, когото познавате, и никога не е бил.

— Кого съм познавал тогава? Кой беше човекът на онези конференции?

— Той е предател, господин заместник-секретар. Шенг Чу Янг е предател на своята страна и когато предателството му бъде изнесено пред обществото, а това без съмнение ще стане, Пекин ще държи отговорен свободния свят. Последиците от тази неизбежна грешка са невъобразими. Що се отнася до целта му, тя е напълно ясна.

— Шенг предател? Не ви вярвам! В Пекин го боготворят! Един ден ще стане председател!

— Тогава Китай ще бъде управляван от фанатик националист, чиито идеологически корени са в Тайван.

— Вие сте луд, съвършено луд! Почакайте... Казахте, че имал цел и тя била извън всяко съмнение.

— Той и хората му възнамеряват да завземат Хонконг. Той подготвя скрита икономическа криза, като поставя цялата търговия и всички финансови институции на района под контрола на „неутрална“ комисия, одобрена от Пекин, с други думи, одобрена от него. А целта, както казах, е ясна — контрол над Хонконг и неговото анексиране. Шенг разчиства всякакви пречки по пътя си и много скоро по икономическите въпроси ще се слуша само неговата дума. Това може да стане след месец, след два, а защо не и след седмица.

— И смятате, че Пекин се е съгласил? — възрази Макалистър. — Много грешите! Това е... Това е истинска лудост! Народната република никога няма да пипне Хонконг! Китайските договори му гарантират петдесетгодишен статут на свободна икономическа зона и подписът на Шенг под тях е най-същественният!

— Но Шенг не е Шенг... Поне не този, когото познавате.

— Тогава кой, по дяволите, е той?

— Пригответе се да го чуете, господин заместник-секретар. Шенг Чу Янг е първородният син на шанхайски индустриалец, натрупал състоянието си в корумпираните времена на Гуоминдан и Чан Кайши. Когато се разбрало, че революцията на Мао ще успее, семейството избягало както много други богаташи и изнесло каквото можало. Старият сега е един от най-влиятелните бизнесмени в Хонконг, макар да не знаем кой е точно. Той ще стане пълновластен господар на колонията и ще я предава по наследство благодарение на един министър в Пекин, неговия драгоценен син. По ирония на съдбата патриархът ще нанесе най-голямото си отмъщение — Хонконг ще бъде контролиран от същите хора, които корумпираха националистически Китай. Години наред те са смукали безсъвестно кръвта на страната си и са трупали печалби на гърба на гладувания обезправен народ, като са подготвили и улеснили революцията на Мао. Дори да ви звучи като комунистическа пропаганда, за съжаление това е самата тъжна истина. Шепя фанатици и безнравствени типове, водени от един маниак, искат да си възвърнат днес онова, което нито един международен съд в историята не би им дал. — Хавиланд млъкна, после с отвращение изговори тази единствена дума: — Маниаци!

— Но ако не знаете кой точно е въпросният бизнесмен, откъде сте сигурни, че във всичко това има някаква истина?

— Източниците ни са строго секретни — намеси се Райли, — но информацията се потвърди. Планът е бил надушен най-напред в Тайван. Първоначалният ни информатор беше член на националистическия кабинет, според когото такъв курс е гибелен и води към кръвопролития в целия Далечен изток. Той ни умоляваше да спрем тази катастрофа. На следващата сутрин беше намерен мъртъв с три куршума в главата и прерязано гърло. Оттогава бяха убити още пет души и телата им бяха жестоко обезобразени. Това е истината. Конспирацията действа с пълна сила и седалището ѝ е в Хонконг.

— Та това е лудост.

— И което е по-важно — уточни Хавиланд, — предварително обречена. Ако имаше шансове, можехме дори да отклоним поглед и да оставим всичко в ръцете на съдбата, но шансове няма. Тя ще се провали също като заговора на Лин Бяо срещу Мао Дзедун през 1972 година и когато това стане, Пекин ще обвини американците, че са се сдушили с тайванските капитали и с англичаните при мълчаливото съгласие на водещите световни финансови институции. Осем години икономически прогрес ще идат по дяволите, защото група фанатици дирят отмъщение. Както сам казахте, господин заместник-секретар, китайците са недоверчив и неспокоен народ, а ако мога да прибавя и от себе си, правителството им изпада в параноя от нищо, тъй като е обсебено от мисълта за вътрешно и външно предателство. Китай ще повярва, че светът си е наумил да го изтика в икономическа изолация, да го лиши от достъп до международните пазари и да го постави на колене, докато руснаците се хият злорадо от северната граница. Сам съзнавате, че при това положение Китай ще организира мигновено и яростно нападение, войските му ще окупираат Кулон, острова и Новите територии. Ще пропаднат инвестиции за десетки милиарди. Без опита на колонията търговията ще замре, милионната работна сила ще бъде обхваната от хаос, ще започнат да вилнеят глад и болести. В Далечния изток ще пламне война, за каквата е страшно да си помисли човек.

— Боже Господи! — прошепна Макалистър. — Това не бива да се случи.

— Не бива — съгласи се дипломатът.

— Но защо Уеб?

— Не Уеб — поправи го Хавиланд. — Джейсън Борн.

— Добре. Защо Борн?

— Защото в Кулон се носи слух, че вече е там.

— Какво?

— Но ние знаем, че не е.

— Какво казахте?

— Той отново извърши кърваво убийство. Върнал се е в Азия.

— Уеб?

— Не, Борн. Митът.

— Нищо не проумявам от тая безсмислица!

— Уверявам ви, че Шенг Чу Янг проумява отлично.

— Как така?

— Той го е върнал отново. Джейсън Борн, незаменимият убиец, е бил отново нает и както винаги е невъзможно да се проследи клиентът му. В настоящият случай той е възможно най-невероятният клиент. Един от първите хора в Китайската народна република, който иска да отстрани опонентите си едновременно в Хонконг и Пекин. През последните шест месеца редица влиятелни гласове от пекинския Централен комитет изпаднаха в странно мълчание. Според официални правителствени съобщения неколцина са починали, а като се има предвид възрастта им, то е разбираемо. Други двама загинали уж при злополуки — единият при самолетна катастрофа, а другият от мозъчен кръвоизлив, докато бил на излет в планината Шаогуан. Дори да не е вярно, поне е добре измислено. После друг бил „отстранен“, евфемизъм, означаващ, че е изпаднал в немилост. И накрая, най-невероятната от всички случки — вицепремиерът на Народната република бил убит в Хонконг, след като никой в Пекин дори не подозирал, че е там. Доста мрачна история. Били убити още петима мъже, а убиецът е оставил визитната си картичка. Името Джейсън Борн било изписано с кръв върху пода. Егото на самозванеца му продиктувало да се похвали с деянието си.

Макалистър замига объркано.

— Просто не съм в състояние да обмисля всичко това — продума безпомощно той. Но миг по-късно у него отново се обади професионалистът и той отправи настойчив поглед към Хавиланд. — Има ли връзка? — попита.

Дипломатът кимна.

— Сведенията на разузнаването ни са съвсем конкретни. Всички тези хора са възразявали срещу политиката на Шенг — някои открито, други по-предпазливо. Особено вицепремиерът, отдавнашен сподвижник на Мао, на доста висок глас изказвал недоволството си от бързо издигналия се натрапник Шенг. Ала какво е правел все пак по време на тайното си посещение в Кулон в компанията на видни банкери? Пекин не може да даде отговор на въпроса, затова е решил да се престори, че никакво убийство не е имало. И след кремацията вицепрезидентът е изтрит от историята. Колкото до нас, появата на този нов Джейсън Борн е прекият ни път към Шенг Чу Янг. Той ще ни послужи като капан. Един самозванец се представя за митичния

наемен убиец, но щом истинският човек се появи и проследи самозванеца, той има реалната възможност да стигне до Шенг. Всичко е много просто. Онзи Джейсън Борн, когото ние създадохме, ще замести новия убиец, използващ името му. Появата му ще обърка плановете на Шенг и той ще бъде принуден да реагира. Няма как иначе, защото трябва да има пълна сигурност и да запази ръцете си чисти. Ще му се наложи да излезе на показ, пък макар и само за да ликвидира наетия убиец и така да заличи всичките си следи. А когато това стане, ние вече ще успеем.

— Омагьосан кръг — почти шепнешком промълви Макалистър с вперени в дипломата очи. — От всичко, което чух дотук, съм уверен, че Уеб няма да иска и да чуе за това, а още по-малко да се намеси.

— В такъв случай трябва да му създадем много силен мотив да го направи — меко поясни Хавиланд. — В моята професия, а честно казано, аз никога не съм се откъсвал от нея, винаги търсим моделите, подбуждащи човека към съответно действие... — Възрастният посланик се облегна назад в креслото си, лицето му се смръщи, а погледът му изведнъж стана някак празен; очевидно изживяваше вътрешен конфликт. — Понякога методите ни са неприятни, дори отблъскващи... Но трябва да се действа в името на по-голямото добро, на по-съществените изгоди. За всички.

— Това не ми говори нищо.

— Дейвид Уеб се превърна в Джейсън Борн поради една съществена причина, същата причина, която го тласна към „Медуза“. Той бе лишен от семейството си, децата му и майка им бяха убити.

— О, Господи...

— Присъствието ми не е необходимо повече — заяви Райли и стана от стола си.

3.

„Мари! О, Господи, Мари, случи се отново! Отприщи се един поток и аз не можах да го овладя. Мъчих се, любима, мъчих се, колкото можах, но той ме понесе и усетих, че се давя! Знам как ще реагираш ако ти кажа, и точно затова ще го премълча, макар да знам, че ще го прочетеш в очите ми, ще го чуеш в гласа ми... Само ти си знаеш как го правиш. Ще кажеш, че е трябвало да си дойда у дома при теб, да поговорим, да бъдем двамата заедно и да се справим. Заедно! Боже мой! Още колко товар можеш да поемеш? И колко нечестен мога да бъда да го струпвам все на теб? Толкова много те обичам, че се опитвам понякога да се справя сам, да те освободя от робството, да те оставя да си поемеш дъх и да дам отмора на нервите ти от непрекъснатите грижи за мен. Виждаш, любов моя, че и сам се справям. Ето, вече съм добре, успокоих се. И ще се прибера сега при теб в по-добра форма, отколкото бях преди малко. Няма друг начин, защото, ако те няма теб, нищо не ми остава.“

С обляно в пот лице и залепнал за тялото спортен екип, Дейвид Уеб тичаше задъхан по мократа трева на игрището, после по циментовата пътека към гимнастическия салон. Есенното слънце се беше скрило зад каменните университетски постройките и обагреше следобедното небе по пътя си към далечните лесове на Мейн. Прониза го хлад и той потрепера. Не това му бяха препоръчали лекарите.

И все пак бе спазвал съветите на медицинските светила; просто денят се случи такъв. Правителствените лекари му бяха казали, че ако настъпят моменти, а без съмнение щеше да ги има, когато в съзнанието му внезапно нахлуят смущаващи образи, най-добре ще се справи с тях чрез физическо натоварване. Електрокардиограмите показваха, че сърцето му е здраво и дробовете му са в задоволително състояние, макар че имаше глупостта да пуши. И тъй като тялото му бе годно да понесе наказанието, това бе най-добрият начин да облекчи ума си. В такива мигове му бе нужно самообладание.

— А какво лошо има в няколко питиета и цигари? — бе попитал лекарите, изразявайки предпочитанията си. — Сърцето започва да бие по-бързо, тялото не страда, а съзнанието определено се облекчава.

— Те са депресанти — гласеше отговорът на единствения човек, когото бе склонен да слуша. — Изкуствени стимуланти, които само задълбочават депресията и усилват напрежението. Тичай, плувай, прави любов с жена си или с някоя друга. Не бъди глупак и не ми се връщай тук грохнала развалина. Ако не се вълнуваш за себе си, помисли за мен. Толкова труд хвърлих да те изправа на крака, неблагодарнико. Хайде, изчезвай оттук, Уеб. Залавяй се сам с живота или с онова, което си спомняш от него, и му се наслаждавай. Извадил си по-голям късмет от мнозина, недей го забравя или ще отменя месечните ни разпивки в кръчми по наш избор и ще те пратя по дяволите, макар че тези срещи ще ми липсват. Върви, Дейвид. Време ти е да заживееш самостоятелно.

Морис Панов беше единственият човек освен Мари, който можеше да му влияе. Това в известно отношение бе ирония на съдбата, защото първоначално Мо не бе сред правителствените медицински лица; психиатърът нито бе поискал, нито бе получил съответното разрешение на службите по безопасност да чуе секретните подробности от живота на Дейвид Уеб, които се отнасят до погребания измислен образ на Джейсън Борн. Въпреки това Панов бе настоял да има право на глас за терапията и го постигна, като заплаши да направи какви ли не конфузни разкрития, ако не му осигурят достъп до пациента. Логиката му бе проста, тъй като Дейвид за малко не бе премахнат от лицето на земята от погрешно информирани лица, а тази погрешна информация бе неволно поднесена от самия Панов и въпросният факт го докарваше до ярост. Задавали му бяха „хипотетични“ въпроси относно таен агент, вероятно изпаднал в умопомрачение и намиращ се в потенциално взривоопасна ситуация. Отговорил бе въздържано и категорично; не би могъл да постави диагноза на пациент, когото никога не е виждал. Възможно бе наистина да е получил остра психоза, такива случаи бяха известни, но нищо не можеше да се твърди окончателно без физически и психиатричен преглед. Тук ключовата дума беше „нищо“. По-късно се упрекуваше, че наистина не е бивало нищо да казва. Защото обясненията му в ушите на аматьори бяха подпечатали заповедта за

смъртната присъда на Уеб, по-точно на „Джейсън Борн“ — акт, осуетен в последната минута от самия Дейвид, докато ексекторите все още бяха по невидимите си позиции.

И тъй Морис Панов не само пристигна в болницата „Уолтър Рийд“ и по-късно в медицинския комплекс „Вирджиния“, а буквално оглави парада — парада на Уеб. „Тоя нещастник има амнезия, глупаци такива! От седмици се е опитвал да ви го каже на съвсем чист английски, но подозирам, че е бил прекалено ясен за извратеното ви съзнание.“

Работиха заедно в продължение на месеци като пациент и лекар, а накрая и като приятели. От голяма полза бе обстоятелството, че Мари обожаваше Мо — горката, тя наистина имаше нужда от съюзник. Дейвид бе стоварил неимоверно бреме върху плещите на съпругата си още първите дни в Швейцария, когато тя започна да осъзнава болката у човека, заключил я в себе си, до момента, в който се нагърби — въпреки протестите му — с дълга да му помага; нито за миг не повярва в неговите опасения и непрестанно му повтаряше, че не е убиецът, за когото се мисли, не е жестоко чудовище, както го наричаха другите. Вярата ѝ стана котвата в неговото бурно море, любовта ѝ — ядрото, около което започна да се гради съзнанието му на нормална личност. Без Мари щеше да е неоплакан, захвърлен мъртвец, а без Мо Панов — просто вегетиращо създание. Но с тях двамата зад гърба си разгонваше скупчилите се над главата му облаци и вече виждаше първите лъчи на слънцето.

Точно затова бе решил доброволно да тича един час по пустия си маршрут, вместо да се прибира вкъщи, щом свършеше следобедният семинар. Седмичните му семинари приключваха доста след определеното време, затова Мари никога не приготвяше вечеря, а се хранеха някъде навън, следвани дискретно от двамата пазачи — също както сега единият бе на известно разстояние зад него, а другият — вероятно във физкултурния салон. Лудост! А може би не?

Онова, което го подтикна към „физическото натоварване“ на Панов, бе образ, внезапно изникнал в главата му, докато оценяваше курсовите работи преди няколко часа в кабинета си. Беше лице — познато и силно обичано. Лицето на момче, което израсна пред него на екрана на съзнанието му и накрая се яви в цял ръст, в униформа — замъглен, неясен образ, но част от съществуването му. По лицето му се

затъркаляха сълзи и той разбра, че това е мъртвият брат, за когото му бяха говорили, военнопленникът, когото бе спасил преди години в джунглата на Там Куан сред оглушителните експлозии, и предателят с името Джейсън Борн, когото бе екзекутирал. Не можеше да се успокои под напора на разхвърляните картини, едва изкара съкращения семинар и се извини, че има силно главоболие. Трябваше да се освободи от напрежението, да приеме или отхвърли оголващите се пластове памет с помощта на разума, който му нареди да сложи спортния екип и дълго, дълго да бяга срещу вятъра.

Отвори тежката входна врата, прекоси каменното фоайе и по страничния коридор стигна до преподавателската съблекалня. Благодарен бе, че е празна, защото в това състояние не му беше до незначителни разговори и вероятно щеше да изглежда намръщен, ако не и доста объркан. А най-малко се нуждаеше от любопитните погледи на околните. Бе стъпил на ръба на пропастта, от който бавно трябваше да се отдалечи най-напред със собствени сили, а по-късно заедно с Мари. Господи, кога щеше да свърши това? Колко още можеше да иска от нея? Но всъщност никога не му се бе налагало да иска — тя даваше всичко доброволно.

Стигна до шкафчето си и погледът му бе привлечен от бележката, лепната в горния край. „Обади се жена ти. Предаде да й позвъниш при първа възможност. Каза, че било спешно. Ралф.“ Бръкна в джоба на панталона си за монета и изтича към телефонния апарат в коридора. Докато пъхаше монетата в процепа, ръката му трепереше. Изведнъж разбра защо. Мари никога не използваше думата „спешно“. Тя избягваше подобни думи.

— Ало?

— Какво има?

— Сетих се, че си там. Панацеята на Мо, дето гарантира пълно излекуване, стига да не те докара до инфаркт.

— Какво е станало?

— Дейвид, ела си у дома. Тук има един човек, с когото трябва да се срещнеш. Побързай, мили.

Заместник-секретарят на Държавния департамент Едуард Макалистър се представи твърде лаконично, но чрез споменаването на известни факти даде на Уеб да разбере, че не е от дребните служители

в Департамента. От друга страна, не се и самоизтъкваше прекалено; у него се чувстваше сигурността на бюрократа, уверен, че ще устои на всякакви административни промени.

— Ако желаете, можем да отложим разговора, докато се облечете в нещо по-удобно, господин Уеб.

Дейвид още беше в навлажнените от пот шорти и фланелка, тъй като само бе грабнал дрехите си от съблекалнята и тичешком бе стигнал до колата.

— Струва ми се, че работите на вашето ведомство не търпят отлагане, господин Макалистър.

— Седни, Дейвид — Мари Сен Жак-Уеб влезе с две хавлиени кърпи. — Вие също, господин Макалистър. — Подаде на Дейвид едната кърпа, докато двамата мъже се настаниха пред незапалената камина един срещу друг. Мари застана зад съпруга си и започна да трие врата и раменете му с втората кърпа. Светлината от настолната лампа изпращаше червеникави отблясъци в кестенявата ѝ коса; красивите ѝ черти на лицето се криеха в сянка, а очите ѝ бяха приковани към служителя от Държавния департамент. — Моля, започвайте — прикани го тя. — Както вече ви казах, имам разрешен от правителството достъп до секретни сведения и мога да чуя всичко, което ще кажете.

— Нима някой го оспорва? — попита Дейвид и погледна първо към нея, после към посетителя, без да крие враждебното си отношение.

— Съвсем не — отвърна Макалистър със слаба, но искрена усмивка. — Никой, запознат с приноса на съпругата ви, не би дръзнал да изяви съмнение относно нея. Тя е успяла там, където мнозина са се провалили.

— Съвсем точно — съгласи се Уеб. — Макар че в същото време с тая фраза нищо не казвате.

— Не се стягай толкова, Дейвид.

— Простете. Тя е права — Уеб се помъчи да се усмихне, но опитът излезе неуспешен. — Предубеден съм, а не е редно да постъпвам така, нали?

— Бих казал, че имате пълно право — отвърна заместник-секретарят. — Аз във всеки случай щях да се държа по същия начин на ваше място. Макар че подготовката ни е била почти еднаква и аз също

заемах пост в Далечния изток няколко години, никой не би се спрял на мен за задачата, която сте изпълнявали. Преживяното от вас е на светлинни години от моите способности.

— От моите също. То е очевидно.

— Аз не го разбирам така. Господ е свидетел, че нямате вина за неуспеха.

— Казвате го от любезност. Не искам да ви обидя, но прекалената любезност на хора като вас ме изнервя.

— Тогава да пристъпим към конкретния въпрос.

— Да, ако обичате.

— Надявам се предварителната ви преценка за мен да не е твърде строга. Аз не съм ви враг, господин Уеб. Искам да бъда ваш приятел. Мога да натисна копчета, които ще ви помогнат, ще ви предпазят.

— От какво?

— От нещо, което никой не е очаквал.

— Да го чуем.

— Точно след трийсет минути охраната ви ще бъде удвоена — заяви Макалистър, без да откъсва поглед от лицето на Дейвид. — Това е мое решение и ако сметна за нужно, ще я учетворя. Сменящите се телохранители вече няма да се сливат с гледката, а ще излязат на показ. Надявам се при това да добият застрашителен вид.

— Господи! — Уеб подскочи на стола си. — Карлос се е появил!

— Не мислим, че е така — отвърна правителственият служител. — Не можем да изключим напълно участие на Карлос, но вероятността е твърде малка.

— Е, да — кимна Дейвид. — Ако беше Чакала, хората ви щяха да са навсякъде около мен, и то много добре прикрити. Щяхте да го оставите да стигне до мен, защото дори да бъда убит, цената е приемлива.

— Не и за мен. Не сте длъжен да ми вярвате, но го казвам искрено.

— Благодаря ви. Но за какво става дума тогава?

— Има чужд достъп до досието ви. По-точно до документите за „Тредстоун“.

— Достъп на неупълномощени лица?

— Отначало нужните пълномощия бяха налице, защото възникна кризисна ситуация. В известен смисъл нямахме друг избор. После нещата излязоха извън контрол и сега сме загрижени. За вас.

— Бъдете по-конкретен, моля. У кого е попаднало досието?

— У вътрешен човек, доста високопоставен. Пълномощията му не можеха да бъдат оспорвани.

— И кой е той?

— Служител на британското МИ-6, действащ в Хонконг, на когото ЦРУ разчита от години. Долята във Вашингтон и се обърна към прекия си контакт в Управлението с настояване да му бъдат предоставени всички материали за Джейсън Борн. Твърдеше, че в района е възникнала криза като непосредствено следствие от проекта „Тредстоун“. Даде също така много ясно да се разбере, че ако искаме размяната на строго секретна информация между британското и американското разузнаване да продължи, трябва да удовлетворим искането му.

— Сигурно е посочил много сериозна причина.

— Точно така. — Макалистър премигна нервно и потърка челото си с пръсти.

— И тъй?

— Джейсън Борн се е завърнал — тихо изрече Макалистър. — Извършил е ново убийство. Този път в Кулон.

Мари ахна и се вкопчи в рамото на мъжа си с разширени очи, в които се четеше ужас и гняв. Взираше се безмълвно в държавния чиновник. Уeb не помръдна. Гледаше Макалистър така, сякаш насреща си виждаше кобра.

— Какво говорите, дявол да го вземе? — прошепна той, после повиши глас: — Джейсън Борн... онзи Джейсън Борн повече не съществува. Никога не го е имало.

— Вие го знаете, ние също, но в Азия легендата е жива. Вие я създадохте, господин Уeb, и по моя преценка сте се справили превъзходно.

— Вашата преценка не ме интересува, господин Макалистър — отбеляза Дейвид, като отстрани ръката на жена си и се изправи. — Върху какво работи този агент от МИ-6? Колко е възрастен? Какво е досието му, какъв е факторът стабилност? Трябва да сте го проучили много основно.

— Да, естествено, и не открихме нищо нередно. Лондон потвърди безупречното му служебно досие, настоящия му статут, както и информацията, която той ни донесе. Като главен представител на МИ-6 той е бил призван от полицията на Кулон — Хонконг, поради потенциалната взривоопасност на събитията. Действал е изцяло по нареждане на Форин Офис.

— Не е вярно! — викна Уеб, поклащайки глава, после добави поспойно: — Той е бил вербуван, господин Макалистър! Някой му е предложил малко състояние, за да се добере до това досие. Използвал е единствената лъжа, която би минала, и вие всички сте се уловили на нея.

— Боя се, че не е лъжа, поне той не е смятал така. Повярвал е в доказателствата, а и Лондон им вярва. Някакъв Джейсън Борн действително се подвизава в Азия.

— Аз пък ще ви кажа, че не за първи път изкусно се пробутва уловка на някой съсипан от напрежение и опасности човек. Толкова години работа, безброй рискове, а налице — нищо. И той решава, че това е възможността, която ще осигури живота му. В този случай въпросното досие!

— Ако наистина е така, ползата му не е голяма. Той е мъртъв.

— Какво...

— Преди две вечери е бил застрелян в Кулон в собствения му кабинет само час след завръщането си в Хонконг.

— По дяволите, няма никаква логика! — възкликна объркан Дейвид. — Когато се продава, човек винаги се подсигурава солидно. Още преди да потвърди съгласието си пред вербуващия го, той е събрал компрометиращи сведения за него и му дава ясно да разбере, че ако играта загрубее, те ще излязат наяве. Това е единствената му осигуровка.

— Той е бил чист — настоя отново държавният служител.

— Или глупак — допълни Уеб.

— Никой не смята така.

— А какво смятат?

— Че е попаднал по следите на нещо голямо, нещо, което може да доведе до масов терор сред подземния свят на Макао и Хонконг. Организираната престъпност внезапно попада в пълен хаос, подобен на гангстерските войни през двайсетте и трийсетте години. Очевидно

за това е достатъчно дори само страховитото присъствие на един Джейсън Борн.

— Но тъй като Джейсън Борн не съществува, това е работа на полицията, а не на МИ-6.

— Господин Макалистър уточни, че човекът е бил повикан от хонконгската полиция — намеси се Мари. — МИ-6 очевидно са приели решението. Но защо?

— Това не е тяхна грижа — категорично отсече Дейвид с ускорено от възбуда дишане.

— Джейсън Борн не е фигура, измислена от полицейските власти — каза Мари, като отново застана до съпруга си. — Той е създаден от американското разузнаване посредством Държавния департамент. Но аз подозирам, че МИ-6 са се намесили в случая не просто за да открият убиеца, представящ се за Джейсън Борн, а поради далеч по-сериозна причина. Права ли съм, господин Макалистър?

— Напълно, госпожо Уеб. Действително причината е далеч по-сериозна. По време на обсъжданията ни през последните два дни бе изразено мнение, че вие ще схванете нещата много по-ясно от нас. Това е един, да го наречем, икономически проблем, който може да доведе до политическа криза не само в Хонконг, но и в световен мащаб. Вие сте изтъкнат канадски икономист. Била сте съветник на канадски посланици и делегации из цял свят.

— Вие двамата ще бъдете ли добри да обясните проблема на човек, който, тъй или иначе, завежда семейната икономика?

— Моментът никак не е подходящ да допуснем смутове на хонконгския пазар, господин Уеб, а може би най-малко на нелегалния пазар. Подобна нестабилност, придружена с актове на насилие, създава впечатление за нестабилност на правителството, а може да предизвика още по-дълбока нестабилност. А никак не е препоръчително да наливаме вода в мелницата на експанзионистите от червен Китай.

— Може ли да бъдете по-ясен?

— Договорът със срок 1997 година — намеси се с тих глас Мари — изтича след няколко години, ето защо с Пекин се водят нови преговори. Въпреки това страните са доста нервни, чувстват несигурност и никой не бива да разклаща лодката. В случая най-добрата стратегия са спокойствието и стабилността.

Дейвид премести поглед от нея към Макалистър, после бавно кимна.

— Да, разбирам. Чел съм за това по вестници и списания, но не знам много по въпроса...

— Интересите на съпруга ми са в друга сфера — поясни Мари на Макалистър. — Той изучава хората, техните цивилизации.

— Добре де — съгласи се Уеб. — И какво?

— Моите интереси пък са насочени към парите и постоянния им оборот, неговата експанзия, пазарите и колебанията им; стабилността или липсата на стабилност. А малко или повече единствената стока на Хонконг са парите; те са единственото основание за неговото съществуване. Без тях промишлеността им ще загине.

— А наруши ли се стабилността, настъпва хаос — допълни Макалистър. — И това ще бъде извинението на военнлюбците от Китай. Народната република ще извърши агресия, за да овладее хаоса. И какво ще настъпи тогава? Банков колапс. Търговията в Далечния изток ще рухне.

— Смятате, че Народната република ще поеме такъв риск?

— Хонконг, Макао, Кулон и всички останали територии са част от тяхната „велика богоугодна нация“. Те се смятат за една общност, а източният човек не търпи неподчинение у децата си, сам го знаете.

— И вие твърдите, че един човек, представящ се за Джейсън Борн, е способен да доведе до подобна криза? Не ви вярвам!

— Такива са най-песимистичните резултати, но те не са изключени. Той олицетворява един мит, в това се състои хипнотичният фактор. Приписват му се множество убийства, пък макар и само с цел да се прикрият истинските убийци, заговорници от средите на фанатиците сред крайно левите и крайно десните, които се прикриват зад смъртоносния образ на Джейсън Борн. Като се замислите, ще признаете, че самият мит е създаден точно по този начин. Когато биваше убита някоя важна личност в района, вие, в ролята на Джейсън Борн, правехте нужното, за да бъде приписано убийството на вас. И само след две години се сдобихте със страховита слава, макар че всъщност бяхте убили само един човек — пиян, доносник в Макао, който се бе опитал да ви удуши с примка.

— Не си спомням този случай — отбеляза Дейвид.

Заместник-секретарят кимна съчувствено.

— Да, казаха ми за това. Но не схващате ли, че ако бъдат убити важни политически фигури, да речем, губернаторът или представителят на Народната република в преговорите, в цялата колония ще настанат размирици. — Макалистър замълча, после махна с ръка. — Както и да е, това е наша грижа, а не ваша, и мога да ви кажа, че най-добрите ни хора от разузнаването са впрегнати на работа по този проблем. Ваша грижа е собствената ви безопасност, господин Уеб. А в този момент тя е и моя грижа поради морални съображения. Вие трябва да бъдете защитен.

— Това досие не биваше да бъде представяно абсолютно на никого — студено изрече Мари.

— Нямахме избор. Работим в тясно сътрудничество с англичаните и трябваше да им докажем, че с „Тредстоун“ е приключено. Че съпругът ви е на хиляди мили далеч от Хонконг.

— Вие сте им казали къде е той? — извика съпругата на Уеб. — Как сте посмели!

— Нямахме избор — повтори Макалистър и отново разтри челото си. — В определени критични ситуации трябва да си сътрудничим. Сигурно разбирате.

— Не разбирам обаче защо изобщо е съществувало досие за съпруга ми — вбесена го парира Мари. — Неговата мисия беше свръхсекретна.

— Налага се поради обстоятелството, че разузнавателните операции се финансират от Конгреса. Такъв е законът.

— Хайде, моля ви се! — избухна Дейвид. — Като сте толкова вътре в моите дела, сигурно знаете откъде идвам. Къде са тогава всички документи за „Медуза“?

— Не мога да ви отговоря — поклати глава Макалистър.

— Вече ми отговорихте — сряза го Уеб.

— Доктор Панов изрично настоя да бъдат унищожени всички материали относно „Тредстоун“ — настойчиво продължи Мари. — Или поне да бяхте използвали фалшиви имена, но вие и това не сте направили. Що за хора сте вие?

— Аз лично бих се съгласил и с двете искания! — с неочаквано вълнение в гласа продума Макалистър. — Съжалявам, госпожо Уеб. Простете ми. Това е било, преди да дойда. И аз като вас съм възмутен.

Може би сте права, изобщо не е бивало да съществува досие. Има си начини...

— Глупости — прекъсна го Дейвид с безжизнен глас. — Това е част от друга стратегия, друг капан. Нужен ви е Карлос и не ви интересува нищо, стига да се доберете до него.

— Мен ме интересува, господин Уеб, макар че не сте длъжен да ми вярвате, както казах. Какво ме засяга Чакала? Какво общо има със секция „Далечен изток“? Той си е европейски проблем.

— Да не искате да кажете, че съм похабил три години от живота си, за да преследвам човек, който няма никакво значение?

— Не, разбира се, че не. Но времената се менят, а също и перспективите. Понякога нещата губят смисъл.

— Господи!

— Успокой се, Дейвид — обади се Мари, като погледна госта, който седеше преbledнял, с впити в страничните облегалки ръце. — Нека всички се успокоим. — После погледна изпитателно мъжа си. — Днес следобед се е случило нещо, нали?

— Ще ти кажа после.

— Разбира се — кимна Мари и отново отправи очи към Макалистър, а Дейвид се върна на стола си. Лицето му бе уморено и сякаш остаряло през последните няколко минути.

— Всичко, което чухме от вас, е предисловие към нещо, нали? — обърна се той към заместник-секретаря. — Всъщност друго се каните да ни съобщите, прав ли съм?

— Да, и никак не ми е лесно. Моля, имайте предвид, че съвсем отскоро съм получил достъп до секретното досие на господин Уеб.

— Включително и до сведенията за жена му и децата му в Камбоджа?

— Да.

— Тогава кажете каквото имате да казвате, моля.

— От онова, което научихме — започна Макалистър — и което Лондон потвърди преди пет часа, имаме основания да предполагаме, че мъжът ви изпълнява ролята на мишена. Един човек държи той да бъде убит.

— Но не Карлос, не Чакала, нали? — рече Уеб и се наведе напред.

— Не е той. Ние поне не виждаме връзка.

— А какво виждате? — попита Мари, приседнала отстрани на стола на Дейвид. — Какво е това, което научихте?

— Служителят на МИ-6 в Кулон е имал важни документи в кабинета си, всеки от които би се продал на висока цена в Хонконг. Взета е обаче единствено папката за „Тредстоун“... папката за Джейсън Борн. Това е потвърждението, което получихме от Лондон. Сякаш ни изпращат открито съобщение: само него искаме, само човека на име Джейсън Борн.

— Но защо? — извика Мари и ръката ѝ се вкопчи в китката на Дейвид.

— Защото някой е бил убит — промълви Уеб. — А някой друг иска да си разчисти сметките.

— Това е хипотезата, върху която работим — съгласи се Макалистър. — Имаме известен напредък.

— Кой е убитият? — попита някогашният Джейсън Борн.

— Преди да ви отговоря, трябва да ви предупредя, че сведенията ни се основават на онова, което хората ни в Хонконг са успели да изровят сами. До голяма степен са непотвърдени догадки.

— Какво значи „успели да изровят сами“? А къде са англичаните? Та вие сте им дали материалите за „Тредстоун“!

— Само защото ни представиха доказателство, че един човек е бил убит от името на творението на „Тредстоун“, а това сте вие. Но те нямат желание да назоват източниците на МИ-6, както и ние не бихме им съобщили контактите си. Хората ни работят денонощно, проучват всяка възможност и се опитват да установят информаторите на убития агент, като се основават на допускането, че един от тях е виновен за смъртта му. Те пуснаха един слух в Макао, но той се оказа нещо повече от слух.

— Повтарям въпроса си — наблегна Дейвид. — Кой е бил убит?

— Една жена — отвърна служителят на Държавния департамент. — Съпругата на хонконгски банкер на име Яо Минг, тайпан, чиято банка е само частица от богатството му. Той е толкова състоятелен, че властта му е на практика безгранична.

— А обстоятелствата?

— Картината е грозна, но не необичайна. Съпругата му е била второразредна актриса, появявала се е във филми на братя Шоу, доста

по-млада от мъжа си. Верността ѝ към него може да се определи на пролетен сняг, ако ми разрешите това сравнение.

— Продължавайте, моля — подкани го Мари.

— Той се правел, че не забелязва. Тъй или иначе, тя била неговият млад и красив трофей. Движела се в съмнителната компания на комарджии и наркомани. Последният ѝ любовник бил пласьор. Постепенно изместил всичките си съперници, като подкупвал китайските морски патрули да потопяват съдовете им и да избиват екипажите. Най-сетне му вдигнали мерника и подготвили екзекуцията му.

— При тези обстоятелства той трябва да е бил наясно какво го очаква — прекъсна го Уеб. — Вероятно се е обградил с десетки бодигардове.

— Правилно отгатвате. Такава усилена охрана налага намесата на легендарна личност. И враговете му наели въпросното лице.

— Борн — прошепна Дейвид, тръсна глава и затвори очи.

— Да — потвърди Макалистър. — Преди две седмици пласьорът и съпругата на Яо Минг били застреляни в леглото в хотел „Лисабон“ в Макао. Гледката не е била от приятните, телата им едва били разпознати. Използван е автомат „Узи“. Инцидентът е бил потулен, полицията и правителствените служители били подкупени с огромни суми от магната.

— Ако се досещам правилно — мрачно се обади Уеб, — същото оръжие е било използвано в предишното убийство, приписвано на мнимия Борн.

— Точно такъв автомат е бил захвърлен пред заседателната зала на едно кабаре в Кулон. В залата имало пет трупа, три от жертвите били видни бизнесмени в колонията. Англичаните не се впуснаха в подробности, само ни показаха няколко снимки.

— Този магнат — рече Дейвид, — съпругът на актрисата... Той е връзката, която хората ви са открили, нали?

— Узнали са, че той е един от източниците на МИ-6. Поради връзките си в Пекин е бил безценен за разузнаването.

— Тогава, при положение че е била убита любимата му съпруга...

— Аз бих казал любимият трофей — поправи го Макалистър. — Бил му е отнет трофеят.

— Добре — рече Уеб. — Трофеят е много по-важен от съпругата. И тъй, агентът на МИ-6 е бил потърсен от своята връзка, разстроения магнат, който му поръчва да вземе досието на Джейсън Борн, убиеца на жена му... на неговия трофей. Заплашил го е, че в противен случай информацията от Пекин, изтичаща към британското разузнаване, ще секне.

— Нашите хора го тълкуват така. Тъкмо поради тази причина агентът е убит, за да няма дори бегла връзка между Яо Минг и Борн. Магнатът трябва да остане чист и недосегаем. Той търси отмъщение, но без сянка от риск, че може да бъде изобличен.

— А какво казват англичаните? — попита Мари.

— Лондон недвусмислено настоява да стоим настрана от тази история. С „Тредстоун“ забъркахме каша и те не желаят нашата намеса в Хонконг в днешните смутни времена.

— Имали ли са среща с Яо Минг? — попита Уеб, без да откъсва изпитателен поглед от заместник-секретаря.

— Когато споменах името му, те не дадоха и дума да се издума. Бяха стреснати, но това не промени становището им. Дори повече се ядосаха.

— Недосегаемият — измърмори Дейвид.

— Вероятно искат да продължат да го използват.

— Въпреки това, което е готов да стори на съпруга ми? — възкликна Мари.

— Друг свят — меко продума Макалистър.

— И вие им помагате...

— Длъжни сме — отсече държавният служител.

— Тогава изисквайте от тях и те да ви оказват помощ.

— А после те ще изискват на свой ред други неща. Не можем да го направим.

— Лъжци! — процеди отвратена Мари и извърна глава.

— Не съм ви лъгал за нищо, госпожо Уеб.

— Защо ви нямам доверие, Макалистър? — промълви Дейвид.

— Вероятно защото не се доверявате вече на правителството, господин Уеб, и признавам, че имате сериозни основания. Мога само да ви кажа, че аз действам по съвест. Ако искате, ще приемете това или не... ще приемете или не мен самия... Но междувременно аз ще се погрижа да бъдете в безопасност.

— Гледате ме много особено... Защо?

— Защото никога досега не съм изпадал в подобно положение.

В настъпилата тишина прозвуча звънецът на входната врата. Мари бързо стана, прекоси стаята и отиде да отвори. В първия момент остана като прикована, втрещена безпомощно в посетителите. Бяха двама мъже, държащи пред себе си еднакви прозрачни калъфчета с легитимациите си, а в горната им част бяха прикрепени лъскави сребърни значки с изобразени орли. Зад тях до тротоара бе спряла тъмна кола; в нея се виждаха силуетите на други мъже и огънче от цигара — още мъже, телохранители. Прииска ѝ се да изкрещи, но не го направи.

Едуард Макалистър седна на мястото си до шофьора на служебната кола и погледна през затворения прозорец към фигурата на входа. Бившият Джейсън Борн стоеше неподвижен с мрачно вперен поглед в заминаващия посетител.

— Да се махаме отгук — подкани Макалистър шофьора, човек на неговата възраст, оплешивяващ и с очила с костенуркови рамки.

Няколко минути се движиха в мълчание, после шофьорът попита:

— Е, как мина?

— Както би казал посланикът, всички елементи са по местата си — отвърна заместник-секретарят. — Основите са налице, логиката също, мисионерската работа е свършена.

— Радвам се да го чуя.

— Нима? Тогава и аз се радвам. — Макалистър вдигна дясната си ръка и разтърка челото си. Пръстите му силно трепереха. — Не, никак не се радвам! — рече внезапно. — Направо ми се гади.

— Съжалявам...

— И след като стана дума за мисионерска работа, аз съм християнин. В смисъл, вярвам, без да съм фанатик, без да се уповавам на прераждането, да преподавам в неделно училище или да си бия главата в пода на храма. Но, тъй или иначе, съм вярващ. Със съпругата ми ходим в епископалната църква два пъти месечно, двамата ми синове са пели в хора. Великодушен съм, защото съвестта ми го диктува. Можете ли да го разберете?

— Да. Не изпитвам точно същите чувства, но, уви, разбирам.

— Обаче в дома на този човек отидох аз!

— По-спокойно, какво толкова е станало?

Макалистър се втренчи право пред себе си, а фаровете на насрещните коли хвърляха сенки по лицето му.

— Господ да се смили над душата ми — прошепна той.

4.

Внезапно мракът се изпълни с викове, приближаваща и усилваща се какофония от ревящи гласове. Ненадейно ги обградиха тичащи и крещящи хора с изкривени от ярост лица. Уеб падна на колене, като прикри с ръце колкото можеше лицето и шията си, сетне залюля рамене напред-назад, превърнат в подвижна мишена сред кръга от нападатели. В нощта тъмните му дрехи бяха предимство, но нямаше да помогнат много, ако започнеше безразборна стрелба, при която поне един от охраната щеше да падне заедно с него. Ала убиецът не винаги избираше куршуми. Съществуваха и стрелите — намазани със смъртоносна отрова, изстреляни от пневматични оръжия, пробиващи незащитената плът и умъртвяващи за минути. Или секунди.

Една ръка се вкопчи в рамото му. Той се изви рязко, отметна я с мощно замахване, отскочи вляво и приклегна с животинска пъргавина.

— Добре ли сте, професоре? — попита телохранителят и на светлината на фенерчето се видя усмивката му.

— Какво? Какво стана?

— Не е ли прекрасно! — провикна се телохранителят отляво и Дейвид полека се надигна.

— Кое?

— Хлапаци с такъв висок дух. Подобна гледка наистина доставя радост.

Всичко бе свършило. Районът на университета отново бе утихнал. В далечината зад каменните постройки, ограждащи стадиона, се виждаха пламъци от огън, запален на открито. Футболните страсти бяха достигнали връхната си точка и телохранителите се смееха.

— Кажете, професоре — попита го човекът отляво, — не се ли чувствате по-добре, като сме с вас?

Свършило беше. Край на паниката, която сам бе предизвикал в съзнанието си. Но така ли бе всъщност? Защо сърцето му биеше тъй силно? Защо бе тъй объркан, тъй уплашен? Нещо не беше наред.

— Защо ме притесни толкова цялата тая веселба? — рече Дейвид, докато пиеше кафето си на закуска в трапезарията на старата викторианска къща, която бяха взели под наем.

— Липсват ти разходките по брега — отвърна Мари, докато сипваше в чинията на мъжа си пържено яйце върху филийка хляб. — Хапни, преди да запалиш цигара.

— Говоря сериозно. Това ме притеснява. През последната седмица се чувствах като патица в зле охраняван резерват. Осъзнах го внезапно вчера следобед.

— Как така? — погледна го Мари, докато слагаше тигана в умивалника. — Шестима мъже те пазят. Както сам ми описа, четирима са от двете ти страни, а двама оглеждат какво става отпред и отзад.

— Театър.

— Защо смяташ така?

— Не знам. Наистина всеки е на мястото си и маршируват като по команда. Не знам.

— И все пак те мъчи нещо?

— Да, струва ми се.

— Кажки какво има. Твоите предчувствия веднъж вече ми спасиха живота в Цюрих. Бих искала да ги чуя... Може да се окаже безполезно, но предпочитам да го споделиш с мен.

Уеб размаза жълтъка върху препечената филийка.

— Знаеш ли колко е лесно за някого, който изглежда достатъчно млад, за да го вземат за студент, да мине покрай мен по алеята и да изстреля отровна стреличка? Може да прикрие шума с прокашляне или смях, а аз печеля сто кубика стрихнин в кръвта си.

— За тези неща ти знаеш далеч повече от мен.

— Естествено. Защото аз самият бих постъпил така.

— Не. Така би постъпил Джейсън Борн, не ти.

— Добре. Просто като хипотеза. Възражението ти не променя факта.

— Какво се случи вчера следобед?

Уеб побутна с приборите хляба и яйцето върху чинията си.

— Семинарът продължи до късно както обикновено. Когато излязох, вече се смрачаваше и охраната ме последва към паркинга. Имаше футболен мач. Нашият незначителен отбор срещу друг, също толкова незначителен, но срещата беше от особена важност за нас.

Тълпата ни отмина четиримата. Хлапетата се бяха завтекли към огъня, запален до стадиона. Настройваха се с крясъци и буйни песни. А аз си казах: ето, това е. Ако ще става, ще стане. Повярвай, за няколко мига наистина се почувствах Джейсън Борн. Отскочих, прилекнах и заех такава поза, че да мога да наблюдавам всичко около себе си... Просто изпаднах в паника.

— И какво? — подкани го Мари, разтревожена от внезапното му мълчание.

— Моите така наречени телохранители зяпаха наоколо и се смееха, а двамата отпред очевидно се забавляваха от зрелището.

— И това те притесни?

— Инстинктивно. Бях уязвима мишена в центъра на възбудена тълпа. Подказаха ми го нервите, не дочаках да чуя гласа на разума.

— А сега кой говори?

— Не съм сигурен. Знам само, че през тези няколко мига всичко ми се стори лишено от смисъл. А само минута по-късно, сякаш за да подчертае обзелите ме чувства, които не бях изразил гласно, човекът до мен ме попита дали не се чувствам по-добре с тях при себе си. Как може именно сега да се чувствам по-добре?

— Той знае какво е тяхното задължение — прекъсна го Мари. — Да те пазят. Питал те е дали се чувстваш в по-голяма безопасност.

— Мислиш ли? При положение че се намирахме сред оная необузdana тълпа, където всичко можеше да се случи, те просто се смееха. Наистина ли задачата им е да ме охраняват?

— А какво друго?

— Не знам. Може би аз съм бил там, където те не са попадали. Може би прекалено много разсъждавам, прекалено много мисля за Макалистър и онези негови очи. Също като на умряла риба, само дето мигаше. В тях можеш да прочетеш каквото си поискаш в зависимост от настроението си.

— Онова, което той каза, те шокира — поясни Мари, като се облегна на умивалника, скръстила ръце на гърдите си, и не сваляше от мъжа си изпитателен поглед. — Нямаше как да не те разтърси. Мен във всеки случай ме порази.

— Сигурно това е причината — кимна Уеб. — Каква горчива ирония: при положение че искам да си спомня толкова много неща, не по-малко са онези, които искам да забравя.

— Защо не се обадиш на Макалистър и не споделиш с него чувствата и тревогите си? Имаш преките му телефони и в службата, и у дома. Мо Панов би ти дал същия съвет.

— Да, не се съмнявам — съгласи се Дейвид и започна да се храни без желание. — Ако имаш начин да се отървеш от някакво конкретно притеснение, използвай го незабавно, това би казал Мо Панов.

— Направи го тогава.

Уеб се усмихна със същия ентузиазъм, с който ядеше.

— Може би ще го направя, а може би не. Предпочитам да не демонстрирам латентна или пасивна, или циклична параноя или каквото я наричат. Мо ще дохвърчи веднага и ще започне да ми обработва мозъка.

— Ако той не дойде, може би ще се заема аз.

— Не забравяй, малката ми, че и мен ме бива в това, но защо да обработвам мозъка ти, когато можем да се заемем с по-приятно... Трябва да тръгвам. Тази сутрин семинарът ми е посветен на сиамския владетел Рама Втори и претенциите му към малайските държавици в началото на деветнайсети век. Голяма досада, но е важно. Отгоре на всичко имам един студент от Бирма, който май знае повече от мен по тези въпроси.

— Сиам? — промълви Мари и го задържа. — Това е Тайланд.

— Да. Днешен Тайланд.

— Жена ти, децата? Болезнено ли е за теб, Дейвид?

Той я погледна и отново почувства колко много я обича.

— Неща, които не си спомням добре, не ме засягат особено дълбоко. Като че предпочитам никога да не си върна паметта за тях.

— Аз съм на противното мнение. Искам да ги видиш, да ги чуеш, да ги почувстваш. И да разбереш, че аз също ги обичам.

Той я притисна силно към себе си и телата им се сляха с топлина, която бе само тяхна.

Линията отново бе заета и Уеб отвори „Сиам под управлението на Рама III“, за да провери дали бирманският студент е бил прав относно конфликта на Рама II със султана на Кеда по повод остров Пенанг.

На вратата на кабинета му дискретно се почука. Преди Дейвид да успее да се обади, на прага се появи един от телохранителите му, същият, който го бе заговорил вчера посред тълпата, шума и страховете му.

— Здравейте, професоре.

— Здравейте. Вие бяхте Джим, нали?

— Не, Джони. Но няма значение, не сте длъжен да помните имената ни.

— Случило ли се е нещо?

— Тъкмо обратното. Отбих се да се сбогувам с вас от името на цялата ни група. Всичко около вас отново е чисто и нормално. Наредиха ни да се явим в Б-едно-Л.

— Къде?

— Глупаво звучи, нали? Вместо да кажат „Явете се в щаба“, наричат го Б-едно-Л, сякаш никой няма да се досети.

— Аз не се сецам.

— База-едно-Лангли. Ние и шестимата сме от ЦРУ, но това сигурно го знаете.

— И сега си тръгвате? Всички?

— Ами да.

— Но аз мислех... Мислех, че тук положението е критично.

— Всичко е чисто.

— Никой не ми се е обадил. Изобщо не съм се чувал с Макалистър.

— Съжалявам, не го познавам. Ние просто изпълняваме нареждания.

— Не можете просто тъй да съобщите, че си отивате, без да ми дадете никакво обяснение! Предупредиха ме, че съм мишена! Че един човек от Хонконг иска смъртта ми!

— Вижте, не знам дали наистина са ви го казали, или сам сте си го внушили. Знаем само, че ни чака спешен проблем в Нюпорт Нюз. Ще ни инструктират и веднага се залавяме с него.

— Спешен проблем?... Ами аз?

— Трябва повече да си почивате, професоре. Обясниха ни, че именно от това се нуждаете.. — Човекът от ЦРУ рязко се извърна, излезе и затвори вратата зад гърба си.

Не знам дали наистина са ви го казали, или сам сте си го внушили... Кажете, професоре, не се ли чувствате по-добре, като сме до вас?

Театър?... Комедия или трагедия?

Къде беше номерът на Макалистър? Къде се дяна? По дяволите, имаше го записан на две места — у дома и в чекмеджето на бюрото си тук... Не, в портфейла беше. Откри го и започна да набира, цял разтреперан от страх и възмущение.

— Кабинетът на господин Макалистър — обади се женски глас.

— Смятах, че е пряка линия. Така ми беше казано.

— Господин Макалистър не е във Вашингтон, сър. В такива случаи ние поемаме и обажданията в кабинета му.

— Но къде е той?

— Не знам, сър. Той се обажда през ден-два. За кого да му предам?

— Не, това не ме устройва. Името ми е Уеб. Джейсън Уеб... Не, Дейвид Уеб! Трябва да говоря с него сега! Веднага!

— Ще ви свържа с отдела, който поема спешните обаждания...

Уеб тръшна слушалката върху вилката. Набра домашния номер на Макалистър.

— Ало? — пак женски глас.

— Господин Макалистър, моля.

— За съжаление той отсъства. Ако оставите името и номера си, ще му ги съобщя.

— Кога?

— Ще се обади утре или най-късно вдругиден. Винаги се обажда.

— Трябва да ми кажете къде да го потърся сега, госпожо Макалистър. Предполагам, че сте госпожа Макалистър?

— От цели осемнайсет години насам. С кого говоря?

— Уеб. Дейвид Уеб.

— О, разбира се! Едуард рядко говори по служебни въпроси, не е обсъждал и вас, само спомена колко сте мили, вие и прелестната ви жена. По-големият ни син сега посещава подготвително училище, но проявява изключителен интерес към университета, където преподавате. Вярно, през последната година малко понамали успеха

си, но наистина е прекрасен младеж, изпълнен с ентузиазъм, и несъмнено би се справил чудесно...

— Госпожо Макалистър — прекъсна я Уеб. — Наложително е да се свържа със съпруга ви. Още сега!

— О, ужасно съжалявам, но едва ли е възможно. Той е в Далечния изток и аз, естествено, нямам номер, на който мога да му звъня там. При спешни случаи винаги се обаждаме на Държавния департамент.

Дейвид затвори. Трябваше да сигнализира на Мари... да ѝ телефонира. Линията сигурно щеше да е свободна вече. Даваше заето близо час, а жена му с никого не би разговаряла цял час, дори с майка си, баща си или двамата си братя в Канада. Със семейството ѝ я свързваха топли чувства, но тя бе много по-различна от всички тях, бе открила собствения си път във висшите сфери на икономиката, защитила беше докторат и бе получила престижна служба в канадското правителство. И дори се бе омъжила за американец.

Линията още даваше заето! По дяволите, какво става, Мари?!

Внезапно Уеб замръзна, сякаш цялото му тяло се превърна в блок от лед с горящо ядро в него. Имаше чувството, че не може да помръдне, но все пак не само помръдна, а се завтече с все сили извън малкия си кабинет и хукна по коридора с такава бързина, че събори по пътя си трима студенти и един от колегите си; имаше вид на човек, обзет ненадейно от буйна лудост.

Когато стигна до къщата си, рязко натисна спирачките, колата спря със силно свистене; той изскочи и затича към входната врата. Още на средата на алеята се закова като вцепенен. Вратата зееше отворена и на страничната рамка се открояваше отпечатък от ръка, обагрен в червено — кръв.

Уеб се втурна вътре, като събаряше всичко по пътя си. Прекатурваха се мебели и се разбиваха лампи, докато бързешком огледа долния етаж. Сетне се качи горе; усещаше ръцете си като гранитни блокчета, всеки нерв бе опънат от напрежението да улови някакъв звук, скърцане или поне нечия тежест; инстинктът му на убиец се бе пробудил ясен като кървавите петна на входната врата. В такива моменти знаеше и приемаше факта, че наистина е смъртоносният звяр под името Джейсън Борн. Ако жена му беше горе,

той би ликвидирал всеки, който се опитва да я нарани... или вече я бе наранил.

Застана пред прага на спалнята и решително бутна вратата.

Експлозията отнесе цялата горна половина на стената към коридора. Той се претърколи под ударната вълна до отсрещния край на коридора. Не беше въоръжен, ала имаше у себе си запалка. Бръкна в джоба на панталоните си и извади записките, каквито всеки преподавател винаги носи у себе си, смачка ги на топка, превъртя се наляво и щракна запалката; пламъкът лумна мигновено. Хвърли горящата хартия в спалнята, после се надигна, притиснал гръб до стената, а погледът му се стрелна към другите две затворени врати на горния етаж.

Коридорът бе тесен и разстоянието помежду им малко. Скочи рязко и с два ритника ги разтвори едновременно, после моментално се отдръпна назад в сянката.

Нищо. Стаите бяха пусти. Ако имаше враг, той беше в спалнята. Но до този момент завивките на леглото бяха вече подпалени. Пламъците един след друг подскачаха към тавана. Оставаха само секунди.

Сега!

Нахлу в спалнята, грабна горящите чаршафи и ги развя в кръг над главата си, като в същото време приклепна, очакващ всеки миг леденостуден удар да вцепени рамото или ръката му, но и уверен, че ще го надмогне и ще победи врага си. Господи! Той наистина отново беше Джейсън Борн!

Нищо не се случи. Неговата Мари я нямаше вътре. Нямаше нищо освен примитивно устройство с пружина, което бе дръпнало спусъка на пушка, насочена под смъртоносен ъгъл към вратата. Угаси с крака пламъците, достигна опипом една настолна лампа и я включи.

Мари! Мари!

Тогава видя бележката. Бе подпряна на възглавницата от нейната страна на леглото: „Съпруга за съпруга, Джейсън Борн. Тя е ранена, но поне не е мъртва като моята. Знаеш къде да ме намериш, а също и нея, стига да си находчив и да ти се усмихне шансът. Може би ще стигнем до споразумение да работим заедно, тъй като и аз имам своите врагове. Ако не, какво значение има смъртта на още една Божия дъщеря?“

Уеб изкрещя и се строполи на възглавниците; мъчеше се да заглуши гнева и ужаса, нахлули в гърлото му, да се съвземе от пулсиращата в слепоочията болка. После се преобърна по гръб и се втренчи в тавана, постепенно завладян от ужасяващо, жестоко вцепенение. Ненадейно в паметта му изплуваха неприпомняни досега неща — такива, които не бе споделял дори с Морис Панов. За тела, гърчещи се под ножа му, падащи покосени под дулото на автомата му. Не бяха въображаеми убийства, а истински. Бяха го превърнали в нещо, каквото не беше по рождение, ала го бяха сторили твърде изкусно. Той се бе слял с образа на човека, който не би трябвало да съществува в действителност. Нямахше друг избор. Наложило му се бе да се бори за оцеляването, без да знае кой е всъщност.

Сега вече познаваше двамата души, които съставяха личността му. Винаги щеше да помни единия, защото той беше човекът, който искаше да бъде, ала в този момент временно трябваше да е другият — онзи, когото презираше.

Джейсън Борн се надигна от леглото и се приближи до вградения в стената шкаф. Третото чекмедже от горе на долу беше заключено. Ключът бе прикрепен с лепенка към горната стена на шкафа. Пъхна го в ключалката и отвори чекмеджето. Вътре имаше разглобени два автомата, четири макари с тънка жица, които можеше да скрие в юмрука си, три валидни паспорта с три различни имена и шест заряда пластичен експлозив, които можеха да разрушат цели стаи. Щеше да използва единия или всичките. Дейвид Уеб щеше да открие съпругата си. Или Джейсън Борн щеше да се превърне в терорист, какъвто светът не познаваше, за какъвто не бе сънувал и в най-страховитите си кошмари. Не го беше грижа за това — твърде много му бе отнето. Повече нямаше да изтърпи.

Борн намести частите и на втория автомат, постави магазина на мястото му. Беше готов. Върна се и отново легна, вирайки се в тавана. Логически всичко щеше да се намести, уверен бе. И тогава преследването щеше да започне. Той щеше да я намери — жива или мъртва — и ако беше мъртва, щеше да убива, да убива и пак да убива!

Който и да го беше сторил, никога нямаше да му се изплъзне. От Джейсън Борн никой не можеше да се изплъзне.

5.

Едва успяваше да се владее и съзнаваше, че за никакво спокойствие не може да става дума. Ръката му стискаше автомата, а през съзнанието му като картечни откоси минаваха различни варианти. Преди всичко не можеше да бездейства; на всяка цена трябваше да бъде в непрестанно движение. Длъжен бе да стане и да се размърда.

Държавният департамент. Служителите, които беше опознал там през последните няколко месеца, прекарани в отдалечения, засекретен медицински комплекс във Вирджиния, бяха настойчиви, едва ли не вманиачени мъже, които го разпитваха безпощадно и му показваха десетки снимки, докато Мо Панов не им наредеше да престанат. Бе научил имената им, дори ги записа с мисълта, че някой ден може да поиска да разбере кои са — всъщност не го водеше друг мотив освен дълбокото недоверие; хора, същите като тях, бяха опитали много скоро преди това да го убият. Никога не беше ги питал как се казват, а и те не бяха го уведомили; представяха се само като Хари, Бил или Сам, като внушаваха идеята, че да го запознават със себе си би означавало само да увеличат общото му объркване. Така че дискретно бе прочел имената върху отличителните им картончета на реверите им, записал ги бе и бе прибрал листчетата при личните си вещи в чекмеджето на бюрото. Даде ги на Мари, която идваше да го вижда всеки ден, и ѝ поръча да ги скрие някъде в къщата.

По-късно Мари призна, че макар да е изпълнила инструкциите, смята подозренията му за пресилени. Ала една сутрин след разгорещена дискусия с хората от Вашингтон Дейвид я помоли веднага да напусне медицинския комплекс, да изтича до колата, да отиде с нея до банката, където имаха депозитен сейф, и да направи следното: да остави няколко косъма в долния ляв ъгъл, да заключи сейфа, да излезе от банката и да се върне след няколко часа, за да провери дали белегът още е там. Нямаше го. Мари бе прикрепила добре тънкото снопче и то нямаше как да падне, освен ако кутията не е била отваряна. Откри снопчето върху настлания с плочки под.

— Как разбра? — го бе попитала тя.

— Един от дружелюбно настроените разпитващи се поразгорещи и реши да ме провокира. Мо беше излязъл от стаята за няколко минути и онзи едва ли не започна да ме обвинява в симулация и прикриване на фактите. Знаех, че ще дойдеш, и реших да проверя докъде могат да стигнат.

Тогава за тях не бе имало нищо свято, нямаше нищо свято и сега. Пълна симетрия. Охраната беше изтеглена и реакциите му проверени, сякаш той бе поискал да му се осигури подсилена защита, а не че Макалистър му я бе наложил. Само след часове беше отвлечена Мари, точно по съвсем изпипания сценарий на един нервен мъж с мъртви очи. А сега същият този Макалистър внезапно се бе озовал на петнайсет хиляди мили разстояние от собствената си, определена от него самия кота нула. Дали заместник-секретарят не се бе продал в Хонконг? Дали не беше извършил предателство и спрямо Вашингтон, а не само спрямо човека, когото се беше заклел да защитава? Какво ставаше? Каквото и да беше, в неудобните тайни бе замесено и кодовото название „Медуза“. То не бе споменато нито веднъж при разпита, дори по заобиколен начин. Този факт бе достатъчно стряскащ. Сякаш непризнаваният гласно батальон от психопати и убийци никога не бе съществувал; историята му бе заличена от документите. Но тази история можеше да бъде възстановена. Оттам трябваше да започне.

Уеб бързо излезе от спалнята и отиде в кабинета си, някогашната малка библиотека в старата викторианска къща. Там седна на бюрото си, отвори най-долното чекмедже и извади няколко тетрадки и листове хартия. С металния нож за разрязване на писма повдигна фалшивото дъно. Отдолу лежаха други хартии. Беше странна колекция от спомени, които го бяха връхлитали внезапно във всякакви часове на деня и нощта. Върху различни листчета бе записвал картини или фрази, блеснали като експлозии в главата му. Много от тях бяха болезнени и мъчителни откровения на Джейсън Борн, тъй жестоки, че се бе побоял да ги сподели с Мари. Сред всички тези тайни бяха и имената на експертите, дошли във Вирджиния да го разпитват така настойчиво.

Очите на Дейвид неволно се спряха на грозния едрокалибрен пистолет на ръба на бюрото. Несъзнателно го бе грабнал и донесъл тук от спалнята; един миг го гледа втренчено, после взе слушалката на

телефона. Започваше най-мъчителният час от живота му, в който Мари с всяка секунда се отдалечаваше все повече и повече.

При първите две обаждания попадна на съпруги или любовници; щом се представеше, изведнъж се оказваше, че мъжете, които търси, ги няма там. Контактът с него все още се смяташе за опасен. Не смееха да влизат в допир с него без разрешение, а това разрешение не им беше дадено. Би трябвало да се досети, че ще е точно така!

— Ало?

— Домът на Ланиър ли е?

— Да.

— Моля ви, искам да говоря с Уилям Ланиър. Кажете му, че е извънредно спешно. Обявена е екстрена тревога. Обажда се Томпсън от Държавния департамент.

— Изчакайте момент — загрижено продума жената.

— Кой е?

— Тук е Дейвид Уеб. Помните Джейсън Борн, нали?

— Уеб? — Последва пауза, през която се чуваше учестеното дишане на Ланиър. — Защо сте се представили като Томпсън? И защо сте казали, че е обявена тревога от Белия дом?

— Подозирах, че няма да искате да говорите с мен. Едно от нещата, които си спомням, е, че не осъществявате контакт с някои хора без разрешение. Просто докладвате, че въпросният човек е направил опит за връзка.

— Тогава сигурно си спомняте също, че е съвсем неуместно да се обаждате на служител като мен у дома.

— Казах ви, че е спешно.

— Не е възможно да има нещо общо с мен — възрази Ланиър. — В моята картотека досието ви е замразено. А ние нямаме практиката да се бъркаме на другите.

— Кои са тия други? — остро попита Уеб.

— Откъде да знам, по дяволите?

— Нима не се интересувате от това, което искам да ви кажа?

— Въпросът не е дали се интересувам, или не. Вие не сте в моите списъци и повече не ми е нужно да знам. Ако имате да съобщите нещо, обадете се на официалната си връзка.

— Опитах се. Жена му каза, че е в Далечния изток.

— Пробвайте в службата му. Някой ще предаде съобщението ви.

— Нямам желание да го предавам през трети лица. Трябва да говоря с някого, когото познавам, а теб те познавам, Бил. Помниш ли? Във Вирджиния ме караше да те наричам Бил. Тогава много те интересуваше всичко, което имах да кажа.

— Но тогава. А сега е друго. Слушай, Уеб, не мога да ти помогна, защото не съм в състояние да ти дам съвет. Каквото и да ми кажеш, не мога да ти отговоря. От година не съм в течение на твоя случай. Обади се на връзката си. Сигурен съм, че ще го откриеш чрез Държавния департамент. Сега затварям.

— „Медуза“ — прошепна Дейвид. — Чу ли ме, Ланиър? „Медуза“!

— Каква „Медуза“? — Опитваш се да ми кажеш нещо ли?

— Навсякъде ще разтръбя, ако не получа някои отговори.

— Съветвам те да спазваш каналния ред — студено отвърна служителят на отдел „Секретни операции“. — Или да постъпиш в болница! — Последва рязко щракване и Дейвид, облян в пот, затвори телефона.

Ланиър не знаеше за „Медуза“. В противен случай нямаше да прекъсне разговора и щеше да се опита да разбере колкото може повече, тъй като „Медуза“ преминаваше границите на „политиката“. Ала Ланиър беше от по-младите при разпита, само около трийсет и три-четири годишен; беше умен, но не от дългогодишните ветерани. Сигурно някой от по-възрастните бе посветен относно все още дълбоко засекретения батальон. Уеб погледна отново имената в списъка и съответните телефонни номера. Отново вдигна слушалката.

— Ало? — Гласът беше мъжки.

— Самюъл Тиздейл ли е?

— Да, същият. Кой се обажда?

— Радвам се, че вие вдигнахте телефона, а не съпругата ви.

— Обикновено се обажда съпругата, стига да е възможно — отвърна Тиздейл с глас, в който мигом прозвуча предпазлива нотка. — Ала моята вече не е налице. Плава някъде из Карибието с мъж, за когото не бях подозирал. А сега, след като се запознахте с житейската ми история, представете се, дявол да ви вземе.

— Джейсън Борн, помните ли ме?

— Уеб?

— Имам смътен спомен за това име — отвърна Дейвид.

— Защо ми се обаждате?

— Бяхте приятелски настроен към мен. Във Вирджиния ми казахте да ви наричам Сам.

— Добре, добре, Дейвид. Прав си. Казах ти да ме наричаш Сам. Така ми викат приятелите... — Тиздейл беше смутен, объркан, търсеше нужните думи. — Но това беше преди близо година, Дейви, а ти знаеш правилата. Определили са ти човек за връзка и към него трябва да се обърнеш. Той е в течение на твоите неща.

— А ти не си ли в течение, Сам?

— Относно теб не. Малко след като ти си тръгна, ние намерихме инструкция на бюрото си, че всички запитвания относно „въпросния субект“ трябва да бъдат отнасяни към отдел еди-кой си и че „въпросният субект“ е в пряк контакт с оперативните на място и в департамента.

— Оперативните... или каквито са там... бяха изтеглени, а човекът ми за пряка връзка в департамента изчезна.

— Хайде бе — кротко се възпротиви Тиздейл и в тона му прозвуча подозрение. — Не е възможно да стане такова нещо.

— Обаче стана! — кресна Уеб. — И стана така, че забъркаха жена ми!

— Как тъй? Какво се е случило с жена ви?

— Изчезнала е, мръсник такъв! Всички сте мръсници! Вие сте виновни! — Уеб с всичка сила стисна китката си, за да спре треперенето. — Нужни са ми някои отговори, Сам. Трябва да знам кой е разчистил пътя, кой е предателят. Имам представа кой е, но са ми нужни доказателства, за да го изоблича... Да изоблича всички, ако трябва.

— Я почакай малко! — ядосано го прекъсна Тиздейл. — Ако си имаш проблеми, не се захващай с мен, а иди при докторите си. Аз не съм длъжен изобщо да разговарям с теб, длъжен съм само да докладвам, че си ми звънял, което и ще направя на секундата, щом затвориш. Върви си прегледай главата, момче, а не ми дрънкай глупости.

— „Медуза“! — извика Уеб. — Никой не желае да говори за кодовото название „Медуза“. Дори и днес всички документи са погребани в сейфовете, нали?

Този път не последва щракване на слушалката. Тиздейл не затвори. Той заговори с равен, безразличен глас.

— Слухове. Също като с досиетата на Хувър. Историята може да е добра за приказки на чашка, но иначе няма стойност.

— Но аз не съм слух, Сам. Аз живея, дишам, ходя до тоалетната, потя се... Ето и сега съм цял в пот.

— Без съмнение ти имаш проблеми, Дейви.

— Аз бях там и се бих с отряда „Медуза“! Някои хора твърдяха, че съм бил най-добрият или, погледнато от друга страна, най-лошият. Именно затова бях избран да стана Джейсън Борн.

— Нищо не знам за това. Не сме го обсъждали и не съм в течение. Ти спомняш ли си да сме го обсъждали, Дейви?

— Престани да ме наричаш с това идиотско име. Не съм ти Дейви.

— Във Вирджиния си викахме Сам и Дейви, не помниш ли?

— Няма значение. Тогава си играехме игрички. Морис Панов ни беше рефер, додето един ден играта загрубя.

— Вече ти се извиних — меко продума Тиздейл. — Всички имаме лоши дни. Обясних ти за жена си.

— Не ме интересува твоята жена, а моята! И ще разкрия всичко за „Медуза“, ако не получа отговорите, ако не срещна малко подкрепа!

— Сигурен съм, че ще получиш подкрепата, която ти е нужна, ако просто се свържеш със своя човек в департамента.

— Няма го там! Изчезнал е!

— Тогава потърси заместника му. Ще бъдеш обработен по каналния ред.

— Обработен?! Господи, ти робот ли си?

— Просто човек, който гледа съвестно да си върши работата, господин Уеб. Сигурен съм, че нищо повече не мога да направя за вас. Лека нощ.

Сега вече щракването се чу. Тиздейл бе затворил телефона.

Имаше и друг човек, трескаво си мислеше Уеб, докато се вираше в листа, а от веждите му се стичаше пот и смъдеше в очите му. Беше приятен мъж, не тъй рязък като останалите: южняк, чийто провлечен изговор целеше да скрие или остър ум, или вътрешна съпротива към възложената задача. Нямаше време за догадки.

— Жилището на Бабкок ли е?

— Точно тъй — отвърна женски глас, загатващ за уханието на магнолии. — Всъщност домът не е наша собственост, както никога не пропускам да изтъкна, но все пак живеем тук.

— Може ли да говоря с Хари Бабкок, ако обичате?

— А бихте ли казали кой го търси. Той май е в градината с децата, но нищо чудно да ги е завел и до парка. Напоследък е добре осветен, не е като преди, и човек вече не се страхува за живота си, стига да е...

Очевидно и госпожа Бабкок като мъжа си умееше да прикрива пъргавия си проникателен ум.

— Аз съм Риърдън от Държавния департамент. Има спешно съобщение за господин Бабкок. Имам заповед да се свържа с него възможно най-бързо. Много е важно.

Тя прикри телефона с длан и се чува неясни приглушени звуци. Обади се Хари Бабкок и заговори преднамерено бавно:

— Не познавам човек на име Риърдън. Съобщенията винаги ми се предават от телефонист, който се идентифицира. Вие телефонист ли сте, сър?

— Не бях чувал досега човек толкова бързо да се прибере от градината или чак от парка, господин Бабкок.

— Забележително, нали. Може би трябва да участвам в Олимпийските игри. Но гласът ви ми е познат. Просто ми е трудно да го свържа с име.

— Какво ще кажете за Джейсън Борн?

Паузата беше кратка — удивително бърз ум.

— Това име датира отдавна. Отпреди около година, ако не се лъжа. Ти ли си, Дейвид? — Тонът изобщо не прозвуча въпросително.

— Да, Хари. Трябва да говоря с теб.

— Не, Дейвид, трябва да говориш с други, не с мен.

— Тоест съм изолиран, така ли?

— Боже мой, Дейвид, съвсем не искам да съм груб и невъзпитан. Ще ми е приятно да науча как живеете с прекрасната госпожа Уеб. В Масачузетс ли бяхте?

— В Мейн.

— О, да. Прости ми. Всичко наред ли е? Сигурно разбираш, с колегите ми сме ангажирани с толкова много проблеми, та не ни е възможно да следим досието ти.

— От друг пък чух, че не ви бил позволен достъп до него.

— Не мисля, че някой е опитал да го получи.

— Искам да говорим, Бабкок — дрезгаво рече Дейвид.

— Аз не искам — сухо отвърна Хари Бабкок. — Спазвам заповедите и за да бъда откровен, ти наистина си изолиран от хора като мен. Не питам защо. Нещата се променят, винаги е било така.

— „Медуза“! — промълви Дейвид. — Няма да говорим за мен, а за „Медуза“.

Този път паузата бе по-дълга. Когато Бабкок проговори, тонът му вече бе леден.

— Този телефон е стерилен, Уеб, затова ще ти кажа каквото мисля. Ти едва не беше премахнат преди година и това нямаше да е грешка. Искрено щяхме да скърбим за теб. Но прекъснеш ли нишката, утре никой вече няма да те оплаква. Освен жена ти, естествено.

— Негодник проклет! Нея я няма! Отвлечена е! И вие по най-гаден начин позволихте това да се случи!

— Не разбирам за какво говориш.

— За охраната си. Бяха изтеглени до един и нея я отвлякоха! Нужни са ми сведения, Бабкок, или ще издам всичко! Сега ще правиш точно каквото ти кажа, иначе не се знае за кого ще скърбим! Аз съм Джейсън Борн, забрави ли?

— Ти си побъркан, това го помня добре. Щом отправяш подобни заплахи, ще изпратим екип да те открие. В стил „Медуза“. Как ти харесва?

Внезапно по линията се чу силен шум. Беше тъй рязък и оглушителен, че принуди Дейвид да отдръпне слушалката от ухото си. Миг по-късно прозвуча спокойният глас на телефонистка:

— Прекъсваме за спешно обаждане. Говорете, Колорадо.

Дейвид бавно върна слушалката на ухото си.

— С Джейсън Борн ли говоря? — Мъжки глас с изискан, аристократичен тембър.

— Казвам се Дейвид Уеб.

— Разбира се. Но също така сте и Джейсън Борн.

— Бях — отвърна Дейвид, сякаш хипнотизиран от нещо, което не можеше да определи.

— Конфликтните очертания на самоличностите се размиват, господин Уеб. Особено за човек, който е преживял тъй много като вас.

— Кой сте вие?

— Приятел, бъдете сигурен. Тъкмо затова искам да ви предупредя. Вие отправихте срамни обвинения срещу предани на страната ни служители. Хора, на които никога не са били поверявани безотчетни пет милиона долара. А те впрочем тъй и си останаха неотчетени.

— Искате да ме разследвате ли?

— Едва ли, както и нямам желание да проследя сложните стъпки, чрез които изключително надарената ви съпруга скри фондовете в дузина европейски...

— Тя изчезна! Вашите предани хора съобщиха ли ви?

— Да, като прибавиха, че нервите ви са напълно съсипани. Всъщност изразът беше „луд за връзване“.

— По дяволите! Грабнали са я от дома ни! И сега я държат, защото искат да се доберат до мен!

— Сигурен ли сте?

— Попитайте оная умряла риба Макалистър. Всичко се разигра по негов сценарий. И най-неочаквано той се озовава на другия край на света. Той позволи това да се случи! Вие го позволихте!

— Ще направим всичко, което е по силите ни, за вас, повярвайте. Не можем да пренебрегнем огромните ви заслуги, дори ако се стигне до съд, та макар това да означава да пренебрегнем законите и да окажем натиск върху съда.

— За какво говорите?

— Един уважаван военен лекар уби съпругата си преди няколко години. Трагедията беше отразена във всички вестници. Стресът му бе дошъл прекалено. А вие бяхте подложен на десетократно по-голям стрес.

— Не вярвам на ушите си!

— Нека ви го кажа другояче, господин Борн.

— Не съм Борн!

— Добре, господин Уеб. Ще бъда откровен с вас.

— Е, това е крачка напред.

— Вие не сте здрав. В продължение на осем месеца бяхте подложен на психиатрично лечение. Все още не помните голяма част от живота си. Не знаехте дори името си. Всичко това е записано в медицинския картон, и то много щателно. Става ясно, че душевното ви

заболяване е било в твърде напреднал стадий. Регистрирана е и вашата склонност към насилие, маниакалното отричане на собствената личност. В измъченото си съзнание вие градите фантазии, че сте някой друг, тоест не желаете да бъдете човекът, който сте в действителност.

— Това са болни измислици! Лъжи!

— На ваше място не бих говорил за болни измислици, господин Уеб. Колкото до лъжите, те не са мои. Ала мое задължение е да предпазвам правителството ни от нападки и безпочвени обвинения, които могат да нанесат голяма вреда на страната ни.

— Като например?

— Фантазиите ви относно несъществуваща организация, която вие наричате „Медуза“. Уверен съм, че жена ви ще се върне при вас... стига да може. Но ако продължавате да упорствате с вашата „Медуза“, ще ви обявим за параноичен шизофреник, патологичен лъжец, склонен към необузвано насилие и самозаблуждение. А щом такъв човек твърди, че съпругата му е изчезнала, кой знае как може да свърши тази история. Достатъчно ли съм ясен?

Дейвид затвори очи. По лицето му се стичаха струйки пот.

— Съвършено ясен — продума той тихо и затвори телефона.

Параноичен... патологичен. Мръсници! Отвори очи и потърси с поглед какво да сграбчи и запокити, та да укроти яростта си. Но в същия миг замря неподвижно, тъй като му хрумна друга мисъл, до болка очевидна. Морис Панов! Мо Панов щеше да изобличи трите чудовища, защото много добре знаеше какво представляват. Некадърници, манипулатори и продажни слуги на корумпирана бюрократична система, ако не и по-лошо. С трепереща ръка набра познатия номер, който тъй често в миналото му бе носил успокоение.

— Дейвид, много се радвам да те чуя! — възкликна Панов с искрена топлота.

— Боя се, че никак няма да те зарадвам, Мо. Никога не съм ти се обаждал по по-лош повод.

— Не драматизираш ли малко, Дейвид. Минахме през доста тежки моменти и...

— Изслушай ме! — кресна Уеб в слушалката. — Нея я няма! Отвлекли са я. — И описанието на събитията се изля в безредни думи.

— Спри, Дейвид! — нареди Панов. — Започни всичко отначало. От момента, когато те е посетил служителят на Държавния

департамент. Имена, титли, постове. И разказвай по-бавно, за Бога.

Уеб отново стисна китката на ръката, с която държеше слушалката. Помъчи се да овладее речта си. Най-после успя да изрече всичко, което си спомняше, и тогава го сграбчи ужасът, че помни далеч не всичко. Белите петна отново се бяха появили.

— Дейвид — с решителен глас започна Панов. — Искам да направиш нещо за мен. Още сега.

— Какво?

— Може да ти прозвучи глупаво, но искам да отидеш на плажа и да се разходиш край брега. Половин час е достатъчен. Послушай плисъка на вълните в скалите.

— Не говориш сериозно! — избухна Уеб.

— Напълно съм сериозен! — настоя Мо. — Помниш ли как си говорихме, че има моменти, в които човек трябва да дава отдых на съзнанието си. Аз самият го правя доста по-често, отколкото е прието за един уважаван психиатър. Понякога събитията ни парализират и преди да предприемем някакво действие, трябва поне отчасти да се освободим от душевния смут. Направи това, за което те помолих, Дейвид. Ще се свържа с теб след около час и искам да те намеря по-спокоен.

Отначало му се стори налудничаво, но за кой ли път се оказа, че в думите на Панов, изречени тъй простичко и между другото, има истина. Уеб вървеше по студения скалист бряг, без да забравя нито за миг случилото се, но дали поради промяната на обстановката, дали от вятъра или от непрестанния монотонен грохот на океана, задиша по-равномерно и истерията започна да го напуска. Погледна часовника си. Бе крачил напред-назад по дюните в продължение на трийсет и две минути; повече не можеше да издържи. Изкатери се по стръмната пътека през туйките трева и стигна до улицата пред къщата си.

Седеше на креслото с очи, вперени в телефона. Щом иззвъня, веднага грабна слушалката.

— Мо?

— Да.

— Там беше кучешки студ. Благодаря ти.

— Аз ти благодаря.

— Какво успя да научиш?

И започна продължението на кошмара.

— От колко време я няма Мари, Дейвид?

— Не знам. Час, два, а може би и повече. Какво значение има?

— Възможно ли е да е на пазар? Или пък да сте се скарали и тя да е искала да остане сама за известно време? Съгласихме се, че за нея понякога е доста трудно, ти сам го изтъкна.

— Какво говориш, по дяволите! Оставена е бележка, в която е написано черно на бяло! Има кървав отпечатък от ръка!

— Да, ти го спомена и преди. Но защо някой би оставил тъй очевидни следи?

— Откъде да знам? Просто ги намерих!

— Обади ли се в полицията?

— За Бога, не! Това не е за полицията! Сам трябва да се оправям. Не разбираш ли? Какво можа да научиш? Защо се държиш така с мен?

— Защото така трябва. През всичките месеци, докато разговаряхме, винаги сме говорили само истината. Смятам, че на теб ти е нужно да знаеш истината.

— Мо! Става дума за Мари!

— Моля те, Дейвид, нека довърша. Ако онези лъжат, а те са го правили и преди, аз ще разбера и ще ги изоблича. Но ето какво узнах от разговорите си със заместник-началника на отдел „Далечен изток“ и с шефа на охраната в Държавния департамент. В дневника на последния е записано, че когато си звънял преди седмица, си бил силно възбуден.

— Аз съм се обаждал?

— Да. И в дневника пише, че си се оплаквал от получени заплахи. Според него речта ти била доста неразбрана и ти си поискал незабавно допълнителна охрана. Поради секретността на досието ти молбата ти била предадена на началството. Оттам отговорили: „Дайте му каквото иска. Поуспокойте го.“

— Не мога да повярвам!

— Това още не е всичко, Дейвид. Изслушай ме, както аз те изслушах.

— Добре. Давай нататък.

— След като ти била пратена охрана, отново според дневника, ти си звънял още два пъти, за да се оплакваш, че тя не си върши работата. Казал си, че пиели в колите пред къщата ти, че се смеели, докато те

съпровождали в района на университета. Изразил си се, цитирам, че „превърщали задачата си в посмешище“.

— Посмешище...

— Спокойно, Дейвид. Ето и последното от дневника. Обадил си се още един, последен път, за да поискаш да отстранят охраната ти, защото тези мъже били всъщност твоите врагове, те искали да те убият. С други думи, в съзнанието ти твоите защитници са се трансформирали във враговете, от чието нападение си се опасявал.

— Предполагам, че това много добре пасва на психиатричните заключения, че тревогите ми са прераснали в параноя.

— Да, дори прекалено добре пасва.

— А какво ти каза заместник-началникът на „Далечен изток“?

Панов замълча за момент.

— Няма да ти е приятно да го чуеш, Дейвид, но той беше категоричен. Никога не са чували за banker или влиятелен богаташ на име Яо Минг. Той твърди, че при състоянието на нещата в Хонконг, ако съществува подобна личност, той би знаел досието ѝ наизуст.

— Да не смяташ, че аз съм си измислил всичко? Името, съпругата, наркотиците, местата, обстоятелствата... британската реакция! За Бога, не бих могъл да си изфантазирам тия неща дори да исках!

— Трудно би ти било — меко се съгласи психиатърът. — Значи за пръв път чуваш всичко, което ти разказах?

— Мо, това е лъжа, разбери! Никога не съм се обаждал в Държавния департамент. Макалистър дойде у дома и разправи на двама ни с Мари историята с Яо Минг. Сега тя изчезна, а на мен ми подхвърлят нишка, по която да тръгна. Защо? Защо постъпиха тъй с нас?

— Попитах и за Макалистър — каза Панов с неочакван гняв в гласа. — Заместник-началникът твърди, че той е в Хонконг от две седмици и няма как да е бил в дома ти в Мейн.

— Но той беше тук!

— Струва ми се, че ти вярвам.

— Какво значи това?

— Наред с други неща усещам истината в гласа ти. Освен това онази фраза „превърщат задачата си в посмешище“ не е характерна за психически нездрав човек в силно възбудено състояние, а най-малко за

теб при вълнение. Някой, който е проучил живота ти, си е въобразил, че ти би го казал така. — Панов отново замълча, после избухна: — Господи, какво вършат тия?!

— Връщат ме отново на изходна позиция — продума тихо Уеб. — Принуждават ме да хукна и да им свърша работата, каквато и да е тя.

— Проклетници!

— Това се нарича вербовка. — Дейвид се втренчи в стената пред себе си. — Стой настрана, Мо. Ти не можеш да направиш нищо. Те получиха своето. Аз съм вербуван. — И затвори телефона.

Замаян, Уеб излезе от малкия си кабинет и застана във викторианския вестибюл, като разглеждаше преобърнатите мебели, счупените лампи и стъклото, разпръснало се чак в съседната дневна. В съзнанието му изплуваха думите на Панов, казани преди малко „тъй очевидни следи“.

Като насън приближи до входната врата и я отвори. Насили се да погледне към кървавия отпечатък от ръка в горната ѝ част. Кръвта бе засъхнала и изглеждаше почти черна на светлината на уличните лампи. Той се приближи и я разгледа по-отблизо.

Наистина отпечатъкът беше от ръка, но оставен не от ръка. Очертанията на дланта и разперените пръсти бяха съвсем ясни, без никакво прекъсване, без гънки, без характерни белези. Беше някак плосък, почти като нарисуван. Ръкавица? Гумена ръкавица?

Дейвид отмести очи и бавно обърна очи към стълбището в средата на вестибюла. В главата му прозвучаха думи, изговаряни от друг човек. Непознат с хипнотизиращ глас: „Може би трябва внимателно да разгледаш бележката... Възможно е нещата да ти се изяснят с малко помощ... психиатрична помощ.“

Уеб внезапно изкреця и с нарастващ ужас изтича нагоре по стълбите към спалнята. Написаната на машина бележка все тъй си лежеше върху леглото. Взе я и я отнесе до тоалетката на жена си. Включи нощната лампа и се взря внимателно в листа.

Ако беше физически възможно, сърцето сигурно би се пръснало в гърдите му. Вместо това Джейсън Борн съсредоточено разгледа бележката.

Леко кривнало от реда „р“, недовършени в горния си край главни букви...

Мръсници!

Бележката бе написана на собствената му пишеща машина.

Вербовка.

6.

Седеше на скалите над плажа и се опитваше да разсъждава трезво. Трябваше да си изясни какво има пред себе си, какво се очаква от самия него и как да изпревари ходовете на онези, които го манипулираха. Преди всичко знаеше, че не бива да се оставя на паниката — човек, изпаднал в паника, ставаше опасен за себе си. Нещо повече, излезеше ли от контрол, щеше да предизвика и гибелта на Мари. Работата бе изключително тънка и деликатна на фона на цялото насилие.

За Дейвид Уеб не можеше и да се мисли. Този, който трябваше да установи контрол, беше Джейсън Борн. Сега се налагаше да разсъждава като Борн, да отрече част от себе си и да приеме нейната противоположност.

Странно, но това не се оказа невъзможно, нито дори непоносимо, защото там, при тях, беше Мари. Неговата любов, единствената му любов... „Не мисли по този начин.“ Заговори Джейсън Борн: „Тя е ценно притежание, което ти е отнето! Върни си я.“ А Дейвид Уеб се обади: „Какво притежание?! Тя е моят живот!“

Джейсън Борн: „Тогава прекрачи всички правила! Намери я! Върни си я.“

Дейвид Уеб: „Не зная как. Помогни ми!“

Джейсън Борн: „Използвай ме! Използвай всичко, което научи от мен. От години разполагаш с нужните умения. Та ти беше най-добрият в «Медуза». Най-важното е самоконтролът. Ти го проповядваше и го спазваше. И успя да останеш жив.“

Самоконтрол. Проста дума. Но какви невероятни изисквания поставя.

Уеб повторно изкачи тревясалата стръмна пътека към улицата и пак се върна в старата викторианска къща. Внезапно изпита неприязън към нея заради плашещата ѝ, несправедлива пустота. В мислите му пробяга име, после се задържа и съответстващото му лице дойде на

фокус — много бавно, защото човекът предизвикваше омраза у Дейвид, несмекчена от чувството на тъга, която му вдъхваше.

Александър Конклин се бе опитал да го убие, при това два пъти, като едва не бе успял. А Алекс Конклин, както бе установил по време на продължителните си сеанси с Мо Панов, бе навремето близък приятел на дипломатическия служител Уеб, на съпругата му тайландка и на децата им в Камбоджа преди цял един живот. Когато от небето връхлетя смъртта и изпълни реката с кръв, Дейвид, заслепен от ярост, отлетя за Сайгон и тъкмо приятелят му от ЦРУ Алекс Конклин го уреди да постъпи в нелегалния батальон, наречен „Медуза“.

Преживя жестоките тренировки и се превърна в Делта. Без никакво друго име, просто буква от азбуката. Делта Едно. А след войната Делта стана Каин — предизвикателството, хвърлено срещу Карлос, убиеца. Създаденият от „Тредстоун 71“ убиец на име Каин трябваше да залови Чакала.

Именно като Каин, когото подземният свят в Европа идентифицираше с азиатския Джейсън Борн, Уеб беше предаден от Конклин. Мъничко доверие от негова страна би променило всичко, ала Конклин повярва на най-лошото за бившия си приятел, защото така му диктуваше собственото чувство за мъченичество. По този начин се опитваше да възстанови изгубеното си самоуважение, като си внушаваше, че е по-добър от някогашния си приятел. По време на дейността на Конклин в „Медуза“ кракът му пострада от пехотна мина и бляскавата му кариера на полеви стратег бе прекъсната. От друга страна, Конклин не притежаваше качества за бюрократическо въжеиграчество, за да направи кариера в Лангли. И той, някогашният изключителен тактик, бе принуден да гледа безсилно как го задминават хора с далеч по-ограничени възможности; от богатия му опит се възползваха само при най-строга секретност.

Две години наложено бездействие и тогава човек, наречен Монаха — този Распутин на тайните операции, — го издири, защото някой си Дейвид Уеб бил избран за мисия с изключителна важност, а Конклин познавал Уеб от години. Бе създадена „Тредстоун 71“, Джейсън Борн стана неин продукт, а мишената бе Карлос Чакала. В продължение на трийсет и два месеца Конклин ръководеше тази най-секретна от всички тайни операции, додето сценарият се провали

поради изчезването на Джейсън Борн и изтеглянето на над пет милиона долара от цюрихската сметка на „Тредстоун“.

Тъй като нямаше никакви доказателства, Конклин повярва в най-лошото. Легендарният Борн е предал своите; животът му в неизвестност му се е отразил твърде тежко и той не е устоял на изкушението да се спаси от него с печалба от над пет милиона долара. Не бе никак трудно за човек, известен с хамелеонските си умения, един многоезичен експерт в дейността под прикритие, който без усилия можеше да променя външността си и начина си на живот, да потъне буквално без следа. Беше поставен капан за международен престъпник, а после стръвта беше изчезнала и се оказа, че са се доверили на един хитър крадец. За осакатения Александър Конклин бе особено тежко да приеме това коварно предателство. Той самият бе жертвал толкова много, без да получи особено признание.

И тъй, някогашният му близък приятел Дейвид Уеб се превърна във врага Джейсън Борн. И то не просто враг, а болна страст. Той бе помогнал да създадат този мит и сега лично щеше да го унищожи. Първият му опит беше чрез двама наемни убийци в околностите на Париж.

Дейвид потръпна при спомена за неуспелия Конклин, който се отдалечаваше, куцукайки, докато той спокойно можеше да го застреля от мястото си.

Вторият опит бе замъглен в паметта му. Може би никога нямаше да си го възстанови докрай. Бе станал в тайната квартира на „Тредстоун“ на Седемдесет и първа улица в Ню Йорк — хитроумен капан, създаден от Конклин, но провален от нечовешките усилия на Уеб да оцелее и, по ирония на съдбата, от присъствието на самия Чакал.

По-късно, когато се изясни, че „предателят“ не е никакъв предател, а жертва на психическо отклонение, наречено амнезия, Конклин рухна. По време на мъчителните месеци на възстановяването на Дейвид във Вирджиния Алекс многократно бе правил опити да види някогашния си приятел, да обясни, да разкаже за своето участие в тази кървава история, да моли за прошка с всяка своя фибра.

Ала Дейвид не бе намерил прошка в душата си за него.

— Ако влезе през тази врата, ще го убия — бяха думите му.

Сега това трябва да се промени, мислеше си Уеб, докато крачеше към къщата. Каквато и да беше вината на Конклин, малцина имаха неговата прозорливост и солидни източници на информация, създадени през дългогодишната служба. Дейвид не се беше сещал за Конклин месеци наред; веднъж Мо Панов го бе споменал в разговор. „Не мога да му помогна, тъй като той сам не желае да си помогне. Напълно се е спиртосал. Не вярвам да изкара до пенсионирането си в края на годината. Чудя се как изобщо успява да ходи на работа.“ Панов бе казал това преди пет месеца. Следователно Конклин още беше на служба.

Спиртосан или не, мислеше си Дейвид, докато се качваше по стълбището, Конклин все още има своите източници и контакти.

Отиде право в кабинета си, като си наложи да не обръща внимание на хаоса в къщата. Сега не биваше да допуска този хаос да проникне в мислите му, не можеше да си го позволи.

Той седна на бюрото и се опита да събере мислите си. Пред него беше вечната дебела тетрадка със спирала. Отвори я и посегна да вземе молива. Не можеше да го хване! Ръката му трепереше тъй силно, че цялото му тяло се тресеше. Той задържа дишането си и стисна здраво юмрук. Затвори очи, пак ги отвори и изкомандва ръката си да вземе молива и да пише. Думите едва се разчитаха, но все пак се появяваха върху листа.

„Университетът... — обади се на президента му и на декана на факултета. Семейни проблеми, не Канада — лесно се проверява. Измисли — може би брат в Европа. Да. Европа. Молба за отпуск — кратък. Веднага. Ще ги държиш в течение.

Къщата — обади се на посредника от агенцията, същата история. Помоли Джек да се отбива от време на време. Той има ключ. Постави термостата на петнайсет градуса.

Поща — попълни формуляр в местния клон. Да задържат всички писма. Вестници — отказ.“

Дребните подробности — сега те бяха много важни; трябваше да се погрижи за всекидневните неща, за да не създава впечатление за внезапно заминаване без планирано връщане. Това беше жизненоважно, трябваше да го помни при всяка дума, която изговаря. Нужно бе да сведе въпросите до минимум, да избегне връзката със скорошното напускане на охраната му, да наблегне на обстоятелството,

че отсъствието му ще бъде кратко. Ще действа по инстинкт, в съответствие с реакцията на президента на университета и декана на факултета. А сега да пише, никакво отказване. Да не спира да движи молива по страницата. Паспорти, инициали върху портфейлите и ризите, които да съответстват на използваните имена; самолетни резервации — с междинни полети, никакви преки маршрути... О, Господи! Накъде? Къде си, Мари?!

Престани! Овладей се! Ти си способен да се справиш. Длъжен си да се справиш. Нямах избор, затова бъди какъвто беше някога. Замрази чувствата си, стани лед.

Внезапно бронята, с която се обгръщаше, се разтърси от оглушителния звън на телефона върху бюрото му. Погледна го, преглътна; запита се дали ще може да овладее гласа си, за да звучи поне донякъде нормално. Телефонът извъня отново с ужасяваща настойчивост.

Нямаш избор.

Вдигна го, като сграбчи слушалката с такава сила, че кокалчетата му побеляха. Успя да изрече една-единствена дума:

— Да.

— Тук е телефонистката от „Сателитни връзки“.

— Кой? Какво казахте?

— От въздуха по радиоканала търсят господин Уеб. Вие ли сте господин Уеб, сър?

— Да.

И тогава светът, който познаваше, се пръсна на хиляди нацърбени огледални парченца, всяко от които отразяваше нечовешко терзание.

— Дейвид?

— Мари!

— Не изпадай в паника, мили! Чуваш ли ме, остани спокоен! — Гласът ѝ долиташе през пукота на статичното електричество; тя се опитваше да не крещи, но ѝ беше невъзможно да се владее.

— Добре ли си? В бележката пише, че си ранена!

— Нищо ми няма. Няколко драскотини, това е всичко.

— Къде си?

— Над океана. Едва ли ще ти кажат повече. Аз самата нямам точна представа. Бях упоена.

— Господи! Не мога да го понеса! Отвлякоха те от мен!

— Стегни се, Дейвид. Знам какво ти е, но те не го знаят. Разбираш ли какво ти казвам? Те не го знаят!

Тя му изпращаше кодирано съобщение. Не бе трудно да го разгадае: той трябваше да се превърне в омразния за себе си човек. В тялото на Дейвид Уеб трябваше да заживее отново презреният убиец Джейсън Борн.

— Добре. Да, добре. Направо ще полудея.

— Те ми разрешиха да се обадя, за да знаеш, че съм жива.

— Сториха ли ти нещо?

— Не умишлено.

— А онези драскотини? Как стана?

— Аз се съпротивлявах, борих се. Не забравяй, че съм отраснала в ранчо.

— Боже мой...

— Дейвид, моля те! Не допускай да те сринат психически.

— Не ме интересува какво могат да ми сторят! Боя се за теб!

— Знам, мили. Струва ми се, че те изпитват, досещаш ли се?

Отново съобщението. Да бъде Джейсън Борн в името на спасението и на двамата.

— Да, добре, добре. — Опита се да овладее напрежението в гласа си. — Кога стана това?

— Тази сутрин, около час след като ти излезе.

— Тази сутрин?! Господи, цял ден. Как се случи?

— Позвъниха на вратата. Двама мъже...

— Кой?

— Разрешено ми е да кажа, че са от Далечния изток. Всъщност и аз не знам повече от това. Помолиха ме да ги придружа и аз отказах. Изтичах в кухнята и взех оттам нож. Раних с него единия в ръката.

— Кървавият отпечатък на вратата...

— Не те разбирам.

— Няма значение.

— Един човек иска да говори с теб, Дейвид. Изслушай го, но не с гняв, разбираш ли?

— Добре. Да, добре. Разбирам.

По линията прозвуча мъжки глас. Имаше колеблив, но прецизен, почти британски акцент на чужденец, обучаван от англичанин или

живял в Англия. И все пак си личеше безпогрешно, че е от Изтока, нещо повече, интонацията издаваше човек от Южен Китай.

— Ние не желаем да упражняваме насилие срещу съпругата ви, господин Уеб, но ако се наложи, няма как да го избегнем.

— Бих се въздържал на ваше място — студено отвърна Дейвид.

— Джейсън Борн ли го казва?

— Същият.

— Това признание е първата стъпка в споразумението ни.

— Какво споразумение?

— Отнели сте от един човек нещо много ценно.

— Вие също ми отнехте нещо много ценно.

— Тя е жива.

— И гледайте да си остане жива.

— А другата е мъртва. Вие я убихте.

— Сигурни ли сте?

— Напълно.

— Какво доказателство имате.

— Видели са ви. Висок мъж, който е избягал през пожарния изход с пъргавината на дива котка.

— Значи в действителност не са ме видели. А и не е било възможно. Бях на хиляди мили далеч.

— Какво разстояние е това в наше време за бързите самолети? — Азиатецът замълча, сетне добави остро: — Преди две седмици и половина сте отменили задълженията си за период от пет дни.

— Ами ако ви кажа, че бях на симпозиум в Бостън на тема династиите Сунг и Юан, което напълно влиза в задълженията ми...

— Удивен съм — насмешливо подхвърли азиатецът, — че Джейсън Борн може да си послужи с такова плитко оправдание.

Не бе искал да заминава за Бостън. Темата на симпозиума бе на светлинни години отдалечена от лекциите му, но го поканиха официално. Поканата бе дошла от Вашингтон, от Програмата за културен обмен, и му бе предадена посредством Факултета по източни науки. Господи! Всяка пешка си беше на мястото!

— Оправдание за какво?

— Че е бил там, където не е бил. Лесно е да се каже, че сте били сред множеството, както и да се плати на неколцина, за да потвърдят, че са ви видели.

— Това е нелепо, да не говорим, че е наивно аматьорство. Аз никому не плащам.

— На вас са платили.

— На мен? Как?

— Чрез същата банка, която сте използвали и преди. „Гемайншафтбанк“ в Цюрих. На Банхофщрасе, естествено.

— Странно, че не съм получил извлечение — промърмори Дейвид, напрегнал цялото си внимание.

— Когато бяхте Джейсън Борн в Европа, никога не ви е било нужно извлечение, тъй като сметката ви е с три нули — от най-секретните в Швейцария. Ние обаче намерихме платежно нареждане до „Гемайншафт“ сред вещите на един човек... мъртвец, разбира се.

— Разбира се. Но това сигурно не е човекът, когото уж съм убил.

— Естествено, че не. Но и неговото убийство е част от плана. Излишно е да говорим повече, господин Борн. Няма съмнение, че вие сте убиецът. Идете в хотел „Риджънт“ в Кулон. Регистрирайте се под каквото име желаете, но помолете да ви дадат апартамент шестстотин и двайсет. Кажете, че е предварително запазен за вас.

— Колко удобно. Собствен апартамент.

— Така ще спестим време.

— Необходимо ми е време да уредя нещата си тук.

— Уверени сме, че няма да вдигате шум и ще бъдете възможно най-експедитивен. Бъдете там до края на седмицата.

— Можете да разчитате. А сега искам отново да говоря с жена си.

— Съжалявам, не мога да ви позволя.

— За Бога, вие чувате всичко, което си казваме!

— Ще говорите с нея в Кулон.

Последва щракване и по линията вече се чуваше само пукот. Той остави слушалката, като с труд успя да откопчи от нея схванатата си от стискане ръка. Благодарен беше на болката, защото му даде възможност по-плавно да се върне към действителността. Вече знаеше какво трябва да предприеме. Без да губи време, щеше да уреди дребните си дела тук и да потърси във Вашингтон Конклин, подлия плъх, който се опита да го убие посред бял ден на нюйоркската Седемдесет и първа улица. Ако се наложи, ще притиска Александър

Конклин, докато от очите му на плъх рукнеше кръв, но щеше да узнае каквото му е нужно.

Уеб се изправи, залитайки, и отиде в кухнята да си налее питие. Ръцете му вече не трепереха така силно.

Можеше да повери някои от задълженията си другиму. Джейсън Борн никога не го правеше, но той все още бе Дейвид Уеб, а в университета имаше няколко души, на които би се доверил — не да им каже истината, разбира се, а някоя полезна лъжа. Отново отиде при телефона.

— Ало, Джим? Обажда се Дейвид Уеб.

— Здравейте, господин Уеб. Нещо объркал ли съм?

— Не си, Джим. Но при мен нещата се пообъркаха. Нужна ми е помощта ти и ще съм ти благодарен, ако бъдеш дискретен. Налага ми се да отсъствам за седмица-две и ще предложа на началството ти да ме заместиш. Няма да се затрудниш. Периодът е от 1900 до 1912 г. Ще застъпиш китайско-руските споразумения, японците и Порт Артур, естествено, както и Теди Рузвелт.

— Дадено — самоуверено отвърна аспирантът. — Утре ще ми дадете някои указания, нали?

— Трябва да замина довечера, Джим. Жена ми тръгна още сутринта. Имаш ли нещо за писане под ръка? Слушай сега, ще се обадиш в пощата...

И така, аспирантът беше вербуван. Следващият разговор протече по-лесно, отколкото Дейвид беше очаквал. Президентът на университета даваше официална вечеря в дома си и много повече се вълнуваше от предстоящата си реч, отколкото от отпуската на някакъв си хоноруван преподавател.

— Моля ви, позвънете на декана, господин... Уеб. Аз тук ухажвам дарители, дявол ги взел.

С декана обаче не беше тъй просто.

— Дейвид, да не би това да е свързано с онези хора, дето ходеха подире ти през последната седмица? Знаеш, че съм от малцината посветени за свръхсекретните ти дела във Вашингтон.

— Нищо подобно, Дъг. Онова си беше чиста глупост от самото начало, а това е нещо сериозно. Брат ми е тежко пострадал, колата му е напълно смачкана. Трябва да отскоча до Париж за няколко дни, най-много за седмица.

— Бях в Париж преди две години. Карат като луди.

— Не е по-зле, отколкото в Бостън, и далеч по-добре от Кайро.

— Добре, все ще измисля нещо. Една седмица не е чак толкова много време. Джонсън отсъства цял месец заради пневмонията си, а...

— Аз вече си уговорих заместник, стига да не възразяваш, разбира се. Джим Краудър, аспирантът, познава материала и вярвам, че ще се справи.

— О, да, Краудър, той е умен младеж, макар и брадат. Нямам особено доверие на тия, брадатите...

— Може би не е зле да си пуснеш и ти брада. Ще се почувстваш разкрепостен.

— Това ще го пропусна покрай ушите си. Ти сигурен ли си, че няма нищо общо с ония от Държавния департамент? Нужно ми е да знам фактите, Дейвид. Как се казва брат ти? В коя болница е настанен?

— Нямам представа за болницата, но Мари сигурно знае. Тя замина сутринта. Трябва да тръгвам за летище Логан в Бостън. Дочуване, Дъг, ще ти се обадя утре или вдругиден.

— Дейвид?

— Да?

— Защо имам чувството, че не си напълно искрен с мен?

— Може би защото досега не съм бил в подобно положение. Искам услуга от приятел заради някого, когото предпочитам да не си спомням.

И Дейвид затвори телефона.

Полетът от Бостън до Вашингтон едва не му скъса нервите. Съседът му се оказа ужасно словоохотлив, а отгоре на всичко имаше и влудяващо остър глас. При кацането човекът си призна, че през цялото време ужасно се е страхувал.

— Защо не си го признахте? — усмихна се Дейвид. — Това не е престъпление.

— Сигурно от притеснение да не ми се присмеете.

— Ще го запомня. Ако се случи да летя с някого като вас, ще се опитам да помогна.

— Вие сте добър човек. И много откровен. Благодаря ви.

— Няма защо.

Дейвид прибра куфара си от багажния конвейер и излезе отпред да потърси такси. За негово съжаление шофьорите не взимаха по един пътник, а държаха да качат двама или трима в една посока.

Заедно с Дейвид в таксито се качи привлекателна жена, която умело използваше езика на жестовете в съчетания с разтапящ поглед. Но поради липса на интерес от негова страна скоро се отказа. И все пак прояви добрината да остави първо него на посочения адрес.

Регистрира се в хотел „Джеферсън“ на Шестнайсета улица под фалшиво име, измислено в момента. Хотелът облаче не беше плод на случаен избор. Намираще се на една пресечка от жилището на Конклин, което той обитаваше от двайсет години. Дейвид имаше и номера на телефона му, но не искаше да го използва. Целта бе да свари Конклин неподготвен и да го накара да си плати.

Погледна часовника си: оставаха десет минути до полунощ. Нищо му нямаше на часа, беше дори доста удобен. Той се изми, смени ризата и извади от куфара единия от двата разглобени и добре опаковани пистолета. Сглоби го. Преди осем часа не би и помислил да хване в ръка оръжие от страх, че ще стреля с него. Но това беше преди осем часа, а сега нещата стояха иначе. Сега пистолетът, чист и неразпознаваем, бе част от него, продължение на самия Джейсън Борн.

Излезе от хотела и тръгна по Шестнайсета улица като следеше с поглед намаляващите номера на жилищните сгради — много стари, напомнящи му с каменните си фасади нюйоркския Ийст Сайд. Странно хрумване, като се имаше предвид ролята на Конклин в проекта „Тредстоун“. Онази тайна квартира в Манхатън на „Тредстоун 71“ също бе в сграда с кафява каменна фасада и прозорци от синкаво стъкло. Виждаше я ясно в съзнанието си и отчетливо чуваше гласовете, без всъщност да разбира думите — онзи инкубатор, в който бе създаден Джейсън Борн, другата му същност. Колко нужна му беше сега.

Ето, това беше сградата, където живееше Конклин. Апартаментът му се намираше на втория етаж и гледаше към улицата. Прозорците светеха. Алекс си бе у дома и не спеше. Уеб пресече улицата, влезе в тясното фоайе и заразглежда имената по пощенските кутии на шестте апартамента. Под всяка имаше овална мембрана, за да може посетителят да извести за пристигането си.

Нямаше време за сложни планове. Ако преценката на Панов беше точна, би трябвало да се справи лесно. Той натисна бутона на Конклин и почака за отговор близо минута.

— Да? Кой е?

— Хари Бабкок е тук — с подчертан южняшки акцент рече Уеб.
— Трябва да говоря с теб, Алекс.

— Хари? Че как тъй... Добре де, качвай се.

Веднага след като чу жуженето на отблокираната ключалка, Уеб отвори и изтича по тясното стълбище до втория етаж. Държеше да е вече пред вратата, когато Алекс отвори, и успя да го изпревари с част от секундата. Алекс, със силно разфокусиран поглед, отстъпи заднишком от прага и закрепя. Уеб светкавично запуши устата му и с крак тръшна вратата зад гърба си.

Откакто датираха ясните му спомени, не бе нападал човек физически. Би трябвало да изпита странно, дори неловко чувство, но нищо подобно. Усещането бе като при свършено естествено действие. Господи!

— Ще си махна ръката, Алекс, но ако отново закрепещиш, пак ще ти запуша устата. И ако се наложи, няма да останеш жив, ясно ли е?

Дейвид свали дланта си от устата му и силно дръпна главата му назад.

— Пълен си с изненади — изхриптя човекът от ЦРУ и се сгърчи веднага щом Дейвид го пусна. — Няма как да не поля пристигането ти.

— Както виждам, постоянно имаш поводи за поливане.

— Каквито сме, такива — измърмори Конклин и се пресегна непохватно към една празна чаша върху масичката пред голямото окъсано канапе. Отнесе я до бара с медна обшивка на отсрещната стена, където в редица бяха подредени еднакви бутилки бърбън. Нямаше нито миксер, нито вода, само кофичка за лед. Барът очевидно бе предназначен не за гости, а лично за домакина. Лъскавата му повърхност бе единственият лукс, който той си бе позволил и който красноречиво го открояваше в безличната дневна.

— На какво дължа това съмнително удоволствие? — попита Конклин, докато си наливаше. — Отказа да се видиш с мен във Вирджиния. Заплашваше, че ще ме убиеш. Точно така си казал, че ще ме убиеш, ако прекрача прага ти.

— Пиян си.

— Сигурно. По това време обикновено съм така. Лекция ли ще ми изнасяш? Няма полза, но можеш да опиташ, ако настояваш.

— Ти си болен човек.

— Не, само пиян. Ти сам го каза.

— Отвратително изглеждаш.

— Моите извинения. — Конклин остави бутилката, отпи няколко яки глътки и погледна Уеб. — Не аз прекрачих твоя праг, а ти моя, но това е подробност без значение. Да не си дошъл да изпълниш заплахата си, да осъществиш възмездие или нещо от тоя род? Не вярвам тая очебийна издутината под сакото ти да е бутилка с уиски.

— Вече не изпитвам неопределим стремеж да те убия, но все пак бих могъл да го сторя. Ти сам лесно можеш да ме накараш.

— Колко вълнуващо? И как ще те накарам?

— Като откажеш да ми дадеш информация, която ти е известна.

— Каква е тя?

— Отвлякоха съпругата ми — с леден тон съобщи Дейвид. — Отнеха ми Мари.

Конклин премигна стъписано.

— Какво говориш? Отвлекли са Мари?

— Намира се в самолет над Тихия океан. Аз трябва да я последвам. Трябва да замина за Кулон.

— Но това е безумие! Ти си се побъркал!

— Чуй ме, Алекс. Изслушай ме много внимателно... — И думите се изляха с онази яснота и спокойствие, които не бе успял да постигне пред Морис Панов. В пияно състояние Конклин имаше много по-будни реакции, отколкото повечето служители от разузнаването в трезво. Дейвид не биваше да пропуска нищо в разказа си пред него, за да бъде напълно разбран.

Докато Дейвид говореше, очите на Конклин нито веднъж не се откъснаха от лицето му. Накрая Алекс поклати глава и се пресегна за чашата си.

— Странна работа — продума той след кратко мълчание. — Изглежда, замислената стратегия излиза от контрол.

— Как тъй?

— Жена ти е отвлечена и ти реагираш така, както се е очаквало. Ала когато споменавах „Медуза“, получаваш недвусмислена заплаха.

Някой не си е направил добре сметката.

— Очаквам от теб през остатъка от нощта и утре да ми дадеш нужните отговори. В седем вечерта летя за Хонконг.

Конклин поклати глава и с трепереща ръка отново посегна към уискито.

— Сбъркал си адреса — измърмори той и отпи. — Напълно съм безполезен за теб. Никой вече не ще да си има работа с мен. Още една стъпка и ще бъда „планиран за елиминиране“, ако помниш какво означава това.

— Да, помня: „Да се убие. Знае твърде много.“

— Тъй че, ако искаш, можеш да дръпнеш спусъка. А не го ли направиш, няма сам да се поднеса за „елиминиране“. Твърде много дадох и бих искал да получа от тях известна отплата.

Конклин се изправи и тръгна към луксозния си бар. Куцането му сега бе по-изразено, отколкото го помнеше Уеб.

— Кракът ти е по-зле, нали? — рязко отбеляза той.

— Мога да преживея с болката.

— Можеш и да умреш с нея — процеди Уеб и вдигна пистолета си. — Не чувстваш ли задължение след всичките мъки, на които подложи мен и жена ми?

— Теб! — уточни Конклин, докато пълнеше чашата си, с поглед, отправен към пистолета. — Не нея.

— Ние двамата сме едно. Но не очаквам от теб да го разбереш.

— Никога не съм имал този шанс.

— Самосъжалението не ти позволява да ми помогнеш. Искаш да се въргаляш на воля в него, замъглил ума си с алкохол. Ти си жалък. Превърнал си живота си...

— Можеш да ми го отнемеш! Стреляй! Натисни спусъка! — Конклин изгълта уискито си наведнъж, задави се и се закашля дълго и мъчително. След като спазъмът премина, вгледа се в Дейвид с помътнели, навлажнени очи. — Мислиш ли, че не бих се опитал да помогна, ако можех, копеле такова?! — рече пресипнал. — Знаем, че няма шанс да успея, а нов неуспех не бих понесъл. Това би означавало да убия и двама ни. Не е по силите ми да поема такъв риск.

Уеб отпусна пистолета.

— Не вярвам, че няма да успееш с всичко, което знаеш, което носиш в главата си. Във всеки случай изборът ми е ограничен до теб.

Няма при кого друго да отида. Освен това имам няколко идеи, дори нещо като план, но той трябва да се оформи извънредно бързо.

— Нима? — измърмори Конклин и се подпря на бара, за да запази равновесие.

— Може ли да направя кафе, Алекс?

7.

Черното кафе имаше отрезвителен ефект върху Конклин, но далеч повече го отрезви доверието, проявено от Дейвид към него. Бившият Джейсън Борн ценеше уменията на някогашния си смъртен враг и му го показваше недвусмислено. Говориха до четири през нощта, като оглаждаха неясните очертания на стратегията, основана на реалността, но много по-развита като перспектива. Действието на алкохола отслабваше и Конклин ставаше все по-активен. Той придаде по-завършен вид на онова, което Дейвид бе формулирал твърде смътно.

— Както ти казах, инстинктът ми говори, че някъде стратезите, които и да са те, са изпуснали нещата от контрол. Ако съм прав, някой от тях ще трябва да потърси контакт.

— Тогава си извади тетрадките — настоя Дейвид. — Ще открием поне пет-шест души, които се отличават с логика и здрав разум, и ти ще ги потърсиш.

— Нямаме време за това. Ти нямаш време. Съществува по-добър начин и Мо Панов ти го е подсказал.

— Мо ли?

— Да, официалните дневници в департамента.

— Дневниците... — Дейвид мигновено ги бе забравил, а Конклин ги помнеше. — И какво ще помогнат те?

— От тях са започнали да ти градят нова легенда. Ще се обадя на хората, които отговарят за тях, с нова версия. Ако съм прав, те мигновено ще вдигнат паника, че имат пробив в системата. Ще свършат работата вместо нас.

— Алекс — наведе се към него Дейвид. — Там мен ме имат за патологичен случай, шизофреник, с други думи, понякога говоря истината, друг път си фантазирам и уж не мога да правя разлика между двете.

— Така говорят — съгласи се Конклин. — Някои от тях дори го вярват.

— Защо тогава не им пуснем мухата, че Мари е избягала? Свързала се е с мен и аз съм на път да я посрещна.

Алекс се смръщи, после очите му постепенно се разшириха и бръчиците около тях се изгладиха.

— Идеално — промълви той. — Боже мой, съвършен план! Ще настане пълно объркване. В толкова секретна операция едва двама или трима души са запознати с всички подробности. Останалите са в неизвестност. Господи, представяш ли си! Отвлечане, уредено от официални служители! Скандал! Нищо чудно неколцина в ядрото на случая да изпаднат в паника и да се хванат за гушите в опит всеки да си спаси кожата. Много добре, господин Борн.

Колкото и да бе странно, последната фраза не подразни Уeb; той я прие нормално, без да се замисля.

— И двамата сме преуморени. Да поспим няколко часа и утре ще дообмислим нещата. Още преди години сме имали възможност да установим разликата между малко сън и никак.

— В хотела ли се връщаш? — попита Конклин.

— И дума да не става — отвърна Дейвид, като погледна бледото изпито лице на човека от ЦРУ. — Дай ми едно одеяло. Ще спя тук, пред бара.

— Би трябвало също да си се научил да не се тревожиш за някои неща — подхвърли Алекс, като се надигна и закуцука към дрешника в коридора. — Щом това ще е последното ми изпълнение, в един или друг смисъл, ще се постарая то да е велико. Току виж, и на себе си съм помогнал. — Извади от горния рафт одеяло и възглавница и се обърна към Дейвид. — Наречи го предчувствие, ако щеш, но знаеш ли какво направих снощи след работа?

— Естествено, че знам. Освен всички останали следи на пода има и счупена чаша.

— Не, говоря за преди това.

— Какво?

— Отбих се в супермаркета и купих тон храна. Пържоли, яйца, мляко, дори от онова лепило, дето го наричат овесена каша. Обикновено не го правя.

— Бил си гладен. Случва се.

— Когато съм гладен, отивам в ресторант.

— Накъде биеш?

— Ти си лягай. Канапето е достатъчно широко. Аз отивам да ям. Ще ми се още да помисля. Ще си направя пържола и може би няколко пържени яйца.

— Имаш нужда от сън.

— Два часа ми стигат. А после може да хапна и от противната овесена каша.

Александър Конклин вървеше по коридора на четвъртия етаж на Държавния департамент. Куцането му едва личеше, овладяно с воля, но затова пък болката бе още по-силна. Знаеше много добре какво става с него: изправен бе пред задача, която много държеше да свърши добре, дори блестящо, ако това определение все още можеше да важи за него. Алекс си даваше сметка, че злоупотребите с тялото и кръвта, продължили месеци наред, не могат да се преодолеят за часове, но все още имаше какво да мобилизира. То бе някакво чувство за авторитет, примесено със справедлив гняв. Господи, каква ирония! Преди година бе искал да унищожи човека, наречен Джейсън Борн; сега бе обсебен от желанието да помогне на Дейвид Уеб, и то още повече заради предишната си грешка. Добре знаеше, че това може да го постави в списъка за „елиминиране“, но беше справедливо именно той да поеме риска. Може би виновната съвест невинаги ражда страхливци. Понякога кара човек да стане по-добър.

И да изглежда по-добре, допълни мисълта си. Насилил се бе да извърви доста голямо разстояние пеша и студеният есенен вятър бе възвърнал на страните му отдавна изгубената руменина. Тя, в комбинация с гладко избръснатите страни и изгладения костюм с тънко райе, необличан от месеци, го правеше да изглежда съвсем различен от човека, когото Уеб бе заварил предишната вечер. Останалото беше театър, си каза, докато приближаваше светая светих на шефа на Вътрешната сигурност.

За формалности бе отделено малко време и още по-малко за учтивости. По молба на Конклин, представена от него като настояване от ЦРУ, съветникът напусна кабинета и той остана насаме с бившия армейски генерал, който сега оглавяваше отдел „Вътрешна сигурност“. Алекс възнамеряваше да овладее положението още с първите думи.

— Тук съм по повод едно вътрешно дело на управлението, генерале. Мога да ви наричам така, нали?

— Да, все още се обръщат към мен с предишното ми звание.

— Добре, и без това нямам намерение да се правя на дипломат.

— Започвате да не ми харесвате особено.

— Това да ми е грижата — отвърна Конклин. — Вълнува ме човек на име Дейвид Уеб.

— Какво по-точно за него?

— Фактът, че името ви е известно, не е особено окуражителен. Какво става, генерале?

— По мегафон ли го искаш, ненормалнико? — сръза го бившият военен.

— Искам отговор, ефрейтор, защото за нашата служба си точно това, заедно с мижавия си отдел.

— Слушай, Конклин, прословутата ти репутация е доста разклатена напоследък. За мен ти си пропаднал тип. Затова ти давам точно минута да кажеш каквото имаш, след което ще те изхвърля. Избирай — асансьора или прозореца.

Алекс бе предвидил, че може би мълвата за пиенето му вече е широко достояние. Той се втренчи в шефа на Вътрешна сигурност и заговори спокойно, дори съчувствено:

— Генерале, ще отговоря на обвинението ви само с едно изречение. И ако се разчуе, управлението ще знае кой е отговорен. — Конклин замълча. Погледът му беше ясен и остър. — Често за нас се мисли, че сме такива, каквито ни е удобно, по причини, за които не можем да говорим открито. Сигурен съм, че разбирате мисълта ми.

Служителят на Държавния департамент мигом смекчи изражението си.

— Господи — продума той. — Някога така лепяхме етикети на хора, които пращяхме в Берлин.

— Често по наше собствено предложение — кимна Конклин. — И това е всичко, което ще си кажем по въпроса.

— Добре, добре. Не съм посветен в тайната, но на измисления ти образ без съмнение се вярва. Един от заместник-директорите ви ми каза, че ще припадна от дъха ти, ако застана на три метра от теб.

— Дори не искам да зная кой е бил, генерале, че току виж съм се изсмял в лицето му. Истината е, че изобщо не пия. — На Алекс, обзет от детинско суеверие, му се прищя незабелязано да кръстоса пръстите

на ръцете си или пък на краката си, но нямаше начин да го стори. — А сега да се върнем към Дейвид Уеб — рече властно и с остър тон.

— Какъв ти е проблемът?

— Проблем ли? Животът ми зависи от това. Копелето снощи нахълта в дома ми и заплаши да ме убие. Взе да сипе невероятни обвинения, назова и някои ваши хора като Хари Бабкок, Самюъл Тиздейл и Уилям Ланиър. Проверихме, те са във вашето ведомство и още са на активна служба. Какво вършат тези хора? Единият направо му е казал, че ще му изпратите група да го екзекутира. Що за език е това? Друг пък го посъветвал да се върне в болницата. Бил е вече в две болници плюс нашата специализирана клиника във Вирджиния и ние всички го вкарахме там. Човекът е изписан като здрав, да не говорим, че в главата си носи тайни, които не бихме искали да излязат наяве. Но той е готов да хвърли бомбата заради нещо, което вие, идиоти такива, сте направили или сте позволили да се случи, или просто сте си затворили очите! Уеб твърди, че има доказателство как отново сте нахълтали в живота му, преобърнали сте го наопаки и сте го накарали да плати прескъпо.

— Какви доказателства? — заекна генералът.

— Говорил е с жена си — внезапно премина на мрачен, безизразен тон Конклин.

— И какво от това?

— От дома ѝ са я взели двама мъже, упоили са я и са я качили на частен самолет. Откарали я на Западното крайбрежие.

— Искаш да кажеш, че е отвлечена?

— Именно. Но чуй нещо, от което ще изстинеш. Тя доловила разговор на мъжете с пилота и стигнала до извода, че в цялата мръсна история е замесен Държавният департамент. Не ми питай защо, но се споменало името Макалистър. За твоє сведение той е заместник-секретар на секция „Далечен изток“.

— Това е жива лудост!

— Нещо повече, от жива може да стане и мъртва. Тя е избягала в Сан Франциско по време на престой за зареждане с гориво. Свързала се е с Уеб в Мейн и той е тръгнал да я посрещне. Господ знае къде. Дано сте в състояние да удостоверите, че той е невменяем и е убил жена си, и дано никога не е имало никакво отвлечане.

— Той наистина е невменяем! — викна шефът на Вътрешна сигурност. — Моя работа е да чета дневниците и мога да ти кажа, че и друг се е обаждал по повод на Уеб снощи. Само не ме питай кой, не бива да казвам.

— Какво става, по дяволите? — настоя Конклин, като се наведе над бюрото и се опря на ръба му колкото за ефект, толкова и за опора.

— Знам само, че страда от параноя. Измисля си разни неща и им вярва.

— Правителствените лекари твърдят друго. Знам нещичко по този въпрос.

— Аз нищо не знам, Бога ми!

— Вероятно никога и няма да узнаеш — съгласи се Алекс. — Но можеш да се свържеш с човек, който би ми казал няколко успокоителни думи. — Конклин извади малко тefтерче и писалка. Надраска нещо на един лист, откъсна го и го остави на бюрото. — Този телефон е чист; и да го проследиш, ще стигнеш до фалшив адрес — поясни с глас, чието леко потрепване само го правеше по-заплашителен. — Може да се ползва само днес между три и четири следобед. Нека някой ме потърси. Дори да се наложи да свикате някое от прочутите си заседания, държа да получа отговорите... по-точно управлението държи! Дано не съм прав, но някой от вашите хора май е прехвърлил границите на законността.

Дейвид беше благодарен, че има да върши толкова много неща, защото иначе би могъл напълно да се парализира от напрежението, породено от знанието едновременно на твърде много и твърде малко. С Конклин щеше да се срещне на летище Дълес трийсет минути преди полета си за Хонконг. Дотогава нямаше да имат никакъв контакт. От хотела Дейвид отиде в един магазин на Уайоминг авеню. Купи си сак, с който да замени куфара; бе изхвърлил повечето от дрехите си. Тъй като предпочиташе анонимността на бизнескласата, нужен му бе малък ръчен багаж, за да избегне чакането пред летищния конвейер. При това положение щяха да са му необходими доста пари в брой, тъй че следващата му спирка бе банката на Четиринайсета улица.

Преди година, докато правителствените психиатри разследваха остатъците от паметта му, Мари беше прехвърлила бързо и безшумно фондовете, оставени от Дейвид в цюрихската „Гемайншафтбанк“,

както и онези, които бе прехвърлил в Париж като Джейсън Борн. Изплатила бе парите на Каймановите острови, където имаше познат канадски банкер, и бе открила таен влог. Като се имаха предвид всички понесени от съпруга ѝ физически и психически травми, на правителството му се размина твърде леко. Не беше невъзможно Дейвид да подаде иск и всеки опитен адвокат би потърсил щети за над десет милиона, а не за пет и нещо.

В разговор с един доста нервен заместник-директор от ЦРУ тя изчерпи въпроса за парите с язвителна критика относно неефективната защита на фондовете на американските данъкоплатци. По-мъдри и предпазливи хора от управлението си дадоха сметка, че имат насреща си интелигентна, мотивирана и неотстъпчива дама, и разумно решиха да изоставят тази тема.

Щом се наложеха непредвидени разходи, Мари или Дейвид уведомяваха банкера си на Кайманите и той телеграфически превеждаше сумата в посочената банка.

От телефонна кабина срещу банката на Четиринайсета улица Дейвид проведе разговор за осем долара, с който уговори получаването на над половин милион в брой в Хонконг и по-дробна сума на момента.

Напусна банката двацет минути по-късно с петдесет хиляди в джоба — четирийсет петстотин доларови банкноти, другите най-различни.

Оттам с такси отиде в североизточния район при човек, когото познаваше от дните си на работа за „Тредстоун 71“. Той бе среброкос негър, бивш таксиметров шофьор, изоставил професията си поради това, че бе открил истинското си призвание — да променя неузнаваемо всякакви вещи и документи. Естествено, Уеб го бе забравил, но при един от хипнотичните сеанси с Панов името Кактус бе изникнало в паметта му. Панов уреди пристигането на човека във Вирджиния с цел да попълни празнотата в съзнанието на Дейвид. При срещата възрастният негър прояви извънредна топлина и загриженост и въпреки всички неудобства помоли Панов да му издейства разрешение за едно посещение седмично при Дейвид.

— Но защо, Кактус?

— Той е дълбоко объркан. Видях го през обектива на апарата още преди време. Но е добър човек, сър. Харесвам го и искам да му

помогна.

Уеб слезе от таксито и помоли шофьора да го почака, но онзи отказа. Позвъни на вратата. След малко тя се отвори и на прага се появи Кактус. Поздрави го сърдечно и в същото време небрежно, сякаш се бяха виждали преди броени дни.

— Защо не ми позвъни, Дейвид? Знаеш, че държа насочени към входа три леки картечници.

— Телефонът ти не е регистриран.

— Трябва да съм пропуснал.

Побъбриха няколко минути в кухнята на Кактус и негърът бързо схвана, че Уеб бърза. Заведе го в студиото си, постави трите му паспорта под наклонена лампа, за да ги разгледа внимателно, и настани клиента си пред снимачния апарат.

— Ще направим косата ти светлопепелява, но не тъй руса, както беше в Париж. Пепелявите оттенъци се променят при светлината, тъй че ще използваме една и съща снимка за трите документчета със значителни разлики, но без да променяме лицето. Само веждите да пипна, стига.

— Ами очите?

— Лещи всякакви. Можеш да получиш сини или кафяви, или черни като на испанец.

— Искам и от трите.

— Скъпо е, Дейвид, и се плаща в брой.

— Нося пари.

— Не е казано да ги пилееш.

— А кой ще ми боядиса косата?

— Имам една сътрудничка, съседка ми е. Работи без грешка. Ще те заведе.

Малко по-късно самоукият специалист подаде на Дейвид трите паспорта.

— Изглеждат по-истински отпреди — заключи Дейвид.

— Направих им малко гънчици, за да изглеждат като употребявани.

— Страхотна работа, стари приятелю... Толкова стар, че дори не помня откога. Колко ти дължа?

— Какво да ти кажа? Беше дребна услуга, пък и ти сигурно не се водиш на заплата при Чичо Сам.

— Справям се добре, благодаря.

— Пет стотака тогава.

— Оставям ти ги тук, на масата.

Дейвид отброи шест банкноти по петстотин долара. Паспортите бяха истински подарък за по хиляда парчето, но да остави повече би означавало да обиди стария негър.

Внукът на Кактус го закара с колата си на няколко пресечки от хотела. Дейвид предпочете да слезе на оживено кръстовище, за да не компрометира младежа. Оказа се, че той е студент последна година в Американския университет и макар да обожаваше дядо си, предпочиташе да стои настрана от съмнителните му занимания.

В хотелската стая отново премисли задачите, които му предстояха. Бяха прости и нямаше нужда да им прави списък. Трябваше да сложи в сака малко от дрехите си и да се освободи от другите притежания, включително и от двата пистолета. Нямаше никакъв начин да ги пренесе през летищната охрана. Щеше да ги разглоби, да счупи затвора и спусъка и да ги изхвърли в контейнер за смет. В Хонконг лесно можеше да си купи ново оръжие.

Погледна часовника си. Петнайсет и трийсет и седем. Денят минаваше бързо, нервно. Трябваше да издържи.

О, Господи, Мари! Къде си?

Конклин остави чашата си с безалкохолна бира върху издраскания мръсен тезгях на бара. Беше мрачно и неуютно заведение на Девета улица, където той бе постоянен клиент. Сигурен бе, че никой от колегите или от другите му познати, колкото бяха останали, не би пристъпил през мръсните стъклени врати. Барманът, който беше и собственик, бе свикнал с него и не възразяваше да го търсят по телефона. Това бе въпросният „чист“ номер и в момента той звънеше.

Конклин бързо влезе в кабината, затвори вратата и вдигна слушалката.

— „Тредстоун“ ли е? — попита странно звучащ мъжки глас.

— Аз бях там. А вие?

— Не, но бях посветен, за да се занимаю с цялата тая каша.

Този глас, каза си Алекс. Как го бе описал Дейвид? С английско звучене? Средноатлантически изговор, пресилено изискан, в никой

случай не обикновен. Беше същият човек. Гномите се бяха задействали. Някой очевидно се страхуваше.

— Тогава съм уверен, че спомените ви съвпадат с всичко, записано от мен в резултат от личните ми наблюдения. Записал съм всевъзможни факти, имена, събития, легенди, включително и историята, разказана ми от Уеб сноци.

— Както схващам, ако стане нещо неприятно, обемистият ви репортаж ще поеме към сенатската подкомисия или към групичка бдителни конгресмени. Прав ли съм?

— Радвам се, че се разбираме така добре.

— Боя се, че няма полза от това.

— Но ако стане нещо неприятно, на мен хич няма да ми пука, нали?

— Вие сте пред пенсия. Пиете доста.

— Невинаги е било така. И за двете неща си има причина при човек на моята възраст и с моята професионална подготовка. Дали пък не са свързани по някакъв начин с известното досие?

— Оставете това. Да поговорим.

— Не и преди да се доближите повече към темата. „Тредстоун“ беше заклеймена тук-там. Не е от съществено значение.

— Добре. „Медуза“.

— По-силно звучи. Но не достатъчно силно.

— Хубаво тогава. Създаването на Джейсън Борн. Монаха.

— Става по-топло.

— Липсващи средства, невъзстановени досега. Около пет милиона долара. Цюрих, Париж, посока запад.

— За това се носят слухове. Трябва ми конкретен факт.

— Ще ви го дам. Екзекуцията на Джейсън Борн. Датата е двамайсет и трети май в Там Куан... После същата дата в Ню Йорк, години по-късно. На Седемдесет и първа улица. „Тредстоун 71“.

Конклин затвори очи и дълбоко поетият дъх мина със стържене през гърлото му.

— Добре — много тихо изрече той. — Вие сте в играта.

— Не мога да ви кажа името си.

— А какво можете да ми кажете?

— Две думи: стойте настрана.

— И смятате, че ще приема?

— Длъжен сте — с изискана точност откликна гласът. — Борн е нужен там, където отива.

— Борн?! — втренчи се в слушалката Алекс.

— Да, Джейсън Борн. Той не може да бъде вербуван по никакъв нормален начин, и двамата знаем това.

— И вие сте отвлекли жена му? Проклети зверове!

— Тя няма да пострада.

— Не можете да гарантирате! Не владеете положението вече. В този момент неизбежно използвате втори и трети лица и ако си познавам работата, а в това няма съмнение, те вероятно са непосветени наемници, за да няма никаква връзка с вас. Вие самият дори не знаете кои са... Господи! Изобщо нямаше да ми се обадите, ако ги знаехте! Ако можехте да се свържете с тях и да получите потвърждение, никога нямаше да разговаряте с мен!

След кратка пауза изисканият глас продума:

— Значи и двамата излъгахме, нали, господин Конклин? Жената изобщо не е избягала, нито се е обадила на Уеб. Просто хвърлихте стръв, както направих и аз, но и двамата останахме с празни ръце.

— Вие сте баракуда, безименни господинчо.

— Добре, вие вече сте били там, където съм аз сега, в близост до Дейвид Уеб. Какво можете да ми кажете?

Алекс отново усети грапавината в гърлото си, този път придружена от остра болка в гърдите.

— Изпуснахте я, нали? Изгубихте връзката — прошепна едва чуто.

— Четирийсет и осем часа мълчание още не значат нищо — предпазливо отвърна гласът.

— Но сте се опитвали с всички сили да осъществите контакт — нападна го Конклин. — Пуснали сте в ход всичките си връзки с хората, които са наели похитителите, и все пак не можете да им хванете дирите. Господи, напълно сте изтървали положението! Някой се е набъркал в плана ви и вие изобщо нямате представа кой е. Той ви е отнел сценария!

— Прави се всичко необходимо — отвърна мъжът, но вече без предишната самоувереност. — Най-добрите ни хора са покрили всички райони.

— Включително Макалистър? В Кулон? В Хонконг?

— И това ли знаете?

— Знам го.

— Макалистър е глупак, но си разбира от работата. Така е, той е там. Но не сме изпаднали в паника. Можем да овладеем нещата.

— Какво ще овладявате?! — гневно го парира Алекс. — Стоката ли? Планът ви е напълно провален. Друг дава командите. Защо му е да ви връща стоката. Вие убихте съпругата на Уеб, безименни господине! Какво си въобразявахте, че вършите?

— Просто искахме да го закараме там — заоправдава се гласът. — Да му обясним положението, да го убедим. Имаме нужда от него, за Бога. — Мъжът помълча, после додаде, възвърнал самообладанието си: — По наше мнение нещата не са напълно провалени. Просто онази част от света е известна с лошите си комуникации.

— Вечното оправдание в този бизнес.

— И не само в този, господин Конклин. Вие как преценявате нещата? Питам ви съвсем искрено. Ползвате се с добра репутация.

— Говорете в минало време.

— Репутацията не може да бъде отнета или оспорена. Тя само се обогатява в положителен или отрицателен смисъл. Твърдя, че сте един от най-добрите. Какво мислите?

Алекс поклати глава. В кабината на „чистия“ телефон бе непоносимо задушно, а от бара нахлуваше все повече шум.

— Казах ви вече. Някой е надушил плана ви и е решил да се намеси.

— Но защо, за Бога?

— Защото явно Джейсън Борн му трябва още повече, отколкото на вас.

Беше осемнайсет и два и осем, когато Конклин влезе във фоайето на летище Дълес. Бе чакал такси пред хотела на Дейвид и го бе последвал до летището след точни инструкции, дадени на шофьора. Подир таксито на Уеб бяха тръгнали два сиви плимута, които няколко пъти размениха местата си по пътя до летището. Няма що, някой си Александър Конклин можеше и да увисне на въжето, но пък може би и не. Алекс записа двата регистрационни номера в тефтерчето си и си каза, че хората от Държавния департамент проявяват поредната си глупост.

Забеляза Дейвид в дъното на фоайето.

— Ти си, нали? — попита Алекс, потътрил болния си крак по мраморния под. — Вярно ли, че на русокосите повече им върви в живота?

— В Париж номерът минаваше. Какво откри?

— Открих влечуги под големите камъни, които се затрудняват да изпъзят навън. Но такива не биха знаели какво да правят на припек, не е ли тъй?

— Стига глупости, Алекс. След минути трябва да съм на изхода.

— Накратко, изработили са план, за да те закарат в Кулон. Основавал се е на предишен опит...

— Това можеш да го прескочиш — прекъсна го Дейвид. — Защо?

— Човекът каза, че се нуждаят от теб. Но не като Уеб, а като Борн.

— Защото се твърди, че Борн е вече там. Казах ти какво чух от Макалистър. Онзи спомена ли историята?

— Чак толкова не успях да разбера, но мога да ги попритисна. Той обаче ми каза нещо друго, Дейвид, и ти трябва да го знаеш. Те не могат да открият свързките си и по този начин не знаят кои са наемниците, нито какво става. Смятат, че това е само временно, но, тъй или иначе, са изгубили Мари от поглед. На друг си нужен там и той е взел нещата в свои ръце.

Уеб потри чело с ръка, затвори очи и сълзи потекоха по страните му.

— Пак се връщам обратно, Алекс — промълви той. — А безброй неща не си спомням оттогава. Толкова я обичам, толкова се нуждая от нея...

— Престани! — изкомандва Конклин. — Снощи ти ми даде да разбера, че все още имам ум, макар да съм съсипал тялото си. Но ти имаш и двете. Накарай тия хора да се изпотят.

— Как?

— Бъди такъв, какъвто те искат — бъди хамелеон! Бъди Джейсън Борн!

— Толкова време мина...

— Пак можеш да го постигнеш. Играй по сценария, който ти дават.

— И без това нямам избор.

По високоговорителите прозвуча последно повикване за пътниците от полет 26 до Хонконг.

Белокосият Хавиланд остави слушалката на вилката, облегна се на стола и погледна към Макалистър в отсрещния край на стаята. Заместник-секретарят стоеше до огромен въртящ се географски глобус, разположен на голям триножник пред библиотеката. Показалецът му бе поставен на най-южната точка на Китай, но погледът му бе вперен в посланика.

— Край — съобщи дипломатът. — Той е в самолета за Кулон.

— Абсолютен кошмар — промълви Макалистър.

— Знам, че така ви изглежда, но преди да правите оценки, преценете изгодата. Вече сме свободни. Повече не носим отговорност за събитията. Те са манипулирани от неизвестни лица.

— И тия лица сме ние. Повтарям, това е кошмар.

— Във вашия кошмар посочени ли са последиците в случай на провал?

— Въпросът има и морално-етична страна.

— Баналности, господин заместник-секретар. Трябва да мислим за общото благо.

— Ние манипулираме жив човек, хвърляме го отново в изживения ужас. Имаме ли това право?

— Нямаме избор. Той единствен може да изпълни задачата, стига да му дадем мотив.

Макалистър завъртя глобуса, погледа го и се приближи до бюрото.

— Може би не бива да го казвам, но въпреки това го чуите — заяви, изправен пред Реймънд Хавиланд. — Никога не съм срещал по-неморален човек от вас.

— Така ви се струва, господин заместник-секретар. Имам едно достойнство, което изкупва всичките ми грехове. Всичко бих направил и всяка цена бих платил, за да попреча на тая планета да се самовзриви. Това означава включително и да пожертвам живота на някой си Дейвид Уеб, познат там, където ни е нужен, като Джейсън Борн.

8.

Лека мъгла се вдигаше като нагънат ефирен воал над пристанище Виктория, докато огромният самолет правеше кръга си за подход към летище Кай Так. Утринната омара обещаваще влажен ден в колонията. Долу, във водата около корабите, пъплека джонки и плоскодънни гемии, задминавани от време на време от катерите на морската охрана. Самолетът се снижаваше и неясните силуети на небостъргачите на остров Хонконг започнаха да се очертават под първите лъчи на слънцето като алабастрови гиганти.

Уеб бе вперил очи в гледката под себе си, обзет от непоносимо напрежение и в същото време от палещо любопитство. Някъде в тази гъсто населена територия бе Мари — тая мисъл бе най-властна от всички останали и най-мъчителна. Ала друга част от съзнанието му работеше като при прецизен и съсредоточен учен, опитващ се да различи под микроскоп онова, което е недостъпно за просто око и за ума. Познатото и непознатото се смесваха и резултатът бе обърканост и страх. По време на сеансите с Панов във Вирджиния Уеб бе чел и препрочитал стотици илюстрирани диплянки и туристически брошури, описващи местата, където се бе подвизавал митичният Джейсън Борн. Изживял бе мъчителни мигове, при които в паметта му проблясваха откъслечни образи и картини: някои смътни и мимолетни, други — продължителни и изумително подробни. Вгледан през малкото прозорче, съзнаваше, че мястото, където отива, му е познато, макар и бледо в паметта му. Реши да се съсредоточи към предстоящия ден.

От летище Дълес бе телеграфирал до хотел „Риджънт“ в Кулон да запазят апартамент шестстотин и деветдесет на името на Хауърд Крюет, отговарящо на синеокия от паспорта на Кактус.

Апартаментът му бе осигурен. Трябваше да узнае от кого е осигурен. Това бе първата крачка към Мари. Нужно му бе също да се снабди с някои неща. Не очакваше трудности в това отношение. Тук бе Хонконг, тук нямаше нищо невъзможно, що се отнася до средствата за оцеляване. То бе също и единственото цивилизовано място на земята,

където процъфтяваха всякакви религии, но единственото общопризнато от вярващи и невярващи божество бяха парите. Както Мари се бе изразила: „Това е единственият му мотив за съществуване.“

В топлото утро се разнасяха миризмите на гъмжащото и забързано човешко множество; странно, усещането бе дори приятно. По тротоарите се плискаха яростните струи на маркучите, от съхнещите под слънцето плочи се вдигаше пара, а от павилиончета и колички прииждаха ароматите на подправки и пържено, натрапчиво зовящи за внимание. Шумовете се акумулираха, прераствайки в непрестанно кресчендо, настоятелно приканващо към сделка или поне пазарлък. Хонконг беше есенцията на оцеляването; пробиваш си път с лакти в бизнеса или не оцеляваш. Адам Смит беше демоден тук; той никога не би могъл да си въобрази подобен свят. Свят, който се надсмиваше над всичките му норми за свободна икономика. Истинска лудница. Това бе Хонконг.

Дейвид вдигна ръка за такси със съзнанието, че е правил същото и преди. Без труд се бе насочил право към изхода след безкрайните митнически формалности, а сега улиците, по които минаваше шофьорът, също му бяха познати — не че си ги спомняше, а по-скоро знаеше, че ги познава. Усещане и успокояващо, и ужасяващо. Знаеше и едновременно не знаеше. Беше марионетка, манипулирана на сцената на собственото си представление, но не бе наясно коя е куклата и кой е кукловодът.

— Станала е грешка — обясни Дейвид на чиновника зад овалния мраморен плот в центъра на фойето на хотел „Риджънт“. — Не искам апартамент. Бих предпочел нещо по-малко. Единична или двойна стая напълно ще ме задоволи.

— Но вече всичко е уредено за апартамент, господин Крюет — объркан го погледна чиновникът.

— Кой го е уредил?

Младоликият азиатец погледна извадената от компютъра резервация.

— Тук е сложен подписът на помощник-управителя, господин Лианг.

— Тогава вероятно трябва да разговарям с него.

— Сигурно, господине. За съжаление не разполагаме със свободни стаи в момента.

— Разбирам. Тогава ще потърся друг хотел.

— Вие сте наш важен гост, господине. Ще отида да говоря с господин Лианг.

Уеб кимна, а чиновникът с листчето за резервацията забързано прекоси фоайето и се скри зад една врата. Фасадата на хотела изглеждаше добре позната, но обстановката вътре бе чужда. Със сигурност никога не бе отсядал тук. Само след минута чиновникът отново се появи, придружен от азиатец на средна възраст, без съмнение господин Лианг.

— Мога ли да ви услужа? — отправи се към него помощник-управителят. — Уверявам ви, за нас е удоволствие да ви посрещнем в хотела.

— Боя се, че ще е някой друг път — любезно се усмихна и поклати глава Уеб.

— Не ви ли харесва при нас, господин Крюет?

— Напротив, сигурен съм, че предоставяте всички удобства. Просто бих желал стая, а не апартамент. Но доколкото разбрах, нямате свободна в момента.

— Но вие изрично упоменахте в телеграмата си апартамент шестстотин и деветдесет.

— Да, така е и моля да ме извините. Прекалено старателният ми завеждащ продажбите е виновен за това. Впрочем кой направи резервацията, защото със сигурност не съм аз.

— Вероятно вашият представител — предположи Лианг с абсолютно безизразни очи.

— Завеждащият продажбите? О, той няма такива пълномощия. Не, той спомена, че е някоя от тукашните компании. Не мога да приема, естествено, но бих искал да знам от кого идва това щедро предложение. И след като вие лично сте подписали резервацията, господин Лианг, няма как да не знаете.

В безизразните очи за миг проблесна пламъче. За Дейвид това беше достатъчно, но водевилът трябваше да се разиграе докрай.

— Някой от персонала, а ние имаме голям персонал, е дошъл при мен за одобрение. Много сме заети, господин Крюет, постоянно правим резервации и не мога да си спомня.

— Сигурно е записано някъде.

— Имаме почетни гости, чието обаждане по телефона е достатъчно.

— Хонконг се е променил.

— И постоянно се променя, господин Крюет. Възможно е вашият приятел да желае да ви уведоми лично. Не би било редно да се бъркам в намеренията му.

— Възхищавам се на дискретността ви.

— Това е част от професията ни — опита се да се усмихне Лианг, но усмивката излезе фалшива.

— Е, след като нямате нищо свободно, сам ще се оправям. Ще опитам в „Пенинсюла“ отсреща. Там имам приятели.

— Няма да е необходимо. Може да се уреди нещо.

— Но чиновникът на рецепцията каза...

— Чиновникът не е заместник-управител на „Риджънт“.

— Компютърът ми показва, че всичко е заето — заоправдава се младият човек.

— Замълчи! — Лианг моментално залепи усмивка, също тъй фалшива като предишната. — Той е още млад и неопитен, но полага старание. Държим няколко резервни стаи за в случай на недоразумение. — После се обърна към чиновника и заговори бързо на китайски. Уеб стоеше с каменно лице, макар да разбираше всяка дума. — Слушай, безмозъчно петле такова, не се обаждай в мое присъствие, че ще те пратя да ринеш сметта. А сега дай на тоя глупак двеста и две. Резервацията е условна. Запиши я на негово име. — Заместник-управителят отправи восъчната си усмивка към Уеб. — Ще получите чудесна стая с изглед към пристанището, господин Крюет.

Водевилът бе приключил и победителят се задоволи с небрежно кимване за благодарност.

— Много ме улеснявате. Ще ми спестите обикалянето из града, за да съобщавам къде съм отседнал. — Млъкна, но вдигна предупредително ръка във въздуха в знак, че има да добави нещо. Инстинктът на Джейсън Борн подсказваше, че това е моментът, за да всее страх: — Когато казвате „стая с добър изглед“, предполагам, че имате предвид you hao jingse de fang jian. Прав ли съм? Или прозвуча глупаво на китайски?

Лианг зяпна срещу американеца.

— Не бих могъл да се изразя по-добре — каза той. — Чиновникът ще се погрижи за всичко. Желая ви приятно прекарване при нас, господин Крюет. Ако имате нужда от нещо, не се притеснявайте да се обърнете към мен. — И Лианг леко се поклони.

— Едва ли ще се наложи, но благодаря ви — отвърна Дейвид. — Честно казано, полетът беше дълъг и уморителен, затова ще помоля централата да не ме свързва с никого до вечерта.

— О, така ли? — Сега безпокойството на Лианг беше очевидно. Без съмнение той беше уплашен. — Но ако има нещо спешно...

— Нищо не е тъй спешно, че да не може да почака. И тъй като не съм в апартамент шестстотин и деветдесет, може просто да съобщят, че още не съм пристигнал. Така става, нали? Ужасно съм уморен. Благодаря ви, господин Лианг.

— Аз ви благодаря, господин Крюет. — Помощник-управителят отново се поклони и потърси някакъв знак в очите на Уеб. Но като не прочете нищо, обърна се бързо и нервно се отправи към кабинета си.

„Действай изненадващо. Обърквай врага, вади го от равновесие.“
Правило на Джейсън Борн. Или може би на Александър Конклин?

— Кога си тръгва господин Лианг? — попита Джейсън чиновника, като измъкна от портфейла си двайсетдоларова банкнота и дискретно я пхна в дланта му под формата на ръкостискане.

Очите на младежа светнаха.

— Много сте любезен, господине, но не беше нужно. Господин Лианг си тръгва в пет, а също и аз, освен ако управата не поиска от мен да остана. Защото аз се старая да дам най-доброто от себе си за честта на хотела.

— Не се и съмнявам — увери го Уеб. — Дайте ми ключа, моля. Погрижете се за багажа ми, когато пристигне от летището.

— Разбира се, господине.

Дейвид седеше на кресло до прозореца и гледаше през пристанището към остров Хонконг. Бе направил първата стъпка. По един или друг начин Лианг щеше да му осигури някаква информация, макар и на най-ниско ниво, но все пак щеше да сложи началото — име, място, бегъл намек, от които можеше да премине към друг контакт, от него към трети и така нататък. Трябваше да действа бързо и да не дава на врага си време за маневри. Ала за да постигне каквото и да било,

трябваше да се подготви. Предстояха някои покупки, а също и обиколка на колонията. Около час разглеждане от задната седалка на автомобил щеше да му стигне да измъкне каквото може от нарушената си памет.

От справочника на хотела установи, че в близост има пететажен търговски център, а още и че чрез портиера може да наеме лимузина за бизнес или разглеждане на забележителности. А лимузина, това означаваше опитен шофьор, който познава като петте си пръста всички булеварди, кръстовища и малки улички в Хонконг, Кулон и Новите територии. Компетентността на шофьорите всъщност рядко спираше дотук. Такива хора бяха наясно с всички тънкости и порядки в града, където работят. Нужен му бе пистолет. Накрая, в централната част на Хонконг имаше банка, в която беше получено нареждане на негово име от банка-кореспондент на Каймановите острови. Трябваше да отиде, да подпише нужните документи и да излезе оттам с много повече пари, отколкото нормален човек би се осмелил да носи у себе си в Хонконг, а и където и да било другаде. Трябваше да намери място, където да ги държи, но не в банка, защото работните часове ограничаваха достъпа му до тях. Джейсън Борн знаеше: обещавай на човек, че ще пощадиш живота му, и той ще ти съдейства. Обещавай му живота и малко пари и тогава резултатът е пълно подчинение.

Извади тефтерче и молив и направи списък. Толкова много неща имаше да се свършат. Вече бе единайсет, а трябваше да приключи до четири и половина следобед, когато възнамеряваше да се закотви незабелязано до изхода за персонала или някъде в гаража, за да проследи и спипа Лианг с восьмното лице, неговата първа връзка.

В този момент внезапно телефонът иззвъня, рязко разкъсвайки тишината на хотелската стая. Трябваше да затвори очи и да стегне всичките си мускули, за да не скочи и грабне слушалката с надеждата да чуе гласа на Мари, макар и като пленница. Не биваше да вдига телефона. Инстинктът на Джейсън Борн. Вдигнеш ли го, щеше да постави себе си под контрол. Остави го да звъни и излезе от стаята.

В дванайсет и десет се върна, понесъл найлонови торбички с покупки от търговския център. Стовари ги на леглото и се зае да ги разопакова. Сред вещите имаше тъмен лек шлифер, тъмна платнена шапка, чифт сиви маратонки, черни панталони и пуловер; това бяха дрехите, които щеше да носи през нощта. Имаше и други покупки:

макара с рибарска корда и две големи скоби, двайсетфунтова преса за хартия във формата на пиринчено звънче, метален шиш за лед и двуостър ловджийски нож в калъф. Безшумни оръжия, които щеше да носи със себе си ден и нощ. Трябваше да си набави още нещо и скоро щеше да го направи.

Докато оглеждаше покупките си, с крайчеца на окото си забеляза някакво мигане на светлина. Изправи се и видя, че мига червената лампичка на телефона. Очевидно имаше съобщение за него, а не го търсеха отвън. Вдигна слушалката и натисна бутона на централата.

— Да, господин Крюет? — обади се телефонистката.

— Имате съобщение за мен ли?

— Да, господин Лианг се мъчеше да се свърже с вас.

— Спомням си, че дадох ясно да се разбере. Не желая да ме безпокоят до второ нареждане.

— Да, но господин Лианг е помощник-управител и в отсъствието на управителя е най-старшият в хотела, какъвто е случаят сега. Каза, че е много важно. Ще ви свържа с него.

Дейвид затвори телефона. Не беше готов за Лианг или почти точно Лианг не беше готов за него. Лианг беше почти в паника, защото той беше контактът на най-ниско ниво, а не бе успял да настани обекта според уговорката. Но на Дейвид му бе нужно Лианг да изпадне в пълна паника. И най-бързият начин да предизвика такова състояние бе да не му дава никаква възможност за разговори и обяснения.

Уеб грабна дрехите от леглото и ги натика в две от чекмеджетата на бюрото, заедно с вещите, извадени от пътническия сак. Пъхна рибарската корда и скобите помежду тях. Пресата сложи върху менюто за сервиране по стаите, а ножа — в джоба си. Погледна шиша за лед и мигом му хрумна мисъл, родена от същия онзи странен инстинкт: един разтревожен вече човек ще реагира силно, щом неочаквано се изправи пред страшна гледка. Ужасът му щеше да нарасне неимоверно. Дейвид извади носна кърпа от джоба си, изтри внимателно дръжката на шиша и като хвана смъртоносния инструмент през плата, излезе в антрето. Прецени нивото на погледа и заби шиша в бялата стена срещу вратата. Телефонът зазвъня настойчиво, почти истерично. Уеб излезе навън, изтича покрай асансьорите, скри се зад ъгъла на съседния коридор и зачака.

Добре си беше направил сметката. Лъскавите врати на средния асансьор се разтвориха, отвътре изскочи Лианг и забърза към стаята на Уеб. Дейвид притича към асансьорите и се спотаи зад ъгъла на своя коридор. Помощник-управителят, почти обезумял вече, едновременно натискаше звънеца и думкаше по вратата. После престана и долепи ухо до нея; уверил се, че вътре няма никакъв шум, бръкна в джоба си и извади връзка ключове. Уеб бързо скри главата си, когато Лианг се огледа предпазливо в двете посоки на коридора и пхна ключа в ключалката. Сега Дейвид можеше само да слуша, без да гледа.

Не се наложи дълго да чака. Приглушеният гърлен вик бе последван от силно затръшване на врата. Шишът за лед бе оказал нужния ефект. Уеб притича до скривалището си зад последния асансьор и отново се прилепи към стената. Лианг бе видимо разстроен, дишаше накъсано и шумно и няколко пъти натисна нервно бутона на асансьора. Най-сетне се чу лек звън и вратите на втората кабина се отвориха.

Дейвид нямаше конкретен план, но инстинктивно знаеше какво трябва да направи, защото начинът бе само един. Той бързо стигна до стаята си, вдигна слушалката на телефона и избра цифрите, които вече бе наизустил.

— Говори портиерът — обади се приятен глас, вероятно на индиец.

— Точно портиерът търся — тихо проговори Дейвид. — Мога ли да разчитам на вас за една дискретна услуга. Ще бъда щедър.

— Гост ли сте на хотела?

— Да, тук съм отседнал.

— И онова, което искате, не е незаконно, естествено, нито ще навреди на репутацията на хотела?

— Само може да подобри още повече репутацията му, като помага на предпазливи бизнесмени, дошли тук за големи сделки.

— На вашите услуги съм.

Уредено бе лимузина даймлер с най-опитния от местните шофьори да го чака при паркинга на Сализбъри Роуд. Портиерът щеше да го посрещне до колата, за да получи двеста американски долара, равняващи се приблизително на хиляда и петстотин хонконгски. Сметката щеше да бъде платена в брой и вместо името на клиента щеше да бъде вписана случайно избрана фирма. А господин Крюет,

съпровождан от служителя да етажа, щеше да слезе със служебния асансьор до сутерена на хотела и оттам да стигне до изхода на Сализбъри Роуд.

След като се заплати, Дейвид се качи в даймлера и се разположи на задната седалка. Шофьорът, човек на средна възраст, облечен в униформа, обърна към него умореното си лице.

— Добре дошли, сър. Казвам се Пак Феи и ще се постарая да ви обслужа отлично. Само ми кажете къде искате да отидете, и ще ви заведе. Аз знам всичко.

— На това и разчитах — меко продума Уеб.

— Простете, сър, не чух.

Дейвид повтори думите си на китайски и продължи на същия език:

— От години не съм идвал и бих искал да си припомня някои места. Прекарай ме по скучния дежурен туристически маршрут, а после ще обиколим набързо Кулон. Трябва да се върна обратно след около два часа. И нека оттук нататък говорим на английски.

— Китайският ви е отличен. Говорите като хората от висшето общество, но разбрах всяка ваша дума.

— Нали казах, ще говорим на английски. Бакшишът ти зависи от това дали ще се разбираме добре.

— Да, да! — отзова се с готовност Пак Феи, включи мотора на даймлера и с лекота го поведе през невъобразимото движение по Сализбъри Роуд. — Обещавам, че ще получите отлично обслужване.

И Дейвид го получи. Имената и местата, изплували в паметта му в хотелската стая, сега получиха и образ. Да, беше виждал всичко това, добре му бе познато, но той с нищо не можеше да го свърже.

Погледна часовника си; бяха пътували близо два часа. Имаха още една последна спирка на острова и после щеше да подложи Пак Феи на тест.

— Върни се на Чатър Скуеър — нареди той. — Имам работа в една от банките. Ще ме почакаш.

В този свят голямото количество пари са инструмент, отстраняващ по магически начин всички бариери. Ако трябваше да получи петстотин долара, Дейвид сигурно повече би се забавил, но сумата от половин милион му осигури светкавично обслужване. Незнайно откъде се появи и дипломатическо куфарче за пренасяне на

парите. Предложиха му човек от охраната да го съпроводи до хотела, но Дейвид отклони любезността, подписа нужните документи и повече въпроси не бяха задавани. Той отново се върна до колата, паркирана на оживената улица.

Вътре се наведе напред към Пак Феи. Между пръстите си държеше стодоларова банкнота.

— Пак Феи, нужен ми е пистолет.

Шофьорът бавно обърна глава. Погледна банкнотата, после премести очи към лицето на Уеб. Угодническото изражение мигновено бе изчезнало, заместено от непроницаема маска.

— В Кулон — отвърна той. — В Монкок. — И взе стоте долара.

9.

Даймлерът пълзеше по задръстената улица в Монкок, квартал с незавидна слава на най-гъсто населената градска част в историята на човечеството. Жителите му бяха почти изключително китайци. Лице на бял човек бе такава рядкост, че неизбежно повличаше любопитни и едновременно враждебни погледи. Не беше въпрос на расизъм, а на реалности. Не можеше да се каже, че кварталът е бедняшки. Отвсякъде крещяха пъстри реклами, някои високи до три етажа. В Монкок имаше пари, тихи и дискретни или истерични, но далеч не винаги законни. Единственото, което липсваше, бе свободно пространство, но колкото го имаше, местните го държаха за себе си и не допускаха външни хора. Тук можеше да се намери всякаква стока. Работата бе да знаеш къде да търсиш и да можеш да платиш цената. Пак Феи, шофьорът, знаеше къде да търси, а Джейсън Борн можеше да посрещне разноските. Постепенно врявата и глъчката останаха зад гърба им, сградите започнаха да стават по-ниски и Уеб вече виждаше водите на пристанище Виктория зад висока ограда от вериги. Заредиха се складове, чиито фасади гледаха към кея. Пак Феи сви към задния вход на един по-отстранен едноетажен склад. Изглеждаше запуснат и на обширната асфалтова площ имаше само две паркирани коли. Портата беше затворена. От будката на пазача излезе човек с бележник в ръка и тръгна към даймлера.

— Моето име няма да го намериш в списъка — рече Пак Феи на китайски със завидно достойнство. — Съобщи на господин Уо Сонг, че „Риджънт“ номер пет е тук и му води важен посетител.

Белосаната стая със спуснати завеси на прозорците наподобяваше музей с многото рафтове, по които имаше заключени кутии. Разликата обаче бе в експонатите. Това бяха всевъзможни огнестрелни оръжия от нискокалибрени пистолети и пушки до най-модерни почти безтегловни автомати и лазерно управляеми ръчно изстрелвани ракети, арсенал за терористи. Двама мъже в костюми охраняваха помещението — единият отвън пред вратата, другият

вътре. Както можеше да се очаква, онзи отвън кимна извинително и прекара електронен скенер по куфарчето, по дрехите на Уеб и шофьора.

На Дейвид му бе нужна почти минута да осъзнае онова, което видя, и да се отърси от смайването си. Стискаше здраво дръжката на дипломатическото куфарче, сякаш то бе единствената му връзка с разума в един полудял свят, изпълнен с инструменти за насилие.

Отвори се вътрешна врата и от нея се показа младолик китаец, облечен в един от онези модерни прилепнали европейски костюми, които изтъкват раменете и пристягат талията — продукт на дизайнери, принасящи в жертва мъжествеността в името на модния шик.

— Това е господин Уо Сонг, сър — съобщи Пак Феи, като се поклони най-напред на търговеца, а после на Уеб. — Не е необходимо вие да казвате името си.

Китаецът избърбори недоволно нещо на китайски и посочи куфарчето на Уеб.

— Клиентът ви говори много добре китайски, господин Сонг — поясни шофьорът и се обърна към Дейвид. — Както сам разбрахте, господин Сонг се противи, че носите дипломатическото куфарче тук.

— То няма да излезе от ръката ми — заяви Уеб.

— Тогава няма да има делови разговор — на безупречен английски изрече Уо Сонг.

— Защо? Вашият човек го провери. Вътре няма оръжие, а дори и да имаше, при опит да го отворя вероятно веднага щях да бъда проснат на пода още преди капакът да се вдигне.

— Не е изключено вътре да има пластични микрофони, тъй свършени, че да не се уловят и с най-добрата техника.

— Вие страдате от параноя.

— Както се казва у вас, покритото мляко котки не го лочат.

— Владеете поговорките тъй добре, както и английския.

— Колумбийски университет, випуск 1973.

— Специалността ви оръжейно дело ли беше?

— Не, маркетинг.

— Внимавайте! — изкрещя Пак Феи, но твърде късно. През време на разговора пазачите се бяха приближили неусетно и се нахвърлиха върху Уеб и шофьора.

Джейсън Борн се извъртя светкавично и се освободи от ръката на пазача, сграбчила рамото му, изви я безжалостно, събори нападателя си на пода и с все сила стовари върху лицето му дипломатическото куфарче. Остави го почти безжизнен. Неподозираните движения изникнаха без затруднение в паметта му.

Другият пазач, след като просна Пак Феи на земята, разярен се завтече към Уеб. Дейвид пусна куфарчето, приведе се надясно, после се завъртя с вдигнат десен крак и с все сила ритна китаеца в слабините. Онзи се преви надве и закрепця. Без бавене Уеб отново му нанесе мощен удар с крак, този път в гърлото, и противникът му се затъркаля по пода, като се бореше за въздух и с една ръка притискаше слабините си, а с другата — врата си. Първият пазач понечи да се надигне. Борн пристъпи напред и с коляно го блъсна в гърдите; изпрати го чак в отсрещния ъгъл, където той се блъсна в един от рафтовете и рухна в безсъзнание.

Младият търговец гледеше сцената поразен, невярващ на очите си. Най-после се съвзе и в паника хукна към вътрешната врата, но Уеб го застигна точно до нея. Сграбчи раменете му с огромните подплънки и го запрати с кръгово движение на пода. Уо Сонг залитна и падна. Уеб посегна отново, но младокът вдигна умолително нагоре ръце.

— Моля ви, недейте. Не понасям физическа болка. Вземете каквото искате.

— Не понасяш физическа болка, а продаваш оръжие.

— Изпълнявам поръчка. Моля ви, каквото поискате е ваше, само не ме докосвайте.

Уеб, който помагаше на шофьора да се изправи, го изгледа с отвращение.

— Аз си плащам за онова, което искам. — После се обърна към Пак Феи. — Добре ли си?

— Търсите си белята, сър — с треперещи ръце и страх в очите отвърна Пак Феи.

— Ти нямаш нищо общо със станалото. И Уо Сонг разбира това, нали Уо?

— Аз ви доведох тук — настоя шофьорът.

— За да направя покупка — бързо прибави Дейвид. — Затова нека свършваме по-бързо. Но първо вържи тия двама грубияни. Използвай завесите.

Пак Феи отправи умотителен поглед към младия търговец.

— Дявол да го вземе, прави каквото ти казва! — кресна онзи. — Иначе той ще ме удари. Хайде, връзвай ги, кретен такъв!

Три минути по-късно Уеб държеше в ръка странен на вид пистолет, масивен, но не голям по размери. Беше доста модерно оръжие с перфориран цилиндър, който всъщност бе заглушителят. Свеждаше шума от пистолетния изстрел до звук не по-силен от плюене, но без да влияе на точността на стрелбата при близко разстояние. Имаше мощността на „Магнум 357“, а размерите му бяха на половината от тези на „Колт 45“.

— Забележително оръжие — възхити се Дейвид. — Кой е конструкторът?

— Като американец може и да се обидите, но той е ваш сънародник от Бристол, който не е получил достатъчно добра оферта в страната ви и го е продал на международния пазар за най-високата предложена цена.

— От теб?

— Аз не инвестирам, само продавам.

— Да, забравих, ти работиш по поръчка.

— Точно така.

— И на кого плащаш?

— Изпращам парите по една сметка в Сингапур, нищо друго не знам. Естествено, защитен съм. Всичко е на консигнация.

— Взимам го. Колко струва?

— Нека е подарък от мен.

— Ти вониш. Не взимам подаръци от хора, които вонят. Колко?

Уо Сонг преглътна.

— Цената по каталог е осемстотин американски долара.

Уеб бръкна в левия си джоб и извади няколкото банкноти, които беше отделил. Отброи осем стодоларови и ги подаде на търговеца.

— Платено ти е — каза му.

Сетне се обърна към Пак Феи и нареди:

— Вържи го!

Пак Феи остана вцепенен и го гледаше безпомощно.

— Не се притеснявай, вържи го.

— Прави каквото ти се казва, идиот!

— Изкарай тримата отпред пред сградата до колата.

— Побързай! — изкрещя Сонг. — Той е сърдит!

— И още как — съгласи се Уеб.

Четири минути по-късно двамата пазачи и Уо Сонг излязоха, залитайки, през външната врата под ослепителното обедно слънце. Коленете и ръцете им бяха вързани с ивици от разкъсаните завеси. Мълчанието им бе осигурено от натиканите в устите парцали. Такава мярка не се бе наложила за младия търговец. Той бездруго бе вкаменен.

Останал сам, Дейвид сложи дипломатическото куфарче на пода и бързо обходи стаята, като изучаваше изложените образци, додето намери онова, което му бе нужно. С дръжката на пистолета строши стъклото и извади шест гранати с часовников механизъм, от ония, които използваха терористите, всяка с ударна сила на десеткилограмова бомба. Откъде имаше тези познания?

Нагласи броячите, счупи още няколко стъкла и постави гранатите на различни места по рафтовете.

Погледна часовника си, взе дипломатическото куфарче и излезе навън, положил цялото си старание да изглежда спокоен. Приблужи до даймлера, паркиран при склада, където потящият се Пак Феи сипеше извинения пред своите пленници. Уо Сонг го утешаваше, очевидно обзет от единственото желание да избегне всякакво насилие.

— Заведи ги там — нареди Дейвид, като посочи каменната стена, издигаща се над водите на пристанището.

Уо Сонг се втрени в Уеб и с треперещи устни промълви:

— Кой си ти?

Моментът бе настъпил. Сега трябваше да го направи.

Уеб отново погледна часовника си и се приближи до търговеца на оръжие. Сграбчи лакътя му, изблъска го настрани, тъй че думите му да не бъдат чути от останалите, и тихо процеди през зъби:

— Името ми е Джейсън Борн.

Ориенталецът изхълца и се опули, сякаш в гърлото му бе опряна кама и вече се виждаше мъртъв.

— Ако ти минават мисли да си отмъстиш за унижението, като накажеш някого, да речем шофьора ми, забрави ги. Знаем къде да те открия. — Уеб помълча красноречиво, сетне продължи: — Не се съмнявам, че ще бъдеш разпитван, и не очаквам от теб да излъжеш. Всъщност едва ли те бива да лъжеш. И тъй, дошъл съм при теб. Ако

щеш, обрал съм те. Но посмееш ли да ме опишеш подробно, знай, че си мъртъв.

Възпитаникът на Колумбийския университет бе замръзнал на мястото си и само долната му устна ситно трепереше. Дейвид пусна ръката му и се върна при Пак Феи и двамата вързани пазачи, като остави търговеца сам със страшните му мисли.

— Направи каквото ти казах, Пак Феи. Закарай ги до стената и им кажи да легнат долу. Обясни им, че ще бъдат под прицела ми, додето се изтеглим с колата през портала. Техният работодател ще потвърди, че не съм лош стрелец.

Шофьорът неохотно излая заповедите на китайски и групичката се затътри към посоченото място.

— Хвърли ми ключовете! — извика Дейвид на Пак Феи. — И побързайте.

Хвана ключовете във въздуха. Седна зад волана и запали двигателя. После изскочи навън и махна енергично на Пак Феи.

— Скачай в колата!

Обърканият китаец се подчини, а Дейвид бързо изстреля три куршума, всеки от които се заби на педя от лицата на проснатите пленници. После седна до Пак Феи и изкомандва:

— Тръгвай!

Даймлерът профуча през портала и се включи в магистралата, водеща към Монкок.

— Намали и отбий встрани от банкета — нареди Дейвид.

— Тук карат като луди, сър. Трудно ще бъде отново да излезем на пътя.

— Няма, ще видиш.

Експлозиите се разнесоха една след друга — точно шест. Отдалеченият от другите постройки едноетажен склад се вдигна към небето сред пламъци и черен дим. По магистралата се разнесе оглушителният писък от спирачките на автомобили, камиони и автобуси.

— Вие... — изкрещя Пак Феи и мигом постави ръка на устата си, а очите му, обърнати към Уеб, щяха да изхвъркнат от орбитите.

— Да, нали аз бях там.

— Но и аз бях там, сър. Свършено е с мен!

— Нищо подобно, Пак Феи — успокой го Дейвид. — Ти си под закрила, имаш думата ми. Уо Сонг никога няма да те обезпокои. Подозирам, че ще замине чак на другия край на света, най-вероятно в Иран, и ще преподава маркетинг на местните жители. Другаде едва ли биха го приели. А сега да тръгваме, Пак Феи. Трябва да се връщам в Кулон.

Известно време пътуваха в мълчание. Наруши го Дейвид.

— Имаш ли жена или приятелка, Пак Феи? Може и приятел, все едно.

— Женен съм, сър. Имам две големи деца. Вече работят и носят хубави пари.

— Това е добре. Иди си у дома, вземи жена си, ако искаш, и децата и ги заведи на дълга разходка с колата. Закарай ги към Новите територии. Спрете и похапнете добре в Туен Мун или Юен Лонг. После продължете нататък. Нека се порадват на хубавата кола.

— Но, сър...

— Както казваме на английски — продължи Уеб и размаха пред китаеца няколко едри банкноти, — това ще е малка и безобидна лъжа. Нали разбираш, искам километражът на колата да съответства приблизително на разстоянието, което изминахме днес и което ще изминем довечера.

— И къде съм ви возил?

— Закарал си господин Крюет първо до Ло Уо, а сетне в планината до Лок Ма Чау.

— Но те се намират в Китайската народна република.

— Да, така е — съгласи се Уеб и отдели три стодоларови банкноти. — Ще можеш ли да запомниш тези места и да нагласиш километража?

— Разбира се, сър.

— А дали ще е възможно — добави Уеб, поставил пръста си на четвърта банкнота — да кажеш, че съм слязъл от колата в Лок Ма Чау, тръгнал съм към хълмовете и съм се бавил час?

— И десет часа, ако искате, сър. Аз не се нуждая от сън.

— Един час е достатъчен. — Дейвид тикна пред смаяния шофьор четиристотин долара. — Но ако не спазиш уговорката ни, ще узная.

— Не се тревожете, сър! — възкликна Пак Феи, като с едната ръка продължаваше да държи волана, а с другата сграбчи парите. —

Ще взема жена ми, децата, нейните родители, а и моите. Тоя звяр, дето го карам, побира дванайсет души. Много съм ви благодарен, сър.

— Ще ме свалиш на около десет пресечки от Сализбъри Роуд и веднага ще се изтеглиш от тоя район. Не искам да виждат колата в Кулон.

— Няма как да я видят, сър. Ние ще бъдем в Ло Уо и Лок Ма Чау.

— А за утре сутринта можеш да говориш каквото си искаш. Няма да бъда тук. Довечера заминавам. Повече няма да ме видиш.

— Да, сър.

— И тъй, сключихме сделката, Пак Феи — заяви Джейсън Борн и мислите му се върнаха към плана, който ставаше все по-ясен с всеки нов ход. И всеки ход го приближаваше към Мари. Усещаше как хладнокръвието му се възвръща. Имаше някаква непозната свобода в това да си такъв, какъвто не си.

В пет часа и две минути Лианг, явно разтревожен, бързо излезе през стъклените врати на хотел „Риджънт“. Огледа напрегнато пристигащите и заминаващите гости, после бързо закрачи вляво по тротоара, водещ към главната улица. Дейвид го наблюдаваше през пръските на фонтана в центъра на малкото площадче. Като използваше фонтана за прикритие, Уеб притича през улицата между колите и такситата и щом стъпи на тротоара, пое след Лианг към Сализбъри Роуд. В един момент му се наложи да замръзне на място, извъртял глава наляво. Помощник-управителят рязко бе спрял с наклонено напред тяло, като забързан човек, който внезапно си е припомнил, че нещо е забравил или пък му е дошла нова идея. Вероятно бе второто, тъй като, щом Дейвид се осмели да го погледне предпазливо, Лианг вече крачеше към търговския център. Уеб знаеше, че ще го изгуби сред тълпата, ако не побърза, затова се завтече по диагонал през улицата, сподирян от гневни клаксони и ругатни. На тротоара се огледа тревожно. Не виждаше Лианг. Къде ли беше той? Морето азиатски лица се размаза пред погледа му — толкова еднакви и все пак не съвсем. Къде беше той? Внезапно се втурна напред: бе го зърнал. Сигурен беше, че е Лианг. Но сигурен с инстинкта си, не с ума си. Човекът му се бе мярнал само в гръб. Ако го последваше и се окажеше, че е сбъркал, окончателно щеше да изпусне Лианг. Довери се на

инстинкта. Той не беше негов, а на Джейсън Борн. И очите бяха на Джейсън Борн.

Уеб се завтече към високата арка на безистена. Силуетът на Хонконг блестеше под слънцето в далечината. Когато мина под арката, забави крачка. Тази алея свършваше до пристанището. От нея нямаше никакви пресечки към Сализбъри Роуд. Защо му трябваше на Лианг, ако изобщо беше Лианг, да поеме по задънена улица? Може би там щеше да открие някоя от свръзките си. Във всеки случай китаецът явно не допускаше, че го следят. Това означаваше за Дейвид, че догадките му са верни. Неговата жертва бе в паника; неочакваното само щеше да усилва тази паника.

Очите на Джейсън Борн не бяха се излъгали. Наистина беше Лианг. Но защо му бе притрябвало сред хилядите обществени телефони в Кулон да избере тъкмо този на вътрешната стена на безистена? Той бе изложен на показ, при това в шумен проход, от който нямаше изход. Нелогично бе, дори най-неумелият аматьор притежава елементарни защитни инстинкти. Особено когато панически се опитва да си спаси кожата.

Лианг бръкна в джоба си за монети и внезапно, сякаш получил команда от вътрешен глас, Дейвид разбра, че не бива да допуска този разговор. Той бе човекът, който трябваше да го проведе. Това бе част от плана и тази част бе съществена, защото щеше да го приближи към Мари! Положението трябваше да владее той и никой друг!

Затича се към бялата пластмасова шапка на телефона, понечи да изкрещи, но осъзна, че няма да бъде чуто от това разстояние поради шумния плисък на вълните. Помощник-управителят вече бе набрал номера. Нечий телефон в този момент звънеше.

— Лианг! — изкрещя Уеб. — Затвори телефона! Ако ти е мил животът, остави слушалката!

Китаецът рязко се извърна към него с вкаменено от ужас лице.

— Вие! — викна истерично той и притисна гръб до стената. — Не... Не! Не сега! Не тук!

На няколко метра от тях откъм брега неочаквано се разнесе отсечен автоматичен огън. В безистена настана суматоха и той бе огласен от писъците на хора, втурнали се във всички посоки или хвърлили се на земята, за да се спасят от ужаса на невидимата заплаха.

10.

Лианг изкрещя и се хвърли под пластмасовия скафандър на телефона, додето из безистена свистяха куршуми и се забиваха в стените. Уеб се метна към китаеца и коленичи до него, извадил ловджийския си нож от калъфа.

— Недейте! Какво правите? — писна Лианг, когато Дейвид, легнал настрани, сграбчи ризата му отпред и опря острието под брадичката му. От одрасканата кожа потече кръв. Крясъците на хотелиера потънаха във всеобщата врява.

— Дай ми номера! Веднага!

— Не правете така с мен! Кълна се, не знаех, че е клопка!

— Клопката не е за мен, Лианг — задъхано изрече Уеб. — Тя е за тебе.

— За мен? Вие сте луд! Защо за мен?

— Защото сега те знаят, че съм тук, ти си ме видял, разговарял си с мен. Ти се обади по телефона и сега си неудобен за тях.

— Но защо?

— Защото са ти дали телефонен номер. А ти свърши работата и те не желаят да оставят следи.

— Това нищо не ми обяснява!

— Може би името ми ще ти помогне. Казвам се Джейсън Борн.

— Божичко... — прошепна Лианг с пребледняло лице.

— Ти си следа — уведоми го Дейвид — и затова си мъртъв.

— Не, не! — Китаецът поклати глава. — Не може да бъде! Аз не познавам никого. Имам само един телефонен номер! Той е в някаква празна кантора на Административния център, временно инсталирана линия. Моля ви! Номерът е три-четири-четири-нула-едно! Не ме убивайте, господин Борн! В името на нашия християнски Бог, не го правете!

— Ако смятах, че клопката е за мен, цялото ти гърло щеше да е окървавено, а не само брадичката.

Изстрелите престанаха тъй внезапно, както бяха започнали.

— Административният център е над нас, нали? Един от тези прозорци там?

— Точно така! — Лианг потрепера, без да може да откъсне очи от лицето на Дейвид. После ги стисна плътно, изпод клепачите му потекоха сълзи и той в отчаяние заклати глава. — Никога не съм ви виждал! Кълна се в кръста на Исус!

— Почвам да се чудя дали съм в Хонконг или във Ватикана.

Уеб вдигна глава и се огледа. Из безистена ужасени хора плахо започваха да се надигат. Майки прегръщаха децата си, мъже подкрепяха жени и като по команда всички хукнаха към арката.

— Поръчано ти бе да се обадиш оттук, нали? — бързо попита Дейвид и се обърна към изплашения хотелиер.

— Да, сър.

— Обясниха ли ти защо?

— Да, сър. Казаха, че нямат доверие на госта, който ще поиска апартамент шестстотин и деветдесет. Бил човек, който можел да принуждава хората да лъжат. Затова искаха да ме виждат, когато говоря с тях... Господин Борн..., не, това не съм го казал! Господин Крюет, цял ден се мъчих да ви открия! Искях да ви уведомя, че ми оказват натиск. Постоянно ми се обаждаха, за да разберат кога ще им телефонирам... оттук. Все им казвах, че още не сте пристигнали. Какво друго можех да сторя? Сам разбирате, че като ви търсех така настойчиво, исках да ви предупредя. Това е очевидно, не смятате ли?

— Очевидно е, че си кръгъл глупак.

— Не съм опитен в този род неща.

— Тогава защо се съгласи да го направиш?

— Заради парите, сър. Бях се забъркал с Гоминдан. Имам жена и пет деца, двама синове и три дъщери. Заради тях трябваше да се измъкна. А тия хора ни осигуряват безупречна биография. Аз съм учен човек, сър. Завършил съм университета „Фудан“, бях втори по успех във випуска. Имах собствен хотел в Шанхай. Но всичко това беше без значение. Ако попаднем под властта на Народната република, свършено е с мен и семейството ми. А ето вие сега казвате, че съм мъртъв. Какво да правя?

— Пекин няма да пипне колонията, нищо няма да се промени — каза Дейвид, припомнил си думите на Мари от онази ужасна вечер

след посещенията на Макалистър. — Освен ако безумците не надделят.

— Те всички са безумци, сър. Повярвайте ми, вие не ги познавате.

— Бих предпочел и теб да не познавам. Е, всичко хубаво, Лианг от Гоминдан. Бъди жив и здрав, докато ти позволят. Честно казано, никак не ме интересува.

Уеб се изправи и се вля в потока, устремен към арката, а оттам пое с тълпата към Сализбъри Роуд.

Проведе разговора от уличен телефон на Нейтън Роуд. Наоколо бе шумно и той запуши дясното си ухо, за да чува по-ясно.

— Моля? — каза мъжки глас на китайски.

— Обажда се Борн. Ще говоря на английски. Къде е съпругата ми?

— Казват, че говорите нашия език, при това на доста от диалектите.

— Мина много време, а искам всичко да е ясно. Попитах къде е жена ми.

— Нима Лианг ви даде този номер?

— Нямаше избор.

— Значи е мъртъв тогава.

— Не ме интересува как ще постъпите, но на ваше място не бих бързал да го убия.

— Защо? Той е по-нищожен и от червей.

— Защото сте избрали глупак и което е по-лошо, истеричен глупак. Вече е говорил с твърде много хора. Може би не ви е ясно, но пристигнах тази сутрин.

— Лианг, тоя лъжец!

— Нали не очаквахте да отседна в определения апартамент. Принудих го да ме настани в друга стая. Администраторът ни видя как спорим с него. Ако го убие, ще плъзнат различни слухове. Полицията ще търси богат американец, който е изчезнал. А сега какво ще ми кажете за жена ми?

— Нямам достъп до такава информация. Ще се срещнете с по-осведомени хора.

— Кога?

— Ще се свържем с вас. В коя стая сте?

— Аз ще ви се обадя. Разполагате с петнайсет минути.

— Да не би да ми давате нареждания?

— Знам точно къде сте, в коя кантора, знам кой е прозорецът. Не си много сръчен с пушката. Трябваше да се досетиш, че цевта ще блести на слънцето. За трийсет секунди ще бъда на двайсет метра от вратата, но ти няма да знаеш къде съм аз, а и не можеш да се отдалечаваш от телефона.

— Не ти вярвам!

— Пробвай тогава. Не ти наблюдаваш мен, а аз теб. Давам ти петнайсет минути и когато позвъня отново, искам да разговарям с жена си.

— Тя не е тук.

— Ако мислех, че е там, вече щеше да си мъртъв. Главата ти щеше да е отрязана и хвърлена през прозореца при другите боклуци отдолу. Ако смяташ, че преувеличавам, поразпитай наоколо. Ще срещнеш хора, които са имали работа с мен. Попитай твоя господин Яо Минг, който изобщо не съществува.

— Не е по силите ми да докарам жена ви тук, Джейсън Борн! — извика уплашеният човек.

— Тогава ми намери номера, на който ще я открия. Или ще разговарям с нея, или край на контактите ни. Тоест край, след като видя обезглавения ти труп. Петнайсет минути!

Дейвид затвори телефона и избърса потта от лицето си. Направил го беше. Тонът и думите бяха на Джейсън Борн — беше се върнал назад във времето, което помнеше съвсем смътно. Инстинктивно знаеше какво да направи, какво да каже и как да заплаши. А може би инстинктивната му същност, потисната у него, крещеше да излезе навън и спечели надмощие, убеждаваше Дейвид Уеб да се довери на другия човек в себе си.

Тръгна сред все по-сгъстяващото се множество. Голдън Майл се подготвяше за бурен нощен живот. Сега вече можеше да се върне в хотела; помощник-управителят вероятно беше далеч и уреждаше резервацията си за Тайван, ако имаше някаква истина в истеричните му уверения. Уеб щеше да стигне до стаята си с товарния асансьор, в случай че някой друг го чака във фойето, макар да не му се вярваше. Стрелковият пост, разположен в празната канцелария на търговския

център, не беше командния пункт, както и стрелецът там не беше шеф, а най-обикновен изпълнител, който в този момент трепереше за живота си.

С всяка стъпка на Дейвид по Нейтън Роуд дишането му ставаше все по-ускорено и сърцето му биеше все по-силно. След дванайсет минути щеше да чуе гласа на Мари. Толкова искаше да го чуе. Трябваше да го чуе. Единствено това имаше значение, единствено то щеше да запази разсъдъка му.

— Петнайсетте ти минути изтекоха — съобщи Уеб, седнал на ръба на леглото. Опитваше се да успокои разтуптяното си сърце, сякаш онзи отсреща можеше да чуе оглушителното ехо, което сам той чуваше в ушите си.

— Обадете се на пет-две-шест-пет-три.

— Започва с пет? Значи тя е в Хонконг, не в Кулон — продума Дейвид.

— Веднага ще я доведат.

— Ще ти се обади отново, след като разговарям с нея.

— Няма да е нужно, Джейсън Борн. Осведомените хора са там. Те ще приказват с теб. Моята работа е приключена и ти не си ме видял.

— Не ми трябва да те виждам. Когато напускаш кантората, ще бъдеш заснет, но няма да знаеш нито откъде, нито от кого. ще видиш много хора в коридора, в асансьора, във фойето, ала няма да знаеш кой от тях има камера с обектив, маскиран като копче на сакото или като украшение на дамска чантичка. Всичко хубаво, нещастнико.

Уеб натисна вилката, изчака три секунди и я освободи. Когато чу сигнала избра току-що научения номер. Отсреща телефонът звънеше. Дали ще издържи?

— Ало?

— Тук е Борн. Да се обади жена ми.

— Както желаете.

— Дейвид?

— Добре ли си? — извика Уеб, вече на ръба на истерията.

— Да. Само съм уморена, скъпи. Ти добре ли си?

— Сториха ли ти нещо? Ако и с пръст са те докоснали...

— Не, Дейвид, дори са доста любезни. Но сам знаеш каква умора ме наляга понякога. Помниш ли онази седмица в Цюрих, когато

искаше да видиш Фраумюнстер и музеите, а после да се повозим с лодка по Лимат? Тогава ти отвърнах, че просто нямам сили.

Никаква седмица в Цюрих не бе имало. Само кошмарът на единствена нощ, когато и двамата едва не загинаха. Него го гонеха убийци по Щепдекщрасе, а тя бе заплашена с изнасилване и смърт. Какво се опитваше да му каже?

— Да, спомням си.

— Тъй че не се тревожи за мен, скъпи. Слава Богу, че си тук. Скоро ще бъдем заедно, те ми обещаха. Ще бъде като в Париж, Дейвид. Помниш ли Париж, когато се уплаших, че съм те загубила? Но ти дойде при мен и двамата знаехме къде да идем. Оная прекрасна улица с тъмнозелени дървета и...

— Стига толкова, госпожо Уеб — намеси се мъжки глас. — Или трябваше да кажа „госпожо Борн“ — добави мъжът, като говореше вече направо в мембраната.

— Мисли, Дейвид, и бъди внимателен! — извика Мари някъде отзад. — И не се тревожи, скъпи. Онази прекрасна улица с редицата зелени дървета, моето любимо дърво...

— Отведете я! — викна мъжът на китайски. — Тя му предава информация! Бързо. Не ѝ позволявайте да говори!

— Ако ѝ сториш нещо, ще съжаляваш до края на краткия си живот — с леден глас процеди Уеб. — Кълна се в Бога, че ще те намеря!

— Засега няма причини да сме груби помежду си — бавно отвърна мъжът и гласът му звучеше искрено. — Чухте жена си. С нея се отнасят добре, тя няма оплаквания.

— С нея нещо не е наред! Какво сте ѝ причинили, че се бои да ми каже?

— Тя просто е напрегната, господин Борн. В отчаянието си очевидно се опитваше да ви опише мястото. Държа да ви уведомя, че описанието е съвсем погрешно. Но дори и да бе точно, за вас то щеше да е също тъй безполезно, както и телефонният номер. Ще я преместим в друг апартамент, един от милионите в Хонконг. И защо трябва да ѝ причиняваме зло? Това не би било разумно. Един важен човек иска да се срещне с вас.

— Яо Минг ли?

— Също като вас той е известен под няколко имена, тъй че може би ще се споразумеете.

— Ако не се споразумеем, той е мъртъв. Също и ти.

— Вярвам на думите ти, Джейсън Борн. Ти уби хладнокръвно мой роднина, който се бе скрил от теб в укрепления си дом на остров Лантау. Уверен съм, че си спомняш.

— Не си вода бележки. И тъй, Яо Минг. Кога ще го видя?

— Довечера.

— Къде?

— Трябва да разбереш, че мнозина тук го познават, затова мястото ще е необичайно.

— Защо аз да не го избира?

— Това предложение е неприемливо, разбира се. Не настоявай. Ние държим жена ти.

Дейвид усети как самоконтролът, който му бе тъй отчаяно необходим, се изплъзва.

— Добре, казвайте — рече той.

— Уолд Сити. Надяваме се, че знаеш къде е.

Уеб се напрегна да съсредоточи остатъците от паметта си.

— Доколкото си спомням, е най-мръсният бордей на света.

— Как иначе? В цялата колония единствено този район е законно владение на Народната република. Още отвратителният Мао Дзедун даде разрешение на полицията ни да го прочиства периодично. Но при заплатите, които получават, полицаите не могат да поемат чак такива рискове. И тъй, мястото си остана непроменено.

— В колко часа довечера?

— След като се стъмни, но преди да са се разотишли уличните търговци. Между девет и половина и десет без петнайсет.

— Как да открия този Яо Минг..., който всъщност не е Яо Минг?

— В началото на открития пазар една жена продава змийски вътрешности за стимулиране на сексуалната активност. Попитай я къде е Господаря. Тя ще ти посочи по кои стълбички да слезеш и по коя алея да минеш. Ще те посрещнат.

— Може и да не стигна дотам. По тия места не обичат хора с моя цвят на кожата.

— Никой няма да те пипне. Все пак по-добре не си слагай биещи на очи дрехи и скъпи бижута.

— Бижута ли?

— Ако имаш скъп часовник, не го слагай.

— Благодаря за съвета.

— И още нещо. Не си и помисляй да уведомяваш властите или вашето консулство в някакъв отчаян опит да компрометиращ боса. Сториш ли го, жена ти ще умре.

— Това не беше необходимо.

— С Джейсън Борн всичко е необходимо. Ще бъдеш наблюдаван.

— Ще бъда там в уречения час — заяви Уеб и затвори телефона.

После стана от леглото, приближи се до прозореца и се загледа навън към пристанището. Какво означаваше това? Какво се опитваше да му съобщи Мари.

„...Знаеш каква умора ме наляга понякога.“

Нямаше такова нещо. Тя беше силна и здрава жена, отрасла в ранчо, и никога не се оплакваше от умора.

„... Не се тревожи за мен, скъпи.“

Глупава молба, и тя сигурно го разбираше. Мари не би губила ценни моменти за глупости, освен ако... Дали пък не бърбеше несвързано?

„... Ще бъде като в Париж, Дейвид... и двамата знаехме къде да идем... онази прекрасна улица с тъмнозелените дървета.“

Не, това не бяха несвързани приказки, само изглеждаха такива. В тях се съдържаше съобщение. Но какво? Каква прекрасна улица с тъмнозелени дървета? Нищо не му идваше наум и това го довеждаше до лудост. Тя му изпрати сигнал, а той бе неспособен да го разтълкува.

„... Мисли, Дейвид, и бъди внимателен... не се тревожи, скъпи! Онази прекрасна улица със зелените дървета, моето любимо дърво...“

Трябваше да реагира, а не да се взира през прозореца с празно съзнание. Бе на прага на отчаянието, когато вътрешният му глас му подсказа да не си блъска главата над неразбираеми неща. Чакаше го работа; не можеше да отиде току-тъй на мястото, избрано от врага, без да го опознае предварително, без да държи някакви козове в ръцете си.

„... По-добре не обличайте дрехи, които бият на очи.“

Тъй или иначе, той не би направил подобен избор, но сега вече щеше да реагира изненадващо за тях.

Та нали наричаха Борн „хамелеон“, човек, способен с лекота да се слее с обстановката, каквато и да е тя. Дейвид Уеб щеше да се

довери на хамелеона у себе си. Свободно падане. Така изискваше Джейсън Борн.

След проведения разговор отиде в хотел „Пенинсюла“ и благодарение на нечувано голям бакшиш получи стая, а дипломатическото куфарче остави в сейфа на хотела. Бе запазил достатъчно присъствие на духа, за да се регистрира под името, вписано в третия от фалшивите паспорти на Кактус.

После отново пресече Сализбъри Роуд и пак с товарния асансьор се качи в стаята си, където набързо прибра в сака нужните дрехи. Не отиде на рецепцията да съобщи, че прекратява престоя си. Нека преследвачите му го търсят там, където вече го няма.

След като окончателно се настани в „Пенинсюла“, намери време да хапне и да обиколи няколко магазина. По тъмно щеше да бъде в Уолд Сити, и то далеч преди девет и половина. Джейсън Борн даваше командите, а Дейвид Уеб ги изпълняваше.

Кулонският квартал Уолд Сити не беше заграден, но се открояваше тъй отчетливо, сякаш бе заобиколен от масивна стена. Откритият пазар бе разположен по протежение на улицата пред тъмни и порутени жилищни сгради, които сякаш всеки момент щяха да рухнат под собствената си тежест и да се превърнат в купища отпадъци. Бяха просмукани от влага и миризмата на плесен никога не напускаше района. Повечето постройки бяха триетажни и в мрачните им стаички се продаваха всякакви разновидности на секс и наркотици без никакви пречки от страна на полицията, тъй като малцина смееха да навлязат в зловещите потайности на Уолд Сити. Властите го бяха оставили на собствената му съдба.

На открития пазар, изпълващ затрупаната със смет улица, където не се позволяваше движение с автомобили, по мръсни сергии бяха струпани боклуци и крадени стоки. Миризмата на мухъл се смесваше с вонята на гранясала мазнина, в която се пържеха съмнителни късове месо, включително и змии.

До една от първите сергии на ниско дървено столче седеше яка жена, разкрачила дебелия си крак. Тя дереше змии и изкормяше вътрешностите им. От двете ѝ страни имаше платнени торби, които се тресяха от конвулсии на обречените влечуги в тях.

От отсрещния край на улицата се зададе опърпана фигура на мъж, който по нищо не се отличаваше от останалите на пазара. Облечен бе в евтин кафяв костюм с торбести панталони и прекалено широко сако. Мека широкопола шапка, типична за местните жители, почти напълно скриваше лицето му. Походката му бе небрежна и ленива, той спираше тук-там пред сергиите, но направи само една покупка — смрадлива пържена риба в хартиена фуния. Човекът приближи към яката жена, която тъкмо разпорваше гърчеща се змия.

— Къде е Господаря? — попита Джейсън Борн на китайски.

— Подранил си — безизразно отвърна жената. — Стъмни се, но все пак си подранил.

— Поръчаха ми да побързам. Нима оспорваш заповедите на Господаря?

— Що за господар е тоя стиснат човек? — отвърна презрително тя на гърлено кантонско наречие. — Какво ме интересува мен? Слез по стълбите зад гърба ми и свий вляво по първата уличка. На петнайсет-двайсет метра от ъгъла ще видиш проститутка. Тя чака белия човек, за да го заведе при Господаря. Ти ли си тоя бял човек? На тая светлина не виждам ясно, а китайският ти е добър. Но дрехите ти не са на бял. Пари ще ми дадеш ли?

— Да, но срещу услуга.

— Много съм стара за такива услуги, задирай проститутката.

— Ще ти платя, за да кажеш нещо — обясни Борн и извади от десния си джоб стодоларова банкнота. Размаха я пред търговката на змийски вътрешности, но без да й позволи да я докопа. — Услугата — повтори Борн. — След като ти ме взе за един от вашите, може и други да се излъжат. Искам само да кажеш, щом те попитат, че белият човек изобщо не е идвал. Справедливо ли е така?

— Справедливо! Дай парите!

— А услугата?

— Ти купи змии! Никакъв бял не съм виждала. Не е идвал при мен. Ето ти змия, върви да се любиш.

Жената грабна банкнотата, а вътрешностите на току-що изкормената змия натика в полиетиленов плик с надпис „Кристиан Диор“.

Борн бързо се поклони два пъти и отстъпи заднишком сред тълпата, като мигом захвърли змийските вътрешности настрани от

уличната лампа, за да не бият на очи. Като държеше омазнената хартиена фуния с риба и се преструваше, че яде от нея, той бавно приближи към посочените стълби и слезе надолу към сърцето на Уолд Сити. Погледна часовника си. Беше девет и петнайсет. Охраната на Господаря сигурно заемаше позиция. Щеше да смени ролята си от наблюдаван в наблюдател, да запомни всяко лице, да разучи начина им на свързване, да открие слабите места в организацията им.

Борн зави наляво по първата пресечка и повървя, без да се оглежда наоколо: жител на Уолд Сити не би го правил. Обитателите на квартала бяха заети с обичайните си занимания: уличница се пазареше с клиент, дрипав младеж, явно наркоман, почти в истерия дърпаше умолително някакъв мъж със скъпо кожено яке; момченце, пушещо цигара с марихуана, уринираше до една стена. За Дейвид Уеб отдавна бе ясно, че не се намира в Дисниленд. Бдителният поглед на Джейсън Борн дискретно разучаваше обстановката, сякаш той бе във военна зона в тила на врага. Девет и двапет и четири. Стражите сигурно заемаха постовете си. Двете личности, съжителстващи в съзнанието му, единодушно го подканиха да се върне към мястото на срещата.

Проститутката, на подчинение на банкера, вече отиваше натам с разкопчана яркочервена блуза, откриваща малките ѝ гърди; традиционната цепка на черната пола стигаше до хълбока. Представляваше истинска карикатура. „Белият човек“ нямаше как да направи грешка. Малко зад нея един мъж произнесе няколко думи, приближил устни до портативна радиостанция; после настигна жената, поклати глава и забърза напред към каменните стъпала. Борн се спря, още повече сгуши рамене и се обърна към стената. Стъпките бяха зад него, забързани, отчетливи. Втори китаец приближи и го отмина — дребен мъж на средна възраст в тъмен делови костюм и с връзка, с лъснати до блясък обувки. Явно не бе жител на Уолд Сити; в изражението му се четеше едновременно напрегнатост и погнуса. Без да обръща внимание на проститутката, той погледна часовника си и продължи нататък. Приличаше на човек, принуден да върши нещо не по вкуса си. Служител във фирма, точен и подреден, влюбен в категоричността на цифрите. Може би банкер?

Джейсън насочи изучаващ поглед към редицата сгради; мъжът трябваше да е излязъл оттук някъде, ако се съдеше по шума на стъпките му, разнесъл се на не повече от двапетина метра. Третата

сграда вляво или четвъртата отдясно. В един от горните апартаменти Господаря чакаше своя посетител. Борн трябваше да открие кой точно. Трябваше да изненада, дори да стъписа врага си, да разбере с кого си има работа и да подготви действията си.

Джейсън пое към момичето, този път възприел пиянска походка. В ума му изскочи стара китайска народна песен и той си я затананика.

— Аз има пари — меко продума той на развален китайски — и иска теб, красива жена. Къде отиваме?

— Никъде, пиян сладур. Изчезвай.

Еднокрак просяк наблизко започна да издава неясни възторжени крясъци.

— Махай се, че ще те сритам, нещастнико! — разкрещя се жената. — Колко пъти съм ти казвала да не пречиш на клиентите ми!

— Тоя дрипав пияница ли ти е клиент? Ще ти намеря нещо по-добро.

— Той не ми е клиент, а просто досадник. Друг чакам.

— Тогава ще му накълцам краката на тоя — викна сакатият и измъкна нож от пазвата си.

— Какво правиш, по дяволите! — викна Борн на английски и го блъсна с коляно.

— Ти говориш английски? — смаяна го изгледа проститутката.

— Ти също — отвърна Борн.

— Говориш китайски, но не си китаец.

— Само по дух, може би. Теб търся.

— Ти ли си човекът?

— Да, аз.

— Ще те заведа при Господаря.

— Не, само ми кажи в коя къща и на кой етаж.

— Друго ми наредиха.

— Господаря издаде нова заповед. Нима ще я пренебрегнеш?

— Трябва да я чуя от неговия човек.

— Оня дребния с тъмния костюм?

— Той ни казва какво да правим и той ни плаща.

— И на кого плаща?

— Сам го питай.

— Господаря иска да знае. — Борн бръкна в джоба си и извади няколко сгънати банкноти. — Поръча да ти платя, ако бъдеш

услужлива. Бои се, че неговият човек го мами.

Жената се облегна на стената, като поглеждаше ту парите, ту лицето на Борн.

— Ако ме лъжеш...

— Защо да те лъжа? Господаря иска да ме види, сама знаеш. Трябваше да ме заведеш при него. Той ми каза да се облека така, да се държа по този начин, да те намеря и да наблюдавам хората му. Откъде бих знаел за теб, ако не от него?

— От пазара горе. Трябваше да се видиш с някого.

— Не съм ходил там. Дойдох направо тук. — Джейсън отдели няколко банкноти. — И двамата работим за Господаря. Той нареди да вземеш тези пари и да си вървиш, но не бива да излизаш на улицата горе. — Сетне ѝ подаде парите.

— Господаря е щедър — възкликна проститутката и се пресегна да вземе банкнотите.

— Коя е къщата? — попита Борн и дръпна парите назад. — И на кой етаж? Господаря не знаеше.

— Ето там — отвърна жената и посочи сградата. — Третият вход, вторият етаж. Парите.

— А сега кажи на кого плаща онзи. Бързо!

— Има трима души на пазара. Една търговка на змии, стар измамник, който продава крадени златни верижки, и един, дето продава пържена риба и месо.

— И това са всички?

— Да, нали ти казах.

— Господаря е прав, наистина го мамят. Ще ти бъде благодарен. — Борн отдели една банкнота. — Но аз държа да бъда справедлив. Освен онзи с радиостанцията колко още работят за помощника на Господаря?

— Още трима, и те с радиостанции — отвърна проститутката, приковала очи в парите.

— Ето, вземи ги и си върви. Тръгни нататък и не излизай на горната улица.

Жената сграбчи банкнотите и хукна по алеята; скоро изчезна в мрака. Борн я наблюдава, докато се скри, после се обърна и бързо тръгна към каменните стълби. Щом се изкачи на улицата горе, отново

зае прегърбената стойка. Трина пазачи и шефът им. Трябваше да си свърши работата бързо. Беше девет и трийсет и шест.

Откри първият да разговаря възбудено с търговеца на риба. Пазачът правеше резки жестове, а събеседникът му само поклащаше отрицателно глава. Борн си избра един набит мъж, застанал близо до пазача; втурна се напред и блъсна нищо неподозиращият зяпач в човека с радиостанцията. При тая мимолетна суматоха Джейсън дръпна настрана объркания пазач и с все сила запрата юмрука си във врата му, а когато онзи политна да пада, го подхвана и му нанесе саблен удар в тила. Потътри изпадналия в безсъзнание човек по тротоара, като се извиняваше на китайски пред тълпата заради пийналия си приятел. Запокити го пред останките от една витрина, взе му радиото и го стъпка.

При втория човек на Господаря не беше нужна подобна тактика. Той стоеше сам встрани от тълпата и крещеше нещо в предавателя си. Жалката фигура на Борн очевидно не представляваше заплаха за него. Пазачът го взе за просяк поради протегнатата му ръка и го отпрати с жест; той се оказа и последният му, защото Борн сграбчи китката му, изви я и счупи ръката на мъжа. Четиринайсет секунди по-късно вторият пазач на Господаря лежеше до купчина смет, в която бе запратен счупеният му предавател.

Третият пазач разговаряше с търговката на змии. Борн със задоволство установи, че тя също не спираше да поклаща отрицателно глава; що се отнасяше до подкупите, в Уолд Сити умееха да бъдат лоялни. Човекът измъкна предавателя си, но така и не успя да го използва. Джейсън се затича към него, грабна една стара беззъба кобра от сергията и завря плоската ѝ глава в лицето му. Ужасеният крясък беше точно реакцията, нужна на Джейсън Борн. Той не се поколеба да стовари по стегнатото гърло точно премерен удар. Сетне отново с поредните извинения извлече жертвата си през тълпата до бетонната пътечка встрани. Приблужи портативната радиостанция до ухото си: връзка нямаше. Беше девет и четирийсет. Оставаше само помощникът на Господаря.

Дребният китаец в скъпия костюм и лъснатите обувки като луд се щуреше насам-натам в опит да открие хората си и гнусливо избягваше да се допира до зяпачите, струпани около сергиите. Ниският ръст му пречеше да вижда добре. Борн изчака да разбере накъде ще се

насочи, изпревари го тичешком, след това рязко се обърна и силно го удари с юмрук в стомаха. Китаецът се преви на две, а Джейсън го хвана през кръста и го занесе до тротоара, където двама мъже си подаваха бутилка ракия и поред отпиваха от нея. Стовари го помежду им — най-сигурният начин банковият чиновник да остане в несвят още дълго време. Дори в алкохолното си опиянение двамината щяха да се погрижат за това: имаше джобове за пребъркване, обувки за сваляне... Девет и четирийсет и три.

Борн изостави прегърбената стойка. Втурна се през улицата и отново слезе по стъпалата до алеята. Стигна до входа, третия отдясно. Извади пистолета, купен от търговеца на оръжие в Монкок. Изкачи тихо и предпазливо стълбите до втория етаж. Пред вратата спря и със силен ритник строши тънкото дърво. Скочи в стаята и приклегна, протегнал напред оръжието си.

Насреща му трима мъже, наредени в полукръг, държаха насочени към главата му пистолети. Зад тях на стол бе седнал грамаден китаец в бял копринен костюм. Мъжът кимна на охраната си.

Бе загубил. Борн си бе направил криво сметката и Дейвид Уеб щеше да умре. Но което бе далеч по-ужасно, скоро след това щеше да последва и смъртта на Мари. Нека стрелят, помисли си Дейвид. Нека дръпнат спусъците и милостиво сложат край на живота му. Бе убил жената, която единствена имаше значение за него.

— Стреляйте, по дяволите! Стреляйте!

11.

— Добре дошли, господин Борн — каза едрият мъж в бял костюм и махна на охраната да се отстрани. — Надявам се, вече виждате, че е логично да хвърлите пистолета си на пода, и то по-далеч. Друг изход нямате.

Уеб погледна тримата китайци; мъжът в средата освободи предпазителя на автоматичното си оръжие. Дейвид свали пистолета и го хвърли напред.

— Очаквахте ме, нали? — тихо запита той, като се изправи в цял ръст, докато пазачът отдясно прибираще пистолета.

— Не знаехме какво да очакваме... освен неочакваното. Мъртви ли са хората ми?

— Не. Малко пострадаха и са в безсъзнание, но са живи.

— Забележително. Нима мислехте, че съм тук сам?

— Беше ми казано, че се движите с помощник и още трима души, не шест. Реших, че е логично. С повече хора щяхте да биете на очи.

— Именно затова тези тримата дойдоха по-рано, за да подготвят нещата, и от пристигането си не са напускали тази дупка. И тъй, вие си помислихте, че ще успеете да ме плените и да ме размените срещу съпругата си.

— Повече от ясно е, че тя няма нищо общо с цялата история. Пуснете я, тя нищо не може да ви стори. Убийте мен, но нея освободете.

Банкерът изкомандва на двама от пазачите да напуснат стаята. Те се поклониха и мигом изчезнаха.

— Този човек ще остане — заяви китаецът на Уеб. — Освен, че ми е верен до смърт, той не разбира думичка английски.

— Виждам, че имате доверие на хората си.

— На никого нямам доверие. — Банкерът посочи паянтов дървен стол в другия край на мизерната стаичка. При този жест на ръката му се видя златният „Ролекс“ с диаманти, обсипали циферблата. Бяха в

тон с диамантените копчета за ръкавелите. — Седнете — заповяда той. — Положих големи усилия и похарчих много пари, за да организирам тази среща.

— Помощникът ви, предполагам, че той ми се обади — подхвана безцелно Борн, като изучаваше всяка подробност от стаята, докато отиваше към стола, — каза да не идвам тук със скъп часовник. Вие явно не сте се вслушали в съвета му.

— Пристигнах в мръсен кафтан, чиито ръкави бяха достатъчно дълги да скрият „Ролекс“-а ми. А като гледам и вашите дрехи, виждам, че Хамелеона си разбира от работата.

— Вие сте Яо Минг — продума Уеб и седна.

— Това е едно от имената, които използвам, и вие ще ме разберете най-добре. Хамелеона се подвизава в много форми и цветове.

— Не съм убил съпругата ви, нито мъжа, който е бил с нея.

— Зная това, господин Уеб.

— Какво?! — Дейвид скочи от стола си.

Пазачът бързо направи стъпка към него и вдигна оръжието си.

— Седнете — подкани го bankerът. — Не тревожете предания ми приятел, иначе и двамата ще съжаляваме. Особено вие.

— Знаели сте, че не съм убиецът, и все пак ми причинихте всичко това!

— Защото вие сте истинският Джейсън Борн. По тази причина сте тук и съпругата ви ще остане под моя опека, додето изпълните моето поръчение.

— Аз говорих с нея.

— Знам, аз дадох разрешението.

— Не приличаше на себе си. Да не би да е упоена?

— Разбира се, че не.

— Пострадала ли е?

— Малко е паднала духом, но иначе е добре. Естествено, ако ми откажете, не само че ще пострада, а и ще умре. Ясно ли се изразих?

— Ти си мъртъв.

— Джейсън Борн проговори, това е добре. Ето от какво имам нужда.

— Казвай, не се бави.

— Преследваме човек, който се подвизава под твоето име — подхвана банкерът и в гласа му прозвучаха сурови нотки. — Работата е много по-сериозна, нека боговете ми простят, от загубата на млада съпруга. Той е терорист, той е нов Джейсън Борн, напада от всички страни и във всички райони. Той избива хората ми, взривява пратки с ценни стоки, заплашва със смърт едри търговци, ако правят бизнес с мен. Невероятно високите му хонорари се плащат от мои врагове тук в Хонконг и Макао, както и на север в самите провинции.

— Имате много врагове.

— Защото бизнесът ми се разраства непрестанно.

— Научих, че и мъжът, убит не от мен в Макао, не бил дребна риба.

— Колкото и странно да е — рече банкерът, като задиша ускорено и стисна облегалката на стола в опит да се овладее, — ние с него не бяхме врагове. В някои области интересите ни се преплитаха. Именно така той се запозна със съпругата ми.

— Колко удобно! Това наричам аз съвместна експлоатация.

— Държете се оскърбително.

— Не аз съм създал правилата в тая игра — отвърна Борн, насочил студен поглед към китаеца. — Да се върнем на въпроса. Моята съпруга е жива и аз си я искам обратно, без косъм да е паднал от главата ѝ. Само ако някой я пипне с пръст, вашият терорист ще ви изглежда като кротко агънце пред мен.

— Не сте в положение да отправяте заплахи, господин Уеб.

— Уеб наистина не е — съгласи се най-преследваният някога мъж в Азия и Европа. — Но Борн не се спира пред нищо.

Китаецът, втренчил се в Джейсън, бавно кимна и сведе очи под острия поглед на Уеб.

— Дързостта ви не отстъпва на вашата самомнителност. Но ето какво се иска от вас. Задачата е много проста. — Банкерът внезапно сви дясната си ръка в юмрук, който стовари по крехката рамка на стола. — Имам доказателства срещу враговете си! — викна той, а очите му гневно засвяткаха помежду тесните цепки в подпухналата плът. — И единственото, което ще ме задоволи, е да доведете оня самозванец, който доста убедително се кичи с името ви! Искам го тук пред мен, да се гърчи в агония, докато усеща как животът го напуска, и да ми каже всичко, което искам да зная. Доведете ми го, Джейсън

Борн! — Банкерът дълбоко пое дъх, после добави по-тихо: — Тогава и само тогава можете отново да получите жена си.

Една минута Уеб го гледа в мълчание.

— Какво ви кара да мислите, че мога да го направя? — най-сетне попита той.

— Кой би се справил по-добре от истинския Джейсън Борн? Той ви е проучвал. Анализирал е методите ви, вашите техники. Как иначе би могъл да се представи за вас? Хванете го чрез тактиката, създадена от вас самия.

— Мислите, че е така просто?

— Ще ви се окаже съдействие. Ще ви дам имена и описания на хора, за които съм сигурен, че са свързани с този нов убиец.

— В Макао ли?

— За нищо на света в Макао. Никаква връзка не бива да се прави с инцидента в хотел „Лисабон“. Тая история е приключена, вие нищо не знаете за нея. Вашите действия по никой начин не би трябвало да сочат към мен. Аз и вие нямаме нищо общо! Ако се разкриете, вие преследвате човек, отнел самоличността ви. Действайте единствено в името на самозащитата, което е съвсем естествено при дадените обстоятелства.

— Мислех, че искате доказателство...

— То ще дойде, когато ми доведете самозванец! — викна bankerът.

— Щом не е в Макао, къде тогава?

— Тук, в Кулон. В задната стаичка на едно кабаре бяха убити петима души, сред тях един banker, не по-малко влиятелен от мен, и трима други, чиито имена не бяха назовани. Очевидно по решение на правителството. Така и не разбрах кои точно са били.

— Но знаете кой е петият — подхвърли Борн.

— Той работеше за мен. На онова съвещание ме заместваше. Ако бях отишъл, и аз щях да стана жертва на фалшивия Борн. Ето защо ще започнете тук, в Кулон. Ще ви дам имената на двамата мъртъвци, които са известни, а също и на техните врагове, сега вече мои врагове. И едно последно предупреждение, господин Борн. Ако се опитате да откриете кой съм, жена ви незабавно ще умре.

— А веднага след нея и вие. Дайте ми имената.

— На това листче са — каза човекът, представящ се под името Яо Минг, и бръкна в джоба на бялата си копринена жилетка. — Няма смисъл да издирвате пишещата машина, написано е в една кантора за услуги.

— Бих си губил времето — отвърна Борн, като взе листчето. — В Хонконг сигурно има два̀сет милиона пишещи машини.

— Но не чак толкова богаташи от моя ранг.

— Това ще го запомня.

— Не се и съмнявам.

— Как да се свържа с вас?

— Никак. Никога. Тази среща не се е състояла.

— Защо тогава се видяхме? Да речем, че успея да пипна оня кретен, нарекъл се Джейсън Борн. А това е под голям въпрос. Какво да правя с него? Да го оставя на стълбите в Уолд Сити ли?

— Чудесно би било. Няма да му обърнат и нула внимание, освен че ще преровят джобовете му.

— Държа да имам желязна гаранция. Искам да получа обратно жена си.

— И каква гаранция би ви се сторила уместна?

— Първо да я чуя по телефона, за да се убедя, че нищо не сте й сторили, а после да я видя как върви по улицата сама, по своя воля, непридружавана от никого.

— Джейсън Борн ли го казва?

— Той същият.

— Добре. В Хонконг сме постигнали големи успехи в електрониката. В долния край на този лист е посочен телефонен номер, можете да се обадите на него, но едва когато самозванецът е вече в ръцете ви, и да повторите няколко пъти думите „жената змия“...

— „Медуза“ — прошепна Джейсън.

Богаташът повдигна вежди, но лицето му остана безизразно.

— Аз, естествено, имах предвид жената на пазара.

— Как пък не. Продължавайте.

— Както казах, повторете думите няколко пъти, докато чуete поредица от щраквания в слушалката...

— Докато се избира друг номер или номера — отново го прекъсна Борн.

— В общи линии, да — съгласи се банкерът. — Звуците „ж“ и „з“ действат системата. Гениално, нали?

— Това се нарича рецептивно програмиране, прибори, активирани от определени звуци.

— След като не сте впечатлен, нека наблегна на условието, при което можете да се обадите. От това зависи съдбата на жена ви. Надявам се, че сега вече ви направих впечатление. Пак повтарям, трябва да се обадите, когато сте готов да предадете самозванец за броени минути. В случай, че не изпълните това, в крайбрежните води ще открият трупа на обезобразена бяла жена. Стана ли ви ясно?

Като преглътна, за да потисне влудяващия го страх и гнева, съжителстващ с него, Борн изрече сухо:

— Условието е разбрано. Сега вие проумейте моето. Когато и да стигнем до телефонното обаждане, ще искам да говоря със съпругата си. И не след броени минути, а след броени секунди. В противен случай в слушалката ще прозвучи пистолетен изстрел и вие ще знаете, че вашият убиец, тъй наречената ви награда, е вече на оня свят. Ще имате на разположение трийсет секунди.

— Условието ви е разбрано и ще бъде изпълнено. Смятам, че разговорът ни приключи, Джейсън Борн.

— Искам си пистолета. Взе го един от двамата, които излязоха.

— Ще си го получите на излизане.

— Той дали ще ме послуша?

— Не е нужно нищо да му казвате. Щом излизате оттук, значи трябва да ви го върне. На трупове не им трябва оръжие.

Внушителните богаташки къщи от екстравагантната колониална ера на Хонконг са разположени по хълмовете на града в квартал, наречен „Виктория Пийк“. Тук сред изискани градини се вият оградени от розови храсти пътеки и водят към веранди, от които богатите се наслаждават на красивата гледка на пристанището и на островите в далечината.

Една от къщите обаче се различаваше от останалите не по размери и разкош, нито по красотата на градината си; тя изглеждаше някак запусната и необитаема. Особено вечер, когато само в малко от многобройните стаи светеше и нито от прозорците, нито от градината долиташе шум. Ала от съседните къщи я открояваха най-вече мъжете,

застанали до градинската врата, както и още неколцина като тях, които патрулираха покрай оградата отвътре. Бяха въоръжени, с маскировъчно облекло — американски морски пехотинци.

Имотът беше нает от Консулството на Съединените щати по предписание на Съвета за национална сигурност. На различните въпроси консулството щеше да отговаря само, че през следващия месец в колонията се очакват многобройни визити на правителствени лица и индустриалци и къщата е наета за техни нужди, като мерките за сигурност са нормалните, прилагани при подобни високопоставени гости. Всъщност консулството наистина не знаеше нищо повече, ала някои посветени служители от специалния британски отдел МИ-6 разполагаха с известна информация, тъй като сътрудничеството им се смяташе за необходимо и бе разрешено от Лондон. Ала дори и на тях сведенията се подаваха само при нужда да се действа. Високопоставените служители и от двете правителства, включително най-близките съветници на президента и министър-председателя бяха единодушни: всякакви разкрития по отношение на истинското предназначение на къщата във „Виктория Пийк“ можеха да имат катастрофални последици за Далечния изток и за целия свят. Тя бе секретният щаб на една толкова деликатна операция, че дори президентът и министър-председателят не бяха наясно с всички подробности, а само с крайните цели.

Към входа се приближи малка кола. Мигом бяха включени мощни прожектори и шофьорът заслепен вдигна лакът да закрие очите си. От двете страни на автомобила изневиделица се озоваха двама морски пехотинци с насочени оръжия.

— Досега вече трябва да сте запомнили колата, момчета — каза едрият китаец в бял копrienен костюм през спуснатото стъкло.

— Познаваме колата, майор Лин — отвърна ефрейторът отляво.
— Просто проверяваме шофьора.

— Кой би могъл да ме уподоби? — пошегува се грамадният майор.

— Дийн, сър, човека планина — обади се другият войник.

— О, да, спомням си. Американският боец.

— Дядо много ми е разправял за него.

— Благодаря, синко. Да беше казал поне, че го знаеш от баща си.

Мога ли да продължа, или съм задържан?

— Ще изключим прожекторите и ще отворим градинската врата, сър — рече първият постови.

Вътре в къщата, в библиотеката, превърната в канцелария, заместник-секретарят на Държавния департамент Едуард Нюингтън Макалистър седеше зад бюро, изучаваше някаква папка и си водеше бележки в полетата. Беше погълнат от работата си и когато телефонът звънна, с усилие отклони вниманието си към него. Вдигна слушалката и след като изслуша съобщението, отвърна:

— Да, нека влезе, разбира се.

Макалистър затвори телефона и се върна към папката, всеки лист от която бе озаглавен „Свръхсекретно. Шенг Чу Янг“.

Вратата се отвори и в стаята с усмивка влезе огромният майор Лин Уенцзу от специалния отдел на МИ-6 в Хонконг.

— Историята винаги се повтаря, нали, Едуард? Някъде между думите е скрита нишката, по която може да се тръгне.

— Де да можех да я открия — отвърна заместник-секретарят, като продължаваше трескаво да поглъща редовете.

— Ще я откриеш, приятелю. Каквато и да е тя.

— След миг ще ти обърна внимание.

— Довърши си работата — рече майорът, като свали златния „Ролекс“ и копчетата за ръкавели. Постави ги на бюрото и промърмори: — Жал ми е да ги връщам. Те ми придаваха подчертан стил. За костюма обаче ти ще платиш, Едуард. Цената не е висока, особено като се имат предвид моите мерки.

— Нямах проблеми — разсеяно се съгласи американецът.

Майор Лин се отпусна в черното кожено кресло пред бюрото и остана мълчалив през следващите една-две минути. Явно бе в състояние да изтърпи по-дълго.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Едуард? По-точно отнася ли се това, с което се занимаваш, до конкретните ни дела? Научи ли нещо ново?

— Боя се, че нямам нищо за теб, Лин.

— Рано или късно ще трябва да ни кажете. Нашите началници в Лондон ще се видят принудени да ни съобщят. Нарезданията са да го насочваме. Но как да насочваш човек, който изважда хората ми от строя един след друг? Слава Богу, никой не получи сърдечен удар. Създадохме ситуацията, която желаете, но...

— Доколкото разбирам, всичко е минало много добре.

— Настана пълна суматоха, ако това разбираш под „много добре“.

— Точно така. — Макалистър се облегна на стола и заразтрива слепоочията си с дългите си тънки пръсти.

— В първия рунд победихме, приятелю. Автентичният Джейсън Борн бе убеден и направи своите ходове. Впрочем трябва да платиш болничните разноски за един човек със счупена китка и двама други, които твърдят, че са в шок от болки във врата. Четвъртият пък не е в състояние да каже каквото и да било.

— Борн отлично владее занаята... някогашния занаят.

— Той направо сее смърт, Едуард.

— Но ти си успял да се справиш с него.

— Да, но всяка секунда очаквах да вдигне оная паянтова къща във въздуха. Ума и дума бях загубил от страх. Тоя човек е луд. Впрочем защо той не бива да стъпва в Макао? Странно ограничение.

— Няма причини да се отдалечава оттук. Убийствата са извършени в Хонконг, не в Макао.

— Както обикновено, това не е никакъв отговор.

— Тогава ще го кажа другояче и знай, че нищо повече не мога да ти доверя. Всъщност, след като изигра ролята си тази вечер, вече го знаеш. Излъгахме за убийството на съпругата на мнимия индустриалец и нейния любовник в Макао. Какво ще кажеш по този въпрос?

— Хитро — смръщи се Лин. — Формулата „око за око“ свърши работа и този път. В известен смисъл тя е в основата на вашата стратегия, доколкото я познавам.

— Как мислиш, че ще постъпи Уеб, ако разбере заблудата?

— Няма как да разбере. Ясно му бе внушено, че убийствата са потулени.

— Ти го подценяваш. Попадне ли в Макао, всичко ще прерови, за да научи кой е индустриалецът. Ще разпита всеки келнер, всяка камериерка, чрез заплахи и подкупи ще обработи половината персонал на „Лисабон“, а и мнозина полицаи и накрая ще се добере до истината.

— Ние обаче държим съпругата му и това не е лъжа. Той ще реагира подобаващо.

— Да, но другояче. Сега може и да има известни подозрения, но те не са подплатени с нищо. Разрови ли се в Макао и разбере ли

истината, вече ще има доказателство, че е измамен от своето правителство.

— Не разбирам.

— Тази лъжа му бе сервирана от висш служител на Държавния департамент и по-конкретно от мен. А той вече е бил предаван от своите.

— Това го знаем и ние.

— Искам твои доверени хора денонощно да дежурят в имиграционната служба в Макао. Дай им снимки, но нищо не им казвай. Предложи награда за онзи, който го забележи и ти съобщи.

— Лесно може да се уреди, но не вярвам, че той ще рискува живота на жена си. Един информатор в хотела или в полицията — и съпругата му е мъртва. Едва ли би предприел подобна крачка.

— Колкото и да е малка вероятността, не бива да я пренебрегваме. Ако узнае, че отново е използван, последиците ще са страшни. Честно казано, насочи ли се към Макао, вече ще представлява заплаха за нас. Вредата, която ще ни нанесе, ще е по-голяма от евентуалните предимства от присъствието му тук.

— Значи да се премахне? — попита простичко майорът.

— Не мога да използвам тази дума.

— Едва ли ще ти се наложи. Бях много убедителен. Блъсках с юмрук и крещях по най-автентичен начин. Открих, че имам драматичен талант.

— Добре си се справил. И така, той вече разполага с имената.

— Истинските имена, Едуард. Едни от най-зловредните елементи от подземния свят на Хонконг, които се занимават с нечисти и опасни сделки. Ако изобщо има хора тук, на които да е известен оня убиец самозванец, те несъмнено са в списъка.

— Значи пристъпваме към втората фаза. Добре. — Макалистър си погледна часовника. — Господи, колко е късно вече. Прекарал си тежък ден. Не беше нужно още тази вечер да връщаш часовника.

— Така и предполагам.

— Тогава защо побърза да дойдеш?

— Не искам да те обременявам още повече, но може да се сблъскаме с непредвиден проблем. Глупаво бе от наша страна да не се досетим.

— За какво?

— Жената може би е болна. Съпругът ѝ го е усетил, докато е разговарял с нея.

— Имаш предвид сериозно заболяване?

— Лекарят не го изключва.

— Лекар ли?

— Нямаше смисъл да те тревожим. Преди няколко дни повиках наш лекар, надежден човек. Тя не се хранеше и се оплакваше от световъртеж. Според доктора можело да е депресия или дори вирус. Но няма подобрение. Напротив, състоянието ѝ бързо се влошава. Изгубила е всякаква жизненост, изпада в конвулсии, а и разсъдъкът ѝ като че ли се е помътил. Променила се е до неузнаваемост.

— Да, при срещата ни създаде у мен съвсем друго впечатление — промълви загрижено американецът. — Какво може да се направи?

— Лекарят настоява незабавно да я пратим в болница за изследвания.

— Господи! И дума не може да става.

Китаецът се изправи и бавно се приближи до бюрото.

— Едуард — тихо изрече той, — не познавам мащаба на тази операция, но някои елементарни заключения са ми ясни. Боя се, че ще трябва да ти задам въпроса: какво ще стане с Дейвид Уеб, ако жена му е сериозно болна? Какво ще се случи с вашия Джейсън Борн, ако тя умре?

12.

— Нужен ми е медицинският ѝ картон, и то колкото е възможно по-скоро, майоре. Това е заповед на запасен лейтенант от Медицинския корпус на Нейно величество.

„Английският лекар, който ме прегледа. Много възпитан, но студен човек, подозирам, че е отличен специалист. Той е объркан. Това е чудесно.“

— Ще ви го доставим, има начин. Казвате, че не можела да си спомни името на лекаря си.

„А това е едрият китаец, който е винаги толкова вежлив, че чак сервилен, но сърдечен. Той и хората му се държат мило с мен. Изпълнява заповеди. Те всички изпълняват заповеди, но не знаят защо.“

— Дори в моментите, когато съзнанието ѝ се прояснява, паметта ѝ е несигурна, а това е доста тревожно. Възможно е да става дума за защитен механизъм, сочещ, че тя си дава сметка за прогресивно заболяване, което иска да изключи от съзнанието си.

— Тя не е от този тип, докторе. Силна жена е.

— Психологическата сила е относителна, майоре. Често най-силните сред нас се противят на мисълта, че са смъртни. Егото ни я изключва. Намерете ми картоната ѝ. Трябва да го имам.

— Един човек ще позвъни във Вашингтон, а там ще направят нужното. Знаят адреса ѝ и за броени минути ще се свържат със съседите ѝ. Все някой ще ни насочи към лекаря ѝ.

— Нека ни го изпратят по сателита, разполагаме с необходимата апаратура за приемане.

— Всяка предадена информация трябва да се получи в нашите служби.

— Тогава ще дойда с вас, изчакайте ме няколко минути.

— Изплашен сте, нали, докторе?

— Всяко неврологично отклонение дава повод за тревога, майоре. Ако хората ви действат бързо, може би ще успея лично да

разговарям с лекаря ѝ. Това е най-доброто в случая.

— Нищо ли не открихте при прегледа?

— Само вероятности, нищо конкретно. На едно място чувства болка, на друго — не. Наредих утре да ѝ направят ехография.

— Значи наистина сте изплашен.

— Ужасен съм, майоре.

„О, вие реагирате точно както искам. Господи, колко съм гладна само! Пет часа без прекъсване ще се тъпча, щом се измъкна оттук, а ще се измъкна, кълна се! Дейвид, разбра ли ме? Успя ли да разтълкуваш какво ти казвам? Тъмните дървета са кленове; те са толкова широко разпространени, скъпи. Не можеш да ги сбъркаш. Кленовият лист означава Канада. Посолството! Тук, в Хонконг, то е консулство! Ето това правих в Париж, любими! Тогава беше ужасно, но тук няма да е тъй. Все ще има някой познат. В Отава обучавах дипломатически кадри, които получиха назначения по цял свят. Твоята памет е замъглена, мили, но не и моята... Трябва да разбереш, Дейвид, че хората, с които се занимавах тогава, не са толкова различни от тези, които ме държат в плен сега. В някои отношения, разбира се, те са работи, но все пак остават индивиди, които разсъждават и се питат защо ги карат да вършат едни или други неща. Тъй или иначе, те следват нарежданията, защото в противен случай биха получили лоша характеристика, а това е едва ли не по-неприятно от уволнението, защото изключва всякакво повишение. Те са много внимателни с мен, много добри, сякаш се притесняват от възложената им задача, но въпреки всичко ще я изпълнят. Смятат, че съм болна, и са сериозно загрижени за мен. Те не са престъпници или убийци, скъпи мой Дейвид. Те са бюрократи, които се опитват да напишат вярната посока. Тази невероятна история носи печата на ПРАВИТЕЛСТВО. Знам го! С тоя тип хора съм работила години. Аз също бях една от тях.“

Мари отвори очи, стаята бе празна, но тя знаеше, че отвън стои пост — чула бе китайският майор да му дава инструкции. Никой не биваше да влиза при нея освен английския лекар и две определени сестри, които пазачът познаваше и които щяха да дежурят до сутринта. Тя знаеше правилата и благодарение на познанията си можеше да победи похитителите.

Седна в леглото. „Господи, умирам от глад“ — каза си и с мрачна насмешка си представи как ще разпитват съседите ѝ в Мейн за нейния

лекуващ лекар. Почти не познаваше съседите си, а и нямаше свой лекар. В университетския град бяха живели по-малко от три месеца и при хилядите грижи, свързани с новия дом, изобщо не бе успяла да помисли за лекар. Та нали цели осем месеца бяха живели с лекари и с изключение на Мо Панов цялото им съсловие ѝ бе опротивяло до смърт.

„Дърветата, Дейвид! Моето любимо дърво — кленът. Кленовото листо, Дейвид! Консулството, любими мой!“ Чакаше я работа. Пресегна се и натисна бутона над леглото, за да извика сестрата. Две минути по-късно вратата се отвори и влезе китайка на средна възраст с колосана снежнобяла униформа.

— С какво мога да ви бъда полезна? — попита любезно на английски с приятен мек изговор.

— Чувствам се ужасно изморена, а не мога да заспя. Бихте ли ми дали някакво хапче за сън?

— Ще попитам лекаря, той още е тук. Сигурна съм, че ще ви разреши.

Щом сестрата излезе, Мари веднага стана от леглото. Отиде до вратата и я отвори рязко, като стресна мускулестия млад пазач, седнал на стол вдясно.

— Да, госпожо... — скочи младежът.

— Шшшт — постави пръст на устните си Мари. — Влез тук! Бързо!

Стъписан, младият китаец я последва в стаята. Тя изтича до леглото и легна, но без да дръпне завивките. Вдигна леко рамо и прекалено широката ѝ нощница се свлече надолу и откри наполовина гърдите ѝ.

— Ела тук — прошепна тя. — Не искам никой да ме чуе.

— Но какво има, госпожо? — попита пазачът, като се опитваше да не поглежда към разголеното ѝ тяло, приковал поглед към лицето и дългата кестенява коса. Пристъпи още малко напред, но се постара да остане на разстояние. — Вратата е затворена. Никой няма да ви чуе.

— Искам ти да... — шепотът ѝ бе почти недоловим.

— Дори и аз не ви чувам, госпожо... — Мъжът дойде по-близо.

— Ти си най-симпатичният от колегите си. Много си добър към мен.

— Няма причина да не е тъй, госпожо.

— Знаеш ли защо ме държат тук?

— Заради вашата собствена сигурност — излъга пазачът с каменно лице.

— Разбирам. — Мари чу стъпки, които приближаваха към стаята ѝ. Извърна се настрани, нощницата се отметна и разголи краката ѝ.

Вратата се отвори и влезе сестрата китайка. Тя възкликна, стъписана от откритата се пред очите ѝ картина, изтълкувана незабавно като непристойна сцена. Насочи укорен поглед към смутения пазач, додето Мари прикри разголеното си тяло.

— Учудих се, че не си отвън.

— Дамата искаше да говори с мен — отвърна младежът и отстъпи назад.

Медицинската сестра бързо погледна Мари.

— Истина ли е?

— Щом той така казва.

— Но това е глупаво — измърмори мускулестото момче, като отиде до вратата и я отвори. — Дамата не е добре — добави той. — Не знае какво говори. Явно не е на себе си.

Погледът на сестрата отново се върна към Мари.

— Добре ли се чувствате? — попита тя.

— Аз съм на себе си и много добре зная какво говоря. Просто съм длъжна да се подчинявам на заповедите. — Мари замълча, сетне продължи: — Когато оня грамаден майор си тръгне от болницата, елате при мен. Имам да ви кажа нещо.

— Съжалявам, не мога. Трябва да си почивате. Ето ви успокоителното. Виждам, че имате вода.

— Но вие сте жена — настоя Мари и се взря настойчиво в сестрата.

— Да — безизразно се съгласи китайката. Остави хапчето на нощното шкафче и се отправи към вратата. На прага се обърна, изглежда изпитателно пациентката и излезе.

Мари бързо скочи от леглото, изтича безшумно до вратата и прилепи ухо. В коридора се водеше приглушен и бърз разговор на китайски. Макар да не разбираше думите, вече бе ясно, че е посяла семето на съмнението.

После отиде до гардероба и го отвори. Малкото вещи, които ѝ бяха купили в Хонконг, бяха останали в апартамента, панталоните,

блузата и обувките, с които бе дошла в болницата, си стояха вътре. На никого не бе хрумвало да ги вземе. И защо да си правят този труд, за тях тя бе една много болна жена. Непрестанното ѝ треперене и спазмите ги бяха убедили в това. Колко добре би я разбрал Джейсън Борн. Приблужи се замислено до прозореца и вдигна белите транспаранти. Отвън бе нощ. Ослепителните разноцветни светлини на Хонконг озаряваха небето, а тя самата бе по-близо до небето, отколкото до земята. Както би казал Дейвид, или по-скоро Джейсън: „Така да бъде. Вратата. Коридорът.“

Така да бъде.

Погледът ѝ напрегнато обходи стаята. Отиде и до банята; там нямаше нищо особено освен пликче санитарни салфетки, надписани на четири езика с указание какво да не се прави с тях. Отново се върна в стаята. Какво търсеше всъщност? Не ѝ бе ясно, но тъй или иначе, не го откриваше.

„Гледай внимателно. Ще намериш нещо, което да използваш.“ Думи на Джейсън, не на Дейвид. И тогава видя предмета.

На някои болнични легла — а това беше от тях — отстрани има подвижна ръчка, която ги издига или смъква. Мари много добре знаеше как се борави с нея. Когато Дейвид се съвземаше от раните, получени на „Тредстоун 71“, поддържаха живота му чрез системи. Мари знаеше как се сваля ръчката, а веднъж отделена, тя си беше най-обикновено парче извито желязо.

Махна я сръчно, отново легна в леглото и скри дръжката под завивката. В коридора се чуваха шумове. Мари погледна часовника на нощното шкафче. Бяха минали шестнайсет минути. Когато сестрата влезе, двете ръце на „болната“ лежаха спокойно над завивката, а клепачите ѝ бяха натезжали, сякаш всеки миг щеше да заспи.

— Е, добре, скъпа — рече жената и приближи до средата на стаята. — Няма да отричам, че наистина съм загрижена за вас. Ала не мога да пренебрегна строгите нареждания. Майорът и вашият лекар си тръгнаха. Какво искате да ми кажете?

— Не сега — прошепна Мари. — Толкова съм уморена. Взех си приспивателното.

— Да не би да е за пазача отвън?

— Той е извратен... Никога не ме е докоснал... Все ми е едно. Носи ми разни неща... Много съм уморена.

— Как така „извратен“?
— Той... обича да гледа жените... Когато спя, това не ми пречи.
— Мари затвори очи.
— Мръсник — процеди сестрата на китайски.
После бързо излезе от стаята и се изправи пред пазача.
— Жената е заспала! Разбираш ли ме какво ти казвам?
— Слава Богу! Много се радвам.
— Казва, че не си я докосвал.
— Не съм си го и помислял дори.
— Не си го помисляй и сега.
— Аз си гледам работата и не е нужно разни сестри да ми се разпореждат.
— Още утре ще говоря с майор Лин Уенцзу!
Сестрата гневно стрелна младежа и се отдалечи, чаткайки остро с токчетата си.
— Хей ти! — шепотът долетя от леко открянатата врата на Мари. — Каква е тая сестра? Какво иска?
— Мислех, че спите, госпожо... — промълви озадачен пазачът.
— Тя каза, че пак ще се върне! Че има свързващи врати, които водят към другите стаи. Нали разбираш какво означава това.
— Не разбирам нито вас, нито нея, госпожо — безпомощно поклати глава младежът.
— Ела бързо вътре. Според мен тя е комунистка! От Пекин е!
— Какво говорите!
— Няма да тръгна с нея.
Пазачът влезе и в този момент вратата се затръшна зад гърба му. Стаята бе тъмна, само от банята се процеждаше лъч светлина. Силуетът на мъжа се различаваше ясно, ала той не я виждаше.
— Къде сте, госпожо? Успокойте се. Тя никъде няма да ви отведе...
Пазачът не можа да продължи. Мари го удари в тила с желязната ръчка с природната сила на момиче, отраснало в ранчо и навикнало да се справя с едрите породисти животни. Коленете на китаеца се подгънаха и той рухна на пода. Мари коленичи до него и бързо го разсъблече. Младежът бе мускулест наистина, но не едър, а тя бе висока за жена. Дрехите горе-долу й бяха по мярка, обувките също, но проблемът бе в косата ѝ.

„Гледай внимателно. Ще намериш нещо, което да използваш.“

Намери го. До мивката висеше кърпа за ръце. Тя я дръпна, вдигна косата си и я уви с кърпата. Видът ѝ сигурно бе глупав, но отдалеч можеше да се приеме, че е с някакъв тюрбан. Мари прибра собствените си дрехи от гардероба, отиде до вратата и я откряна само на сантиметър. Две сестри, разговарящи помежду си, се отдалечаваха към офиса си; трета излезе от килера за бельо с няколко чаршафа в ръце. „Най-чистото бягство е това, което се извършва на етапи. Използвай суматохата за своя изгода.“

Мари се измъкна от стаята и притича през коридора до килера за бельо. Влезе вътре и се затвори. Миг по-късно се вкамени от гневен женски крясък, изпълнил коридора.

— Пазачът! — крещеше китайката на английски. — Къде е оня мръсник?

Мари надзърна предпазливо в коридора и видя как три сестри нахлуха в болничната ѝ стая.

— Не те ли е срам? Дори дрехите си си свалил! Животно такова! Погледнете в банята.

— Ти си виновна — извиси разтреперан глас пазачът. — Ти я остави да избяга! Ще докладвам на началниците.

— Пусни ме, негоднико! Какви ги приказваш?

— Ти си комунистка!

Мари се измъкна от килера, преметнала купчина хавлиени кърпи на рамо, и изтича в съседния коридор към знака „Изход“.

— Обадете се на майор Лин! Хванах комунистическа шпионка.

— Звънете в полицията! Той е сексуален маниак.

Мари изтича към най-тъмната част на паркинга и задъхана се сгуши между две коли. Трябваше да размисли, да прецени ситуацията. Сега не биваше да допуска грешки. Пусна на земята кърпите и дрехите си и се зае да рови в джобовете на пазача. Намери портфейла, който търсеше. В него имаше малко повече от шестстотин хонконгски долара, които се равняваха на близо сто американски. Притесни се, че едва ще ѝ стигнат за хотелска стая, но тогава видя кредитната карта, издадена от кулонската банка. Взе парите и картата, пъкна портфейла обратно в джобовете и се зае с трудната задача да се преоблече в скривалището си, додето в същото време разглеждаше околните улици.

За нейно облекчение те не бяха многолюдни; тъкмо тълпата щеше да осигури непосредствената ѝ сигурност.

В този миг от портала към паркинга с висока скорост се зададе лек автомобил. Спирачките му рязко изскърцаха пред входа за реанимацията. Отвътре изскочиха едрият китайски майор и лекарят. Щом ги видя да влизат в сградата, Мари тичешком прекоси паркинга и се озова на улицата.

Вървяла бе с часове; отби се в толкова много закусвални, че накрая ѝ се повдигаше само като си помислеше за сандвич. В последната влезе в дамската тоалетна и се погледна в огледалото. Бе отслабнала и под очите ѝ имаше тъмни кръгове, но все пак не изглеждаше зле. Ала тая проклета коса! Навярно вече я търсят из цял Хонконг и в описанието ѝ на първо място сигурно фигурираха ръстът и косата ѝ. За първото нищо не можеше да стори, но колкото до косата, с лекота щеше да я промени напълно.

Влезе в една дрогерия и си купи няколко фиби и шноли. После си спомни какво я бе накарал да стори Джейсън в Париж, когато снимката ѝ се появи във вестниците. Прибра косата си в стегнат кок на тила. В резултат чертите на лицето ѝ се изостриха и то изглеждаше съвсем различно, особено както бе поизпито и без грим. Тъкмо този ефект бе търсил Джейсън... Дейвид... в Париж... Не, каза си, това в Париж не бе Дейвид. Бе Джейсън Борн.

— Защо го правите, госпожице? — попита момичето, застанало зад щанда близо до огледалото. — Имате толкова красива коса.

— Омръзна ми да я реша непрекъснато.

Мари излезе от дрогерията, купи си сандали без ток от една сергия, а от друга евтина ръчна чанта. Бяха ѝ останали още четирийсет и пет американски долара, а нямаше представа къде ще пренощува. Не биваше още да ходи в консулството. Не и в този късен час. Канадка, пристигаща там след полунощ, щеше да предизвика ненужна суматоха сред персонала. А и още не беше измислила какво да каже. Но къде да иде? Нужно ѝ бе да поспи... „Не предприемай нищо, когато си изтощена. Лесно можеш да допуснеш грешка. Почивката е оръжие. Не го забравяй.“

В този момент вниманието ѝ бе привлечено от шумна разправия на съседната сергия. Млада двойка американци с джинси оживено спореха с продавача за цената на някакви фланелки.

— И дума да не става — каза момчето. — Давам четири американски долара за шест парчета. Ако искаш.

— Ще приема, нямам изход. Но знайте, че ви правя подарък — рече амбулантният търговец и алчно сграбчи банкнотите.

— Ти си чудесен, Бъз! — възкликна момичето и целуна приятеля си. — Той и бездруго ще прибере четиристотин процента комисиона.

— Това ви е лошото на вас, студентите по икономика. Не оценявате естетическата наслада от пазарлъка.

— Ако някога се оженим, ще трябва да те издържам до края на живота ти, нещастнико, колкото и да те бива в пазаренето.

„Рано или късно ще излязат възможности. Действай бързо, за да не ги пропуснеш.“ Мари се приближи към двамата студенти.

— Извинете — обърна се тя към момичето. — Чух ви, без да искам...

— Страхотен бях, нали? — рече младежът.

— Ловко се справихте — отвърна Мари. — Но подозирам, че приятелката ви има право. Тези фланелки без съмнение му струват по-малко от двайсет и пет цента едната.

— Четиристотин процента — кимна момичето. — Кийстоун ряпа да яде.

— Какво, какво?

— Бижутерски термин — обясни Мари. — Означава сто процента.

— Попаднал съм сред груби материалистки! — възкликна младежът. — Аз, студентът по история на изкуството, който някой ден ще управлява Метрополитън.

— Не му обръщайте внимание, шегува се — засмя се момичето. — Но вие искахте да ни попитате нещо.

— Неудобно ми е да ви занимавам, но самолетът ми закъсна с един ден и изпуснах групата, с която щяхме да ходим на екскурзия в Китай. А хотелът е претъпкан и си мислех дали...

— Търсите къде да преспите — прекъсна я момчето.

— Точно така. Откровено казано, не разполагам с много пари. Аз съм учителка в Мейн, преподавам икономика, с извинение.

— Не е нужно извинение — усмихнато поклати глава момичето.

— Утре ще се присъединя към групата си, но до утре...

— Можем да ви помогнем. Колежът ни има договор с Хонконгския университет.

— За разкош и дума не може да става, но цената е добра — поясни младежът. — Три американски долара на вечер. Управата сякаш е от средните векове.

— Иска да каже, че са доста големи пуритани. Разделили са спалните на мъжки и женски.

Мари седеше на кушетката в огромното помещение под петнайсетметровия таван; предположи, че е гимнастически салон. Навсякъде около нея имаше заспали и будни девойки. Намираше се сред деца и страстно си пожела тя самата също да е дете далеч от безбройните ужаси, заплашващи я отвсякъде. „Дейвид, имам нужда от теб! Ти, скъпи, смяташ, че съм силна, но аз се чувствам напълно безпомощна. Какво да направя? Как да го направя?“

„Гледай внимателно. Все нещо ще ти послужи.“ Джейсън Борн.

13.

Проливният дъжд се изливаше върху пясъка и струите бляскаха на светлината на прожекторите, осветяващи гротескните статуи по плажа на Рипълс Бей — близо десетметрови китайски богове в разярени пози. Тъмната плажна ивица бе пуста, тъй като лошото време бе подгонило и местните жители, и туристите в стария хотел и околните заведения.

Мокър до кости, Борн се спотайваше в храстите на двайсетина крачки от една статуя. Обърса дъжда от лицето си и продължи да се визира към каменните стъпала пред входа на хотел „Колониъл“. Чакаше третия човек от списъка на банкера.

Първият се бе опитал да му устрои клопка на увеселителното корабче, уговорено предварително като място на срещата им, но Джейсън, облечен в същите дрехи, които бе носил и в Уолд Сити, навреме забеляза двамината и се справи с тях по вече отработения начин. После се върна при човека, седнал в средата на кораба, в когото безпогрешно разпозна своя обект.

— Удържа на думата си — рече му Джейсън. — За съжаление аз малко закъснях.

— Вие ли ми се обадохте? — скептично погледна мъжът орфаните дрехи на Борн.

— Да, аз.

— Не ми се вярва да разполагате с парите, за които стана дума по телефона.

— Така си мислиш — подхвърли Борн и размаха пред очите му пачка банкноти от по хиляда долара.

— Да, сега вярвам, че сте вие. — Китаецът се озърна крадешком. — Какво искате? — попита тревожно.

— Информация за наемен убиец, подвизаващ се като Джейсън Борн.

— Сбъркали сте адреса.

— Ще платя щедро.

— Нямам нищо за продан.

— Напротив, имаш. — Борн прибра парите и извади пистолета, като се приближи още повече към събеседника си, за да не привлича вниманието на качващите се на борда нови туристи. — Ще ми дадеш сведенията или срещу заплащане, или за да спасиш живота си.

— Знам само едно — каза китаецът, — моите хора не искат да имат нищо общо с него!

— Защо?

— Той изглежда съвсем друг човек.

— Какво каза? — Джейсън затаи дъх и впери изпитателен поглед в мъжа.

— Поема безумни рискове. — Китаецът отново хвърли поглед през рамото на Борн и по челото му изби пот. — Връща се след две години. Кой знае какво е станало през това време? Алкохол, наркотици, болест, прихваната от проститутки, кой знае?

— Как може да се открие този Борн?

— Кълна се, не знам! Защо питате?

— Как? — изръмжа отново Джейсън, като опря чело в това на китаеца и заби дулото на пистолета в корема му. — Ако ти и хората ти не искате да си имате работа с него, значи знаете как да го избягвате. С други думи, известно ви е къде се намира. Хайде, казвай!

— Господи Исусе!

— Не те питам за Исус, а за Борн.

— В Макао! Говори се, че работел в околностите на Макао. Само това знам, кълна се!

В паниката си китаецът вече открито се оглеждаше наляво и надясно.

— Ако търсиш хората си, не се притеснявай, ще ти кажа къде са — рече Джейсън. — Единият лежи припаднал на задната палуба, а за другия се надявам, че умее да плува.

— Но тези хора са... Кой сте вие?

— Мисля, че сам знаеш — отвърна му Борн. — Иди на задната палуба и остани там. Ако направиш една стъпка, преди да стигнем до пристанището, тя ще се окаже последна.

— О, Господи, вие сте...

— Съветвам те да спреш дотук.

Второто име бе съпроводено с необичаен адрес, ресторант в Козуей Бей, специализиран за класическа френска кухня. Според лаконичните бележки на Яо Минг човекът, който се представяше като управител, бе всъщност собственик, а келнерите боравеха с автоматите не по-зле, отколкото с подносите.

В хотела Джейсън отми мръсотията на Уолд Сити и потискащата влага от увеселителното корабче, избърсна наболата си брада и се облече за късна френска вечеря.

„Ще го откроя, Мари! Кълна се в Бога, ще го откроя!“ Дейвид Уеб даваше обещанието, но този, който го изкрещя гневно, бе Джейсън Борн.

Ресторантът по нищо не се различаваше от изисканите заведения в стил рококо в самото сърце на Париж. Дискретни аплици по стените, свещи върху масите със снежнобели ленени покривки, най-фини сребърни прибори и скъп кристал.

— За съжаление няма свободни маси тази вечер, мосю — посрещна го метр д'отелът. Той бе единственият истински французин тук.

— Казаха ми да питам за Жианг Ю — отвърна Борн и показа банкнота от сто американски долара. — Мислите ли, че той би уредил нещо, ако това стигне до него?

— Ще го уредя аз, мосю . — Метр д'отелът сръчно пое ръката на Джейсън и прибра банкнотата. — Жианг Ю е много почитан тук, но гостите подбирам аз. Вие имате вид на приятен и изискан човек. Насам, мосю.

Вечерята така и не се състоя; събитията се развиха твърде бързо. Минути след като сервираха питието на Борн, до масата му се появи строен китаец в черен костюм.

— Питали сте за мен — рече управителят, изпитателно вгледан в лицето на Джейсън. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Най-напред с това да седнете.

— Не е прието да се сяда при гостите, сър.

— Няма нищо нередно, след като собственикът сте вие. Седнете, моля.

— Това да не е някаква досадна проверка от данъчната служба? Ако е тъй, надявам се да харесате вечерята, за която ще си платите. Сметките ми са чисти и точни.

— Изглежда, не сте ме слушали внимателно, щом сте ме взели за британец, и ако с това „досадна“ искате да кажете, че половин милион долара ви отегчават, вървете си, а аз ще похапна с удоволствие.

— Кой ви изпраща? — тихо попита китаецът и седна на масата.

— Нека аз първо ви задам въпрос — рече Джейсън. — Харесват ли нашите американски филми и по-точно уестърните?

— Разбира се, американските филми са чудесни, а особено много се възхищавам на старите ви уестърни. Възмездието е представено тъй поетично, насилието е морално оправдано.

— Чудесно, защото сега сте участник в точно такъв уестърн.

— Не ви разбирам.

— Под масата държа първокласно оръжие. Насочено е между краката ви. — За част от секундата Джейсън повдигна покривката, показва дулото на пистолета и в миг отново го скри. — Снабден е със заглушител, който уподобява шума от изстрела на изгърмяла тапа шампанско. Само дето пораженията са по-сериозни.

— Вие работите за Специалния отдел — промълви китаецът, вкаменен от ужас.

— Работя единствено за себе си.

— Значи не става въпрос за никакви половин милион долара.

— Вие сам можете да определите колко струва животът ви.

— Но защо аз?

— Защото сте на мушка — искрено му отвърна Джейсън.

— Ще ме екзекутирате? — прошепна китаецът с изкривено лице.

— От вас зависи.

— Трябва да ви платя, за да не ме убиете ли?

— В известен смисъл, да.

— Не нося половин милион долара в джоба си! В цялото заведение няма толкова пари.

— Тогава вместо с пари ще платите с информация.

— Каква информация мога да имам аз? — възкликна китаецът, чийто ужас бе прераснал в паника. — Защо идвате при мен?

— Защото сте били в контакт с човека, когото търся. С наемния убиец, който нарича себе си Джейсън Борн.

— Такова нещо не е имало!

Ръцете на китаеца затрепераха, вените на шията му пулсираха, а очите му за пръв път се отклониха от лицето на Джейсън. Човекът

лъжеше.

— Ти си лъжец! — тихо изрече Борн и се наведе напред. — Направили сте връзката в Макао.

— За Макао е вярно, да! Но връзка не е имало. Кълна се в гробовете на прадедите си!

— Много си близо до момента, в който ще загубиш и стомаха, и живота си. Изпратен си бил в Макао, за да се срещнеш с него.

— Така е, бях изпратен, но не се срещнахме.

— Докажи го. Как трябваше да се осъществи контактът?

— Чрез Французина. Трябваше да застана на най-горното стъпало на изгорената базилика „Свети Павел“. Наредено бе да вържа на врата си червена кърпа и щом до мен се приближи човек, Французина, и спомене за красотата на руините, щях да му отвърна със следните думи: „Каин значи Делта.“ Ако той отвърнеше: „А Карлос значи Каин“, трябваше да го приема като връзката с Джейсън Борн. Ала кълна ви се, той изобщо не...

Борн престана да чува протестите на китаеца насреща си. В главата му избухваха накъсани експлозии; съзнанието му бе запратено назад в миналото. Ослепителна бяла светлина изпълни очите му; оглушителните звуци бяха непоносими. „Каин значи Делта, Карлос значи Каин... Каин значи Делта... Делта Едно е Каин! «Медуза» изплува; змията захвърля старата си кожа. Каин е в Париж и Карлос ще е негов!“ Това бяха паролите, предизвикателствата, хвърлени срещу Чакала. „Аз съм Каин, по-силен съм и съм тук! Ела да ме откриеш, Чакал! Предизвиквам те да намериш Каин, защото той убива по-добре от теб. И гледай да ме намериш, преди аз да съм те намерил, Карлос. Ти не можеш да се мериш с Каин!“

Господи Боже! Кой би могъл да знае тези думи, и то тук, на другия край на света? Та те бяха заключени в най-тайните архиви на секретните операции! Те бяха в пряка връзка с „Медуза“!

Борн едва не натисна спусъка на скрития пистолет — тъй силен бе шокът от неочакваното разкритие. Отдръпна показалеца си; за малко щеше да убие човек, разкрил му извънредно важни сведения. Но как бе възможно? Откъде този нов „Джейсън Борн“ е узнал такива неща?

Трябваше да дойде на себе си. Съзнаваше, че мълчанието му издава колко е объркан. Китаецът бе приковал очите си в него, а

дясната му ръка пъплеше към облегалката на сепарето.

— Не посягай, че ще се разхвърчиш на парчета.

Мъжът бързо сложи ръката си на масата.

— Казах ви самата истина — настоя той. — Французина изобщо не дойде. Иначе бих ви казал всичко, нали трябва да се защитя.

— Кой те изпрати да направиш връзката? Кой ти даде паролата?

— Не знам, повярвайте ми. Всичко се урежда по телефона чрез втори и трети лица, посветени само в своята част от информацията. Доказателство за сериозността на сделката е пристигането на сумите, които ми плащат.

— Как пристигат те? Все някой ти ги предава?

— Този някой също е никой, обикновен наемник. Непознат гост от шумна компания пита за управителя. Аз приемам похвалите му и по време на краткия разговор той ми предава плик. Получавам десет хиляди американски долара за среща с Французина.

— И после? Как влизаш във връзка с него?

— Заминавам в Макао, в казиното „Кам Пек“ в централната част на града. Там ходят главно китайци. Отивам до пета маса и оставям телефонен номер на хотел в Макао — никога частен телефон — и име, все едно какво, само не собственото.

— И той ти се обажда на този номер?

— Може да се обади или не. Оставам в Макао двайсет и четири часа. Ако през това време Французина не се е обадил, значи не му е до мен.

— Това ли са правилата?

— Да. Два пъти напразно чаках обаждане и в единствения случай, когато позвъни, той не дойде на срещата.

— Крупиято на пета маса ли е връзката? — попита Борн.

— Крупиятата постоянно се сменят. Трябва да е някой от играещите. Не допускам, че той ходи лично в казиното. Вероятно наема някоя проститутка от улицата. Човекът действа много предпазливо и професионално. Аз също съм само куриер, господине. Доста скъпо платен, но все пак куриер.

— За келнерите тук обаче не може да се каже същото.

— Не са много наблюдателни, щом допуснаха да изпадна в тази ситуация.

— Въпреки всичко ще ме изпратиш до вратата.

И ето сега беше ред на третото име, третия човек в проливния дъжд при Рипълс Бей.

Той бе отговорил на паролата „Слушам, господине. Каин значи Делта, а Карлос значи Каин.“

— Трябваше да се срещнем в Макао! — викна човекът по телефона. — Защо не дойдохте?

— Зает бях — отвърна Джейсън.

— Може би вече е късно. Моят клиент разполага с много малко време и е доста осведомен. Научил е, че вашият човек заминава. Разтревожен е. Вие му обещахте, Французино!

— Къде според него заминава моят човек?

— По друга задача, естествено. Знае и подробностите.

— Той греши. Човекът е налице, стига да бъде платена цената.

— Обадете ми се след няколко минути. Ще разговарям с моя клиент, за да разбере дали все още проявява интерес.

Борн позвъни след пет минути. Потвърждение имаше и си определиха среща на Рипълс Бей. След час. При статуята на Бога на войната на плажа вляво от кея. Връзката му трябваше да носи черна носна кърпичка на врата. Паролата оставаше същата.

Джейсън погледна часовника си: изтекли бяха дванайсет минути след уречения час. Връзката закъсняваше, а дъждът не представляваше проблем. Напротив, беше преимущество, тъй като даваше нужното прикритие. Борн подробно бе проучил мястото на срещата и до този момент не откриваше нищо нередно, никакви опасения за клопка.

Най-сетне мъжът се появи, затичан през дъжда със свити рамене, сякаш тази поза можеше да го предпази от пороя. Приблужи се бързо по пътеката към Бога на войната и щом стигна до статуята, се огледа във всички посоки. По лицето му, доколкото Джейсън го виждаше, се четеше гняв, че не вижда никого наоколо.

— Французино, Французино!

Борн претича през храсталака към статуята, а очите му продължаваха да шарят за най-малкия тревожен сигнал. Щом стигна до каменните стъпала, надникна към горната алея пред хотела. Видя онова, което от все сърце се надяваше да не види: от „Колониъл“ бе излязъл мъж с шапка и шлифер и крачеше бързо в неговата посока. Внезапно спря, извади нещо от джоба си и се извърна. Проблесна пламъче, миг по-късно се появи друго на един от прозорците на

претъпканото фоайе. Сигнали. Джейсън се извърна и пак през хрусталака отиде до статуята.

— Французино, къде си?

— Тук, насам!

— Защо не се обади? Къде си?

— В храстите право пред теб. Побързай.

Човекът приближи към храстите. Джейсън скочи, сграбчи го и бързо го дръпна навътре в мокрия хрусталак, като едновременно запуши и устата му.

— Ако искаш да живееш, нито звук!

Щом се отдалечиха на десет метра навътре, Джейсън блъсна мъжа към едно дърво.

— Кой е с теб? — с дрезгав глас попита той и свали ръка от устата му.

— Няма никой.

— Не ме лъжи! — Борн извади пистолета и го опря в гърлото на китаеца. Очите на жълтия се разшириха и той задиша шумно. — Нямам време за клопки — додаде Джейсън. — Нямам време!

— Казвам ви, че с мен няма никой. Ако не държах на думата си, нямаше да мога да си изкарвам прехраната с тая професия.

Борн се взря остро в човека и като затъкна пистолета в колана си, хвана го за ръката и го бутна напред вдясно.

— Тихо сега. Ела с мен.

След минута се бяха отдалечили на двайсетина метра от каменния идол. Пороят поглъщаше всички шумове, които биха могли да се доловят при сухо време. Внезапно Борн сграбчи рамото на китаеца и го спря. Пред тях се виждаше приведеният тъмен силует на човека, който ги следеше. Насочил бе пред себе си пистолет. За кратко време попадна в светлината на прожектора, къпеща статуята, и после изчезна в мрака. Борн погледна към спътника си.

Онзи стоеше онемял. Не можеше да откъсне очи от светлото петно, където въоръженият мъж се бе мярнал за секунда.

— Екзекутор — промълви той едва чуто.

— Кажете какво ми донесе.

— Всичко — отвърна китаецът, все още под действие на шока.

— Предплатата, инструкциите, всичко.

— Клиентът не праща пари, ако ще убива наемника.

— Зная — кимна китаецът и затвори очи. — Искат да убият мен. В хотела има друг. Видях ги как си сигнализируют с фенерчета. Затова не можах да ти се обадя отначало.

Китаецът погледна Джейсън право в очите. В изражението му нямаше и следа от самосъжаление.

— Това са рисковете на професията — изрече простиичко той. — Както казват моите глупави сънародници, ще срещна предците си. И се надявам те да не са толкова глупави. — После бръкна във вътрешния си джоб и извади един плик. — Всичко е тук.

— Ти провери ли?

— Само парите. Точно са. Не бих тръгнал на среща с Французина, без да съм сигурен, че условията му са изпълнени. Но ти не си Французина.

— Спокойно — каза му Джейсън — Много ти се събра за една вечер.

— Кой си ти?

— Просто човек, който ти показва какво те чака. Колко пари носиш?

— Трийсет хиляди американски долара.

— Щом това е само предплатата, обектът трябва да е важна птица. Задръж парите.

— Какво говориш?

— Аз не съм Французина, нали разбра.

— Не, не разбрах.

— Не ми трябва и инструкциите. На теб с твоята професионална подготовка биха ти свършили по-добра работа. Ако човек плаща толкова за полезна информация, за живота си е готов да плати далеч повече.

— Защо постъпваш така?

— Защото моята цел е друга. Нужен ми е човекът, който се нарича Борн, и то час по-скоро. Ще получиш онова, което току-що ти предложих, плюс услугата да те измъкна жив оттук. Не ме интересува, че ще оставя два трупа след себе си. Ала ти трябва да ми съобщиш онова, за което те попитах по телефона. Клиентът ти спомена, че наемният убиец на Французина заминава по друга задача. Къде е Борн?

— Много бързо говориш...

— Казах ти вече, нямам време. Ако не ми кажеш, ще си ида и ще оставя да те убият. Избирай!

— Шенцзен — рече мъжът и потръпна, сякаш името го плашеше.

— В Китай? Нима там има обект за премахване?

— Вероятно. Клиентът ми има връзки в консулството на Народната република. Издадена му била много необичайна виза. Очевидно по препоръка от най-високо място в Пекин. Когато чиновникът оспорил подобно действие, бил отстранен от отдела. После го съобщил на клиента ми. Срещу заплащане, естествено.

— Какво ѝ е толкова необичайно на тая виза?

— Издадена била незабавно, а в консулството никой не е виждал молбата. Никога не е имало друг такъв случай.

— И все пак е най-обикновена виза.

— За Китайската народна република няма такова нещо като най-обикновена виза. Още по-малко пък за бял мъж, пътуващ сам със съмнителен паспорт, издаден в Макао.

— Макао?

— Да.

— Кога е влизането?

— Утре. През граничния пункт Ло Уо.

— И казваш, че клиентът ти имал връзки в консулството — рече Джейсън, вперил настойчив поглед в китаеца.

— Това, за което си мислиш, ще струва цяло състояние, защото рискът е огромен.

Борн вдигна глава и се вгледа през плътните струи на дъжда в осветената статуя. Долови някакво движение около нея; убиецът търсеше своята жертва.

— Чакай тук — измърмори Борн.

Ранният утринен влак пропътува разстоянието от Кулон до граничния пункт Ло Уо за малко повече от час. Броени секунди бяха достатъчни, за да разбере, че вече е в Китай.

„Да живее Народната република!“

От удивителния знак нямаше нужда. Граничните служители го изобразяваха с поведението си. Сковани, смръщени и нагли, те слагаха печати в паспортите с яростта на враждебни пубертетчета. Налице бе обаче и смекчаващо атмосферата подкрепление. Една редица млади

жени в униформи се усмихваха зад дълги маси, отрупани с брошури, в които се възхваляваха красотите и достойнствата на родината им и нейната политическа система.

Борн бе платил на набелязания за унищожаване куриер седем хиляди долара за визата. Валидна бе за пет дни. Като цел на посещение бе вписано: Делови инвестиции в Икономическата зона. Визата можеше да се продължи в имиграционната служба в Шян Дзин, ако се представеха доказателства за инвестиции и се осигуреше гаранцията на надежден китайски banker. От благодарност куриерът му бе дал името на banker от Шенцзен, който би запознал „г-н Крюет“ с практическите възможности за инвестиране. А последната отплата на човека, чийто живот бе спасил в Рипълс Бей, бе описанието на пътника, прекосяващ границата с паспорт, издаден в Макао: висок метър и осемдесет и пет, тегло около деветдесет килограма, с бяла кожа и светлокестенява коса. Джейсън се бе взирал в информацията, съпадаща дословно с неговото описание в служебната му карта. Обзе го странно чувство на страх. Не страх от срещата — той я искаше повече от всичко, за да си върне Мари. Ужасяваше го мисълта, че носи отговорност за създаването на едно чудовище. То бе произлязло от смъртоносния вирус, усъвършенстван от самия него в лабораторията на собствения му ум и тяло.

14.

— Вие няма да ми кажете, не можете да ми кажете това! — извика Едуард Нюингтън Макалистър, като скочи от стола си. — Не мога да го понеса! Не искам и да чуя подобно нещо!

— По-добре да го чуеш, Едуард — каза майор Лин Уенцзу. — То се случи.

— Аз съм виновен — добави английският лекар, застанал пред рецепцията в хотел „Виктория Пийк“ с лице към американеца. — Всеки симптом, показан от нея, ме навеждаше на прогноза за бързо неврологично влошаване. Загуба на концентрация и зрителен фокус; липса на апетит и съответна загуба на тегло, но най-важното — спазми при пълна липса на мускулен контрол. Честно казано, помислих си, че дегенеративният процес е довел до неочаквана криза...

— Какво, по дяволите, е могло да означава това?

— Че тя умира. Е, не ставаше дума за дни или седмици, но развитието беше необратимо.

— Смятате ли, че сте били прав?

— Нищо не би ми донесло по-голямо удоволствие от това да установя, че имам право или че поне диагнозата ми е била обоснована, но не мога. Иначе казано, върху мен бе извършено насилие.

— Били сте ударен?

— Образно казано, да. Там, където боли най-много, господин заместник-секретар. По моята професионална гордост. Тази кучка ме изигра панаирджийски. Всичко, което направи тя, е било изчислено от момента, в който повика сестрата, до мига, когато преби пазача и му свали дрехите. Всичките й ходове са били обмислени, а ако някъде е имало нервно разстройство, то е било у мен.

— Господи, трябва да се свържа с Хавиланд!

— Посланик Хавиланд? — попита Лин, като повдигна вежди.

Макалистър го погледна.

— Забравете, че сте чули това име. Същото се отнася за вас, докторе.

— Веднага го забравих. Не съм сигурен дали въобще зная кой е той.

— Нищо не ми идва наум. Какво успяхте да направите вие?

— Всичко в кръга на човешките възможности — отговори майорът. — Разделихме Хонконг и Кулон на части. Проверяваме внимателно в регистрите на всички хотели. Вдигнахме под тревога полицията и крайбрежния патрул; целият персонал има описание на отличителните ѝ белези и е инструктиран, че нейното откриване е от първостепенна важност за цялата област...

— Господи, и какво им казахте? Как го обяснихте?

— Тук аз помогнах малко — каза докторът. — Като се има предвид глупостта ми, това беше най-дребното, което можех да направя. Обявих медицинска тревога. Така успяхме да си осигурим помощта на лекарските екипи, изпратени от всички болници, отговарящи и на други спешни случаи, разбира се. Те претърсват улиците.

— Каква медицинска тревога? — попита рязко Макалистър.

— Информацията трябваше да е минимална, но нещата да се поднесат така, че да се вдигне шум. Пуснахме версията, че жената е посетила остров в протока на Лузон, забранен за чуждестранни туристи поради широко разпространена болест, предавана чрез мръсни прибори за хранене.

— Поставайки ѝ тази диагноза — прекъсна го Лин, — нашият добър доктор е накарал екипите да не се колебаят, а да я задържат при първа възможност. Твърдо знам, че ще я намерим, Едуард. Всички знаем, че тя се откроява в тълпата. Висока, привлекателна и повече от хиляда души я търсят.

— Моля се на Бога да се окажете прав — каза Макалистър, — но се тревожа. Тя вече е получила първите си уроци като хамелеон.

— Моля?

— Нищо, докторе — каза майорът. — Това е технически термин в нашата работа.

— О!

— Трябва ми цялото досие, всичко!

— Моля, Едуард?

— Двамата бяха преследвани, докато бяха заедно в Европа. Сега са поотделно, но отново са преследвани. Какво направиха тогава?

Какво ще направят сега?

— Трябва ли да се търси някаква схема?

— Тя винаги присъства — каза Макалистър, като потри дясното си слепоочие. — Извинете ме, господа, но ще ви помоля да напуснете. Предстои ми ужасен разговор.

Мари размени дрехите си и доплати малко за нови. Резултатът бе приемлив: с изпъната назад коса изпод шапка с широка увиснала периферия, тя изглеждаше съвсем обикновена жена в плисирана пола и сива блуза, скриваща всички очертания на тялото. Плоските сандали я правеха по-ниска, а чантата „Гучи“ от изкуствена кожа ѝ придаваше вид на наивна туристка в Хонконг, обратно на това, което беше. Обади се в канадското консулство и оттам ѝ казаха как да стигне до него с автобус. Офисът беше в „Ейжън Хаус“ на четиринайсетия етаж. Тя взе автобуса от Китайския университет, премина през Кулон и през тунела до самия остров, като оглеждаше улиците внимателно, и слезе на посочената спирта. Качи се в асансьора и беше доволна, че никой от мъжете, пътуващи с нея, не я погледна втори път; това не беше обичайната реакция. Беше преминала в Париж обучението на хамелеон, как да използва простите неща, за да промени вида си. Сега онези уроци ѝ помагаша.

— Съзнавам, че това ще прозвучи смешно — каза тя с небрежен, шеговит глас на жената от рецепцията, — но мой втори братовчед по майчина линия е назначен тук и аз обещах да го потърся.

— На мен не ми звучи смешно.

— Това ще стане, когато ви кажа, че съм му забравила името. — И двете жени се засмяха. — Разбира се, ние никога не сме се виждали и вероятно той ще пожелае нещата да си останат така, но тогава ще трябва да отговоря на семейството.

— Знаете ли в кой отдел работи той?

— Беше нещо, свързано с икономиката, струва ми се.

— Най-вероятно става дума за Търговския отдел.

Жената на рецепцията отвори едно чекмедже и извади оттам тясна бяла книга с канадския флаг, щампован на корицата.

— Ето нашия справочник. Защо не седнете и не го прегледате?

— Благодаря ви много — каза Мари, като отиде до коженото кресло и седна. — Имам ужасното чувство за некомпетентност —

добави тя, разтваряйки справочника. — Искам да кажа, че би трябвало да зная името му. Сигурна съм, че вие знаете името на вашия втори братовчед.

— Нямам и най-малка представа, скъпа. — Телефонът ѝ иззвъня и тя вдигна слушалката.

Обръщайки страниците, Мари четеше бързо; очите ѝ се движеха надолу по колоните, търсещи име, което да извика лице на човек. Тя намери три, но образите бяха смътни, чертите неясни. На дванайсета страница обаче видя лицето и чу гласа, когато прочете името. КЕТРИН СТЕЙПЪЛС.

Хладната Кетрин, Ледената Кетрин, Бодливата Стейпълс. Прякорите бяха несправедливи и не даваха точна оценка на жената. Мари се запозна с Кетрин Стейпълс по време на работата си в Министерството на финансите в Отава, когато тя и колегите в нейния отдел инструктираха хората от дипломатическия корпус, преди да бъдат изпратени в чужбина. Стейпълс имаше две успешни назначения, веднъж в Европейската икономическа общност и втория път, разбира се, в Хонконг! Беше преди около година и въпреки че тяхното приятелство не можеше да се нарече близко — четири или пет пъти бяха обядвали заедно, веднъж вечеряха у Кетрин, друг път Мари се беше реванширала — тя научи много малко за тази жена, която се справяше с работата си по-добре, отколкото повечето мъже.

Бързото ѝ израстване в Отдела за международни отношения ѝ костваше ранен брак. Тя твърдеше, че се е отрекла от възможността да се омъжи за цял живот, тъй като постоянните пътувания, които работата ѝ изискваше, а и дългото работно време бяха неприемливи за всеки мъж, с когото би си струвало да се свържеш. За възрастта ѝ над петдесетте Стейпълс беше стройна, енергична жена със среден ръст, която се обличаше модно, но семпло. С право можеше да бъде наречена професионалист. Сардоничният ѝ ум мразеше лицемерието, което съзираше без усилия, и самоцелните извинения, които не толерираше. Можеше да бъде любезна, дори нежна с мъжете и жените, непритежаващи квалификация за работата, на която са назначени, без това да е тяхна грешна, но беше безкомпромисна към издалите това назначение независимо от поста им. Ако имаше някаква фраза, която обрисуваше старши служителя от Международния отдел Кетрин

Стейпълс, тя би била „строга, но справедлива“. Понякога беше много забавна с проявите си на самокритика.

— Тук няма нищо, което да ме насочи — каза Мари, като стана от стола и подаде справочника на жената на рецепцията. — Чувствам се толкова глупаво.

— Имате ли представа как изглежда той?

— Никога не съм питала за това.

— Съжалявам.

— Аз съжалявам повече. Трябва да направя много смущаващо телефонно обаждане до Ванкувър... Все пак видях едно име. Няма нищо общо с братовчед ми, но става дума за приятелка на моя приятелка. Една жена на име Стейпълс.

— Кетрин Великата? Да, тя е тук, макар че много хора от персонала не биха имали нищо против да бъде повишена в посланик и изпратена в Източна Европа. Нервира ги страшно. Първокласна е.

— О, искате да кажете, че сега тя е тук?

— На не повече от десет метра. Искате ли да ми дадете името на приятелката ви и тя да прецени дали има време да ви каже „здравей“?

Това беше изкушение за Мари, но задълженията на чиновничеството ѝ забраняваха тези преки пътища. Ако нещата стояха така, както тя мислеше, и консулствата на приятелските държави бяха алармирани, Стейпълс можеше да се почувства задължена да сътрудничи. Вероятно нямаше да го направи, но все пак трябваше да запази почтеността на служебното си положение. Посолства и консулства непрестанно си правеха услуги. Трябваше ѝ време със Стейпълс, но в неофициална обстановка.

— Много мило от ваша страна — каза Мари на жената. — Това ще направи страшно удоволствие на приятелката ми... Но, почакайте, Кетрин ли казахте?

— Да. Кетрин Стейпълс. Повярвайте ми, има само една.

— Сигурна съм, но приятелката на приятелката ми е Кристин. О, Господи, днес не ми върви. Вие бяхте много мила, така че аз ви оставям на мира.

— Беше удоволствие за мен. Трябва да видите онези, които влизат тук с вид на човек, който е закупил часовник „Картие“ на невероятно добра цена, и лицата им по-късно, сякаш часовникът е спрял и бижутерът им е казал, че вътре има две гумени ластичета и

миниатюрно йо-йо. — Погледът на жената падна върху чантата „Гучи“ с двете обърнати „г“-та.

— О! — каза тихо тя.

— Какво?

— Нищо. Дано успеете да се обадите по телефона.

Мари почака във фоайето на „Ейжън Хаус“, после излезе навън на претъпканата улица и около час се разхожда напред-назад пред входа. Минаваше един и тя се чудеше дали Кетрин изобщо мислеше да обядва, един обяд с нея би бил най-добрата идея. Ала имаше и друга възможност или може би невъзможност. Можеше да се появи Дейвид, но не като Дейвид, а като Джейсън Борн, а това би могъл да бъде всеки. Съпругът ѝ беше много по-изобретателен под маската на Борн; тя видя находчивостта му в Париж, а това там беше различен свят, където една погрешна стъпка би могла да ти струва живота. Всеки ход трябваше да бъде обмислян от много страни. Какво ще стане, ако аз... Какво ще стане, ако той... Ролята на интелекта в един свят, пълен с насилие, беше много по-голяма, отколкото биха признали кротките интелектуалци; светът, който те презираха заради варварщината му, нямаше да им прости, че не мислеха достатъчно бързо или достатъчно задълбочено. Защо ли мислеше за тези неща? Тя принадлежеше точно към тях, Дейвид също. Изводът тогава беше много ясен. Те трябваше да оцелеят и да се намерят.

Но ето я и нея! Кетрин Стейпълс излезе с отмерени крачки от „Ейжън Хаус“ и сви вдясно. Беше на разстояние от около четирийсет стъпки; Мари се затича, като разбутваше хората по пътя си, докато се опитваше да я догони. Никога не бягай, това те прави забележима. Не ме интересува! Трябва да говоря с нея!

Стейпълс пресече платното. От другата страна я очакваше паркирана кола на консулството с кленов лист върху вратата. Тя се качи вътре.

— Не! Чакай! — извика Мари, като си проби път и хвана вратата, докато Кетрин я затваряше.

— Какво обичате? — извика Стейпълс, а шофьорът се извъртя с изведнъж появил се пистолет в ръката му.

— Моля ви! Аз съм! Отава. Инструкциите.

— Мари? Вие ли сте?

— Да. Намирам се в безизходица и се нуждая от помощта ви.

— Качете се — каза Кетрин Стейпълс, като ѝ направи място до себе си. — Махнете тази глупост — обърна се тя към шофьора, — тя е моя приятелка.

Кетрин отмени запланувания обяд под претекст, че има обаждане от британската делегация — често явление по време на преговорите с Народната република след договора за 1997-а, и тя нареди на шофьора да ги остави в началото на улица „Фуд“, която обхващаше около трийсет ресторанта, разположени по протежението ѝ. Движението на коли беше забранено, а дори да не беше, нямаше начин кола да си проправи път през тълпата, търсеца места по близо четирите хиляди маси. Кетрин поведе Мари към служебния вход на един от ресторантите. Звънна и секунди по-късно вратата се отвори, като отвътре се долови ароматът на източни ястия.

— Мис Стейпълс, колко хубаво, че ви виждам — каза облеченият в бяла престилка готвач китаец. — Заповядайте, заповядайте. Както винаги за вас има маса.

Докато вървяха през царящия хаос в голямата кухня, Кетрин се обърна към Мари.

— Благодаря на Господ, че съществуват бакшишите за тази така ниско платена професия. Собственикът има роднини в Квебек с чудно хубав ресторант на улица „Сейнт Джон“ и ще направя всичко възможно той да си извади виза за там, както казват те, „адски, адски бързо“.

Кетрин посочи с глава една от малкото свободни маси в задната част; беше близо до вратата на кухнята. Седяха, буквално скрити зад непрестанния поток от келнери, влизащи и излизащи през люлеещите се врати, както и от суетнята около многото маси в претъпкания ресторант.

— Благодаря ти, че се сети за място като това — каза Мари.

— Скъпа — отговори Стейпълс с твърдия си гърлен глас. — Всяка жена с твоя вид, която се облича както си облечена сега и се гримира като теб, явно не желае да привлича вниманието.

— Меко казано. Ще мине ли номерът с британската делегация?

— Без съмнение. Всичко за каузата на родината. Пекин купува от нас огромни количества пшеница, от която тук има голяма нужда.

— Тези дни не съм много в крак със събитията.

— Да, разбирам. — Стейпълс кимна и погледна Мари строго, но същевременно нежно. В очите ѝ се долавяше любопитство. — Бях вече тук, когато чухме слуховете и прочетохме за станалото във вестниците. Да кажа, че бяхме шокирани, ще е слаба дума, за да опише онова, което всички, които те познаваха, почувстваха тогава. Следващите седмици опитахме да получим някакъв отговор, но ни казаха да зарежем всичко заради теб. „Не се намесвайте — ни повтаряха, — в неин интерес е да стоите настрана...“ Разбира се, накрая чухме, че си оправдана по всички отправени обвинения. Господи, каква обидна дума след всичко, което си преживяла! Тогава ти просто изчезна и никой не чу нищо повече за теб.

— Казаха са ви истината, Кетрин. Беше в мой интерес — в наш интерес беше да стоите настрана. Криеха ни в продължение на месеци, после отново се върнахме към нормален начин на живот в доста отдалечено място и под имена, които не говореха на хората нищо. Но гвардията продължаваше да си бъде на мястото.

— Ние?

— Ожених се за човека, за когото сте чели по вестниците. Това, разбира се, не беше онзи, когото описваха там. Остана в сянка за американското правителство. Голяма част от живота си отдаде на това невероятно странно задължение.

— Сега ти си в Хонконг и ми казваш, че се намиращ в затруднение.

— В Хонконг съм и съм в голямо затруднение.

— Мога ли да допусна, че събитията от миналата година са свързани със сегашните ти проблеми?

— Струва ми се, че е така.

— Какво можеш да ми кажеш?

— Всичко, което знам, защото ми трябва помощта ти. Нямам правото да я искам, докато не узнаеш всичко, което зная и аз.

— Обичам ясения език. Не само заради яснотата, а защото често той определя човека, който говори. Ти искаше да кажеш също, че ако не зная всичко, вероятно няма да мога да направя всичко.

— Мисълта ми не тече по този начин, но може би си права.

— Добре. Изпитвах те. В новата дипломация откритата наивност е едновременно щит и сабя. Често се използва както за прикритие на двуличието, така и за обезоръжаване на противника.

— Аз съм икономист, Кетрин, не дипломат.

— Комбинирай качествата, които зная, че притежаваш, и ще покориш върховете във Вашингтон, както можеше да направиш и в Отава. Но няма да живееш в уединението, което толкова желаяш, когато се върнеш към цивилизования начин на живот.

— Но то ни трябва. То е най-важното. Аз не съм от значение.

— Отново те изпитвах. Преди не беше лишена от амбиции. Обичаш съпруга си.

— Много, наистина. Искам да го намеря. Искам той да се върне.

Стейпълс трепна и премигна с очи.

— Той е тук?

— Някъде тук. Това е част от цялата история.

— Сложна ли е?

— Много.

— Можеш ли да спреш, Мари, докато намерим някое по-спокойно място?

— На търпение ме научи човекът, чийто живот зависеше от това двайсет и четири часа в денонощието.

— Боже мой. Гладна ли си?

— Умирам от глад. Това всъщност е част от историята. Докато ти си тук и ме слушаш, можем ли да поръчаме?

— Избягвай „Неясна същност“, много е препържено. Макар че паницата я приготвят по най-добрия начин в Хонконг. Можеш ли да почакаш, Мари? Ако искаш, да отидем на друго място?

— Мога да чакам, Кетрин. Цял живот съм го правила. Половин час няма да бъде от голямо значение. Освен това, ако не ям преди това, няма да ме разбереш.

— Зная. Това е част от историята.

Седяха една срещу друга в апартамента на Стейпълс от двете страни на маса за кафе, върху която стоеше пълен чайник.

— Мисля — каза Кетрин, — че това, което току-що чух, може да бъде наречено най-безсрамната злоупотреба със служебно положение, за която съм чувала след трийсетгодишна практика в министерството. Освен ако по някакъв начин действията са невероятно погрешно изтълкувани.

— Казваш, че не ми вярваш, така ли?

— Напротив, скъпа, ти нямаше да можеш да го измислиш. Съвсем права си. Цялата проклетата история е пълна с нелогична логика.

— Не съм казала това.

— Нямаше нужда да го казваш, то си личи.

— Има човек, който убива и който твърди, че е Джейсън Борн — ролята, която Дейвид игра три години.

— Убиецът си е убиец, без името, което използва, да има някакво значение. Независимо дали е Чингис хан или Джак Изкормвача, ако искаш Карлос Чакала или дори атентаторът Джейсън Борн. Капаните за тези хора се поставят със съгласието на всички ловци.

— Не те разбирам, Кетрин.

— Тогаваше слушай, скъпа моя. Помниш ли, когато дойдох при теб за опреснителния курс, отнасящ се до Общия пазар и търговията с Изтока?

— Да. Всеки пригответи вечеря. Твоята беше по-добра.

— Така беше. Но това, за което наистина бях там, беше да убедя познатите ми от Източния блок, че мога да използвам променливия курс на валутата, така че покупки, направени от нас, да им носят несравнимо по-голяма печалба. Направих го. Москва беше бясна.

— По дяволите, Кетрин, каква връзка с мен има всичко това?

Стейпълс я погледна, като отново в нежното ѝ държание се долавяше някаква твърдост.

— Нека бъда по-ясна. Ако си мислила за това изобщо, сигурно си предположила, че съм дошла в Отава, за да се сдобия с по-солидни познания за европейската икономика. От една страна, беше вярно, но не беше истинската причина. Всъщност бях там, за да се науча да използвам променливия курс на различните валути и да предлагам договори, носещи възможно най-голямо преимущество на нашите потенциални клиенти. Когато немската марка скочеше, продавахме я за франкове, гулдени или каквото и да е. Това беше вписано в самите договори.

— Това едва ли е било самоцелно.

— Не търсехме печалба, а отваряхме пазари, които бяха затворени за нас. Печалбите щяха да дойдат по-късно. Ти беше много ясна, когато излагаше теорията за промените в курса. Проповядваше техните злини, а аз трябваше да се науча да бъда нещо като дявол — в служба на доброто наистина.

— Е да, прие моите съвети, за да ги използваш за цел, която ми беше неизвестна.

— Очевидно трябваше да скрия намеренията си.

— Но какво общо има всичко това с нещата, които ти казах?

— Замириса ми на развалено, а нюхът ми е доста остър. Така както аз имах скрит мотив, за да дойда при теб в Отава, който и да е застанал насреща ти сега, той има по-дълбока причина от залавянето на човека, представящ се за твой съпруг.

— Защо мислиш така?

— Съпругът ти пръв го е разбрал. Това е преди всичко работа за полицията и е съвсем нормално да бъде така. Дори работа за международната полиция, за бъдещата дълбоко уважение разузнавателна мрежа на Интерпол. Те са много по-квалифицирани в тези неща, отколкото Външното министерство, посолствата, ЦРУ или МИ-6. Разузнавателните клонове в чужбина не се занимават с криминални престъпници, не могат да си позволят да тичат след обикновени убийци. Боже мой, повечето от тия задници биха унищожили всички прикрития, които са успели да си създадат, ако се намесеха в полицейската работа.

— Макалистър говореше обратното. Твърдеше, че най-добрите кадри от щатското и британското разузнаване работят по въпроса. Каза, че причината за всичко е опасността убиецът, който се представя за Дейвид, да убие по една високопоставена политическа личност от всяка страна и да създаде предпоставки за война в престъпния свят, с което статутът на Хонконг ще бъде поставен в опасност. Пекин ще вземе бързи мерки и ще завладее територията, като използва за претекст договора за 97-а. „Източният човек не прощава на непослушното дете“ — това бяха думите му.

— Неприемливо и невероятно! — отвърна Кетрин Стейпълс. — Или вашият заместник-секретар е лъжец, или има коефициента на интелигентност на папрат! Той ти е изредил всички причини защо нашите разузнавателни служби трябва да стоят настрана и да не си цапат ръцете! Дори намек за тайни действия би бил фатален. Това ще разсърди веднага дивите момчета от Централния комитет. Не вярвам и дума от това, което ти е казал той. Лондон никога няма да го позволи, още по-малко пък ще спомене името на някой от специалните отдели.

— Кетрин, лъжеш се. Не чу какво ти казах. Човекът, който отлетял за Вашингтон заради досието на „Тредстоун“, е бил англичанин, и то от МИ-6. И е бил убит заради това досие.

— Чух те много добре. Но не вярвам. Освен всичко друго Външното министерство ще настоява цялата тази каша да остане единствено за полицията. Няма да пуснат човек от военното разузнаване в един и същи ресторант с детектив трети разряд дори на улица „Фуд“. Повярвай ми, скъпа, зная какво говоря. Това са много деликатни времена, в които не може да се шикалкави. Особено що се отнася до една официална разузнавателна организация. Тя не може да си губи времето със залавянето на убиец. Не, причината, поради която си била принудена да дойдеш тук и за която те е последвал съпругът ти, е съвсем друга.

— Каква е тя, за Бога! — възкликна Мари, като скочи от стола си.

— Може би в играта има и друг.

— Кой?

— Това не мога да кажа.

Последва тишина. Всяка от двете жени обмисляше думите, които беше казала другата.

— Кетрин — рече Мари след малко. — Приемам логиката на всичко, което каза, но ти спомена също, че всичко изобилства от нелогични моменти. Предположи, че хората, които ме задържаха, не са убийци или престъпници, а бюрократи, изпълняващи заповеди, които не разбират, работата им за правителството е изписана на челата им, тя личи в уклончивите им обяснения и дори в тяхната загриженост за мен. Зная, че смяташ Макалистър за лъжец или глупак, но предположи все пак, че той е именно лъжец, а не глупак. Ако приемем нещата в този им вид, а аз смятам, че е точно така, тогава вече става дума за две правителства, действащи по взаимно съгласие. И какво следва от това?

— Тогава още в самото начало в плана е залегнало някакво зло — каза тихо старши служител Кетрин Стейпълс.

— И то е надвиснало над моя съпруг?

— Ако ти се окажеш права, да.

— Възможно е, нали?

— Дори не искам да помислям за това.

15.

Седемдесет километра на югозапад от Хонконг, отвъд островите в Южнокитайско море, се намира полуостров Макао — португалска колония, но само на думи. Корените ѝ се намират в Португалия, но притегателната сила, която има това място днес със състезанията за Голямата награда, с яхтите и казината, се базира на лукса и високия стандарт, търсен от богатите европейци. Но грешка не трябва да има. Територията е китайска. Управлява се от Пекин.

Никога! Само не Макао! Заповедта ще бъде мигновена, а изпълнението още по-бързо! Жена ви ще умре!

Но убиецът беше в Макао и Хамелеона трябваше да влезе в тази джунгла.

Разглеждайки лицата и вирайки се по тъмните ъгли на малката претъпкана чакалня, Борн се придвижи с тълпата навън към кея на кораба на въздушна възглавница, потеглящ за Макао. Пътуването щеше да отнеме около час. Пътниците можеха да бъдат разделени на три отделни категории: прибиращи се у дома жители на португалската колония — в по-голямата си част китайци, които прекарваха времето си в мълчание; професионални комарджии с всякакъв цвят на кожата, които разговаряха и непрестанно се оглеждаха наоколо, за да преценят съперниците си; и среднощни гуляйджии — необуздани, шумни туристи, всички те бели, а много от тях пияни, със странни шапки и пъстри летни ризи.

Беше тръгнал от Шенцзен, после взе влака от Ло Уо за Кулон. Мисълта му течеше бавно и се чувстваше емоционално изразходван от изморителното пътуване. Убиецът самозванец беше толкова близо! Потресаващо беше откритието, че този терорист, този мит, който всъщност не беше никакъв мит, а брутален убиец, имаше връзка с Народната република. Усложнение, което Дейвид не желаше. Всичко това нямаше нищо общо с Мари и с него, а те двамата бяха единственото нещо, което го интересуваше. Единственото! Джейсън Борн, хвани човека от Макао!

След като се върна на полуострова, той спря пред Уърлд Сентър, откъдето купи тъмно найлоново яке до кръста и чифт морскосини кецове с тежки подметки. Тревогата на Дейвид Уеб беше непреодолима. Джейсън Борн правеше планове, без да има предвид нещо конкретно. Поръча лека вечеря в стаята си и хапна, вперил безучастен поглед върху възглавницата и затвори очи за малко. Отнякъде дойдоха думите: „Почивката е оръжие. Не забравяй това.“ След петнайсет минути Борн се събуди.

Джейсън си бе купил билет за осем и половина от гарата Цим Ша Цуй. За да е сигурен, че не го следят — а трябваше да бъде напълно сигурен, той стигна до кея на ферибота за Макао, като смени три таксита, а остатъкът от четвърт миля извървя пеш. Тогава дойде моментът на ритуала, за който той дълго бе тренирал. Споменът за самите тренировки беше избледнял, но не и практиката. Той се сля с тълпата пред чакалнята, като се концентрира върху движенията на хората зад него, търсейки лице, което е видял момент преди това, лице на човек, издаващо особена напрегнатост, нечий чифт очи, отправени към него. Такова нямаше. Но от това зависеше животът на Мари, затова той повтори ритуала още веднъж, приключвайки вътре в слабо осветената чакалня, изпълнена с пейки, които гледаха към пристанището. Той продължи да търси някакво напрегнато лице, глава, която се обръща към него, или извъртане на тяло. Отново нямаше такова. Беше готов да тръгне за Макао.

Седна на място в задната част на ферибота близо до прозореца и наблюдаваше как светлините на Хонконг и Кулон изчезваха, докато от тях остана само далечно сияние в тъмното азиатско небе. Нови светлини се появяваха и изчезваха, докато корабът набираше скорост и преминаваше покрай външните острови, принадлежащи на Китай. Той си представи мъже в униформа, гледащи през инфрачервени телескопи и бинокли, без да са сигурни в онова, което търсят, но със заповед да наблюдават всичко. Планините на Новите територии се изправиха застрашително, като лунната светлина, надзъртаща зад върховете, подчертаваше красотата им, но и предупреждаваше: „Трябва да спреш дотук. Оттук нататък ние сме различни.“ Но това не беше точно така. Хората търгуваха със стоките си по площадите на Шенцзен. Занаятчиите преуспяваха, чифликчиите колежа животните си и живееха толкова добре, колкото и образованите класи в Пекин и Шанхай, дори

в повечето случаи и по-добре... Китай се променяше с недостатъчно бързи за Запада темпове и, разбира се, все още си оставаше старият параноичен гигант, но все пак децата с подути от глад стомаси, които бяха толкова често срещани преди години, днес изчезваха. Много от хората на върха на социалната йерархия бяха дебели, но и по полетата нямаше умираци от глад. Прогресът беше налице, помисли си Дейвид, независимо дали светът одобряваше средствата, с които се постига.

След малко корабът намали скоростта. Премина през отвора между две скали, които бяха част от изкуствен риф, осветен от прожектори. Бяха в Макао и Борн знаеше какво трябва да направи по-нататък. Той се изправи, извини се на човека до него и тръгна по пътеката, където група американци, струпани около местата си, пееха очевидно репетирано изпълнение на „Мистър Сандман“.

Бум, бум, бум, бум...

Мистър Сандман, изпей ми една песен.

Бум, бум, бум, бум...

О, Мистър Сандман...

Бяха весели, но без да бъдат необуздани. Друга група туристи, по говора им личеше, че са немци, насърчаваха американците и в края на песента изръкопляскаха.

— Gut!

— Sehr gut!

— Wunderbar!

— Danke, meine Herren. — Американецът, стоящ най-близо до Джейсън, направи поклон на немците. Завърза се кратък приятелски разговор между двете групи, немците говореха английски, а американците им отговаряха на немски.

— Това ми напомня за дома — каза Борн на човека до него.

— Я, сънародник! Тоя песничка се отнася и за теб, приятел. Някои от тези стари парчета са страхотни, нали? Кажи, от групата ли си?

— Коя група?

— „Хъниуел-Портър“ — отговори мъжът, назовавайки нюйоркската рекламна агенция.

— Не, страхувам се, че не.

— Не си мислех така. Само около трийсет души сме заедно с австралийците и мислех, че познавам всички. Ти откъде си? Името ми е Тед Мадър и съм от Лос Анджелис.

— Аз съм Хауърд Крюет, учител от Бостън.

— О, нека ти покажа човек от твоя край. Хауърд, представям ти Бинтаун Бърни. — Мадър се поклони отново, този път на човек, отпуснат назад в стола си до прозореца. Беше със затворени очи и отворена уста. Очевидно беше пиян, а на главата му имаше килната бейзболна шапка. — Недей да му говориш, няма да те чуе. Бърнард Мозъка работи в нашия офис в Бостън. Трябваше да го видиш преди три часа, облечен в костюм „Дж. Прес“, с раирана вратовръзка, показалка в ръка и около дузина диаграми, които само той разбира. Е, това е последната ни вечер тук.

— Утре тръгвате обратно?

— С вечерния полет. Така ще имаме време да се възстановим.

— Защо избрахте Макао?

— Пристрастие към хазарта. Ти почитател ли си?

— Мисля да опитам. Господи, тая бейзболна шапка на „Ред Сокс“ ме изпълва с носталгия! „Ред Сокс“ могат да спечелят шампионата, а до това пътуване не съм пропуснал нито една тяхна среща!

— А пък аз се съмнявам, че на Бърни ще му липсва тази шапка!

— Рекламният агент се засмя, наведе се и издърпа шапката от главата на Бърнард Мозъка. — Заповядай, Хауърд, сложи си я. Ти я заслужаваш!

Корабът застана на пристана. Борн слезе и мина през емиграционната служба заедно с момчетата от „Хъниуел-Портър“ като един от тях. Докато слизаха по стръмната циментова стълба, водеща към облицованата с афиши чакалня, Джейсън, дръпнал козирката на шапката си ниско, забеляза човек, застанал до лявата стена. Държеше в ръката си снимка и изучаваше лицата на пристигащите. Борн знаеше, че лицето на снимката е неговото. Изсмя се на една от забележките на Мадър, докато придържаше Бърни от едната страна.

„Удобният случай ще се предостави. Използвай момента.“

Улиците на Макао бяха почти толкова ярко осветени, както и тези на Хонконг, но онова, което липсваше, беше усещането за

премного хора, струпани на минимална площ.

Джейсън се отдели от групата на „Хъниуел-Портър“ и намери такси, чийто шофьор сигурно беше тренирал, наблюдавайки състезанията за Голямата награда. Закара го до казиното „Кам Пек“ въпреки възраженията си.

— За вас „Лисабон“, не „Кам Пек“! „Кам Пек“ за китайци! Dai sui! Fan tan!

— „Кам Пек“, cheng nei — каза Борн, като прибави „моля“ на кантонски.

Казиното беше тъмно. Въздухът бе влажен и мръсен, а виещият се цигарен дим около лампите — сладникав и остър. Той отиде до бара, взе високо столче и седна. Наведе се към бармана и му заговори на китайски, като бейзболната шапка хвърляше сянка върху лицето му. Поръча си питие и когато то дойде, той остави на бармана щедър бакшиш в хонконгски пари.

— Mgoi — каза облеченият в бяла престилка мъж, като изказваше благодарността си.

— Нуо — каза Джейсън и помахаше с ръка.

„Отнасяй се с хората любезно и създай контакт възможно най-бързо. Особено ако си на непознато място, където може да се появи враждебност.“

Той се завъртя на стола и погледна към масите. Очите му се спряха на онази, до която се полюшваше табелка с цифрата 5. Отново се обърна към бара и извади от джоба си бележник и писалка. Откъсна една от страниците и на нея написа телефонния номер на хотел в Макао, който беше запомнил от списанието „Вояджър“, което раздаваха на кораба. Написа име, за което се сещаше само в случай на нужда, и прибави следното: „Не съм приятел на Карлос.“

Смъкна чашата си под нивото на бара, разля съдържанието и поиска от бармана второ. Този път той беше по-щедър отпреди.

— Mgoi saai — благодари отново човекът и се поклони.

— Msa — каза Борн и пак помахаше с ръка, но изведнъж я спря и направи сигнал на бармана да остане там, където е. — Ще ми направиш ли една малка услуга? — го попита той на неговия език. — Няма да ти отнеме повече от десет секунди?

— Каква е тя, сър?

— Занеси тази бележка на човека, който раздава картите на маса номер 5. Той е стар приятел и искам да знае, че съм тук. — Джейсън сгъна бележката и му я подаде. — Ще ти платя за услугата.

— За мен е голяма чест, сър.

Борн наблюдаваше. Човекът, който раздаваше картите, взе бележката, отвори я и я пхна под масата. Чакането започна.

То сякаш беше безкрайно. На смяна дойде нов барман. Раздавачът на карти отиде на друга маса и два часа по-късно той също беше сменен. След още два часа друг дойде да раздава картите на пета маса. Подът под мястото на Борн бе обилно полят с уиски. Той си поръча кафе; часът бе два и десет сутринта. След още час щеше да отиде до хотела, чийто телефонен номер беше изписал на бележката, и да вземе стая. Умираще за сън.

Изведнъж се оживи. Всичко вървеше като по ноти! Една китайка, облечена като проститутка, влезе и отиде до маса номер 5. Заобиколи играчите и стигна до десния ъгъл, където беше крупнето. Тя му заговори бързо, той бръкна под масата и скришом ѝ подаде бележката. Тя кимна и тръгна към изхода на казиното.

„Разбира се, той самият не се появява. Използва курви от улицата.“

Борн напусна бара и тръгна след жената. Навън в тъмната улица, по която имаше някакви хора, но според стандартите на Хонконг бе твърде пуста, той вървеше на около петдесетина стъпки зад нея, като спираше, за да погледне във витрината на някой магазин и след това бързо да тръгне напред, сякаш не искаше да я изгуби.

„Не се подвеждай по първия, който приема щафетата. Може просто да е сиромаш, на който му трябват пари и който не знае нищо. Същото би могло да се каже и за втория или третия. Ще разпознаеш истинския човек. Той ще бъде различен.“

Прегърбен старец се приближи до момичето. Телата им се допряха и тя изпищя, като бързо му подаде бележката. Джейсън се престори на пиян и се обърна, за да се заеме с втория човек.

След четири преки се натъкна на истинската връзка. Човекът наистина беше различен — нисък, добре облечен китаец, с широки рамене и тясна талия, които говореха за сила. Бързината на движенията, с които плати на стареца, и пъргавите му крачки, докато пресичаше улицата, бяха предупреждение за всеки противник. За Борн

това беше покана, на която не можеше да устои; човекът беше посредник с пълномощия, следа, която щеше да го заведе до Французина.

Джейсън пресече тичешком улицата, беше на около двайсет метра зад човека и започваше да губи почва. Не виждаше смисъл да се крие повече и премина в бяг. След секунди беше вече точно зад мъжа, който все още не го беше забелязал заради кецовете, които заглушаваха стъпките му. Пред тях пътят се стесни в алея, врязваща се между две високи сгради, чиито прозорци бяха тъмни. Трябваше да действа бързо и по такъв начин, че да не предизвика суматоха, да не даде и най-малкия повод на минувачите да се развикат или да се обадят в полицията. В това отношение шансът бе на негова страна; повечето от хората, които се лутаха наоколо, бяха или пияни, или дрогирани, които с нетърпение искаха да се приберат у дома. Мъжът стигна до началото на алеята. Сега!

Борн заобиколи човека отдясно.

— Французина! — каза той на китайски. — Имам новини от Французина. Бързо! — Той изтича по алеята и на мъжа, широко отворил очи от преживения стрес, не му остана нищо друго, освен да го последва в нямо изумление. Сега!

Джейсън го нападна, като изскочи внезапно от тъмнината, хвана лявото му ухо и силно го изви, като с това принуди посредникът да се приближи съвсем плътно до него. Издигна коляното си и го опря в гръбнака му, а ръката си уви около шията на мъжа. Борн го изтласка навътре в алеята и силно го удари в сгъвката на крака, така че той падна и се превъртя. Съвзе се и погледна нагоре към Борн.

— Ти! Това си ти? — Човекът се взря по-продължително. — Не — каза той изненадващо успокоен. — Не си същият.

Без предупреждение китаецът вдигна двата си крака, изтласка ги напред и цялото му тяло описа движение, подобно на камшик, докато той застана, здраво стъпил на двата си крака. Джейсън усети разкъсващ удар в коремната област, след което ръцете на другия се впиха в лявото му бедро и Джейсън загуби равновесие.

Това, което последва, беше борба между зверове, между двама тренирани палачи. Всяко движение се изпълняваше с точност, всеки удар можеше да бъде смъртоносен, ако се стовареше с пълната си сила. Единият се бореше за живота си, другият за оцеляване и избавление на

жената, без която не можеше да живее — без която не би живял. Накрая силата, тежестта и мотивът, по-важен и от самия живот, надделяха.

Вплетени един в друг, потни и изранени, с кървящи уста и очи, двамата се търкаляха в тъмнината. Борн направи ключ около врата на китаеца и впи коляно в гърба му. Десният му крак се уви около глезените на противника и силно ги стегна.

— Знаеш какво следва! — прошепна Джейсън, докато се бореше за въздух. Оставяше паузи между китайските думи, за да наблегне на казаното. — Един удар, и край с гръбнака ти. Не е особено приятен начин за умирање. А и няма защо да умираш. Би могъл да живееш с повече пари, отколкото ще спечелиш от Французина през целия си живот. Имаш думата ми, че Французина и неговият наемник няма да се задържат още дълго. Направи избор. Сега! — Джейсън го притисна и вените на врата му изскочиха, сякаш щяха да се пръснат.

— Да! Да! — извика мъжът. — Ще живея!

Те седнаха в тъмната алея, облегнаха се на стената и запалиха по цигара. Разбра се, че човекът говореше английски перфектно, който беше научил от монахините в Португалското католическо училище.

— Много си добър — каза Борн, изтривайки кръвта от устата си.

— Аз съм шампионът на Макао. Затова ми плаща Французина. Но ти се оказа по-добър. Аз съм опозорен и нищо вече не може да промени това.

— Не, не си. Работата е в това, че знам малко повече мръсни номера от теб. Не си могъл да ги научиш там, където са те обучавали, пък и не би трябвало.

— Но аз съм млад! А ти не си.

— На твоє място не бих говорил така. Освен всичко друго съм в много добра форма благодарение на моя мил доктор, който ми казва какво да правя. На колко години мислиш, че съм?

— На трийсет.

— Така е.

— Това е старост.

— Благодаря.

— Освен това си много силен, много тежък, но има нещо повече. Аз съм нормален. Ти не си!

— Може би. — Джейсън изгаси цигарата си върху настилката. — Да поговорим разумно — каза той и извади от джоба си пари. — Зная какво говоря. Ще ти платя добре. Къде е Французина?

— Всичко е разбалансирано.

— Какво имаш предвид?

— Равновесието е много важно нещо.

— Знам това, но не те разбирам.

— На нещата им липсва хармония и Французина е ядосан. Колко ще ми платиш?

— А ти какво ще ми кажеш в замяна?

— Мястото, където Французина и неговият убиец ще бъдат утре вечер.

— Десет хиляди американски долара.

— Агуа!

— Но само ако ме заведеш дотам.

— Оттатък границата е!

— Имам виза за Шенцзен. Срокът ѝ изтича след три дни.

— Може и да помогне, но е незаконна за гуангдонгската граница.

— Тогава ти измисли как да стане. Десет хиляди долара, американски.

— Ще го измисля. — Посредникът млъкна, вперил поглед в парите в ръката на американеца. — Мога ли да получа това, за което, струва ми се, вашата дума е предплата?

— Петстотин долара, не повече.

— Договарянето на самата граница ще е много по-скъпо.

— Обади ми се. Аз ще донеса парите.

— Да ти се обадя къде?

— Вземи ми стая в хотел, тук някъде, в Макао. Ще сложа парите в трезора ѝ.

— „Лисабон“.

— Не, не „Лисабон“. Там не мога да отида. Някое друго място.

— Няма проблем. Помогни ми да стана... Не! За достойнството ми ще е по-добре, ако го направя сам.

— Така да бъде — каза Джейсън Борн.

Кетрин Стейпълс седеше на бюрото си и все още държеше телефонната слушалка в ръка. Погледна я разсеяно и я постави на

телефона. Разговорът, който беше провела току-що, я изуми. Тъй като в Хонконг в момента нямаше действаща канадска разузнавателна служба, служителите от Външния отдел развиваха свои собствени източници в хонконгската полиция за случаите, в които се нуждаеха от точна информация. Тези случаи касаеха неизменно интересите на канадските граждани, пребиваващи или преминаващи през колонията. Проблемите им се простираха от арестуваните до нападнатите, от измамените до извършителите на измама. От друга страна, присъстваха по-дълбоки интереси, отнасящи се до сигурността и шпионажа, като първият имаше за цел да подсигурия посещенията на висши правителствени служители, вторият съдържаше средства за борба срещу електронни подслушвателни системи и получаването на секретна информация чрез изнудване на хора от консулския персонал. Общозвестно беше, че агенти от Източния блок и фанатично религиозния Среден изток използват наркотици и проститутки в стремежа си да стигнат до секретни сведения на вражеските правителства. И в тази област Стейпълс свърши най-добрата си работа на територията. Спаси кариерите на две аташета от собственото ѝ консулство, а също и на две американски и три британски. Снимките на хора от персонала с компрометиращо съдържание бяха унищожени заедно с негативите, а изнудвачите, изгонени от колонията със заплаха не само от разобличаване, но и от физическо насилие. Веднъж служител от иранското посолство ревеше от възмущение по телефона, като я обвиняваше, че се бърка в работите на много по-високи инстанции. Тя изслуша глупака, доколкото можеше да понесе носовия му говор, и след това прекъсна разговора с кратката реплика: „Не знаехте ли, че Хомейни обича малки момченца?“

Всичко това стана възможно благодарение на връзката ѝ с прехвърлящия средна възраст английски вдовец, пенсиониран от Скотланд Ярд, за да стане шеф на Управлението по колониалните въпроси в Хонконг. На шейсет и седем години Ян Балантайн бе приел факта, че кариерата му в Скотланд Ярд е приключила, но не и използването на професионалните му умения. Беше изпратен в Далечния изток, където отърси местния разузнавателен отдел от полицията и спокойно сформира една максимално ефективна организация, която знаеше повече за подземния свят на Хонконг от която и да било друга агенция на територията, включително МИ-6.

Кетрин и Ян се бяха срещали на онези скучни обеда, изисквани от консулския протокол, и след дълъг разговор, изпълнен с остроумия и преценка на своя партньор, Балантайн се беше навел напред и казал просто: „Мислиш ли, че все още имаме сили да го направим, старо момиче?“

— Да опитаме — беше му отговорила тя.

Опитаха. И много им хареса. Ян влезе като постоянен гост в живота на Стейпълс без никакъв сериозен ангажимент. Те се харесваха и това беше достатъчно.

И Ян Балантайн тъкмо беше отрекъл всичко, което заместник държавният секретар Едуард Макалистър беше казал на Мари Уеб и нейния съпруг в Мейн. В Хонконг нямаше човек на име Йо Минг, а безпогрешните му източници в Макао го бяха уверили, че не е имало никакво двойно убийство — на жената на човек от Тай Пей и на контрабандист на наркотици в хотел „Лисабон“. Такива убийства не е имало от оттеглянето на японските окупационни сили през 1945 г. Срещали се многобройни намушквания и десетки огнестрелни рани около масите в казината, както и доста смъртни случаи в хотелските стаи, причинени от свръхдоза наркотици, но не и такъв инцидент, описан от информатора на Стейпълс.

— Планина от лъжи, скъпа моя Кети — каза Ян. — С каква цел, не мога да ти кажа.

— Източникът ми заслужава доверие, скъпи. На какво ти мирише цялата тая работа?

— На гнило. Някой е поел голям риск за осъществяването на още по-голяма цел. Разбира се, той самият се прикрива, човек може тук да си купи всичко, включително и мълчание. А цялата тази история е пълна измислица. Нещо друго имаш ли да ми кажеш?

— Предположи, че всичко води към Вашингтон, а не към Великобритания.

— Тук не съм съгласен. За да се стигне чак дотам, Лондон също трябва да бъде замесен.

— Не е никак логично.

— От твоя гледна точка, Кети. Не познаваш тяхната. Мога да ти кажа, че този маниак Борн ни държи всички в много неизгодно положение. Една от жертвите му е човек, за когото никой няма да обели дума. Дори аз няма да ти кажа, скъпа моя.

— Ще ми кажеш ли, ако ти поднеса още информация?

— Вероятно не, но опитай.

Стейпълс седна на бюрото и обмисли думите му.

„Една от жертвите му е човек, за когото никой няма да обели дума.“

Какво искаше да каже Балантайн? Какво изобщо ставаше? Защо бивш канадски икономист се оказа в центъра на разигралата се драма?

Въпреки всичко тя беше в безопасност.

Посланикът Хавиланд с чанта в ръка устремено влезе в офиса на „Виктория Пийк“ и Макалистър скочи от стола си, за да го освободи за своя началник.

— Стой където си, Едуард. Какви новини имаш?

— Страхувам се, че никакви.

— Господи, само това не исках да чуя!

— Съжалявам.

— Къде е умствено изостаналият кучи син, който позволи всичко това да се случи?

Макалистър пребледня, а майор Лин Уенцзу, когото Хавиланд не беше забелязал, стана от канапето, облегнато на черната стена.

— Аз съм умствено изостаналият кучи син, китаецът, който позволи всичко това да се случи, господин посланик.

— Няма да се извиня — каза Хавиланд, като се обърна. — Вашите вратове се опитваме да спасим, не нашите. Нас ще ни бъде, а вас няма.

— Нямам привилегията да ви разбирам.

— Вината не е негова — запротестира заместник-секретаря на Държавния департамент.

— А ваша ли е? — изкрещя посланикът. — Бяхте ли отговорен за нейната охрана?

— Отговорен съм за всичко тук.

— Това е много християнско от ваша страна, мистър Макалистър, но ние не четем пасаж от Светото писание в неделното училище.

— Отговорността беше моя — намеси се Лин. — Аз приех задачата и се провалих. Казано просто, жената ме надхитри.

— Вие сте Лин от Специалния отдел, нали?

— Да, господин посланик.

— Чувал съм добри неща за вас.

— Сигурен съм, че сегашното ми представяне ги обезсмисля.

— Известно ми е, че тя е надхитрила и един много способен лекар.

— Така е — потвърди Макалистър. — Един от най-добрите интернисти на територията.

— Англичанин — добави Лин.

— Това не беше необходимо, майоре. Всичко друго, с изключение на „китаец“, което сам отнесе към себе си. Не съм расист. Светът още не го знае, но вече няма време за тези глупости. — Хавиланд отиде до бюрото, сложи отгоре чантата си с документи, отвори я и извади дебел кафяв плик с черни ръбове. — Искате досието на „Тредстоун“. Ето го. Няма нужда да казвам, че не може да се изнася от тази стая и че когато не го четете, трябва да се заключва в сейфа.

— Искам да започна веднага, ако е възможно.

— Мислите, че ще откриете нещо вътре?

— Не знам къде другаде да търся. Между другото се преместих в офиса на долния етаж. Сейфът е тук.

— Чувствай се свободен да влизаш и излизаш — отвърна дипломатът. — Какво си казал на майора?

— Само това, за което бях инструктиран. — Макалистър погледна Лин Уенцзу. — Често се оплаква, че не знае достатъчно. Може би е прав.

— Положението ми не позволява да предявявам подобни претенции, Едуард. Лондон беше твърд, господин посланик. Естествено, аз приемам условията.

— Не искам от вас да приемате нищо, майоре. Искам да ви видя така изплашен, както никога не сте били. Нека оставим мистър Макалистър на заниманието му, а ние да се поразходим. Докато влизах, забелязах голяма, красива градина. Ще ме последвате ли?

— За мен ще е привилегия.

— А, това е под въпрос, но е необходимо. Трябва да ме разберете добре. Длъжен сте да намерите тази жена!

Мари стоеше до прозореца в апартамента на Кетрин Стейпълс и наблюдаваше улицата долу. Тя беше изпълнена с хора както винаги. Прииска ѝ се да излезе и да тръгне в анонимност по тези улици, сред тези тълпи, да отиде пред „Ейжън Хаус“ с надеждата да открие Дейвид. Поне щеше да върви, да се оглежда, да слуша и да се надява, няма да е сама с мислите си и пред прага на лудостта. Но не можеше да излезе. Беше дала дума на Кетрин. Обещала ѝ беше да стои вътре, да не пуска никого и да вдига телефона само ако той позвъни три пъти, като между първия сигнал и вторите два има интервал. Това щеше да е Стейпълс.

Скъпа Кетрин, способна Кетрин, изплашена Кетрин. Тя се опита да скрие страха си, но той прозираше зад резките ѝ въпроси, реакциите ѝ при отговорите, очите ѝ, стрелкащи се напосоки. Мари разбра, че знанията на Стейпълс за тъмния свят на Далечния изток бяха изчерпателни, а когато такъв информиран човек се опитва да скрие страха си след онова, което беше чул, историята беше много сложна, отколкото тя си мислеше.

Телефонът. Иззвъня веднъж, след това още два пъти. Мари изтича до масата при канапето и го вдигна.

— Да?

— Мари, когато онзи лъжец Макалистър е говорил с теб и съпруга ти, е споменал за кабаре в Цим Ша Цуй, ако си спомням добре. Права ли съм?

— Да, така беше. Каза, че е станало с узи — това е автоматична...

— Знам какво е, скъпа. И се предполагаше, че същото оръжие е било използвано при убийството на онази жена и любовника ѝ в Макао, нали така?

— Да.

— А той каза ли нещо за хората, които са били убити в кабарето в Кулон? Изобщо спомена ли нещо?

Мари се замисли.

— Мисля, че не. Обърна внимание единствено на оръжието.

— И си сигурна?

— Да, иначе бих се сетила.

— Сигурна съм, че би се сетила — съгласи се Стейпълс.

— Мислено съм се връщала към този разговор сигурно хиляда пъти. Ти научи ли нещо?

— Да. Убийството, което Макалистър ти е описал, не е ставало изобщо в хотел „Лисабон“.

— То било потулено. Банкерът платил за това.

— Това е или най-громавата операция, за която съм чувала, или брилянтно замислен план, имащ за цел да въввлече съпруга ти по начини, за които той не би се сетил. Подозирам, че е второто.

— С каква цел ми казваш това?

— Днес следобед на летище Кай Так пристигна един човек, политически деец, който винаги е бил много повече от дипломат. Всички ние знаем това, но светът не знае. Пристигането му фигурираше във всичките ни разпечатки. Когато медиите се опитали да вземат интервю, той ги отклонил с думите, че е дошъл да прекара почивката си в любимия Хонконг и не желае да го безпокоят.

— Е?

— Той през целия си живот не е ходил на почивка.

Макалистър изтича в оградената със стени градина, украсена с решетки, по които се увиваха растения, с дълги лехи от рози и езерца със скали. Беше сложил досието на „Тредстоун“ в сейфа, но думите от него се бяха запечатали в ума му. Но къде бяха те?

Ето ги! Седяха на две каменни пейки под една череша. Лин седеше приведен напред и сякаш хипнотизиран. Макалистър не се съдържа и премина в бяг. Останал без дъх, той се изправи пред майора от Специалния отдел на МИ-6.

— Лин! Когато жената на Уеб говори с мъжа си — онзи разговор, който ти прекъсна, — какво точно му каза тя?

— Започна да говори за някаква улица в Париж, на която имало редици дървета, нейните любими дървета. Мисля, че каза това — отговори объркано Лин. — Очевидно се опитваше да му обясни къде се намира, но нищо не се получи.

— Нищо подобно! Когато ви разпитвах, вие също така казахте, че тя е намекнала на Уеб за „ужасните неща“, случили се на тази улица в Париж, или нещо подобно...

— Това бяха думите ѝ — прекъсна го майорът.

— И че тук всичко ще върви по-добре.

— Така каза.

— В посолството в Париж един човек е бил убит, човек, който се е опитал да им помогне.

— Какво искате да кажете, Макалистър? — прекъсна го Хавиланд.

— Редиците дървета са без значение, господин посланик, но не и нейното любимо дърво. Кленовото дърво, кленовият лист. Символът на Канада! В Хонконг няма канадско посолство, но има канадско консулство. Това е мястото на тяхната среща. Историята от Париж се повтаря!

— Не сигнализирахте ли на приятелските посолства и консулства?

— По дяволите! — избухна заместник-секретарят. — И какво трябваше да им кажа? Поел съм клетвата да мълча, не си ли спомняте?

— Съвсем прав сте.

— Не можете да вържете ръцете на всички ни, господин посланик — каза Лин. — Вие сте човек, когото безкрайно уважавам, но и на някои от нас би трябвало също да се окаже уважение, ако искаме да си вършим работата. Вие вече го направихте, като ми съобщихте това ужасно нещо — Шенг Чу Янг. Невероятно!

— Дискретността трябва да бъде абсолютна.

— Ще бъде — обеща майорът.

— Канадското консулство — каза Хавиланд. — Намерете пълния списък на персонала му.

16.

Телефонът звънна в пет часа следобед и Борн го очакваше. Не размениха имена.

— Уговорено е — каза човекът от другия край на линията. — Трябва да сме на границата малко преди девет вечерта, когато се сменя охраната. Визата ти за Шенцзен ще бъде разгледана и ще сложат печат. След като преминеш границата, ще те заведе до мястото.

— А на връщане? Ако това, което ми каза, е вярно и нещата вървят гладко, трябва да ме чака човек.

— Но няма да бъда аз. Ще те заведе до мястото, а след това те оставям.

— Това не решава проблема ми.

— На излизане не е така трудно, както на влизане, освен ако не те претърсят и открият някаква контрабанда.

— Няма да има такава.

— Тогава ти предлагам да се престориш на пиян. Не е рядко срещано. Има едно летище извън Шенцзен, което се използва от специални...

— Знам го.

— Сбъркал си самолета. Това също не се среща рядко. Разписанията в Китай са ужасни.

— Колко трябва за тази вечер?

— Четири хиляди в хонконгски пари и нов часовник.

— Дадено.

На около петнайсет километра от селото Гонгбей се издигат хълмове, които скоро се превръщат в ниски, гъсто залесени планини. Джейсън и бившият му противник от алеята в Макао вървяха по черния път. Китаецът спря и погледна нагоре към хълмовете.

— След пет или шест километра ще стигнем до едно поле. Ще го пресечем, за да стигнем до горите над него. Трябва да внимаваме.

— Сигурен ли си, че те ще са там?

— Аз предадох съобщението. Ако видим лагерен огън, значи са там.

— Какво беше съобщението?

— Че е изникнала необходимостта от съвещание.

— Защо трябва да е отсам границата?

— Единственият начин е този. Това също беше част от съобщението.

— Но ти не знаеш защо е така.

— Аз съм само куриерът. Нещата са разбалансиранни.

— Същото каза и снощи. Не можеш ли да обясниш какво значи това?

— Дори на себе си не мога да го обясня.

— Да не би защото съвещанието трябваше да се проведе тук? В Китай?

— Това е част от цялото.

— Нима има и нещо друго?

— Wen ti — каза водачът. — Въпроси, събудени от чувства.

— Мисля, че разбирам. — Джейсън разбираше. В него се бяха събудили същите въпроси, същите чувства, когато му стана ясно, че убиецът, който се наричаше Борн, се взеше в официална кола на Народната република.

— Беше твърде щедър с човека от охраната. Часовникът беше твърде скъп.

— Може отново да имам нужда от него.

— Тогава той може да е на друг пост.

— Ще го намеря.

— Сигурно ще продаде часовника.

— Чудесно. Ще му занеса друг.

Те тичаха приведени през високата полска трева, Борн следваше своя водач, като очите му постоянно блуждаеха по склона пред тях. Тъмнината все още не беше пълна. Ниски, бързо носещи се облаци захриха луната и погълнаха светлината, но през кратки интервали между тях проблясваха лъчи, които осветяваха околността. Те стигнаха до мястото, където склонът се издигаше нагоре и започваше изкачването. Китаецът спря и вдигна ръцете си.

— Какво има? — попита Борн.

— Трябва да вървим бавно и да не издаваме шум.

— Някакви патрули?

— Не знам — вдигна рамене водачът. — Няма хармония.

Тръгнаха напред през гъстата гора, като спираха при всеки крясък на обезпокоена птица и последвалия го плясък от крила. Глухият шум на гората поглъщаше всичко, щурците свиреха своята безкрайна симфония, отнякъде се обади бухал и друг му отговори, малки животинки пробягваха през шубраците. Борн и неговият водач стигнаха до края на дърветата, откъдето отново започваше открит склон с висока трева, след който се виждаха тъмните очертания на друга гора.

Имаше и нещо друго. Виждаше се светлина на върха на следващия хълм, там, където гората свършваше. Беше светлина от огън, от лагерен огън! Борн трябваше да запази самообладание, за да не хукне напред. Търпението сега беше всичко; неясни спомени го накараха да се довери на себе си, напомниха му, че той е най-добрият. Търпение. Щеше да прекоси полето и безшумно да се изкачи до края на гората, щеше да намери кътче, откъдето се виждаха ясно огънят и мястото на срещата. Ще чака, ще наблюдава, за да разбере кога да направи своя ход. Толкова често го беше правил — подробностите му се изплъзваха, но не и схемата. Някой щеше да се отдели от огъня и той щеше да се спусне след него безшумно като котка, докато дойде моментът.

„Мари, този път няма да се провалим. Чувствам се обладан от невероятна непорочност — знам, че звучи идиотски, но е истина... Мога да мразя със същата непорочност. Мисля, че идвам оттам... Три тела, облени в кръв, които се носеха по течението на реката, ме научиха да мразя. Кървав отпечатък от ръка върху една врата в Мейн ме научи да засиля тази омраза. Рядко изпадам в несъгласие с теб, любов моя, но в Женева ти грешеше, грешеше и в Париж. Аз съм убиец.“

— Какво става с теб? — прошепна китаецът, като приближи глава към Джейсън. — Не отговаряш на сигнала ми!

— Съжалявам, бях се замислил.

— И аз мислех — за нашия живот!

— Не се тревожи, вече можеш да ме оставиш. Виждам огъня. — Борн извади от джоба си парите. — По-добре да продължа сам. Сам човек се забелязва по-трудно, отколкото двама.

— Предположи, че има патрули. В Макао ти ме победи, но тук мога да ти бъда от полза.

— Ако има такива, целта ми е да хвана един от тях.

— Но защо, за Бога?

— Трябва ми оръжие. Не мога да рискувам да го пренасям през границата.

— Аіуа!

Джейсън му подаде парите.

— Всичко е тук. Девет хиляди и петстотин. Ако искаш, ги преброй. Имам малко фенерче.

— Човек не се съмнява в честността на този, който го е победил. Достойнството няма да позволи подобна несправедливост.

— Думите ти са чудесни, но един съвет от мен — не купувай диаманти от Амстердам със затворени очи. Хайде тръгвай сега, територията е моя.

— А това е моето оръжие — каза водачът и извади от колана си пистолет. — Използвай го, ако ти потрябва. Пълнителят е с девет патрона. Оръжието не е регистрирано.

— Ти пренесе това през границата?

— А ти донесе часовника. Щях да го пусна в някоя кофа за боклук, но когато подадох часовника на охраняващия, видях как лицето му се промени.

— Добре, благодаря. Но трябва да ти кажа, че ако си ме лъгал, ще те намеря. Запомни го.

Борн запълзя бавно, все по-бавно през участъка от висока трева, покрит с коприва, благодарен на найлоновото яке, което го пазеше. Инстинктивно разбра защо китаецът не искаше да дойде с него. Полето с високата трева беше най-логичното място, където можеха да се спотайват патрули. При всяко мръдване тревата се разлюляваше по характерен начин, затова придвижването му напред трябваше да става пълзешком, така, както повей на вятъра я накланяше настрани. Усети полъх от планината. Придвижи се напред и стигна на десет стъпки от пазача. Стъпка по стъпка Борн пълзеше към края на полето; сега застана на една линия с наблюдателя. Човекът гледаше в пространството пред него. Джейсън се придвижи с още една стъпка. Вече виждаше през стръковете. Пазачът погледна в другата посока. Сега!

Борн изскочи от тревата и се хвърли върху него. В паниката си пазачът инстинктивно замахна с приклада на пушката, за да се предпази. Джейсън грабна цевта, изскубна пушката и я стовари върху главата му. Мъжът се свлече на земята. Борн бързо го скри в тревата. С възможно най-малко движения Джейсън свали якето му, накъса на ивици ризата на гърба му и го върза така, че всяко движение, което направеше, щеше да стегне превръзката още повече. Устата му беше запушена, като ивицата плат беше стегната около главата.

Както и друг път Борн знаеше, че в подобни случаи не трябва да се избързва. Затова внимателно разгледа тялото на азиатца; в същия миг нещо го смути, нещо, което нарушаваше хармонията. Той очакваше да види пазача, облечен с униформата на китайската армия. Спомняше си добре мига, в който видя правителствената кола в Шенцзен, и знаеше кой е вътре. Но тук не го смути просто отсъствието на униформа, а дрехите на човека. Бяха евтини и мръсни, пропити с миризмата на мазна храна. Той се пресегна и отвори устата му; зъбите бяха малко и почернели. Какъв пазач беше този, какъв патрул? Това беше главорез — без съмнение опитен, — жесток престъпник от долнопробните квартали на Изтока, където цената на живота беше ниска, а той самият — без значение. А хората на това „съвещание“ боравеха с десетки хиляди долари. Цената, която те плащаха за един живот, беше прекомерно висока. Нещо беше „разбалансирано“.

Борн взе пушката и изпълзя от тревата. Не чуваше нищо освен шепота на горите. Тръгна нагоре по склона, като се движеше пъргаво и тихо. Вече не пълзеше, а стъпваше на колене и държеше цевта на пушката, в случай, че се наложеше да реагира бързо. Не можеше и да помисли за стрелба, освен ако, разбира се, животът му не зависеше от това. Стигна до края на гората и се плъзна безшумно зад една скала съвсем близо до мястото. Постави тихо пушката на земята, измъкна от колана си пистолета, който му беше дал китаецът, и надзърна зад скалата.

Сега видя онова, което очакваше да види още долу в полето. На около двайсет стъпки от самия огън стоеше изправен въоръжен войник в униформа. Беше застанал така, сякаш искаше да го видят, но не да го разпознаят. Това също беше необикновено. Мъжът погледна часовника си; чакането беше започнало.

То продължи почти час. Войникът изпуши пет цигари, Джейсън остана напълно неподвижен. И тогава моментът настъпи. Появи се втора фигура, която излезе от гората, като отстрани с ръце последните клони. Изведнъж без всякакво предупреждение от нощното небе се спуснаха огнени мълнии, изгарящи главата на Дейвид Уеб, парализиращи ума на Джейсън Борн.

Когато човекът се приближи до светлината на огъня, Борн изстена и стисна цевта на пушката, за да не извика или да не започне да стреля. Той стоеше пред подобие на самия себе си, привидение, което го дебнеше от години. Лицето приличаше на неговото, но все пак беше различно; може би така е изглеждало неговото лице преди хирурзите да го преправят на Джейсън Борн. Слабото стегнато тяло, както и лицето бяха по-млади — по-млади от мита, който имитираха. Той виждаше себе си, но човекът беше друг. Един убиец.

Далечен гръм се разнесе над околността. Убиецът спря и после побягна встрани от огъня. Оглушителна стрелба проехтя откъм горите; убиецът се претърколи върху тревата и се втурна към тъмнината на дърветата, като куршумите разравяха земята около него. Китайският войник, застанал на едно коляно, бясно стреляше в неговата посока.

Оглушителната битка се разрасна. Последваха гигантски експлозии. Първата граната опустоши мястото около огъня, втората изкорени няколко дървета и изсъхналите им клони пламнаха, последвалият трети взрив избухна с огромна сила в гората, откъдето се беше разнесла автоматичната стрелба. Изведнъж пламъците обхванаха всичко и Борн закри очите си с ръка. На убиеца му бяха поставили капан и той беше попаднал в него! Войникът беше мъртъв, част от тялото му беше отнесено. От лявата страна внезапно изскочи силует, който изтича напред към адските пламъци, обърна се и видя Джейсън. Стреля. Убиецът се бе върнал, надявайки се да хване и убие онези, които си правеха същите сметки по отношение на него. Борн скочи вляво, после вдясно и падна на земята, като продължаваше да следи с очи бягация. Изправи се на крака и се втурна напред.

Не можеше да го остави да се измъкне! Премина през бушуващия огън; фигурата пред него криволичеше между дърветата. Това беше убиецът! Борн тичаше, както не бе тичал никога преди. Заобикаляше дървета, прескачаше храстите с гъвкавост, непокътната от възрастта. С всеки десет крачки той скъсяваше разстоянието между

тях. Познаваше горите, всяка гора беше джунгла — а джунглата беше негов приятел. На такива места той оцеляваше, без да мисли, подчинявайки всичко на усещането. Познаваше техните извивки, техните пропасти, внезапно появяващите се ями и изненадващи проломи. Той напредваше, напредваше! Ето го убиеца, само на метър пред него!

Сякаш с последния дъх, останал в тялото му, Джейсън се хвърли върху мъжа. Впи ръце в раменете му, пръстите му стиснаха твърдата плът, сякаш щяха да я разкъсат. Борн го повали на земята и го удари с коляно в гърба. Яростта му беше такава, че съзнателно трябваше да си напомни да не го убива.

Убиецът извика, когато Джейсън Борн направи ключ около врата му и силно изви главата му вдясно. И двамата паднаха на земята; Борн, с ръка, увита около шията му, заби дясната си ръка в долната част на корема му, за да изкара въздуха от тялото.

Лицето? Къде беше лицето на онова привидение, което искаше да го върне в ада, онзи ад, който паметта беше заличила? Това лице не беше същото!

— Делта! — извика мъжът под него.

— Как ме нарече? — изкрещя Борн.

— Делта! — просъска гърчещият се човек. — Каин означава Карлос, Делта означава Каин!

— Проклет да си! Кой...

— Д'Анжу! Аз съм Д'Анжу! „Медуза“! Там Куан! Ние нямаме имена, а само символи! За Бога — Париж! Лувърът! Вие спасихте живота ми в Париж — както спасихте толкова други в „Медуза“! Аз съм Д'Анжу! В Париж ви казах онова, което искахте да знаете! Вие сте Джейсън Борн!

Уеб се втренчи в измъченото лице. Кошмарът се беше завърнал... той отново беше в горещите джунгли на Там Куан, нямаше къде да избяга и смъртта го заобикаляше. Трябваше да спаси това лице, лицето от „Медуза“, което можеше да му достави липсващите парченца от безумния ребус.

— Д'Анжу? — прошепна Джейсън. — Ти си Д'Анжу?

— Ако ми пуснете врата — изхърка Французина, — ще ви разкажа една история. Сигурен съм, че и вие имате какво да ми разкажете.

Филип д'Анжу разгледа опустошеното място, където допреди малко се намираше огънят. Прекръсти се, докато претърсваше джобовете на мъртвия войник.

— Когато си тръгнем, ще освободим долния пост — каза той. — Само през него може да се стигне дотук. Затова го поставих на това място.

— Едва ли сте ме очаквали.

— Прав сте. Но очаквах всеки контраход от страна на човека, когото преследвате. Той трябваше да пристигне сам. Инструкциите бяха повече от ясни, но кой би могъл да му има доверие?

— Вие имате аванс пред мен.

— Историята е дълга. Ще я чуете.

Тръгнаха надолу през гората. Възрастният Д'Анжу се хващаше за стеблата на дърветата, за да улесни слизането. Стигнаха до полето и когато влязоха във високата трева, чуха глухите звуци, идващи от вързания пазач. Борн срязва ивиците плат с ножа си, а Французина му плати.

— Zou ba! — изкрещя Д'Анжу. Човекът избяга в тъмнината. — Той е боклук. Те всички са боклук, но с готовност да убиват за пари, а после изчезват.

— Вие се опитахте да го убиете тази вечер, нали? Това беше капан.

— Да. Помислих, че е ранен от експлозиите. Затова тръгнах след него.

— А аз мислех, че се е върнал, за да ви посрещне в тила.

— Да, така бихме направили в „Медуза“.

— Затова ви сбърках с него. — Джейсън внезапно закрещя. — Какво сте направили?

— Това е част от историята.

— Искам да я чуя! Сега!

— На неколкостотин метра оттук, ей там вляво, има равен участък земя — каза Французина, като посочи. — Преди беше пасище, но сега се използва за кацане на хеликоптери. Да отидем от другата му страна, да починем и да поговорим. Просто в случай, че огънят тук привлече някого от селото.

— На пет мили оттук е.

— Това е Китай все пак.

Нощният бриз разпръсна облаците, луната залязваше, но все пак беше достатъчно високо, за да освети ясно далечните планини. Двата от „Медуза“ седнаха на земята. Борн запали цигара, а Д'Анжу започна разказа си.

— Спомняте ли си претъпканото кафене в Париж, където говорихме след онова изстъпление пред Лувъра?

— Разбира се. Карлос почти ни уби онзи следобед.

— Вие почти хванахте Чакала.

— Но само почти. Е, за какво ставаше дума в онова кафене?

— Тогава ви казах, че се връщам в Азия. В Сингапур или в Хонконг, мисля, че така беше. Франция никога не е била добра с мен. След Диен Биен Фу разрушиха всичко, което имах. И то нашите собствени войски. Уверенията за някакво нормализиране бяха излишни. Празни приказки на празни хора. Затова постъпих в „Медуза“. Единственият начин, по който можех да си отмъстя, беше посредством една победа на американците.

— Спомням си — каза Джейсън. — Какво общо има това със събитията от тази вечер?

— Както виждате, аз се върнах в Азия. Откакто Чакала ме видя за последен път, беше изминало доста време и това ми даде време да помисля. Трябваше да направя ясна оценка на възможностите, които стояха пред мен. Тъй като бягах, за да спася живота си, ценностите ми не бяха много, но не бяха и малко. Същият следобед рискувах всичко и се върнах в магазина на Сен Оноре и откраднах всичко, което намерих там, до последното су. Знаех цифровата комбинация на сейфа и за щастие той бе богато зареден. Можех да избягам далеч от обсега на Карлос и да живея спокойно в продължение на седмици. Но какво ще правя после? Парите щяха да свършат, а уменията ми — така очевидни за цивилизования свят, не ми позволяваха да преживея есента на живота си тук, в комфорта, който ми беше отнет. Само Бог знае как открих и развих своя талант, за който не подозирах, че притежавам, и разбрах наистина, че моралът няма никакво значение. Причинявали са ми зло и аз бях способен да го причиня на други. Хора без имена и лица са се опитвали да ме убият безброй пъти, така че аз можех да поема отговорността за смъртта на други безименни непознати. Виждате симетрията, нали?

— Чух много глупости — отговори Борн.

- Значи не ме слушате, Делта.
- Не съм Делта.
- Много добре. Борн.
- Не съм — продължавайте, може би съм.
- Comment?
- Rien. Продължавайте.

— Разбрах, че независимо от това, което се случи в Париж — независимо дали тогава спечелихте, или загубихте, дали бяхте убит, или останехте жив, — с Джейсън Борн беше свършено. И кълна се във Все светии, знаех, че Вашингтон няма да си отвори устата за никакво признание или обяснение, вие просто щяхте да изчезнете. „Излязъл от обсерг“ е, струва ми се, терминът.

— Зная го — каза Борн. — И така, с мен беше свършено.

— Naturellement. Но всичко щеше да мине без обяснения, те не можеха да дадат никакви. Mon Dieu, атентаторът, който те създадоха, беше полудял, той се беше превърнал в убиец! Стратезите се скатават на тъмно, когато плановете им се провалят.

— И това го знам.

— Bien. Тогава може би се досещате какъв изход намерих за последните дни от живота си.

— Започвам да разбирам.

— Добре. Тук се усещаше празнота. Джейсън Борн вече го нямаше, но легендата за него беше още жива. Имаше достатъчно много хора, които биха платили за услугите на такъв необикновен човек. Затова аз разбрах какво трябва да направя. Въпросът беше да открия подходящия съперник.

— Съперник?

— Е, добре, дубльор, ако искате. И да го тренирам по методите на „Медуза“, по методите на най-прехваления член на това неофициално, престъпно братство. Отидох в Сингапур и търсих из пещерите на бездомниците, като често се страхувах за живота си. Накрая открих човека и го открих бързо, трябва да добавя. Той беше отчаян; години наред беше бягал, за да спаси кожата си, и се намирал, както казват, само на метър от преследвачите си. Той е англичанин, бивш член на Кралския десантен отряд. Една вечер се напил и в яростта си убил седем души по улиците на Лондон. Заради безупречното му досие по време на службата е изпратен в

психиатрична болница в Кент, от която избягал, и незнайно как се добрал до Сингапур. Притежаваше всички умения, нужни за професията, трябваше само да се развият и насочат.

— Той прилича на мен. Дори има същото лице.

— Когато го намерих, не беше точно така. Основните черти присъстваха, разбира се, високата фигура и мускулестото телосложение, те бяха важни. Просто трябваше да се оправи доста големият му нос и да се източи брадичката, за да се доближи до образа, който си спомням за вас. В Париж бяхте различен, но не чак толкова, че да не ви позная.

— Десантчик — каза Борн тихо. — Подхожда. Кой е той?

— Човек без име, но не без ужасна история — отговори Д'Анжу, загледан в далечните планини.

— Без име...

— Не ми е казал нито едно, което да не оспори в следващия момент, нито едно, което да отговаря на истината. Крие го, сякаш животът му зависи от това, сякаш подобно откровение неизбежно ще предизвика смъртта му. Прав е, разбира се, днешните обстоятелства го потвърждават. Ако знаех името му и го хвърлех, написано на хартия, през прозорците на някое от британските представителства в Хонконг, компютрите им щяха да светнат, от Лондон да дохвърчат специалисти и щеше да се организира такава хайка, каквато не мога да си представя. Но те никога няма да го заловят жив, той не би им позволил, а за тях би било безразлично. По този начин намерението ми щеше да бъде изпълнено.

— Защо англичаните го искат мъртъв?

— Достатъчно ли ще бъда да кажа, че докато Вашингтон има своята „Медуза“, Лондон създаде военна част, водена от психопат, склонен към убийства, оставил след себе си стотици убити, без да прави никаква разлика между невинни и виновни? Той знае много тайни, които, ако бъдат разкрити, могат да предизвикат вълни на отмъщение из цяла Африка и Средния изток. Практическите въпроси са винаги на първо място, нали знаете. Или поне така би трябвало.

— Той е бил водач? — попита изумено Борн.

— Не е прост войник, Делта. На двайсет и две става капитан, на двайсет и четири — майор, и то по времето, когато повишение в чин беше почти невъзможно заради вътрешната политика на британското

правителство по отношение на военната служба. Без съмнение досега щеше да е бригаден генерал, ако късметът не му беше изневерил.

— И това го знаете от него?

— В периоди на пиянство, когато го обземаше ярост и страшните истини започнаха да изплуват. Но никога името му. Това се случваше веднъж или два пъти в месеца, като всичко траеше няколко дни, време, което той насищаше със самоотвращение. Когато беше на себе си, ми казваше да го вържа, да го затворя, да го предпазя от самия него, когато наближи моментът... Възкресяваше ужасни събития от миналото си. Когато алкохолът замъгледеше съзнанието му, започваше да описва сцени на мъчения и обезобразявания, на разпити на затворници, завършващи с избождане на очи и отсичане на китки. Доколкото можах да разбера, той е командвал много от най-опасните и зверски нападения срещу въстанията, избухнали от Йемен до Източна Африка през седемдесетте и осемдесетте години. В момент на пиянско ликуване веднъж ми каза, че самият Иди Амин спира да диша при споменаване на името му. — Д'Анжу млъкна и кимна бавно с типично изражение, с което потомците на галите приемат необяснимото. — Той беше животно и продължава да е такава, но заедно с това е много интелигентен мъж. Пълен парадокс, тотално противоречие... Смееше се при мисълта, че подчинените му го мразят и наричат животно, и все пак никой не се осмели да подаде официално оплакване.

— И защо? — попита Борн с болка в гласа след това, което беше чул. — Защо не са го направили?

— Защото той винаги ги разпускал, когато няма нареждане за ново нападение.

— Разбирам — каза Борн объркано. — Не, не разбирам — извика ядосано той, сякаш неочаквано нещо го прободеше. — Бойната единица трябва да е на висота. Защо началниците му са се примирили с това? Трябвало е да знаят!

— Доколкото можах да разбера от гръмките му хвалби, той е вършил такава работа, каквато другите не биха могли или не биха искали. Научил е тайната, която ние в „Медуза“ знаехме отдавна. Използвай най-безмилостните методи на врага. Променяй правилата спрямо различните култури. Човешкият живот не за всички означава това, което е за юдео-християнството. И как иначе? За много хора смъртта означава премахване на теглото.

— Дишането е дишане! — извика Джейсън настоятелно.

— Съществуването си е съществуване и мисленето — мислене!
— добави Дейвид Уеб. — Той е неандерталец.

— Не повече, отколкото Делта. Колко хора...

— Не казвай това! — отсече човекът от „Медуза“. — Не беше същото.

— Но подобно — настоя Д'Анжу. — В края на краищата мотивите нямат значение. Важен е крайният резултат. Или не желаете да приемете истината? Едно време тя ви интересуваше. В постоянна лъжа ли живее Джейсън Борн сега?

— В момента аз живея просто ден за ден, докато всичко свърши. По един или друг начин.

— Изразявайте се по-ясно.

— Когато пожелае или когато трябва — отговори ледено Борн. — Той е добър, нали? Вашият десантчик, безименният майор. Добре си върши работата.

— Колкото Делта, а може би и по-добре. Вие виждате, той е лишен от съвест. Абсолютно. Докато вие, каквато и сила да демонстрирахте, проявявахте известно състрадание. Нещо вътре във вас ви караше. „Пощадете го — бихте казали вие. — Той е съпруг, баща, брат. Хванете го, но го оставете да живее, не го лишавайте от това право.“ Моето творение, вашият имитатор, не би постъпил никога така. Той винаги се стреми към крайното разрешение — смърт пред очите му.

— Какво се е случило с него? Защо е убил онези хора в Лондон? Това, че е бил пиан, не е достатъчна причина.

— То е като някакъв начин на живот, на който не можеш да изневериш.

— Не изваждаш оръжието си, докато не те предизвикат. И сам каниш предизвикателствата.

— Онази нощ в Лондон не е използвал оръжие, само ръцете си.

— Какво?!

— Обикалял улиците в търсене на измислени врагове — това успях да разбера от несвързаните му думи. „Виждам го в очите им! Те знаят кой съм аз, знаят какъв съм!“ Казвам ти, Делта, беше едновременно ужасно и досадно и никога не чух никакво име, никакво обръщение освен Иди Амин, което всеки пиан войник би използвал, за

да се изтъкне. Ако се изпрати сигнал до британските власти в Хонконг, това ще означава да бъда замесен и аз. Затова не мога да го направя. Всичко е толкова объркващо, че се върнах към методите на „Медуза“. Направи го сам. Ти ни учеше на това, Делта. Непрекъснато ни повтаряше, заповядваше ни да използваме въображението си. Това направих аз тази вечер. Но не успях, както може да се очаква от един старец.

— Отговорете ми на въпроса — настоя Борн. — Защо е убил онези хора в Лондон?

— Причината е колкото банална, толкова и безсмислена. Бил е отхвърлен и егото му не могло да приеме този факт. Искрено се съмнявам, че причината са някакви други чувства. Той не е способен на тях. Боже мой, той беше прав!

— Отново питам! Какво е станало тогава?

— Той се върнал ранен от акция в Уганда с надеждата да поднови връзката си с някаква жена от Лондон, жена от благороден произход, както казват англичаните, мост към неговото минало. Но тя отказала да го види и наела въоръжена охрана за дома си в Челси, след като той ѝ се обадил. Двама от охраната били между седемте убити през същата вечер. Но за мен той си остана идеалният противник. В Сингапур го проследих до една тясна уличка и видях как приклеци двама контрабандисти, които доста забогатели от продажба на наркотици в някаква пристанищна кръчма. С очите си видях как ги облегна на стената и преряза гърлата им с нож, след което изпразни джобовете им. В същия момент разбрах, че той има всички качества. Бях намерил моя Джейсън Борн. Приблжих се бавно и тихо, като в ръката си държах повече пари, отколкото беше измъкнал от жертвите си. Поговорихме. Така започна всичко.

— И Пигмалион създаде своята Галатей, а от първия договор, който сключихте, се роди Афродита и ѝ вдъхна живот. Бърнард Шоу би ви целунал, а аз бих ви убил.

— Защо? Тази нощ вие дойдохте да го намерите. Аз дойдох да го унищожа.

— Кое е част от вашата история — каза Дейвид Уеб, загледан в горящите планини, мислейки за Мейн и за живота си с Мари, който беше така грубо прекъснат. — Ти, копеле! — неочаквано извика той. — Бих могъл да те убия! Знаеш ли какво си направил?

— Това е вашата история, Делта. Оставете ме да довърша моята.

— Побързай... Еко. Това беше името ти, нали? Еко? Спомените се събуждат.

— Да, това беше. Веднъж ти каза на Сайгон, че не би пътувал без „стария Еко“. Искате ме с вас, защото добре познавах племената и вождовете им. Разбира се, в това нямаше никаква мистика. От десет години живеех в колониите и познавах кога лъжат.

— Продължавай с историята си — нареди му Борн.

— Това беше предателство — каза Д'Анжу и вдигна рамене. — Така както сте бил създаден вие, и аз създадох моя Джейсън Борн. И по същия начин, по който полудяхте вие, полудя и той. Той се обърна срещу мен; превърна се в реалност, която беше мое изобретение. Не Галатея, Делта, той стана Франкенщайн. Откъсна се от мен и започна да мисли за себе си, да действа за себе си. Когато отчаянието му го напусна, благодарение на неоченимата ми помощ и хирургическата намеса той си възвърна самочувствието и арогантността. Смята ме за нещо незначително. Затова и се отнася с мен по този начин. С този, който го създаде!

— Искаш да кажеш, че сключва свои собствени договори?

— Става дума за перверзни, гротескни и необикновено опасни споразумения.

— Но аз открих следите му чрез уговорката ти в казино „Кам Пек“. Пета маса. Телефонен номер на хотел в Макао и име към него.

— Този начин на контакт му се вижда удобен. И защо не? Сигурността е налице, а какво мога да направя аз? Да отида в полицията и да кажа: „Хей, вижте какво, аз съм донякъде отговорен за тоя приятел. Той изпълнява указания, но може да убие някого, ако му платят добре.“ Използва дори моите канали. — Д'Анжу погледна Джейсън. — Значи така ни открихте. Делта не е изгубил своя нюх, нали така? Човекът, който ви доведе, жив ли е?

— Да! И с десет хиляди по-богат.

— Той е свиня, гладна за пари. Но не мога да говоря лошо за него, защото аз самият го използвам. Платих му петстотин, за да приеме съобщение и да го донесе.

— И това стана причина да смяташ, че твоето творение ще бъде тук тази вечер, за да можеш да го убиеш? Какво те направи толкова сигурен?

— Инстинктът на човек от „Медуза“.

— Това съм го чувал и преди — каза Джейсън, като си припомни думите на Макалистър от онази вечер в Мейн. „Все още не мога да повярвам. Когато убийци се избиват помежду си, те са тези, които губят. Изтребват се, а доносниците прииждат на рояци и си мислят, че те ще бъдат следващите.“

— Ако жертвите се ограничат с това, сигурно сте прав. Но не и когато между тях се появи високопоставена политическа фигура от една голяма и агресивна нация.

Борн погледна Д'Анжу.

— Китай? — попита той меко.

Французина кимна.

— Петима души бяха убити в Цим Ша Цуй...

— Знам това.

— Четири от трупите бяха без значение. Но не и петият. Той беше вицепремиера на Народната република.

— Боже мой! — Джейсън се намръщи при спомена за колата, която приближи до него. Кола на китайското правителство със затъмнени прозорци и един убиец вътре в нея.

— Моите източници докладват, че телефонният кабел между седалището на правителството и Пекин е прегрял. И все пак какво е правил вицепремиерът в Кулон? Този изтъкнат водач от Централния комитет също ли е бил корумпиран? Не, Делта, моето творение трябва да се унищожи, преди да е приело нова поръчка, която би хвърлила всички ни в бездната.

— Съжалявам, Еко. Не да се унищожи, а залови и отвлече.

— Това вече е вашата история, нали? — попита Д'Анжу.

— Да, част от нея.

— Разказвайте.

— Само това, което трябва да знаете. Жена ми беше отвлечена и доведена в Хонконг. Трябва да си я върна обратно — и ще си я върна. Или ще доставя този мръсник, или всички ще умрете. Сега съм една стъпка по-близо, защото вие трябва реално да ми помогнете. Ако ли не...

— Заплахите са излишни, Делта — прекъсна го бившият член на „Медуза“. — Знам на какво сте способен. Виждам ви. Вие имате свои причини да го искате, аз имам мои. Нека водим борбата заедно.

17.

Кетрин Стейпълс настоя нейният гост да вземе още едно мартини с водка, като отказа за себе си, тъй като чашата ѝ беше пълна до половина.

— Но тя е наполовина празна — каза трийсет и две годишният американски аташе, като се усмихна нервно и отстрани кичур коса от челото си. — Глупаво е от моя страна, Кетрин — добави той, — но не мога да забравя, че ти видя онези снимки. Остави това, че спаси кариерата ми, а вероятно и живота ми. Всичко е в проклетите снимки.

— Не ги видя никой освен инспектор Балантайн.

— Но ти ги видя.

— Достатъчно възрастна съм, за да ти бъда майка.

— Това усложнява нещата. Гледам те и се чувствам толкова засрамен, толкова опорочен.

— Бившият ми съпруг, където и да е той сега, веднъж ми каза, че няма абсолютно нищо, което да се смята за порочно при една интимна среща. Подозирам, че имаше определен мотив, за да го каже, но и аз съм на неговото мнение. Избий си го от главата, Джон.

— Ще се постарая. — Направи знак на келнера за второ мартини. — След твоето обаждане днес следобед се почувствах ужасно. Помислих, че се е разкрило още нещо. Последните двайсет и четири часа бяха период на вакуум.

— Бил си тежко и коварно дрогиран. Не си отговорен, разбира се. Съжалявам. Трябваше да ти кажа, но това нямаше нищо общо с нашата предишна работа.

— Ако ми беше казала, бих могъл да изработя заплатата си за последните пет часа.

— Забравих, това беше жестоко от моя страна. Извинявай.

— Приемам. Ти си чудесно момиче, Кетрин.

— Деградиралият ти морал ме кара да ме харесваш.

— Не бъди толкова сигурна.

— Тогава не си поръчвай пето мартини.

— Това е само второто.

— Малко ласкателство не се отразява зле никому.

Засмяха се тихо. Келнерът се върна с питието на Джон Нелсън; той му благодари и се обърна към Стейпълс.

— Ласкателствата не ми донесоха безплатен обяд в „Плюм“. Това място е извън моята среда.

— Извън моята също, но не и за жителите на Отава. Ще бъдеш вписан в списъка на изключително важните посетители. Всъщност ти си такъв.

— Благодаря. Никой не ми го беше казал. — Нелсън замълча и погледна Стейпълс през стъклото на чашата си. Постави я на масата и заговори отново: — Какво има, Кетрин? Защо съм толкова важен за теб?

— Защото се нуждая от помощта ти.

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

— Не бързай, Джони. Водата е дълбока и самата аз мога да се удавя.

— Ако някой заслужава да му хвърля спасително въже, това си ти. Да оставим дребните проблеми на нашите две страни, те са в съседство и имат афинитет една към друга. Стоим на една и съща страна. Как мога да ти помогна?

— Мари Сен Жак... Уеб — каза Кетрин, наблюдавайки лицето му.

Нелсън премигна, очите му блуждаеха безцелно.

— Нищо — каза той. — Името не ми говори нищо.

— Добре, да опитаме с Реймънд Хавиланд.

— О, това е друг варел с маринована херинга. — Аташето разтвори широко очи и поклати глава. — Всички го одумваме. Не е стъпвал в консулството, нито се е обаждал на нашия шеф. Все пак Хавиланд е труднодостъпен, има някакво метафизично присъствие в този брани. Той е от стара коза яре и вероятно е в дъното на цялата далавера.

— Тогава сигурно знаете, че с течение на годините вашият аристократичен посланик е бил замесен в преговори на доста по-високо ниво от дипломатическите.

— Никой не го изрича гласно, но само наивните възприемат позата му на непукист.

— Имаш набито око, Джони.

— Просто съм наблюдателен. Каква е връзката между име, което знам, и друго, за което не съм чувал?

— Бих искала да разбера. Имаш ли някаква представа защо Хавиланд е тук? Да си чул някакви слухове?

— Нямам представа защо е тук, но зная, че няма да го намерите в никой от хотелите.

— Предполагам, че има богати приятели.

— Сигурен съм, че има, но и при тях няма да го намерите.

— Къде тогава?

— Консулството тайно нае къща във „Виктория Пийк“ и допълнителен контингент морски пехотинци е бил изпратен от Хаваите с цел охрана. Никой от нас не знаеше за това допреди няколко дни, когато стана един тъп инцидент. Двама моряци обядвали в „Уанчай“ и единият от тях платил сметката с временен чек, издаден от банка в Хонконг. Управителят се заинатил и не искал да го приеме. Момчето казало, че нито той, нито неговият приятел имат време за осребряване и че чекът е съвсем редовен. Защо управителят не се обадел в консулството, за да говори с военния аташе.

— Умно момче — прекъсна го Стейпълс.

— И глупаво консулство — каза Нелсън. — Военните си били отишли, а нашите хора по сигурността с тяхната мания за секретност не били включили в списъка контингента от „Виктория Пийк“. Управителят по-късно казал, че момчето показало две лични карти и изглеждало добро, така че той рискувал.

— И е постъпил правилно. Вероятно не би го направил, ако момчето се е държало иначе. Умни моряци.

— Държа се иначе. На следващата сутрин в консулството чете конско евангелие на казармен език и на достатъчно висок тон, за да го чуя в края на коридора, където се намира моят офис. Искаше да знае за какво, по дяволите, ги смятаме и защо висят в тази планина, след като цяла седмица вече не са регистрирани.

— Веднага цялото консулство разбра, че имаме празна къща в колонията.

— Ти го каза, Кетрин, не аз. Ще ти разкрия точно какви инструкции съдържаше меморандума към персонала. Той пристигна час след като момчето си отиде.

— И това, което ви инструктираха да казвате, се разминаваше с това, което вие смятате за истина?

— Естествено. Къщата във „Виктория Пийк“ е била наета за сигурността и удобството на правителствени служители и на представители на американски корпорации, дошли с цел бизнес.

— Глупости. Особено второто. Откога американските данъкоплатци проявяват интерес към дейността на „Дженеръл Мотърс“ или Ай Ти Ти?

— Вашингтон активно насърчава разрастването на търговията успоредно с приятелската ни политика към Народната република. Логично е. Искаме нещата да са по-леснодостъпни, а това място тук е претъпкано като самия ад.

— Звучи така, сякаш си го репетирал.

— Естествено. Казах ти онова, което съм инструктиран да говоря.

— А пък аз поразрових тук-там. Имам приятели горе във „Виктория Пийк“, които смятат, че околността ще продължава да се насища с части за охрана. Хавиланд е там, нали?

— Почти сигурно е.

— Почти?

— Една наша служителка искаше да получи някакви пари от посланика и попита шефа в кой хотел е отседнал. Казал ѝ, че не е в хотел. Тогава в чия резиденция. Получила същия отговор. „Ще трябва да чакаме, докато той ни се обади“ — ѝ казал шефът. Дойде да ми плаче на рамото, но заповедта беше твърда. Не се знаело къде е.

— Значи е горе, във „Виктория Пийк“ — заключи Стейпълс. — Настанил се е там и започнал операция по издирване.

— Може би на тази Уеб, на Мари Сен Не знам коя си?

— Сен Жак. Да.

— Искаш ли да ми разкажеш за нея?

— Не сега. Не искам и това ще е за твое добро. Ако аз съм права и някой заподозре, че си получил такава информация, ще те изпратят в Рейкявик по фланелка.

— Но ти ми каза, че не знаеш дали има такава връзка и би искала да разбереш.

— В смисъл, че не разбирам причините за нея, ако наистина съществува. Познавам историята само от едната ѝ страна и в нея има

празнини. Бих могла да греша. — Кетрин отпи малко от уискито си. — Виж, Джони — продължи тя, — само ти би могъл да решиш и ако откажеш, ще разбере. Искам да знам дали пребиваването на Хавиланд там, горе, има нещо общо с човек на име Дейвид Уеб и неговата жена Мари Сен Жак. Тя преподаваше икономика в Отава, преди да се омъжи.

— Канадка ли е?

— Да. Ще ти кажа защо искам да знам. Ако връзката е тук, трябва да действам по един начин, а ако не е, трябва да се завъртя на сто и осемдесет градуса и да поема друга стратегия. Ако се окаже, че е второто, мога да дам пълна гласност на нещата. Мога да използвам вестници, радио, телевизия — всичко, което може да помогне за залавянето на нейния съпруг.

— Което означава, че той е извън погледа на всички — намеси се аташето. — И само ти знаеш къде е тя.

— Както казах и преди, умът ти сече.

— Но ако е така — ако има връзка с Хавиланд, както мислиш ти...

— Нито дума. Да ти отговоря, значи да ти кажа повече, отколкото трябва да знаеш.

— Разбирам. Работата е деликатна. Чакай да помисля. — Нелсън надигна мартинито си, но вместо да отпие, го остави на масата. — Какво ще кажеш за анонимно обаждане, което съм получил?

— Какво по-точно?

— Разстроена канадка, която търси информация за изчезналия си съпруг.

— И защо се е обадила тъкмо на теб? Тя добре познава тези среди. Защо не на самия консул?

— Не е бил там. Аз съм отговорил вместо него.

— Не искам да разбивам мечтите ти за слава, Джони, но все още не си негов заместник.

— Права си. Освен това всеки би могъл да провери телефонния номератор и да разбере, че никога не съм получавал такова обаждане.

Стейпълс се наведе напред.

— Ако наистина искаш да излъжеш, има друг начин. При това всичко е взето от реалността. Случило се е и никой не може да твърди обратното.

— Какво е то?

— Една жена те е спряла на Гардън Роуд, когато си напуснал консулството. Не ти е казала много, но достатъчно, за да те обезпокои. Не е дошла с теб, защото е била изплашена. Силно разтревожена жена, търсеща своя изчезнал съпруг американец. Дори би могъл да я опишеш.

— Започни с описанието ѝ.

Седейки пред бюрото на Макалистър, Лин Уенцзу четеше от отворения си бележник, а заместник-секретарят го слушаше.

— Макар че ѝ дават различно описание, разликите са минимални. Стегната назад коса, покрита с шапка, липса на грим, сандали, които да намалят ръста ѝ — това е тя.

— И е твърдяла, че не помни името на някой, който би могъл да е неин втори братовчед?

— Втори братовчед по майчина линия. Хрумване, изсмукано от пръстите, но достатъчно конкретно, за да ни насочи. Според жената на рецепцията е била доста обърквана. Носила е чанта, очевидно имитация на „Гучи“, и жената я е взела за някаква селянка от провинцията. Твърде наивно.

— Разпознала е името на някого — каза Макалистър.

— Ако е така, защо не е поискала да го види? При тези обстоятелства не би губила излишно време.

— Вероятно е предположила, че сме вдигнали тревога, и не е искала да рискува да бъде разпозната.

— Не мисля, че това би я изплашило, Едуард. С целия си опит, с всичко, което знае, би могла да бъде много убедителна.

— С онова, което си мисли, че знае, Лин. Не е могла да бъде сигурна в нищо. Била е предпазлива от страх да не направи погрешен ход. Става дума за съпруга ѝ. Видях ги заедно и трябва да ти кажа, че тя трепери над него. Боже, та тя открадна пет милиона долара просто защото смяташе, че собствените му хора са го измамили.

— Тя е направила това?

— Хавиланд ви обясни всичко. Направи го и изчезна. И кой би надигнал глас срещу това? Тя постави Вашингтон точно в положението, в което искаше. Изплашен и почервенял от срам.

— Колкото повече научавам за нея, толкова повече ѝ се възхищавам.

— Възхищавай ѝ се колкото искаш, но я намери.

— Като стана дума за посланика, къде е той?

— Обядва с канадския представител.

— Всичко ли ще му каже?

— Не, ще го помоли за съдействие. Ще се свърже веднага с Лондон. Оттам канадският представител ще бъде инструктиран да направи всичко, което Хавиланд поиска от него. Всичко е уредено.

— Посланикът сигурно е много изнервен, нали?

— До крайна степен. Трябва да се върне всеки момент, дори вече закъснява. — Телефонът иззвъня и Макалистър го вдигна. — Да?... Не, не е тук. Кой?... Да, разбира се, ще му кажа. — Заместник-секретарят на Държавния департамент покри слушалката с ръка и се обърна към майора. — Нашият генерален консул се обажда. Искам да кажа, американският.

— Случило се е нещо — каза Лин и скочи от стола си.

— Да, мистър Луис, говорите с Макалистър. Искам да ви кажа колко високо оценяваме всичко, сър. Консулството беше крайно отзивчиво.

Внезапно вратата се отвори и Хавиланд влетя в стаята.

— Американският генерален консул се обажда, господин посланик. Струва ми се, че търси вас.

— Сега не е момент за проклетите му обедни партита!

— Един момент, мистър Луис. Посланикът пристигна току-що. — Макалистър протегна телефона към Хавиланд, който с бързи крачки се приближи до бюрото.

— Да, Джонатан, какво има? — Дългото му слабо тяло беше неподвижно, а очите му приковани в някаква незнайна точка във в градината, която се виждаше през големия прозорец. Стоеше мълчаливо и слушаше. Накрая проговори:

— Благодаря ти, Джонатан, постъпил си правилно. Не съобщавай нищо на никого и ме изчакай, аз ще го взема оттам. — Хавиланд затвори и погледна последователно Лин и Макалистър. — Успехът ни се оказа измамен. Не канадското, а американското консулство.

— Не може да бъде — каза Макалистър. — Ставаше въпрос за Париж и улицата с нейните любими дървета, кленовите дървета, и оттам за кленовия лист. Канадският символ. Това е канадското консулство, не американското.

— Да не обръщаме внимание значи.

— Но защо? Какво се е случило?

— Един аташе на име Нелсън бил спрял на Гардън Роуд от някаква канадка, която се опитвала да открие съпруга си. Този Нелсън ѝ предложил помощ, предложил ѝ да я заведе в полицията, но тя не пожелала. Нито да отиде в полицията, нито да се върне с него до офиса му.

— Посочила ли е някакви причини? — попита Лин. — Първо иска помощ, а после я отказва.

— Просто е казала, че проблемът е личен. Нелсън я е описал като нервна и развълнувана. Представила се е като Мари Уеб и е казала, че може би съпругът ѝ е дошъл до консулството да я търси. Помолила Нелсън да разпита наоколо и тя щяла да му се обади покъсно.

— Но това противоречи на предишното ѝ изказване — запротестира Макалистър. — Тя ясно говореше за събитията от Париж и според мен ще направи опит да се свърже със служител от нейното правителство, от нейната страна. Канада.

— Защо упорстваш? — попита Хавиланд. — Просто искам да разбера защо си настроен да оспорваш фактите?

— Не знам. Нещо не е наред. Освен всичко друго майорът тук установи, че тя е отишла до канадското консулство.

— А! — Посланикът се обърна към майора от Специалния отдел.

— Човекът на рецепцията го потвърди. Описанието пасваше. Историята ѝ била, че дала обещание на семейството да потърси далечен братовчед, на който обаче забравила името. Жената ѝ дала списъка и тя го прочела.

— Намерила е някой, когото познава — прекъсна го заместник-секретарят. — Направила е контакт.

— Ето го тогава и вашият отговор — каза твърдо Хавиланд. — Тя е разбрала, че съпругът ѝ не е отишъл на улицата с кленовите дървета, и се е отправила към другото вероятно място. Американското консулство.

— И си казва името, когато знае, че в цял Хонконг я търсят?

— Ако беше дала друго име, не би постигнала целта си — отговори посланикът.

— И двамата говорят френски. Би могла да използва френска дума като например *toile*. Означава „платно“.

— Знам какво означава, но мисля, че в момента гадаеш.

— Съпругът ѝ би разбрал. Тя щеше да измисли нещо от този род.

— Господин посланик — намеси се Лин Уенцзу, като бавно отмести поглед от Макалистър. — Като чух думите ви към американския консул, че на никого не трябва да казва нищо, и сам разбирайки желанието ви за пълна тайна, предполагам, че мистър Луис не е уведомен за настоящата ситуация.

— Точно така, майоре.

— Тогава защо се обади на вас? Хората често се губят в Хонконг. Изчезнал съпруг или съпруга не е рядко срещано явление.

За момент върху лицето на Хавиланд се появи съмнение.

— Джонатан Луис и аз се познаваме от много време — каза той. В гласа му не се долавяше обикновенният авторитет. — Може би донякъде е бонвиван, но не е глупак. Ако беше, нямаше да е тук. И при конкретните обстоятелства, когато тази жена е спряла неговия аташе — е, той ме познава и си е направил някои заключения. — Дипломатът се обърна към Макалистър; когато продължи, авторитетният му тон бавно се върна. — Обади се на Луис, Едуард. Кажете му да намери Нелсън и да му каже, че ти искаш да говориш с него. Бих предпочел по-малко директен подход, но няма време. Искам да го разпиташ за всичко, което ти мине през ума. Аз ще слушам от телефона в твоя офис.

— Значи сте съгласен — каза заместник-секретарят. — Нещо не е наред.

— Да — отговори Хавиланд с поглед, отправен към Лин. — Майорът го откри, не аз. Въпросът не е в това, че Луис се обади на мен, а защо аташетото се е обадил на него. Все пак една развълнувана жена му казва, че съпругът ѝ липсва, но не иска да отиде нито в полицията, нито в консулството. Обикновено на такива хора не се гледа сериозно. Повърхностният контакт не би извикал необходимостта от намеса на главния консул. Обади се на Луис.

— Разбира се. Но кажете първо, добре ли мина срещата с канадския представител? Ще окаже ли съдействие?

— Отговорът на първия ти въпрос е „не“. Срещата не мина добре. Колкото за втория — той няма избор.

— Не разбирам.

Хавиланд въздъхна отегчено.

— Чрез Отава той ще ни снабди със списък на всички от неговия персонал, които са имали вземане-даване с Мари Сен Жак. С голямо нежелание. Това е съдействието, което е инструктиран да окаже, но беше дяволски раздражен. Самият той е бил с нея на двудневен семинар преди четири години и твърдеше, че половината консулство е направило същото. Не че ги е запомнила, но те със сигурност си я спомнят. Тя е жена, която забелязваш, каза за нея той. Канадка, която е била напълно объркана от група американски задници — и забележете, той не изпитва никакви угризения при използването на тази дума, — забъркана в някаква налудничава операция, организирана от същите задници. Отново наблегна на думата. — Посланикът направи кратка пауза и се усмихна. — Беше много разведряващо. Не пестеше обидите, а на мен не са ми говорили така, откакто се помина скъпата ми съпруга. Имам нужда от подобно отношение.

— Но вие му казахте, че всичко това е за нейно добро, нали? Че трябва да я намерим, преди да я сполети някаква беда.

— Останах с впечатлението, че нашият канадски приятел има сериозни съмнения относно умствените ми способности. Обади се на Луис. Бог знае кога ще получим този списък. Сигурно ще го изпрати по влака от Отава до Ванкувър нашият кленов лист и оттам на товарен кораб до Хонконг, където пък ще се изгуби сред купищата писма в пощата. В същото време един аташе постъпва крайно странно.

— Срещал съм Джон Нелсън, сър — каза Лин. — Рус мъж, владее много добре китайски. Той е доста популярен сред хората в консулството.

— Изглежда, е нещо друго, майоре.

Нелсън затвори телефона. Ситни капчици пот бяха избили по челото му; избърса ги с опакото на ръката си, доволен, че се е справил добре. Беше му особено приятно, че обърна въпросите на Макалистър срещу самия него.

— Защо се почувствахте принуден да отидете при генералния консул?

— Мисля, че вашият въпрос дава отговор на това, мистър Макалистър. Почувствах, че се е случило нещо нередно, и реших, че консултът трябва да бъде уведомен.

— Но жената е отказала да отиде до полицията; дори е отказала да влезе в консулството.

— Както ви казах, имаше нещо нередно. Тя беше нервна и напрегната, но не беше просто плям-плям.

— Не беше какво?

— Беше напълно трезва, дори владееше чувствата си въпреки нейната тревога.

— Разбирам.

— Чудя се дали наистина разбирате, сър. Нямам представа какво ви е казал генералният консул, а и тези работи не ме интересуват, но съм готов да ви съдействам във всичко.

— Трябва да намерим тази жена, мистър Нелсън. Инструктиран съм да ви кажа, че съдействието ви в това отношение ще бъде изцяло във ваша полза.

— Ще направя всичко, което мога. Ако тя отново се свърже с мен, ще се опитам да организирам някаква среща, след което ще ви се обадя. Мисля, че постъпих правилно, като отидох при консула.

— Ще чакаме вашето обаждане.

— Той отклоняваше въпросите доста умело — каза Хавиланд, влизайки през вратата, следван от огромния Лин Уенцзу. — Съгласен ли сте, майоре?

— Да, и това значи, че ги е очаквал. Бил е подучен.

— Което означава, че някой го е подучил!

— Изобщо не трябваше да му се обаждаме — каза Макалистър тихо, като нервно разтриваше дясното си слепоочие. — Почти всичко, което каза, имаше за цел да провокира отговор от моя страна.

— Трябваше да му се обадим — настоя Хавиланд — дори само за да научим това.

— Той се владееше. А аз не.

— Не бихте могли да се държите иначе, Едуард — каза Лин. — Другата възможна реакция би била да го питате за собствените му

мотиви. Което би било равносилно на заплаха.

— А за момента не желаем той да се чувства заплашен — съгласи се Хавиланд. — Той донася информация на някого и ние трябва да открием на кого.

— Значи все пак тя се е свързала с човек, на когото е разправила всичко. — Макалистър се облегна върху бюрото и стисна здраво ръце.

— В края на краищата ти излезе прав — каза посланикът, гледайки към заместник-секретаря. — Улица в Париж с любимите й кленови дървета. Неизбежното повторение. Всичко е ясно. Нелсън работи за някого от канадското консулство и който и да е този човек, той е във връзка с жената на Уеб.

Макалистър вдигна очи.

— Тогава Нелсън е глупак или глупак на квадрат. Сам признава, че знае или поне предполага, че има работа със строго поверителна информация, отнасяща се до съветник на президента. Да оставим, че от това следва незабавно уволнение, но би могъл да бъде изпратен в затвора за заговор срещу правителството.

— Той не е глупак, уверявам ви — каза Лин.

— Тогава или някой го принуждава да върши това против своята воля — най-вероятно е изнудван, — или му плащат добре, за да разбере дали има връзка между Мари Сен Жак и тази къща тук, във „Виктория Пийк“. — Хавиланд се намръщи и седна на стола зад бюрото.

— Дайте ми един ден — продължи майорът от МИ-6. — Може би ще успея да открия този човек. Ако успея, ще го арестуваме, каквато и длъжност да изпълнява в консулството.

— Не — каза дипломатът, чиято тактика беше да използва скритите действия. — Давам ви време до осем часа тази вечер. Рисковано е, но ако можем да избегнем всички възможни конфликти, трябва да опитаме. Въздържаността е всичко. Опитайте, Лин. За Бога, опитайте.

— А след осем, господин посланик? Тогава какво?

— Тогава, майоре, ще заловим нашия хитър аташе и ще го накараме да говори. Бих предпочел да го използвам, без той да знае и без да се вдига шум, но залавянето на жената е по-важно. До осем часа, майор Лин.

— Ще направя всичко възможно.

— А ако грешим — продължи Хавиланд, сякаш Лин не беше отговорил, — ако този Нелсън е използван и не знае нищо, искам да се нарушат всички възможни правила. Не ме интересува как ще го направите и колко ще струват всички подкупи и боклуците, които трябва да си набавите, за да свършите работата. Искам камери, подслушване на телефоните, електронно наблюдение върху всеки от персонала на това консулство. Някой там знае къде е тя. Някой я укрива.

— Кетрин, Джон се обажда — каза Нелсън от уличния автомат на Албърт Роуд.

— Колко хубаво, че се обаждаш — бързо отговори Стейпълс. — Беше много изморителен следобед, но хайде тези дни да се срещнем и да пийнем по нещо. Ще ми бъде много приятно да те видя след толкова месеци и ще мога да чуя за Канбера. Но сега ми кажи едно нещо. Права ли бях за онова...

— Трябва да те видя, Кетрин.

— Поне намек?

— Трябва да те видя. Свободна ли си?

— След четирийсет и пет минути имам среща.

— Тогава по-късно, около пет. Има едно място в „Уанчай“ на Глоусестър, което се казва „Маймунското дърво“.

— Знам го. Ще бъда там.

Джон Нелсън затвори. Нямаше какво да прави, освен да се върне в офиса. След разговора със заместник-секретаря на Държавния департамент Едуард Макалистър той не можеше да отсъства цели три часа. Обстоятелствата не го позволяваха. Той знаеше, че Макалистър е прекарал седем години в Хонконг и се е върнал обратно само месеци преди неговото пристигане. Защо беше отново тук? Защо във „Виктория Пийк“ специално беше освободена къща и посланик Хавиланд се беше заселил там? И накрая защо Кетрин беше така изплашена? На нея той дължеше своя живот, но все пак трябваше да получи някои отговори. Трябваше да вземе решение.

Източниците на Лин Уенцзу се оказаха неизчерпаеми. Още първият го наведе на размисъл. Инспектор Балантайн както обикновено отговаряше на въпроса с въпрос. Беше влудяващо, тъй като

трудността да разбереш дали прехваленият инспектор от Скотланд Ярд знае нещо относно обсъждания обект, нарастваше с всяка минута. В настоящия случай обектът беше американският аташе Джон Нелсън.

— Няколко пъти съм го виждал — беше казал Балантайн. — Русо момче. Говори вашето линго.

— Моето „линго“ ли?

— Ами да, малко от нас го владееха дори по време на опиумната война. Интересен период от историята, нали, майоре?

— Опиумната война ли? Аз ви говорех за аташето Джон Нелсън.

— О, има някаква връзка, така ли?

— С кое, инспекторе?

— С опиумната война.

— Ако имаше, той щеше да е на сто и петдесет години, а в това досие пише, че е на трийсет и две.

— Така ли? Толкова млад?

Но Балантайн беше направил няколко паузи, прекалено много, за да бъде Лин доволен. Независимо дали старото куче знаеше нещо, той нямаше да го разкрие.

Телефонът иззвъня; Лин бързо вдигна слушалката.

— Да?

— Нашият обект отиде до крайната спирка на зъбчатата железница и оттам взе такси за „Уанчай“. Сега е в кафенето „Маймунското дърво“. Аз съм с него. Държа го под око.

— Някой присъедини ли се към него?

— Не, но той поиска маса за двама.

— Идвам възможно най-бързо. Ако трябва да напуснеш мястото, ще се свържа по радиотелефона. Ти си в седма кола, нали?

— Седма кола, сър... чакайте! Към масата му отива някаква жена. Той става.

— Познаваш ли я?

— Много е тъмно. Не.

— Плати на келнера. Кажи му да забави поръчката. Аз идвам с нашата линейка.

— Кетрин, дължа ти толкова много и искам да ти помогна с каквото мога, но трябва да знам повече от онова, което ми каза.

— Има връзка, нали? Хавиланд и Мари Сен Жак.

— Няма да потвърдя това, не мога да го потвърдя — защото не съм говорил с Хавиланд. Но говорих с друг човек, човек, за когото съм слушал много — страхотен мозък, — но и той звучеше отчаяно както ти снощи.

— Снощи на отчаяна ли ти приличах? — попита Стейпълс, като прокара пръсти през прошарената си коса. — Не знаех.

— Е, хайде. Може би не самите думи, колкото начинът, по който говореше. Това беше под повърхността. Звучеше като мен, когато ми даде снимките. Повярвай ми, мога да различавам тези неща.

— Ти ми повярвай, Джони. Може би сме попаднали на нещо, до което никой от нас не е трябвало да се приближава, нещо, стоящо високо в облаците, за което нямам достатъчно знания, за да взема правилното решение.

— Но аз трябва да взема решение, Кетрин. — Нелсън се огледа за келнера. — Къде са проклетите питиета?

— Не съм толкова жадна.

— Аз съм. Дълга ти всичко, харесвам те и знам, че не би използвала онези снимки срещу мен, макар че това кара нещата да изглеждат още по-зле...

— Дадох ти всичко, каквото намерих, и заедно изгорихме негативите.

— Както виждаш, наистина съм ти задължен. Господи, детето беше на колко — на дванайсет години?

— Не си знаел това. Бил си дрогиран.

— Моят мост към забвението. Няма да стана външен министър, може би само министър на детското порно. Страхотно издигане!

— Всичко е свършило, а ти разиграваш мелодрами. Искам само да ми кажеш дали има връзка между Хавиланд и Мари Сен Жак, което мисля, че можеш да направиш. Защо ти е толкова трудно? Тогава ще знам какво да правя.

— Защото, ако ти кажа, ще трябва да се обадя на Хавиланд, че съм го направил.

— Тогава ми дай на разположение един час.

— Защо?

— Защото имам няколко снимки в моя сейф в консулството — излъга Стейпълс.

Нелсън подскочи от стола.

— О, Боже, не вярвам на това!

— Опитай се да разбереш, Джони. Всички понякога играем грубо, защото това е в интерес на хората, с които работим, на нашите страни, ако така ти харесва повече. Мари Сен Жак беше моя приятелка и продължава да е такава, а стойността на нейния живот е нула в очите на надути хора, които са провели тайна операция и са въвлекли нея и съпруга ѝ. Използвали са ги и после са се опитали да ги убият! Искам да ти кажа нещо, Джони. Ненавиждам вашето ЦРУ, вашият Държавен департамент и неговия подотдел с великото име „Консулски операции“. Те не са копелета, те са глупави копелета. И ако усетя, че се крои някаква нова операция, която има за цел да използва отново тези двамата, хора, изтърпели толкова много болка, смятам да разбера защо и да действам съобразно отговора. Аз съм опитна, а те не са и съм достатъчно вбесена, за да искам да знам.

— О, Боже...

Келнерът пристигна с поръчката и докато Стейпълс му благодареше, погледът ѝ беше привлечен от човек, застанал до телефонната кабина в коридора. Той ги наблюдаваше.

— Е, Джони, съгласен ли си, или не?

— Съгласен — прошепна Нелсън и потърси с ръка чашата.

— Къщата във „Виктория Пийк“?

— Да.

— Кой беше мъжът, с когото говори?

— Макалистър. Заместник-секретарят на Държавния департамент Макалистър.

— Мили Боже!

В коридора настъпи някакво раздвижване. Кетрин постави ръка пред очите си и леко извърна глава встрани, което разшири периферното ѝ зрение. Влезе висок мъж, който се запъти към телефона на стената. Това можеше да бъде само един човек, в цял Хонконг нямаше друг като него. Беше Лин Уенцзу от Специалния отдел на военното разузнаване! Американците бяха завербували най-добрия, но за Мари и съпруга ѝ по-лошо не можеше да бъде.

— Не си направил нищо лошо, Джони — каза Стейпълс, като се изправи от стола си. — Ще обсъдим въпроса по-надълго, но сега трябва да отида до тоалетната.

— Кетрин?

— Какво?

— Играта загрубя?

— Силно загрубя, скъпи.

Кетрин мина покрай смаления Лин, който се обърна след нея. Тя влезе в тоалетната, почака няколко секунди и излезе с други две жени, като продължи надолу по коридора и влезе в кухнята. Без да каже дума на стреснатите готвачи и келнери, тя намери изхода и изскочи навън. Изтича на Глоусестър Роуд и се впусна в търсене на телефон. Намери го и докато набираше номера, пъкна монета.

— Ало?

— Мари, изчезвай от апартамента! Колата ми е в гараж на една пряка вдясно, когато излезеш от входа на сградата. Казва се „Минг“, ще видиш червена табела. Бъди там колкото се може по-бързо! Ще те посрещна. Бързай!

Кетрин Стейпълс спря такси.

— Името на жената е Стейпълс, Кетрин Стейпълс! — извика в слушалката Лин Уенцзу. — Направете справка чрез компютъра. Персоналът на консулството. Бързо! Искам адреса ѝ, но бъдете сигурни, че е сегашният! — Челюстните мускули на майора потрепваха нервно, докато чакаше. Отговорът дойде и той издаде друга заповед. — Ако някоя от колите ни е в района, свържи се по радиотелефона и ѝ нареди да тръгва. Ако не, изпрати незабавно друга. — Лин замълча, отново заслушан. — Американката — каза тихо той. — Ако бъде забелязана, да я заловят. Ние тръгваме веднага.

— Пета кола, отговорете! — повтори диспечерът по микрофона, държейки ръка върху ключа в долния десен ъгъл на командното табло. Стаята беше бяла и без прозорци — шумът от климатичната инсталация тих, но постоянен. На трите стени имаше редици свръхмодерна радио- и компютърна техника, подредена върху бели банки от гладка пластмасова материя. Това би могло да бъде електронна лаборатория на модерен център за медицински изследвания, но не беше. Беше съвсем друг център. Комуникационният център на МИ-6, Специален отдел, Хонконг.

— Пета кола отговаря! — чу се задъхан глас от говорителя.

— Тръгвайте веднага, вие сте най-близо. Стигнете до Олбъни Роуд; входът срещу Ботаническата градина е най-прекият път. — Той съобщи адреса на Кетрин Стейпълс и даде крайно нареждане. — Намерете американката и я заловете.

— Аiау — отговори агентът от Специалния отдел.

Мари се опита да запази спокойствие и да овладее реакциите си. Ситуацията беше нелепа. Но в същото време и крайно сериозна. Беше облякла пеньоара на Кетрин, в който приличаше на идиот. Беше взела горещ душ и още по-лошо, беше изпрала дрехите си в кухненската мивка. Сега съхнеха върху пластмасовите столове на балкона и бяха още влажни. Но тя трябваше да бяга.

Какво се беше случило? Кетрин не беше човек, който издава безапелационни команди. Хора като нея избягваха подобен подход, тъй като той само объркваше мислите при екстрена ситуация, а ситуацията беше такава. Движи се! Колко често Джейсън казваше това в Цюрих и Париж. Толкова пъти го беше чувала, че и сега думата я накара да се задейства.

Облече мокрите си дрехи, които прилепнаха по тялото ѝ, и взе от килера на Стейпълс чифт пантофи. И те ѝ убиваха, но поне бяха по-меки от сандалите ѝ. Сега можеше да бяга, налагаше се да бяга.

Косата ѝ! О, Боже, косата! Изтича до банята, където в порцеланов буркан Кетрин държеше фибите и шнолите си. За секунди прикрепил косата си, бързо влезе в малката дневна, намери шапката си и я нахлупи.

Чакането на асансьора беше безконечно. Според светещите цифри над вратите и двата асансьора се разхождаха между първия, третия и седмия етаж, без да се осмелят да припарят до деветия.

„При възможност избягвай асансьорите. Те са капани.“ Джейсън Борн, Цюрих.

Мари се огледа. Видя пожарния изход и се затича към него.

Задъхана, влетя в малкото фоайе, стремейки се да отблъсква погледите, отправени ѝ от няколкото наематели, които излизаха навън. Тя не виждаше нищо, трябваше да се махне!

„Колата ми е в гараж една пряка вдясно от входа на сградата. Казва се «Минг».“ Вдясно ли беше? Или вляво? Вън на улицата тя се поколеба. Дясно или ляво? Опита се да помисли. Какво беше казала

Кетрин? Дясно! Трябваше да тръгне надясно, това беше първото, което ѝ дойде наум. Не ѝ оставаше друго, освен да му се довери.

„Първата мисъл винаги е най-вярната, най-точната, защото впечатленията се съхраняват в главата ти като информацията в компютър. Главата ти е устроена така.“ Джейсън Борн, Париж.

Тя се затича. Левият ѝ пантоф падна; наведе се да го вземе. Изведнъж една кола изскочи от портала на Ботаническата градина и пое по улицата със скоростта на ракета с топлинни сензори. Чу се изсвирване на гуми, колата описа полукръг и спря направо на улицата. Отвътре изскочи човек, който се затича към нея.

18.

Нямаше какво повече да направи. Беше заловена на място. Мари викаше отново и отново, докато китайският агент се приближи; истерията ѝ достигна връхната си точка, когато мъжът учтиво, но здраво я хвана за ръката. Тя го позна — беше един от тях, един от бюрократите! Виковете ѝ преминаха в кресчендо. Минувачите започнаха да се обръщат!

— Моля ви, мисис!... — извика китаецът, като се стремеше гласът му да звучи спокойно. — Няма да ви причиня зло. Позволете ми да ви придружа до колата. За ваша собствена безопасност.

— Помощ! — изпищя Мари, а вечерните минувачи се насъбраха около тях. — Този човек е крадец! Открадна ми чантата с всичките пари! Опитва се да ми свали бижутата!

— Хей, момче! — извика възрастен англичанин и вдигна бастуна си. — Някои вече отидоха да се обадят в полицията, но докато те пристигнат, кълна се в Бога, ще ти натроша кокалите!

— Моля ви, сър — настояваше човекът от Специалния отдел. — Този случай е от компетентността на властите, а аз работя за тях. Разрешете ми да ви покажа служебната си карта.

— Кротко, малкият! — изръмжа човек с австралийски акцент, като отстрани възрастния англичанин, казвайки му: — Вие сте чудесен човек, не се занимавайте с такива. Тези хулигани имат нужда от поздрава ръка. — Австралиецът се изправи срещу агента китаец. — Махни си ръцете от жената, глупако! На твоето място щях да съм много бърз.

— Простете, сър, но това е сериозно недоразумение. Тази жена е в опасност и трябва да бъде разпитана от властите.

— Не ти виждам униформата!

— Разрешете ми да ви покажа удостоверението си.

— Същото каза и преди един час, когато ме нападна на Гардън Роуд! — изкрещя Мари истерично. — Тогава хората се опитаха да ми помогнат! Той излъга всички! И после ми открадна чантата!

Непрекъснато ме следи! — Мари знаеше, че няма значение какво ще крещи. Надяваше се единствено да създаде бъркотия, нещо, на което Джейсън я беше научил.

— Хей, мръсник, махни си ръцете от жената! — викна австралиеца.

— Моля ви, сър. Не мога да го направя. Другите служители ще се появят всеки момент.

— О, така ли? Значи вие, хулигански изчадия, действате на банди? Е, когато те бъдат тук, ти ще представляваш жалка картинка! — Австралиеца хвана агента за рамото и го извъртя встрани. Но докато залиташе, китаецът изпъна стъпалото на крака си, който наподобиха острието на нож, и със светкавично движение го заби в коремната област на добрия самарянин, който се преви и падна на колене.

— Още веднъж ви предупреждавам да не се намесвате, сър!

— Нима, кучи сине? Мръсно копеле! — Австралиеца се нахвърли върху агента от Специалния отдел, като го обсипваше с удари. Тълпата изрази гръмко одобрение, което проехтя по улицата — и ръката на Мари беше свободна! Към цялата врява се прибави и звук на сирени, последван от три автомобила, между които една линейка. Чу се силен шум от спирачки.

Мари се спусна между хората и с всички сили се затича към червената табела на около петдесет метра. Пантофите ѝ бяха паднали от краката ѝ, а мазолите, причинени от твърдите сандали, предизвикваха непоносими болки, които пронизваха тялото ѝ като стрели. Но тя не можеше да мисли за това. Трябваше да бяга, да бяга и да се спаси! Плътен глас се извиси над уличната глъчка. Мари видя човека зад себе си. Беше огромният китаец, когото наричаха майор.

— Мисис Уеб! Мисис Уеб, умолявам ви! Спрете! Не ви желая злото! Ще ви кажа всичко! За Бога, спрете!

„Ще каже всичко! — помисли си Мари. — Ще ме лъже пак и пак!“

„Удобният случай ще се представи. Разпознай го и се възползвай.“

Мари рязко се обърна в обратна посока, сниши тялото си и се спусна към идващата насреща ѝ тълпа, като се опитваше да държи тялото си възможно най-ниско. Сега бягаше към мястото, където я бяха заловили. Тичайки, тя обръщаше главата си вляво — гледаше и се

надяваше. И го видя измежду бягащите хора! Огромният майор мина покрай нея в обратна посока; с него тичаше друг човек — добре облечен бюрократ.

Малко по-нататък тя забеляза жилавия австралиец, който бълваше ругатни и налагаше с юмруци трима нападатели, осмелили се да припарят в частния му боксов ринг. Изведнъж за учудване на всички той повдигна един от падналите си противници и изрева:

— За Бога! Ще престанете ли бе, говеда? Не сте от онази хулиганска измет, и дори аз мога да го забележа! Не виждате ли, че ни вързаха тенекия!

Мари прекоси улицата и стигна до входа на Ботаническата градина. Застана под едно дърво до портала; от това място се откриваше директен изглед към гаража „Минг“.

В този момент пред него спря такси. Отначало никой не се появи отвътре, но после шофьорът излезе. Отиде до стъклената кабинка на входа и каза нещо на човека в нея. Поклони му се и се върна при колата, за да предаде думите на своя пътник. Дясната врата предпазливо се отвори и една жена стъпи на тротоара. Това беше Кетрин! Тя забързано отиде до кабинката и докато говореше, поклащаше глава, сякаш чулото никак не ѝ харесваше.

Изведнъж се появи Лин. Връщаше се обратно, явно забелязал, че нещо не е наред. След секунди щеше да мине покрай гаража и да види Кетрин!

— Карлос — извика Мари, предполагайки най-лошото. Знаеше, че по този начин ще разбере всичко. — Делта!

Майорът се завъртя на сто и осемдесет градуса с разширени от ужас очи. Мари се затича навътре в Ботаническата градина; това беше ключът. Каин означава Делта и Карлос ще бъде убит от Каин... нещо от този род бяха паролите, разпространени из Париж. Те отново използваша Дейвид! И това не беше предположение, а самата реалност. Правителството на Съединените щати изпращаше съпругът ѝ да поеме отново ролята, която го беше изправила на косъм от смъртта, тогава, когато за малко щеше да стане жертва на собствените си хора. Какви бяха тези копелета?... Или погледнато иначе, какви цели бяха в състояние да оправдаят средствата, използвани от уж здравомислещи хора, за тяхното постигане?

Сега трябваше да открие Дейвид, преди той да е поел поредните рискове, които се полагаха на други. Но за да го намери, трябваше да се добере до Кетрин, която беше на не повече от трийсет метра. Трябваше първо да накара врага да тръгне в нейната посока, а после да пресече улицата, без да бъде видяна. Джейсън, какво мога да направя?

Прикри се зад един висок храст и когато майорът изтича през входа на градината, тя го заобиколи, така че да остане скрита. Огромният китаец се спря и се огледа. Пронизващият му поглед преброди всичко наоколо, след което той се обърна и извика своя подчинен, който се беше появил от пресечката на Олбъни Роуд. Човекът очевидно се затрудни при пресичането на улицата; движението беше натоварено и потокът от коли се придвижваше бавно заради линейката и другите две коли, спрели по средата на платното. Майорът побесня, когато разбра причината за объркания трафик.

— Накарай онези глупаци да преместят колите! — изрева той. — И им кажи да дойдат тук... — Не! Изпрати ги до портите на Олбъни Роуд! Останалите незабавно да дойдат тук!

Вечерните минавачи като че ли се удвоиха. Семейства бутеха детски колички, любовници вървяха прегърнати измежду дългите редици цветя. Смехът на гонещи се деца огласи градината, а майорът продължаваше да стои на пост до входа. Мари преглътна; паниката ѝ растеше. Линейката и другите две коли бяха преместени и потокът от автомобили започна да се движи по-нормално.

Катастрофа! Близко до линейката някакъв нервен шофьор удари колата пред себе си. Майорът не се стърпя; злополуката, станала съвсем близо до неговия служебен автомобил, го накара да излезе напред, очевидно за да установи дали хората му са замесени в инцидента. Удобният случай ще се представи... възползвай се! Сега!

Мари бързо заобиколи храстите, изтича през тревата, за да достигне пътеката с чакъл, която извеждаше от градината. Погледна надясно, страхувайки се от това, което би видяла там, но все пак трябваше да се увери. Най-силните ѝ страхове се оправдаха; огромният майор беше видял — или усетил — женската фигура, тичаща по пътеката. Той се поколеба за момент, несигурен какво трябва да направи, но после бързо затича към портала.

Чу се клаксон, четири бързи изсвирвания. Това беше Кетрин, която ѝ махаше през отворения прозорец на малка японска кола. Мари

се втурна към улицата.

— Качвай се! — извика Стейпълс.

— Той ме видя!

— Бързо!

Мари скочи на предната седалка. Кетрин увеличи скоростта и колата се понесе с двете гуми върху тротоара, след което изви рязко вляво, включи се в насрещното движение и бързо продължи в обратна посока. Зави надясно по една улица и стигна до кръстовище, където се виждаше голям знак с червена стрелка, сочеща надясно: Районен бизнесцентър. Стейпълс зави вдясно.

— Кетрин! — извика Мари. — Той ме видя!

— По-лошо — каза Стейпълс. — Видя колата.

— Зелено „Мицубиши“ с две врати! — извика Лин Уенцзу по портативния си предавател. — Регистрационният му номер е AOR пет-три-пет-нула. Нулата би могла да е и шест, но това няма значение. Първите три цифри ще са достатъчни. Шофьорът и пътникът трябва да бъдат заловени и поставени под охрана. Никакви разговори с тях! Това е въпрос, отнасящ се до правителството, и не се дават никакви обяснения. Тръгвайте! Веднага!

Стейпълс зави в голям гараж на улица Айс Хаус. Яркочервеният знак на хотел „Мандарин“ се виждаше на по-малко от петдесет метра оттам.

— Ще наемем кола — каза Кетрин, докато взимаше билета, даден ѝ от човека в будката на входа. — Познавам няколко момчета в хотела тук.

— Ние ли ще паркираме или вие? — Хилещият се служител очевидно се надяваше на първия вариант.

— Вие ще паркирате — каза Кетрин, като измъкна няколко хонконгски долара от чантата си. — Да вървим — обърна се тя към Мари. — И стой от дясната ми страна, близо до сградите. Как са краката ти?

— По-добре да не казвам.

— Тогава недей. Няма време за тях сега. Дръж се, момичето ми!

— Кетрин, престани да говориш като Обри Смит.

— Кой е той?

— Забрави го. Обичам старите филми. Хайде да вървим.

Двете жени забързаха по улицата към един страничен вход на хотела. Изкачиха се по стъпалата, като Мари силно накуцваше, и влязоха вътре.

— От дясната страна след редицата от магазини ще видиш тоалетна — каза Кетрин.

— Виждам табелката.

— Почакай ме там. Ще дойда веднага след като уговоря колата.

— Тук има ли аптека?

— Не искам да се показваш наоколо. Описанието ти е разпратено навсякъде.

— Разбирам това, но поне ти не можеш ли да потърсиш?

— Да не си в цикъл?

— Не, краката ми! Вазелин или някакъв лосион за кожа. Може и кислородна вода.

— Ще направя каквото мога, но имай предвид, че нямаме никакво време.

— И миналата година няхах никакво време. Бях като на каторга. Ще спре ли някога всичко това, Кетрин?

— Ще дам всичко от себе си. Ти си моя приятелка и сънародничка, скъпа. А аз съм една много ядосана жена. Колко жени срещна из свещените зали на ЦРУ или в неговия клон в Държавния департамент с великото име „Консулски операции“?

Мари примигна, опитвайки се да си спомни.

— Нито една.

— Да се чукаат тогава!

— Но в Париж имаше...

— Там винаги има, скъпа. Отиди в тоалетната.

— В Хонконг автомобилът е пречка — каза Лин и погледна към часовника на стената на офиса си в главния щаб на военното разузнаване, Специалния отдел. Часовникът показваше 6,34. — Затова предполагам, че тя ще закара жената на Уеб донякъде и ще я скрие. Крайният срок до осем часа тази вечер е анулиран заради преследването. Трябва да я пресрещнем. Има ли нещо, за което не сме помислили?

— Да пъхнем в затвора онзи австралиец — подсказа добре облеченият му подчинен. — Стана причина за гражданско

неподчинение. Знаем къде се намира и можем да го приберем.

— С какво обвинение?

— Прекъсване на операция.

— И с каква цел всичко това?

Подчиненият сви рамене ядосано.

— Някакъв вид удовлетворение.

— Твоята гордост е без значение. Не изпускате двете жени.

— Ви сте прав, разбира се.

— Полицията се е свързала с всички гаражи и агенции за даване на автомобили под наем, нали?

— Да, сър. Но трябва да ви кажа, че Стейпълс би могла да се обади на някой от канадските си приятели и да вземе кола, която не бихме могли да проследим.

— Ние работим с това, което можем да контролираме — не с онова, което не можем. Още повече, от всичко, което съм чувал за Стейпълс, вадя заключение, че тя действа сама. Засега мисля, че няма да намеси втори човек.

— Защо сте така сигурен?

Лин погледна своя подчинен; трябваше внимателно да подбира думите си.

— Просто предполагам.

— Вашите предположения са известни с точността си.

— Твърде надута преценка. Моят съюзник е здравият разум. — Телефонът извънтя. Ръката на майора почти инстинктивно подскочи към него. — Да?

— Четвърти полицейски участък — каза провлачено мъжки глас.

— Благодарни сме за вашето сътрудничество, Четвърти участък.

— Гаражът „Минг“ отговори на нашата справка. Колата с номер АОР има собствено място там с текущ месечен наем. Името на собственика е Стейпълс. Кетрин Стейпълс, канадка. Колата е излязла оттам приблизително преди трийсет и пет минути.

— Това беше много полезна информация, Четвърти — каза Лин. — Благодаря ви. — Той затвори телефона и погледна към нетърпеливия си подчинен. — Засега имаме информация за три неща. Първото е, че полицията е съдействала реално в издирването на колата по гаражите. Второто е, че един от гаражите е отговорил положително, и трето, мис Стейпълс плаща месечен наем там.

— Като начало е добре, сър.

— Има три големи и около дузина по-малки агенции за коли под наем, без да броим хотелите, където сме изпратили друг персонал. С това бихме се справили, но за гаражите не може да се каже същото.

— Защо не? — попита служителят. — Те не са повече от сто. Кой би искал да строи гаражи в Хонконг, когато в същото пространство може да подслони поне дузина магазини? Струва ми се, че телефонните оператори в полицията са двайсет или трийсет. Те могат да се свържат с всички.

— Не става въпрос за броя, приятелю. Работата е в манталитета на обслужващите. Работата, която вършат, не е никак завидна и те добре го знаят. Онези, които могат да пишат, са прекалено мързеливи или враждебно настроени, за да си правят труда. А онези, които не могат да пишат, избягват всякакъв контакт с полицията.

— Все пак един гараж е отговорил.

— Честен кантонец. Собственикът се е обадил.

— Трябва да кажем на собственика! — извика момчето, което паркираше колите в гаража на улица Айс Хаус. То се обръщаше към обслужващия гаража, седнал в кабинката пред входа.

— Защо?

— Обясних ти вече! Дори съм ти го написал...

— Това, че ходиш на училище и пишеш малко по-добре от мен, не те прави шеф тук.

— Ти не можеш да пишеш въобще! И щеше да се насереш от страх! Тръгна да търсиш мен, когато си разбрал, че обаждането по телефона е полицейско издирване. Вие, неграмотните, винаги бягате от полицията. Колата, която търсеха, беше зеленото „Мицубиши“, паркирано на второ ниво! Ако не искаш да се обадиш в полицията, трябва да съобщиш на собственика.

— Има неща, на които не са те научили в училище, тиквенико.

— Учат ни да не вървим срещу полицията. Грешно е.

— Аз ще се обадя в полицията, дори ти ще станеш техният герой, ако предпочиташ.

— Чудесно.

— След като двете жени се върнат, ще поговоря с тази, дето шофираше.

— Какво?

— Тя мислеше, че ми дава два долара, но те бяха единайсет. Една от банкнотите беше от десет долара. Беше явно нервна и разстроена. Не си гледаше парите.

— Но ти каза, че ти е дала два долара!

— Но сега съм честен. Щях ли да съм такъв, ако интересите ни не бяха общи?

— Какво искаш да кажеш?

— Ще кажа на тази богата, изплашена американка, че двамата с теб не сме се обадили на полицията и сме го направили заради нея. Тя ще ни възнагради много щедро, защото ще разбере, че в противен случай няма да успее да си върне колата. Можеш да наблюдаваш всичко отстрани. След като плати, ще изпратя друго момче, което няма да може да открие колата ѝ, защото ще му дам погрешно място, а ти ще се обадиш в полицията по онзи телефон. Полицията ще дойде, ние ще сме изпълнили шибания си дълг и ще изкараме няколко великолепни ноци, така рядко срещани в тази нещастна професия.

Другото момче премигна и поклати глава.

— Прав си — каза то. — В училище не ни учат на тези неща. Пък и предполагам, че сега нямам избор.

— О, имаш — каза обслужващият, като извади дълг нож от колана си. — Кажи „не“ и ще отрежа малкото ти езиче.

Кетрин се приближи към човека на рецепцията във фойето на хотел „Мандарин“. Подразни я това, че не го познаваше, нито пък служителят до него. Нуждаеше се от бърза услуга, а в Хонконг това означаваше да попаднеш на човек, когото познаваш. Тогава за свое облекчение тя видя портиера от вечерната смята, който се опитваше да успокои доста нервирана гостенка. Тя се придвижи по-близо с надеждата очите на Ли Тенг да я забележат. Беше се сприятелила с Тенг и редовно му изпращаше канадци с някакви проблеми по настаняването. Разбира се, винаги му се заплащаше пребогато.

— Мога ли да ви помогна, мисис?... — попита младият китаец, стоящ на рецепцията.

— Ще почакам мистър Тенг, ако обичате.

— Мистър Тенг е много зает, мисис... Много неподходящ момент. Вие гост на хотела ли сте?

— Аз съм местна жителка и стара приятелка на мистър Тенг. Обикновено уреждам нещата си чрез него.

— О! — портиерът явно проумя статута ѝ на нетурист. Той се наведе към нея и заговори поверително: — Ли Тенг има ужасни проблеми. Дамата, с която говори, отива на големия бал в Правителствения дом, а дрехите ѝ отлетели за Банкок. Тя може би си мисли, че мистър Тенг има крила под сакото си и турбини под мишниците.

— Интересна идея. Тя е пристигнала скоро, така ли?

— Да, мисис... Но е имала много багаж. Обвиняваше първо съпруга си, а сега и мистър Тенг.

— Къде е съпругът ѝ в момента?

— В бара. Предложи ѝ да вземе следващия самолет до Банкок, но проявата му на любезност само наля излишно масло в огъня. Няма да излезе от бара и няма да ходи на никакъв бал. Страшна бъркотия... Може би аз ще мога да ви бъда от полза, докато мистър Тенг успокои всички.

— Искам да наема кола по най-бързия начин.

— Агуа! — каза портиерът. — В седем часа вечерта почти никоя от агенциите не работи. По това време има много малко клиенти.

— Сигурна съм, че може да се направи изключение.

— Ако искате кола на хотела с шофьор...

— Само ако няма нищо друго на разположение. Както споменах, не съм гост тук и да ви кажа честно, парите не ги копяя.

— Кой ли от нас го прави? — загадъчно попита портиерът.

— Така е. Моля ви, свържете се по телефона и направете всичко възможно.

Младият човек се пресегна и извади изпод бюрото списък на агенциите за коли под наем. Взе в ръка телефона и започна да набира номера. Кетрин погледна към Ли Тенг: беше избутал разлютилата се жена в един от ъглите до малко палмово дърво очевидно, за да не пречи на останалите гости. Той говореше бързо и тихо и явно спечелваше поне част от вниманието ѝ. Каквито и основания за оплаквания да има, помисли си Кетрин, тя си остава патка и половина. Носеше дълъг шал от чинчила в мястото с най-неподходящ климат за тази деликатна кожа. Не че Стейпълс някога се беше сблъсквала с този проблем. Може би щеше да опре и до него, ако се беше отказала от

професията си и беше останала с Оуън Стейпълс. Кучият му син сега притежаваше поне четири банки в Торонто. Не беше лош човек и фактът, че не се бе оженил повторно, само увеличаваше чувството й за вина. Не е честно, Оуън! Преди три години Кетрин му се обади, докато беше в Торонто на някаква конференция. Седнаха на чаша в клуб „Мейфеър“ в хотел „Крал Едуард“, който впрочем доста приличаше на „Мандарин“.

— Е, хайде, Оуън. Хубав си, богат си — защо не? Само в този квартал има сигурно хиляда красиви момичета, които ще те грабнат начаса.

— Веднъж ми бе достатъчно, Кети. Ти ми даде добър урок.

— Не знам, но ме караш да се чувствам... толкова виновна. Напуснах те, Оуън, но не защото не ми харесваше.

— Ти ме харесваше?

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, струва ми се. — Оуън се беше изсмял. — Причините да ме напуснеш бяха напълно основателни. А аз по подобни причини приех всичко без капка предубеждение. Ако беше изчакала още пет минути, мисля, че аз щях да те изхвърля.

— Ах, мръсник!

— Съвсем не. Ти имаше своите амбиции, а аз — моите. Те просто не бяха съвместими.

— Но това не обяснява факта, че не се ожени отново.

— Казах ти вече защо. Ти ми даде урок, скъпа.

— Че няма съвместими амбиции ли?

— Когато в тях има крайност, да.

— Но не си ли мислил за семейство? За деца?

— Имам две деца — тихо беше казал Оуън, — които обичам много. Дори изпълнените им с амбиции майки бяха много мили. Мъжете, с които се свързаха те впоследствие, също проявиха разбиране. Докато децата ми отрасваха, ги виждах постоянно. Така че в известен смисъл аз имах три семейства. Ако на моменти е било смущаващо, то поне е цивилизовано.

— Ти ли? Каймакът на обществото, bankerът, син на banker, за когото казват, че взема душ в нощница от времето на Дикенс! Църковният настоятел!

— Отказах се от това, след като ме напусна. Беше нещо като държавническо изкуство от моя страна. Ти го практикуваш всеки ден.

— Но, Оуън, ти никога не си ми казал.

— Никога не си ме питала, Кетрин. И двамата имахме собствените си грижи. Но искам да ти кажа нещо, за което съжалявам, ако желаеш да го чуеш.

— Желая.

— Истински съжалявам, че не успяхме да имаме дете. Гледайки двете деца, които имам, си мисля, че той или тя щеше да бъде чудесен.

— Ах, мръсно, ще се разплача.

— Недей, моля те. Ако бъдем честни, никой от нас не съжалява за нищо.

Мислите на Кетрин бяха внезапно прекъснати. Портиерът беше свършил разговора и поставил триумфално ръце върху банката, извика:

— Имате късмет, мисис!... Диспечерът на агенция „Ейпекс“ все още не си беше тръгнал и каза, че имат кола на разположение, но проблемът е, че няма кой да докара колата дотук.

— Ще взема такси. Напишете ми адреса. — Стейпълс се огледа наоколо. — Откъде мога да купя лосион или вазелин?

— Като тръгнете по коридора вдясно, ще видите малък магазин за вестници. Там има такива неща. Но може ли да получа парите, тъй като ще трябва да представите квитанция на диспечера? Хиляда хонконгски долара.

— Нямам толкова у себе си. Ще трябва да използвам картата си.

— Още по-добре.

Кетрин отвори чантата си и извади кредитна карта от едно странично джобче.

— Ще се върна веднага — каза тя, като я постави на банката и тръгна към коридора вдясно. Без особена причина погледна към Ли Тенг и неговата разстроена дама. За нейно учудване натруфената жена кимаше одобрително, докато Тенг ѝ сочеше редицата луксозни бутици. Той беше истински дипломат. Несъмнено беше обяснил на досадницата, че тя има възможност, от една страна, да задоволи нуждите и успокои нервите си, от друга, да удари мъжа си право в слънчевия сплит. Стейпълс продължи към коридора.

— Кетрин! — Повикването беше толкова рязко, че тя замръзна.
— Моля ви, мисис Кетрин!

Стейпълс бавно се обърна. Викаше я Ли Тенг, който беше приключил със своята гостенка.

— Какво има? — попита уплашено тя. Тенг се приближи с изписана на лицето си загриженост и видими капчици пот по оплешивяващата си глава.

— Забелязах те едва преди минути. Имах един проблем.

— Разбрах всичко за него.

— Ти също имаш проблем, Кетрин.

— Моля?

Тенг погледна към рецепцията, но не към младия човек, който ѝ беше помогнал, а към другия служител, стоящ зад левия край на банката. Той не беше зает и наблюдаваше своя колега.

— Ужасна каша — промърмори под носа си Тенг.

— За какво говориш? — попита Стейпълс.

— Ела насам — каза портиерът от вечерната смяна и дръпна Кетрин настрани. Той бръкна в джоба си и извади оттам половин страница перфорирана хартия с текст, изписан от компютърен принтер.

— Четири копия от това нещо бяха изпратени от горния етаж. Успях да прибера трите, но четвъртото е на банката.

„Извънреден случай. Правителствен контрол. Канадка на име Кетрин Стейпълс може да се опита да наеме автомобил за лично ползване. Възрастта ѝ е петдесет и седем години, прошарена, среден ръст и слаба фигура. Свържете се незабавно с Четвърти полицейски участък.“

Лин Уенцзу беше стигнал до заключение, основаващо се на наблюдението, че всеки, който кара кола в Хонконг, е или луд, или има сериозна причина да го стори.

— Младият човек току-що ми намери кола от една агенция на Бонъм Странд. Очевидно той не е прочел това.

— Намери ти кола в този час?

— Сега попълва квитанцията. Мислиш ли, че ще види това?

— Той не ме притеснява. В момента се обучава за тази работа и ще приеме всичко, което му кажа. Но с другия нещата не стоят така. От доста време иска да вземе моята работа. Почакай тук.

Тенг се запъти към рецепцията, докато служителят там хвърляше притеснени погледи наоколо, държейки в ръка готовата квитанция на Кетрин. Ли Тенг я взе и я сложи в джоба си.

— Това не е необходимо вече — каза той. — Нашата клиентка си промени решението. Във фойето срещна свой приятел, който ще я закара.

— О, така ли? Тогава трябва да кажа на колегата да не се притеснява. В момента прави справка в банката. Не бях сигурен по въпроса и той...

Тенг махна в знак, че е разбрал и отиде до другия служител.

— Можете да ми дадете картата и забравете за разговора. Тази вечер всички жени ми лазят по нервите. Тази е намерила друг начин на придвижване.

— Разбира се, мистър Тенг — отговори му угоднически служителят. Той подаде кредитната карта, бързо се извини на телефонния оператор и затвори телефона.

— Лош ден — сви рамене Тенг и се отправи към претъпканото фойе. Приблужи се до Кетрин и извади тесте сгънати банкноти.

— Ако не ти достигат пари, вземи тези. Не използвай кредитната карта.

— Имам, но у себе си обикновено не нося толкова. Едно от неписаните правила.

— Разумно правило — кимна Тенг.

Стейпълс взе парите от ръката на Тенг и го погледна.

— Искаш ли обяснение?

— Не е нужно, Кетрин. Каквото и да казват в Четвърти участък, зная, че си добра жена, а ако не си и избягаш с парите ми, бъди сигурна, че пак няма да умра от глад.

— Никъде няма да избягам, Тенг.

— Но няма и да ходиш пеша. Един от шофьорите ми дължи услуга и в момента е в гаража. Ще те закара до колата ти на Бонъм Странд. Ела, ще те заведе при него.

— С мен има и една жена. Трябва да я изкарам от Хонконг. Чака ме в тоалетната.

— Аз съм тук, в коридора. Побързай.

— Понякога мисля, че времето минава по-бързо, когато човек е затрупан с проблеми — обърна се по-възрастният служител на рецепцията към своя млад колега, като безцеремонно взе половинката страница с компютърна разпечатка и я сложи в джоба си.

— Ако сте прав, за мистър Тенг са минали само петнайсет минути, откакто застъпихме на смяна преди два часа. Той е доста добър, нали?

— Неговата плешивост помага за това впечатление. Хората го обявяват за мъдрец дори когато в думите му няма и сянка от мъдрост.

— Все пак има подход с хората. Бих желал някой ден да съм като него.

— Оплешивей тогава — отвърна вторият служител. — Сега, докато никой не ни притеснява, трябва да отида до тоалетната. Между другото, ако ми се наложи да използвам агенция за автомобили под наем, която работи по това време, фирмата беше „Ейпекс“ на Бонъм Странд, нали?

— О, да.

— Много мило от твоя страна.

— Просто прегледах списъка на агенциите. Тази беше почти към края.

— Някои от нас не биха изгубили толкова време. Това е похвално за теб.

— Много сте любезен с един млад и неопитен работник.

— Желая ти голям успех. Винаги помни това.

Възрастният служител се отдалечи от банката и предпазливо надзърна зад палмовите дръвчета в ъгъла на фойето. Видя нощния портиер, застанал в началото на коридора; това беше достатъчно. Той очакваше жената. Служителят се обърна и се качи по стълбищата, водещи към магазините на втория етаж. Влезе в първия бутик.

— По служебен въпрос — каза той на отегчената продавачка и грабна телефона, закачен на стената зад щанд с блестящи скъпоценни камъни. Избра номера.

— Четвърти полицейски участък.

— Вашите директиви, сър, засягащи канадката мисис Стейпълс...

— Имате ли някаква информация?

— Мисля, че да, сър, но ми е малко неудобно да ви я предам.

— Какво? Та това е извънреден случай, въпрос, отнасящ се до правителството!

— Разберете, че моят служебен пост не е висок, а е твърде възможно нощният портиер да е забравил за вашите директиви. Той е много зает човек.

— Какво се опитвате да ми кажете?

— Ами дочух как една жена, която напълно отговаряше на описанието, искаше да се свърже с въпросния портиер. Но ще изпадна в ужасно положение, ако се разбере, че съм ви се обаждал.

— Анонимността ви ще бъде запазена. Каква е информацията?

— Ами, сър, дочух че... — Като излагаше предпазливо фактите, първият помощник-портиер обърна ситуацията изцяло в своя полза и във вреда на своя началник Ли Тенг. Последните му твърдения все пак бяха недвусмислени.

— Става въпрос за агенция „Ейпекс“, намираща се на източния край на улица Бонъм Странд. Предлагам ви да побързате, тъй като тя в момента е на път за там.

Уличното движение в ранната вечер беше по-спокойно от върховите моменти през деня и все пак беше натоварено. Това стана причина Кетрин и Мари да се спогледат с тревога на задната седалка на хотелската лимузина; шофьорът, вместо да увеличи скоростта, когато пред тях се появяваше празно пространство, отби огромния автомобил встрани и спря до тротоара на улица Бонъм Странд. Никъде наоколо не се забелязваше знак, съобщаващ за автомобили под наем.

— Защо спряхме? — попита рязко Стейпълс.

— Спазвам инструкциите на мистър Тенг, мисис — отговори шофьорът, като се обърна назад. — Ще заключа колата и ще пусна алармата за всеки случай.

— Това е наистина утешително, но все пак бих искала да зная защо не ни закарахте до колата.

— Аз ще я докарам сам, мисис...

— Моля?

— Инструкции на мистър Тенг. Държеше изключително на това и каза, че ще се обади в агенцията, за да го уточни. Тя се намира на съседната улица. Ще се върна след малко. — Шофьорът свали шапката и сакото си, включи алармата и излезе от колата.

— Нищо не разбирам от цялата работа — каза Мари и като извади салфетки, взети от тоалетната на хотела, ги притисна към стъпалото на крака си. — Доверяваш ли се на този Тенг?

— Да — отговори Кетрин. Лицето ѝ изразяваше обърканост. — Но не мога да разбера нищо. Очевидно той е свръхпредпазлив и аз не мога да си обясня причините. Както ти казах в хотела, на съобщението за мен пишеше „Правителствен контрол“. В Хонконг с тези думи не се шегуват. Но какво, по дяволите, е намислил той? И защо?

— Ясно е, че не мога да ти отговоря — каза Мари. — Но мога да споделя с теб свое наблюдение.

— И какво е то?

— Направи ми впечатление начинът, по който те гледаше. Не зная дали си го забелязала.

— Какво?

— Бих казала, че много те харесва.

— Харесва... мен?

— Един от начините да се изрази това. Но има и по-силен начин. Стейпълс се обърна и погледна през прозореца.

— О, Боже! — прошепна тя.

— Какво има?

— Малко по-рано в хотела си мислех за Оуън. Не съм способна да анализирам причините за това, само си спомням, че всичко тръгна от една жена, загърната в шал от чинчила.

— Оуън?

— Бившият ми съпруг.

— Оуън Стейпълс? Банкерът Оуън Стейпълс?

— Да, това е моето момче — беше моето момче.

— Никога не си ми казвала, че си била женена за Оуън Стейпълс.

— Никога не си ме питала, скъпа.

— Но и не бих могла, Кетрин.

— Така е — съгласи се Стейпълс и поклати глава. — Просто се сетих за деня, в който аз и Оуън се срещнахме в Торонто преди няколко години. Седнахме в клуб „Мейфеър“ и тогава научих за него неща, каквито и през ум не ми бяха минавали. Бях истински щастлива за него, въпреки че копелето почти ме разплака.

— Кетрин, за Бога, какво общо има всичко това с настоящия момент?

— Има общо с Тенг. С него също бяхме седнали една вечер, не в „Мандарин“, разбира се, а в кафене на пристанището на Кулон. Тогава той ми каза, че няма да е добре за мен, ако ни видят заедно на острова.

— И защо?

— Това попитах и аз. Разбираш ли, тогава той ме закриляше точно както сега. Може би съм го разбрала погрешно. Предполагах, че просто търси някакъв допълнителен доход, но явно съм била на много грешен път.

— Защо мислиш така?

— Онази вечер той каза нещо странно. Каза, че би искал различията между хората да не са толкова очевидни и ако ги има, да не са толкова смущаващи за другите. Естествено, приех тази баналност като аматорски опит в... държавническото изкуство, както би се изразил съпругът ми. Може би е било нещо друго.

Мари се засмя тихо и очите им се срещнаха.

— Скъпа, скъпа Кетрин. Мъжът е влюбен в теб.

— Господи, нямам нужда от това!

Лин Уенцзу седеше на предната седалка на Втора кола, вперил поглед към входа на агенция „Ейпекс“ на улица Бонъм Странд. Всичко беше наред, само след броени минути двете жени щяха да бъдат заловени. Един от хората му беше влязъл да говори с диспечера. Агентът беше показал служебната си карта и уплашеният служител веднага предоставил списъка на резервациите за същата вечер. Наистина имаше запазена кола за мисис Кетрин Стейпълс, но впоследствие резервацията е била анулирана и въпросната кола записана на друго име — име на шофьор от хотела. След като Кетрин Стейпълс нямало да наеме колата, диспечерът не виждал причина да се обажда в Четвърти участък. Разбира се, колата би могла да бъде взета от друг, тъй като беше запазена от хотела.

Всичко е наред, помисли си Лин. Във „Виктория Пийк“ щяха да почувстват огромно облекчение в момента, когато новините му стигнеха до стерилната къща. Майорът знаеше какво точно ще каже: жените са заловени — жената е заловена.

По отсрещния тротоар се появи мъж в бяла риза, който влезе в агенцията. На Лин му се стори, че проявява някакво колебание, и

наистина имаше нещо... Изведнъж зад близкия ъгъл изскочи такси; майорът се наклони напред и хвана дръжката на вратата.

— Момчета, бъдете готови! — каза той по микрофона, прикрепен към предното табло на колата. — Трябва да действваме възможно най-бързо. Не използвайте никакви оръжия. Готови!

Но нямаше смисъл от никаква готовност. Таксито отмина, като на задната седалка се видя единствено самотна мъжка фигура.

След малко вратите на гаража се отвориха и отвътре излезе кола, която зави вляво, карана от мъжа с бялата риза. По лицето на майора изби пот. Нещо не беше наред. Какво го смущаваше? Какво беше то?

— След него! — извика той на изплашения шофьор.

— Сър?

— Измачкана бяла риза, но панталон без нито една гънка. Униформа! Това е шофьорът! След него!

Шофьорът натисна клаксона, за да прекъсне движението по улицата, направи бърз завой на сто и осемдесет градуса и тръгна след колата, докато майорът даваше инструкции една част от хората да останат пред агенцията, а другите да го последват.

Внезапно от страничната улица изскочи огромна кафява лимузина и препречи пътя им. Ударът беше слаб; колата на МИ-6 закачи задната лява врата на големия автомобил.

— Feng zi! — изкрещя шофьорът на лимузината и излезе навън, за да види щетите, причинени на огромния седан.

— Lai! Lai! — отвърна му шофьорът на Лин разгневено и също излезе, готов за схватка с човека, който го беше нарекъл „бясно куче“.

— Спри! — извика Уенцзу. — Разкарай го от пътя веднага!

— Но той не се помръдва, сър!

— Кажи му да го направи незабавно! Покажи му картата си!

Зад тях целият трафик спря; свиреха клаксони, чуваха се подвиквания на шофьори. Майорът затвори очи и поклати глава объркано. Не оставаше нищо друго освен да излезе от колата.

Задната врата на лимузината се отвори и оттам също се появи човек. Китаец на средна възраст с оплешивяваща глава.

— Струва ми се, че имаме някакъв проблем — каза Ли Тенг.

— Познавам те! — извика Лин. — Хотел „Мандарин“!

— Много от хората, които имат предпочитания към нашия хотел, ме познават, сър. Страхувам се, че аз не мога да кажа същото за вас.

Били ли сте гост на хотела?

— Какво правите тук?

— Поръчката, която изпълнявам, е от поверително естество и нямам никакво намерение да я обсъждам.

— Проклет да си! Бяха изпратени правителствени директиви! Жена на име Стейпълс! Един от вашите хора ни се обади.

— Нямам представа за какво говорите. От един час насам се опитвам да реша проблема на една от гостенките ни, която е поканена на бал в Правителствения дом тази вечер. Ще бъда щастлив да ви кажа името ѝ, ако разбира се, служебното ви положение го позволява.

— Положението ми го позволява! Повтарям! Защо ни препречихте пътя?

— Струва ми се, че вие бяхте тези, които преминаха на червено.

— Не е вярно! — извика шофьорът на Лин.

— Тогава въпросът ще бъде решен от съда. Можем ли да продължим?

— Още не — каза майорът и се приближи към портиера на хотел „Мандарин“. — Ще ви повторя отново. Директивите са били получени във вашия хотел. Те съобщаваха ясно, че жена на име Стейпълс ще се опита да наеме кола и вие се задължавате да съобщите за това в Четвърти полицейски участък.

— Тогава и аз искам да повторя, сър. Не бях на служебното си място в продължение на час, нито съм виждал директивите, за които говорите. Ще добавя също, че всички уговорки за наемане на автомобили се правят от моя пръв помощник, когото, да ви кажа честно, намирам за крайно некомпетентен.

— Но нали вие сте тук!

— Колко гости на хотела според вас имат работа на Бонъм Странд по това време? Приемете, че е съвпадение.

— Очите ти се смеят, Zhongguo ren.

— Но не весело, сър. Ще продължа. Повредите не са големи.

— Не ме интересува, дори ако вие и вашите хора трябва да прекарате цялата нощ там — каза посланик Хавиланд. — Това е единствената ни възможност. Както ми го описахте, тя ще върне колата и ще отиде до гаража да вземе своята. По дяволите, утре в четири часа има канадско-американска стратегическа конференция. Дотогава тя

трябва да е тук! Стойте там! Никой да не напуска мястото си! Хванете я и я доведете тук!

— Тя ще твърди, че я тормозим. Ще нарушим законите на международната дипломация.

— Ами нарушете ги тогава! Ще я доведете в килимчето на Клеопатра, ако трябва! Нямам повече време за губене — нито минута!

Двама агенти въведоха бясната Кетрин Стейпълс в стаята на къщата във „Виктория Пийк“, като здраво я държаха от двете страни. Лин Уенцзу отвори вратата и я затвори зад Стейпълс, когато тя се изправи лице в лице с посланика Реймънд Хавиланд и заместник-секретаря на Държавния департамент Едуард Макалистър. Часът беше 11,35 сутринта; слънчевите лъчи струяха през големия прозорец, гледащ към градината във вътрешния двор.

— Позволявате си твърде много, Хавиланд — каза Кетрин ледено. В гласа ѝ нямаше и капка колебание.

— Що се отнася до вас, мисис Стейпълс, все още не съм си позволил достатъчно. Силно компрометирахте член на американската легация. Заехте се с изнудване, което беше в невероятен ущърб на моето правителство.

— Не можете да докажете нищо. Нямаме доказателства.

— Няма нужда да го правя. Точно в седем часа снощи младият човек дойде с колата си дотук и ни разказа всичко. Гнусен малък предател, нали?

— Проклет глупак! Той не е виновен в нищо, но вие сте виновни! И след като употребихте думата „гнусен“, искам да ви кажа, че нищо в неговите действия не може да се сравни с мръсотиите, които вършите вие. — Без да изостава от словесния си ритъм, Кетрин се обърна към заместник-секретаря. — Предполагам, че това тук е лъжецът Макалистър.

— Ужасно сте отегчителна — каза заместник-секретарят.

— А вие сте един безпринципен лакей, който върши мръсната работа на други. Зная всичко и трябва да ви призная, че съм отвратена! Но пъкленият ви план беше замислен — Кетрин рязко обърна глава към Хавиланд — от този велик експерт. Кой ви даде правото да се правите на Господ? Питам ви всички! Знаете ли какво причинихте на онези двама души? Знаете ли какво сте поискали от тях?

— Знаем — каза просто посланикът. — Аз знам.

— Тя знае също, независимо от факта, че накрая не ми достигна смелостта да го потвърдя. Вие, Макалистър! Когато научих, че сте тук, не бях сигурна, че тя ще го понесе. Но аз ще ѝ кажа всичко за вас и лъжите ви! Жена на тайпан убита в Макао — ах, каква симетрия има във всичко, какво извинение да отвлечеш жената на друг! Лъжи! Имам своите източници и със сигурност зная, че такова нещо не се е случвало! И нека да се разберем. Ще я заведа в консулството и там ще бъде под пълната протекция на моето правителство. И ако бях на ваше място, Хавиланд, щях да бъда много внимателна при използването на всякакви незаконни действия. Вие и вашите мерзавци сте излъгали и манипулирали канадска гражданка, като сте я подмамили да участва в опасна за живота операция, каквито и причини да стоят зад това. Вашата арогантност е просто невероятна! Но ви уверявам, че ще сложа край на всичко. Независимо дали това ще се хареса на моето правителство или не, ще дам пълна гласност на всички ваши действия. Не сте по-различни от варварите в КГБ. Е, великият американски бог на секретните операции ще претърпи жестоко поражение! Не мога да ви понасям! Светът не може да ви гледа!

— Слушайте какво! — извика посланикът, изгубил всякакъв контрол. — Заплашвайте колкото искате, но първо ще ме изслушате! И ако след като чуете това, което имам да ви кажа, все още желаете да обявите война, обявете я веднага! Както се казваше в една песен, моите дни си отиват, но не и тези на милиони други същества! Искам да направя всичко, за да удължа техния живот. Но ако не сте съгласна, обявете вашата война веднага! И Бог ми е свидетел, цял живот ще носите всички последствия от това!

19.

Приведен напред в стола си, Борн щракна спусъка на пистолета, издърпа ударника в крайно задно положение и огледа цевта на оръжието на светлината на настолната лампа. Упражнението беше безсмислено; цевта беше безупречно чиста. През последните четири часа беше почистил оръжието на Д'Анжу три пъти, като всеки път го разглобяваше и слагаше по малко масло на всеки механизъм, докато тъмният метал заблестя. Заниманието правеше чакането по-поносимо. Той прегледа оръжейния арсенал на Д'Анжу, състоящ се от всякакъв вид оръжия и експлозиви, но тъй като повечето от тях бяха затворени в запечатани кутии против евентуална кражба, ги изостави и концентрира вниманието си върху неговия пистолет.

Борн погледна часовника си. Часът беше пет и следобедното слънце бавно слизаше към хоризонта. Д'Анжу се беше обадил по обяд от Хонконг. Беше отишъл до полуострова, взел със себе си ключа от стаята на Борн и след това стегнал куфара си за обратния път. Щеше да вземе ферибота обратно за Макао в един часа на обяд. Къде се губеше той? Пътуването не отнемаше повече от час, а от пристанището дотук бяха точно двацет минути с такси. Но често действията на Еко бяха непредсказуеми. Той го беше доказал още в Париж. И все пак, ако не се върнеше до два часа, значи беше мъртъв. А това беше крайно неприемливо за Борн. Д'Анжу можеше да свърши нещо, което Джейсън искаше да направи сам, но не се осмеляваше да рискува за него живота на Мари. Достатъчен му беше само рискът, че следата на убиеца имитатор го доведе до Макао, но докато стоеше настрана от хотел „Лисабон“, поне можеше да се доверява на инстинктите си. Трябваше да не се показва; хората там го търсеха, търсеха дори лице, имащо някаква далечна прилика с неговото, търсеха човек със същия ръст, стойка или тен. Някой, задаващ въпроси в хотел „Лисабон“.

Едно телефонно обаждане от „Лисабон“ до тайпана в Хонконг — и Мари беше мъртва. Това не бяха единствените заплахи от страна на тайпана — често те не значеха нищо — той беше му обещал. След

гневни крясъци и удари с юмрук по облегалката на крехкия стол, той се беше зарекъл: Мари ще умре. А този човек държеше на думата си. Кой беше той? Отговорът беше в онзи хотел и след като не се осмеляваше да отиде там, уменията на Д'Анжу можеха да му послужат. Французина знаеше твърде малко, но сега Джейсън щеше да му каже повече. Щеше да му опише жестокото двойно убийство и че една от жертвите е била жената на тайпана. Д'Анжу трябваше да зададе въпросите, които Джейсън не можеше, и ако имаше някакви отговори, той щеше да направи още една крачка към Мари.

„Действай съобразно сценария“ — Александър Конклин.

„Чий сценарий?“ — Дейвид Уеб.

„Губиш си времето! — Джейсън Борн. — Намери имитатора. Хвани го!“

Чух се тихи стъпки по външния коридор. Джейсън безшумно се отдалечи от прозореца с пистолет в ръка и прилепи тялото си към стената в нишата зад вратата. Някой пъкна внимателно ключа в бравата. Вратата бавно се отвори.

Борн я блъсна обратно, изскочи от прикритието си и здраво хвана зашеметеното тяло за раменете, като го изтласка навътре. Затвори вратата с ритник и насочи пистолета към главата на мъжа, който междувременно беше изпуснал куфара и някакъв доста голям пакет. Човекът беше Д'Анжу.

— Това е един от начините да ти пръснат мозъка, Еко!

— По дяволите! И също така последният път, в който ще бъда деликатен с теб! Погледни се в огледалото, Делта. Изглеждаш толкова измъчен, както в Там Куан, не си спал дни наред. Смятах, че си почиваш.

Друг спомен светна в съзнанието му.

— В Там Куан — каза Джейсън — ти ми нареди да спя, нали? Криехме се в храстите и бяхме изморени до смърт. Тогава ти ми каза нещо. Какво беше то?

— Обясних ти, че сънят е същото оръжие, както всеки остър инструмент или огнестрелен механизъм, който човек е измислил.

— Много време след това вариация на тази тема ме преследваше. Превърна се в нещо като мой девиз.

— Радвам се, че си бил достатъчно интелигентен, за да се вслушаш в съветите на по-възрастните от теб. Мога ли да стана? И би

ли махнал проклетия пистолет от носа ми?

— О, извинявай.

— Нямаме никакво време — каза Д'Анжу, като се изправи и остави куфара на пода. Разкъса хартията на големия пакет. Вътре имаше сиво-кафяви дрехи, два колана с прикрепени към тях кобури и две шапки с козирки. Той хвърли всичко това на един стол. — Това тук са униформи. Документите ни за самоличност са в джоба ми. Страхувам се, че аз съм по-висок чин от двама ни, Делта, но възрастта има своите привилегии.

— Това са униформи на хонконгската полиция.

— Кулонската. Може би ще имаме късмет, Делта! Затова се забавих толкова. Охраната на летище Кай Так е страшна, а твоят имитатор го иска точно така, за да покаже, че е сто пъти по-добър от теб. Няма пълна гаранция, разбира се, но това е класическото предизвикателство към такъв ненормален маниак. Постройте вашите войски, а аз ще мина между тях! С едно такова убийство той ще увековечи легендата за своята непобедимост. Той ще бъде там, сигурен съм.

— Разказвай отначало — подкани го Борн.

— Добре, докато се обличаме — съгласи се Французина, разкопчавайки панталоните си. — Побързай! От другата страна на пътя има скрита моторна лодка. Четиристотин конски сили. За четирийсет и пет минути сме в Кулон. Ето! Това са твоите дрехи. Моп Діеу, мисълта за парите, които похарчих, ще ме накара да повърна!

— Защо си толкова сигурен, че той ще се появи на летището? — попита Борн, като се пресегна за униформата си.

— Генерал-губернаторът. Готви се атентат.

— Какво? — извика ужасеният Джейсън.

— От полуострова отидох пеша до ферибота с твоя куфар в ръка. Разстоянието е късо, а с ферибота се придвижваш много по-бързо, отколкото с такси през тунела. Когато минавах покрай полицейския участък на Сализбъри Роуд, видях седем патрулни коли, които излязоха оттам една след друга с голяма скорост. Видя ми се странно: две или три коли, тръгнали да се оправят с някаква местна каша, да — но седем? Работата не беше чиста. Свързах се с моя човек и той ми разкри причините — те отдавна вече не бяха служебна тайна. Каза ми, че ако остана на мястото си, ще видя още десет коли и двайсет микробуса,

всички до един да потеглят за летище Кай Так през следващите два часа. Тайните източници на полицията дали сведения, че се готви агентат срещу генерал-губернатора.

— Подробности! — рязко заповяда Борн, стягайки колана на панталоните си.

— Губернаторът пристига от Пекин със своя антураж от Външното министерство и друга китайска делегация, с която ще се водят преговори. На летището ще има журналисти, хора от телевизията и какви ли не още. И двете правителства искат пълно отразяване на това събитие. Утре ще се проведе среща на високо равнище между всички преговарящи и лидери от финансовите среди.

— Договорът от деветдесет и седма?

— Да, продължение на безкрайните излияния по споразуменията. Но се моли от името на всички ни преговорите да минат добре.

— Сценарият — каза Джейсън и застана неподвижен.

— Какъв сценарий?

— Този, за който ми каза ти, сценарият, който подпалил телефонния кабел между Пекин и седалището на правителството в Хонконг. Генерал-губернаторът ще бъде убит заради убийството на вицепремиера? След това може би външен министър в замяна на висшестоящ член на Централния комитет, министър-председател срещу президент? Докъде ще стигне всичко? Колко агентата трябва да се направят, докато бъде достигната критичната точка? Колко време остава, докато разгневеният родител откаже да толерира постъпките на непослушното дете и навлезе в Хонконг? Господи, но това може да се случи и явно някой го иска!

Д'Анжу стоеше неподвижен, поставил ръка върху колана си, по който заканително проблясваха месинговите главички на редицата от патрони.

— Това, което казах, не беше нищо повече от хипотеза, базираща се върху произволното насилие, извършвано от вманиачен убиец, който приема поръчките си, без да подбира. И от двете страни има достатъчно корупция и жажда за власт, за да се оправдае моята хипотеза. Но това, което казваш ти, Делта, е съвсем различно. Ти твърдиш, че съществува организиран план, имащ за цел да подрие властта в Хонконг дотам, че континентът да го превземе.

— Сценарият — повтори Джейсън Борн. — Колкото повече се усложнява, толкова по-прост изглежда.

Покривите на летище Кай Так гъмжаха от полиция, както и всички пропускателни пунктове, входове, тунели, багажни площи и митнически зони. Вън на гигантското поле с настилка от черен асфалт работеха мощни прожектори, към които се прибавяха по-малки подвижни светлини, осветяващи всяко превозно средство, всеки квадратен сантиметър земя. Телевизионните техници размотаваха кабели, докато интервюиращите, които стояха зад платформи с озвучителна техника, говореха на дузина езици. Фотографите и останалите репортери засега дебнеха отвъд пропускателните пунктове, но през усилвателите управата на летището обяви, че скоро всички професионални журналисти ще могат да влязат в оградените с въжета пространства, откъдето да следят пресконференцията. За целта на всеки щеше да бъде даден специален пропуск. Цареше безпорядък. И тогава се случи най-неочакваното. Върху цялата колония се изсипа силен дъжд, дошъл от тъмното небе над западния хоризонт. Поредният есенен порой.

— Твоят имитатор определено е с късмет, нали? — каза Д'Анжу, докато той и Борн маршируваха в своите униформи заедно с другите полицаи през покрит коридор от гофрирана ламарина, който водеше към огромен хангар. Барабаненето на дъжда беше оглушително.

— Късметът няма нищо общо с това — отвърна Джейсън. — Просто е проучил прогнозата за времето. Всички летища я имат. Знаел е, че ще вали поне отпреди два дни. Времето също може да бъде оръжие, Еко.

— Може би, но не е могъл да определи кацането на китайския самолет с генерал-губернатора. Те често закъсняват с часове.

— Да, но не и с дни. Кога кулонската полиция е получила информацията за опит за атентата?

— Специално попитах — каза Французина. — Около единайсет и половина тази сутрин.

— А самолетът от Пекин по разписание трябваше да пристигне по някое време тази вечер, нали?

— Да, казах ти вече. На хората от пресата и телевизията им беше казано да бъдат тук най-късно в девет.

— Той е проучил прогнозата за времето. Удобните случаи се представят и ти ги грабваш.

— Точно това трябва да направиш и ти, Делта. Мисли като него, стани като него! Това е нашият шанс!

— Какво си мислиш, че правя?... Когато стигнем до хангара, искам да се отделя. Твоята фалшива карта ще го направи ли възможно?

— Аз съм командир от британския сектор на районната полиция на Монкок.

— Какво означава това?

— Въобще не знам, но беше най-доброто, което можах да направя.

— Ти не говориш като англичанин.

— А кой би разбрал това, точно тук, на Кай Так, друже?

— Англичаните.

— Ще ги избягвам. Китайският ми е по-добър от твоя. Това ще внуши респект. Ще можеш да се скиташ свободно наоколо.

— Така да бъде — каза Джейсън Борн. — Ако става въпрос за твоя десантчик, той трябва да е мой, преди да бъде забелязан от когото и да било. Тук и сега!

Персоналът по поддръжката, облечен в яркожълти дъждобрани, изкара от хангара големи преградни стълбове. Малко по-късно пристигна камион, пълен догоре с жълти мушамы, предназначени за полицейския контингент. Хвърляха ги от задната част на камиона и всеки обличаше по една, след което всички се построиха в редици, за да получат инструкции от началниците си. Увеличилото се объркване след пристигането на новите подразделения постепенно изчезна и наоколо се възцари ред. Но това беше ред, на който Борн не се доверяваше. Всичко вървеше прекалено гладко, цялата подготовка сякаш беше твърде обикновена за работата, която предстоеше да се свърши. Всеки полицаи в жълтия си дъждобран беше едновременно предупреждение и мишена, но и нещо друго. Беше залог. Всеки можеше да бъде сменен от друг, облечен по същия начин, от убиец, който знаеше как да приеме вида на врага си.

Все пак тази стратегия беше самоубийствена и Джейсън знаеше, че неговият имитатор няма да се ангажира с нея. Освен ако... освен ако оръжието, което използва, е с достатъчно нисък звук, за да може

дъждът да го елиминира. Но при такова положение мястото на атентата ще бъде незабавно обкръжено, всички изходи блокирани и всеки човек в околността ще бъде принуден със силата на оръжието да остане на мястото си. Може би средство със забавено действие? Малка стреличка, убождането от която не е по-болезнено от ухапването на муха, но капчицата смъртоносна отрова се влива в кръвта, за да предизвика бавна, но неизбежна смърт. Това беше вероятно, но и тук имаше прекалено много спънки. За необходимата голяма точност трудно можеше да се разчита на всякакви въздушни оръжия; това беше извън възможностите им. Без съмнение генерал-губернаторът щеше да носи предпазна жилетка. Вероятността убиецът да се прицели в лицето беше също минимална; лицевите мускули, толкова чувствителни към болка, щяха веднага да реагират на допира от чуждия предмет. Оставаха ръцете и вратът; първите бяха твърде малки мишени и обикновено се движеха, което ги правеше трудни; вратът също не можеше да се улучи лесно. Мощна пушка на някой покрив? Пушка с инфрачервен снайпер? Имаше и друга възможност. Убиецът да облече жълт дъждобран, който да му осигури идеално прикритие. Но и това трябва да се изключи; звукът на пушката би издал мястото, откъдето се стреля, а монтирането на заглушител би намалило точността на оръжието. Шанс за убийство от покрив практически нямаше.

А убийството трябваше да се осъществи. Борн го разбираше, особено при конкретните обстоятелства. Д'Анжу беше прав. Всички фактори за един драматичен атентат бяха налице. Карлос Чакала не би могъл да желае повече — нито пък Джейсън Борн, си помисли Дейвид Уеб. Да се осъществи убийството при тази желязна охрана, означаваше фалшивият Борн да подчертае докрай мрачното си превъзходство. Тогава как? Какъв щеше да е неговият избор? И след като го направи, кой път за бягство щеше да избере? Камион с телевизионна техника бе твърде неудачно средство. Екипът от техници, занимаващи се с поддръжката на кацащите самолети, беше проверен неколkokратно; външният човек би се забелязал веднага. Всички журналисти щяха да минат през електронни детектори, които отчитаха дори десет милиграма метал. Покривите също отпадаха. Как тогава?

— Разрешителното ти е готово — каза Д'Анжу, внезапно появил се до него с лист хартия в ръка. — Това тук е подписано от префекта на полицията на Кай Так.

— Какво му каза?

— Че си евреин, трениран в антитерористични операции, и си изпратен при нас на разменни начала. Ще бъде казано на всички.

— Но, Господи, аз не говоря иврит!

— Кой тук говори? Говори на френски и ще бъде достатъчно. Ще се разминеш с това.

— Знаеш, че си невъзможен, нали?

— Зная, че когато Делта ни беше водач в „Медуза“, веднъж каза на командира в Сайгон, че няма да излезе в полето без „стария Еко“.

— Сигурно не съм бил на себе си.

— О, тогава наистина не беше.

— Благодаря ти, Еко. Пожелай ми успех.

— Не се нуждаеш от успех — каза Французина. — Ти си Делта. Винаги ще бъдеш Делта.

Борн свали жълтия дъждобран и шапката си и излезе през изхода на хангара, като показва разрешителното си на охраната. В далечината се виждаше как хората от пресата минават през вратите с електронни детектори и се отправят към специалното място, оградено с въже. На края на пистата бяха поставени микрофони и към полицейските патрулни коли се присъединиха мотоциклетисти, които сформираха тесен полукръг около мястото за пресконференции. Подготовката беше привършена, силите за сигурност бяха по местата си, всички съоръжения на масмедииите — в пълна изправност. Самолетът от Пекин щеше да кацне след броени минути. За Джейсън този срок беше прекалено кратък. Трябваше да огледа всичко и всеки наоколо. Къде? Какво? Всичко изглеждаше едновременно възможно и невъзможно. Какво оръжие щеше да използва убиецът? Откъде щеше да избяга?

Борн разгледа всяка една възможност и всяка беше отхвърлена. Мисли пак! И пак! Оставаха само минути. Обикаляй наоколо и мисли! Върни се в началото... Целта: убийство на генерал-губернатора. Условия: на пръв поглед надежда охрана, пазеща всеки покрив, всеки изход, всяко стълбище и асансьор. Всеки един от охраната беше в радиовръзка с останалите. Шансът убийството да успее беше нулев. Въпреки това същият нулев шанс е разпалил ентузиазма на убиеца. Д'Анжу отново се оказа прав. С убийство при тези условия той щеше да създаде легенда за своята непобедимост.

Кой? Къде? Как? Мисли! Гледай!

И тогава в далечината се разнесе глухият рев от самолетните турбини. Самолетът от Пекин се приближаваше към края на пистата.

Джейсън разгледа тълпата в пространството, заградено с въже. Фотографите? Метал! Фотоапарати и камери имаше в изобилие, но не всички от тях правеха снимки. Относително прост, но мощен механизъм можеше да се монтира в кутия на фотоапарат, така че да изстреля куршум или стреличка, и то с помощта на оптически визьор. Дали това беше отговорът? Дали убиецът се беше спрял на този вариант, очаквайки да удари „фотоапарата“ си в земята, след което да извади от джоба си друг и пъргаво да се придвижи към края на тълпата? Беше възможно. Предполагаше се, че разрешителното му е толкова автентично, колкото и на Д'Анжу и на „евреина антитерорист“.

Огромният самолет се приземи и Борн бързо влезе в заграденото пространство. Приближаваше до всеки фотограф в търсене на лице като своето. Хората с фотоапарати наброяваха двайсет-трийсет души. Всички прожектори се насочиха към пространството около микрофоните и телевизионните екипи. Борн отминаваше един фотограф, за да се насочи към следващия, уверил се, че той не е убиецът. После отново се обръщаше, за да види реакцията по лицата на хората зад него. Отново нищо! Никой! Трябваше да го открие, да го хване! Преди да го е забелязал някой друг. Самият атентат беше без значение! Нищо не беше по-важно от Мари!

Върни се в началото! Мишена — генерал-губернаторът. Условия — силно неблагоприятни. Мишената — под желязна охрана, без съмнение носеща предпазна жилетка, всички сили за сигурност по места, готови за светкавична реакция... Началото? Нещо липсваше. Премисли отново! Генерал-губернаторът — мишена, едно-единствено убийство. Начин на убийството: забавено действие, може би стреличка или куршум, изстреляни от въздушно оръжие. Но изискванията за точност правеха това оръжие нелогично, а силният звук на обикновеното пък щеше моментално да активира всички сили за сигурност. Началото, първото предположение беше погрешно! Мишената не беше единствено генерал-губернаторът. Убийството нямаше да е едно, жертвите щяха да са много, избити без всякакъв

подбор! Колко по-драматично би било! И колко по-ефективно за един маниак, който искаше да хвърли в хаос цял Хонконг.

Мислите на Борн се надбягваха, докато той се движеше сред тълпата. Очите му се стрелкаха навсякъде. Опита се да се сети за всяко оръжие, което беше виждал някога. Безшумно оръжие, което да изпрати стреличката с бавнодействаща отрова, или пък някакъв друг вид забавено действие, за да може убиецът да си осигури път за бягство. Единственото, дошло му наум, беше граната, но той веднага я отхвърли като възможност. Тогава се сети за динамит с детонатор и за пластичен експлозив. Последният беше много по-удобен, закъснението, което позволяваше, можеше чудесно да послужи за целта. Пренасянето му също не беше никакъв проблем, би могъл да се скрие в малка кутийка, в папка за документи или куфарче с фотографски принадлежности. Той се върна отново при тълпата репортери и фотографи, като очите му обхождаха черната настилка под краката им в търсене на някое самотно куфарче, останало да лежи върху твърдия асфалт. Логиката го накара да премести вниманието си на редиците мъже и жени, стоящи най-близо до мястото на пресконференцията. В представите му „пакетчето“ нямаше да надвиши трийсет сантиметра на дължина, ако беше дебело, и петдесет, ако се постави в чанта за документи. На по-малък заряд не можеше да се разчита, той не би убил преговарящите от двете правителства. Светлините наоколо бяха силни, но все пак не липсваха тъмни участъци. Трябваше да се сети да вземе със себе си фенерче — винаги досега беше носил, дори само писалка с лампичка, защото и това беше оръжие! Защо беше забравил? Тогава за свое учудване забеляза тънки лъчи, шарещи по тъмната настилка, светлини, стрелкащи се по същите места, където гледаше и той. Полицията явно бе възприела същата теория и защо не? Летище Ла Гуардия 1972; летище Лод, Тел Авив — 1974; улица „Бак“, Париж — 1975; Лондон — 1982. Шест посолства от Техеран до Бейрут. Тези хора бяха в течение и знаеха какво правят, а той не беше в течение и мислеше бавно. Нещо, което не можеше да си позволи!

Кой? Къде?

Огромният „Боинг-747“ на Народната република се появи като гигантска сребърна птица и с няколко маневри застана на определената за него площ. Вратите се отвориха и парадът започна. Лидерите на

британската и китайската делегация се появиха заедно. Помахаха с ръце и слязоха по металната стълба — единият в неизменните дрехи на Уайтхол, другият в униформа на китайската армия. Приблжиха се до микрофоните и гласовете им загърмяха по високоговорителите. От двете им страни застана по една редица съветници и адютанти, азиатци и хора от Запада, стремящи се да създадат впечатление за приятелска атмосфера и желание за сътрудничество. Джейсън прекара следващите минути в пълно объркване. Част от вниманието му се отклоняваше към церемонията, но другата, по-голяма част се занимаваше с последното търсене, тъй като то наистина щеше да бъде последно. Имитаторът беше тук някъде и той трябваше да го намери, преди да извърши убийството, преди да създаде хаос! Но къде е, дяволите да го вземат? Борн мина през въжетата и се приближи напред, за да намери място, откъдето да наблюдава церемонията по-добре. Един пазач възрази на намеренията му; Джейсън показа разрешителното си и остана на място, като следеше телевизионните екипи, лицата на хората, очите им, апаратурата им. Ако убиецът беше някъде там, кой точно беше той?

— Много приятно ни е да отбележим, че е постигнат по-нататъшен прогрес по отношение на споразуменията. Ние от Обединеното кралство...

— Ние от Китайската народна република — единственият истински Китай на тази земя — изразяваме своето желание да основем тясна дружба с онези, които желаят да...

Речите бяха прекъсвани от изказваната подкрепа на всеки от водачите към мнението на другия, но заедно с това се даваше да се разбере, че ще има още много преговори. Под привидната любезност и дежурните усмивки се усещаше напрежение. Джейсън не откри абсолютно нищо, за което да се залови, така че изтри капките дъжд от лицето си, кимна на пазача, провери се под въжетата и тръгна назад към мястото, откъдето беше дошъл.

Изведнъж вниманието на Борн беше привлечено от светлини на фарове, които завиха от страничен път и тръгнаха по пистата към спрелия самолет. Тогава, сякаш по даден знак, избухнаха аплодисменти. Кратката церемония беше приключила. Пристигаха лимузините, всяка от които се съпровождаше от ескорт от мотоциклетисти.

Моментът настъпи. Ако нещо трябваше да се случи, то трябваше да се случи сега. Ако трябваше да се постави някакъв инструмент на смъртта и зарядът му да експлодира след една минута или по-малко, той трябваше да се постави сега! На няколко стъпки от лявата си страна той забеляза полицай, чиито очи се движеха със същата бързина като неговите. Джейсън се наклони към него и заговори на китайски, като държеше в ръка разрешителното си.

— Аз съм човекът от Израел! — изкрещя той, за да бъде чут сред шума от ръкопляскането.

— Да, знам за вас! — извика полицаят. — Казаха ми. Благодарни сме затова, че сте тук!

— Имате ли някакво фенерче?

— Да, разбира се! Искате ли го?

— Много.

— Заповядайте.

— Ще дойдете ли с мен, за да ме представяте на пазачите. Нямам време да се легитимирам.

— Разбира се — китаецът го последва и застана срещу пазача, който преди малко беше спрял Джейсън. — Пуснете го да мине! Той е един от нас и е специално обучаван за тези неща!

— Евреина антитерорист?

— Това е той.

— Казаха ни за него. Благодаря ви, сър... Но, разбира се, той едва ли може да ме разбере.

— Колкото и странно да е, той ви разбира. Говори местен жаргон.

— На улица „Фуд“ в ресторант „Козур“ може да опитате от нашите рецепти...

Борн се намираще вече между редицата от лимузини и въжената преграда. Вървеше покрай въжето, движейки фенерчето по черния асфалт и давайки заповеди на английски и китайски с тона на напълно разумен човек, който търси някакъв загубен предмет. Той се приближи до лимузината на двамата лидери; флаговете на Великобритания и Китайската народна република бяха разположени съответно от дясната и лявата страна в предната част. Това показваше, че Англия е домакин, а Китай гост. Джейсън концентрира вниманието си върху земята под колата; високопоставените пътници всеки момент щяха да се качат в

огромната лимузина заедно с най-доверените си съветници сред продължителни аплодисменти.

Нещо се случи, но Борн не беше сигурен какво е то? Лявото му рамо докосна друго рамо и допирът сякаш произведе електричество. Човекът, когото Джейсън закачи, първо се наклони напред, а после така рязко се изпъна назад, че Борн почти загуби равновесие. Той се обърна и погледна човека, възседнал мотоциклета от полицейския ескорт, след което вдигна фенерчето си, за да погледне през елипсовидния отвор на каската му, закрит от тъмна пластмаса.

От небето се спуснаха огнени мълнии и обгърнаха главата му; очите му бяха приковани в това, което видя, сякаш се опитваха да свикнат с невероятното. Той гледаше към себе си! Чертите на лицето, скрито зад тъмния предпазител, бяха неговите! Това беше десантчикът! Имитаторът! Убиецът!

Очите, които отвърнаха на погледа му, също издаваха паника, но бяха по-бързи от тези на Уеб. Дълга, силна ръка се протегна и нанесе светкавичен удар в сънната артерия на Джейсън, замъглявайки цялото му съзнание. Борн падна назад, без да има възможността да извика, конвулсивно стиснал шията си, докато убиецът скочи от мотоциклета и се провря под въжето.

Хванете го! Настигнете го!... Мари! Думите ги нямаше, единствено истеричните мисли крещяха в ума му. Овладея се, прескочи въжето и се втурна в тълпата, като следваше пътеката от паднали тела, пометени от убиеца в стремежа му да избяга.

— Спрете... го! — Само последната дума успя да напусне гърлото му под формата на дрезгав шепот. — Пуснете ме да мина! — Две от думите бяха произнесени ясно, но никой не слушаше. Отнякъде долитаха звуците на оркестър, свирещ в дъжда.

Пътеката беше затворена! Наоколо имаше само неподвижно стоящи хора. Намери го! Настигни го! Мари! Изчезнал е!

— Пуснете ме да мина! — извика той отчетливо, но без да го чуе никой. Напрегна всичките си сили, за да стигне до края на тълпата, но когато излезе от нея, се изправи пред друга тълпа, която гледаше през стъклените врати на терминала.

Нищо! Никой! Убиецът беше изчезнал.

Убиец ли? По дяволите, убийството!

Лимузината с flagoвете на двете правителства! Мишената беше тя! Някъде вътре в колата или под нея се намираще бомба със закъснител, който щеше да я издуха във въздуха и да убие лидерите на двете делегации. Резултатът — напълно съобразен със сценария... хаос. Нашествие!

Борн се обърна в неистово търсене на някой от охраната. На двайсет стъпки от другата страна на въжето видя човек от кулонската полиция, застанал мирно при свиренето на британския химн. На колана му беше закачена радиостанция. Ето една възможност! Лимузините бяха потеглили към изхода на летището.

Джейсън се затича към ниския изпънат полицай.

— Хун су! — изрева той.

— Shemma? — отговори му стреснатият човек, като инстинктивно посегна към пистолета си.

— Спрете ги! Колите, лимузините! Онази, която е най-отпред!

— За какво говорите? Кой сте вие?

— Израел! — извика Борн. — Бързо!

— Вие сте човекът от Израел? Чух за вас...

— Слушайте ме! Свържете се по радиото и им кажете да спрат! Веднага да напуснат колата! Ще гръмне! Направете го веднага!

Полицаят погледна Джейсън в очите, кимна и измъкна радиото от колана си.

— Това е тревога! Изчистете канала и незабавно ме свържете с „Червена звезда-1“!

— И другите коли също! — намеси се Борн. — Наредете им да се разпръснат!

— Промяна! — изкрещя полицаят. — Тревога до всички коли! — С глас напрегнат, но контролиран, китаецът говореше ясно, като подчертаваше всяка дума. — Това е Пето подразделение и имаме спешен случай. До мен е човекът от Израел и аз предавам инструкциите му. Указанията трябва да се изпълнят незабавно. „Червена звезда-1“ да спре и всички пътници да излязат от колата, като потърсят някакво прикритие. Всички останали коли да завият вляво към центъра на пистата, надалеч от „Червена звезда-1“. Изпълнявай незабавно!

Изненаданата тълпа наблюдаваше как петте коли се отклониха от пътя. Първата лимузина закова на място, вратите ѝ се отвориха и

наизскочилите хора се разбягаха във всички посоки.

Осем секунди по-късно последва експлозия. Лимузината с името „Червена звезда-1“ се превърна в летящи късове пламтящ метал и пръснато стъкло.

Пекин, 23,25 часът.

Над северните покрайнини на Пекин е разположен огромен лагер със строго ограничен достъп, за когото почти не се говори. Основната причина за това са мерките за сигурност, но също и смущението на това общество, привърженик на социалното и политическото равенство. Защото в тази залесена шир се намират вилите на най-могъщите хора в Китай. Лагерът е заобиколен с висока стена от сив гранит, входовете му се пазят от калени стари ветерани, а вътре в гъстите гори непрекъснато сноват свирепи полицейски кучета. И ако някой иска да разбере нещо повече за социално-политическите отношения между обитателите тук, трябва да знае, че няма вила, от която да се вижда друга вила, тъй като всяка е оградена от своя собствена вътрешна стена, а персоналната охрана се подбира след години на вярна служба и доверие. Името на мястото е Нефритената кула. По едно или друго време, следвайки приливите и отливите на политическия възход, тук са живели хора като Мао Дзедун, Лиу Шаоки, Лин Бяо и Джоу Енлай. Сега измежду живеещите тук беше човекът, определящ икономическата съдба на Народната република. Световната преса го наричаше просто Шенг и с това име го знаеха всички. Пълното му име беше Шенг Чу Янг.

По пътя пред масивната сива стена се зададе кафяв седан, който се приближи до пропускателния пункт номер 6 и рязко удари спирачки, като колата спря само на сантиметри от оранжевата бариера. Охраняващият се приближи с бързи стъпки.

— При кого идвате и как се казвате? Трябва да видя документите ви за самоличност.

— Министър Шенг — каза шофьорът. — Моето име не е важно, нито има нужда да ви показвам документите. Моля да съобщите във вилата на министъра, че неговият пратеник в Кулон се е завърнал.

Войникът сви рамене. Тези отговори бяха напълно стандартни за Нефритената кула, а едно по-голямо любопитство можеше да предизвика преместване на друга служба и лишаване от тези райски

задължения, където остатъците от храна надхвърляха представите на всеки, а за добра служба даваха дори вносна бира. Но въпреки това пазачът използва телефона. Посетителят трябваше да се приеме според правилата. Той отиде при кабината до портала и избра вилата на Шенг Чу Янг.

— Пуснете го. Бързо!

Без да се връща до колата, пазачът натисна бутона и оранжевата бариера се вдигна. Колата профуча под нея и се понесе по алеята от чакъл. „Пратеникът явно бърза много“ — си помисли пазачът.

— Министър Шенг е в градината — каза армейският офицер до вратата, като се оглеждаше плахо наоколо и се взираше в тъмнината. — Отидете при него.

Пратеникът прекоси фоайето, обзаведено с лакирани мебели от червено дърво, и мина по сводест коридор, отвъд който беше обградената със стена градина. В нея бяха симетрично разположени четири езера с водни лилии и меко осветление под водата. Две пресичащи се алеи от бял чакъл образуваха голямо X между четирите езера, като в края на всяка алея имаше ниски столове и маси близо до брега на езерцата. В края на източната алея седеше сам слаб мъж, среден на ръст, с ниско подстригана, преждевременно побеляла коса и изпито лице. Ако имаше нещо стряскащо във вида му, това бяха очите, тъмните очи на мъртвец, които не примигваха дори за миг. Но редом с това те бяха и очите на фанатик, сляпо посветен на някаква кауза, която му вливаше невиджани сили. Това бяха очите на Шенг Чу Янг и в този момент те горяха гневно.

— Кажи ми — изкрещя той и стисна с ръце черния стол, — кой е извършил това?

— Всичко е било лъжа, министре! Направихме справка с хората ни в Тел Авив. Там няма човек, когото са изпращали в Кулон. Лъжа!

— Какви действия предприехте?

— Всичко е много объркано...

— Какво направихте?

— Следим командир от хонконгската полиция, за когото никой не знае нищо.

— Глупаци и идиоти! Идиоти и глупаци! С кого говорихте?

— С нашия човек от кулонската полиция. Беше доста объркан и съжалявам, че трябва да го кажа, но мисля, че беше изплашен. На

няколко пъти спомена Макао и тонът му никак не ми хареса.

— Той е мъртъв.

— Ще предам инструкциите ви.

— Мисля, че няма да можеш. — Шенг жестикулираше с лявата си ръка, а дясната бавно пъкна под масата. — Ела и отдай почит на Гоминдана — заповяда той.

Пратеникът се приближи до министъра. Направи нисък поклон и пое лявата ръка на великия мъж. Шенг вдигна дясната си ръка, в която блесна пистолет.

Оръжието гръмна, като буквално отнесе главата на пратеника. Малки парченца от черепа и мозъчната тъкан заплуваха между лилиите в езерото. Армейският офицер се появи в коридора.

— Изнесете го — заповяда Шенг. — Той чу твърде много, научи твърде много... позволи си твърде много.

— Разбира се, министре.

— И се свържи с човека в Макао. Имам инструкции, отнасящи се до него, с които трябва да се съобрази веднага, още преди да е угаснал огънят в Кулон. Искам го тук.

Офицерът се приближи до мъртвия куриер, а Шенг рязко стана от стола си и бавно отиде до ръба на езерцето. Лицето му се освети от подводните светлини. Той заговори отново с монотонен, но многозначителен глас.

— Скоро целият Хонконг и териториите — каза той, загледан в една лилия — ще бъдат част от Китай.

— Вие ни водите, министре — каза офицерът с очи, излъчващи огромна преданост. — Ние ви следваме. Обещаният от вас поход започна. Завръщаме се при нашата Майка и земята отново ще ни принадлежи.

— Да, ще ни принадлежи — съгласи се Шенг Чу Янг. — Никой не може да ни отрече, никой не може да ме отрече.

20.

По обяд на същия ден, когато Кай Так все още беше просто летище, а не поле на смъртта, посланик Хавиланд се зае да обясни на смаяната Кетрин Стейпълс в най-общи линии заговора на Шенг. Същността на заговора: консорциум от тайпани с централен водач, чийто син беше Шенг, се готвеха да завладеят Хонконг и да превърнат колонията в своя собствена финансова империя. Неизбежният ритуал: заговорът щеше да се провали и разяреният гигант, какъвто беше Народната република, щеше да нахлуе в Хонконг, нарушавайки споразуменията и хвърляйки в хаос целия Далечен изток. Преизпълнена с недоверие, Кетрин поиска доказателства и до 2,15 беше прочела два пъти дългото и свръхсекретно досие на Шенг Чу Янг, но и след това не се отказваше от възраженията си, тъй като авторството на написаното не можеше да се подкрепи с доказателства. В 3,30 я заведоха в радиокабината и чрез сателитна връзка ѝ беше предоставена последователността на фактите от човек на име Райли от Националния съвет за сигурност във Вашингтон.

— Чувам единствено гласа ви, мистър Райли — каза Стейпълс. — Как да бъда сигурна, че не ми се обаждате от Уанчай, тук, долу, от подножието на хълма?

В този момент по линията се чу изщракване и с Кетрин заговори човекът, чийто глас беше известен както на нея, така и на целия свят.

— Разговаряте с президента на Съединените щати, мисис Стейпълс. Ако се съмнявате в това, ви предлагам да се обадите във вашето консулство. Помолете ги да се свържат с Белия дом по дипломатическия телефон и поискайте потвърждение за нашата връзка. Аз ще чакам на линията. Ще получите потвърждение веднага. Засега това е най-важното, което трябва да се направи.

Като поклати глава и за момент затвори очи, Кетрин отговори тихо:

— Вярвам ви, господин президент.

— Забравете за мен, повярвайте на това, което сте чули. То е истина.

— Толкова е невероятно... толкова немислимо.

— Аз не съм експерт, мисис Стейпълс, и никога не съм го твърдял, но и Троянският кон е бил невероятен. Днес той може би е само легенда, а Хубавата Елена — плод на разпалено поетично въображение, но самата идея си остава валидна. Тя се е превърнала в символ на врагове, които взаимно се унищожават отвътре.

— Елена...

— Не вярвайте на медиите... Аз съм прочел една-две книги по въпроса. Но повярвайте на нашите хора, мисис Стейпълс. Ние се нуждаем от вас. Ще се обадя на вашия министър-председател, ако това би помогнало, но моето лично мнение е да не го правя. Той ще се почувства задължен да обсъди проблема с други.

— Не, господин президент. Сдържаността преди всичко. Започвам да разбирам посланик Хавиланд.

— Явно в тази област сте по-добра от мен. Аз невинаги го разбирам.

— Може би така е по-добре, сър.

В 3,58 минути имаше спешно обаждане от изключително важно естество, но то не беше нито за посланика, нито за заместник-секретаря Макалистър. Обаждането беше за майор Лин Уенцзу и то стана причината за ужасяващо бдение, което продължи с часове. И без това оскъдната информация беше толкова страховита, че прикова вниманието на всички върху настъпващата криза. Кетрин Стейпълс се обади в консулството и уведоми канадския представител, че не се чувства добре и няма да посети стратегическата конференция, насрочена за същия следобед. В строго охраняваната къща ѝ оказваха подобаващо гостоприемство. Посланик Хавиланд искаше тя да се увери сама, че целият Далечен изток стои пред прага на политическа катастрофа. Как една твърде възможна грешка от страна на Шенг или на убиеца, който действаше за него, неизбежно би довела до светкавично настъпление на китайската армия към Хонконг, като войските щяха да нахлуят в колонията след броени часове и не само биха парализирали световния търговски обмен, но заедно с това биха причинили неизмерими човешки страдания — размирици, грабежи,

убийства, дебнещи отряди на смъртта от всяка посока, даващи изблик на омразата си, наслоявана с години. Расистки и терористки групировки биха скочили една срещу друга и кръвта по улиците щеше да потече като река. От този твърде вероятен конфликт много нации щяха да се почувстват засегнати, което би станало предпоставка за световна война. Той ѝ обясни всичко това, докато Лин, застанал на телефона, разпределяше хората си по места, съгласувайки действията им с тези на полицията и на органите за сигурност на самото летище.

Всичко започна с телефонния разговор, по време на който майорът от МИ-6 покри слушалката с длан и обяви на останалите:

— Тази вечер на летище Кай Так. Китайско-британските делегации за преговорите. Подготвен е атентат срещу генерал-губернатора. Предполагат, че е Джейсън Борн.

— Не вярвам! — извика Макалистър и скочи от канапето. — Много е прибързано. Шенг не е готов. Ако беше готов, щяхме да получим някакъв намек за това. Напълно погрешно е!

— Погрешни изчисления? — попита хладно посланикът.

— Възможно е. Или пък нещо друго. Стратегия, която не сме обмислили.

— На работа, майоре — каза Хавиланд.

След като даде последни заповеди на подчинените си, самият Лин получи последни нареждания от Хавиланд, преди да потегли към летището.

— Стойте далеч от мястото на действие, майоре — каза посланикът. — Това е много важно условие.

— Невъзможно е — отговори Лин. — Моите уважения, сър, но трябва да бъда заедно с хората си. Очите ми са опитни.

— С цялото си уважение — продължи Хавиланд — трябва да ви кажа, че най-безопасният начин е да стоите по-близо до изходите на летището.

— Защо, господин посланик?

— При вашата прозорливост се учудвам, че питате.

— Трябва да попитам! Не разбирам.

— Тогава, майоре, може би грешката е моя. Мислех, че съм изяснил причината, заради която прибягнахме до такива крайни средства, за да накараме нашия Джейсън Борн да дойде тук. Приемете факта, че той е необикновен, досието му го показва. Ушите му не само

са прилепени към земята, но разпознават трептенията на вятъра в четирите посоки. Трябва да предположим, че ако медицинската прогноза е вярна и за в бъдеще той възвръща постепенно паметта си, в тази част на света той има познанства в кътчета, за които ние не знаем нищо. Предположете, просто предположете, майоре, че някой от неговите познати го информира, че на летище Кай Так е обявена тревога и са събрани силите за сигурност с цел да опазят генерал-губернатора. Какво мислите, че ще направи той?

— Ще бъде там — отговори неохотно Лин Уенцзу. — Някъде.

— И ако предположим, че нашият Борн ви види? Простете ми, но е трудно човек да ви пропусне. Дисциплината на неговия логичен ум ще го накара абсолютно точно да разбере кой сте вие. Трябва ли да продължавам?

— Не мисля — каза майорът.

— И така логическата връзка е направена — каза Хавиланд, като застъпи без пауза думите на Лин. — Няма никакъв тайпан с убита съпруга в Макао. Вместо това вижда силно уважавания старши офицер от британското разузнаване в ролята на мним тайпан. Усеща лъжата веднага, лъжа, която повтаря като ехо предишна измама. Ще разбере, че е бил манипулиран от правителството за втори път, и то по най-грубия възможен начин — отвличането на жена му. Умът е деликатен инструмент, майоре, а неговият е по-деликатен, отколкото на повечето хора. Не може да поема стрес в големи количества. Не искам и да мисля какво би направил той и какво ще бъдем принудени да предприемем ние.

— Това винаги си остава най-слабият пункт на сценария и все пак продължава да е негово ядро — каза Лин.

— Изобретателен похват — прекъсна го Макалистър, очевидно цитирайки. — Няколко прояви на отмъщение се възприемат обикновено като око за око. Това са твои думи, Лин.

— Ако е така, не е трябвало да избирате мен за ролята на вашия тайпан! В Хонконг настъпва страшна криза, а вие парализирате моите действия!

— Същата криза засяга всички ни — отвърна му меко Хавиланд. — Само че сега знаем предварително. Кой друг трябваше да изберем, ако не многократно доказалия опитността си шеф на Специалния

отдел? Влезте в диспечерската кула на летището и командвайте оттам. Стъклото е тъмно.

Огромният майор се обърна ядосано и мълчаливо напусна стаята.

— Дали е разумно да го пуснем? — попита Макалистър, когато той, посланикът и Кетрин Стейпълс останаха сами.

— Разбира се — отговори дипломатът на тайните действия.

— Тук прекарахме шест седмици заедно — продължи бързо Макалистър. — За него се знае, че в миналото е нарушавал заповеди.

— Само когато са били издавани от надути британски чиновници с много по-малък опит от неговия. Сега той беше прав. Така както разбра, че и аз съм прав.

— Откъде сте сигурен?

— Защо мислиш, той каза, че сме го парализирали? Не му харесва, но го приема. — Хавиланд отиде зад бюрото и се обърна към Кетрин. — Моля ви, мисис Стейпълс, седнете. Едуард, искам да те помоля за една услуга. Макар че не става дума за поверителна информация, може би ти си по-осведомен от мен в някои неща и без съмнение ще поискам помощта ти, ако се нуждая от конкретни сведения, но все пак бих искал да разговарям с мисис Стейпълс насаме.

— Разбира се — каза заместник-секретарят и събра документите от бюрото, докато Кетрин се настани в стола с лице към дипломата. — Трябва сериозно да обмисля някои неща. Ако тази работа на Кай Так не е измислица и има директна заповед от Шенг — тогава той е замислил стратегия, за която наистина не ни е минавало и през ум. А това е опасно. Бях изследвал проблема отвсякъде и според всичко той трябваше да предложи своите банкерски учреждения и проклети икономически комисии при стабилни условия — не при нестабилни. Но той не е глупав, той е брилянтен. Какво прави всъщност?

— Ако искаш, разгледай нещата от обратната страна на нашия подход — намеси се посланикът и вдигна вежди. — Вместо да присади финансовите си учреждения в стабилно време, той прави тъкмо обратното, но както и в обратния случай най-важната му цел е да въдвори ред, и то бързо. Не като яростния гигант, а като баща-закрилник, проявяващ загриженост за емоционално съсипаното си потомство и желаещ да го успокои.

— И каква е ползата от това?

— Просто всичко би станало много по-бързо.

Макалистър погледна Хавиланд.

— Това е опасен хазарт — каза той. — Шенг рискува да изгуби контрол над експанзионистите от Централния комитет, старите военни революционери, които биха използвали всеки повод, за да нахлуят в колонията. Една криза, предизвикана от насилие, би им свършила чудесна работа. Това е сценарият, който дадохме на Уеб, и мисля, че е доста реалистичен.

— Освен ако собствената позиция на Шенг не е достатъчно силна, за да ги смаже. Както каза ти, Шенг Чу Янг е превърнал Китай в огромна купчина пари и ако има някъде истински капиталисти, то това са китайците. Тяхното отношение към парите граничи с маниакалност.

— Но те уважават също и старите лидери на твърдата линия в миналото. Това също може да се нарече маниакалност. Без онези ранни маоисти по-голямата част от младите водачи в Китай щяха да си останат неграмотни селяни и да превиват гръб на полето. Те уважават старите воители и Шенг не би рискувал конфронтация.

— Тогава има друга теория, която представлява комбинация на казаното от двама ни. Ние не споменахме пред Уеб, че част от погласовитите водачи от старата гвардия на Пекин не са били чувани от месеци. И когато нещата се оповестяваха официално, се оказваше, че този или онзи бил умрял от естествена смърт или при трагичен инцидент. Сега, ако нашето предположение е вярно, то поне част от тези умълчали се хора са станали жертва на наемния убиец на Шенг...

— Тогава той укрепва властта си чрез елиминиране на своите противници — каза Макалистър. — Пекин е препълнен с хора от Запада. Хотелите са заети до последното място. Кой би забелязал един в повече — всъщност той би могъл да е всеки — аташе, бизнесмен, хамелеон.

— И кой по-добре от великия манипулатор Шенг би организирил срещата между неговия Джейсън Борн и избраната жертва? Всеки претекст би свършил работа, но главният е военен шпионаж. Жертвите сами ще скочат в капана.

— Ако всичко това е близо до истината, Шенг е много по-напред, отколкото мислехме.

— Вземи документите си. Поискай нужната информация от нашите разузнавателни служби и от МИ-6. Проучи всичко, но открий някаква схема, Едуард. Ако тази вечер загубим генерал-губернатор, за броени дни ще загубим и Хонконг.

— Ще бъде зорко охраняван — смутолеви Макалистър и тръгна към вратата.

— Разчитам на това — каза Хавиланд и когато заместник-секретарят напусна стаята, се обърна към Кетрин Стейпълс. — Започвате ли да ме разбирате?

— Думите ви и техните значения — да, но не и някои подробности — отговори Кетрин, загледана във вратата, през която Макалистър току-що бе излязъл. — Той е странен човек, нали?

— Макалистър?

— Да.

— Не ви ли отегчава?

— Напротив. Потвърждава всичко, което ми е било вече казано. От вас, от този Райли, дори от вашия президент, страхувам се. — Стейпълс погледна посланика в очите. — Напълно откровена съм.

— Такава ви искам. И разбирам объркването ви. Макалистър е от най-добрите аналитици в Държавния департамент, чудесен бюрократ, който никога няма да достигне поста, който заслужава.

— Защо не?

— Знаете отговора, а ако не го знаете, се досещате. Той е напълно морален човек и този морал винаги е пречел на издигането му. Ако аз бях прокълнат със същото чувство към грубото престъпване на закона, никога нямаше да се превърна в човека, който съм, и никога не бих постигнал нещата, които съм постигнал. Но мисля, че това вие го знаете. Когато влязохте тук, казахте много истини.

— Сега вие сте този, който е откровен. Благодаря ви.

— Няма нищо. Искам да си изясним нещата, защото имам нужда от вашата помощ.

— Мари?

— Не само тя. Кои още подробности ви смущават? Какво мога да ви изясня?

— Тези банкерски учреждения, тази комисия от банкери и тайпани, която Шенг ще назначи, за да контролира тукашната финансова политика...

— Позволете ми да предвидя — прекъсна я дипломатът. — На пръв поглед те ще са твърде различни по характер и функции и ще бъдат крайно приемливи. Както казах на Макалистър, когато се срещнахме за първи път, ако цялата идиотска постановка има режисьор, ние бихме му пожелали успех, но шансът за успех отсъства. Всички могъщи хора имат врагове; навсякъде в Хонконг и Пекин ще се намерят скептици и те ще се заровят по-надълбоко от експертите на Шенг. Мисля, че знаете какво ще намерят.

— Че всички пътища над земята и под нея водят към Рим. В случая Рим е онзи тайпан, бащата на Шенг, който вашите много секретни документи никога не назовават. Той е паяк, чиято паяжина достига до всички членове на това банкерско учреждение и ги оплита. Кой е той, за Бога?

— И аз бих искал да зная — отвърна Хавиланд с равен глас.

— Нима наистина не знаете? — попита Кетрин Стейпълс изумена.

— Ако знаех, животът щеше да е много по-прост и щях да ви кажа. Никога не съм знаел кой е той. Колко са тайпаните в Хонконг? Колко са фанатиците в Пекин, искащи да отвърнат на удара по всеки възможен начин и да служат на каузата на Гоминдана? Те смятат, че Китай им е отнет. Тяхната майка-земя, гробовете на предците им, онова, което им принадлежи — всичко. Много от тях са били почтени, мисис Стейпълс, но доста не са били. Политическите водачи, военачалниците, богатите — те са били привилегировано общество, което непрестанно се тъпче на гърба на милионите страдащи. И ако това ви звучи от днес като комунистическа пропаганда, вчера то е било класически случай на провокация, която е станала причина за всички тези глупости. Имаме си работа с шепя вманиачени изгнаници, които си искат обратно своето. Забравят, че собствената им корумпираност е довела до това положение.

— Мислили ли сте да се срещнете с Шенг лично?

— Разбира се, и знам каква ще бъде реакцията му. Ще се престори на възмутен и ще ни каже, че ако продължаваме да преследваме жалките си фантазии в опитите си да го дискредитираме, той ще анулира споразуменията и незабавно ще присъедини Хонконг към икономическата орбита на Пекин. Ще изтъкне, че много от марксистите в Централния комитет биха одобрили този ход, и ще бъде

прав. Тогава ще ни погледне и вероятно ще каже: джентълмени, изборът е ваш. Приятен ден.

— Ако дадете публичност на заговора на Шенг, ще се случи вероятно същото и той го знае — каза Стейпълс, като се намръщи. — Пекин ще се оттегли от споразуменията и ще обвини Тайван и Запада, че се намесват. Лицето им е с цвят на цвекло от вътрешната капиталистическа корупция, така че колонията ще замарширува под ударите на марксисткия барабан — всъщност не биха имали избор. И това, което неизменно ще последва, е икономически колапс.

— Това е начинът, по който го разбираме и ние — се съгласи Хавиланд.

— А разрешението на проблема?

— Има само едно. Шенг.

— Груба игра — кимна Стейпълс.

— Най-крайната мярка, ако това имате предвид.

— Точно това имам предвид — каза Кетрин. — И съпругът на Мари, този Уеб, е ключът за осъществяването, нали?

— Джейсън Борн е ключова фигура, да.

— Защото онзи имитатор, убиецът, който нарича себе си Борн, може да попадне в капана, поставен от необикновения човек, на когото подражава — както каза Макалистър, но не в прекия смисъл. Той заема своето място и изчаква Шенг там, където може да приложи крайната санкция... По дяволите, той го убива.

— Да. Разбира се, някъде в Китай.

— В Китай... „разбира се“?

— Да, работата трябва да заприлича на вътрешно братоубийство без никакви връзки извън страната. Пекин няма да обвини никой друг освен враговете на Шенг, които са му равни в йерархията. Това вече би било без значение, тъй като светът няма да чуе официално за смъртта на Шенг в продължение на седмици, а когато това стане, „внезапната кончина“ ще бъде обяснена с коронарна тромбоза или мозъчен инсулт, само не с убийство. Гигантът не парадира с пораженията си, той ги прикрива.

— Точно това, което искате вие.

— Естествено. Светът продължава да се върти, тайпаните са отрязани от тяхното начало, банкерските учреждения не Шенг се разпадат като пирамида от карти за игра, на преден план излизат

разумни хора, които уважават споразуменията за благо на всеки... Но все още сме много далеч оттам, мисис Стейпълс. Началото е днес, тази вечер на Кай Так. Това би могло да бъде началото на края, защото не можем да приложим бързи контрамерки. Ако ви изглеждам спокоен, това се дължи на илюзия, която съм научил да създавам през годините на разкъсващо напрежение. Двете ми утехи в този момент са: първо, че силите за сигурност в колонията са измежду най-добрите в света, и второ, че Пекин е известен за тази опасност. Хонконг не крие нищо, нито му се ще да прикрива. Така че в известен смисъл опазването на генерал-губернатора се превръща в риск едновременно за двете страни.

— Това как ще помогне, ако се случи най-лошото?

— Психологически. Би могло да предотврати евентуалната нестабилност, защото самият случай предварително е бил окачествен като обмислен акт на насилие, твърде несимптоматичен за царящия смут в колонията. Освен всичко рискът е споделен. И двете делегации имат собствен ескорт, който ще влезе в употреба.

— Значи кризата може да се задържи на пръв поглед чрез незначителни точки на протокола?

— От това, което съм чул за вас, вие нямате нужда от уроци по задържане или ускоряване на кризи. Независимо от всичко, което казвам, аз съм изплашен до смърт. Има такива възможности за фатални грешки... те са наши врагове, мисис Стейпълс. Остава ни единствено да чакаме, а това е най-тежката част, изцеждаща всички сили.

— Имам и други въпроси — каза Кетрин.

— Разбира се, питайте колкото искате. Накарайте ме да мисля, да се изпотя, ако трябва. Това ще ни помогне да забравим за чакането.

— Преди малко споменахте за съмнителните ми умения при задържането на кризи. Но вие добавихте — при това с доста голяма увереност, — че мога да ги ускоря.

— Съжалявам. Не можах да се сдържа, това е лош навик.

— Предполагам, че имахте предвид аташето Джон Нелсън.

— Кой?... А, да, младият човек от консулството. Липсва му всякаква преценка, но навакса това с изключителна смелост.

— Грешите.

— За преценката? — попита Хавиланд и дебелиите му вежди наподобиха дъги над очите му. — Наистина ли?

— Не извинявам неговите слабости, но той е един от най-добрите ви хора. А преценката му превъзхожда тази на повечето от поопитния ви персонал. Попитайте хората от другите консулства, които са били на конференции с него. Той е един от малцината, говорещи прекрасен кантонски.

— Но в същото време изложи на риск крайно важна операция с пълното съзнание за това — каза остро дипломатът.

— Ако не беше го направил, нямаше да ме откриете. — Нямаше да стигнете само на метри от Мари Сен Жак.

— Само на метри ли? — Хавиланд се наведе напред, в очите му проблесна гняв. — Надявам се, че няма да продължите да я криете.

— Вероятно не. Не съм решила още.

— Господи, каква жена! След всичко, което чухте! Тя трябва да бъде тук! Без нея сме загубени, загубени сме всички! Ако Уеб разбере, че тя не е при нас, че е изчезнала, той ще се побърка! Трябва да я доведете тук!

— Точно там е работата. Мога да я доведа по всяко време, но няма да стане, когато определите вие.

— Не! — прогърмя посланикът. — Когато и ако нашият Джейсън Борн привърши своята задача, ще започнат серии от телефонни обаждания, които трябва да го свържат с жена му!

— Аз няма да ви дам телефонния номер — каза Стейпълс безизразно. — Вместо това мога да ви дам адрес.

— Не знаете какво правите! Какво трябва да кажа, за да ви убедя?

— Много просто. Порицайте устно Джон Нелсън, но се постарайте всичко да запази неофициален характер и го задръжте тук, в Хонконг, където шансовете му за признание са най-големи.

— Исусе Христе! — избухна Хавиланд. — Та той е наркоман!

— Това е смехотворно, но типично за примитивната реакция на американски „моралист“, чул няколко клевети.

— Моля ви, мисис Стейпълс...

— Бил е дрогиран от друг; той не приема наркотици. Три мартинита с водка са неговият таван. Също така харесва и момичета. Разбира се, сред вашия персонал има аташета от мъжки пол, които харесват момченца, а таванът им стига до седем мартинита дневно, но кой ти гледа? Честно да ви кажа, пет пари не давам какво правят двама

възрастни между четирите стени на една спалня — не вярвам, че то ще повлияе по особен начин на това, което правят извън спалнята — но, разбира се, Вашингтон има странните задължения да...

— Добре, мисис Стейпълс! Нелсън ще бъде порицан от мен — генералният консул няма да бъде информиран и нищо няма да попадне в досието на момченцето. Доволна ли сте?

— Обадете му се още днес и му кажете всичко това.

— С голямо удоволствие. Нещо друго има ли?

— Да, и не зная как да го кажа, без да ви обидя.

— Досега не се вълнувахте за това.

— Но сега се вълнувам, защото зная много повече, отколкото преди три часа.

— Обидете ме тогава, скъпа госпожо.

Кетрин направи пауза и когато продължи, гласът ѝ беше изпълнен с отчаяние, като същевременно молеше за разбиране.

— Защо? Защо го направихте? Нямаше ли друг начин?

— Предполагам, че имате предвид мисис Уеб?

— Естествено, че имам предвид мисис Уеб и не по-малко нейния съпруг! И преди ви попитах, имате ли представа какво сте им направили? Варварска постъпка, носеща цялата грозота, която се съдържа в тази дума. Подложили сте ги на някакъв средновековен тормоз, буквално разделяйки умовете и телата им, като сте ги накарали да живеят със съзнанието, че може да не се видят никога повече! Всеки е знаел, че едно негово погрешно действие може да вкара другия в гроба! Един американски адвокат веднъж зададе въпрос в Сената и страхувам се, че трябва да го задам и на вас... Нямате ли чувство за благоприличие, господин посланик?

Хавиланд погледна изморено Стейпълс.

— Имам чувство за дълг. Трябваше да създам такава ситуация, която да провокира незабавния отговор, да създаде условия за бързо реагиране. Всичко повтори като ехо друг инцидент от миналото на Уеб. Онзи ужас, който превърна цивилизования млад учен в така наречения свръхбоец. Нуждаех се от този мъж, от този ловец и вие чухте причините за това. Той е тук, ловува, а колкото до жена му, предполагам, че е невредима, и ние никога не сме възнамерявали друго спрямо нея.

— Инцидентът от миналото на Уеб. Това е била първата му жена, така ли? Тази в Камбоджа?

— Значи знаете?

— Мари ми каза. Жена му и двете му деца са били убити от пилот, който прелетял ниско над реката и обстрелвал мястото, където си играели децата.

— Уеб стана друг човек — каза Хавиланд, кимайки. — Всичко това се превърна в негова война и той изливаше възмущението си по единствения начин, който му беше известен — сражавайки се с врага, отнел най-ценното в неговия живот. Обикновено изпълняваше най-сложните и опасни операции, където целите бяха големи, а мишените — обикновено в рамките на командния персонал.

— И с отвлечането на втората му жена вие събудихте призрака на първата загуба. Инцидентът, който го превърна в „свръхбоец“ и по-късно в Джейсън Борн, ловец на Карлос Чакала.

— Да, мисис Стейпълс, ловец — тихо вметна дипломатът. — Този ловец трябваше да излезе на сцената незабавно — не можех да си позволя никакво закъснение, а не ми беше известен друг път, по който да получа бързи резултати.

— Но той е обучаван тук, в Изтока! — извика Кетрин. — Динамичното развитие на събитията тук му е много по-ясно, отколкото на така наречените експерти. Не можехте ли да апелирате към него, обяснявайки му последствията от това, което би могло да се случи?

— Той може би е обучаван тук, но на първо място е човек, който смята — с известно право, — че е бил предаден от своето правителство. Той поиска помощ, а му поставиха капан, който да го убие. И моите апели нямаше да помогнат.

— Но можехте да опитате!

— И да рискувам закъснение, когато всеки час беше съдбоносен? Съжалявам, че никога не сте били поставени на моето място. Тогава може би щяхте да ме разберете.

— Един въпрос — каза Кетрин и вдигна ръка. — Какво ви кара да мислите, че Дейвид Уеб ще отиде в Китай, за да се справи с Шенг, след като намери и залови своя имитатор? Както разбирам, уговорката е той да достави човека, който нарича себе си Джейсън Борн, и ще получи в замяна Мари.

— По това време вече няма да има значение. Тогава ние ще му обясним защо направихме всичко. И пак тогава ще апелираме към познанията му на експерт в Далечния изток, ще разясним глобалните последиствия от заговора на Шенг и машинациите на неговите тайпани. Ако той не се съгласи, имаме на разположение няколко старши агенти, които ще го заместят. Те не са хора, за които ще се загрижиш, че трябва да си отидат у дома, защото отдавна не са виждали майки си, а напротив, винаги са на разположение и ще свършат работа.

— Как?

— С помощта на кодове, мисис Стейпълс. Истинският Джейсън Борн винаги установяваше кодове между себе си и своите клиенти. По тази схема имитаторът е изучил всеки аспект на оригинала. Веднъж този нов Борн да попадне в ръцете ни, ще се сдобием с информацията, от която имаме нужда. По един или друг начин. Ще разберем как да стигнем до Шенг и това е всичко, което трябва да знаем. Едно убийство, и светът продължава своя ход. На мен не ми идва друго наум. А на вас?

— Не — каза Кетрин и бавно поклати глава. — Играта е доста груба.

— Дайте ни мисис Уеб.

— Да, разбира се, но не тази вечер. Тя не може да отиде никъде, а вие си имате достатъчно главоболия с Кай Так. Заведох я в един апартамент на мой приятел, намиращ се в Новите територии.

21.

Моторният катер пореше водната повърхност с оглушителен шум. Дъждът продължаваше да се излива във вид на порой. Двучленният екипаж изгребваше водата, която непрестанно се насъбираше по планширите, докато сивокосият капитан от китайско-португалски произход се взираше през големите стъкла на кабината в очакване на тъмните очертания на острова. Борн и Д'Анжу застанаха от двете му страни; Французина завика силно, за да бъде чуто:

— Какво според вас е разстоянието до брега?

— Триста метра, плюс-минус десет или двайсет — отговори капитанът.

— Време е да запалим светлината. Къде е?

— В шкафа под вас. Вдясно. След още сто и петдесет метра ще трябва да спра. В такова време поемаме голям риск, ако се приближим много до скалите.

— Но ние трябва да слезем на брега! — извика Французина. — Това е заповед. Казах ви вече!

— Да, но пропуснахте да ми кажете, че ще има такъв порой, такава буря. Ще се прехвърлите на малката лодка. Моторът ѝ е мощен, тя ще ви закара дотам.

— Merde! — изруга Д'Анжу, отвори шкафа и измъкна прожектора. — Това значи още сто метра.

— С нея е по-бавно, но ще стигнете.

— Къде, на дъното ли?

— Да обърна ли катера и да потегля обратно към Макао?

— И да попаднем на патрулите? Да ни отнесат главите? Когато ви се плаща, за да закарате някого на определено място, вършете си работата докрай.

— Още сто метра, не повече.

Д'Анжу кимна мрачно и вдигна прожектора на височината на гърдите си. Натисна един бутон от задната му страна и за момент

кабината се освети от тъмносиня светкавица. След секунди същият сигнал бе повторен от брега на острова.

— Виждате ли, mon capitaine, ако не бяхме дошли за тази среща, нещастната ви гемия щеше да бъде надупчена като решето.

— Днес следобед „нещастната гемия“ ви харесваше много!

— Беше вчера следобед. Сега е един и половина на следващата сутрин и вече знам какво си мислите. Приближете се възможно най-близо. И запомнете, че няма да получите остатъка от сумата, ако ви няма, когато се върнем.

— Ами ако ви вземат парите и ви убият? — попита капитанът, докато въртеше кормилото. — Тогава какво да правя?!

— Вие сте трогателен — каза Борн.

— Не се безпокойте — отвърна Д'Анжу. — Намираме се в самите Божии ръце, а може би на още по-добро място.

— Вземете прожектора тогава — неохотно каза капитанът. — Вероятно ще ви потрябва, а и каква полза ще имам от вас, ако се разбие в скалите.

— Вашата загриженост ме смущава — каза Д'Анжу, взе прожектора и кимна на Джейсън. — Ще трябва да се запознаем с лодката и мотора.

— Моторът е покрит с дебел плат. Не го включвайте, преди да сте във водата!

— А откъде можем да бъдем сигурни, че ще тръгне? — попита Борн.

— Ще тръгне, защото трябва да си получа парите.

Пътуването към брега ги измокри до кости. И двамата се бяха хванали здраво — Борн за страничните бордове, Д'Анжу едновременно за руля и кърмата, за да не падне във водата. Минаха покрай рибен пасаж и след малко металният корпус задра в скалите. Французина обърна руля надясно и натисна дросела до максимум.

Странният тъмносин сигнал дойде още веднъж от брега. Д'Анжу изви лодката в посоката, от която дойде той, и след минути носът удари в пясък. Борн скочи от лодката, грабна въжето и я придърпа към брега. Нададе сподавен вик, стреснат от внезапно появилия се до него човек, който също хвана въжето.

— Четири ръце са по-силни от две — извика непознатият азиатец. Английският му бе с американски акцент.

— Вие ли сте връзката? — изкрещя Джейсън, като се чудеше дали шумът от прибоя и дъждът не бяха притъпили слуха му.

— Каква е тази глупава дума? — извика човекът. — Аз съм просто приятел.

Пет минути по-късно, след като завързаха лодката, тримата мъже закрачиха през гъстата гора, която скоро премина в ниски храсталаци. „Приятелят“ беше построил примитивен навес от насмолено корабно платно. Малък огън гореше под него, без да се вижда отникъде, освен от посоката, от която идваха; брезентът го обграждаше от три страни. Борн и Д’Анжу бяха премръзнали от проливния дъжд и вятъра, така че топлината беше добре дошла. Те седнаха около огъня, кръстосаха краката си и Французина се обърна към униформения китаец.

— Не беше необходимо, Гама...

— Гама?! — възкликна Джейсън.

— Продължих известни традиции от твоето минало, Делта. Всъщност можех да използвам други имена, като Танго или Фокстрот — гръцкият не е толкова необходим. Него трябва да използват лидерите.

— Това е напълно безсмислен разговор. Искам да знам защо сме тук.

— Хей, човече! — каза китаецът и се намръщи. — Тоя тип е страшно напушен! Какво иска толкова?

— Искам да се върна в онази лодка, човече. Нямам никакво време за чай!

— Какво ще кажеш тогава за едно уиски? — попита служителят от китайската армия, като се пресегна зад себе си и извади бутилка скоч. — Ще трябва да прием без чаши, но не мисля, че сме заразоболни. Къпем се, мием си зъбите, спим с чисти курви — поне моето драгоценно и незаменимо правителство ни уверява, че са чисти.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита Джейсън Борн.

— Гама ще свърши работа, Еко успя да ме убеди. А колкото до това кой съм аз всъщност, ще го оставя на вашето въображение. Но като начало можете да опитате с УЮК — това е Университетът на Южна Калифорния, с по-нататъшно обучение в Бъркли и с всички протести през шейсетте — сигурно си ги спомняте.

— И бяхте част от онази тълпа?

— Не, разбира се! Аз бях достолепен консерватор от обществото на Джон Бирч, който искаше всички да бъдат разстреляни! Пълни глупаци, без никаква почит към моралните задължения на нацията си.

— Това е някакъв идиотски разговор.

— Приятелят ми Гама — прекъсна го Д'Анжу — е идеалният посредник. Той е абсолютно аморален и аз го уважавам за това.

— Вие се върнахте в Китай? В Народната република?

— Там бяха парите — призна служителят. — Всяко репресивно общество предлага страхотни възможности за желязците да поемат малки рискове в името на репресираните. Попитайте комисарите в Москва и Източния блок. Разбира се, човек трябва да има контакти със Запада и да притежава известен талант, който може да бъде от полза на полковите водачи. За щастие аз съм отличен моряк, което дължа на свои приятели от Залива, които имаха яхти и малка моторница. Някой ден ще се върна там. Сан Франциско наистина ми харесва.

— Нека да се концентрираме върху онова, заради което Гама се е погрижил за тази приятна екскурзия в бурята. — Французина взе бутилката и отпи.

— То струва пари, Еко — каза китаецът.

— При теб кое не струва пари? Е, колко?

— Мога ли да говоря пред твоя приятел?

— Всичко каквото пожелаеш.

— Искаш информацията. Аз гарантирам за нея. Цената е хиляда американски долара.

— Това ли е?

— Достатъчно е — каза китаецът и взе бутилката скоч от Д'Анжу. — Вие сте двама, а моята патрулна лодка е на половин километър оттук, надолу в Южния залив. Екипажът ми смята, че имам тайна среща с наши тайни агенти от колонията.

— Аз искам информацията, ти я гарантираш. И за тези думи трябва да ти снеса хиляда долара без никаква борба, когато е съвсем възможно да държиш десетима здравеняци ей там, в храстите.

— Някои неща трябва да се приемат на доверие.

— Но не и когато плащам — отвърна Французина. — Няма да получиш и едно су, докато не разбере какво продаваш.

— Ти си французин до мозъка на костите си — каза Гама и поклати глава. — Е, добре, нещата засягат твоя ученик, онзи, който не

следва вече господаря си, а вместо това вдига торбичката с трийсетте сребърника и още много покрай това.

— Убиецът?

— Плати му! — заповяда Борн, втренчен в китаеца.

Д'Анжу погледна към Джейсън и към човека, наречен Гама, след което вдигна пуловера си и разкопча мокрите панталони. Бръкна зад кръста си и извади оттам калъф. Отвори ципа му, една по една издърпа банкнотите и ги подаде на китаеца.

— Три хиляди за тази вечер и хиляда за новата информация.

— Започвайте — каза Борн.

— Той плати за нея — отвърна Гама. — Затова ще говоря на него.

— Говорете на когото си искате, от вас се иска само да говорите.

— Нашият общ познат в Гуанджоу — започна китайският военен. — Радиоговорителят от Първи щаб.

— Имали сме обща работа — каза предпазливо Французина.

— Знаейки за нашата среща тук, аз презаредих с гориво при Зухай Ши малко след десет и половина. Там имаше съобщение за мен, в което се казваше, че трябва да се свържа с него. Каза ми, че имало някакво обаждане, препратено през Пекин, с неидентифициран код за Нефритената кула. Обаждането е било за Су Янг...

Д'Анжу се наклони напред и постави ръце на земята.

— Тази свиня!

— Кой е той? — бързо попита Борн.

— Предполага се, че е шеф на разузнаването за операции, свързани с Макао — отговори Французина. — Но би продал и майка си в някой бардак, ако цената е добра. В настоящия момент той е пътят към моя бивш възпитаник. Моят Юда!

— Който внезапно бил призован в Пекин — прекъсна го човекът, наречен Гама.

— Вие сигурен ли сте в това? — попита Джейсън.

— Нашият общ познат е сигурен — каза китаецът, все още гледайки към Д'Анжу. — Помощник на Су е отишъл в Първи щаб, за да провери всички утрешни полети от Кай Так за Пекин. С всички пълномощия, получени оттам, той запазил по едно място за всеки полет. Когато служител на щаба поискал лично потвърждение от Су, неговият помощник казал, че той е заминал за Макао по спешна

работа. Кой има спешна работа в Макао в полунощ? Всичко е затворено.

— Освен казината — обади се Борн. — Пета маса. Казиното „Кам Пек“. Напълно контролирано развитие.

— Запазените места за всеки полет — каза Французина, — означават, че Су не е сигурен кога ще се свърже с убиеца.

— Но е сигурен, че рано или късно ще се свърже. — Джейсън погледна към китаеца. — Закарайте ни до Пекин. На летището за най-ранния полет. Ще станете богат, обещавам ви.

— Делта, ти си луд! — извика Д'Анжу. — И дума не може да става!

— Защо? Никой няма да ни търси там, а в града се разхождат всякакви: французи, англичани, италианци, американци — Бог знае какви още. И двамата имаме паспорти, с които ще стигнем дотам.

— Бъди разумен — примоли се Еко. — Веднага ще попаднем в мрежите им. С това, което знаем, ако бъдем забелязани на неподходящо място при най-малко съмнителните обстоятелства, ще бъдем убити на място. След като се върне тук, той все някъде ще се покаже и може би това е само въпрос на дни.

— Няколко дни са много за мен — хладно каза Борн. — На два пъти се разминах с творението ти. Не мога да си го позволя трети път.

— Смяташ, че е възможно да го хванеш в Китай?

— Там той най-малко ще очаква капани.

— Лудост! Ти си се побъркал!

— Уредете всичко — нареди Джейсън на китайския военнослужещ. — За първия полет от Кай Так. Когато получа билетите, ще дам петдесет хиляди американски долара на този, който ми ги донесе. Изпратете някой, на когото се доверявате.

— Петдесет хиляди?... — Мъжът, наречен Гама, се втренчи в Борн.

Небето над Пекин бе покрито с мараня, прахът, носен от вятъра, образуваше златистокафяви прозрачни облачета на фона на слънцето. Летището, както всички други международни летища, беше огромно и ако нещо го отличаваше от другите, това беше грамадният купол на чакалнята и хотелът в съседство. Независимо от съвременния дизайн навсякъде се долавяше чувство за функционалност и отсъствие на

радващи окото неща. Това летище трябваше да бъде ценено заради ползата, която допринася, не заради красотата му.

Борн и Д'Анжу минаха през митницата без никакви проблеми, като за това им помогна китайският, който те говореха свободно. Хората от охраната се отнесоха с любезност и почти не погледнаха малкото багаж; бяха по-любопитни към езиковите им способности. Те обмениха хиляда долара и получиха повече от две хиляди юана. Борн свали очилата, които беше купил във Вашингтон от приятеля си Кактус.

— Едно нещо ме учудва — каза Французина, докато стояха пред електронното табло с полетите за следващите три часа. — Защо той трябва да пристигне с обикновен пътнически самолет? Предполага се, че който му плаща, има на разположение специален военен или правителствен самолет.

— Защото и за тези самолети трябва да се даде отчет — каза Борн. — А това би направило пристигането твърде очевидно. Твоят ученик трябва да дойде като турист или бизнесмен и да започне почтително да се свързва със своите работодатели.

— Лудост! Кажи ми, Делта, ако го хванеш — прибавям, че това е едно голямо „ако“, защото възможностите му са изключителни, — ако го хванеш, имаш ли представа как ще го измъкнеш от Китай?

— Имам пари, американски пари, и то повече, отколкото мислиш. В подплатата на якето. На всяка цена трябва да го измъкна.

— На крилете на Пегас?

— Не, вероятно с полет на „Пан Ам“, като ние двамата ще трябва да помагаме на много болен приятел. Всъщност мисля, че ти ми даде тази идея по пътя за насам.

— Тогава съм стопроцентов олигофрен!

— Застани до прозореца — каза Борн. — След още дванайсет минути пристига следващият самолет от Кай Так. Ще отида да купя подарък за двама ни.

— Безумие — изсумтя Французина, като успя единствено да поклати уморено глава.

Джейсън се върна и посочи на Д'Анжу един ъгъл, откъдето се виждаха вратите на митническата проверка. Борн бръкна във вътрешния си джоб и извади дълга тънка кутийка с пъстра опаковка, каквито можеше да се видят във всички сувенирни магазини по света.

Вътре върху филцова подплата имаше тънък месингов нож за разрязване на писма с китайски йероглифи по дръжката. Острието беше очевидно добре наточено.

— Вземи го — каза Джейсън. — Пъхни го в колана си.

— Къде е центърът на тежестта? — попита Еко, докато слагаше ножа под панталоните си.

— Близо до основата на дръжката. Месингът има необходимата маса. Пробождането ще е безотказно.

Бдението продължаваше. Самолетът, определен да пристигне в единайсет и половина, закъсня с повече от два часа. Накрая в далечината се появи накуцващ възрастен човек, който се подпираше на бастун.

— Ето го! — извика Д'Анжу, като посочи към фигурата, излизаща от вратите на митническата проверка.

— Този с бастуна? — попита Джейсън. — Накуцващият?

— Опърпаните му дрехи не могат да скрият широките рамене! — възкликна Еко. — Личи си, че сивата му коса е очевидна перука, а тъмните му очила са прекалено широки. И той е уморен като нас. Ти беше прав. Трябвало е да се озове на повикването, но е проявил небрежност.

— Защото „почивката е оръжие“, а той е забравил това правило?

— Да. Снощи Кай Так трябваше да даде своите жертви, но сметките му излязоха криви. Merde! Хонорарът му сигурно възлиза на стотици хиляди!

— Отива към хотела — каза Борн. — Стой тук, аз ще го проследя от разстояние. Ако те забележи, ще тръгне да бяга и ще го изпуснем.

— Но той ще те види!

— Вероятността е малка. Аз измислих цялата игра и пак аз ще го проследя. Не мърдай оттук. Ще се върна.

Носейки в ръка пътната си чанта и с походката на човек, изтощен от дългия полет, Джейсън се включи в потока от пристигащите пътници, поели към близкия хотел. Очите му следяха сивокосия мъж отпред. Бившият британски десантчик спря на два пъти и се обърна, като всеки път Борн също се обръщаше и се привеждаше, сякаш да пропъди досадно насекомо от крака си или да оправи дръжката на пътната си чанта. Тълпата пред регистратурата нарасна и Джейсън се нареди на опашката, като се стараеше да скрие присъствието си по

всички възможни начини. Десантчикът се приближи към жената зад банката, показа ѝ документите си и се подписа срещу вписаното си име. Тръгна надясно към асансьорите. Шест минути по-късно Борн се намери пред същата жена и заговори на китайски.

— Ni peng bang-zhu wo ma? — започна той, молейки я за помощ. — Пътуването ми беше съвсем неочаквано и няма къде да отседна. Търся място само за вечерта.

— Много добре говорите нашия език — каза жената и очите ѝ с цвят на бадем го погледнаха с уважение. — Това е голяма чест за нас — добави учтиво. — Имате ли резервация?

— За съжаление, не. Всичко стана в последната минута, нали разбирате.

— Ще видя какво мога да направя. Но едва ли ще бъде много.

— Аз и не бих могъл да си позволя твърде много — каза срамежливо Джейсън. — Но имам приятел и можем да спим в едно легло, ако се налага.

Жената кимна и зарови в картотеката.

— Ето — каза тя. — Стая за един човек на втория етаж. Надявам се цената да отговаря на финансовите ви възможности...

— Ще я вземем — съгласи се Борн. — Между другото, преди пет минути на тази опашка забелязах човек, когото съм сигурен, че познавам. Мисля, че беше мой професор, когато учех в Англия. Със сива коса и бастун... Сигурен съм, че е той, и бих искал да му се обадя.

— А, да, спомням си. — Жената отново прегледа картотеката. — Името е Уадсуорт, Джоузеф Уадсуорт. Триста дващест и пета стая. Но може би грешите. Както е отбелязано, петролен експерт от Великобритания.

— О, явно съм сгрешил — каза Джейсън и засрамен поклати глава. Взе ключа за стаята.

— Можем да го хванем! Сега! — Борн стисна Д'Анжу за лакътя и го поведе напред към асансьорите в другия край на чакалнята.

— Сега? Толкова лесно? Толкова бързо? Невероятно!

— Напротив, съвсем вероятно е. В момента той мисли за други неща и трябва да не напуска прикритието си. Не може да се обади през централата и затова ще бъде в стаята си в очакване на позвъняване,

което да му даде по-нататъшни инструкции. — Минаха през стъклената врата, огледаха се и тръгнаха наляво от регистратурата. Борн продължи да разсъждава на глас: — Планът на летище Кай Так не се осъществи, така че той трябва да помисли за друга възможност. Например собственото си елиминиране поради факта, че който е открил експлозивите под колата, е видял лицето му и го е разпознал — което е самата истина. Той ще настоява неговият клиент да бъде сам на уговорената среща, така че опасността да бъде сведена до минимум. Разговор на четири очи — това е, което ще иска. — Намериха стълба и се заизкачваха нагоре. — Що се отнася до дрехите му — продължи Делта от „Медуза“, — той ще ги смени. Не може да се появи нито в предишния си, нито в сегашния си вид. Трябва да се преобрази. — Стигнаха до третия етаж и с ръка върху дръжката на вратата, Джейсън се обърна към Д'Анжу. — Имаш думата ми, Еко, че в този момент твоето момче полага такива умствени усилия, с каквито би могло да се пребори на турнир с руски шахматист.

Джейсън бавно отвори вратата и предпазливо огледа коридора. Видя двама мъже в тъмни костюми, които се приближаваха към него, като се оплакваха от липсата на обслужване по стаите. Речта им беше английска. Стигнаха до вратата на своята стая и влязоха. Борн се обърна и даде знак на Д'Анжу да го последва. Тръгнаха по коридора, като гледаха номерата на стаите. ...335, 333, 331 — точно в този коридор беше стаята и се намираще отляво.

Покрай тях минаха някакви гости на хотела, които разговаряха високо, ядосани, че трябва да пренасят багажа си сами, и се оглеждаха за номерата на своите стаи. ...329, 327... 325. Стаята. Коридорът беше пуст. Зад вратата се чуваха звуци на ориенталска музика. Джейсън придърпа Д'Анжу назад и тихо му прошепна:

— Това е началото на края. Ще оставим чантите си тук. Аз ще разбия вратата, а ти ще бъдеш плътно зад мен. Ножът ти да бъде готов. Но искам да разбереш нещо — тук не трябва да има никаква грешка, — не го забивай, освен ако не е абсолютно необходимо. И го забий в крака му, не по-високо от кръста.

— Вярваш повече от мен в точния мерник на един възрастен човек.

— Надявам се, че няма да се наложи да разчитам на него. Тези врати са от кух шперплат, а твоят ученик има да мисли за много неща.

Сега той мисли за стратегия, не за нас. Откъде можем да знаем, че е тук, а дори да знаем, как ще минем границата толкова бързо? Ще го хванем! Готов ли си?

— Както винаги — отговори Французина, сложи малкия си куфар на земята и измъкна от колана месинговия нож за писма. Подържа го в ръката си и разпери пръсти, за да определи центъра на тежестта.

Борн свали пътната чанта от рамото си и безшумно застана пред вратата на стая 325. Погледна към Д'Анжу. Еко кимна и Джейсън се хвърли напред, като удари с крак мястото под ключалката. Вратата падна цялата навътре, пантите изхвърчаха от силния удар. Борн скочи напред с няколко последователни кълба.

— Спри! — изрева Д'Анжу.

От вътрешната врата се появи сивокосият мъж, убиецът! Джейсън скочи на крака и се хвърли напред към него, сграбчи го за косата и силно го блъсна в рамката на вратата. Изведнъж Французина извика, ножът за писма профуча през стаята и се заби в стената.

— Делта! Не!

Борн застана неподвижно, а жертвата лежеше напълно безпомощна под тежестта му.

— Погледни! — извика Д'Анжу.

Джейсън се отдръпна бавно и ръцете му се отпуснаха. Той се взря в изпитото, сбръчкано лице на много стар човек с оредяла сива коса.

22.

Мари лежеше в тясното легло, с поглед, вперен в тавана. Сутринта отминаваше и слънчевите лъчи струяха през прозорците, на които нямаше никакви щори, затова в малката стая беше невероятно горещо. Потта се стичаше по лицето ѝ, скъсаната блуза прилепваше към мократа ѝ кожа. Още първите слънчеви лъчи я бяха събудили; малкото сън през нощта беше наситен с кошмари. Сега знаеше, че времето отново ще спре до момента, в който Кетрин ѝ се обади. Късно снощи тя беше телефонирала и бе събудила Мари само за да ѝ съобщи загадъчно, че са се случили някои необикновени неща, които щели да доведат всичко до успешен край. Срећнала се с някакъв човек, забележителен човек, който можел да помогне. Мари трябваше да стои до телефона в случай, че има някакви новини. „Първата ми задача сутринта ще е да ти се обадя, скъпа“ — каза Стейпълс и бързо затвори.

Тя не се обади до 8,30, не се обади до 9,00; когато часовникът показа 9,36, Мари загуби търпение. Беше набрала домашния телефон на Стейпълс в Хонконг, където никой не отговори, и сега опита отново, за да се увери, че не е сгрешила номера. Никой. Объркана, тя се обади в консулството.

— Старшата служителка Стейпълс, моля. Аз съм нейна приятелка от Министерството на финансите в Отава. Бих искала да я изненадам.

— Връзката е чудесна.

— Но аз не съм в Отава, аз съм тук — каза Мари, представяйки си лицето на приказливата телефонистка.

— Съжалявам, мила, но мисис Стейпълс е извън сградата и не е казала къде отива. Честно казано, шефът също я търси. Защо не ми дадеш номера...

Мари бавно остави слушалката на вилката и усети нарастваща паника. Вече минаваше 10,00, а Кетрин ставаше рано. „Първата задача за сутринта“ можеше да означава всяко време между 7,30 и 9,30, но не

и 10,00 часа — не и при тези обстоятелства. Дванайсет минути по-късно телефонът иззвъня.

— Мари?

— Кетрин, добре ли си?

— Да, разбира се.

— Но ти каза, че преди всичко друго ще ми позвъниш. Вече полудявам от притеснение! Можеш ли да говориш?

— Да, обаждам се от уличен телефон...

— Какво има? Кой е човекът, с когото си говорила?

Настъпи пауза. Положението стана неловко, но Мари не знаеше защо.

— Искам да не се тревожиш, скъпа — каза Стейпълс. — Не се обадих по-рано, защото ти имаше голяма нужда от почивка. Може би зная отговорите, които искаш да чуеш, и трябва да ти кажа, че нещата не са така ужасни, както ти си мислиш. Бъди спокойна.

— Но, Господи, аз съм спокойна или поне все още мога да мисля нормално! За какво, по дяволите, говориш?

— Мога да ти кажа, че съпругът ти е жив.

— А аз мога да ти кажа, че много добре се справя с това, което му се налага да върши. Не ми съобщаваш нищо ново!

— След малко ще дойда да те видя. Движението е кошмарно както обикновено, дори по-лошо заради Силите за сигурност, охраняващи британско-китайската делегация, но мисля, че пътуването няма да ми отнеме повече от час-два.

— Кетрин, искам да получа отговорите!

— Аз ти ги нося, поне част от тях. Почини си, Мари, опитай се да се отпуснеш. Всичко е наред. След малко ще бъда при теб.

— А този човек — попита Мари с жален глас, — той с теб ли ще бъде?

— Не, ще бъда сама, с мен няма да има никой. Искам да говорим. Него ще видиш по-късно.

— Чудесно.

Гласът на Стейпълс ли беше? Мари се замисли за това, след като затвори. Тази Кетрин не ѝ каза нищо съществено, въпреки че се обаждаше от уличен автомат. Доколкото Мари я познаваше, тя би се опитала на всяка цена да смекчи страховете и тревогите на приятел, ако имаше конкретни факти, които да предложи за утеха. Поне малка

част от важната информация, ако цялата история е твърде сложна. Жената на Дейвид Уеб го заслужаваше! Вместо това ѝ се говореше дипломатично, но без никакво отношение към същината на случилото се. Кетрин я пазеше, поемаше огромни рискове и Мари знаеше, че би трябвало да изпита благодарност, вместо това обаче тя изпитваше все по-големи съмнения.

Отиде в малката кухня, пусна чешмата и потърси чаша. Водната струя беше слаба и тя наблюдаваше разсеяно, докато чашата се напълни. Затвори крана, изпи хладката вода и се върна в стаята. Застана на вратата и хвърли поглед наоколо, разбирайки гротескния вид на своето убежище. То беше килия, наистина спретната, но все пак килия в някой отдалечен затвор. Дори по-лошо, беше форма на действителен строг тъмничен затвор. Отново беше изолирана с мислите и страховете си. Отиде до прозореца, както би могъл да направи всеки затворник, и погледна света отвън. Това, което видя, беше продължение на нейната килия; и на тази гъмжаща от народ улица тя не се чувстваше свободна. Беше свят, който не познаваше и който не се отнасяше гостоприемно към нея, сякаш тя беше ужасен натрапник, дето нито може да разбере, нито да бъде разбран. Беше сама и тази самота я влудяваше.

Напълно безчувствено Мари погледна към улицата. Улицата? Но ето я и нея! Кетрин! Тя стоеше до сива кола и разговаряше с някакъв мъж. Обърнаха глави и погледнаха към трима мъже, застанали до друга кола на около десет крачки зад тях. И петимата се набиваха на очи, защото нямаше други като тях по цялата улица. Те бяха хора от Запада сред море от китайци, чужденци на непознато място. По начина, по който кимаха с глави, личеше, че са развълнувани, загрижени за нещо. Гледаха във всички посоки и особено към сградата, в която се намираще Мари. Трима от мъжете бяха ниско подстригани като тези... от военноморските сили. Американските военноморски сили!

Човекът, с когото говореше Кетрин, беше цивилен, ако се съдеше по косата му. Той говореше бързо, като размахваше показалец във въздуха... Мари го познаваше! Беше човекът от Държавния департамент, който дойде да ги види в Мейн! Заместник-секретарят с мъртвешки поглед, който разтриваше слепоочията си. Макалистър! Значи той е човекът, с когото Кетрин беше говорила.

Изведнъж буквите от ужасния, безумен ребус започнаха да се подреждат в съзнанието ѝ, докато наблюдаваше сцената долу. Двама моряци от застаналите до втората кола прекосиха улицата и се разделиха. Единият отиде при Кетрин и размени няколко думи с Макалистър, след което се затича и извади от джоба си малка радиостанция. Стейпълс каза нещо на заместник-секретаря и вдигна очи към прозореца на апартамента. Мари бързо се дръпна назад.

„Ще бъда сама, с мен няма да има никой.“

Чудесно.

Това беше капан! Кетрин Стейпълс не беше приятел, тя бе враг! Мари разбра, че трябва да се спасява. За Бога, бягай! Грабна чантата си с парите и за секунда погледът ѝ се спря върху копринените дрехи, които Кетрин беше купила за нея. Грабна каквото ѝ попадна под ръка и излезе тичешком от апартамента. Видя два коридора, първият минаваше по ширината на сградата и свършваше със стълба от дясната страна, която водеше направо на улицата, а вторият коридор пресичаше първия по средата и образуваше „Т“. Той водеше към врата в задната част. Зад нея имаше второ стълбище, което се използваше за изхвърляне на боклука в контейнерите в задния двор. Кетрин небрежно беше посочила стълбата, обяснявайки, че според наредбата е забранено изхвърлянето на смет на улицата, която е главната артерия на Туен Мун. Мари изтича по коридора към задната врата и я отвори. Нададе сподавен вик, стресната от присъствието на старец, който стоеше клекнал и държеше в ръка метла. Той премигна и поклати глава. Лицето му издаваше силно любопитство. Мари застана на тъмната площадка, а китаецът влезе в коридора, минавайки покрай нея; тя задържа вратата леко отворена в очакване Кетрин да се появи от предните стълби. Ако след като намереше апартамента празен, изтичаше обратно към стълбата, за да слезе при Макалистър и хората от военноморските сили, Мари можеше да влезе в апартамента и да вземе останалите дрехи, които Стейпълс ѝ беше купила. В бързината не искаше да губи нито миг, за да рови в килера, където Кетрин ги беше закачила между многото други дрехи. Сега помисли за тях. Не можеше да си представи да тича по улиците с тази скъсана блуза и мръсните си панталони. Но нещо не беше наред. Старецът! Той не помръдваше и се взираше в тесния отвор на вратата.

— Махай се! — прошепна Мари.

Стъпки. Чаткане на високи токчета по металната стълба в предната част на сградата. Беше Стейпълс, тя щеше всеки момент да се появи зад ъгъла.

— Deng yí deng! — излая старият китаец, застанал неподвижен до метлата си, със закован в нея поглед. Мари почти затвори вратата, като сега гледаше през съвсем тесен процепа.

Стейпълс се появи и хвърли любопитен поглед към стареца, явно чула ядосания му писклив гласец. Тя продължи към апартамента; Мари чакаше и туптенето на сърцето ѝ сякаш ехтеше из мрачното стълбище. Изведнъж се чува викове и истерични молби.

— Не! Мари! Мари, къде си? — Стъпките промениха звука си; токчетата удряха по настилката в коридора. Кетрин зави зад ъгъла и се затича към стария китаец и вратата, зад която беше тя. — Мари, не е това, което си мислиш! За Бога, спри!

Мари Уеб се обърна и се спусна по тъмните стълби. Няколко етажа по-надолу се отвори някаква врата, през която нахлу слънчева светлина, после се затвори по същия внезапен начин. В краткия момент, през който се процеди светлината, се видя фигура в тъмен костюм, която пъргаво влезе — моряк, стоящ на пост. Мъжът се затича нагоре по стълбите; Мари спря на втората площадка и клекна. Морякът стигна до най-горното стъпало преди площадката, като се държеше с ръка за парапета. Мари се изправи и го удари в лицето, изуменият войник се олюля и загуби равновесие. Мари заби рамото си в гърдите му и той се изтърколи надолу по стъпалата. Тя мина покрай тялото му и чу същите молби, този път идващи отгоре.

— Мари! Мари! Зная, че си ти! За Бога, чуй ме!

Тя изскочи от вратата и побягна по задната уличка. Така започна един кошмар — този път разиграващ се под силното слънце на Туен Мун. Тичайки зад сградите, Мари усети как платнените ѝ обувки отново се пълнят с кръв. Спря до контейнерите за отпадъци, бързо събу зеления панталон и го хвърли в най-близкия, загърна се в една от роклите, които носеше, и тичешком продължи вляво по малката уличка, водеща към главния булевард. Излезе на булеварда и се вля в човешкия поток. Бързо го пресече и мина от другата страна.

— Ето там! — извика мъжки глас. — Високата!

Преследването започна отново, но този път беше различно. След нея хукна човек и пресече платното, но беше спрял от някаква количка,

застанала на пътя му, опита се да я избута встрани, успя обаче само да си напъха ръцете в тенджери с вряща мазнина. Той извика от болка, обърна количката, същевременно собственикът се нахвърли върху него, явно искайки обезщетение.

— Ето я кучката!

Мари чу думите зад себе си, а отпред видя тълпа жени, тръгнали на пазар. За да ги избегне, зави вдясно и тръгна по друга пряка, но изведнъж разбра, че тя няма изход. В дъното се виждаше стената на китайски храм. И отново се случи нещо странно. Петима млади мъже, облечени в полувоенни дрехи, изскочиха от един вход и ѝ направиха знак да мине.

— Американски престъпник! Американски крадец! — викаха те, посрещайки късо подстригания моряк, който я гонеше, застанаха на пътя му и скръстиха ръце.

— Махайте се, свини такива! — извика морякът. — Махайте се или ще ви опандизя всичките! Това не е ваша работа.

— Страхувам се, че е точно обратното — обади се глас отзад. — И причините за това не са ви известни.

— Дяволи! — Морякът се облегна на стената, останал без дъх, и погледна усмихващите се лица пред себе си.

— Lai — каза една жена на Мари и ѝ посочи врата без дръжка. — Xiao xin. Фнимааа-тел-но.

— Внимателно? Разбирам.

Човек в бяла престилка отвори вратата и Мари се шмугна вътре, изведнъж усетила острия полъх на студен въздух. Намираше се в обширен хладилник, където на куки от тавана висяха огромни бутове, осветени от мъждивата червена светлина на крушки с предпазители от телена мрежа. Човекът с престилката постоя цяла минута, долепил ухо до вратата. Мари се уви с роклята от изкуствена коприна и се обгърна с ръце поради острия студ, който беше още по-непоносим след смазващата жегата отвън. Накрая човекът ѝ направи знак да го последва и тя се запровира между бутите, докато стигнаха до входа на големия хладилник. Китаецът дръпна металната дръжка, отвори вратата и кимна на Мари да мине. Сега тя се намери в дълга, тясна и празна месарница. Спуснатите бамбукови щори спираха силното обедно слънце. Пред единия прозорец стоеше мъж с бяла коса, който направи знак на Мари да се приближи. Тя отново изпълни това, което се искаше

от нея, и забеляза странен венец от цветя, закачен от вътрешната страна на входната врата, която явно беше заключена.

Мъжът подкани Мари да погледне през прозореца. Тя раздалечи две от бамбуковите пръчки и пое рязко въздух, изненадана от сцената, която се разиграваше вън. Нейното издирване беше достигнало кулминацията си. Морякът с опарените ръце ги размахваше ожесточено във въздуха, докато обикаляше от магазин в магазин по отсрещната страна на улицата. Видя Кетрин Стейпълс и Макалистър разгорещено да спорят с тълпа китайци, които очевидно протестираха срещу начина, по който чужденците смущаваха мирния живот в Туен Мун. В паниката Макалистър явно беше изкрещял някаква обίδα и един човек, два пъти по-стар от него, се нахвърли срещу американеца, та трябваше по-младите да го озаптяват. Заместник-секретарят вдигна ръце, като явно отричаше всякаква вина, а Стейпълс викаше нещо, което, така или иначе, не им помагаше да се отърват от ядосаната тълпа.

Изведнъж мъжът с ранените ръце се появи на сцената по твърде особен начин. Изхвъркна на улицата и тупна по средата на платното, парчета стъкло се разлетяха във всички посоки, а морякът извика от болка, когато ръцете му докоснаха настилката. След него се появи и преследвачът му, китаец в бяла туника, пристегнатата с пояс в кръста, и панталони до под коленете, облекло на учител по бойни изкуства. Морякът скочи на крака и когато азиатецът стигна до него, нанесе силен удар в бъбреците му и продължи атаката с добре премерено кроше в лицето, което повали нападателя на тротоара. Морякът отново изкрещя от силната болка, предизвикана от ударите с изгорените ръце.

Друг моряк от „Виктория Пийк“ притича по улицата, като куцаше с десния крак и придържаше с ръка рамото си — наранявания, явно причинени от падане по стълби, си помисли Мари, докато наблюдаваше с изумление. Той се притече на помощ на другаря си, и то много ефективно. Аматорските опити за борба, предприети от учениците на поваления инструктор по бойни изкуства, бяха посрещнати със серия от удари с крака и ръце, нанасяни с точността на майстор по джудо.

Пак така неочаквано се дочуха звуци на китайска музика, които приближаваха. Тоновете на цимбали и примитивни дървени инструменти достигнаха кресчендо, все по-оглушителни при всяка

крачка на импровизирания оркестър. Тези, които го следваха, носеха табели, украсени с цветя. Борбата спря, юмруците застинаха и по цялата главна улица в Туен Мун се възцари тишина. Американците бяха очевидно смутени; Кетрин едва скриваше объркването си, а Макалистър вбесено размаха ръце.

Мари наблюдаваше буквално хипнотизирана промяната отвън. Всичко замря, сякаш някакво много важно присъствие беше променило обстановката. Тя погледна от другата страна и се взря в приближаващата се група хора. Те идваха към месарницата!

Мари видя как Стейпълс и Макалистър изтичаха покрай странната сбирщина и излязоха на главната улица.

Последва почукване на предната врата на месарницата. Белокосият мъж отиде да отвори. Влезе мъж в тъмен костюм, който се поклони.

— Насладихте ли се на парада, мадам? — попита той.

— Не знам какво беше всичко това.

— Погребално шествие. В нашия случай явно посветено на закланите животни в хладилника на мистър Уо.

— Кой сте вие?

— Позволете ми да се представя — каза мъжът на английски с акцент, но с ясно произношение. — Името ми е Житай и съм шеф на клона на банката „Ханг Чоу“ в Туен Мун.

— Но... да не искате да кажете, че всичко това е било планирано?

— Имахме готовност — обясни Житай. — Наблюдавахме и чакахме. Вие се криехте и бягахте от някого, това е, което разбрахме. Трябваше да ви помогнем.

Мари погледна навън към разтревожените лица на насъбралите се хора, след това премести очи към банкера.

— А откъде знаете, че не съм престъпник?

— Няма значение. Важното е, че сте в опасност. Освен това не говорите, не изглеждате като човек, който избягва правосъдието.

— Не. И имам нужда от помощ. Трябва да се върна в Хонконг, да отида в хотел, където никой няма да ме намери, и да имам под ръка телефон. Не зная как точно, но трябва да се свържа с хора, които да ми помогнат.

— Разбирам — каза банкерът. — Но първо трябва да ви прегледа лекар.

— Какво?

— Краката ви кървят.

Мари погледна надолу. Кръвта беше избила през превръзките и напоила платнените ѝ кецове.

— Може би сте прав — съгласи се тя.

— Ще ви намерим дрехи, ще се погрижим за удобен транспорт, аз самият мога да ви намеря стая в хотел под каквото име искате. Имате нужда от пари. Разполагате ли със средства?

— Не знам — каза Мари и отвори ръчната си чанта. — Не съм погледнала. Моя приятелка — жена, която смятах за своя приятелка — ми остави пари. — Тя извади банкнотите, които Стейпълс беше сложила в чантата ѝ.

— Ние тук, в Туен Мун, не сме богати, но можем да помогнем. Ще съберем волни пожертвования.

— Аз не съм бедна, мистър Житай — прекъсна го Мари. — Ако се наложи и ако остана жива, всеки цент ще ви бъде върнат с най-висока лихва.

— Както желаете. Аз съм банкер. Но какво може да знае за лихвите такава прекрасна жена като вас? — усмихна се Житай.

— Вие сте банкер, а аз съм икономист. А какво знаят банкерите за ефекта върху валутата, причинен от инфлационните лихвени проценти, особено когато първоначално са били изключително високи? — Мари се усмихна за първи път от много време насам.

Тя имаше на разположение повече от час, за да помисли, докато седеше в таксито, което я караше към Кулон. Щяха да изгубят още четирийсет и пет минути, след като навлезе в покрайнините, където движението беше по-натоварено, особено в района на Монкок. Хората от Туен Мун бяха не само щедри и любезни, но също така изобретателни. Банкерът Житай явно беше решил, че след като бялата жена се крие и бяга, за да спаси живота си, трябва да влезе във връзка с хора, които могат да ѝ помогнат, и външният ѝ вид да се промени, за да осигури безопасността ѝ. От няколко магазина бяха закупени дрехи, които ѝ се сториха странни; сиви, удобни и спретнати, но безлични. Не бяха евтини, но от дрехите, които би избрала жена или неинтересуваща

се от модата, или поставяща себе си над тези неща. След час, прекаран във фризьорски салон, тя разбра защо е бил избран именно такъв тоалет. Жените се суетяха около нея; косата ѝ беше първо измита, а после изсушена със сешоар и когато процесът приключи, тя се погледна в огледалото и дъхът ѝ спря. Лицето ѝ — изпито, бледо и изморено, сега беше обрамчено от сива коса, вместо предишната кестенява. Тук-там беше прошарена. Бяха я състарили с повече от десет години; това беше продължение на опитите ѝ след бягството от болницата, но така дегизирана, изглеждаше много по-различна. Бяха ѝ придали вид на китайка от средната класа, сериозна туристка — вероятно вдовица, която непрекъснато брой парите си и не ходи никъде без пътеводител, на който съвестно поставя кръстче върху посетеното от нея място. Хората от Туен Мун познаваха тези туристи много добре и предадоха знанията си с голяма точност. Джейсън Борн би одобрил дегизировката.

Все пак по пътя към Кулон я занимаваха и други мисли — отчаяни мисли, които се опитваше да контролира, да преодолее паниката, която толкова лесно можеше да я обсеби и да стане причината за погрешен ход, а той да навреди на Дейвид или да го убие. „О, Господи, как мога да те намеря? Къде си? Къде?“

Тя прерови паметта си за някой, който може да ѝ помогне, като непрекъснато отхвърляше лица и имена, защото до известна степен всички бяха свързани с ужасния план, с онзи заплашителен термин „извън контрол“, където смъртта беше единственото приемливо разрешение. С изключение на Морис Панов, разбира се, но Мо беше парий в очите на правителството; той бе нарекъл нещата с истинските им имена, хората, замислили всичко, бяха за него убийци, тръбящи своята некомпетентност.

Пред нея се появи лице, обляно в сълзи, молещо за милост с разтреперан глас, лице на отдавнашен приятел на млад служител от Международния отдел, на жена му и децата му. Конклин! Името беше Александър Конклин! По време на дългото възстановяване на Дейвид той много пъти се опита да го види, но Дейвид не позволяваше с думите, че ще убие човека от ЦРУ само ако прекрачи прага. Оскърбеният Конклин по най-глупав начин обвиняваше Дейвид, без да се вслушва в обясненията на един болен от амнезия; вместо това предположи някакъв вид предателство и стигна дотам, че дори се

опита да убие Дейвид в покрайнините на Париж. По-късно беше направил втори опит на Седемдесет и първа улица в Ню Йорк, в къща, известна под името „Тредстоун 71“, и този път почти успя. Когато истината за Дейвид се разбра, Конклин беше разяден от чувство за вина, сринат от това, което беше сторил. Тя изпитваше съжаление към него; терзанията му бяха толкова истински, чувството му за вина така самоунищожително. Беше разговаряла с Алекс на чаша кафе, но Дейвид никога не пожела да го види. Конклин беше единственият, на когото тя можеше да се опре.

Хотелът се казваше „Императрица“ и се намиреше на Чатъм Роуд в Кулон. Беше малък хотел в гъсто населения Цим Ша Цуй, гостите му бяха откъде ли не, представители на най-разнообразни култури. Банкерът Житай удържа думата си; беше резервирал единична стая за мисис Остин, Пенлоп Остин. „Пенлоп“ бе идея на Житай, бил чел много английски романи и Пенлоп му изглеждало „толкова правдоподобно“. „Така да бъде, както би казал Джейсън Борн“ — си помисли Мари.

Тя седна на ръба на леглото и се пресегна за телефона, без да е сигурна какво ще каже, но знаеше, че трябва да говори.

— Търся телефонен номер на човек във Вашингтон, Съединените щати — каза на телефониста. — Спешно е.

— Има такса за такава информация...

— Включете я — каза Мари. — Много спешно ми трябва. Ще чакам на телефона.

— Да? — каза сънен глас. — Ало?

— Алекс, обажда се Мари Уеб.

— Къде си, мътните да те вземат? Къде сте и двамата? Той те е открил!

— Не знам за какво говориш. Нито аз съм го намерила, нито той ме е намерил. Ти знаеш ли нещо?

— Кой, мислиш, почти ми счупи врата, когато пристигна във Вашингтон миналата седмица? Дейвид! Имам хора на няколко телефона, които ще ми предадат информацията веднага щом я получат. Мо Панов е направил същото. Ти къде си?

— В Хонконг... Кулон. Хотел „Императрица“, регистрирана съм под името Пенлоп Остин. Дейвид се е свързал с теб?

— Да, също и Мо! И двамата се опитваме да разберем какво, по дяволите, става, но не попаднахме на никаква следа. И другите са в неведение по абсолютно същия начин. Щях да разбера, ако бяха научили нещо. Мили Боже, не съм пил от миналия четвъртък!

— Не знаех, че си способен на такова въздържание.

— Разкажи ми какво става с теб.

Мари му разказа за залавянето си, за начина, по който беше избягала, за помощта на Кетрин Стейпълс, която накрая се оказа капан, поставен от човека на име Макалистър, когото бе видяла на улицата заедно със Стейпълс.

— Макалистър? Видяла си го?

— Той е тук, Алекс. Искан да ме хване отново. Чрез мен той контролира Дейвид и ще го убие! Преди също се опитаха!

Последва пауза, изпълнена със съчувствие.

— Ние се опитахме — каза той меко. — Но това беше тогава, не сега.

— Какво да правя аз?

— Стой, където си — нареди ѝ Алекс. — Тръгвам за Хонконг с първия самолет. Не излизай от стаята си. Не се обаждай на други. Със сигурност те търсят навсякъде.

— Алекс, каквото и да са го принудили да направи заради мен, изплашена съм до смърт.

— Делта беше най-добрият, излязъл някога от „Медуза“.

— Това е едната страна, с която съм свикнала да живея. Но не и с другата, Алекс. Неговият ум! Какво ще стане с ума му?

Конклин отново направи пауза и когато продължи, гласът му беше изпълнен с тъга:

— Ще доведе и приятел — наш общ приятел. Мо няма да ми откаже. Стой, където си, Мари. Идва моментът на последното изпитание и, кълна се в Бога, този път победата ще бъде наша!

23.

— Кой сте вие? — извика Борн, яростно стисна стареца за врата и го блъсна в стената.

— Делта, престани! — изкомандва Д'Анжу. — По-тихо! Ще те чуят! Хората ще помислят, че го убиваш. Ще се обадят на рецепцията.

— Може и да го убия, а телефоните не работят! — Джейсън пушна врата на имитатора на собствения му имитатор, хвана яката на ризата му и го накара да седне на близкия стол.

— Вратата — продължи Д'Анжу ядосано. — Сложи я на мястото й, за Бога! Искам да напусна Пекин жив, а с всяка изминала минута ти намаляваш този шанс. Вратата!

В полуунес Борн стана, вдигна разбитата врата, напъха я в рамката и с два ритника я вкара в пантите. Старецът разтриваше шията си и изведнъж се опита да скочи от стола.

— Non, mon ami! — каза Французина и застана на пътя му. — Стой мирен. Не се страхувай от мен, но той е опасен. Нали виждаш, че наистина можеше да те убие. Гневът му заличава уважението към златните години, но аз вече ги приближавам и ги почитам.

— Гняв ли? Какво безобразие! — изкашля думите си старецът. — Бих се в Ел Алмеин и, кълна се в Бога, ще се бия и сега! — Старецът отново се опита да стане от стола и Д'Анжу отново го блъсна обратно.

— О, тези стоически героични британци — отбеляза Французина. — Поне проявихме милост и запазихме правото ти на дървен сандък за малко по-късно.

— Престани с глупостите! — извика Борн, изблъска Д'Анжу встрани, отиде до стола, хвана се за двете облегалки и приклеци стареца. — Каж ми къде е той и го направи бързо, защото иначе ще съжалиш, че си се измъкнал от Ел Алмеин жив!

— Къде е той, ненормалник такъв?

— Не си същият човек, когото видяхме долу! Не си Джоузеф Уадсуорт, наел стая триста дващест и пет.

— Това е стая триста двацет и пет и аз съм Джоузеф Уадсуорт! Пенсионирани бригаден генерал от Кралските инженерни войски!

— Кога се регистрирахте тук?

— Поне тези глупости ми бяха спестени — отговори Уадсуорт надменно. — Бях посрещнат с изключителна учтивост. От митницата ме доведоха направо тук.

— Попитах ви кога!

— Снощи, но след като самолетът имаше близо два часа закъснение, би трябвало да кажа тази сутрин.

— Какви бяха инструкциите за вас?

— Мисля, че това не ви влиза в работата.

Борн издърпа ножа за писма от колана си и опря върха му в гърлото на стареца.

— Влиза ни, ако искаш да се измъкнеш жив от този стол.

— Боже мили, същински луд!

— Прав си. Нямам много време, за да бъда нормален. Всъщност нямам никакво. Инструкциите!

— Те са съвсем безобидни. Трябваше да ме вземат в дванайсет на обяд, а сега е към три, та виждате, че китайското правителство не се движи с по-голяма точност, отколкото самолетите на авиокомпанията му.

Д'Анжу докосна рамото на Борн.

— Самолетът в единайсет и трийсет — каза Французина тихо. — Той е примамката и не знае нищо.

— Тогава твоят юда е тук, но в друга стая — отговори Джейсън през рамо. — Няма начин!

— Не казвай нищо повече, той ще бъде разпитан. — С внезапна властност Д'Анжу застана пред Борн и се обърна към стария човек. — Вижте какво, генерале, извиняваме се за главоболията, които ви причинихме. Зная, че е безобразие. Това е третата стая, която разбиваме по този начин, тоест използваме предимствата на шоковия разпит, за да съберем информация за обитателите.

— Шоковият... какъв? Не разбирам.

— Един от четиримата души на този етаж е внесъл по контрабанден път наркотици за пет милиона долара. След като не го открихме сред вас тримата, вече знаем кой е. Предлагам ви да постъпите като другите. Кажете, че в стаята ви е нахлул пиян човек,

ядосан от битовите условия — същото ще потвърдят и те. Добре е нещата да останат извън подозрение, защото правителството тук реагира твърде остро при подобна тревога. Вратата, майоре! — заповяда Д'Анжу на Джейсън. — Полека. Опитайте се да я задържите изправена. — Французина се обърна към англичанина. — Окажете ни съдействие, генерале. Останете тук и ни дайте двацет минути да хванем нашия човек, а после правете каквото искате. И запомнете: вбесен пияница. За ваше собствено добро е.

— Да, да, разбира се. Пияница. Вбесен.

— Елате, майоре!

Навън в коридора те взеха чантите си и веднага тръгнаха към стълбите.

— Бързо! — каза Борн. — Все още имаме време. Ще проверим всички изходи, плаците на такситата и ще трябва да изберем два от тях — по-логични или по-нелогични, дявол го взел, като всеки от нас заеме по един изход и при нужда даде сигнал на другия.

— В този коридор има още две врати, които трябва да проверим — прекъсна го Д'Анжу. — Избери някоя, но бързо. Разбий я, влез и наговори разни обиди, като приказваш несвързано, разбира се.

— Сериозно ли говориш?

— Никога не съм бил по-сериозен, Делта. Както сами се уверихме, обяснението е напълно приемливо. Управата на хотела без съмнение ще убеди нашия генерал да мълчи. Ще го направят от страх, че може да загубят чудесната си работа. Хайде по-бързо! Избери си една врата и я разбий!

Джейсън спря пред следващата врата вдясно. Отстъпи две крачки и скочи напред, като удари с рамо горната част на крехкия панел. Вратата се отвори с трясък.

— Madad demaa! — изкрещя жена на хинди; нейното сари беше омотано около коленете ѝ и откриваше горната част на тялото.

— Куаа баат hai? — извика гол мъж, който изскочи от банята, прикрил с ръка гениталиите си.

И двамата стояха и гледаха с широко отворени очи побеснелия натрапник. А той се залюшка с нефокусиран поглед, събори някакви предмети от бюрото и закрещя с пиянски глас:

— Скапан хотел! Тоалетните не работят, телефоните не работят! Нищо... ох, това не е моята стая. Съжжжжялявам...

Борн им махна за довиждане и тръшна вратата зад себе си.

— Добре беше — каза Д'Анжу. — Побързай сега! Още една! Ето тази. — Французина посочи към вратата вляво. — Чух отвътре смях. Два гласа.

Джейсън разби отново вратата със замах и изрева пиянските си оплаквания. Но вместо пред него да се изправят хора, глътнали езиците си от страх, той се намери пред млада двойка, и двамата голи до кръста, които пушеха ръчно свита цигара, вдъхваха дълбоко и цъкляха очи.

— Заповядай, съседе — каза младият американец с треперлив глас, но с ясна дикция. — Недей да се притесняваш за такива дребни работи. Телефоните не работят, но я виж каква цигарка си имаме ние тук. Сподели я с нас. Отпусни се.

— Какво правите в моята стая, да ви удари гръм дано? — продължи Джейсън със същите децибели.

— Ако това е твоята стая, мачо — прекъсна го момичето и се полюшна в стола си, — сигурно вече си добре осведомен за интимните работи, които стават тук. — И се изхили.

— Боже, яко сте се надрусали!

— Без да споменавам Божието име напразно — отвърна младият човек, — ти пък си ужасно пиян.

— Ние не вярваме в алкохола — добави отнесено момичето. — Събужда враждебни чувства. Обладава те като демоните на Луцифер.

— Съседе, първо изтрезней — продължи миролюбиво младият човек. — След това, за да оздравееш, пуши дрога. Ще те изведе на широките поля, където отново ще намериш душата си...

Борн изхвърча от стаята и хвана Д'Анжу за ръката.

— Да вървим — каза той и когато приближиха стълбите, добави: — Ако историята, която разправи на генерала, се разчуе, тия двамата ще прекарат двайсет години да кастрират овни по платата на Южна Монголия.

Китайската склонност към наблюдение отблизо и подсилване на сигурността диктуваше на хотелите само два входа: един от предната страна, предназначен за гостите, и един страничен — за персонала. Последният беше претъпкан с охраняващи постове, които изискваха служебен пропуск от всекиго и претърсваха чанти, куфарчета и издути джобове, когато работниците напускаха хотела. Честата подмяна на

охраната, за да се предотврати евентуалната опасност от подкупи, обясняваше липсата на фамилиарност между работници и пазачи.

— Оттук той няма шансове — каза Джейсън, след като преминаха през служебния изход, където бързо отвориха чантите си за проверка, твърдейки, че закъсняват за самолета си. — На пазачите сигурно им раздават медали, ако пипнат някой откраднал пилешко крилце или сапун.

— Освен това много мразят работещите тук — съгласи се Д'Анжу. — Но защо смяташ, че е все още в хотела? Той добре познава Пекин. Би могъл да вземе такси до друг хотел.

— Мисля, че ще предпочете да се чувства свободен, като се застрахова от преследвачи.

— Но ако е така, те могат да го открият и тук. Знаят как изглежда.

— Взел е друга стая в същия хотел.

— Противоречиш си сам! — възрази Французина, когато се приближиха към многолюдния изход на хотела. — Ти каза, че той ще получи инструкциите си по телефона. Който и да го търси, ще пита за стаята, която са дали на него, а не тази на Уадсуорт.

— Ако телефоните работят — условие, което е несъмнено в полза на твоя юда, — тогава най-лесното е да се прехвърли разговорът от една стая в друга. В таблото се вкарва щекер, ако номераторът е обикновен, или се програмира, ако е компютърен. Няма нищо по-лесно от това. Бизнесконференция, запознанство по време на полета — предлогът може да бъде какъвто си искат или въобще без никакви обяснения, което вероятно е най-добрият начин.

— Каква самозаблуда! — възкликна Д'Анжу. — Клиентът му тук, в Пекин, ще разтревожи хотелските телефонисти, неволно дочули телефонния разговор.

— О, не би го направил — каза Борн и даде път на Французина да мине през въртящата се врата. Навън беше пълно с объркани туристи и бизнесмени, които се опитваха да си уредят някакъв транспорт. — Това е опасна игра, на която той не би се хванал. Клиентът на твоя десантчик ще спазва максимална дистанция от тях. Не трябва да има и най-малкия риск, че ходовете му ще бъдат разкрити, а това означава, че всичко трябва да бъде сведено до много тесен кръг от възможности — никакви разговори през номератора,

никакви действия, които биха насочили нечие внимание, особено на твоя десантчик. Той също така няма да рискува да обикаля из хотела. Клиентът ще чака твоя човек да направи първия ход. Тук има много полиция и всяко навъртане наоколо би представлявало излишен риск.

— Телефоните, Делта. Както разбрахме, те не работят. Тогава какво ще прави?

Джейсън се намръщи, сякаш се мъчеше да си спомни нещо.

— Времето е на негова страна, ето един плюс. Той със сигурност е получил и допълнителни инструкции в случай, че не се свържат с него през определения период. Причините може да бъдат всякакви, най-вече предпазните мерки, които трябва да се вземат.

— Но все пак той ще бъде държан под око, нали? Хората на клиента му ще сноват наоколо и ще се опитат да го пипнат, не е ли така?

— Да, и той го знае много добре. Ще трябва да се промъкне и да заеме своята позиция, без да бъде видян. Единственият начин да запази контрол върху положението. Това е първата му работа.

Д'Анжу стисна лакътя на Борн.

— Тогава мисля, че забелязах един от преследвачите.

— Какво? — Джейсън се обърна към Д'Анжу и забави крачка.

— Не спирай! — нареди му Французина. — Тръгни към онзи камион, който е паркирал на асфалта, с човека на сгъваемата стълбичка до него.

— Ах, да — каза Борн. — Това е службата за телефонни повреди. — Все така безлични в тълпата, те стигнаха до камиона.

— Погледни камиона. А сега — наляво. — Онази камионетка пред първия автобус. Виждаш ли я?

Джейсън се взря в посоката и веднага усети, че Французина е прав. Камионетката беше бяла, почти нова и прозорците ѝ бяха затъмнени. Цветът беше различен, но иначе спокойно можеше да бъде същата камионетка, която прибра убиеца в Шенцзен на границата Ло Уо. Борн зачете китайските йероглифи по предната врата.

— „Niao Jing Shan“... Боже мой, същата е! Името няма значение — тя принадлежи на резерват за птици, на резервата за птици „Джинг Шан“! В Шенцзен беше Чутанг, а тук нещо друго. Как я забеляза?

— Виж човека, застанал на последния отворен прозорец от тази страна. Оттук личи ясно, че гледа назад към входа на хотела. Не пасва

— един служител в резерват не би изглеждал така.

— Защо?

— Той е армейски офицер и ако се съди по кройката на дрехата и висококачествения плат, с доста висок чин. Може би славната Народна армия сега набира „бели чапли“ във войските си? Или този там е един нетърпелив човек, който трябва да забележи някого и да го проследи под хитро прикритие?

— Без Еко съм за никъде — каза Джейсън Борн, някогашният член на „Медуза“. — Резерват за птици. Боже, каква красота! Така отдалечено от всичко, така миролюбиво. Съвсем добро прикритие.

— Типично китайски подход. Честната маска прикрива нечестното лице. Конфуций е предупредил за това.

— Е, не е същото, за което говоря. В Шенцзен, където изпуснах за първи път твоето момче, пак имаше камионетка със затъмнени прозорци и също принадлежеше на държавен резерват за птици.

— Както казваш — отлично прикритие.

— Дори нещо повече, Еко. Това е някакъв отличителен знак.

— От векове насам птиците са уважавани в Китай — каза Д'Анжу, поглеждайки към Джейсън. — Изобразяват ги навсякъде в своето велико изкуство и върху коприните. Имат ги за деликатес и едновременно за очите и за небцето.

— В нашия случай са средство за нещо много по-просто и практично.

— Като какво например?

— Резерватите за птици обикновено са големи. Те са отворени за свободни посещения, но са под правителствен контрол.

— И какво?

— В страна, в която всеки десет души, деклариращи опозиция на правителствената линия, се страхуват да бъдат видени заедно, какво по-добро място за среща от резерват сред природата, разпрострян на мили? Няма офиси, къщи и апартаменти, няма телефонни подслушвания и електронни уредби за наблюдение. Наблюдатели са само невинните птици.

— Повторението на станалото в Шенцзен? Явно става дума за нещо доста по-мощно, отколкото предполагаме.

— Както и да е, не ни интересува. Само той ни интересува... Трябва да се разделим, но да не се губим от очи. Аз ще тръгна

напред...

— Няма нужда! — прекъсна го Французина. — Ето го и него!

— Къде?

— Отдръпни се назад в сянката на камиона!

— Точно кой е?

— Свещеникът, дето потупва онова малко момиченце по рамото — отговори Д'Анжу, опрял гръб на камиона и наблюдаващ тълпата пред входа на хотела. — Това — продължи с горчивина Французина — е дегизировка, която аз съм го научил да използва. Той имаше черен костюм, ушит по поръчка, с пришита към яката благословия от англиканската църква. Името на шивача беше Савил Роу. По костюма го познах. Аз съм платил за него.

— Е, явно идваш от богатата епархия — каза Борн, без да изпуска от очи човека, когото искаше да хване, отведе и укроти, като го вкара в някоя хотелска стая, а после да поеме обратния път към Мари. Маската на убиеца беше добра, дори повече от добра, и Джейсън се опита да анализира положението. Сиви бакенбарди се показваха изпод тъмната шапка на убиеца; очила с тънки стоманени рамки бяха кацнали на самия връх на носа. Широко отворените му очи и повдигнатите вежди издаваха радост и почуда от видяното на това непознато място. Всички наоколо бяха Божии творения и Божии деца, затова той милваше с любов малкото момиченце по косичката и кимаше любезно на майката. „Е, това е — помисли си Джейсън, — копелето излъчва любов.“ Тя присъстваше във всеки жест, във всяко колебливо движение, в топлотата на погледа му. Този човек беше изпълнен със състрадание, пастир на своето стадо. И с маската си можеше да заблуди всеки, който го търсеше, дори и най-тренираното око би го пропуснало.

Борн си спомни. Карлос! Чакала също беше облечен в дрехи на свещеник, тенът му, издаващ явна принадлежност към латинската раса, контрастираше с колосаната бяла яка, когато излизаше от църквата в Нюли сюр Сен в Париж. Джейсън го видя! Те се съзряха, погледите им се приковаха един в друг и всеки знаеше кой кой е, без да има нужда от обяснения. Хвани Карлос! Постави клопка на Карлос! Каин означава Чарли и Карлос означава Каин! Кодовете експлодираха в ума му, докато тичаше след Чакала из улиците на Париж... само за да го загуби в тълпата.

„Е, тук не е Париж“ — помисли си Джейсън. Щеше да хване този Чакал в Пекин. Не можеше да си позволи никакво друго развитие.

— Имай готовност! — каза Д'Анжу, като прекъсна мислите на Борн. — Приближава се към автобуса.

— Но той е претъпкан.

— Точно така. Ще се качи последен. Кой ще откаже да помогне на свещеник, който бърза за някъде?

Французина беше прав. Вратата на малкия очукан автобус тръгна да се затваря, но беше спряна от ръката на свещеника, който провря рамо през нея и явно се примили да я отворят пак, защото го е притиснала. Вратата се отвори отново и убиецът се напъха вътре.

— Това е експресът за площад „Тянанмън“ — каза Д'Анжу. — Записах номера.

— Да намерим такси. Хайде!

— Няма да бъде лесно, Делта.

— Разработил съм една тактика — отговори Джейсън и излезе от сянката на камиона на телефонната служба. Пробиха си път през тълпата пред хотела и продължиха надолу покрай колоната от таксита, докато стигнаха до края. Едно такси зави от платното и щеше да се присъедини към другите, но Джейсън изтича на платното, препречи пътя му и вдигна ръце. Колата спря и шофьорът подаде глава от прозореца.

— Shemma?

— Wei! — извика Джейсън и изтича до шофьора, като му подаде китайски юани на стойност петдесет долара. — *Vi yao bang zhu* — каза той, обяснявайки на човека, че се нуждае от помощ и ще заплати за нея.

— Нао! — извика шофьорът и грабна парите.

Борн и Д'Анжу се качиха. Шофьорът не скри раздражението, когато вратата от страната на тротоара се отвори и се качи втори пътник. Борн му подаде още двама юана и това го направи по-благодарен. Таксито мина покрай редицата от коли и излезе от комплекса на летището.

— Пред нас има автобус — каза Д'Анжу като се наведе напред и се обърна към шофьора на развален мандарин. — Разбирате ли ме?

— Езикът, на който говорите, е от Гуанджоу, но аз ви разбирам.

— Той потегли към площад „Тянанмън“.

— По кой път ще мине? — попита шофьорът. — По кой мост?

— Не знам. Знам само номера на предната страна на автобуса. Седем-четири-две-едно.

— Щом свършва с едно — каза шофьорът, — ще мине през портата Тиан, по втория мост. Входът към Императорския град.

— Там има ли паркинг за автобуси?

— Подреждат се в дълга редица. Обикновено всички са пълни. „Тянанмън“ е претъпкан по това време на деня.

— Трябва да изпреварим автобуса, за който ви говоря, по пътя, защото бихме искали да пристигнем преди него. Можете ли да направите това?

— Съвсем лесно — отговори шофьорът и се ухили. — Автобусите са стари и често издъхват по средата на пътя. Можем да стигнем до мястото няколко дни преди той да премине през Небесната северна порта.

— Надявам се, че говорите сериозно — прекъсна го Борн.

— О, не, щедри туристи. Всичките шофьори са страхотни механици, ако успеят да намерят двигателя. — Той се изсмя презрително и натисна педала на газта.

След три минути задминаха автобуса, в който пътуваше убиецът. Четирийсет и шест минути по-късно стигнаха до огромния бял мраморен мост, минаващ над изкуствено направен ров, и се изправиха пред масивната Порта на небесния мир, където на голяма платформа бяха изложени китайските водачи. Отвъд Портата се намираше едно от най-необикновените човешки постижения на земята — площад „Тянанмън“. Замайващият водовъртеж на Пекин.

Величествени размери — от пръв поглед посетителят е поразен. След това идва ред на Великия народен дворец от дясната страна, който също удивлява с гигантския си ръст. От другата страна на Портата се намира огромен мраморен обелиск, сякаш достигащ облаците, четириъгълна кула, блестяща на слънцето, в чиято основа са изобразени във вид на безкрайни релефи борбите и триумфите на революцията на Мао. Има и много други сгради и постройки: музеи, мемориали, порти и библиотеки — докъдето се простира погледът. Но на първо място е смайването от такова необятно пространство. Огромна шир, изпълнена с хора... ала за слуха впечатлението е доста различно и неочаквано. Дузина от най-големите стадиони на света,

спрямо които римският Колизеум е джудже, може да бъдат поместени на площад „Тянанмън“, без да покрият площта му; стотици хиляди хора биха могли да се разхождат по площада и да остане достатъчно място за още стотици и стотици хиляди. Но има нещо друго, което не е присъщо за кървавата арена на Рим, още по-малко за съвременните огромни стадиони. Шумът тук едва се чува, царува пълна тишина, нарушавана от време на време от подрънкването на велосипедни звънчета. Безмълвието в първия момент е успокояващо, а след това става страшно.

Джейсън набързо и безстрастно отбеляза тези факти. Плати на шофьора сумата, отчетена от таксиметровия апарат, и се концентрира върху проблемите, които се изправяха пред тях двамата. По неясни причини, независимо дали поради телефонно обаждане или съобразно допълнителни инструкции, десантчикът бе дошъл на площад „Тянанмън“. Пристигането му щеше да съвпадне с началото на паваната, а бавните предпазливи стъпки на танца щяха да заведат убиеца до човека или хората, представлящи неговия клиент. Предполага се, че клиентът няма да се яви лично. Но никакъв контакт не ще се осъществи, преди имитаторът да е сигурен, че мястото на срещата е чисто. Затова „свещеникът“ първо ще обиколи от разстояние точните координати и внимателно ще потърси въоръжените хора, подсигуряващи мястото с присъствието си. Ще си избере един, а може би и двама, като опре острието на нож или пистолет със заглушител до ребрата им, за да получи необходимата информация; неискрените им погледи биха му съобщили, че срещата е прелюдия към неговата екзекуция. И накрая, ако пейзажът изглежда чист, той ще накара човека от охраната да отиде до представителя на неговия клиент и да събщи ултиматума: трябва да се появи самият клиент, за да влезе в паяжината на убиеца. Всичко останало беше неприемливо. Балансът можеше да бъде създаден единствено от присъствието на централната фигура — самия клиент. Когато той пристигнеше, и при най-малкия опит за измама щеше да бъде ликвидиран. Това беше схемата на Джейсън Борн. Десантчикът също трябваше да я използва, ако имаше поне малко мозък в главата.

Автобус 7421 бавно се приближи до края на колоната от превозни средства, от които се изсипваха туристи. Убиецът се появи, помогна на възрастна жена да слезе, като я потупа нежно по ръката и

кимна за довиждане. После се обърна, заобиколи автобуса и изчезна зад него.

— Стой на трийсет стъпки зад мен и ме наблюдавай — каза Джейсън. — Прави това, което правя аз. Когато спра, спираш и ти, когато се обърна, се обръщаш и ти. Стой все в тълпата, придвижвай се от една група към друга и непрекъснато да има хора около теб.

— Внимавай, Делта. Той не е аматьор.

— Аз също.

Борн изтича зад автобуса и го заобиколи. Свещеникът имаше около петдесет крачки преднина, тъмният му костюм се открояваше на ярката слънчева светлина. Това улесняваше много преследвачите му. Прикритието му беше добро, самият той играеше ролята си още по-добре, но цветът беше неподходящ. На католически свещеник той може би отиваше, но не и на английски викарий; солидно сиво би било много по-подходящо. Освен това сивият цвят избледняваше на слънцето, а черният — не.

Изведнъж убиецът се отдели от тълпата и спря зад един китайски военен, който правеше снимки с фотоапарат. Държеше го на нивото на очите, а главата му се въртеше във всички посоки. Борн разбра. Не беше никакъв незначителен офицер от армията в отпуски в Пекин; беше твърде изискан и униформата му стоеше много добре, както Д'Анжу беше отбелязал за човека от камионетката. Фотоапаратът всъщност беше бинокъл, предназначен за наблюдение на тълпата наоколо. Самото място на срещата не беше далеч.

Десантчикът, който играеше ролята си докрай, положи дясната си ръка върху лявото рамо на военния и го стисна бащински. Лявата ръка не се виждаше, но дрехата му се издаде напред и изпълни пространството между тях — в ребрата на офицера вече бе забито дуло на пистолет. Военният замръзна на място, но лицето му изразяваше стоицизъм, въпреки обзелата го паника. Той тръгна напред, изпълнявайки нарежданията на убиеца. Изведнъж направи странно движение и се хвана за слабините, после се съвзе и поклати глава; оръжието отново бе забодено в ребрата му. Трябваше да изпълнява заповедите или щеше да умре на площад „Тянанмън“. Място за компромиси нямаше.

Борн се извъртя назад и сниши тяло, за да завърже връзката на обувката си, като се извини на хората зад себе си. Десантчикът беше

проверил задния фланг. Джейсън се изправи. Но къде е той? Къде е имитаторът? Там! Борн с изненада установи, че убиецът е пушнал жертвата си! Но защо? Офицерът, викайки, тичаше сред хората с резки движения и накрая се свлече на земята. Веднага тълпа от любопитни зяпачи се насъбра около тялото му.

Джейсън се втурна напред, чувствайки, че моментът е настъпил. Значи не е било пистолет, а игла, с която човекът е бил прободен. Убиецът се бе справил с един от охраната, а сега вероятно щеше да потърси втори, а после може би и трети. Сценарият, който беше предвидил Борн, се разиграваше пред очите му и тъй като вниманието на убиеца беше заето с откриването на следващата жертва, моментът бе подходящ. Сега! Джейсън знаеше, че може да се справи с всеки, ако му нанесе парализиращ удар в бъбреците, особено ако човекът не го очаква. Борн съкрати разстоянието помежду им. Петдесет стъпки, четирийсет и пет, трийсет и пет... той бързо преминаваше от една група към друга... Свещеникът в черния костюм беше съвсем наблизо. Джейсън се приготви за нападение. Мари!

Войник. Друг войник. Но сега, вместо да използва оръжие, убиецът започна да преговаря. Човекът от охраната кимна и посочи наляво. Джейсън погледна озадачен в същата посока. Нисък китаец в цивилни дрехи, с дипломатическо куфарче в ръка, стоеше в основата на широка каменна стълба, водеща към входа на огромна сграда с гранитни колони, които поддържаха гигантска пагода с характерните извити покриви. Тя беше точно зад Монумента на героите и издълбаната калиграфия над големите порти обясняваше, че е Мемориалът на великия вожд Мао.

Две редици се придвижваха нагоре по стълбата, като пазачите разделяха отделните групи. Цивилният стоеше между двете редици с куфарчето си, символ на власт, и никой не го закачаше. Изведнъж, без никакво предупреждение, високият десантчик сграбчи войникът за ръката и го избута напред. Човекът изпъна гръб, раменете му се извиха назад; отново оръжието беше допряно в гърба му, придружено със съответните нареждания.

Докато наоколо вълнението растеше и хората и полицията се стичаха към покосения военен, убиецът и неговата втора жертва напредваха към цивилния, застанал на стъпалата пред Мемориала на Мао. Той сякаш се страхуваше да направи каквото и да било движение

и Борн отново разбра причината. Убиецът познаваше тези хора, те бяха в центъра на елитния кръг, който водеше към неговия клиент, а той не беше никак далеч. Нападението, бързо сведено до обикновен смут благодарение на бързата и ефективна намеса на полицията, даде на имитатора необходимите секунди, за да задържи контрола върху веригата, която водеше до неговия клиент. Войникът щеше да умре при най-малкото неподчинение, а всеки приличен стрелец би елиминирал човека на стълбите с един-единствен изстрел. Убиецът контролираше втория етап и при това положение трябваше да продължи напред. Очевидно клиентът му се намираше някъде вътре в огромния мавзолей и не можеше да знае какво става отвън, нито пък някой би се осмелил да отиде на мястото на срещата, за да предупреди.

Нямаше време за никакви анализи и Джейсън го знаеше. Той трябваше да действа. Бързо. Трябваше да влезе в Мавзолея на Мао Дзедун, да заеме наблюдателна позиция и да изчака, докато срещата приключи по един или друг начин. Отвратителната мисъл, че може да се наложи да защитава убиеца, му мина през главата. Но това беше част от реалността, а единственият плюс за него си оставаше фактът, че имитаторът действа по сценарий, който изцяло съвпада с неговия собствен. А в случай, че срещата протече мирно, въпросът беше единствено в това да проследи убиеца, който тогава сигурно щеше да бъде главозамаян от успеха на тактиката си, и да го хване на площад „Тянанмън“.

Борн се обърна и потърси с поглед Д'Анжу. Французина вървеше в края на групата от туристи; той кимна, сякаш беше прочел мислите на Делта. Д'Анжу посочи земята и после направи малък кръг с показалец — беше знак от дните в „Медуза“. Означаваше, че ще остане на мястото му, но ако се наложи да се движи, ще обикаля в същия район като осигури видимост към себе си. Това беше достатъчно. Джейсън тръгна по диагонал към дясната страна на стълбата и приближи до един от пазачите. Заговори учтиво на мандарин:

— Дълбоко уважавани служителю, ужасно объркан съм! Така бях погълнат от калиграфията на Народния монумент, че изгубих групата си, която мина оттук само преди минути.

— Много добре говорите нашия език — каза изненадан пазачът, свикнал с многообразието от езици, които нито знаеше, нито искаше да

знае. — Вие сте много любезен.

— Аз съм просто един ниско платен учител от Запада, който изпитва непреодолима любов към вашата велика нация, многоуважаеми служителю.

Пазачът се разсмя.

— Е, моят пост не е кой знае колко висок, но нашата нация наистина е велика. Дъщеря ми носи сини джинси на улицата.

— Моля?

— О, нищо. Къде е вашата идентификация за групата, към която принадлежите?

— Моята... какво?

— Табелката с името на туриста, която трябва да се закачи на връхната дреха.

— А, непрекъснато ми падаше — каза Борн и безпомощно поклати глава. — Може да съм я загубил някъде.

— Щом влезете, веднага идете при вашия екскурзовод, за да получите друга. Вървете. Включете се отзад в колоната. Нещо става. Може би ще се наложи следващата група да почака. Ще изпуснете вашата обиколка.

— О! Има ли някакъв проблем?

— Не знам. Получаваме заповедите си от онзи служител с куфарчето. Струва ми се, че брои юаните, които може да бъдат спечелени тук, и вероятно си мисли, че това място трябва да бъде като пекинското метро.

— Бяхте много любезен.

— Побързайте, господине.

Борн изтича нагоре по стълбите, като още веднъж се наведе, за да си завърже връзката, и повдигна глава, без да изпуска от очи свещеника в черен костюм. Онзи спря при човека с цивилните дрехи и проведе тих разговор с него, докато продължаваше да държи ръката на пленника си — но в цялото действие имаше нещо странно. Ниският китаец кимна, ала очите му не гледаха към десантника; после погледът му беше отправен някъде встрани. Или не беше така? Джейсън нямаше достатъчно добра позиция за наблюдение.

Мина през вратите и влезе в полумрака, поразен като всеки друг от внезапно появилия се мраморен колос, изобразяващ Мао в седнало положение. Скулптурата беше с гигантски размери и излъчваше такова

величие, че човек буквално ахваше. Театралността също не беше пропусната. Светлите лъчи, идващи от различни места, правеха мрамора прозирен и рязко го открояваха от кадифената тъкан, която служеше за фон, и тъмнината наоколо. Масивната статуя изглеждаше като жива.

Групата на Джейсън влезе във втората зала, която беше очевидно по-шокираща от първата. Те се изправиха пред кристален ковчег, в който лежеше тялото на Мао Дзедун, загърнато в ален флаг. Очите на балсамирания труп сякаш всеки момент можеха да се отворят и да погледнат посетителя заплашително. Около саркофага имаше цветя и две редици от тъмнозелени борчета, посадени в огромни керамични саксии, разположени по дължината на стените.

Някакъв шум от първата зала смути за миг тишината, но секна така, както беше започнал. Борн беше последният турист от групата и никой не забеляза кога се отклони от нея. Застана зад една колона и прикрит в сянката ѝ, погледна към мястото на огромната статуя.

Това, което видя, го парализира и дузина мисли светкавично минаха през главата му, но основната беше — капан! Нямаше друга група след неговата, тя беше последната, допусната вътре, а той беше последният допуснат турист, който беше чул затварянето на вратите и разочарованите подвиквания на онези отвън.

Нещо става... Може би ще се наложи следващата група да почака... Любезният пазач на стълбите.

Боже Господи, от самото начало всичко си беше капан! Всеки ход е бил внимателно изчислен. От самото начало! Информацията, за която платиха на онзи потопен в дъжда остров, самолетните билети, с които едва се сдобиха, убиецът, появил се на летището — професионалният убиец, способен на много по-добра дегизировка. След това усложнението с онзи старец, пенсиониран генерал от Кралските инженерни войски — всичко беше толкова логично! Миризмата на измамата беше толкова натрапчива! Офицерът от прозореца на камиона, който не чакаше убиеца, а тях! Черният костюм, тъмното сигнално петно. Костюмът, който беше платен от създателя на имитатора, толкова лесно се забелязваше, толкова лесно се проследяваше. И накрая сценарият, разигран на огромния площад — сценарий, който би могъл да бъде написан от самия Джейсън Борн;

отново уловка, на която преследвачът не можеше да устои. Хвани този, който иска да хване теб!

Джейсън трескаво се огледа. Изходите бяха в другия край на Мавзолея и, естествено, се наблюдаваха, като пазачите внимателно оглеждаха всеки турист, който излизаше.

Стъпки. Зад гърба му. Борн се извъртя, измъкнал месинговия нож за писма от колана си. Човек в сив костюм и с къса военна прическа предпазливо мина покрай дебелия стълб. Беше на не повече от пет стъпки. В ръката си държеше пистолет с прикрепен към цевта заглушител, който гарантираше, че при изстрел звукът нямаше да е посилен от глухо тупване. Джейсън направи хладнокръвните си изчисления по начин, за който Дейвид Уеб не би разбрал нищо. Острието трябваше да се вкара така, че да предизвика моментална смърт. От устата на врага не трябваше да излезе нито звук.

Той нападна, като впи пръсти в лицето на мъжа, изви главата му назад и заби в тила му ножа, който проби тънкия хрущял и преряза трахеята. Борн смъкна лявата си ръка и взе от ръката на жертвата големия пистолет, който тя все още стискаше, обърна трупа по гръб и заедно с него легна на земята под клоните на боровете, подредени край дясната стена. Той пхна тялото между две от керамичните саксии.

Втори човек, облечен в униформа, мина през осветеното пространство при входа на втората зала. Той застана пред кристалния ковчег, осветен от тайнствените лъчи, и се огледа. Извади от джоба си радио, каза нещо и изслуша отговора, при което на лицето му се изписа загриженост. Тръгна бързо вдясно по дирята на първия. Джейсън се притисна към мраморния под и застина под ниско повесените борови клони.

Униформеният приближи, като забави крачка, и внимателно се вгледа в последните туристи от групата. Сега! Борн скочи напред, когато човекът мина покрай него, стисна го за шията, без да му даде възможност да издаде дори звук, и го издърпа надолу под клоните. Опря дулото на пистолета в стомаха му и натисна спусъка. Чу се тъп, глух звук като излизане на въздух под високо налягане.

Той трябваше да се измъкне! Ако го убиеха тук, в злокобната тишина на Мавзолея, убиецът щеше да остане на свобода и смъртта на Мари беше сигурна. Враговете му бяха поставили капан, който всеки момент щеше да щракне. Той трябваше да му попречи и някак да

оцелее. Най-доброто бягство се осъществява на етапи, като се използва всяко объркване, което съществува или може да се предизвика.

Първите два етапа бяха прескочени. Сега трябваше да се създадат условия за безпорядък, толкова силен и неочакван, че неговите преследвачи да станат обект на неговото преследване.

Начинът беше само един и Джейсън знаеше, че трябва да го приложи, ако искаше да има резултат. Оцеляването му в този случай не засягаше само него.

Борн се изправи, мина между клоните и прекоси разстоянието до колоната. След това изтича до съседната колона, а после и до следващата, която се намираще на трийсет стъпки от кристалния ковчег. Джейсън погледна към изхода на залата.

И тогава те се появиха. Офицерът, който играеше ролята на заложник на убиеца, изникна на входа заедно с ниския цивилен с куфарчето. Военният приближи до устните си радио, после поклати глава, прибра радиото в джоба си и измъкна от кобура под лявата си мишница пистолет. Цивилният кимна и извади от сакото си револвер с къса цев. И двамата тръгнаха към кристалния ковчег с останките на Мао Дзедун и по средата на пътя се разделиха, като единият тръгна наляво, другият надясно.

Сега! Джейсън вдигна пистолета, прицели се бързо и стреля. Веднъж! А сега надясно. Втори път! И двамата паднаха на земята сред тъпите звуци на изстрелите. Джейсън хвана края на дрехата си и развъртя горещия заглушител от цевта. В пистолета имаше още пет патрона. Натисна последователно спусъка и изстрелите изпълниха Мавзолея, звукът резонираше в мраморните стени. Кристалното стъкло на ковчегата се разби на малки парченца и куршумите се забиваха в трупа на Мао; първият проникна в безкръвното чело, вторият отнесе лявото око на вожда.

Изведнъж завиха сирени, които разцепиха тишината и от всички страни обзети от паника войници се затичаха към мястото на ужасното престъпление. Двете редици туристи внезапно разбраха, че са пленени в зловещата светлина на къщата на смъртта, и изпаднаха в истерия. Вкупом побеснялата тълпа се затича към изхода и слънчевата светлина, като мачкаше изпечилите се на пътя. Джейсън се присъедини и се вмъкна всред човешкия поток. Посрещна го

ослепителната светлина на площад „Тянанмън“ и той изтича надолу по стълбата.

Д'Анжу! Джейсън тръгна надясно, оглеждайки мястото, където беше видял за последен път Французина. Пазачите успокояваха ужасените тълпи и се опитваха да разберат какво е станало. Борн продължаваше да търси с очи Французина, но от него нямаше и следа. Не се виждаше човек, който поне малко да прилича на него.

Изведнъж се чу изскърцване на гуми по главния път към площада от лявата страна на Джейсън. Той се обърна и погледна. Камионетка със затъмнени прозорци се движеше с голяма скорост към Южната порта на площад „Тянанмън“.

Те бяха хванали Д'Анжу. Еко го нямаше вече.

24.

— Qu'est-ce qu'il y a?

— Des coups de feu! Les gardes sont paniqués!^[1]

Борн чу виковете и се присъедини към групата френски туристи, водена от гид и развълнувана от хаоса по стъпалата на Мавзолея. Джейсън закопча якето си, като скри оръжието под колана на панталона, и пхна заглушителя в джоба. Огледа се наоколо и отиде до човек, по-висок на ръст от него, добре облечен и излъчващ високомерие. Вратите на Мавзолея се отвориха и мъже с униформи зацъкаха нагоре-надолу по стъпалата. Очевидно началството беше изчезнало, за да избегне ужасните събития. Сега убиецът беше всичко, от което Джейсън се интересуваше. Щеше ли да се покаже? Или беше напуснал мястото заедно със своя създател, убеден, че истинският Джейсън Борн е в клопка, от която не може да се измъкне, и рано или късно ще се превърне в нов труп в осквернения Мавзолей.

— Qu'est-ce que c'est?^[2] — попита Джейсън високия, добре облечен французин до себе си.

— Още една възмутителна проява без съмнение — отговори французинът с чист парижки акцент. — Това място прилича на лудница и търпението ми се изчерпа съвсем! Отивам си в хотела.

— Можете ли да си тръгнете? — Борн смени произношението на човек от средната класа с университетски език. Това се харесваше на всички парижани. — Искам да кажа, разрешено ли е да напускаме нашия тур? Чувам непрекъснато, че трябва да стоим заедно.

— Аз съм бизнесмен, а не турист. И този „тур“, както го нарекохте, изобщо не фигурираше в плановете ми за деня. Честно да ви кажа, следобедът ми беше свободен и реших да поразгледам някоя и друга забележителност, но нямаше на разположение шофьор, който да говори френски и портиерът на хотела ме уреди, представете си, уреди ме за тази група. А гидът изучава френска литература и говори така, като че ли е роден в осемнайсети век. Нямам никаква представа каква е целта на този така наречен „тур“.

— Това е петчасова екскурзия — обясни компетентно Борн, след като прочете китайските йероглифи върху идентификацията, прикрепена към ревера на французина. — След площад „Тянанмън“ ще посетим гробницата Минг, после ще ни закарат до Великата стена, за да наблюдаваме залеза оттам.

— А, наистина ли? Бил съм там вече! Боже, това беше първото място, на което всички дванайсет членове на търговската комисия ме заведоха и не престанаха да дърдорят, че тя символизира тяхната дълговечност. Глупости! Ако трудът не беше толкова невероятно евтин и печалбите по-малки...

— Аз също съм в бизнеса, но за няколко дни съм турист. Занимавам се с внос на плетени кошници. А вие с какво търгувате, ако смея да попитам?

— С платове, какво друго? Но и с други продукти, като електронна техника, масло, въглища, парфюми, дори и кошници. — Бизнесменът си позволи надменна усмивка. — Казвам ви, тези хора седят върху богатството на света, но нямат никаква представа какво да го правят.

Борн се вгледа във високия французин и се сети за галския афоризъм, който Еко обичаше да повтаря. „Колкото повече нещата се променят, толкова повече те си остават същите.“

Удобният случай щеше да дойде сам. Използвай го.

— Както казах — продължи Джейсън, докато гледаше към царящия безпорядък на стълбите, — аз също съм бизнесмен на малка екскурзия благодарение на допълнителната надница, давана от правителството на всички нас, които се трудим по чуждите поля — но до този момент съм пътувал много в Китай и, общо взето, говоря тукашния език.

— Сигурно сте залели Китай с кошниците си — каза иронично парижанинът.

— Нашият висококачествен продукт е ценен и от фамилията Грималди, която ни е клиент от години. — Борн не откъсваше очи от стъпалата. За първи път французинът погледна Джейсън. — А сега мога да ви кажа, че никой няма да бъде допуснат повече в Мавзолея на Мао и всички туристи от групите в околността ще бъдат обградени и задържани.

— Но, Боже, защо?

— Очевидно нещо ужасно се е случило вътре и пазачите крещат, че гангстери чужденци са замесени... Вие казахте, че са ви определили за тази група, но всъщност не сте част от нея, така ли?

— Да, така е.

— Сигурен ли сте? В такъв случай ще бъдете задържан със сигурност.

— Невъзможно!

— Това е Китай...

— Не може да бъде! Аз съм включен в този ужасен тур само защото...

— Предлагам ви да изчезнете веднага, мой безименни приятелю. Кажете, че сте излезли на разходка и нямате нищо общо. Дайте ми идентификацията си и аз ще я изхвърля...

— За това тук ли говорите? — попита французинът и посочи ревера си.

— Да, на нея са отбелязани имената и паспортният ви номер. По този начин контролират действията ви.

— Завинаги ще ви бъда задължен! — извика бизнесменът и откъсна пластмасовата табелка от дрехата си. — Ако някога идвате в Париж...

— По-голяма част от времето си прекарвам в компанията на принца и неговото семейство в...

— Но да, разбира се! Още веднъж хиляди благодарности! — французинът, много различен и все пак толкова приличащ на Еко, бързо се отдалечи. Наконтената му фигура биеше на очи сред тълпата, почти както и на убиеца, който се бе опитал да вкара своя преследвач в капана.

Борн закачи табелката на ревера си и се присъедини към групата. След това бързо подкараха екскурзиантите от Мавзолея към Великия дворец и когато автобусът мина през Северната порта, Джейсън видя през прозореца вбесения френски бизнесмен, който молеше пекинската полиция да го пусне. Обстоятелствата около престъплението започваха да се изясняват. Бял чужденец осквернил ужасно ковчега и балсамираното тяло на вожда Мао. Бял терорист от група туристи, който няма задължителната идентификация на връхната си дреха. Пазач от охраната пред стъпалата на Мавзолея е докладвал за този човек.

— Нека да поговорим на вашия език — обърна се Борн към екскурзоводката, докато стояха в Коридора на животните, където огромните митични чудовища от камък, а също разярени лъвове, коне, слонове и големи котки пазеха гробницата на династията Минг.

— О, няколко пъти ви чух да се обаждате и мисля, че го говорите много добре.

— Благодаря ви. Тогава сигурно си спомняте, че бях присъединен към вашата група в последния момент?

— Главният управител на хотел „Пекин“ говори с моя началник по този въпрос. Спомням си, да. — Жената се усмихна и сви рамене. — Всъщност групата е толкова голяма, че имам спомен единствено за висок мъж, на когото дадох идентификацията, а сега тя е пред очите ми. Ще трябва да доплатите определена сума към хотелската си сметка, защото в противен случай няма да бъдете включен към туристическата програма.

— Но аз не съм от групата, защото съм бизнесмен, който преговаря с вашето правителство.

— Дано имате късмет — каза жената с очарователната си усмивка. — Някои имат, а други не.

— Това, което искам да ви кажа, е, че може би няма да успея да направя нищо — каза Джейсън, като отвърна на усмивката. — Говоря китайски добре, ала не мога да чета и да пиша. Преди броени минути се сетих, че трябва да бъда в хотел „Пекин“ само след половин час. Имам важна среща. Как мога да се придвижа?

— Въпросът опира до транспорт. Ще ви напиша каквото трябва и вие ще го представите на охраната при Дахонмен.

— Голямата червена порта? — прекъсна я Борн. — Онази с арките?

— Да. Там чакат автобуси, които ще ви закарат обратно в Пекин. Може и да закъснеете, но доколкото знам, и представителите на правителството не са винаги точни. — Тя извади бележник от джоба на късото си сако и след това писалка с големината на овчарска свирка.

— Няма ли да ме спрат?

— Ако ви спрат, помолете да се обадят на хората, с които имате работа — каза екскурзоводката и написа необходимите инструкции на китайски, след което откъсна страницата.

— Това не е вашата група! — излая кондукторът на автобуса на мандарин доста под средното ниво. Човекът явно не очакваше думите му да имат някакъв ефект върху туриста, затова ги подкрепи с ръкомахане и няколко пъти почука с пръст табелката на ревера на Джейсън. Другото явно нещо беше, че искаше да привлече вниманието на някой от началниците си, застанали под арките на Голямата червена порта. Един от тях се приближи.

— Какъв е проблемът? — попита някакъв военен и бързо се качи по стъпалата на автобуса, като разбута пътниците зад Борн.

Удобният случай ще дойде сам...

— Няма никакъв проблем — каза рязко, дори арогантно Джейсън на китайски и пхна бележката в ръката на младия офицер. — Освен ако не искате да носите отговорност за това, че ще изпусна важна среща с делегация от търговската камара, чийто главен завеждащ военните доставки е генерал Лианг Еди-кой си.

— Вие говорите китайски? — Военният стреснат вдигна очи от бележката.

— Бих казал, че това е очевидно. Генерал Лианг също го говори.

— Не разбирам защо сте ядосан.

— Тогава ще разберете със сигурност защо е ядосан генерал Лианг.

— Не съм чувал за генерал Лианг, но има толкова много генерали, че това е нормално. И така, вие сте недоволен от екскурзията?

— Недоволен съм от онези глупаци, които ми казаха, че обиколката ще трае три часа, а тя продължи пет! Ако пропусна тази среща поради нечия некомпетентност, членовете на делегацията ще бъдат много ядосани, включително могъщият генерал от Народната армия, който с нетърпение иска да сключи сделката по закупуването на стоки от Франция. — Джейсън направи пауза, а после продължи меко: — Ако все пак пристигна там навреме, ще похваля човека, който ми е помогнал, и ще кажа името му.

— Аз ще ви помогна, господине! — каза младият офицер с преданост в очите. — Ако разчитате на този раздрънкан автобус, ще изгубите най-малко два часа. Мога да ви предложа много по-бърз транспорт с чудесен шофьор, който ще бъде на ваше разположение

през цялото време. Аз бих ви придружил на драго сърце, но не е редно да напускам поста си.

— Пред генерала ще спомена и за вашето високо чувство на отговорност.

— Това се е превърнало в мой естествен инстинкт. Името ми е...

— Да, моля, дайте ми името си. Запишете го на този лист.

Борн седеше в претъпканото фоайе в източното крило на хотел „Пекин“, прикрил лицето си с вестник, и внимателно наблюдаваше всички входни врати пред себе си. Чакаше да се появи високата фигура на Жан-Луи Ардисон от Париж. За Джейсън не бе трудно да разбере името му. Преди двайсет минути беше отишъл до бюрото, откъдето организираха туристическите обиколки, и каза на администраторката на най-добрия мандарин:

— Съжалявам, че ви притеснявам, но аз съм главният преводач на френските делегации, които са тук с цел бизнеспреговори с китайското правителство, и се страхувам, че загубих една от заблудените си овчици.

— Сигурно сте много добър преводач. Говорите отлично китайски. Какво се е случило с вашата... заблудена овца? — Жената тихо се засмя.

— Не знам точно. Пиехме кафе в кафетерията, когато той погледна часовника си и ми каза, че ще се обади по-късно. Трябваше да отиде с една от групите за петчасовата екскурзия и очевидно закъсняваше. Това не беше твърде удобно за мен, но зная какво става, когато пристигнеш в Пекин за първи път. Чувстваш се като замаян.

— Сигурно — съгласи се администраторката. — А как мога да ви помогна?

— Искам да зная точно как са написани имената му и дали има второ, както казваме ние, бащино име. Изобщо подробностите, нужни при оформянето на служебни документи, които сега аз ще попълня вместо него.

— Но с какво мога да ви помогна?

— Той остави това в кафетерията — каза Джейсън и показа идентификацията на френския бизнесмен. — Не знам как изобщо се е включил в тура.

Жената се засмя небрежно и бръкна под бюрото си, откъдето извади счетоводната книга със списъка на туристите за същия ден.

— Казали са му да отиде направо на мястото, откъдето тръгват автобусите, и гидът е знаел за него, тъй като задължително носи списък на хората от групата си. Тези табелки падат непрекъснато и вероятно са му издали временен пропуск. — Администраторката взе идентификацията и запрелиства страниците на счетоводната книга, като продължи да говори: — Да ви кажа, тези идиоти, дето го правят, не заслужават и малкото пари, които получават. — Тя спря пръста си върху едно от имената. — О, лош късмет. Не зная дали вашата овца е заблудена, но мога да ви кажа, че не е спирала да блее. Може би се смята за много голяма клечка. Като научил, че няма шофьор, който говори френски, той го приел като обида към Франция и се почувствал лично засегнат. Ето, прочетете името му. Аз не мога да го произнеса.

— Благодаря ви много — каза Джейсън, след като прочете името.

После отиде до телефонната кабина, на която беше написано „Английски“, и попита служителя за стаята на мистър Ардисон.

— Можете веднага да наберете, сър — каза човекът с нотка на триумф в гласа си. — Стаята е едно-седем-четири-три. Условиата са много добри. Има чудесен изглед към Забранения град.

— Благодаря. — Джейсън набра номера. Нямаше никакъв отговор. Мосю Ардисон все още не се беше прибрал и при тези обстоятелства можеше да не се върне още дълго време. И все пак овца, за която се знаеше, че умее да блее, нямаше да мълчи при положение, че обидеха достойнството ѝ или пък поставеха в опасност бизнеса ѝ. Джейсън реши да чака. В главата му постепенно се изграждаше план. Това беше отчаяна стратегия, въпрос на случайности, но беше единственото, с което можеше да си послужи. Купи стар брой на френско списание и като седна в едно кресло, изведнъж се почувства безпомощен и крайно изтощен.

Лицето на Мари се появи пред очите на Дейвид Уеб и звукът от гласа ѝ проехтя в ушите му, като прекъсна всякаква мисъл, и го прониза болка в средата на челото. Желязната воля на Джейсън Борн прекъсна видението и повели:

„Спри! Няма никакво време! Концентрирай се само върху това, което трябва. Нищо друго!“

Джейсън се огледа. Гостите на хотела бяха от всякакви националности, чуваше се смесица от различни езици, можеше да се видят дрехи от Пето Авеню и Медисън, Савил Роу, Сент Оноре, Виа Кондоти, както и по-мрачните облекла на немските и скандинавските туристи. Хората сновяха навсякъде — из ярко осветените магазини, където се продаваше какво ли не, из фоайето и околните коридори, потокът от народ, прииждащ откъм централния вход, не спираше, разминаваха се преводачи, бизнесмени, чиновници, които се стараеха да изглеждат по-свободно, изморени служители от цял свят, чийто поглед бе замаян от дългите часове, прекарани в самолета, и те искаха най-вече да поспят, след като, разбира се, първо гаврътнат по няколко чаши уиски.

Но ето го и него! Жан-Луи Ардисон влезе през централния вход, ескортиран от четирима китайци, които се опитваха да го успокоят. Един от тях се затича към магазина за спиртни напитки, докато другите задържаха французина до асансьора, като непрекъснато дърдореха с помощта на преводач. Човекът се върна от магазина, понесъл торбичка с няколко бутилки. Когато асансьорът дойде, китайците започнаха да се покланят един през друг с неизменната усмивка. Ардисон прие подаръка, кимна и изчезна в асансьора.

Борн остана седнал, с поглед към светлинното табло над вратите. Петнайсет, шестнайсет, седемнайсет. Беше стигнал до най-горния етаж — този на Ардисон. Джейсън се изправи и отиде до телефонните кабинки. Погледна часовника си; можеше приблизително да изчисли времето, за което той щеше да стигне до стаята си, но в неговото състояние едва ли щеше да се бави. Стаята беше спокойно място, дори примамливо с възможността за уединение след няколкото часа, прекарани в напрежение и паника. Да бъдеш задържан и разпитван от полицията в чужда страна, е ужасно за всеки, но е двойно по-кошмарно, когато към необичайните лица и езика, който не можеш да разбереш, се прибави фактът, че са те задържали в страна, където хората често изчезват безследно и без всякакво обяснение. При тези мисли човекът ще влезе в стаята си, ще седне в някое кресло, треперейки от страх и изтощение, ще пали цигарите една след друга, няколко силни питиета ще бъдат погълнати наведнъж, за да бъде ефектът по-бърз, и ще грабне телефона, за да разкаже на някого ужасните си преживявания с подсъзнателната надежда това да намали

страха му. Борн можеше да позволи на Ардисон алкохол в неограничени количества, но достъп до телефона — не. Не трябваше да се допуска страхът му да намалее. Напротив, трябваше толкова да се засили, че той да се парализира и да трепери за живота си, ако му се наложи да напусне стаята. Минаха точно четирийсет и седем секунди — време беше да се обади.

— Ало? — Гласът трепереше.

— Ще говоря бързо — каза тихо Борн на френски. — Останете където сте и не използвайте телефона. Точно след осем минути ще почукам на вратата ви, два пъти бързо и после още веднъж. Пуснете ме, но не отваряйте на никого преди мен. Особено на чистачката или на домакина.

— Кой сте вие?

— Сънародник, който иска да говори с вас. За собствената ви безопасност. Осем минути. — Борн затвори и се върна на мястото си.

Трийсет секунди бяха достатъчни да стигнеш до всяка стая на избрания етаж. Минаха шест минути и Джейсън отиде до асансьора, чиито светлини показваха, че слиза към фоайето. Осем минути бяха идеалното време, необходимо да се създаде достатъчно напрежение; пет бяха твърде малко, шест можеше, но минаваха твърде бързо. Осемте минути осигуряваха онези допълнителни мигове на страх, които отслабваха защитните сили на човека. Планът все още не беше ясен на Борн. Целта обаче беше кристално ясна, абсолютна. Делта познаваше азиатския мозък. В едно отношение той не се беше променил от векове. Пазенето на тайна струваше колкото кожата на десет хиляди тигри, ако не и цяло царство.

Той застана пред вратата на стая 1743 и погледна часовника си. Точно осем минути. Почука два пъти, направи пауза и след това почука още веднъж. Вратата се отвори и ужасеният Ардисон го погледна.

— *C'est vous!*^[3] — извика бизнесменът и закри с ръка устата си.

— *Soyez tranquille!*^[4] — каза на френски Джейсън, влезе вътре и затвори вратата. — Трябва да говорим — продължи той. — Искам да знам какво се случи.

— Вие! Вие стояхте до мен на онова ужасно място. Ние говорихме. Вие ми взехте идентификацията! Станахте причина за всичко!

— Споменахте ли за мен на някого?

— Не посмях. Щеше да изглежда, че съм извършил нещо незаконно, щом като съм дал пропускателна карта на някой друг. Кой сте вие? Защо сте тук? За един ден ми причинихте достатъчно неприятности! Мисля, че трябва да си отидете, мосю.

— Не преди да ми кажете какво точно се случи. — Борн прекоси стаята и седна в креслото до лакираната маса от червено дърво. — Налага се да знам.

— Е, но не се налага аз да ви казвам. Няма право да влизате тук, да се чувствате като у дома си и да ми давате заповеди.

— Страхувам се, че имам това право. Нашият тур си течеше спокойно, а вие се натрапихте.

— Но аз бях определен за този скапан тур!

— И кой ви определи?

— Портиерът, или както искате да назовете оня идиот на рецепцията.

— Не е той. Някой над него. Кой беше той?

— Откъде да знам. Нямам и най-малката представа за какво говорите.

— Вие си тръгнахте.

— Боже мой, но нали вие ми казахте да си тръгна!

— Изпитвах ви.

— Изпитвахте... Това е невероятно!

— Повярвайте — каза Джейсън, — ако кажете истината, няма да ви се случи нищо лошо.

— Лошо?

— Ние не убиваме невинните, единствено враговете си.

— Убивате... враговете си?

Борн разтвори якето си, извади пистолета изпод колана и го сложи на масата.

— Сега ме убедихте, че вие не сте врагът. Какво стана, след като си тръгнахте?

Ужасен, Ардисон отстъпи назад към стената, широко отворените му очи не изпусаха оръжието.

— Кълна се във всички светии, че сте попаднали на погрешен адрес — прошепна той.

— Убедете ме.

— В какво?

— Във вашата невинност. Какво се случи?

— Аз... тръгнах надолу по площада — започна изплашеният бизнесмен, — мислех за това, което казахте, че нещо ужасно се е случило в Мавзолея на Мао и китайските пазачи крещят за чужди гангстери и че хората наоколо ще бъдат обградени и задържани — особено такива като мен, които в действителност не са от групата... Така че го ударих на бяг. Боже мой, ясно беше, че не бива да попадам в такава ситуация! Милиони и милиони франкове участват в играта. Аз не се занимавам просто с бизнес, аз представлявам консорциум!

— И така, вие побягнахте и те ви спряха — прекъсна го Борн, който с нетърпение бързаше да се отърве от несъществените подробности.

— Да! И говореха толкова бързо, че не разбрах и дума, и мина цял час, преди да намерят човек, който говори френски!

— Защо просто не им казахте истината? Че бяхте с нашия тур.

— Защото бягах от този проклет тур и ви бях дал идентификацията си! Как щеше да им прозвучи на тези варвари, които виждат престъпник фашист в лицето на всеки бял човек?

— Китайците не са варвари, мосю — каза Борн меко. Изведнъж извика: — Само политическата философия на тяхното правителство е варварска! Без Божието благоволение и единствено с благоволението на сатаната!

— Моля да ме извините.

— Може би по-късно — отговори Джейсън, отново възвърнал предишното си спокойствие. — И така, пристигна служител, който говореше френски. Какво стана тогава?

— Казах му, че съм излязъл на разходка — вашето предложение. Изведнъж съм се сетил, че очаквам обаждане от Париж, затова бързам към хотела си.

— Съвсем правдоподобно.

— Но не и за полицаия, мосю. Започна да ме обижда, далеч надхвърляйки правата си, и ми наговори ужасни неща. Чудя се какво ли толкова се е случило в този Мавзолей.

— Беше великолепно изпълнение, мосю — отговори Борн с широко отворени очи.

— Моля?

— Може би по-късно ще ви кажа. И така, служителят се държеше нагло?

— Абсолютно! Ужасно прекали, като атакува парижката мода с определението, че е буржоазно-декадентска индустрия! Ние все пак даваме пари за техните проклетни платове и те, естествено, би трябвало да знаят възможностите за печалба.

— И какво направихте?

— Носех списък на хората, с които преговарям, някои са твърде важни лица. Настоях служителят да се свърже с тях и отказах категорично да отговарям на повече въпроси, преди някои от тези хора да пристигнат на мястото. Е, след още два часа дойдоха и трябва да ви кажа, че това промени нещата! Бях докаран обратно в китайско подобие на лимузина — много тясна за човек с моя ръст — и с четирима, които ме ескортираха. Тогавя се случи нещо отвратително. Казаха ми, че конференцията е отложена отново. Щяла да се проведе не утре сутринта, а вечерта. Какво е това време за сключване на сделки? — Ардисон се отдръпна от стената, като дишаше тежко. — Това е всичко, което мога да ви кажа, мосю. Наистина сте сбъркали адреса. Не съм замесен в нищо друго освен в моя консорциум.

— Аз пък ви казвам, че сте замесен! — извика Джейсън обвинително. — Да въртиш бизнес с безбожници, означава да излагаш Божието творение!

— Моля?...

— Задоволихте любопитството ми — каза хамелеонът. — Вие сте просто една грешка.

— Аз съм... какво?

— Ще ви разкажа за случилото се в Мавзолея на Мао Дзедун. Ние го направихме. Стреляхме в кристалния ковчег, строшихме го на парченца и надупчихме тялото на известния безбожник.

— Какво?!

— И ще продължаваме да унищожаваме враговете на Христос, където и да ги открием! Ние ще донесем отново на земята неговата благодат и учението за любов към ближния, дори ако трябва да застреляме всяко куче, което мисли по друг начин! Или земята ще бъде християнска, или въобще няма да има земя!

— Да, но винаги има възможности за преговори. Помислете за парите, за икономическата помощ.

— Не, това е сатаната! — Борн се изправи, прибра пистолета под колана си, закопча якето и го опъна надолу, все едно че беше военна униформа. Той се приближи до измъчения бизнесмен. — Вие не сте врагът, но сте близо, мосю. Ще ви помоля за парите ви, както и за документите, които включват имената на тези, с които водите преговорите.

— Пари?...

— Ние не приемаме подаяния, нямаме нужда от тях.

— Тогава защо?

— За собствената ви безопасност, както и заради нашата сигурност. Всичко ще ви се върне утре.

— Протестирам...

— Недейте — възрази хамелеонът и бръкна в якето си. — Питайте кой съм, нали? Ще се ограничи да кажа, че след като нашите врагове използват такива сили като ООП, Червените армии, фанатиците на Аятолаха и Баадер-Майнхоф, ние също имаме своите многобройни бригади. Нито търсим, нито предлагаме някаква пощада. Борбата ще бъде водена до смърт.

— Боже мой!

— Борим се в неговото име. Не напускайте тази стая. Поръчвайте храната си чрез прислугата. Не се обаждайте на колегите си. С две думи, скрийте се и се молете за най-доброто. Трябва откровено да ви заявя, че ако някой тръгне да ме преследва или пък се разбере, че съм бил във вашата стая, вие просто ще изчезнете.

— О, не! — Тялото на Ардисон се затресе.

— Вашите документи и парите ви, мосю.

Като показва документите на Ардисон в пълен комплект, включително и списъка на хората от правителството, с които бизнесменът преговаряше, Джейсън нае кола от името на консорциума на Ардисон и обясни на диспечера от Китайските международни пътни служби, намиращи се на улица Чаоянмен, че чете и пише на китайски и няма нужда от шофьор. Диспечерът му каза, че колата ще бъде пред хотела точно в седем вечерта. Щеше да има на разположение двайсет и четири часа да се движи свободно из Пекин, доколкото статутът му на чужденец позволяваше. Първите десет часа щяха да изяснят дали отчаяно замислената му стратегия ще го изведе от тъмнината или, обратно, ще хвърли Мари и Дейвид Уеб в мрачната бездна. Но Делта

Едно познаваше азиатския ум. В едно отношение той не се беше променил от векове. Пазенето на тайна струваше колкото кожата на десет хиляди тигри, ако не и колкото цяло царство.

На връщане Борн спря в търговския район „Уанг Фу Джинг“, който бе близо до източното крило на хотела. На номер 255 се намираше главният универсален магазин. Оттам си купи необходимите дрехи. На номер 261 откри магазин с табела „Тузанг Меншибу“, откъдето взе най-представителните на вид канцеларски принадлежности, които успя да намери. И накрая влезе в магазин за художествени изделия и купи писалка за калиграфия, карта на Пекин и околностите, както и втора карта на пътищата, които извеждаха от Пекин и водеха към южните градове.

Върна се с покупките си в хотела, седна на една масичка във фойето и започна своите приготовления. Първо написа бележка на китайски, която освобождаваше шофьора на наетата кола от отговорност за предаването ѝ на чужденеца. Завършваше с подпис на генерал и беше равнозначна на заповед. После разгъна картата и огради с кръг малко зелено петънце в северозападните предградия на Пекин.

Резерватът за птици в Джинг Шан.

Пазенето на тайна струваше колкото кожата на десет хиляди тигъра, ако не и колкото цяло царство.

---

[1] Какво има? Стреля се! Пазачите са паникьосани! (фр.) ↑

[2] Какво става? (фр.) ↑

[3] Това сте вие! (фр.) ↑

[4] Запазете спокойствие (фр.) ↑

25.

Мари скочи от леглото при пронизителния звън на телефона. Куцайки, прекоси стаята и вдигна слушалката.

— Ало?

— Предполагам, че е мисис Остин.

— Мо?... Мо Панов! Благодаря ти, Господи. — Мари затвори очи с облекчение и благодарност. Бяха изминали трийсет часа, откакто беше говорила с Александър Конклин, и през това време постоянното напрежение и очакване и най-вече нейната безпомощност я бяха докарали до ръба на лудостта. — Алекс каза, че ще те помоли да дойдеш с него. Мислеше, че ще се съ согласиш.

— Мислел ли? А имало ли е някакво съмнение? Как си, Мари?

— Полудявам, Мо. Опитвам се да удържа нещата, но въпреки това полудявам!

— Щом не си позволила твоето отвличане да се проведе докрай, мисля, че си страхотна, а още повече заради това, че си се борила за всичко до този момент. И затова смятам, че нямаш нужда от моите психоанализи. Трябваше ми повод, за да чуя гласа ти.

— За да провериш дали не съм се превърнала в развалина без капка мозък — каза Мари тихо.

— Двамата сме преживели достатъчно много, за да прибъгваме до такива плахи хитрувания — знам, че няма да се измъкна по този начин. Което и стана току-що.

— Къде е Алекс?

— Готви се да говори по телефона на метър от дясното ми рамо; той ме помоли да ти се обадя. Явно иска да те чуе, докато човекът, с когото говореше до момента, чака на линията... Един момент.

— Мари?

— Алекс? Благодаря ти. Благодаря ти, че дойде...

— Както би казал съпругът ти: „Няма време за това.“ С какво беше облечена, когато те видяха за последен път?

— Облечена?

— Да, когато избяга от тях.

— Аз избягах два пъти. Вторият път беше в Туен Мун.

— Не тогава — прекъсна я Конклин. — Тогава контингентът е бил малък и бъркотията е била страхотна — ако си спомням това, което ми каза. Няколко моряци са те видели, но никой друг. Тук. Тук в Хонконг. Това ще бъде описанието, с което ще започнат, което ще съхранят в главите си. Тогава какво носеше?

— Чакай да видя. В болницата...

— По-късно — настоя Алекс. — Спомена ми нещо за размяна на дрехи и купуване на нови. Канадското консулство, апартаментът на Стейпълс. Можеш ли да си спомниш?

— Но, Боже, ти как можеш да си спомняш?

— Няма нищо странно, просто си вода бележки. Побързай, Мари. Опиши ми с какво беше облечена.

— Сива плисирана пола, да, такава беше. Освен това някаква синкава блуза с висока яка...

— Може би ще ги смениш.

— Кое?

— Не се безпокой. Какво друго?

— О, да, шапка. Шапка с доста широка периферия, която да скрива лицето ми.

— Чудесно!

— И чанта „Гучи“ от изкуствена кожа. Също и сандали, с които да изглеждам по-ниска.

— Не, височината няма да променяме. Ще запазим токчетата. Това беше всичко, от което имам нужда.

— За какво, Алекс? Какво си решил?

— Ще ти обясня по-късно. Стой където си. Ще дойдем при теб веднага след като се освободим — може би след час.

— Ами Мо?

— Трябва да бъде с мен. Ако се разделим сега, не е изключено да го проследят и да бъде задържан.

— А ти?

— Явно ще бъда наблюдаван строго, но нищо не могат да ми сторят.

— Значи си сигурен.

— Аз съм вбесен. Те не могат да знаят какво съм оставил зад себе си или пък какви инструкции трябва да спазвам. Засега за тях съм просто една ходеща — куцаща — мегабомба, която може да унищожи цялата им операция, каквато и да е тя.

— Зная, че нямаш време, Алекс, но трябва да ти кажа нещо. Не съм сигурна защо, но трябва. Мисля, че едно от нещата, отнасящи се до теб, които така ядосаха и нараниха Дейвид, беше фактът, че той те смяташе за най-добрия в това, което направи. От време на време, когато пийне малко или остави ума си да се лута, той поклаща тъжно глава и ядосано стоварва юмука си върху масата, като пита: „Защо? Защо? Той беше по-добър... Беше най-добрият.“

— Никога не съм могъл да се меря с Делта. Никой никога не е могъл.

— Звучи много добре.

— Най-накрая дойде и моето време за трезви преценки.

— Внимавай, Алекс.

— Кажи им на тях да внимават. — Конклин затвори телефона и Мари усети как по бузите ѝ се стичат сълзи.

Морис Панов и Алекс излязоха от магазина за подаръци на кулонската железопътна гара и тръгнаха към ескалатора, който щеше да ги заведе на по-долното ниво на пети и шести коловоз. Приятелят Мо беше напълно склонен да следва инструкциите на своя бивш пациент. Но Панов психиатърът не се сдържа да изкаже професионалното си мнение.

— Нищо чудно, че вие всички се чувствате като препикани — каза, понесъл под мишница плюшено мече панда и пъстро списание в ръка. — Нека да действаме рационално. Когато слезем долу, аз тръгвам надясно, където е шести коловоз, после продължавам вляво към задната част на влака, който, предполагаме, ще пристигне след няколко минути. Добре ли е дотук?

— Добре е — отговори Конклин; по челото му бяха избили капчици пот.

— Тогава аз ще изчакам до последната колона, като държа това миризливо меченце и разглеждам това ужасно порнографско списание, да се приближи жена.

— Точно така — каза Алекс и стъпи на ескалатора. — Пандата е чудесен подарък за западняците и много традиционен. А порносписанието пък идеално допълва знака за разпознаване. Пандите не се срещат често до мръсни снимки с голи жени.

— Но все пак комбинацията може да се тълкува като чисто фройдистка.

— Много смешно. Прави каквото ти казвам.

— Каквото ми казваш? Досега не си ми обяснил как да осъществя контакт с жената.

— Ами опитай с: „Колко се радвам да те видя“, или: „Как е детенцето?“ Няма значение. Дай й пандата и се върни бързо до този ескалатор, без да тичаш. — Те стигнаха до долната платформа и Конклин докосна лакътя на доктора, като с това го подкани да завие надясно. — Ще се справиш чудесно. Просто прави това, което ти казвам, и всичко ще бъде наред.

Панов се отпрати към края на перона, когато влакът от Ло Уо навлезе с гръм в гарата. Той стоеше облегал на последната колона и наблюдаваше потока от слизаци пътници над разтвореното списание, а под мишницата му се мъдреше тромавото мече. Когато моментът настъпи, той почти колабира.

— Ти сигурно си Харолд! — извика тънък глас и към него се приближи висока фигура с огромна шапка, която закриваше лицето, и сива плисирана пола. Жената го плесна по рамото. — Ще те позная навсякъде, котенце!

— Колко се радвам, че те виждам. Как е детето? — Морис едва можеше да говори.

— Как е Алекс? — осведоми се внезапно появилият се бас на мястото на фалцета. — Негов длъжник съм и си плащам дълговете, но това е лудост! Все още ли продължава да се меси в чужди работи?

— Не съм сигурен, че те разбирам — учуди се психиатърът.

— Тогава по-бързо — каза странната фигура. — Започват да ни обграждат. Дай ми пандата и когато тръгна да бягам, влей се в тълпата и изчезни оттук! Хайде, дай ми я!

Панов направи което се искаше от него, и забеляза неколцина мъже, които си пробиха път през масата от хора и се приближиха към тях. Изведнъж мъжът, облечен в женски дрехи, изтича зад една колона и се появи от другата страна. Изрита обувките с високи токчета,

заобиколи колоната и с бързината на футболен защитник се втурна към тълпата, която се бе струпала край влака. Един китаец се опита да го сграбчи, но той се изплъзна и продължи напред, като след себе си оставяше диря от паднали тела. И други мъже се включиха в преследването, но опитите им биваха осуетявани от все повраждебните пътници, които започнаха да наказват с куфари и сакове преследвачите. По някакъв начин създалата се бъркотия стана причина мечето панда да се окаже в ръцете на висока жена, която гледаше разписанието на влаковете. Веднага беше хваната отстрани от двама издокарани китайци, но при истеричния ѝ вик беше пусната. Те я погледнаха, изкрещяха си нещо и се втурнаха напред.

Морис Панов отново постъпи според инструкциите: бързо се смеси с тълпата заминаващи от другата страна на перона и бързо тръгна покрай линията, за да стигне до ескалатора, пред който се беше образувала опашка. Да, опашка имаше, но никъде не се виждаше Алекс Конклин! Потискайки паниката, Мо забави темпо, но продължи да върви, като се оглеждаше наоколо, внимателно плъзвайки поглед по хората, които пътуваха с ескалаторите. Какво беше станало? Къде беше човекът от ЦРУ?

— Мо!

Панов се обърна наляво към мястото, откъдето беше дошъл викът. Конклин се намираще на около десетина метра от началото на ескалатора зад една колона. От бързите му жестове стана ясно, че трябва да остане където е, а Мо да отиде при него, но много предпазливо. Панов си даде вид на човек, който се дразни от струпалата се опашка. Искаше му се да попуши или поне да не беше хвърлил порнографското списание, просто за да прави нещо. Но се отказа от чакането и бавно тръгна към мястото, откъдето му беше извикал Конклин, като скръсти ръце на гърба си. Стигна до колоната, заобиколи от другата ѝ страна и въздъхна дълбоко.

В краката на Конклин лежеше зашеметен човек на средна възраст, облечен в шлифер, а Алекс беше подпрял протезата си между плешките му.

— Искам да ти представя Матю Ричардс, той е доктор. С Мат се познаваме от Сайгон. Агент на ЦРУ. Разбира се, тогава беше по-млад и много по-пъргав. Но и ние бяхме такива, нали?

— За Бога, Алекс, искам да стана! — примоли се мъжът на име Ричардс и разклати глава, доколкото му позволяваше неудобната поза. — Главата ме боли ужасно. С какво ме удари, с железен лост ли?

— Не, Мат. С обувката на моя несъществуващ крак. Тежка е, нали? Горката, трябваше да понесе такъв удар. А за да ти позволя да станеш, трябва първо да ми отговориш на въпросите.

— По дяволите! Отговорих вече! Аз съм просто обикновен чиновник, за тях ще попиташ моя началник. Изпратиха инструкции от Вашингтон, които нареждаха да бъдеш поставен под наблюдение. После изпратиха повторни указания, които не съм виждал!

— Не мога да повярвам. Тук вашата служба оперира с малко служители и всеки вижда всичко. Бъди разумен, Мат, не се познаваме от вчера. Какво се казваше в инструкциите?

— Не знам. Вторият път бяха само за шефа! — Ричардс се гърчеше под тежестта на големия ботуш на Конклин. — Исусе, казвам ви истината! Следващият февруари се пенсионирам! Защо ще ми трябва неприятности от вас или от началството?

— О, Мат, бедният Мат, ти никога не си бил нито най-добрият, нито най-умният. Искат ти се да получаваш пенсията точно както и на мен и не ти трябва никакви проблеми. Но мен ме водят обществено опасен, поставят ме под наблюдение, а, струва ми се, ако става въпрос за твоето съвестно изпълнение на служебните задължения, ти едва ли искаш да стовниш правителствените инструкции. Мога веднага да им изпратя оценка на твоите действия и няма да се поколебаят да те преместят на работа в урановите мини в Централна Америка, докато времето ти изтече. Ако, разбира се, издържиш дотогава.

— Престани!

— Но представи си да бъдеш уловен от някакъв досаден инвалид, и то на перона на гара, където гъмжи от народ! Следващата ти служебна задача може би ще бъде да минираш собственоръчно няколко пристанища.

— Казвам ти, че не знам нищо!

— Кой са китайците?

— Не знам...

— Те не са от полицията, така че кажи ми кои са.

— От правителството.

— Какви служби? Казаха са ти това, твоят шеф е трябвало да ти го каже. Едва ли е очаквал сякаш изпълнение на нарежданията.

— Но ние работим точно така! Единственото нещо, което каза, е, че са били упълномощени от Вашингтон. Закле се, че това е всичко, което знае. И какво трябваше да направи? Да им поиска шофьорските книжки?

— Значи от никого не може да се търси отговорност, защото никой не знае нищо. Би се получило интересно, ако се окаже, че те са китайски комунисти, изпратени по петите на беглец, нали?

— Началникът отговаря. Той поема риска.

— О, да, висшият морал. „Ние просто изпълняваме заповеди, хер генерал.“ — Конклин използва трудното за произнасяне немско „г“. — И, разбира се, хер генералът не знае нищо, защото той също изпълнява своите заповеди. Измежду тези хора видях един човек, който приличаше на китайски Пол Бъниън. — Конклин спря. Главата на Ричардс рязко потрепна. — Кой е той, Мат?

— Не знам... със сигурност.

— Кой?

— Виждаш съм го, това е всичко. Трудно е да не го забележиш.

— Това не е всичко. Като се имат предвид местата, на които си го виждал, се е наложило да му зададеш въпроси. Какво научи?

— Стига, Алекс! Това са просто глупави приказки, нищо конкретно.

— Обичам приказките. Започвай да приказваш или това грозно и тежко нещо на крака ми ще трябва да те фрасне по главата. Виждаш ли, че не мога да го контролирам, има си някакви прищевки и трябва да знаеш, че не те харесва. Понякога се отнася враждебно дори и към мен. — Конклин вдигна с усилие протезата и я стовари върху плешките на Ричардс.

— Боже! Ще ми счупиш гърба!

— Кой е той, Мат? — Алекс отново си повдигна крака и го прицели към тила на мъжа от ЦРУ.

— Е, добре, както ви казах, може и да не е самата истина, но чух, че е с висок чин в Кралското КР.

— Кралското КР — обърна се Конклин към Морис Панов — означава британското контраразузнаване тук, в Хонконг, което пък

значи Специален отдел на МИ-6, от тези, които получават заповедите си от Лондон.

— Много просветляващо — каза озадачен психиатърът.

— Много — съгласи се Алекс. — Можеш ли да ми послужиш с вратовръзката си? — попита Конклин и се зае да развърже собствената си. — Ще трябва временно да мумифицираме този палавник. Имам нужда и от твоята вратовръзка, Мат.

Две минути по-късно Матю Ричардс лежеше до колоната с вързани ръце и крака и стегната превръзка на устата, всичко това постигнато с три вратовръзки.

— Чисто е — каза Алекс, като погледна зад колоната. Наоколо, с единични изключения, почти нямаше хора. — Тръгнали са след нашата примамка, която до този момент сигурно е преполовила пътя до Малайзия.

— Коя беше тя — той? Искам да кажа: той със сигурност не беше жена.

— Не искам да намесвам половете, но жена нямаше да успее да се измъкне оттук. А той го направи, като при това ги примамва да тръгнат след него. Да вървим. Наоколо е чисто.

— Но кой е той? — настоя Панов по пътя към ескалатора, където имаше опашка от няколко души.

— Досега сме го използвали като наблюдател и донасящ информация за неизвестни оборудвания, използвани при граничния контрол. Той е доста осведомен по въпроса, тъй като непрекъснато му се налага да минава оттам със стоката си.

— Наркотици?

— Никога не би ги докоснал, той е атлет от най-висока класа. Прекарва крадено злато и скъпоценности, като оперира между Сингапур, Хонконг и Макао. Мисля, че нещо от това хоби е станало причина преди няколко години да му отнемат медалите. Или може би порнофотографиите, за които е позирал, докато е бил още в колежа и са му трябвали пари. По-късно, както винаги се случва, благодарение на някой долнокачествен издател без помен от морал те са изплували и това е довършило кариерата му.

— Списанието, което носех! — възкликна Мо, когато се качиха на ескалатора.

— Нещо подобно може би.

— Какви медали?

— От Олимпиадата през 76-а. Лека атлетика. Беше цар на бягането с препятствия.

Останал без думи, Морис погледна Алекс Конклин, докато се издигаха с ескалатора към вратата на чакалнята. На съседния ескалатор, който вървеше надолу към перона, се появи група метачи с широки метли на рамо. Алекс рязко извърна глава към тях, шумно щракна с пръсти и с издаден напред палец посочи вратите на чакалнята над тях. Ясно. След момент вързаният агент на ЦРУ щеше да бъде намерен зад една колона.

— Това е този, когото наричат „майора“ — каза Мари, седнала на мястото срещу Конклин, докато Морис Панов, коленичил до нея, оглеждаше дясното ѝ стъпало. — Ох! — изстена тя и си дръпна крака. — Извинявай, Мо.

— Не се извинявай — каза докторът. — Нараняванията са по цялото ходило. Здравата си се изтърсила.

— На няколко пъти. Разбираш ли от крака?

— Ами в момента, струва ми се, се чувствам по-голям спец по крака, отколкото по глави. Вие, хората, живеете в такъв свят, който ще принизи професията ми до нивото ѝ през средните векове — не че повечето от нас не се намират все още там, просто езикът ни е полустросан. — Панов вдигна очи към строгата прическа на Мари, очите му огледаха прошарените кичури. — Никога не съм скъпил комплиментите към теб, но трябва да ти кажа, че косата ти е ужасна.

— Напротив, великолепна е — поправи го Конклин.

— Не ме учи ти. Доскоро ми беше пациент. — Вниманието на Мо се върна на крака. — Раните заздравяват успешно. Драскотините и мехурите ще минат най-бързо. Натъртванията ще отнемат повече време. След малко ще отида да ти донеса нови дрехи, за да смениш тези. — Панов се изправи и придърпа стол с висока облегалка от малкото писалище.

— Значи си отседнал тук? — попита Мари.

— В другия край на коридора — каза Алекс. — Не успях да взема стая до твоята.

— Чудното е, че въобще си успял да вземеш стая.

— Пари. Резервациите в Хонконг почти винаги се губят, ако човек временно отсъства... Да се върнем на майора.

— Името му е Лин Уенцзу. Кетрин Стейпълс ми каза, че работи за британското разузнаване. Говори английски с британски акцент.

— Тя сигурна ли беше?

— Съвсем. Каза, че го смятат за най-добрия офицер от всички разузнавания в Хонконг, като се започне от КГБ и се стигне до ЦРУ.

— Нещата са съвсем понятни. Името му е Уенцзу, не Иванович, нито Джо Смит. Обучават и тренират много талантлив местен жител, изпращат го в Англия, след което го връщат обратно тук, където той заема отговорен правителствен пост. Стандартен подход, що се отнася до поддържането на закона и сигурността в колонията.

— Естествено, от психологическа гледна точка — добави Панов и седна. — По този начин засегнатите са по-малко.

— Така е — потвърди Алекс, кимайки. — Но отново нещо не е наред. Едно е Лондон да даде зелена светлина за тайна операция на Вашингтон — за която всичко научено до този момент ни кара да мислим, че е по-необичайна от повечето — и съвсем друго МИ-6 да ни предостави хората си в колония, все още управлявана от Великобритания.

— Защо? — попита Панов.

— Поради няколко причини. Първо, те не ни се доверяват. Не че не се доверяват на намеренията ни, просто на нашите мозъци. За някои неща са прави, за други са в голяма грешка, но това си е тяхна преценка. Второ, защо да излагат на опасност техен персонал заради решения, взети от американски бюрократи без достатъчен опит в тайните служби, разположени на самото място на действието? Това е най-важният пункт и Лондон не би допуснал никакви недоразумения.

— Предполагам, че имате предвид Макалистър — каза Мари.

— Именно, именно. — Конклин поклати глава и въздъхна дълбоко. — Според наблюденията ми той е или най-силният, или най-слабият фактор в целия проклет сценарий. Подозирам, че е последното. Той е чисто сиво вещество както Макнамара, преди да го обземат съмненията.

— Престани с глупостите — каза Мо Панов. — Не разбирам какво изобщо искаш да кажеш.

— Искам да кажа, докторе, че Едуард Нюингтън Макалистър е заек. Наостря уши при най-малкия знак за някакъв конфликт или подмолни действия и офейква начаса. Той е един от най-добрите аналитични умове, но не е квалифициран да ръководи такава тайна операция. Ще трябва безславно да напусне сцената и дълго след това смехът ще кънти в ушите му, повярвайте ми.

— Беше ужасно убедителен с Дейвид и мен — намеси се Мари.

— Просто му е бил даден сценарий, по който да говори. „Забаламосайте ги“ — са му казали. Да се придържа към текст, чието съдържание малко по малко ще се изясни на принудения да действа, след като той си е отишъл.

— И кой е написал този сценарий? — попита Панов.

— Бих искал да знам. Никой от хората, с които се свързах във Вашингтон, не знае, включително хора, които би трябвало да са наясно. Те не ме лъжеха; след всичките тези години се научих да разпознавам лъжите. Цялата работа е толкова дълбока и пълна с противоречия, че в сравнение с нея случаят „Тредстоун 71“ изглежда като аматьорски опит — а той не беше такъв.

— Кетрин ми каза нещо — прекъсна го Мари. — Не знам дали ще помогне за решаването на проблема, но се е загнездило в главата ми. Тя каза, че някакъв човек е пристигнал в Хонконг, нарече го „държавник“, който бил много повече от обикновен дипломат. Мислеше, че това има някаква връзка с всичко, което се случи.

— И как е името на този човек?

— Не ми каза. По-късно, когато видях Макалистър на улицата с нея, предположих, че е той. Но може би не. Нервният човек, който разговаря с мен и Дейвид, трудно може да бъде наречен дипломат, а още по-малко държавник. Сигурно е някой друг.

— Кога ти го каза? — попита Конклин.

— Преди три дни, когато ме криеше в апартамента си в Хонконг.

— Преди да те докара в Туен Мун? — Алекс се наведе напред.

— Да.

— И после не го ли спомена повече?

— Не, и когато я попитах, каза, че няма смисъл да храним надежда. Трябвало още да се „поразрови“ в случая. Така се изрази.

— И ти се задоволи с това?

— Да, защото тогава мислех, че, общо взето, нещата са ми ясни. Нямах причини да я разпитвам. Тя рискува работата и дори живота си, за да ми помогне — така поне смятах, — и то, без да се консултира с някого и да провери казаното от мен, което други биха направили, за да са сигурни. Ти спомена думата „необичаен“, Алекс, но я си представи това, което аз изложих пред нея, беше толкова необичайно и толкова шокиращо — като се започне от серията лъжи, поднесени от Държавния департамент, и се стигне до изчезнали хора от ЦРУ — подозрения, които падат върху хора с много високи постове от вашето правителство. Друг човек би се отдръпнал и отказал помощ.

— Твоята благодарност е без значение — каза меко Алекс. — Скрила е от теб информация, която е трябвало да знаеш. Боже, след всичко, на което двамата с Дейвид сте били подложени...

— Грещиш, Алекс — прекъсна го Мари. — Казах ти, мислех си, че я разбирам, но ти не ме остави да довърша. Най-жестокото нещо, което можеш да предложиш на човек, който прекарва всяка минута в паника, е надежда, която се оказва фалшива. Когато дойде ударът, не си в състояние да го понесеш. Повярвай ми, повече от година живях с човек, който отчаяно търсеше отговори. Получи много малко и само за да открие, че са лъжливи. Измамните надежди не са лекарство за този, който се надява.

— Тя е права — каза Панов, като кимна и погледна към Конклин. — А мисля, че и ти го знаеш, нали?

— Така е — отговори Алекс, сви рамене и погледна часовника си. — Във всеки случай сега идва ред на Кетрин Стейпълс.

— Но тя ще бъде охранявана! — Мари на свой ред се наведе напред и доби загрижен вид. — Ще предположат, че и двамата сте дошли тук заради мен, и ще се досетят, че сте се свързали с мен и аз съм ви разказала за нея. Освен това те знаят, че някой ще тръгне след нея. Очакват го. Ако се придържат към линията на досегашното си поведение, могат да ви убият!

— Не, не могат — каза Конклин, стана и отиде при телефона до леглото. — Не са толкова добри — добави той просто.

— Кретен! — прошепна Матю Ричардс, седнал зад волана на малката кола, паркирана на улицата срещу апартамента на Кетрин Стейпълс.

— Не си достатъчно благодарен, Мат — каза Алекс, който седеше до мъжа от ЦРУ. — Не само че не изпратих подробна оценка на твоите действия, но дори не се възпротивих да бъда държан под наблюдение. Благодарни ми, вместо да ме обиждаш.

— По дяволите!

— Какво им каза в офиса?

— Ами какво бих могъл? Че съм бил нападател, за Бога.

— От колко души?

— Най-малко петима хулигани.

— И, естествено, ако си се опъвал и вдигал гюрултия, съм могъл да те забележа.

— Колко прозорлив умееш да бъдеш.

— Знаеш ли, според мен дори ще те повишат.

— Искам тихо и кротко да се пенсионирам.

— Значи самият стар пес Хавиланд е човекът, който е пристигнал в града.

— Това не си го научил от мен! Прочел си го във вестника.

— За строго охраняваната къща във „Виктория Пийк“ не се споменава в никой вестник, Мат.

— Е, хайде, компромис за компромис. Нека бъдем взаимно отстъпчиви. Ако не изпратиш шибания доклад, че една протеза ме е удряла в гърба, докато видя звезди по пладне, ще ти кажа един адрес. Разбира се, ще отрека, че съм ти го дал аз. Научил си го от Гардън Роуд. И без това цялото консулство го знае заради оня изигран моряк.

— Хавиланд — замислено повтори Алекс. — Всичко се нарежда. Много е гъст с британците, дори говори като тях... Боже мой, трябваше да позная гласа му!

— Какъв глас?

— По телефона. Това е следващата страница от сценария. Самият Хавиланд! Не би оставил друг да върши тази работа! Исусе, подхлъзнаха ме на динена кора!

— Защо?

— Забрави тези неща.

— С удоволствие.

Една кола намали скоростта и спря пред входа на сградата, в която живееше Стейпълс. Задната врата от страната на тротоара се отвори и оттам излезе жива. Секунди бяха достатъчни на Конклин, за

да разбере коя е. Кетрин Стейпълс. Тя кимна на шофьора, обърна се и тръгна към стъклените врати на входа.

Внезапно откъм близката градина долетя шум от форсиране на двигател и след миг дълга черна лимузина мина покрай тях и удари спирачки до колата на Стейпълс. От втория автомобил проехтя серия от гърмежи, прозорците на паркираната кола бяха отнесени заедно с главата на шофьора. Вратите на входа станаха за секунди на решето и стъклата звънко се пръснаха, обагрени с кръвта на Стейпълс. Тялото на Кетрин се свлече на земята под залпа от куршуми.

Черната лимузина рязко потегли и се изгуби по тъмната улица, оставила след себе си касапница и кръв.

— Исусе Христе! — изрева мъжът от ЦРУ.

— Да се махаме оттук — нареди Конклин.

— Къде? За Бога, къде?

— „Виктория Пийк“.

— Да не си луд!

— Не, но някой друг е. Препикали са едно копеле със синя кръв. Да. И ще трябва да чуе от мен някои неща. Тръгвай!

26.

Борн спря черната шанхайска лимузина в дясното платно на пустия път. Според картата беше преминал през Източната порта на Летния дворец, на чието място върху този обширен къс земя с езеро на име Кунминг преди векове са били разположени разкошните вили на владетелите. Беше карал по крайбрежния път в северна посока, докато красивата архитектура се смени с обикновени селски къщи. Джейсън загаси светлините и излезе от колата, държейки в ръка импрегниран сак, в който беше сложил нещата, купени от магазините до хотел „Пекин“. Тръгна към редицата дървета отстриани на пътя и опита земята с пета. Почвата беше мека; това определено улесни задачата му, тъй като имаше реална възможност колата да бъде претърсена. Бръкна в сака, извади работни ръкавици и ловен нож с дълго острие. Коленичи и изкопа дупка, достатъчно голяма, за да скрие сака. С ножа изрязва резка върху ствола на най-близкото дърво, докато се показва бялата сърцевина под кората. Върна ръкавиците и ножа обратно в сака, сложи го в дупката и го затрупа с пръст. Отиде до колата, провери брояча на километража и запали двигателя. Ако картата беше толкова точна по отношение на разстоянията, както при детайлното изобразяване на районите около Пекин, в които шофирането беше забранено, централният вход на резервата „Джинг Шан“ беше на не повече от километър.

Картата беше точна. След малко се появиха светлините на предния вход, осветяващи висок портал от зелен метал, над който на огромни панели бяха изобразени ярко оцветени птици. Порталът беше затворен. В малка стъклена постройка досами входа седеше самотен пазач.

Забелязал светлините на Джейсън, той стана и изтича навън. Не можеше да се каже дали връхната му дреха и панталоните, които носеше, бяха някаква униформа, или не; май не носеше оръжие.

Борн спря лимузината на няколко метра от портала, излезе от колата и се приближи до пазача, застанал зад него. Изненада се, когато

видя, че мъжът беше най-малко на петдесет години.

— Bei tong, bei tong! — извика Джейсън, извинявайки се за притеснението. — Случиха ми се куп ужасни неща — продължи бързо, без да даде време на човека да проговори. Извади от джоба си списъка на хората, с които френският бизнесмен трябваше да води преговори. — Трябваше да бъда тук преди три часа и половина, но колата ми не пристигна навреме, а аз не успях да се свържа с министър — Джейсън прочете името на текстилен министър от списъка — Уенцзу и съм сигурен, че и той съжالياва като мен!

— Вие говорите нашия език — каза учуден пазачът. — В колата ви няма шофьор.

— Министърът нареди така. Бил съм много пъти в Пекин. Уговорката ни беше да вечеряме заедно.

— Но резерватът е затворен и наблизо няма ресторант.

— А дали той остави бележка за мен?

— Тук никой не оставя нищо освен забравени вещи. При мен има много хубав японски бинокъл, който мога да ви продам изгодно.

Борн видя. Отвъд портала на около трийсет крачки в сянката на голямо дърво имаше човешка фигура във военна униформа. Офицер. Дрехата му беше закопчана с четири копчета отпред, а на кръста носеше дебел колан, на който висеше кобур. Оръжие.

— Съжالياвам, но нямам нужда от бинокъл.

— Но можете да го купите за подарък, нали?

— Имам малко приятели, а децата ми крадат.

— Тъжна работа. Нищо друго освен приятели и деца — и, разбира се, духовете.

— Сега аз наистина искам да намеря министъра. Сключваме важни сделки за много милиони.

— А този бинокъл струва само няколко юани.

— Е, добре! Колко?

— Петдесет.

— Взимам го — каза хамелеонът нетърпеливо и бръкна в джоба си, като хвърляше небрежни погледи през зелената ограда, докато пазачът изтича до малката постройка. Китайският офицер се отдръпна назад в сянката, но все още наблюдаваше входа. Сърцето на Джейсън тупаше като барабан — както много пъти дотогава през времето,

прекарано в „Медуза“. Беше разкрил тази стратегия. Делта познаваше азиатския ум. Потайност.

— Погледни колко е страхотен! — извика пазачът, като изтича обратно до портала с бинокъла в ръка. — Сто юана.

— Нали каза петдесет!

— Не бях забелязал лещите. Невероятни са. Дай ми парите, и аз ще ти го хвърля през оградата.

— Много добре — каза Борн, но задържа ръката си, преди да пхне банкнотата през решетките. — Имам само едно условие, крадец такъв. Ако случайно те разпитат нещо за мен, не искам да изпадна в неудобно положение.

— Да ме разпитат ли? Това е глупаво. Тук няма никой освен мен. Делта беше прав.

— Но ако случайно бъдеш разпитан, настоявам да кажеш истината за мен! Аз съм френски бизнесмен, който спешно търси министъра на текстилната промишленост, защото колата ми беше непросрочно забавена.

— Както желаете. Парите, моля.

Джейсън подаде юаните през оградата, пазачът ги пое и хвърли бинокъла през портала. Борн го улови и погледна китаеца умолително.

— Имате ли представа къде може да е отишъл министърът?

— Да, и аз щях да ви кажа, без да ми плащате допълнително за това. Хора с такова високо положение като вас и него без съмнение биха отишли в ресторанта „Тинг Ли Гуан“. Това е любимото място на богати чужденци и на могъщите хора от нашето велико правителство.

— Къде се намира?

— В градината на Летния дворец. По пътя насам сте минали покрай него. Като се върнете петнайсет-двайсет километра, ще видите великата порта Донг Ан Мен. Минете оттам и ще ви покажат пътя, но си дайте документите. Пътувате без шофьор и това е странно.

— Благодаря ви! — извика Джейсън и изтича към колата. — Vive la France!

— Колко хубаво — каза пазачът, сви рамене и се върна на поста си, броейки парите.

Офицерът тихо се приближи до къщичката и потропа на стъклото. Нощният пазач подскочи, стана от стола си и отвори вратата.

— О, господине, уплашихте ме! Сигурно сте заспали на някое приказно местенце в нашия чудесен резерват, били сте заключен вътре и сега не можете да излезете. Ще ви отворя вратата веднага!

— Кой беше този човек? — спокойно попита офицерът.

— Чужденец, господине. Френски бизнесмен, който има много неприятности. Доколкото разбрах, трябвало да се срещне тук преди часове с министъра на текстилната промишленост и да отидат да вечерят заедно, но автомобилът му бил забавен. Много разстроен беше. Не иска да бъде притесняван от проверки.

— Какво е името на министъра?

— Уенцзу каза, струва ми се.

— Почакай отвън.

— Разбира се, господине. А порталът?

— След малко. — Военният вдигна телефона на малкото бюро и набра. — Мога ли да зная номера на министъра на текстилната промишленост Уенцзу?... Благодаря ви. — Офицерът натисна вилката, чу сигнал свободно и набра отново. — Министър Уенцзу, моля?

— На телефона — каза нервен глас от другата страна на линията. — Кой се обажда?

— Служител от Министерството на търговията, господине. Извършваме проверка на френски бизнесмен, който има делова среща с вас...

— Велики Боже, пак ли оня идиот Ардисон! Какво е направил пък сега?

— Познавате ли го, господине?

— Много бих искал да не го познавам изобщо! Всичко иска да бъде специално. И на слон няма да му издържат нервите! Смята, че когато се изсере, замирисва на лавандула!

— Вие сте планирали да вечеряте с него?

— Вечеря ли? Може и това да съм казал, за да го накарам да си затвори устата днес следобед! Естествено, чува само това, което иска да чуе. Китайският му е плачевен. От друга страна, възможно е да е използвал името ми, за да получи резервация в някой ресторант. Нали ви казвам, всичко трябва да е специално за него. Дайте му каквото иска. Пълен лунатик, но иначе безвреден. Бихме го изпратили със следващия самолет обратно за Париж, ако глупаците, които представлява, не плащаха толкова пари за такива третокачествени

материали. Хайде, не ме притеснявайте повече, забавлявам се. — Министърът рязко затвори.

Армейският офицер остави слушалката на мястото ѝ и излезе навън при нощния пазач.

— Думите ти бяха верни — каза той.

— Чужденецът беше доста развълнуван, господине. И доста объркан.

— Казаха ми, че и двете особености са характерни за него. — Офицерът замълча и след малко добави: — Сега можеш да отвориш вратата.

— Разбира се. — Пазачът бръкна в джоба си и извади връзка ключове. Той спря и погледна офицера. — Не виждам вашия автомобил, господине. На километри отгук няма никакъв транспорт. Летният дворец е първият...

— Телефонирал съм за кола. Ще бъде тук след десет-петнайсет минути.

— Страхувам се, че тогава няма да съм тук, господине. Ето, виждате ли по пътя фар на велосипед. Това е човекът, който застъпва на смяна. Аз си отивам след пет минути.

— Аз ще почакам тук — каза офицерът, без да обръща внимание на думите на пазача. — От север идват облаци. Ако донесат дъжд, ще използвам постройката за подслон, докато пристигне моята кола.

— Не виждам никакви облаци, господине.

— Очите ти вече не са така зорки.

— Съвсем вярно. — Чу се звънецът на велосипеда. Пазачът, който щеше да поеме смяната, стигна до оградата и нощният пазач тръгна да отключи вратата. — Вие, младите, известявате пристигането си като ангели небесни.

— Искам да ти кажа нещо — каза рязко офицерът и спря пазача по средата на пътя. — И аз като чужденец не искам да попадна в неудобно положение, задето съм си позволил един час сън на това прекрасно място. Нали обичаш работата си?

— Разбира се, господине.

— И допълнителните доходи от продажбата на забравени вещи, като например японски бинокъл?

— Господине...

— Слухът ми е остър, а пискливият ти глас силен. Не казвай нищо за мен и аз няма да разправа за неетичните ти постъпки, за които без съмнение ще бъдеш вкаран в стаята с пистолет в ръка, за да се застреляш сам. Поведението ти заслужава порицание.

— Не съм ви видял, господине! Кълна се в духовете на моята душа!

— Ние в партията отхвърляме напълно мисълта за духове.

— Тогава ще се закълна в каквото искате!

— Отваряй вратите и се махай.

— Първо да си взема колелото, господине! — Пазачът изтича на няколко метра покрай оградата, изкара велосипеда си и отключи входа. Кимна на новия човек, бързо му подаде ключовете и се качи на колелото, като въздъхна с облекчение. След минута се изгуби в тъмнината на пътя.

Вторият пазач дойде до постройката, като тикаше своя велосипед за дръжките на кормилото.

— Можете ли да си представите? — обърна се той към офицера. — Синът на военачалник от Гуоминдана да застане на място, което досега се заемаше от глуповат селянин. На нас такива би трябвало да ни поднасят храната!

Борн забеляза бялата резка върху тъмното стебло на дървото, отби встрани и паркира между два бора. Изгаси фаровете и слезе. Бързо откъсна клони, с които да замаскира колата в тъмното. Инстинктът му подсказваше да работи бързо, но за нещастие след малко по пътя откъм Пекин се появиха фарове на кола. Джейсън легна ниско между храстите и наблюдаваше как автомобилът мина покрай него. Върху покрива му беше натоварен велосипед. След секунди шумът от двигателя рязко прекъсна; колата беше спряла на завоя на пътя. Съзнанието, че част от неговата кола може би е била забелязана от нечие опитно око, го накара да изтича от другата страна на пътя и да се скрие в гъстия шубрак между дърветата. Той се придвижи вляво, където отново се спотаи в сенчестите храсти и зачака да чуе някакъв шум, като едновременно с това наблюдаваше и двете страни на пътя.

Нищо. След малко наистина се чу шум, и когато видя от какво идваше той, всичко му се стори много странно. Човек с велосипед се носеше по пътя и въртеше педалите толкова бързо, сякаш животът му

зависеше от това да постигне скорост, която му бе непосилна. Когато се приближи, Борн позна нощния пазач... на колело... а друго колело беше качено върху покрива на автомобила, който беше спрял малко по-нагоре по пътя. То за пазача ли беше? Не, разбира се, иначе колата щеше да продължи до самия портал... Второ колело? Друг пазач, който пристига на колело? Разбира се. Ако това, което мислеше, излезеше вярно, пазачът на входа щеше да бъде сменен и на негово място щеше да застане конспиратор.

Джейсън почака, докато светлината от велосипеда на пазача се превърна в малка точица в далечината, тогава бързо пресече пътя до колата си и се приближи до дървото с белега. Изрови сака и се зае да подрежда необходимите инструменти. Съблече якето си заедно с кальфа на ловния нож на колана на тъмния си панталон и от другата страна пъкна автоматичния пистолет с един-единствен куршум. Взе две макари, свързани с тънка тел, дълга един метър, и си помисли, че този смъртоносен инструмент при дадените обстоятелства беше много по-надежден от другия, който беше изобретил в Хонконг. Нави телта по равно на двете макари и внимателно ги пъкна в задния джоб на панталона си. След това взе малко фенерче, което закачи за предния си джоб. В левия джоб сложи фишеци, които бяха сгънати и придържани от ластик, и заедно с тях три кибрита и малка восъчна свещ. Най-неудобното за носене беше ръчната резачка за тел с размери на клещи. Той я пъкна в левия заден джоб и освободи закопчалката между двете къси дръжки, така че те се отвориха и се притиснаха в плата. Накрая взе необходимите дрехи, които бяха стегнати здраво, за да може обемът им да бъде сведен до минимум, намести вързопа на гърба си и го препаса с каиш на кръста. Можеше да не се наложи да използва дрехите, но не биваше да оставя нищо на случайността — беше прекалено близо.

„Ще го пипна, Мари! Кълна се, ще го пипна! И ще заживеем отново заедно. Толкова те обичам! Имам такава нужда от теб!

Спри! Няма никакви хора, има само мишени. Никакви емоции, всеки, който застане на пътя ти, трябва да бъде елиминиран. Нямам полза от теб, Уеб. Ти си мекушав и аз те презирам. Слушай, Делта — слушай, Джейсън Борн!“

Убиецът по необходимост зарови сака с якето си и бялата риза и се изправи между боровете. Гръдният му кош се изду; мисълта за това,

което му предстоеше, караше една част от него да бъде уплашена и несигурна, а другата — яростна и хладнокръвна.

Джейсън се прокрадваше в северна посока от дърво до дърво, докато стигна до колата, която беше минала покрай него. Автомобилът беше паркиран отстрани на пътя; на предното му стъкло се виждаше голям надпис. Той се приближи, докато ясно видя китайските йероглифи: „Това превозно средство принадлежи на правителството. Докосването до която и да е част е строго забранено. За кражбата на този автомобил, извършителят ще бъде наказан със смърт.“

В долния ляв ъгъл беше написано с дребен шрифт: „Народен печатен цех номер 72. Шанхай.“

Джейсън се зачуди колко стотици хиляди такива табелки са направени от печатен цех 72 до този момент. Може би те служеха за застраховка.

Той продължи напред, докато стигна до откритото пространство близо до ярко осветения портал. Очите му проследиха дългата зелена ограда. Надясно тя се губеше в тъмнината на дърветата, наляво стигаше може би на около шейсет метра от входа и обграждаше пространство, предназначено за паркинг, после рязко извиваше на юг. Както очакваше, в Китай резерватът за птици беше заграден с висока ограда, за да не могат да проникват браконieri. Както Д'Анжу се беше изразил: „Птиците се уважават в Китай от векове. Смятат се едновременно за деликатес за небцето и очите.“ Еко. Еко го нямаше вече. Чудеше се дали Д'Анжу е страдал... Нямаше време за това.

Гласове! Борн рязко извърна глава към портала и се хвърли в близките храсти. Китайският офицер и нов доста по-млад пазач излязоха от къщичката. Вторият буташе велосипед, а офицерът държеше малко радио, долепено до ухото му.

— Ще започнат да пристигат веднага след девет часа — каза военният и свали радиото, като сгъна антената. — Колите са седем и се движат на разстояние от по няколко минути.

— А камионът?

— Той ще бъде последен.

Пазачът погледна часовника си.

— В такъв случай можеш да отидеш да прибереш колата. Ако има телефонна проверка, знам как да се справя.

— Уместна идея — съгласи се офицерът, сложи радиото на колана си и хвана дръжката на колелото. — Знаеш ли, нямам никакво търпение към тези бюрократи от женски пол, които лаят като кучета.

— А би трябвало — настоя пазачът със смях. — Първо трябва да избереш най-грозните и да се представиш блестящо между краката им. Ами ако изпратят доклад за несъвестно изпълнение на служебните ти задължения? Можеш да загубиш хубавата си работа.

— Искаш да кажеш, че този глуповат селянин, когото ти смени...

— Не, не — прекъсна го пазачът и остави колелото. — Тези жени търсят младите и красивите като мен. Избират ни по снимка, разбира се. А онзи пазач им плаща с юаните, които припечелва от загубените вещи. Понякога се чудя дали изобщо има някаква печалба.

— Не ви разбирам вас, цивилните.

— Ще трябва да ви поправа, полковник. В истинския Китай аз съм капитан от Гуоминдана.

Джейсън не можеше да повярва на ушите си! Това, което чу, беше невероятно! В истинския Китай аз съм дясната ръка на Гуоминдана. Истинският Китай? Тайван ли? Боже мой, нима всичко беше започнало? Войната между двете държави Китай? За това ли се готвеха тези хора? Лудост! Повсеместна касапница! Далечният изток щеше да бъде заличен от лицето на земята! Господи!

Всичко това беше прекалено силно, прекалено страшно и наподобяваше катаклизъм. Той трябва да действа бързо, да спре всякаква мисъл и да се концентрира единствено върху това, което пряко му предстои. Погледна светещия циферблат на часовника си. Часът беше 8,54 и оставаше много малко време. Почака, докато офицерът мина покрай него, възседнал колелото, след което тихо и предпазливо се запровира през храстите, докато видя оградата. Той се приближи до нея, взе джобния си фенер и светна за два кратки мига, за да прецени размерите. Височината беше поне от четири метра и накрая се извиваше напред като ограда на затвор. Отгоре бяха намотани кълба от бодлива тел. Джейсън бръкна в джоба си, стисна дръжките на резачката и я извади. С лявата си ръка опипа преплитащите се снопове тел, които бяха най-близо до земята, и нагласи остриетата върху най-долния ред.

Ако Дейвид Уеб не беше така отчаян и Джейсън Борн — толкова яростен, задачата не би била изпълнима. Оградата не беше обикновена.

Плетеницата метал беше много, много по-здрава от всяка друга, затворила най-опасните престъпници на земята. Всяка жица отнемаше всичката сила, която Джейсън имаше; движеше резачката напред-назад, докато успееше да я пререже. И успяваше, но бавно, скъпоценните минути се изнизваха.

Отново погледна часовника си. Той показваше 9,06. Като буташе с рамо, заровил крака в земята, той успя да наклони навътре правоъгълното парче, не по-дълго от половин метър. Пропълзя вътре, цялото му тяло се обливаше в пот и той остана на земята, дишайки тежко. Няма време. 9,08.

Изправи се несигурно на краката си, отърси глава и пое наляво, като се подпираше на оградата. След малко стигна до ъгъла, който беше точно пред паркинга. Осветеният портал остана на шейсет метра от лявата му страна.

Изведнъж първият автомобил пристигна. Беше руска лимузина ЗИЛ, произведена около седемдесета година. Тя влезе в паркинга и зае място най-вдясно. Слязоха шестима и с почти маршова стъпка се отпавиха към пътя, който явно беше главната алея на резервата. Изчезнаха в тъмнината; останаха да се виждат само лъчите от фенерчетата, с които осветяваха пътя си. Джейсън внимателно наблюдаваше; той също щеше да тръгне натам.

Три минути по-късно, точно по разписание, втора кола влезе през портала и паркира до ЗИЛ-а. От задните врати слязоха трима, докато пътникът на предната седалка и шофьорът разговаряха. След секунди двамата мъже слязоха и Борн трябваше да сподави вика си, когато погледът му се фокусира върху пътника — висок и строен мъж с движения на котка, който заобиколи колата, за да се присъедини към шофьора. Това беше убиецът! Осуетяването на опита за атентат на летище Кай Так беше наложило необходимостта от клопката в Пекин. Този, който се опитваше да попречи на действията му, трябваше да бъде хванат и ликвидиран. Трябваше да има някаква провокация, която да стигне до създателя на убиеца, защото нямаше човек, който да познава по-добре тактиката на този наемник от онзи, който го беше учил да я използва. Кой искаше отмъщение повече от Французина? Кой можеше да даде по-ясна информация за другия Джейсън Борн? Д'Анжу беше ключът и клиентът на убиеца го знаеше.

Инстинктите на Джейсън Борн — същите, които вярно му бяха служили в отдалечената във времето „Медуза“, от която спомените бяха откъслечни, — инстинктите му бяха верни. Когато така добре скроеният капан в Мавзолея на Мао се провали и отгоре на всичко провалът беше придружен с оскверняването на храма, което щеше да разтърси цялата република, елитният кръг от конспиратори трябваше да се прегрупира бързо и скрито. Нямаха никакво време да отлагат следващите си ходове.

Най-важното от всичко си оставаше потайността. Където и да е мястото на срещата им, потайността беше най-силното им оръжие. „В истинския Китай аз съм капитан от Гуоминдана.“ Възможно ли беше всичко това?

Потайност. Къде можеше да бъде намерена тя, ако не сред дивите пространства на идиличните държавни резервати? Една отчаяна стратегия, която накара Борн да прозре невероятното. Няма време! Това не ти влиза в работата! Само той трябва да те интересува.

След осемнайсет минути на паркинга имаше шест автомобила; техните пътници тръгнаха по пътя на колегите си и тъмнината на гората ги погълна. Накрая, двацет и една минути след пристигането на руската лимузина, камион, покрит с платнище, премина през портала, направи широка дъга и спря до последната кола, на не повече от десет метра от Джейсън. Шокиран, той наблюдаваше как вързани мъже и жени със запушени уста бяха изблъсквани от каросерията на камиона и падаха, търкаляха се по земята, издаваха глухи стонове от болка. Тогава в тесния отвор се появи нисък човек, ритац и блъскац държащите го от двете страни, които накрая го хвърлиха върху чакъла. Това беше бял човек... Борн замръзна. Беше Д'Анжу! На светлината на далечните прожектори Джейсън видя, че лицето на Еко е подутото и деформирано от побой. Когато Французина се изправи на крака, едва не падна отново, но успя да се задържи прав.

Бързо направи нещо! Какво? „Медуза“ — ние имахме сигнали. Какви бяха те? Камъни, пръчки, клечки... о, да, чакъл! Хвърли го и създай лек шум, който може да дойде от всичко. Бързо!

Джейсън се наведе внимателно, взе малко чакъл и го хвърли високо във въздуха над главите на пленниците. Тихото потропване върху покривите на няколко от колите явно не беше достатъчно; заглушиха го стонове на пленниците. Борн повтори действието, сега

с повече чакъл. Пазачът, изправен до Д'Анжу, погледна в посоката, откъдето дойде шумът, но след това го забрави, когато вниманието му беше привлечено от една жена, която се изправи на крака и хукна към портала. Пазачът се затича след нея, хвана я за косата и я завлече обратно в групата. Джейсън отново събра камъчета. Д'Анжу беше паднал на земята, като се подпираше на дясното си коляно. Погледна към разсеяния пазач, след това бавно се обърна в посоката на Борн.

„Медуза“ никога не беше твърде далеч от Еко — той си беше спомнил. Борн бързо показва дланта си и помахна веднъж, два пъти. Слабата светлина от плътта му беше достатъчна, за да привлече погледа на Французина. Борн показва и лицето си. Еко го видя. Очите им се срещнаха. Д'Анжу кимна, след това се обърна и с болка се изправи на крака.

Джейсън преброи затворниците. Имаше две жени и петима мъже, включително Еко. Пазачите ги струпаха на едно място, като използваха гумени палки, които свалиха от коланите си. След малко подобно на стадо ги подкараха към пътеката от другата страна на паркинга. Д'Анжу падна. Спъна се на левия си крак, тялото му се сгъна и той се просна на земята. Борн внимателно гледаше; в падането имаше нещо странно. Тогава разбра. Пръстите на вързаните ръце на Французина бяха разперени. Като прикриваше действието с тялото си, Еко загреба две шепи чакъл и когато пазачът дойде и го изправи на крака, Д'Анжу отново се обърна леко в посоката на Джейсън. Това беше сигнал. Еко щеше да пуска малките камъчета, докато не се свършеха и по този начин да указва пътя на своя другар от „Медуза“.

Затворниците бяха поведени надясно, извън района, покрит с чакъл, докато младият пазач, капитан от Гуоминдана, заключваше вратата. От сянката на оградата Джейсън притича до сянката на камиона, извади ножа от калъфа и коленичи до калника с поглед към малката постройка за пазача. Самият той беше от другата страна на портала и се виждаше, че говори по портативен радиотелефон, който го свързваше с мястото на срещата. Радиото трябваше да се премахне. Също и човекът.

Завържи го! Използвай дрехите му, за да запушиш устата.

Убий го! Не можеш да поемаш допълнителни рискове.

Борн заби ловния нож в предната лява гума на камиона и след като тя спадна, пропълзя до задната и направи същото. Заобиколи

камиона отзад и влезе в пространството между него и следващия автомобил. Срязва останалите гуми на камиона и левите гуми на автомобила, докато всички гуми бяха срязани с изключение на ЗИЛ-а, намиращ се на десет крачки от постройката. Дойде ред на пазача.

Вържи го...

Убий го! Всяка стъпка трябва да се прикрие, всяка стъпка те води обратно към жена ти!

Джейсън отвори тихо вратата на руския автомобил, пресегна се вътре и освободи ръчната спирачка. След като затвори вратата безшумно, както я беше отворил, той прецени разстоянието между торпедото и оградата; беше приблизително три метра. Хвана рамката на прозореца, наклони се с цялата си тежест и напрегна всичките си сили. Огромният автомобил се придвижи напред. Изтласка го силно за последен път и изтича обратно до следващата кола от редицата. Руската лимузина се заби с грохот в оградата; Джейсън залегна ниско и бръкна в задния си джоб.

При звука от удара стреснатият пазач бързо заобиколи постройката и изтича на паркинга, като стрелкаше очи във всички посоки, и накрая погледът му попадна върху неподвижния ЗИЛ. Той поклати глава, сякаш приписваше необяснимото поведение на автомобила на очевидно лошото му качество, и тръгна обратно към вратата. Борн изскочи от тъмнината, хванал двете макари в ръце; телта между тях заплашително проблясваше. Всичко свърши след не повече от три секунди; действието на гаротата беше смъртоносно. Капитанът от Гуоминдана беше мъртъв.

Джейсън откачи радиото от пояса му и претърси дрехите. Винаги имаше възможност да се намери нещо ценно. И наистина такива неща имаше. Първото беше оръжие и както можеше да се очаква, автоматично. Същият калибър, както първото, което беше отнел от другия конспиратор в Мавзолея на Мао. Специалните оръжия бяха за специални хора. Сега вместо един патрон той разполагаше с цели девет плюс заглушител, който изключваше възможността да бъде смутен сънят на уважаван покойник в уважаван мавзолей. Второто, което намери, бяха сгънати банкноти и официален документ, уверяващ, че носителят му е член на Силите за сигурност на Народната република. Конспираторите имаха колеги, заемащи високи постове. Борн изтъркаля трупа под лимузината, срязва двете леви гуми, изтича

от другата страна и направи същото с десните. Огромният автомобил клекна. Капитанът от Гуоминдана се сдоби със скришно място за почивка.

Джейсън изтича до постройката, като се поколеба дали да стреля в прожекторите, но реши да не го прави. Ако оцелееше, щеше да има нужда от тази светлина. Ако, ако! Трябваше да оцелее! Мари! Той влезе вътре, клекна под прозореца, извади патроните от автоматичното оръжие на пазача и ги зареди в своето. Тогава се огледа за някакви графици и указания. Видя списък, до който, закачена на пирон, висеше връзка ключове. Той я грабна.

Телефонен звън! Оглушителният звук от звънеца завибрира в стените на малкото помещение. „Ако има проверка по телефона, знам как да се оправя.“ Капитанът от Гуоминдана. Борн се изправи, взе телефона от бюрото и отново клекна на земята, като сложи ръка пред устата си.

— Джинг Шан — каза дрезгаво той. — Да?

— Здравей, моя палава пеперудке — отговори женски глас на много некултурен мандарин според Джейсън. — Какво правят твоите птички тази вечер?

— Те са добре, но аз не съм.

— Дори гласът ти не прилича на твоя. Говоря с Уо, нали?

— Да, с ужасна настинка съм, повръщам и всеки две минути тичам до тоалетната. Нищо не задържам.

— Ще се справиш ли до сутринта? Не искам да ме заразиш.

— Да, не искам да провалям срещата ни...

— Но ще бъдеш прекалено изтощен. Ще ти се обадя утре вечер.

— Сърцето ми е като вехнещо цвете.

— Кравешко лайно такова! — жената затвори.

Докато говореше, очите на Джейсън се спряха на тежка верига, намотана в единия ъгъл на помещението и той разбра за какво служи тя. В тази страна, където толкова механизми отказваха да работят, за всяко нещо трябваше да има заместител. Веригата очевидно служеше за заключване на портала, в случай че бравата заяде. На веригата имаше обикновен стоманен катинар. Един от ключовете трябва да пасне в ключалката, помисли си той и пъкна няколко, докато катинарът щракна и се отвори. Джейсън събра веригата и излезе навън, след това

спря, върна се и изскубна телефона от стената. Още един апарат, който не работи.

На портала той разви веригата, нави цялата дължина около двата железни стълба, докато се образува тежко кълбо от навита стомана. Нагласи четири брънки по такъв начин, че през тях свободно да промуши стоманения прът, на който се закачаше катинарът. След като го заключи, той се обърна и тръгна надолу по централната алея, като отново се прикриваше зад дърветата от двете ѝ страни.

Пътят беше тъмен. Светлината от прожекторите при портала не проникваше в гъстите гори на резервата, но все още на небето имаше сияние, идващо от нея. Джейсън стисна джобното си фенерче и слабата светлина огря земята под него. След малко на всеки три-четири метра започна да вижда по камъче чакъл. Когато мина покрай първите три, вече знаеше как да ги открива. В тъмнината използваше периферното си зрение, като извърташе леко глава от пътя, и по тъмната земя с ириса на окото си виждаше светлите петънца на камъчетата, които Д'Анжу беше изтрил от полепналия прах, за да може белезникавият им цвят да бъде забелязан по-лесно. Пребитият Еко не беше загубил здравия си разум.

Изведнъж видя две камъчета на не повече от пет сантиметра едно от друго. Те явно не бяха случайност, а друг сигнал. Главната пътека продължаваше направо, но групата от пленниците беше завила надясно. Двете камъчета означаваха завой.

По-късно той забеляза, че разстоянията между отделните камъчета се увеличават все повече, и вече мислеше, че няма други, когато видя едно малко по-нататък. След него отново имаше две камъчета, отбелязващи друг завой. Д'Анжу знаеше, че скоро камъчетата щяха да свършат, и бе приложил друга тактика, която скоро се изясни на Джейсън. Докато вървяха по път без завой, той не пускаше чакъл, но при промяна на посоката две камъчета показваха пътя.

Той мина покрай някакво блато, откъдето се дочу силен плясък от крила и крясъци на смутени птици, които се вдигнаха към лунното небе. Накрая застана пред пътечка, която водеше надолу към тясна долчинка...

Джейсън изведнъж спря и изгаси фенерчето. На около трийсет метра надолу по пътеката видя светлинка от цигара. Светлинката се

движеше бавно нагоре-надолу, пушещият явно безгрижно прекарваше времето си, но вниманието на Джейсън беше погълнато от тъмнината зад него. Тя явно беше по-различна, в смисъл че беше частично осветявана от снопчета лъчи. Това бяха фенери, разбира се. Той беше стигнал до мястото. Надолу в долчинката, отгатак пушещия пазач, беше мястото на срещата.

Борн бързо влезе в гъсталака от дясната страна на пътеката. Продължи напред, но скоро видя, че нагъсто израсналите храсти и долните клони на дърветата са безнадеждно преплетени, а да си проправя път между тях или да ги чупи, означаваше да вдигне шум, съвсем различен от нормалните звуци на резервата. Скършване на клон и звук, наподобяващ отваряне на цип, не бяха типичните пърхания на крила и чуруликане. Джейсън взе ножа си, като съжали, че острието не е по-дълго, и започна да напредва бавно към мястото, до което би стигнал само за трийсет секунди, ако вървеше по пътя. Сега това му отне близо двайсет минути — тихо прерязваше клоните и се придвижваше като охлюв.

— Боже Господи! — Джейсън закри устата си с ръка и рязко пое въздух, за да не извика. Подхлъзна се на нещо гладко, съскаща твар, която беше настъпил. Беше дълга най-малко метър и половина. Змията бързо се уви около краката му и в паниката си той я задърпа яростно, за да я откъсне от плътта си. След секунда успя и я разсече във въздуха с ловния си нож. Влечугото се замята в кратка агония, която продължи десетина секунди, и утихна. Джейсън затвори очи и потръпна. Запълзя напред, прилепен към земята. След малко беше на метри от пазача, който се опитваше да запали нова цигара с кибрит, чиито клечки се чупеха, преди да се запалят. Пазачът изглеждаше раздражен от проклетия кибрит, явно производство на Народната република, и изрази гнева си под нос:

— Ma de shizi, shizi! — занарежда той с цигара в устата.

Борн внимателно се провря през последните клони и застана само на пет крачки от мъжа. Прибра ножа в кожения калъф и извади от задния си джоб саморъчно направената гарота. От удара с нож жертвата можеше да извика; когато телта се впиеше в гърлото, единствено кратко издишване би нарушило тишината.

„Той е човешко същество. Син, брат, баща!

Той е враг. Той е твоята мишена. Това трябва да знаеш. Мари е твоя, не тяхна.“

Джейсън Борн изскочи тихо от храстите, когато пазачът дръпна за последен път от цигарата си. Тютюневият дим излезе наведнъж от устата му. Секунди по-късно безжизненото тяло се свлече на земята с прерязана трахея.

Борн избърса кръвта от гаротата, нави телта на макарите и ги пъхна в задния си джоб. Завлече тялото в дълбоката тъмнина на шубраците и се зае да претърсва джобовете. Това, което откри, първо му се стори като дебело руло тоалетна хартия. Извади фенерчето и го запали, за да види какво е намерил. Хартията беше мека и нагъната, но не беше тоалетна хартия. Бяха китайски юани, може би хиляди, равни на няколкогодишния доход на повечето китайци. След това намери портфейл със снимки на деца, която бързо отстрани, шофьорска книжка, която удостоверяваше, че притежателят ѝ е член... на Силите за сигурност на Народната република! Джейсън извади първото удостоверение и ги сложи едно до друго на земята. Бяха идентични. Той ги сгъна и ги прибра в джоба си. Последната вещ, която намери, му се видя интересна и странна. Беше пропуск, осигуряващ достъп до веригата магазини, обслужващи чужденци, забранена за китайци, освен ако не са членове на правителството. Които и да бяха хората долу, помисли си Борн, те впечатляваха с блясъка си. Пазачите им разполагаха с огромни суми пари, радваха се на привилегии, далеч надвишаващи служебното им положение, и носеха в себе си документи, обявяващи ги за членове на правителствената тайна полиция. Ако те бяха конспиратори — а всичко, което беше видял и чул от Шенцзен и площад „Тянанмън“ до този див резерват, го потвърждаваше, — заговорът беше оплел в пипалата си висшата пекинска йерархия.

„Няма време! Това не са твои грижи!“

Оръжието, което откри в кобура на пазача, както очакваше, приличаше много на затъкнатото под неговия колан, както и на оръжието, което хвърли сред дърветата близо до портала. Беше много ефективно, а оръжията също бяха символи. Доброто оръжие говореше много по-малко за социалния статут на човека от скъпия часовник, който, разбира се, можеше да има много имитации, но опитното око веднага щеше да разпознае оригинала.

„Няма време! Не е твоя работа! Движение!“

Джейсън извади патроните, пхна ги в джоба си и хвърли оръжието. Пропълзя отново до пътеката и тръгна бавно и безшумно към блещукащите светлини зад редиците високи дървета.

Това не беше малка долина, мястото наподобяваше огромен кладенец, образуван с течение на хилядолетията, пропаст, датираща от времето на ледниците. Птици прелитаха със страх и любопитство над нея, крясъци на кукумявки раздираха пространството в бесен дисонанс. Борн стигна до ръба на пропастта и погледна надолу между дърветата. Кръг от трепкащи светлини ограждаше мястото на срещата. Дейвид Уеб изстена, доповръща му се, но леден глас заповяда: „Престани! Наблюдавай! Трябва да знаеш с кого си имаш работа.“

Провесен на клона на едно дърво, с вързани китки, с изпънати нагоре ръце и крака само на сантиметри от земята, един мъж се гърчеше в паника, от запушената му уста излизаха глухи викове, очите му бяха широко отворени и молеха за пощада.

Строен мъж на средна възраст, облечен в сива маоистка куртка, стоеше прав пред виещото се тяло. Дясната му ръка беше протегната напред и държеше богато украсен меч с дълго и тясно острие. Дейвид Уеб го позна — то беше и оръжие, и не съвсем. Това беше церемониален меч, принадлежащ на пълководец от четиринайсети век, оглавявал безскрупулната класа от войнолюбци, които са унищожавали села, градове и цели провинции и са били известни с това, че са се противопоставили дори на династията Юан — монголски императори, прословути с жестокостта си. Дейвид усети вълна от погнуса, докато наблюдаваше разиграващата се долу сцена.

— Слушайте ме! — изкрещя високият мъж, застанал пред тялото на затворника, но всъщност се обърна към аудиторията. Тембърът на гласа му беше писклив, но заедно с това приканваше към бързо изпълнение на дадените инструкции.

Борн не го познаваше, но лицето му трудно можеше да бъде забравено. Късо подстриганата коса, изпитото бледо лице и най-вече погледът. Джейсън не можеше да види очите ясно, но отраженията в тях бяха достатъчни. В тях също гореше огън.

— Нощите на Великото острие започват! — изведнъж извика слабият човек. — И това ще продължава нощ след нощ, докато всички предатели бъдат изпратени в ада! Всяко от тези отровни насекоми е

извършило престъпления срещу нашата свещена кауза, престъпления, за които ние знаем и които съставляват едно голямо престъпление, а то трябва да се накаже с меч. — Говорещият се обърна към провесения затворник. — Ти! Каж и истината и само истината! Познаваш ли чужденеца?

Затворникът поклати отрицателно глава и издаде гърлени звуци, придружаващи движението.

— Лъжец! — изкрещя глас от тълпата. — Той беше на „Тянанмън“ днес следобед!

Затворникът отново конвулсивно отметна глава встрани.

— Той говореше против истинския Китай! — добави друг. — Чух го да приказва на младежите в парка „Хуа Гонг“! — И в кафенето „Ксидан Бей“!

Затворникът направи някакво движение — очите му, широко отворени, се взираха в тълпата. Борн започна да разбира. Това бяха лъжи и затворникът се чудеше каква е причината за тях, но Джейсън я знаеше. Започваше инквизицията; човек, който създава проблеми, или друг, в когото се съмняват, трябваше да бъде отстранен след обвинение в по-голямо престъпление. Всичко се основаваше на възможността човекът наистина да го е извършил някога. „Нощите на Великото острие започват — нощ след нощ!“ Това беше място, където царуваше ужасът, вътре в малко царство, заляно от кръв, намиращо се в пределите на огромна земя, където векове наред изцапани с кръв пълководци са побеждавали.

— Той е направил тези неща! — извика бледият оратор. — Той е казал тези неща!

Неистов хор от утвърдителни отговори изпълни долината.

— На площад „Тянанмън“!...

— Той говореше с чужденеца!...

— Предаде всички ни!...

— Той причини оскверняването на мавзолея на великия Мао!...

— Искан да ни види мъртви, да попречи на каузата ни...

— Говори против нашите водачи и иска те да бъдат убити!...

— Да се противопоставиш на нашите водачи — каза ораторът с все още спокоен, но усилващ се глас, — означава да ги очерниш и ако направиш това, трябва да си готов да платиш с живота си. Когато тези неща се случат, скъпият подарък, наречен живот, ще ти бъде отнет.

Висящият човек изпадна в истерия, виковете му въпреки запушената му уста се чуваха ясно сред стенанията на останалите затворници, на които беше заповядано да коленичат пред говорещия, обърнати към мястото на неизбежната екзекуция. Само един се противеше, като непрекъснато искаше да се изправи и отново падаше под ударите на пазача, застанал до него. Това беше Филип Д'Анжу. Еко изпращаше някакъв знак на Делта, но Джейсън Борн не можеше да го разбере.

— Този заразен, неблагодарен самохвалец, подстрекател на помладите, на когото беше оказана честта да постъпи в нашите редове, защото повярвахме на думите му, е един най-обикновен предател. Думите му не струват пукната пара. Той е заклет съучастник на изменчивите ветрове, които са го отвели при нашите врагове — мъчителите на майка Китай! Нека в смъртта си се пречисти! — Прегракналият оратор вдигна меча над главата си.

„Така, че семето му да не се разпръсне“ — изрецитира ученикът Дейвид Уеб, спомняйки си думите на едно древно заклинание и желаещ да затвори очи, но без да може да го стори. „Разрушаваме кладенеца, от който извира семето, и се молим на духовете да го унищожат навсякъде, където го намерят по земята.“

С рязко движение мечът отрязва гениталиите на агонизиращото тяло.

„Така, че мислите му да не заразяват невинните и слабите, молим се на духовете да го унищожат, където и да се намира, така както ние унищожаваме кладенеца, откъдето то извира.“

Сега мечът с хоризонтален удар преряза гърлото на затворника. Обезглавеното тяло падна на земята под фонтан от кръв, бликащ от отрязаната глава, която мъжът с изпитите черти продължи да удря с острието, докато всяка прилика с човешко лице изчезна.

Останалите затворници изпълниха долината с ужасени виковете, затъркаляха се по земята и замолиха за помощ, целите в прах. С изключение на един. Д'Анжу се изправи и мълчаливо погледна мъжа с меч в ръка, представящ се за месия. Пазачът се приближи. Д'Анжу го чу, обърна се и се изплю в лицето му. Пазачът, удивен от видяното, се отдръпна назад. Какво правеше Еко? Какво искаше да каже?

Борн погледна към палача с бледото лице и къса сива коса. Той почистваше дългото острие на меча с бял копринен шал, докато

помощници преместваха тялото и това, което беше останало от черепа. Той посочи към много красива жена, която двама пазачи влачеха към възето. Стойката ѝ беше изправена, но жената сякаш не можеше да стори и крачка. Делта погледна лицето на палача. Под маниакалните очи тънките устни си усмихваха.

Той беше мъртвец. Някога. Някъде. Може би тази вечер. Касапин, кървав, сляп фанатик, който можеше да хвърли Далечния изток в ужасна война — Китай срещу Китай, останалият свят щеше да ги последва.

„Тази вечер!“

27.

— Тази жена е куриер, една от онези, на които гласувахме доверие — продължи ораторът, като постепенно повишаваше глас, подобно на проповедник, който говори за любов и разбирателство, докато очите му са изкусени от дявола. — Имахме ѝ доверие, тъй като е жена на един от нашите хора, храбър воин, първороден син на достойна фамилия от истинския Китай. Човек, който сега, в същия момент рискува живота си, като прониква в тила на нашите врагове от Юга. Той също ѝ се довери... и тя предаде това доверие! Предаде своя изтънчен съпруг, предаде всички ни! Тя е най-обикновена курва, която спи с врага! Колко ли тайни е разкрила тя, колко по-дълбоко ли е стигнало нейното предателство, докато похотта ѝ се засити? Не е ли тя връзката на чужденеца в Пекин? Не е ли тя техен информатор, който съобщава на враговете ни какво да търсят, какво да очакват от нас? Как иначе би могло да се случи всичко, което се случи днес? Нашите най-опитни хора поставиха клопка на враговете ни, която щеше да ги срази и с един замах да ликвидира мъчителите на майка Китай! Не случайно тя беше на летището тази сутрин. Летището! Където клопката беше в действие! Дали е предоставила леконравното си тяло на някой честен, посветен в делото човек, като може би го е замаяла с наркотици? И той ѝ е казал как да действа, какво да каже на нашите врагове? Какво е направила тази блудница?

Сцената е готова — помисли си Борн. Обвиненията сякаш си играеха на прескочикобила с фактите. Подобен съд би накарал дори марионетния прокурор на някой от показните московски процеси да потъне в земята от срам. Царството на терора продължаваше под прикритието на военен трибунал. „Изплеви бурените, които пречат на тревата да расте нормално. Намери предателя. Убий го, бил той мъж или жена!“

Закъснял, но разярен хор от изтощени гласове подхвана: „Курва!“ и „Предателка!“, докато вързаната жена се бореше с двамата пазачи. Ораторът вдигна ръце в знак на мълчание. То последва незабавно.

— Любовникът ѝ беше жалък журналист, работещ за информационната агенция „Синхуа“, този лъжлив, дискредитиран орган в служба на един презрян режим. Казвам „беше“, защото от час насам отвратителната твар е мъртва, застреляна в главата и с прерязано гърло, тъй като също беше предател! Говорих лично със съпруга на тази курва и той ме инструктира да направя това, което повеляват духовете на нашите предци. Той не желае нищо повече от нея.

— Аіуааа! — С невероятна сила и ярост жената разкъса превръзката около устата си. — Лъжец! — извика тя. — Убиец, надминал всички убийци! Ти уби един почтен човек, а аз никого не съм предавала! Мен ме предадоха! Не съм била на летището и ти го знаеш много добре! Никога не съм виждала този чужденец и това също го знаеш! Не съм и чувала да клопка, която готвите за престъпници от Запада, и можеш да видиш истината, изписана на лицето ми! Как бих могла да зная?

— Като си използвала посветен слуга на нашата кауза, като си го покварила и дрогирала! Предложила си му гърдите си и своя тунел на покварата, но не си се отдала, докато накрая наркотикът не го е подлудил окончателно!

— Ти си луд! Говориш тези лъжи, защото изпрати съпруга ми на Юг и много дни идваше при мен първо с обещания, после със заплахи. Трябвало да ти служи. Каза, че било мой дълг! После легна с мен и...

— Жено, ти си недостойна за презрение! Дойдох при теб с молба да не петниш съпруга си и нашата кауза! Да оставиш любовника си и да молиш за прошка!

— Лъжа! При теб дойдоха тайпани от Юга, хора, които обикновено не се срещат в такива високи политически среди. Покъсно се прокраднаха в магазините под моя апартамент, апартаментата на така наречената достопочтена вдовица — друга лъжа, която оставихте за мен и детето ми!

— Курва! — изкрещя мъжът с меча.

— Лъжец до самото дъно на Северните езера! — изкрещя жената в отговор. — Съпругът ми, както и ти, има много жени и въобще не се интересува от мен! Той ме бие, а ти казваш, че това било правилно, защото той е велик син на майка Китай! Аз пренасях съобщения от град на град и ако ги намереха у мен, щяха да ме убият след страшни мъчения, а вместо благодарност получавам единствено презрение!

Пътните ми разноски не бяха плащани никога, нито ми бяха върнати парите, удържани от заплатата ми, защото ти ми казваш, че всичко това е мой дълг! А как да изхранвам момиченцето си? Детето, от което вашият велик син на Китай се отрече и почти не познава, защото иска само синове!

— Духовете няма да те дарят със синове, на предатели те не се полагат! Ти си точно такава! Отиде на летището и се свърза с нашите врагове, като по този начин позволи на един свръхопасен престъпник да избяга! Ако имаше възможност, щеше да ни поробиш за хиляди години...

— А ти за десетки хиляди!

— Жено, ти не знаеш какво е свободата.

— Свободата? От твоята уста? Каза, че ще върнеш свободите, които нашите деди са притежавали в истинския Китай, но какви са тези свободи, лъжецо? Свободата, която изисква сляпо подчинение, която взима ориза от устата на детето ми, от което баща му се отрече, защото вярваше единствено в началници: военачалници, родоначалници, началници по цялата земя! — Жената се обърна към тълпата и се отдалечи от оратора. — Вие! — извика тя. — Всички вие! Не съм предала нито вас, нито нашата кауза, но научих много неща. Няма нищо вярно в това, което казва този лъжец! Има много болка и лишения, но и преди имаше страдания и ограничения!... Моят любим не беше лош човек, не беше сляп последовател на режима, но беше образован, много нежен и вярваше във вечния Китай! Той искаше нещата, които искаме и ние, единствено време му беше необходимо, за да поправи злините, заразили старците по комитетите, които ни управляват. Ще има промени, ми каза той. Някои вече тръгнаха по пътя. А сега не позволявайте на лъжеца да направи това с мен! Не му позволявайте да го стори на вас!

— Курва! Предателка!

След гласа дойде свистенето на меча, който разцепи плътта с глух звук. Обезглавеното тяло се завъртя наляво, главата се търкулна надясно и от двете места изригнаха гейзери от кръв. Месианският оратор насече останките с меча си, но тишината, която тегнеше откъм тълпата, беше страшна. Той спря; беше пропуснал момента. Бързо поправи грешката си.

— Нека свещените духове на нашите предци да я дарят с покой и пречистване! — извика той и очите му бързо обходиха всички присъстващи. — Защото аз не слагам край на живота й с омраза, а със съчувствие за нейната слабост. Тя ще намери покой и опрощение. Не можем да се отклоняваме от нашата кауза — трябва да бъдем силни. Трябва...

Борн чу достатъчно от устата на този долнопробен маниак. Той беше мъртъв. Някога. Някъде. Може би тази вечер.

Делта извади ножа от калъфа и пое надясно, като пълзеше ниско през гъстата гора, пулсът му бе изненадващо спокоен, една гневна увереност бързо го изпълваше — Дейвид Уеб беше изчезнал. Толкова много неща не можеше да си спомни от онези замъглени, далечни дни, но други се явяваха пред него като на филмова лента. Подробностите бяха неясни, но не и неговите инстинкти. В момента го управляваха импулси; джунглата не беше негов неприятел, напротив, бе съюзник, бе го закриляла, спасявала преди, в онези далечни и объркани спомени. Дърветата, траповете и храстите бяха приятели; той преминаваше през тях като дива котка — с уверени и тихи движения.

Обърна се наляво и започна да се спуска, като не изпускаше от очи дървото, на което небрежно се беше облегал убиецът. Ораторът отново беше променил стратегията си. Владееше изкуството си докрай и знаеше точното време за всяко нещо. В момента проповядваше любов и когато Луцифер се вселяваше в проповедта, той ловко пропускаше името му. Помощниците сръчно заличиха следите от жестоката смърт и сега дойде ред на друга жена, която беше призвана с поклащане на церемониалния меч. Тя не беше на повече от осемнайсет, хубаво момиче, което плачеше и повръщаше, докато двама от охраната го теглеха напред.

— Сълзите и болестта ти не ме интересуват, дете мое — каза ораторът с най-бащинския глас, на който беше способен. — Нашето намерение винаги е било да те закрияме, тъй като ти бяха възлагани неща, които надхвърляха твоята компетентност оказа ти се привилегията да научиш тайни, които обаче не разбираше. Младостта често говори, когато би трябвало да мълчи... Беше забелязана в компанията на двама братя от Хонконг, но не наши истински братя. Те са хора, работещи за английската корона, това разкапано, декадентско правителство, което продаде Родината на нашите мъчители. И така, те

ти дадоха дрънкулки, шарени бижута, червило и френски парфюм от Кулон. Е, дете, а ти какво им даде в замяна?

Момичето истерично повръщаше през превръзката на устата и яростно клатеше глава, при което сълзите се стичаха още по-обилно.

— Ръката ѝ беше между два мъжки крака под масата на едно кафене в Гуанкем! — извика един обвинител.

— Тая свиня работи за англичаните! — добави друг.

— Младостта се поддава на изкушения — каза ораторът и очите му гневно блеснаха към онези, които бяха говорили. — В сърцата ни има прошка за този младежки плам, но само ако предателството не е част от него.

— Тя беше при портата Киан Мен!...

— Тя не е била на „Гянанмън“, аз лично съм се убедил в това! — извика мъжът с меч. — Информацията ви е погрешна. Въпросът, който остава, е много прост. Дете! Говори ли за нас? Възможно ли е думите ти да са стигнали до враговете ни от Юга?

Девојката се свлече на земята, през тялото ѝ преминаха гърчове, но тя положи усилия да отрече отправените обвинения.

— Приемам твоята наивност като твой баща, но не и глупостта ти. Твърде свободна си в контактите си и любовта ти към тези дрънкулки може да ни докара голяма беда.

Младата жена бе поверена на дебел и самодоволен член на съзаклатието със заръката той да ѝ даде необходимите инструкции и да ѝ остави време за размисъл. От изражението върху лицето на мъжа стана ясно, че задълженията му ще включват и много други неща. И когато ѝ се наситеше, детето-сирена, което е издавало поверителни сведения от пекинската йерархия, просто щеше да изчезне.

Пред съда бяха изправени двама китайци. Първоначалното обвинение беше пренасяне на наркотици между Шанхай и Пекин. Истинското им престъпление обаче не се състоеше в разпространяването на наркотици, а в непрекъснатото укриване на печалбата, която бе депозирана в личните им сметки в няколко хонконгски банки. Неколцина от присъстващите се приближиха, за да добавят нови факти към тегнещите улики, с твърденията, че и те в качеството си на подчинени дистрибутори са дали на двамата шефове огромни суми в брой, за които нямало никакъв документ в тайните книги на организацията. Това беше първоначалното обвинение, но не

същественото. То беше произнесено от оратора, чийто глас все повече се извисяваше.

— Вие често пътувате до Кулон. Веднъж, два, понякога три пъти месечно. Летището Кай Так... Ти! — извика и посочи с меча затворника отляво. — Ти се върна днес следобед. Снощи беше в Кулон. Снощи! Кай Так! Снощи на летището някой ни е предал! — Ораторът излезе от светлината на факлите и се закани на двамата ужасени затворници, коленичили на земята. — Привързаността ви към парите надхвърля предаността към нашата кауза — каза той бавно с вид на тъжен, но гневен патриарх. — Братя по кръв и братя по кражба. Във вашата алчност искахте парите ви да се умножат, както гризачите в някой помиен канал. Затова се потопихте в престъпните среди на Хонконг. Колко предприемчиво, колко доходоносно и безкрайно глупаво! Смятате, че тези среди са ни непознати или пък ние на тях? Мислите, че в даден момент интересите ни няма да се сблъскат? Или пък мислите, че те мразят предателите по-малко от нас?

Двамата завързани братя се строполиха на земята, после се изправиха на колене и усърдно заклатиха глави в знак на отрицание. Глухите им викове бяха горещи молби да бъдат чути, да им се разреши да се защитят. Ораторът се приближи към затворника отляво и така рязко дръпна въжето надолу, че то охлузи кожата му.

— Никого не сме предавали, велики господине! — изскимтя той. — Аз не съм предавал никого. Бях на Кай Так, да, но само като наблюдател в тълпата! За да гледам, велики господине! И гледката да ме изпълни с радост!

— С кого говори там?

— С никого, господине! О, да, с администратора, който потвърди полета за следващата сутрин, това беше всичко, господине! Кълна се в духовете на нашите предци. Моите и на моя по-малък брат.

— Парите. Какво ще кажеш за парите, които открадна?

— Не съм ги крал, велики господине. Кълна се! Вярвахме с гордите си сърца — горди от нашата свята кауза, — вярвахме, че можем да използваме парите за благо на истинския Китай! Всеки юан ще се върне на нашата кауза!

От тълпата избухнаха поредните обвинения, които сега се раздвоиха; едните бяха за предателство, другите за кражба. Ораторът вдигна ръце. Виковете бързо заглъхнаха.

— Нека да стане ясно веднъж завинаги — каза той бавно, но с все по-висок тон. — Онези от нашата разрастваща се организация, които биха позволили мисълта за предателство да се засели у тях, нека бъдат предупредени. Няма да проявяваме никаква милост — така както и към нас бяха безмилостни. Нашата кауза е чиста и свята и не търпи никакви петна върху себе си. Нека това да бъде ясно. Вие не знаете нито какви сме, нито къде се намираме. А ние сме навсякъде и никъде. Онези, които се съмняват и колебаят, са мъртви. Съдът на тези мръсни псета приключи.

Решението на съда излезе незабавно: виновни по първа точка, а вероятно и по втора. Присъдата: единият брат да умре, животът на другия да бъде пощаден и той да бъде ескортиран до Хонконг с цел връщане на парите. Самото изпълнение на присъдата беше старинен ритуал с името *yi zang k*, дословно „едно погребение“. На двамата бяха дадени закалени и остри като бръснарски ножове. Мястото на схватката представляваше кръг с диаметър десет крачки. Двамата братя се изправиха един срещу друг и варварският ритуал започна, когато първият нападна отчаяно, а другият отстъпи крачка встрани и с един замах раздра лицето му.

Дуелът в кръга на смъртта, както и взривните реакции на публиката заглушаваха шума, който Борн вдигна, за да се придвижи по-бързо. Той се затича надолу, ниско приведен над храстите, проправяйки си път между дърветата, докато се озова на шест метра от дървото, до което стоеше убиецът. Трябваше да се приближи още, но първо бе длъжен да даде някакъв знак на Еко, че е тук.

Французина и последният от китайските затворници стояха от дясната страна на кръга, от двете им страни имаше по един пазач. Джейсън продължи напред, когато от тълпата дойде следващият взрив от похвали и обиди, отправени към „гладиаторите“. Единият беше нанесъл почти фатален удар с ножа си, но животът, на който искаше да сложи край, още не се предаваше. Борн бе на не повече от три метра зад Д'Анжу; той опипа земята наоколо и вдигна един паднал клон. Следващият рев на публиката заглуши звука от счупването му на две места. Обели кората от парчетата дърво и ги сцели на по-малки пръчки. Прицели се и изпрати първата по целта, като се стараеше траекторията ѝ да бъде ниска. Тя падна близо до краката на Французина. Джейсън хвърли втори път и сега пръчката удари Еко по

прасците. Д'Анжу кимна два пъти, за да потвърди, че е разбрал. После направи нещо странно. Започна бавно да движи главата си напред-назад. Опитваше се да му каже нещо. Изведнъж левият крак на Д'Анжу се огъна и той се строполи на земята. Пазачът го хвана грубо и го изправи, но вниманието на мъжа беше погълнато от разиграващата се кървава битка.

Еко отново поклати бавно глава и накрая погледът му спря върху убиеца, който беше изоставил мястото си до дървото, за да наблюдава схватката по-отблизо. После Французина извъртя глава в другата посока, докато погледът му спря на маниака с меч в ръка.

Д'Анжу се свлече отново на земята, но този път се помъчи сам да се изправи, преди да се е намесил пазачът. Когато успя, размърда слабите си рамене напред-назад. Борн пое дълбоко дъх и затвори очи, завладян от мъка, която можеше да си позволи само за миг. Съобщението беше ясно. Еко беше решил да се жертва, като по този начин щеше да осигури на Джейсън възможността да хване убиеца, а междуременно да убие вманиачения оратор. Травмите на Д'Анжу биха попречили на бягството и Еко го знаеше добре. В случая по-важен беше имитаторът... По-важна беше Мари. Еко жертваше живота си. Но смъртта на гнусния касапин щеше да е поне малка компенсация.

Оглушителен вик изпълни котловината и тълпата внезапно замлъкна. Борн извъртя глава наляво, където през пролука в редицата от наблюдатели се виждаше мястото на кървавата битка. Това, което съзря, беше така потресаващо, както и онова, което бе наблюдавал през изминалите минути на насилие. Месианският оратор беше забил меч в врата на единия от биещите се. Маниакът извади меч, окървавеното тяло се разтресе за последен път и издъхна. Министърът на убийствата вдигна глава и просто каза:

— Хирург!

— Да, господине — каза глас от тълпата.

— Прегледайте оцелелия. Преценете здравословното му състояние възможно най-точно. Предстои му пътуване на юг. Ако оставех това да продължи докрай, и двамата щяха да са мъртви и никога нямаше да намерим парите. А брата хвърлете в блатото заедно с останалите. Трапезата и на най-ненаситните птици ще бъде пребогата.

— Да, господине. — От тълпата излезе човек с черна чанта, влезе в кръга, а в същото време в далечния край се появи носилка.

Всичко беше предвидено и нищо не бе забравено. Докторът заби инжекция с успокоително в ръката на стенещия окървавен брат, който беше изнесен на носилка от кръга на братската смърт. Като избърса меча си с нова копринена кърпа, ораторът кимна към двамата останали затворници.

Борн с изненада видя как китаецът до Д'Анжу кротко развърза китките си, след това се пресегна зад врата си и развърза уж стегнатата превръзка. Човекът се приближи до оратора и заговори с висок глас, като се обръщаше и към своя водач, и към тълпата.

— Той не казва нищо и не разкрива нищо, но китайският му е почти перфектен и имаше много сгодни случаи да ме заговори, преди пленниците да слязат от камиона. Тогава аз си свалих превръзката и обясних, че мога да направя същото за него. Той отказа. Упорит е и непоправимо храбър, но аз съм сигурен, че знае много и няма да иска да говори.

— Tong ku, tong ku! — От тълпата се разнесоха диви крясъци, настояващи за мъчения. Те бяха допълнени с указания, уточняващи областта на мъченията — тестисите му.

— Той е стар и болнав и ще изпадне в безсъзнание — настоя мнимият затворник. — Затова ще предложа следното, с позволението на нашия водач.

— Ако има шанс за успех, каквото пожелаете — каза ораторът.

— Ние му предложихме свобода срещу информация, но той не ми вярва. Дълго време е бил във връзка с марксисти. Предлагам на нашия упорит съюзник да го заведе до летището в Пекин и като използвам положението си, да му осигуря преминаването през паспортната проверка за следващия самолет до летище Кай Так. Всичко, което се иска от него, след като слезе от самолета, е да ми даде нужната информация. Възможно ли е по-голямо доверие? Ние ще бъдем сред врагове и ако е толкова обиден, единственото, което трябва да направи, е да повиши глас. Той чу и видя повече от всеки, който е избягал от нас. След време действително можем да станем съюзници, но първо между нас трябва да се установи доверие.

Ораторът проучи лицето на провокатора, след което премести погледа си върху Д'Анжу, който стоеше прав, гледаше през подутите си очи и слушаше безизразно. Тогава мъжът с окървавения меч се обърна на английски към убиеца, застанал до дървото.

— Предложихме на този дребен лъжец да спасим кожата му, ако ни съобщи къде да намерим неговия другар. Съгласен ли си?

— Французина ще ви излъже! — каза убиецът с характерен британски акцент и пристъпи няколко крачки.

— С каква цел? — попита ораторът. — Той ще запази своя живот и свободата си. За другите не го е грижа, цялото му досие доказва това.

— Не съм сигурен — каза англичанинът. — Двамата са работили във военна част, наречена „Медуза“. Той говореше за това през цялото време. Имали са правила, можете да ги наречете и кодове. Той ще ви излъже.

— Но и самата „Медуза“ се е основавала на абсолютното отрицание. Тези хора биха унищожили и собствените си братя, ако имат възможност да спасят живота си.

Убиецът сви рамене.

— Поискахте мнението ми — рече той — и аз ви го казах.

— Нека попитаме този, комуто сме готови да предложим своята милост. — Ораторът премина на мандарин, а убиецът се върна до дървото и запали цигара. Избутаха Д'Анжу напред. — Развържете му ръцете, няма да побегне. И свалете превръзката от устата му. Нека го чуем. Предайте му, че можем да му окажем по-голямо доверие, ала също така можем да му демонстрираме и други, не толкова привлекателни аспекти на нашата природа.

Д'Анжу разтърси двете си ръце и след това разтърка устата си с дясната.

— Доверието ви е толкова вълнуващо и трогателно, колкото и начинът, по който се отнесохте със затворниците — каза той на английски.

— Забравих — рече ораторът и вдигна вежди. — Вие разбирате езика ни, нали?

— Дори повече, отколкото мислите — отвърна Еко.

— Добре. Предпочитам да говоря на английски. В известен смисъл си остава между нас, нали?

— Между нас не може да има нищо. Никога не бих си имал работа с луди, поведението им е непредвидимо. — Д'Анжу погледна убиеца. — Разбира се, и аз съм вършил грешки. Но като че ли една от тях е поправима.

— Можеш да живееш — каза ораторът.

— Колко?

— От тази вечер нататък. Ще зависи най-вече от здравето и издръжливостта ти.

— Не е вярно. Всичко ще свърши, щом слеза от самолета на Кай Так. Няма да изпуснете случая както предната вечер. Няма да има никакви сили за сигурност, нито бронирани лимузини, единствено човек, който излиза от чакалнята, и друг с пистолет със заглушител в джоба. Както вашият крайно неубедителен затворник се изрази, аз съм чул и видял повече от всеки. Слушах, гледах и това само по себе си предопределя моята смърт. И тази превръзка, свалена с един замах... Господи! Той никога не би могъл да стане мой ученик. Той е изключително тъп.

— Като мен?

— Да, но за вас няма извинение. Вие сте образован човек, гражданин на света, познава се по речта ви. Какво сте завършил? Оксфорд? Или Кеймбридж?

— Лондонския университет по икономика — спонтанно отговори Шенг Чу Янг.

— Добре, но въпреки това сте кух. Клоун. Не сте нито студент, нито ученик, вие сте фанатик. Накратко казано, глупак.

— Осмелявате се да ми говорите така?

— Fengzi — каза Еко, като се обърна към тълпата. — Shenjing bing! — добави и обясни, че разговаря с умопобъркан.

— Млъкни!

— Wei shemme? — продължи разпалено Французина. — Надявате се тези хора да повярват на налудничавите теории, с които искате да превърнете оловото в злато! Пикнята във вино! Но както онази нещастна жена каза — чие вино, чие злато? Тяхното или вашето?

— Предупреждавам те! — изкрещя на английски Шенг.

— Виждате ли! — изграчи Еко на мандарин. — Не иска да говорим на вашия език и познайте защо! Защото има тайни от вас! Погледнете този малък човек с големия меч. Може би с размерите на меч се опитва да компенсира онова, което не му достига другаде! Дали не съсича жените с това острие, защото му липсва другият уред и не може да прави с тях нищо друго? Погледнете тази празна глава, плоска като тепсия...

— Достатъчно!

— ...и очите на непослушно грозно дете! Защо го удостоявате с присъствието си? От него ще получите единствено пикня и никакво вино!

— На твое място бих млъкнал — каза Шенг и пристъпи. — Те ще те убият, преди да съм вдигнал ръка.

— Не ми се вярва — отговори Д'Анжу на английски. — Гневът заглушава слуха ти, господин Вятърен балон. Не дочу ли тихо подсмивване? Аз го чух.

— *Gou le!* — изрева Шенг, с което заповяда на Еко да мълчи. — Ще ни дадеш информацията, която ни трябва — продължи той пискливо вече на китайски. — Играта свърши и няма да те търпим нито минута повече. Къде е убиецът, който дойде с теб от Макао?

— Ето го там — каза небрежно Д'Анжу, като посочи с глава убиеца.

— Не този! Другият, който дойде преди. Къде е мястото на вашите срещи? Къде се срещате? Къде е базата ви в Пекин?

— Нямаме срещи — отговори Еко отново на английски. — Нямаме никакви бази, нито планове за среща.

— Имало е планове! Хора като вас винаги се застраховат и оставят резервен вариант. Тъкмо по този начин оцелявате.

— Оцелявахме. Минало време.

Шенг вдигна меча си.

— Ако не ни кажеш, ще умреш по най-жесток начин.

— Няма да ви кажа нищо повече. А на него, ако можеше да ме чуе, щях да заръчам да убие теб. Защото ти си този, който ще потопи цяла Азия в океан от братска кръв! Разбирам, че той си има своята работа, но бих му казал, че ти си също част от тази работа. Бих му препоръчал да действа. Бързо!

Омагьосан от изпълнението на Д'Анжу, Борн потрепери като ударен. Еко му изпращаше последен сигнал. Действай! Сега! Джейсън бръкна в левия си джоб, извади съдържанието и запълзя напред през гъстата растителност. Стигна до голям камък. Около него беше чисто, а размерите му бяха предостатъчни, за да го скрият. Дочуваше слабия глас на Д'Анжу, който потреперваше от изнемога. Еко напрягаше сили не само да посрещне своя край, но и да осигури минутите, така необходими на Джейсън.

— ...Не бързай, Чингис хан, или който и да си. Аз съм стар човек и както забелязахте, не съм хукнал да бягам. От друга страна, не съм сигурен, че ми пука къде ще ме изпратите с този меч... Не бяхме достатъчно умни, за да разберем, че ни готвите клопка, иначе въобще нямаше да се хванем. Защо тогава смятате, че сме достатъчно умни да се съгласим на среща?

— Защото се хванахте в клопката. Той влезе вътре в мавзолея. Няма начин вашият правилник да не включва някаква среща.

— На пръв поглед логиката ти изглежда непохватна...

— Къде е? — извика Шенг.

— С предчувствия ли да отговоря?

— Ще загубиш живота си!

— О, да, вече го чух.

— Времето ти изтича!

— Аз ще реша колко ми остава, мосю!

Последен сигнал. Делта разбра.

Борн драсна клечка кибрит и запали тънката восъчна свещ. Запалката за възпламеняване беше на два сантиметра от върха. Той бързо отстъпи назад в гората и разплете фитила, навит около двата низа фойерверки. Когато усети края му, се дръпна до едно дърво.

— ...Какви са гаранциите ми за живот? — настояваше Еко с някаква перверзна наслада, каквато майсторът шахматист изпитва при мисълта за евентуалното си поражение.

— Истината — отвърна Шенг. — Това е всичко, от което имаш нужда.

— Но моят бивш ученик каза, че ще излъжа, както ти така усърдно лъга цяла вечер. — Д'Анжу спря и повтори казаното на мандарин. — Liao jie? — обърна се той към наблюдателите с въпроса дали разбират.

— Стига вече!

— Наистина се повтаряш. Трябва да се контролираш и да се откажеш от този досаден навик.

— Търпението ми се изчерпва. Къде е онзи кретен?

— В твоя случай търпението е не само добродетел, но и необходимост.

— Престани! — извика убиецът и изскочи напред. — Той ви будалка! Той си играе с вас! Познавам го!

— Но защо?

— Не знам — каза английският десантчик. — Просто не му вярвам, а за мен това е достатъчна причина.

Застанал на три метра зад дървото, Делта погледна циферблата на часовника си. Горящата свещ трябваше да експлодира сега. Затвори очи, грабна шепа пръст и я хвърли силно, така че да падне близо до Д'Анжу. Когато Еко чу падането на първите малки бучки, изрева със всички сили:

— Да имам нещо общо с вас! — викна той. — Колкото с архангела на тъмнината! Милостивият Господ знае, че си извършил грехове, далеч надхвърлящи всичко, което мога да си представя, и напускам тази земя с единственото желание да те взема със себе си! Извън гадната ти бруталност ти си един пън, жестока насмешка за твоите хора! Ела и умри с мен, генерал Кравешко лайно!

С последните думи Д'Анжу се нахвърли върху Шенг Чу Янг и плю в широко отворените му очи. Шенг отскочи назад и стовари меча върху главата на Французина. За Еко всичко свърши.

И ето! Стакатови експлозии от фойерверките изпълниха котловината и тътенът на околните скали засили ефекта многократно. Някои от хората се хвърлиха на земята, други се снишиха зад дърветата, крещейки в паника и страх за живота си. Убиецът заднишком се прикри зад дървото, стиснал пистолет в ръката си. Борн с прикрепен към цевта заглушител се прицели и стреля. Оръжието изхвърча от ръката на убиеца, заедно с плътта между палеца и показалеца. Убиецът се извъртя с широко отворени очи и уста. Джейсън стреля отново и куршумът одра бузата му.

— Обърни се! — заповяда Борн и пъкна цевта на пистолета в лявото око на десантчика. — Сега хвани дървото! Хвани го! Поздраво! — Джейсън бутна цевта във врата на убиеца и надзърна зад стеблото. Няколко факли бяха загасени и съборени на земята.

Нова серия от експлозии дойде от вътрешността на гората. Обзети от паника, хората започнаха да стрелят по посока на гърмежите. Кракът на убиецът помръдна! След това и ръката му! Борн стреля два пъти направо в стеблото, на по-малко от два сантиметра от черепа на десантчика. Той прегърна дървото; тялото му замръзна.

— Дръж главата си наляво! — каза грубо Джейсън. — Мръднеш ли, оставаш без глава.

Къде беше той? Къде беше убиецът маниак с церемониалния меч? Делта дължеше толкова много на Еко. Къде?... Ето там! Мъжът с фанатичния поглед се изправи от земята, като се оглеждаше във всички посоки и крещеше някакви заповеди към застаналите най-близо до него, от които явно искаше да се сдобие с оръжие. Джейсън се отдръпна от дървото и вдигна оръжието си. Главата на маниака замръзна. Очите им се срещнаха. Борн стреля точно в момента, когато Шенг придърпа пред себе си един пазач. Войникът се изви назад, надупчен от куршумите. Шенг държеше трупа като щит, а Джейсън стреля още два пъти. Той не можеше да се справи! Който и да беше този фанатик, прикритието му бе едно мъртво тяло! Делта не можеше да направи това, което Еко му беше казал! Генерал Кравешко лайно щеше да оцелее! Съжалявам, Еко! Няма време! Действай! Еко го няма вече... Мари!

Убиецът отмести глава да види нещо. Джейсън натисна спусъка и кора от дървото, разхвърчала се от изстрела, напълни очите на десантника. Той вдигна ръце към очите си и ги разтърка, за да възвърне зрението си.

— Изправи се! — заповяда Борн и като го хвана за врата, го поведе напред по същата пътека, която бе изминал при слизането в котловината. — Идваш с мен!

Още по-навътре в гората се разнесе тътен от бързи, почти сливащи се взривове. Шенг Чу Янг викаше истерично на хората си да тръгнат в две посоки, едните към дървото, откъдето дойдоха изстрелите, другите към мястото на детонациите. Гърмежите стихнаха. Борн внезапно дръпна пленника си, заповяда му да легне по корем в храстите и затисна с крак врата му. Клекна и опипа земята наоколо. Намери три по-големи камъка и ги хвърли последователно към дървото, около което войниците търсеха. И резултатът не закъсна.

— Nali!

— Shu ner!

— Lu! Caodi ner!

Те тръгнаха напред с оръжия, готови за стрелба. Неколцина се спуснаха в гъстата растителност отпред. Последната, четвърта канонада избухна внезапно. Независимо от разстоянието звукът беше още по-разтърсващ. Това беше последният етап, върхът, серията беше по-дълга от другите и много по-мощна.

Делта знаеше, че сега секундите са равни на часове, и се надяваше гората да му бъде приятел. Само след мигове хората щяха да открият кухите обвивки на фойерверките, пръснати по земята, и неговата тактика щеше да бъде разкрита. Щеше да последва всеобщ истеричен бяг към изхода на резервата.

— Тичай! — извика Борн, сграбчи убиеца за косата, изправи го и го блъсна напред. — И запомни, копеле, че няма трик, който ти да си научил, а аз да не съм усъвършенствал, ако щеш дори само заради разликата във възрастта ни! Направиш ли погрешно движение, получаваш две дупки от куршуми вместо очи! Тръгвай напред!

Докато бягаха през гората, Борн бръкна в джоба си и извади шепа патрони. Убиецът тичаше пред него, като разтриваше очи и бършеше кръвта от бузата си, а Джейсън извади целия пълнител от пистолета и го смени с нов, после вдигна предпазителя. Като чу познатия звук, десантчикът рязко се обърна, но късно, оръжието вече беше сглобено. Борн натисна спусъка и отнесе месестата част на лявото му ухо.

— Предупредих те — каза той, дишайки бързо, но равномерно. — Къде го искаш? Право в челото?

— Господи, оня касапин беше прав! — изкрещя британският десантчик, като се хвана за ухото. — Ти си побъркан!

— А ти си мъртъв, освен ако не тичаш по-бързо. По-бързо!

Те стигнаха до трупа на пазача, проснат на пътеката към долината.

— Тичай надясно! — нареди Джейсън.

— Къде, за Бога! Нищо не виждам!

— Има пътека. Ще усетиш. Движи се!

Щом излязоха на пътеката, покрита с чакъл, Джейсън заби цевта в гръбнака му и го принуди да тича още по-бързо. За момент Дейвид Уеб се завърна и Делта с благодарност го позна. Дейвид беше изключителен бегач.

След минути по небето просветля от прожекторите при входа. Порталът беше в края на полето. Той стреля между краката на десантника.

— Казах ти да тичаш по-бързо! — каза той, като наложи контрол над гласа си, сякаш изтощителното бягане почти нямаше ефект върху него.

— Исусе, не мога! Дъх не ми е останал!

— Ами намери си дъх тогава!

Изведнъж зад тях се разнесоха викове на войници, на които фанатичният водач беше заповядал да се върнат при портала, да хванат и убият много опасния нападател. Хартиените остатъци от фойерверките явно бяха открити и радиовръзката с постройката при входа е била задействана, но оттам не е бил получен отговор.

— Майоре, ако имаш някакви идеи, забрави ги начаса! — изкрещя Борн.

— Майор? — каза десантчикът, едва успял да проговори от ужасната умора.

— Ти си отворена книга за мен и онова, което съм прочел, ме изпълва с отвращение! Гледаше как Д'Анжу умира като заклано куче. И се ухили, мръсен гад!

— Той искаше да умре! Искаше да ме убие!

— Аз ще те убия, ако спреш да бягаш, но преди да го направя, ще те разпоря бавно от ташаците до гърлото и с цялата си душа ще пожелаеш да беше отнесъл оня меч заедно с човека, който те създаде!

— И бездруго нямам избор! Ти ще ме убиеш, така или иначе!

— Може би няма. Помисли! Може би спасявам живота ти. Помисли по въпроса.

Убиецът се затича по-бързо. Те излязоха на открито пред ярко осветения портал.

— Паркингът! — извика Джейсън. — Далечният му край от дясната страна! — Той спря. — Замръзни!

Стреснатият англичанин застана неподвижно. Борн измъкна фенерчето и прицели автоматичния си пистолет. Докато се приближаваха откъм гърба на убиеца, Борн стреля пет пъти. Прожекторите се пръснаха и всичко потъна в мрак. Джейсън мушна цевта в тила на десантника. Включи фенерчето и освети отстрани лицето му.

— Всичко е под пълен контрол, майоре — каза той. — Операцията продължава. Мърдай, копеле гадно!

Тичайки през тъмния паркинг, убиецът се спъна и падна. Джейсън стреля два пъти, куршумите рикошираха далеч над главата на проснатия. Онзи се изправи и отново се втурна покрай колите и камиона към края на паркинга.

— Оградата! — извика Борн. — Тръгни към нея! — Когато чакълът свърши, той даде друга заповед. — Долу, на четири крака! Ако се обърнеш, аз съм последното нещо, което ще видиш! Сега пълзи напред! — Убиецът стигна до малкия отвор в оградата. — Мини отвъд! — каза Джейсън, за втори път бръкна в джоба си за патрони и извади пълнителя. — Спри! — каза той, когато пленникът му бе пропълзлял до половината от другата страна. Постави новите патрони и щракна магазина на мястото му. — Това е в случай, че броиш — каза той. — Сега пълзи още две твои дължини напред. Побързай!

Докато убиецът провря остатъка от тялото си през отвора, Борн направи същото непосредствено зад него. Явно очаквал друго, убиецът се обърна изненадан и коленичи. Очите му срещнаха лъча от фенерчето и отблясъка по цевта на пистолета, насочена към главата му.

— Бих направил същото — каза Джейсън и се изправи. — Бих си помислил същото. Сега се върни до оградата, пресегни се отдолу и закрый отвора. Бързо!

Убиецът го направи, като впрегна всичките си сили да огъне обратно дебелия телена мрежа. Борн се обади:

— Достатъчно. Изправи се и мини покрай мен с ръце на тила. Давай право между клоните. Светлината е върху ръцете ти. Ако ги пуснеш, си мъртъв! Ясен ли съм?

— Мислиш, че ще блъсна някой клон в лицето ти?

— Аз бих го направил.

— Ясен си.

Те стигнаха до пътя пред зловещо тъмния портал. Далечните викове се чуваха по-ясно сега; предната група беше наблизко.

— Надолу по пътя! — каза Джейсън. — Бягай!

След три минути отново включи фенерчето.

— Спри! — извика. — Онази зеленина, ей там. Виждаш ли я?

— Къде? — попита останалият без дъх убиец.

— Осветявам я с лъча на фенера.

— Това са клони от боровете.

— Махни ги! И по-бързо!

Десантчикът разхвърли клоните и само след миг черният седан се откри. Дойде време за сака. Борн заговори:

— Следвай светлината ми от лявата страна на торпедото.

— На какво?

— Дървото с бялата резка върху стеблото. Виждаш ли го?

— Да.

— Под него на около половин метър напред пръстта е много мека. Отдолу има един сак. Изрови го.

— Ти си шибан техничар.

— А ти не си ли?

Без да отговори, убиецът изрови сака и го дръпна нагоре. като държеше дръжките в дясната си ръка, той се приближи все едно да подаде сака, но изведнъж извъртя сака и удари Джейсън в лицето, после се хвърли напред и пръстите се свиха като на яростна котка.

Борн беше подготвен. Точно този момент би използвал и той, за да спечели преимущество, колкото и малко да е то, защото би му осигурило секундите, през които да избяга в тъмнината. Той се дръпна и стовари пистолета върху главата на нападателя.

Удари с коляно гръбнака на проснатия десантчик и изви силно ръката му назад, стиснал фенерчето между зъбите си.

— Аз те предупредих — каза Джейсън и още изви ръката. — Но имам нужда от теб. Така че, вместо да угася светлика на живота ти, ще приложя фина хирургия с куршуми. — Той опря цевта върху бицепса му и дръпна спусъка.

— Исусе! — изрева убиецът след тихия звук на изстрела.

— Няма счупени кости — каза Делта. — Само мускулната тъкан е понадупчена и трябва да забравиш, че тази ръка ще може да ти служи. Имаш късмет, че съм милостив човек. В сака ще намериш кислородна вода и някакви лепенки. Можеш да се позакърпиш, майоре. И после ще седнеш зад волана. Ще бъдеш моят шофьор в Народната република. Нали разбираш, аз ще бъда на задната седалка с опрян в главата ти пистолет и освен това имам пътна карта. На твое място не бих направил грешен завой.

Дванайсетина от хората на Шенг изтичаха до портала, но разполагаха само с четири фенерчета.

— Wei shemme! Sou wu!

— Mafan! Feng Kuang!

Дузина гласове започнаха да сипят обвинения на висок глас, а виновните бяха всички и за всичко. Провериха постройката за пазача. Електрическите ключове и телефонът не действаха, а самият пазач не

се виждаше никъде. Няколко души разгледаха намотаната верига на портата и дадоха нареждания на другите. След като никой не можеше да излезе, разсъждаваха те, нападателите трябваше да са вътре в резервата.

— Viao! — извика човекът, който се беше преструвал на затворник пред Д'Анжу. — Quan bu zai zheli! — излая той поредната заповед, с която искаше другите да си разпределят фенерчетата и да претърсят целия паркинг, горите наоколо и блатата. Някъде в далечината небето просветля от запалени факли и последната група конспиратори пристигна от долината, предвождана от Шенг Чу Янг. Церемониалният меч се поклащаше в ножницата, закрепена за колана му. Офицерите му показаха навитата верига и подробно го осведомиха за обстоятелствата.

— Мисълта ви не тече правилно — каза Шенг гневно. — Целият ви подход е грешен. Веригата не е поставена по този начин от наш човек, за да задържи престъпника или престъпниците вътре, тя е била поставена от самите престъпници, за да може нашата реакция да бъде забавена и да останем затворени вътре...

— Но пречките са твърде много...

— Всичко е взето под внимание! — извика Шенг Чу Янг. — Трябва ли да ви повтарям? Тези хора оцеляват. Останали са живи в криминалния батальон „Медуза“, защото са взимали под внимание всичко. Те са прескочили оградата!

— Невъзможно е — протестира един от хората около Шенг. — Тръбата в горната част и козирката са електрифицирани. Тегло над петнайсет килограма задейства електрическата верига. По този начин птиците и животните остават невредими.

— Тогава те са открили устройството, откъдето се пуска това чудо, и са го изключили!

— Но ключовете са вътре, най-малко на двайсет и пет метра от оградата, и са скрити под земята. Дори аз не знам къде се намират.

— Изпратете някой да се покатери по оградата — нареди Шенг.

Подчиненият се огледа. На шест метра от тях двама разговаряха тихо и бързо, като явно не бяха чули нищо от разпаления разговор.

— Ти! — каза младият офицер, като посочи мъжа отляво.

— Господине?

— Качи се по оградата!

— Да, господине! — Неговият подчинен изтича и се заизкачва, провирайки пръсти през дебелия телена мрежа, за да се залавя, докато бързо се катереше. Стигна до най-горната тръба и стъпи на козирката с намотана бодлива тел. За момент сякаш всичко наоколо блесна. Ослепителни мълнии от синьо-бяла светлина. Вдървеното тяло на катерача тупна на земята със звук като от тежка скала. Веждите и косите му бяха изгорели до корен. Фенерчето осветиха тялото. Човекът беше мъртъв.

— Камиона! — провикна се Шенг. — Това е идиотщина! Докарайте камиона и разбийте портите! Правете каквото ви казвам! Незабавно!

Двама от мъжете изтичаха до паркинга и след секунди шумът от мощния двигател на камиона изпълни нощта. Превключиха на задна скорост. Тежкия камион се задрусва, с мъка измина няколко метра, като се тресеше силно, и накрая спря. Рязаните гуми се повъртяха по инерция и скоро острата задушлива миризма на изгоряло изпълни въздуха. Шенг Чу Янг наблюдаваше с растяща ярост.

— Останалите! — изкрещя той. — Запалете останалите коли! Всички!

Една след друга колите започваха да се клатят, треперят и стенат, потъвайки в чакъла, без да помръднат. В яростта си Шенг изтича до портала, извади пистолета и стреля два пъти в намотаната верига. Един човек от дясната му страна извика, хванал кървящото си чело, и се строполи на земята. Шенг вдигна лице към небето и изрева древни проклетия. Той извади церемониалния меч и с всички сили заудря вратата.

Острието се счупи.

28.

— Ето я къщата, онази с високата каменна стена — каза служителят от ЦРУ Матю Ричардс, докато караше автомобила нагоре по хълма Виктория Пийк. — Според нашата информация морските пехотинци са навсякъде и ще бъде много лошо, ако ме видят с теб.

— Значи искаш да ми се отплатиш с още долари — каза Алекс Конклин, като се наведе напред и надзърна през стъклото.

— Просто не искам да се забърквам, за Бога! Освен това нямам долари.

— Бедният ми тъжен Мат. Приемаш нещата твърде буквално.

— Не зная за какво говориш.

— И аз не съм сигурен за себе си, но карай засега покрай къщата, сякаш отиваме на друго място. Ще ти кажа къде да спреш и да ме оставиш.

— Ще ми кажеш ли?

— При едно условие. Долари.

— Проклетник.

— Хайде, хайде, ще ти се обаждам по няколко пъти на ден, за да те питам дали уговорката ни за вечеря остава, или за да те видя на колоездачната обиколка в Хепи Вели...

— А, там не — прекъсна го Ричардс.

— Добре тогава, в Музея на восъчните фигури. Ако ти кажеш „съжалявам, зает съм“, няма да се показвам.

— Не зная дори къде ще бъдеш! Каза ми да те взема от ъгъла на Карнавейшън и Гренвил.

Преминаха покрай портата. Конклин премести поглед и разгледа големия викториански вход.

— Кълна ти се, Алекс, не зная за какво говориш.

— Още по-добре. Съгласен ли си? Ще бъдеш ли мой гуру вътре?

— Да, по дяволите. Мога да се оправя и без моряците.

— Добре, спри тук. Аз ще слеза и ще се върна. Ако стане въпрос, взел съм железницата, а после такси до грешен адрес и съм отишъл

пеша до верния адрес. Доволен ли си, Мат?

— В екстаз съм — каза служителят и натисна спирачките.

— Спинкай добре тази вечер. Не сме така млади, както в Сайгон, и имаме нужда от повече сън.

— Чух, че си се пропилил. Не е вярно, нали?

— Чул си онова, което си искал да чуеш — отговори рязко Конклин. Сви юмруци и неловко слезе от колата.

Кратко почукване и вратата се отвори. Хавиланд стреснат погледна Едуард Макалистър, който нахлу в стаята със сиво лице.

— Конклин е при портата — каза той. — Иска да те види и каза, че ще остане там цялата нощ, ако трябва. Каза също, че ако се застуди, ще си запали огън да се топли.

— Сакат или не, той още не е изгубил размаха си — каза посланикът.

— Това е много неочаквано — продължи Макалистър, разтривайки дясното си слепоочие. — Не сме подготвени за конфронтация.

— Май нямаме избор. Това там е обществен път и пожарната на колонията ще довтаса, ако някой се обади.

— Съмнявам се все пак, че той...

— Не се съмнявай — прекъсна го Хавиланд. — Пусни го да влезе. Това е не само неочаквано, а като цяло е много необикновено. Той не е имал никакво време да събере факти и да организира атака, която да му даде надмощие. По този начин открито показва, че е замесен и нищо няма да му се удаде лесно. Самият той преди време издаде заповед контролът върху развоя на онази операция да се премахне.

— Можем да предположим, че е във връзка с жената — каза заместник-секретарят и тръгна към телефона върху бюрото на посланика. — Сигурно така се е снабдил с всички факти, от които се нуждае.

— Не. Тя не знае толкова много.

— А откъде знае да дойде при теб? — попита Макалистър с ръка върху телефона.

Хавиланд се усмихна мрачно.

— Всичко, което трябва да научи, е, че аз съм в Хонконг. Освен това говорихме по телефона и съм сигурен, че е направил връзката.

— А как е намерил къщата тогава?

— Никога няма да ни каже. Конклин е с много дълги пипала тук и има контакти, за които нищо не знаем. Плюс това никога няма да разберем как е дошъл, освен ако не го пуснем да влезе, нали?

— Да. — Макалистър вдигна телефона и набра три цифри. — Охрана? Пуснете мистър Конклин да влезе, претърсете го за оръжие и го придружете до офиса в източното крило... Той какво? Пуснете го бързо и загасете тая проклетия!

— Какво става? — попита Хавиланд, когато Макалистър затвори.

— Запалил е огън от другата страна на пътя.

Александър Конклин влезе, куцукайки, и морският офицер затвори вратата след него. Хавиланд се изправи, заобиколи бюрото и се приближи с протегната напред ръка.

— Мистър Конклин?

— Приберете си ръката, посланик, не искам да ме заразите.

— Разбирам. Ядът изключва възможността за нормално общуване.

— Наистина не искам да пипна някоя инфекция. Струва ми се, че вие я разнасяне.

— И каква е тя?

— Смърт.

— Защо сте толкова мелодраматичен? Разполагате и с някои добри страни.

— Наистина имам предвид точно това. Преди по-малко от двацет минути видях как убиват жена на улицата с четирийсет или петдесет куршума в тялото. Направо я издухаха през стъклата на входа. Шофьорът ѝ беше убит на място в колата си и казвам ви: наоколо всичко беше в кръв и меса...

Очите на Хавиланд се разшириха от ужас, но истеричният глас на Макалистър беше това, което спря мъжа от ЦРУ.

— Тя ли? Жена ли беше?

— Беше жена — каза Конклин, като се обърна към заместник-секретаря, чието присъствие все още не бе удостоил с внимание. — Вие, Макалистър...

— Да?

— Вашата ръка също не искам да стисна. Тази жена беше замесена и с двама ви.

— Жената на Уеб е мъртва! — изкрещя Макалистър парализиран.

— Не, но благодаря, че потвърдихте това, в което не бях сигурен.

— Боже Господи! — извика посланикът. — Била е Стейпълс. Кетрин Стейпълс.

— Да, а сега дайте на този, който я пречука, цигара с бомбичка вътре. Благодаря и за второто потвърждение. Ще обядвате ли скоро с канадския консул? Бих искал да присъствам и аз — просто да погледам как прочутият посланик Хавиланд здраво се е заловил за работа.

— Престани, проклетите глупако! — извика Хавиланд, отпусна се отвисоко на стола зад бюрото и затвори очи.

— Няма да престана — каза Конклин и тропна с протезата си по пода. — Вие сте отговорен за всичко. — Човекът от ЦРУ се наведе и хвана ръба на бюрото. — Точно както сте отговорен за онова, което се случи на Дейвид и Мари Уеб! Кой си мислите, че сте? Посявате гнилото си семе в чиста почва и всичко се отравя. Вашето семе — това са лъжите и измамите. Те поникват в хората и ги превръщат в зли и страхливи кученца, които тичат след вашата свирка. И пак повтарям — ти, аристократично копеле, кой си мислиш, че си?

Хавиланд поотвори очи и се наведе напред. Изразът му беше на стар човек, който предпочита да умре, само и само да се освободи от болката. Но същите очи бяха изпълнени със студена ярост и виждаха неща, които убягваха на другите.

— Ще се успокоите ли, ако ви кажа, че на практика Кетрин Стейпълс ми каза същото?

— Много съм доволен.

— И все пак тя беше убита, защото обедини усилията си с нас. Личният ѝ избор явно беше друг, но при дадените обстоятелства тя не виждаше алтернатива.

— Още една марионетка?

— Не. Човек с изключителен ум и богат опит, тя напълно разбира какво ни заплашва. Страдам за нейната загуба повече, отколкото можете да си представите.

— За кое страдате? За нейната загуба или че святата ви операция се провали?

— Как смеете! — изрече Хавиланд с леден глас и се изправи. — Малко сте закъснели да ми четете морал. Вашите пропуски в етиката бяха очебийни. Ако нещата се бяха развили според вашата воля, сега нямаше да има нито Дейвид Уеб, нито Джейсън Борн. Вие доведохте нещата дотук. Планирахте неговата екзекуция и почти успяхте.

— Аз платих за това и само да знаете колко скъпо!

— Струва ми се, че още плащате, иначе нямаше да бъдете в Хонконг — каза посланикът и кимна. — Разоръжете се, мистър Конклин, и аз ще направя същото. Кетрин Стейпълс наистина ме разбра и ако нещо стои зад нейната смърт, нека разберем какво е то.

— Нямам и най-малка представа къде да търся причините.

— Всичко ще ви бъде обяснено точно както на Стейпълс.

— Може би не трябва да го зная.

— Нямате друг избор.

— Мисля, че не ме чухте добре. Операцията ви пропадна. Канадската връзка е била направена, заповедта дадена, а вие сте я оставили да се разхожда неохранявана.

— Страхувате се за живота си? — попита посланикът.

— Непрекъснато — отговори човекът от ЦРУ. — А сега се страхувам за живота и на някой друг.

— На Уеб?

Конклин направи пауза и разгледа лицето на дипломата.

— Ако това, което знам, е вярно, не мога да сторя за Делта нищо, което той да не умее два пъти по-добре. Но ако той не се справи, знам какво ще ме помоли да направя. Да пазя Мари. И ще постигна това най-добре, като се боря срещу вас, не като ви слушам.

— Как смятате да се борите срещу мен?

— По единствения известен начин. Много нечестно. Ще раздуя по всички тъмни кътчета на Вашингтон, че този път сте стигнали твърде далеч, че сте загубили професионалния си усет може би поради възрастта. Имам историята на Мари. Мо Панов...

— Морис Панов? — прекъсна го Хавиланд предпазливо. — Психиатърът на Уеб?

— Накрая ще научите и нещо от мен. Просто за да упражня паметта ви, аз съм единственият, който е говорил с Дейвид, преди да дойде тук. Изобщо картинката за вас ще се смрачи ужасно.

— Ако го направите, ще поставите в опасност всичко.

— Това е ваш проблем, не мой.

— Тогава аз нямам избор — каза посланикът и ледената нотка в гласа му се възвърна. — Ще бъде принуден да направя същото, което вие направихте преди години. Няма да можете да излезете оттук жив.

— Боже мой! — прошепна Макалистър.

— Това ще е най-глупавото нещо, на което сте способен — каза Конклин с поглед, закован в Хавиланд. — Не знаете какво съм оставил подир себе си, не знаете кой стои зад мен. И какво ще последва, ако в определен срок не се обадя на определени хора. Не ме подценявайте.

— Предположихме, че сте способен на такава тактика — каза дипломатът и се отдалечи от човека на ЦРУ, сякаш не го интересуваше повече. — Зад себе си сте оставили и нещо друго, мистър Конклин. Меко казано, известно е, че страдате от хронична болест, наречена алкохолизъм. Тъй като пенсионирането ви предстоеше и бяха взети предвид предишните ви постижения, не последваха никакви наказателни мерки, но и не ви беше възлагана отговорност. Просто ви толерираха и внезапните ви изблици бяха постоянен предмет на обсъждане сред колегите ви. — Посланикът се облегна назад в креслото и погледна тавана. — Не трябва да бъдете наказван, мистър Конклин, на вас трябва да ви се съчувства. Няма да се учудя, ако нанизът от събития завърши с драматичното ви самоубийство...

— Хавиланд! — извика Макалистър ужасен.

— Починете си, господин заместник-секретар — каза дипломатът. — Мистър Конклин и аз знаем откъде идваме. И двамата сме били тук преди.

— Има разлика — възрази Конклин, а очите му продължаваха да пробождат Хавиланд. — Никога не ми е харесвала тази игра.

— Нито пък на мен. — Телефонът иззвъня и ръката на посланика се стрелна към него. — Да? — Той се заслуша. — Не съм се стреснал, майоре, защото научих преди няколко минути... Не, не от полицията, а от един човек, с когото искам да се срещнете тази вечер. Да кажем, след два часа, удобно ли е? Да, сега той е на наша страна. Има хора, които твърдят, че е един от най-добрите между нас, и смело мога да кажа, че служебното му досие го потвърждава... Да, той е... Добре, ще му предам... Какво? Какво казахте?... Е, надявам се, че са се прикрили добре, нали? След два часа, майоре. — Хавиланд затвори телефона и се отпусна изтощен на бюрото.

— Името му е Лин Уенцзу — каза Конклин, като погледна едновременно и двамата. — Работи за британското разузнаване, което означава МИ-6, вероятно Специалният отдел. Обучен е в Китай, а сетне в Англия и се смята за най-добрият офицер от контраразузнаването на територията. Единствено огромният ръст му пречи. Забелязва се твърде лесно.

— Откъде знаете? — Макалистър направи крачка към човека от ЦРУ.

— Едно птиченце ми каза.

— Е, тогава птиченцето сигурно е било триметров щраус — каза дипломатът.

— Няма да говоря повече по въпроса — отвърна Конклин.

— Но и той знае някои неща за вас.

— Би трябвало. Той беше част от малката операция на гарата в Кулон.

— Каза ми да ви поздравя, защото вашият олимпийец ги е надбягал. Измъкнал се е.

— Това трябваше да му стане ясно по-рано.

— Той знае къде да го намери, но не иска да си губи времето.

— Браво за проникателността. Той каза и нещо друго, и понеже чух ласкателна оценка на моето минало, мога ли да знам какво е то?

— И после ще ме изслушате?

— Или ще бъда изнесен навън в кутия? Или в няколко по-малки кутийки? Имам ли избор?

— Да, съвсем правилно. Ще трябва да го направя, нали знаете.

— Знам, че знаете, хер генерал.

— Това звучи обидно.

— И вие звучите така. Какво ви каза майорът?

— Терорист от Макао се е обадил в Южнокитайската информационна агенция и е поел отговорността за убийството. Казаха са само, че това с жената било нещастен случай, мишената бил шофьорът. Като бивш член на група, воюваща с британското разузнаване, той е прострелял техен водач на пристанището в Уанчай преди две седмици. Информацията се потвърди, той беше охраната на Стейпълс.

— Това е лъжа! — извика Конклин. — Тя беше мишената.

— Лин казва, че е загуба на време да се преследва този погрешен източник.

— Тогава той знае?

— Че сме били разкрити?

— А какво друго?

— Той е човек с гордост и брилянтен ум. Никога не е хранил пиетет към провалите и най-малко сега. Седнете, мистър Конклин, трябва да поговорим за доста неща.

— Не мога да повярвам — прошепна развълнуван Макалистър. — Говорите за убийства, метежи, мишени, самоубийства, сякаш обсъждате менюто на някой ресторант! Какви хора сте вие!

— Казах ви, господин заместник-секретар — каза меко Хавиланд. — Хора, дето вършат работа, която другите не могат или не биха искали, или не би трябвало да вършат. Не сме завършили никакви дяволски университети, а просто имаше свободни места и кандидатите за тях бяха малко. Всичко се дължи на случайността. И с течение на времето откриваш, че или имаш, или нямаш достатъчно здрав стомах за тази работа. Прав ли съм, мистър Конклин?

— Това е загуба на време.

— Не, не е — поправи го дипломатът. — Обяснете на мистър Макалистър. Той е много ценен и имаме нужда от него. Трябва да ни разберете.

Конклин погледна Макалистър с непроницаем поглед.

— Той няма нужда от обяснения, той е аналитик. Вижда всичко ясно като нас, ако не и по-ясно. Знае какво става из всички подземни тунели, просто не иска да си го признае и най-лесният начин да се измъкнеш е да се престориш на шокиран. Той е свещеник, влязъл в публичен дом, за да събере материал за неделната проповед, която бърза да напише, когато се прибере у дома и поиграе със себе си.

— Бяхте прав — каза Макалистър и се обърна към вратата. — Това е загуба на време.

— Едуард? — Хавиланд, очевидно ядосан на сакатия агент от ЦРУ, измери с очи заместник-секретаря. — Не можем винаги да избираме хората си и настоящият случай е точно такъв.

— Разбирам — каза студено Макалистър.

— Провери хората от персонала на Лин — продължи посланикът. — Едва ли има повече от десетина-дванайсет, които знаят

нещо за нас. Помогни му. Той ти е приятел.

— Да — каза заместник-секретарят и излезе.

— Това беше ли необходимо? — просъска Хавиланд, когато двамата с Конклин останаха сами.

— Да, беше. Ако можете да ме убедите, че пътят, който сте поели, е единствено възможният — в което се съмнявам, — или ако остана без избор, който да спаси живота на Мари и Дейвид Уеб, тогава ще се наложи да работя с вас. Всичко друго е неприемливо. На едно мнение ли сме дотук?

— Ще работим заедно, така или иначе.

— Искам това копеле Макалистър, тоя новобранец да разбере откъде идвам аз. Той е толкова вътре в нещата, колкото и всеки от нас, но добре е да си понапрегне мозъка, да се поразрови в мръсотията и да посочи всяка възможност. Искам да знам кого трябва да убием, за да успеем в начинанието си и да измъкнем семейство Уеб от тази каша. Искам да разбере, че единственият начин да си спаси душата е да успеем. Ако се провалим, проваля се и той и няма да има възможност повече да проповядва в неделното училище.

— Твърде груб сте с него. Той е аналитик, не изпълнител.

— А как, мислите, хората стават изпълнители? Кой ги прави такива? Рицарите на конгресния надзор?

— Вие наистина сте толкова добър, колкото твърдят. И той е постигнал известни резултати. Затова е тук.

— Говорете — каза Конклин, застанал на стола с изпънат гръб и протеза в неудобно положение. — Искам да чуя вашата история.

— Първо жената. Съпругата на Уеб. В безопасност ли е тя?

— Дали е в безопасност — да, но не се чувства особено добре. Съпругът ѝ го няма и тя не знае жив ли е или мъртъв. А за безопасността, тя е в безопасност с мен, не с вас. Аз ще я придружавам, а вие ще трябва да стоите тук.

— Но ние сме отчаяни! — примоли се дипломатът. — Имаме нужда от нея.

— Но тук също може да се проникне. Не искам да я излагам на никакъв риск.

— Тази къща е като крепост!

— Достатъчен е само един проклет готвач в кухнята, един лунатик по стълбите.

— Конклин, изслушайте ме! До нас стигна сведение от паспортната служба на летището. Уеб е в Пекин. Е, той не би отишъл там за нищо на света, ако не преследваше своята цел, единствената цел. Ако по някакъв начин — само Бог знае как — вашият Делта се появи тук с доставката и не намери жена си, той ще убие единствената връзка, която в момента за нас означава всичко. Без нея сме загубени.

— Значи такъв беше сценарият от самото начало. Джейсън Борн на лов за Джейсън Борн.

— Да. Съвсем просто е и без бързо възникналите усложнения той никога не би се съгласил. Сега щеше да бъде в старата си къща в Мейн, заровен в научните си книги.

— Вие наистина сте едно копеле — каза Конклин с известно уважение в гласа. — И бяхте убеден, че той още може да го направи? Да се справи така блестящо, както преди години като Делта?

— На всеки три месеца се извършват проверки на физическото му състояние. Това е част от правителствената програма. Той още е в отлична форма.

— Започнете отначало. — Човекът от ЦРУ се настани удобно на стола си. — Искам да чуя всяка стъпка, защото ще излезе, че слуховете са верни. Намирам се в присъствието на старшото копеле.

— Едва ли, мистър Конклин — каза Хавиланд. — Разбира се, ще имам нужда от вашия коментар.

— Ще го получите. Давайте.

— Добре. Ще започна с име, което със сигурност ви е известно. Шенг Чу Янг. Коментар?

— Той е доста упорит при преговорите с когото и да било и ми се струва, че под благовидната му външност се крие желязна непреклонност. Но все пак е един от най-здравомислещите хора в Пекин. Такива като него трябва да са хилядократно повече.

— Ако броят им беше толкова голям, шансовете за всеобщо клане в Далечния изток щяха да са хилядократно по-големи.

Лин Уенцзу удари с юмрук по масата и деветте фотографии пред него заедно с няколко резюмета на досиета подскочиха във въздуха. Кое? Кое точно? За всяко беше направена съответната справка в Лондон, биографиите на хората бяха внимателно проучени и не беше възможна никаква грешка. Това не бяха просто добре обучени

Zhongguo ren, събрани с предварителен бюрократичен подбор, а крайните резултати на усилено търсене на най-ярките умове в държавата — а в някои случаи и извън нея, — които трябваше да заемат най-отговорните места. Британците трябваше да отстъпят водачеството в тайното разузнаване и причините бяха колкото ясни, толкова и неприятни за Лондон. Човекът от Запада никога нямаше да разбере напълно тайните на азиатския ум, а същевременно всякакви грешки от рода на подвеждаща или погрешно преценена информация бяха недопустими. Лондон трябваше да разбере — целият Запад трябваше да разбере — как точно стоят нещата... за благо на Хонконг и за благо на целия Далечен изток.

Самият Лин не вярваше, че неговата специална част от разузнавачи е от кардинално значение при решаването на политически въпроси, съвсем не. Но беше напълно сигурен, че ако колонията трябва да разполага с такъв специален отдел, то той трябва да се оглави и да се състои от хора, които се справят с работата си по възможно най-добрия начин, а в това число не влизаха ветераните от британските секретни служби с европейска ориентация, колкото и блестящи да са били. В началото те изглеждаха съвсем еднакво и не се справяха нито със средата, нито с езика. След години работа и блестящо изпълнявани задължения Лин беше призван в Лондон и в продължение на три дни го разпитваха мрачни специалисти по разузнаването в Далечния изток. Все пак на сутринта на четвъртия ден се появиха усмивки заедно с препоръката майорът да поеме командването на Хонконгския специален отдел с право на неограничена власт. И години след това той напълно се придържаше към оказаното доверие от комисията и го оправдаваше. Но сега разбираше, че в най-важната операция в професионалния му и личен живот се беше провалил. Под негово командване бяха трийсет и осем офицери от Специалния отдел и той беше избрал деветима от тях, за да участват в тази изключително налудничава операция. Но той я смяташе за такава само докато не чу необикновеното обяснение на посланика. Деветимата бяха най-изключителните сред трийсет и осмината; всеки от тях при определени обстоятелства можеше сам да поеме командването, ако водачът им бъде изваден от строя. До момента той се подписваше за изпълнението на служебните им задължения. И се бе провалил. Един от деветимата беше предател.

Нямаше смисъл да преглежда досиетата отново. Каквито и основания за подозрения да намереше там, всяко от тях щеше да отнеме много време, докато се изясни, още повече, че самият човек беше заблудил и него, и Лондон. Нямаше време за сложни анализи, за мъчително бавно проучване на девет отделни живота. Имаше една-единствена възможност. Фронтално нападение срещу всеки поотделно и думата фронт беше част от плана му. След като бе могъл да изиграе ролята на тайпан, щеше да се справи и с ролята на предателя. Разбираше, че в плана му се крият много рискове, рискове, които нито Лондон, нито американецът Хавиланд биха толерирали, но те трябваше да бъдат поети. Ако планът му не успееше, Шенг Чу Янг щеше да бъде алармиран за тайнствената война, водена срещу него, и контрадействията му биха били равни на катаклизъм, но като цяло Лин Уенцзу не смяташе да се проваля. Ако знамението за неуспех се изпишеше от северните ветрове, нищо друго нямаше да има значение — най-малко неговият собствен живот.

Майорът се пресегна към телефона. Натисна бутона на командното табло, с който повика радиооператора от компютърния комуникационен център на МИ-6, Специален отдел.

— Да, сър? — прозвуча гласът от бялата строго охранявана стая.

— Кой от „Драгънфлай“ е все още на работното си място? — попита Лин, като назова елитната единица от девет души.

— Двама, сър. В коли с номера три и седем, но с останалите мога да се свържа след минути. Петима се прибраха в центъра, а на останалите имам телефоните. Една от колите е до киното при пагодата и ще остане там до единайсет и половина, но и с този човек можем да се свържем. Другият е в яхтклуба в Абърдийн с жена си и нейното семейство. Тя е англичанка, нали знаете?

Лин се засмя тихо.

— Какво, и да приспадне сметката на семейството от нашия и без това мизерен бюджет.

— Дали наистина е възможно, сър? Ако да, не може ли аз да заема мястото му в „Драгънфлай“?

— Не ставай нахален.

— Извинете, сър...

— Шегувам се, млади човече. Следващата седмица ще те заведа на великолепен обяд. Справяш се отлично с работата си и много

разчитам на теб.

— Благодаря ви, сър!

— Благодарностите са мои.

— Да се свържа ли с „Драгънфлай“ под тревога?

— Можеш да се свържеш с всеки от тях, но за тревога и дума да не става. Всички са претрупани с работа и не са имали почивен ден от седмици. Кажете им, че, естествено, искам всяка промяна в местопребиваването им да се докладва и че за следващите двайсет и четири часа имаме достатъчно хора и ако не възникне допълнителен проблем, могат да се прибират вкъщи, което не значи да се мотаят по баровете. Кажете им, че ги съветвам да си отпочинат добре.

— Да, сър. Ще се зарадват, сър.

— Аз ще обикалям наоколо в друга кола. Сигурно отново ще се обадя. Стой буден.

— Разбира се, майоре.

— И така, очаква те обяд, млади човече.

— Ако позволите, сър — каза ентузиазираният радиотелефонист, — и казвайки това, знам, че говоря от името на всички ни: не бихме искали да работим за друго освен за вас.

— Печелиш два обяда.

В паркирания автомобил пред жилищна сграда на улица „Юн Пинг“ Лин свали микрофона от стойката му върху командното табло.

— Тук „Драгънфлай-нула“. Обадете се.

— Да, сър?

— Свържете ме към директната телефонна линия с промяна на честотата на вълната. Ще разбера, че съм включен, като чуя ехото по линията, нали?

— Естествено, сър.

Слабото ехо се появи заедно със сигнала. Майорът набра номера и след малко му отговори женски глас:

— Да?

— Господин Жу! Куаи! — каза Лин, подтиквайки жената да побърза.

— Разбира се — отговори тя на кантонски.

— Жу на телефона — отговори мъжки глас.

— Xin su! Xiao Xi! — Лин заговори с гърлен шепот — това беше глас на отчаян човек, който се моли да бъде чул. — Шенг! Обадете се веднага! Сапфир е изчезнал!

— Какво? С кого говоря?

Майорът натисна вилката и бутона от дясната страна на микрофона.

Радиотелеграфистът се появи на секундата.

— „Драгънфлай“, кажете?

— Отсега нататък се свързвай с личната ми линия само с промяна на вълната и препращай всичките обаждания по този начин. Това ще бъде процедурата до второ нареждане. Разбрано?

— Да, сър.

Телефонът в колата иззвъня и майорът подхвана с небрежен глас:

— Да?

— Майоре, обажда се Жу. Току-що имах едно много странно позвъняване. Обади ми се човек с глас на тежко ранен и ми каза да се свържа с някого на име Шенг. Трябваше да предам, че Сапфир е изчезнал.

— Сапфир — каза майорът с изострено изведнъж внимание. — Не казвай нищо на никого, Жу! Проклети компютри! Не знаей как става така, но този разговор беше за мен. Това няма нищо общо с „Драгънфлай“, не казвай нищо на никого!

— Разбрано, сър.

Лин запали колата и спря на няколко преки по на запад, близо до улица „Ганлунг“. Той повтори упражнението и отново получи обаждане от домашния телефон.

— Майоре?

— Да?

— Току-що ми се обади един, който приличаше на умиращ! Искаше от мен да...

Обяснението беше същото. Била е направена опасна грешка и чулото трябваше да се пази в пълна тайна.

Лин се обади на още три телефона, като всеки път паркираше колата пред сграда или къща, в която живееше негов подчинен. Всеки тест бе отрицателен, всеки от хората му се свързваше с него секунди след обаждането и никой не изтича навън, за да се обади от уличен автомат. Едно нещо майорът знаеше със сигурност. Който и да беше

внедреният, той нямаше да използва домашния си телефон, за да се свърже. В телефонните сметки се отбелязваха всички набрани номера и след това се проучваха. Това беше рутинна процедура, срещу която агентите нямаха нищо против. Освен това екстрените разходи за телефонни обаждания на всеки бяха поемани от Специалния отдел, все едно че са на работа.

Двамата агенти от коли три и седем, след като бяха освободени от работа за вечерта, бяха следващите. Тестовите им бяха отрицателни. Седем проверени и седем отрицателни. Тези, които оставаха, бяха човекът при пагодата и другият — в яхтклуба в Абърдийн.

Телефонът на майора отново звънна — звукът ли беше различен, или това беше илюзия, плод на неговите тревоги?

— Да?

— Току-що получих съобщение за вас, сър — каза радиотелефонистът. — „Орел“ до „Драгънфлай-нула“. Спешно. Свържете се.

— Благодаря. — Лин погледна в центъра на командното табло към часовника. Беше закъснял с трийсет и пет минути за срещата с Хавиланд и легендарния сакат агент от миналото Александър Конклин. — Млади човече — каза майорът като отново поднесе микрофона към устата си.

— Да, сър?

— Нямам време за нетърпеливия и не толкова важен „Орел“, но не искам да го обиждам. Ще се обади пак и ако аз не отговоря, искам да обясниш, че не си успял да се свържеш с мен. Разбира се, после ми предай съобщението.

— С удоволствие.

— Моля?

— Когато „Орел“ се обади, звучеше доста ядосано. Викаше, че когато има определена среща, тя трябва да се спазва и че...

— Добре, добре, разбирам, млади човече. Както казваха нашите деди — гръм да удари клюна на орела. Прави това, което ти казвам, и междувременно след петнайсет минути се свържи с нашия човек при киното, а щом се обади, директно го прехвърли на моята честота. Като му дадеш номера ми, разбира се.

— Разбира се, сър.

Лин продължи с колата на изток от булевард „Хенеси“ през Саутхорн парк, после обърна на юг към „Джонстън“, след което отново на изток и по улица „Бъроуз“ стигна до киното. Влезе в паркинга и намери място благодарение на полицейската си карта. Имаше съвсем малко хора за прожекцията на „Страст в Ориента“, която започваше в полунощ. Доста странен избор от страна на неговия агент. Независимо от това, за да не привлича вниманието към себе си и понеже имаше още шест минути, той застана зад тримата чакащи на гишето. След деветдесет секунди беше платил и взел своя билет. Влезе вътре, подаде билета си за проверка и настрои очите си за тъмнината и порнографския филм на далечния екран. Това беше наистина странен избор за човека, който щеше да бъде подложен на теста, ала майорът си беше обещал никога да не прави прибързани преценки.

Но в този случай беше наистина трудно да се въздържа. Не че харесваше особено човека, който седеше някъде в тъмния салон и гледаше заедно с крайно концентрираната публика безбройните сексуални упражнения на иначе дървените актьори. Всъщност не го харесваше, просто отчиташе, че той е сред най-добрите от неговия отбор. Агентът беше арогантен и с неприятен нрав, но храбър по душа; беше избягал от Пекин, тъй като с всеки изминал час имаше опасност косъмът, на който висеше животът му в комунистическата столица, да се скъса. Там е бил служител с висок пост в Силите за сигурност и е имал достъп до ценна информация. Като сърцераздирателен жест на саможертва оставил жена си и малката си дъщеря, запазвайки живота им чрез един овъглен труп, надупчен от куршуми, който по-късно щеше да бъде идентифициран като самия него — герой на Китай, застрелян и изгорен от банда изверги, може би част от наскоро преминалата вълна от престъпления по целия континент. Като всички бегълци с високи постове, той беше подложен на най-строги тестове и определен да залавя потенциални внедрени шпиони. И така историята на този мъж явно не подходеше за двоен агент независимо от филмовите му предпочитания.

Другият беше човекът в Абърдийн, а той си оставаше голяма загадка за Лин. Беше по-възрастен от всички, обличаше се безупречно, бивш счетоводител, който показваше такава лоялност, че веднъж Лин дори го направи свой довереник, но бързо се овладя, преди да му разкрие информация, която не трябваше да достига до никого.

Възрастта на човека беше близка до неговата и може би затова му беше симпатичен. Женен за англичанка и член на богат яхтклуб посредством брака. На Лин изглеждаше невероятно най-близкият му колега, наложил такъв порядък в живота си, да е бил подкупен от Шенг Чу Янг...

Не, невъзможно! Може би трябваше отново да анализира останалите. Не! Сега! Концентрирай се! Майорът погледна встрани и видя стълба. Стана, приближи се до нея и изкачи стъпалата за балкона; прожекционната кабина беше точно срещу него. Почука на страничната врата и влезе вътре, като тежестта на тялото му счупи евтината тънка верига на вратата.

— Ting zhi! — изкрещя операторът, на чиито колене седеше жена и той бъркаше под полата ѝ. Тя скочи встрани и засрамена извърна лице към стената.

— Кралска полиция — каза майорът и показа документа си. — На никого няма да направя нищо лошо, повярвайте.

— Е, тук не е храм за молитви — каза мъжът.

— По това може да се спори, но наистина не е.

— Имаме разрешително, за което редовно се заплаща.

— Няма да ви противореча — прекъсна го Лин. — Полицията просто ви моли за една услуга и едва ли ще е против вашите интереси да я изпълните.

— Каква е тя? — попита нервно операторът и проследи с поглед изнизващата се през вратата жена.

— Спрете филма, да кажем, за трийсет секунди и включете осветлението. Обявете на публиката, че има повреда, която бързо ще бъде отстранена.

Операторът се дръпна.

— Почти свършва! Ще се развикат!

— Направете го!

Машината спря, осветлението бе включено и обявлението беше направено чрез високоговорител. Операторът беше прав. Недоволни подвиквания изпълниха салона, придружени от ръкомахания и средни пръсти. Очите на Лин обхождаха публиката: напред и назад, ред след ред.

Ето го неговия човек... Бяха двама — агентът се бе навел напред и говореше с човек, когото Лин не беше виждал преди. Майорът

погледна часовника си.

— Има ли долу някакъв телефон?

— Когато работи, има. Стига да не е счупен.

— А сега работи ли?

— Не знам.

— Къде точно?

— Под стълбището.

— Благодаря. Поднови прожекцията след шейсет секунди.

— Казахте трийсет!

— Промених решението си. А ти се радваш на привилегиите от една добра работа, защото имаш разрешително, нали?

— Тия долу са истински животни!

— Сложи на вратата стол. Бравата е счупена.

Във фоайето под стълбището майорът мина покрай телефонния автомат, като спря за момент само да изтръгне спираловидната жица от кутията, и продължи навън към своя автомобил. Изведнъж спря, забелязал телефонна кабина от другата страна на пътя. Отиде до нея, прочете номера, запамети го и се върна до колата. Седна, запали двигателя, потегли по улицата, за да паркира отново на стотина метра, и изгаси фаровете. Прикова поглед към изхода на киното.

След минута и петнайсет секунди беглецът от Пекин се появи и се огледа в двете посоки, очевидно ядосан. После се взря право напред и видя това, което търсеше, това, което Лин очакваше от него, след като телефонът в киното не работеше. Разбира се, телефонната кабина от другата страна на пътя. Майорът набра номера, когато неговият подчинен влезе в кабината. Телефонът иззвъня, преди човекът да пъхне монетите си.

— Xing su! Xiao xi! — Лин се закашля, докато шепнеше. — Знаех, че ще намерите телефона! Шенг! Свържете се незабавно! Сапфир е изчезнал! — Майорът свали микрофона, готов да отговори на обаждането от телефонната кабина.

Обаждането не дойде. Лин се обърна и отправи поглед към пластмасовата кабинка. Агентът беше избрал друг номер, но не говореше. Човекът в Абърдийн беше чист.

Майорът слезе от колата, прекоси пътя и стигна до сенките на отсрещните дървета, без да изпуска от очи кабинката. Стоеше в относителната тъмнина, като се движеше бавно и проклинаше гените,

които му бяха дали този ръст. Без да излиза от сянката, той се приближи към кабината. Беглецът бе на два метра от Лин с гръб към него и говореше развълнувано:

— Кой е Сапфир? Защо точно този телефон? За какво му трябвавам?... Не, казах ти, че използва името на водача!... Да, неговото име... Без никакъв код или символ! Абсолютна лудост!

Лин Уенцзу чу всичко, което искаше да чуе. Извади автоматичния си пистолет и бързо излезе от тъмнината.

— Прекъснаха филма и запалиха осветлението. Куриерът и аз бяхме...

— Затвори телефона! — заповяда майорът.

Предателят се обърна.

— Ти! — извика той.

Лин изблъска навътре двойния агент и тресна слушалката.

— Достатъчно! — изрева той.

Изведнъж усети ледено острие, което се заби в корема му. Беглецът дръпна ножа и го вдигна за втори удар. Лин натисна спусъка. Звукът от изстрела проехтя по тихата улица и двойният агент падна на земята с разкъсано от куршума гърло, откъдето бликна кръв и намокри студения бетон.

— Nii made! — извика някой отляво на майора, изричайки проклятие. Това беше човекът, с когото агентът бе разговарял в киното. Той вдигна пистолета си и стреля, докато огромното тяло на майора го нападна и се стовари отгоре му като стена. Зейна рана близо до дясното рамо на Лин, но убиецът беше загубил равновесие. Лин стреля отново; човекът се строполи на земята. Беше мъртъв.

От другата страна на улицата порнофилмът беше свършил и ядосаната тълпа започна да излиза. С последните остатъци от огромната си сила тежко раненият Лин повдигна телата на двамата мъртви конспиратори и с мъка ги завлече до колата си. Няколко души от публиката го изгледаха, сякаш не проумяха напълно видяното. Малко преди да стигне до колата си, той отново се обърна. Те продължиха да го зяпат с безразлични погледи.

Алекс Конклин се изправи от стола и шумно завлачи протезата си, докато стигна до тъмния прозорец.

— Какво, по дяволите, искате да кажа? — попита той посланика.

— Че при създалите се обстоятелства съм постъпил по единствения възможен начин, единствения, който би предизвикал Джейсън Борн да се задейства веднага. — Хавиланд вдигна ръка. — Преди вашия отговор трябва да ви кажа, че Кетрин Стейпълс не се съгласи с мен. Тя смяташе, че е трябвало директно да апелирам към Дейвид Уеб. Той е ученик на Далечния изток, експерт, който би разбрал цената на всички залози на трагедията, която може да произтече.

— Тя е била луда — каза Алекс. — Той щеше да ви каже да се разкарате.

— Благодаря за това — кимна с глава дипломатът.

— Но почакайте — прекъсна го Конклин. — Той щеше да ви откаже не защото смята, че грешите, а защото сам се съмнява в собствените си сили. А когато сте отвлекли Мари, това просто механично го е върнало назад и го е накарало да бъде човекът, който той искаше да забрави.

— Е?

— Ти наистина си гадно копеле, мръсник такъв.

Внезапно се разнесе звук от сирени и лъчи от фарове започнаха да кръстосват стъклата на прозореца. Оглушителни изстрели, придружени от резки спирачки и удар в метал, изпълниха вечерния мрак. Посланикът и човекът от ЦРУ приклегнаха на пода; след секунди всичко свърши. И двамата се изправиха и в този момент вратата с трясък се отвори. В очертанията ѝ се появи Лин Уенцзу с окървавени гърди и стомах и се олюля, носейки две мъртви тела под всяка мишница.

— Ето го вашия предател, сър — каза майорът, изпусвайки двете тела. — И мой колега. С тези двамата, предполагам, че „Драгънфлай“ е в безопасност от Шенг... — Уенцзу подбели очи, падна на пода и изстена.

— Извикайте линейка! — закрещя Хавиланд на скупчените около вратата хора.

— Вземете превързочни материали, нещо за дезинфекция, каквото намерите! — викаше Конклин и се затича доколкото можеше към падналия китаец. — Спрете проклетата кръв!

29.

Борн седеше в тъмнината на задната седалка. От лунната светлина и силуетите на дърветата странни отблясъци и сенки играеха в купето на автомобила. В определени моменти неочаквано той се навеждаше напред и притискаше цевта във врата на своя затворник.

— Само гледай да свърнеш от пътя, и получаваш куршум в главата. Нали ти е ясно?

И винаги, неизменно следваше един и същи отговор, произнесен с характерен британски акцент.

— Не съм глупак. Ти си зад мен и имаш оръжие, а аз не мога да те видя.

Джейсън беше изскубнал огледалото за обратно виждане без никакво усилие.

— Тогава аз съм твоите очи, аз ще съм и край на твоя живот.

— Разбрано. — Бившият офицер от Кралския десантен батальон повтаряше, без да променя израза на лицето си.

Пътната карта беше в скута на Джейсън, фенерчето в лявата ръка, а пистолетът в дясната; Борн бе проучил пътищата, водещи на юг. Постепенно Джейсън все по-ясно осъзнаваше, че времето е негов враг. Въпреки че дясната ръка на убиеца беше изцяло обездвижена, Борн знаеше, че не може да мери сили с по-младия. Бурните последни дни бяха оказали своето въздействие във физически и психически план, а също — независимо дали Джейсън Борн искаше да си го признае, или не — и в емоционален. Дори Борн да не го признаваше, то всяка клетка от тялото на Уеб крещеше: „Остави ме на мира! Ти не си ми полезен с нищо!“

От време на време Джейсън усещаше нажежаването на клепачите си. Той рязко ги отваряше и щипеше до кръв чувствителната плът от вътрешната страна на бедрото си. Спомни си отново максимата, която беше откраднал от Еко: „Сънят е оръжие, не го забравяй никога!“ Забрави го, Еко... храбри Еко... няма време за почивка, нито място.

Както приемаше своята самооценка, трябваше да оцени и състоянието на своя пленник. Убиецът беше непрекъснато нащрек, това се забелязваше по реакциите му зад волана, тъй като Джейсън му беше наредил да кара със сравнително висока скорост по тъмните непознати пътища. Очите му, когато ги зърнеше, все шареха, а той ги виждаше често, когато казваше на убиеца ту да намали, ту да завие по някакъв път вляво или вдясно. Тогава имитаторът леко извърщаше глава и така отблизо лицето му шокираше Джейсън. Въпросите на десантника бяха повърхностни, отнасящи се само до заповедите, отправени към него, но всъщност той правеше непрекъсната оценка на физическото и умственото състояние на човека от задната седалка. Беше трениран убиец, смъртоносна машина, която знаеше, че оцеляването е в пряка зависимост от спечеленото надмощие над врага. Той гледаше и слушаше притаен в очакване на момента, когато клепачите на неговия неприятел можеха да се затворят за кратък момент или когато оръжието изведнъж паднеше на земята, или пък когато главата на врага можеше за миг да се отпусне назад. Това бяха знаците, които той очакваше, моментите, в които със светкавична бързина би могъл да обърне положението в своя полза. При тези обстоятелства защитата на Борн зависеше напълно от умственото му състояние, от това непрекъснато да прави най-малко очакваното, така че психологическото равновесие да бъде на негова страна. Но колко дълго можеше да продължи това — щеше ли самият той да издържи?

Времето беше главният му враг, убиецът пред него беше второстепенен проблем. Трябваше да продължава да мисли, да накара въображението си да работи. Равновесието! Трябваше да го задържи на своя страна. „Мисли! Действай! Прави най-малко очакваното!“

Той свали заглушителя от цевта на пистолета си, насочи го към десния страничен прозорец и натисна спусъка. Експлозията беше оглушителна и звукът от пръснато стъкло се сля с нея.

— За какво, по дяволите, беше това? — извика имитаторът, здраво стиснал волана.

— Искам да те науча на някои неща за равновесието — отговори Джейсън. — Трябва да ти стане ясно, че аз съм неуравновесен човек. Със следващия изстрел мозъкът ти би могъл да се разстеле върху предното стъкло.

— Ти си шибан психопат, ето какво си!

— Радвам се, че разбираш.

Картата. Едно от преимуществата на този вид пътни карти бяха обозначените със звездички гаражи край главните пътища, които работят двама и четири часа в денонощието. Човек трябваше само да помисли за всеобщото объркване, което би настъпило от непрекъснато развалящия се военен и правителствен транспорт, за да разбере необходимостта им. И, разбира се, те бяха добре дошли за Борн.

— На около четири мили по този път има бензиностанция — каза той на убиеца. — Спри колата и напълни резервоара, без да обелиш дума с някого. Ако се опиташ, естествено, ще бъде ужасно глупаво, защото не говориш езика. Трябва да запомниш няколко думи, от които се нуждаеш.

— А ти говориш ли езика?

— Да, затова аз съм оригиналът, а ти обикновен фалшификат.

— Е, така да бъде, мистър Оригинал!

Джейсън отново стреля, като отнесе остатъка от прозореца.

— Фалшификат! — изкрещя той, извисявайки глас над вятъра.
— Запомни това.

Времето беше враг.

Той изброи наум нещата, които притежаваше, а те не бяха много. Парите бяха главният му коз; имаше повече, отколкото стотина китайци можеха да спечелят за неколкостотин живота, но те сами по себе си не означаваха нищо. Единствено времето имаше значение. Ако по някакъв начин можеше да се измъкне от огромната китайска земя, това трябваше да стане по въздуха. Отново се вгледа в картата. Пътят до Шанхай щеше да продължи петнайсет часа, ако колата издържеше, ако той издържеше и ако успееш да се промъкнат през проверките по пътищата, тъй като той добре знаеше, че е сигнализирано на всички постове за двама западни терористи, които ще се опитат да преминат. Щяха да ги заловят, щяха да заловят и двамата, а дори и да стигнеха до Шанхай, колко ли усложнения щяха да се появят след това!

Имаше вариант — винаги има още варианти. Беше наистина лудост дори да се мисли за това, но друг начин нямаше.

„Времето е твой враг. Направи го! Нямаш избор!“

Той загради с кръгче малко обозначение в покрайнините на град Джинан. Едно летище.

Утрото настъпи. Всичко беше пропито с влага. Земята, високата трева и металната ограда блестяха от утринната роса. Единствената писта представляваше черна ивица, врязваща се в полето с ниско окосена трева, която беше наполовина зелена от днешната роса, наполовина обгорена от вчерашното неистово слънце. Черният седан беше паркиран встрани от пътя за летището и отново покрит с клони. Имитаторът беше обездвижен още веднъж, този път откъм палците. Като опря пистолета в дясното му слепоочие, Джейсън заповяда на убиеца да навие двете макари, свързани с тел около всеки палец, като самото стягане се осъществяваше от приплъзващите се възли, и след това преряза телта с резачката, прибра макарите, а свободните краища върза стегнато около китките му. Както десантчикът разбра, с всяко леко движение — извиване или разделяне на ръцете встрани — телта се впиваше дълбоко в плътта му.

— Ако бях на твое място — каза му Борн, — щях да внимавам. Представяш ли си какво е усещането да си без палци? Или с прерязани китки?

— Мръсен техничар!

— По-добре ми повярвай.

Оттатък пистата запалиха осветлението в едноетажната постройка с дълга редица прозорци откъм тяхната страна. Джейсън взе вързопа с дрехи, който носеше, развърза двата стягащи колана, нахвърля дрехите по тревата и после ги подреди. Имаше голяма куртка в стил Мао, огромни смачкани панталони и платнена шапка с козирка, която беше част от това облекло. Той облече куртката и я закопча над тъмния си пуловер, сложи шапката и се изправи, като навлече панталоните направо върху своите. Стегна ги с колан на кръста. Поизгледа куртката и се обърна към убиеца, който го наблюдаваше любопитно и с почуда.

— Иди до оградата — каза Джейсън, наведе се и бръкна в сака си. — Застани на колене и се наведи напред — продължи и извади найлоново въже с дължина около два метра. — Да те видя как забиваш лицето си в мрежата. Очите напред! Бързо!

Убиецът направи исканото; вързаните му ръце се намираха между тялото и оградата, а главата му бе притисната в телената мрежа. Борн бързо се приближи и със сръчни движения провери въжето през квадратчетата от дебела тел, после го издърпа и го върза с два възела

на тила на убиеца. Всичко това с такава сръчност и толкова неочаквано, че бившият офицер не успя дори да гъкне, преди да разбере какво става.

— Кой, по дяволите, си ти, Господи!

— Както онзи маниак отбеляза за Д'Анжу, преди да му отсече главата, оттук не можеш да избягаш, майоре.

— Ще ме оставиш тук? — попита убиецът зашеметен.

— Не ставай глупав. Ние сме като две части на катамарана. Където съм аз, там си и ти. Всъщност ти тръгваш пръв.

— Накъде?

— През оградата — каза Джейсън и извади резачката за тел от сака, след което започна да изрязва отвор около торса на убиеца и въздъхна, когато разбра, че телта беше много по-мека от онази на оградата на резервата. След като очертанятия бяха готови, Борн пристъпи напред и постави крак между плешките на имитатора. Прехвърли върху крака си цялата тежест на тялото и с всичка сила блъсна напред. Убиецът и парчетата от оградата паднаха на тревата от другата страна.

— Исусе! — изкрещя от болка десантчикът. — Много ти е смешно, нали?

— Сериозен съм като гробарска лопата — отвърна Джейсън. — Всяко движение, което правя, е много добре премислено и напълно сериозно. Изправи се и не повишавай глас.

— Но аз съм вързан за идиотската ограда!

— Парчето е свободно. Изправи се и се обърни.

С несигурни движения убиецът се изправи и се олюля на краката си. Борн разгледа творението си. Гледката на това парче телена мрежа, прикрепено към горната част на тялото и минаващо пред лицето, сякаш се крепеше на издадения напред нос, наистина беше смешна. Но причината, поради която бяха тук, никак не беше смешна. Само когато убиецът беше обезопасен по такъв начин и стоеше пред очите му, рисковете бяха елиминирани. Джейсън не можеше да контролира онова, което бе извън погледа му, а това, което не виждаше, би могло да му струва живота.... И което е по-важно, живота на съпругата на Дейвид Уеб.

Борн се пресегна и срязва възела отзад, при което оградата падна на земята и преди убиецът да може да се осъзнае, Джейсън намота

въжето около главата му и го вдигна нагоре, така че да минава през устата му. Той стегна въжето още, докато челюстта на десантника се отвори и устата му се превърна в тъмна дупка с венец от бели зъби. От гърлото на убиеца долетяха нечленоразделни звуци.

— Как се чувствате, майоре? — попита Борн, докато връзваше отзад останалата дължина от петдесет сантиметра. — Видях Д'Анжу и останалите. Те не можеха да говорят, можеха само да се давят в собственото си повръщано. Ти също ги видя и тогава се хилеше. Е, как е сега? О, да, забравих, че не можеш да говориш. — Той блъсна убиеца напред и хвана раменете му, като го накара да върви наляво. — Ще минем към края на пистата — каза той. — Мърдай!

Докато вървяха през тревата, Борн разгледа относително примитивното летище. Оттатък едноетажната постройка имаше малка кръгла сграда, остъклена отпред, но без никаква светлина вътре освен един прожектор в централната част на покрива. Тази сграда беше чакалнята на Джинан, а слабо осветеният четвъртит силует на покрива — командната кула. На около шейсетина метра вляво се виждаше огромен ремонтен хангар с висок покрив и подвижни стълби близо до широко отворените врати. Той беше очевидно пуст; работниците още не бяха дошли. Надолу към южния край на пистата се открояваха едва пет самолета, металът им блестеше на утринното слънце. Летището Джинан беше само помощно, но несъмнено и то като повечето летища в Китай биваше усъвършенствано в стремежа за повече чужди инвестиции. Разбира се, много работа трябваше да се свърши, преди то да може да функционира като международно.

— Ще влезем в хангара — прошепна Борн и побутна убиеца в гърба. — И запомни, ако вдигаш шум, хората наоколо ще те убият преди мен. А аз ще имам възможност да избягам, защото ти ще ми я дадеш. Не се съмнявай в това. Залегни!

На около трийсет крачки от тях се появи пазачът, току-що излязъл от тъмния хангар. На рамото му висеше пушка. Той протегна ръце и се прозя. Борн разбра, че това е моментът да действа, друг удобен случай едва ли щеше да има. Убиецът лежеше на земята с отворена уста, вързаните с тел ръце бяха под него. Като хвана свободния край на въжето и изправи главата му, Джейсън направи две бързи примки около врата му.

— Помръднеш ли, задушаваш се — прошепна Борн и се изправи.

Бързо изтича до стената на хангара, стигна до ъгъла и надзърна в посоката, накъдето беше тръгнал пазачът. Мъжът стоеше неподвижно. Тогава Джейсън разбра. Той уринираше. Борн заби крак в тревата и стартира напред, като удари човека в основата на гръбнака. Онзи се строполи в безсъзнание. Джейсън го извлече назад до ъгъла и после до мястото в тревата, където неподвижно лежеше убиецът.

— Има на какво още да се учиш, майоре — каза Борн, като махна примката от врата му. Фактът, че тази примка не би могла да причини нищо повече от леко пристягане, и това, че десантчикът не го разбра, беше показателен. Неговият пленник не можеше да мисли пространствено. Не стресът задвижваше въображението му, а само произнесената смъртна заплаха. Трябваше да вземе предвид това.

— Стани — нареди му Борн. Убиецът стана и пое въздух с широко отворената си уста; очите му бяха пълни с омраза.

— Помисли за Еко — каза Борн със същото чувство. — Извини ме, имах предвид Д'Анжу, човека, който ти върна живота — този живот впоследствие много ти хареса, нали? Чуй ме сега и ме чуй добре. Искаш ли да ти сваля въжето?

— Тъх! — изстена убиецът и закима с глава.

— И да ти освободя палците?

— Тъх, тъх!

— Но както се казваше в добрите стари времена — продължи Джейсън и измъкна пистолета от колана си, — имам някои условия. Нали схващаш: или ще се измъкнем оттук живи, или ще изчезнем, като тленните ни останки ще бъдат предадени на китайския огън. Останки сами по себе си без минало и бъдеще и, разбира се, без спомени... Виждам, че те отегчавам. Е, съжалявам, няма да те развържа тогава.

— Тъхъ!

— Добре, щом настояваш. Разбира се, няма да ти давам оръжие и ако те видя, че искаш да се сдобиеш с някакво, ще те застрелям. Но ако се държиш прилично, има малка възможност да се измъкнем оттук. И още нещо — каза Джейсън и развърза въжето отзад, докато то падна около раменете му. — Това е найлон или полиуретан, или все едно как го наричат. Когато се нагрее, се подува като гъба и няма начин да се развърже. Ще бъде вързано здраво около глезените ти и ти едва ще можеш да пристъпваш и всичко това само защото съм техничар. Ясен ли съм?

Убиецът кимна и Борн рязко го удари в сгъвката на крака, като го прати на земята. От палците му течеше кръв. Джейсън мина от предната му страна и пъкна цевта на пистолета в устата му, докато развързваше втория възел на тила.

— Боже всемогъщи! — извика убиецът, когато възето бе освободено.

— Радвам се, че си така религиозен — каза Джейсън, остави оръжието на земята и бързо омота възето около глезените му, като пред всеки глезен направи по един подобен възел, след което със запалката си подпали краищата. — Това е необходимо. — Той вдигна пистолета си и го опря в челото му, докато размота телта от китките му. — Готов си. И внимавай с палците, наранени са.

— Дясната ми ръка е омекнала като бисквитена торта! — каза англичанинът и с мъка започна да развързва възлите около палците си. Накрая ги освободи и засмука кръвта от раните си.

— Нуждаете ли се от нещо друго, мистър Борн?

— Превръзки. Пръстите ми кървят.

— Колко си образован. — Борн взе сака си и го пусна пред десантчика, като с пистолета държеше на мушка челото му. — Бръкни вътре. Рулото лейкопласт е най-отгоре.

— Намерих го — каза убиецът, като бързо размота от лентата и нави на всеки палец. — Това нещо е жестоко за когото и да било.

— Помисли за Д'Анжу! — каза Борн рязко.

— Той искаше да умре, за Бога! Какво трябваше да направя аз?

— Нищо. Защото ти си нищо.

— Той ме превърна в теб...

— А, за това нямаш достатъчно талант — каза Джейсън Борн. — Просто ти липсва. Нямаш пространствено мислене.

— Това пък какво значи?

— Поумувай. — Делта се изправи. — Сега стани!

— Кажи ми — каза убиецът и стана, загледан в цевта срещу себе си. — Защо аз? Защо скъса с твоя бизнес, с твоите задачи?

— Защото никога не съм бил в този бизнес.

Внезапно светлина заля цялото поле, жълтите маркери отстрани на пистата светнаха. От централната сграда изскочи група хора и една част влезе в тъмния отвор на хангара, а друга тръгна към редицата ниски постройките от дясната му страна, откъдето след малко се разнесе

рев на двигатели. Светлините в терминала бяха запалени, изведнъж всичко наоколо се раздвижи.

— Вземи куртката и шапката — посочи Борн към лежащия в безсъзнание до тях. — Облечи ги!

— Няма да ми станат!

— По-късно Савил Роу ще ги преправи специално за теб. Поживо!

Имитаторът го направи, но дясната ръка му създаваше такъв проблем, че Джейсън трябваше да му държи ръкава. Борн опря оръжието си в гърба му и двамата изтичаха към стените на хангара и тръгнаха покрай тях, докато стигнаха до края.

— Съгласен ли си по този въпрос? — прошепна Борн и погледна лицето, което толкова му напомняше неговото преди години. — Или ще се измъкнем, или ще умрем.

— Разбрано — каза десантчикът. — Онова копеле с меча е напълно побъркано. Искам да се махна оттук!

— Преди беше на съвсем друго мнение.

— Ако бях издал мислите си, оня маниак щеше да се обърне срещу мен!

— Кой е той?

— Никога не съм знаел името му. Имах само няколко свръзки, които трябваше да ме заведат при него. Първата беше човек на име Су Янг от гарнизона в Гуандонг...

— Чувал съм това име. Наричат го още Свинята.

— Може би името е точно, не знам.

— И после?

— За мен трябваше да се остави номер на пета маса в казиното...

— „Кам Пек“ в Макао — прекъсна го Джейсън. — И после?

— Трябваше да се обадя на този телефон и да говоря на френски.

Този Су Янг е един от малкото тук, които говорят езика. Той определя времето на срещата, а мястото е винаги едно и също. След това пресичам границата и отивам до едно високо плато в планината, където при мен идва куриер и ми дава името на мишената. И половината от цената на убийството... Гледай! Приближава се към края на пистата!

— В главата ти е опрян пистолет.

— Разбрано.

— Обучението ти включваше ли каране на самолет?

— Не. Само да скачам с парашут.

— Е, това няма да ни помогне в случая.

След като се спусна от яркото небе, кацащият самолет се приближи към края на пистата. Колесниците леко докоснаха бетона и блестящото тяло на самолета профуча покрай тях с оглушителния звук от включения реверс. На края на пистата туловището спря и пое към чакалнята.

— Kai guan ki you! — извика един човек и посочи към трите цистерни с гориво, паркирани отстрани на пистата, като обясняваше точно коя трябва да тръгне към самолета.

— Ще зареждат — каза Джейсън. — Ще излитат пак след това. Да се качим и ние.

Убиецът се обърна, очите му умоляваха.

— За Бога, дай ми нож или каквото и да е!

— Нищо няма да ти дам.

— Но аз мога да помогна!

— Това шоу го организирам аз, майоре, не ти. Ако ти дам нож, ще видя корема си разпран.

— Da long sia! — извика същият глас пред хангара. — Fang song! — продължи, като инструктиреше хората да останат по местата си, самолетът щял да се отдалечи от чакалнята и първата от трите цистерни щяла да излезе да го посрещне.

Една част от екипажа слезе от самолета и той отново потегли към мястото, където щеше да се извърши зареждането. Цистерната също тръгна към него; около нея се събраха хора, които започнаха да развиват дебелите маркучи.

— Ще продължи десет минути — каза убиецът. — Това е китайски вариант на модернизирания ДС-3.

Самолетът спря, двигателите бяха угасени и хората от поддръжката избутаха до мястото подвижните стълби и се качиха върху крилата. Шлюзите бяха отворени и крайниците притегнати. Работниците от групата непрекъснато си подвикваха. Изведнъж люкът в центъра на фюзелажа се отвори, отвътре бе спусната стълба и двама мъже в униформа слязоха по нея.

— Пилотът и щурманът — каза Борн. — Проверяват внимателно всяко нещо, което тези хора правят. Трябва точно да определим

момента на действие, майоре. Когато кажа мърдай — мърдаш!

— Естествено — съгласи се убиецът. — Когато вторият човек застане на първото стъпало.

— Горедолу тогава. Чакай! Цистерната. Снощният вариант на Четвърти юли ще трябва да се повтори и тук.

— Ако гръмне тя, отива и целият самолет.

— Не тази цистерна — поклати глава Джейсън, загледан в далечината. — Онази там. — Борн посочи към двете цистерни отстрани на пистата. — Ако гръмнат те, първата заповед към пилота ще бъде да махне самолета от това място.

— Да, и така ние ще бъдем много по-близо. Да го направим.

— Не — поправи го Джейсън. — Ти ще го направиш. Точно както ти кажа и с пистолет на сантиметри от главата ти. Мърдай!

Те изтичаха обратно до цистерната, използвайки суматохата около самолета. Пилотът и щурманът даваха заповеди на работниците от поддръжката. Борн нареди на десантника да клекне пред него, докато той извади от сака рулото лейкопласт. Измъкна ножа си от колана, свали един от маркучите и го пусна на земята, като плъзна ръка до мястото, където влизаше в резервоара.

— Внимавай, майоре, наблюдавам те. Доближи се до мен, като се движиш бавно.

— Казах, че искам да се махна оттук! Няма да направя нищо!

— Разбира се, че искаш, но имам предчувствие, че би искал да свършиш работата сам.

— И през ум не ми е минавало.

— Тогава не си моят човек.

— Благодаря.

— Наистина. На мен би ми минало... Колко ще продължи зареждането?

— Още две-три минути, доколкото мога да преценя.

— А точна ли ти е преценката?

— След двайсетина специални мисии в Оман и Йемен, струва ми се, да. Самолетите там бяха подобни. Не повече от две или три минути.

— Добре. Върни се на мястото си. — Джейсън проби маркуча с ножа и направи малък разрез, достатъчен, за да позволи постоянно изтичане на бензин. Изправи се и насочи към убиеца оръжието си, докато му подаваше рулото лейкопласт.

— Размотай около два метра и го намокри с бензина, който тече оттук. — Убиецът се наведе и изпълни инструкциите на Борн. — Сега — продължи Джейсън — пххни края на лентата в разреза на маркуча. По-навътре! Използвай палците си!

— Ръката ми се движи трудно.

— Но лявата ти е здрава. Натисни го навътре! — Борн бързо се обърна към заредения вече самолет. Преценката на десантника беше точна. Хората вече слизаха по стълбите и навиваха маркучите. Пилотът и другият от екипажа извършваха последна проверка. Щяха да се отправят към входния люк след по-малко от минута! Джейсън бръкна в джоба си, извади кутия кибрит и я хвърли към убиеца. — Пали! Бързо!

— Ще гръмне като проклета пръчка нитроглицерин! Ще полетим към небето, особено аз!

— Няма да стане, ако го направиш както трябва! Сложи лейкопласта на тревата. Тя е влажна...

— Да забавим огъня...

— Бързо! Направи го!

— Готово! — Пламъкът подскочи в края на платнената лента и започна бавно да напредва. — Мръсен техничар! — прошепна убиецът под нос и се изправи.

— Застани пред мен! — нареди Борн и прикачи сака към колана си. — Тръгни право напред и свий рамене, както направи в Ло Уо.

— Исусе Христе! Ти беше...

— Движи се!

Цистерната се отдалечи от самолета, след което описа кръг и тръгна към мястото, където бяха паркирани другите две... Тя направи още един завой и спря точно до цистерната, към чийто резервоар напредваше коварният пламък. Джейсън обърна глава назад; очите му бяха приковани в запалената лента. Пламъкът беше стигнал до самия край. Една искра беше достатъчна да взриви резервоара и да предизвика верижна експлозия на другите две цистерни. Всеки момент!

Пилотът даде знак на щурмана. Двамата се заизкачваха към люка.

— По-бързо! — извика Борн. — Бъди готов да бягаш!

— Кога?

— Ще разбереш сам. Дръж раменете си ниско, превий проклетия си гръбнак! — Те завиха надясно към самолета и по пътя се разминаха с група работници от персонала по поддръжката, които се бяха отправили към хангара.

— Gongji ne! — извика Джейсън, предупреждавайки свой колега, че е забравил комплект инструменти до самолета.

— Gong ju? — извика човек от края на групата, като хвана ръката на Джейсън и му подаде кутията с инструменти. Очите им се срещнаха и работникът изкриви лице от ужас. — Tian a! — викна той.

Моментът настъпи. Цистерната експлодира, изпращайки огнени кълба в небето и горещи късове метал във всички посоки. Работниците нададоха ужасни крясъци и се пръснаха накъдето им видят очите.

— Бягай! — викаше Джейсън. Убиецът нямаше нужда от наставления и двамата изтичаха до самолета и нагоре към отвора на люка, откъдето пилотът гледаше изумен навън, а щурманът замръзна по средата на стълбата.

— Kuai! — кресна Борн, пазейки лицето си скрито и натискайки главата на десантника надолу към металните стъпала. — Jiu feiji! — каза той на пилота да махне самолета от мястото на огъня и добави, че е от техническия персонал.

Втората цистерна с грохот се разлетя на парчета и на мястото се образува огнен гейзер.

— Прав сте! — извика пилотът, грабна за рамото своя помощник и го повлече навътре. И двамата се втурнаха към пилотската кабина.

Това беше моментът!

— Влизай вътре! — извика Борн на десантника и в този момент последва третата експлозия.

— Разбрано! — изрева убиецът и изправи тяло, за да побегне нагоре по стълбата. В този момент, точно в мига на последвалия взрив и запалването на самолетните двигатели, убиецът се извъртя и заби крак в слабините на Джейсън, докато ръката му се протегна да избие оръжието.

Джейсън беше готов за това. С всичка сила удари глезена на десантника с цевта на пистолета, вдигна оръжието и нанесе втори удар по лявото му слепоочие, потече кръв и тялото се свлече на стълбата. Борн се изкачи нагоре и го изтегли през люка. Издърпа вратата и затвори двете брави. Самолетът тръгна наляво — далеч от мястото на

огъня. Джейсън извади от сака второ найлоново въже и върза здраво китките на убиеца. За десантника нямаше начин да се освободи, но за всеки случай Джейсън сръза въжето, съединяващо глезените му, раздели краката и завърза всеки един с две примки за шията му. Той се изправи и тръгна към пилотската кабина. Самолетът сега беше точно срещу началото на пистата и двигателите му внезапно замлъкнаха.

— Каи ба! — каза Борн и опря цевта на оръжието си в тила на пилота. Щурманът се обърна. Борн заговори на чист мандарин: — Гледайте в индикаторите и се пригответе за излитане, след което ми дайте картите, с които разполагате.

— Няма да ни разрешат излитане! — извика пилотът. — Трябва да качим петима правителствени служители!

— Къде отиват те?

— В Баодинг.

— Това е на север — каза Борн.

— Северозапад — уточни щурманът.

— Добре. Тръгнете на юг.

— Няма да разрешат!

— Вашето първо задължение е да спасите този самолет. Не знаете какво става отвън. Може би саботаж, бунт или въстание. Правете това, което ви казвам, или сте мъртви и двамата. Хич не ме интересува.

Пилотът обърна глава назад и погледна Джейсън.

— Вие сте чужденец! Говорите китайски, но сте чужденец! Какво ще правите?

— Поемам командването на самолета. Пистата пред нас има достатъчна дължина. Излитайте. На юг! И ми дайте въздушния план.

Спомените се появиха. Далечни звуци, далечни картини, далечна гръмотевица.

„Снейк Лейди, Снейк Лейди! Отговори! Какви са вашите координати?

Потегляха към Там Куан и Делта не нарушаваше тишината. Той с точност знаеше къде се намират, а това беше най-важното. Сайгонското командване да върви по дяволите, ясно беше, че няма да даде на Северен Виетнам никакви сведения къде отиват.

Ако не можете да отговорите, Снейк Лейди, стойте под две хиляди метра! Говори ви ваш приятел, задници такива! Тук долу

нямате много като мен. Над две и петстотин радарите им ще ви засекаат!

Зная това, Сайгон, и пилотът ми го знае, дори и да не му харесва, но въпреки всичко няма да отговоря.

Снейк Лейди, напълно ви изгубихме! Някой от вас може ли да разчете въздушния план?

Да, Сайгон, мога да разчета всеки въздушен план, да не мислиш, че ще излетя и ще оставя всичко във вашите ръце.“

— Чужденецо, ти си полудял! — извика пилотът. — Да призовавам ли на помощ духовете? Това е тежък самолет, а върховете на дърветата са високи!

— Затваряй си устата — каза Джейсън, проучвайки въздушния план. — Набери височина, това е всичко.

— Глупаво е! — запротестира пилотът. — Един повеи на въздушно течение, и сме запратени в гората!

— Според прогнозата за времето не се очаква турбуленция...

— Но това се отнася за по-голяма височина! — извика пилотът. — Изобщо не разбираш рисковете!

— Десет точки за Китайските въздушни сили. Добре, направете завой на сто и шейсет градуса за две минути и половина и се изкачете до височина триста метра. Ще бъдем над вода.

— Ще попаднем в обсега на японците! Ще ни свалят веднага!

— Изкарайте бял флаг или по-добре аз ще се свържа с тях по радиото. Ще помисля. Може дори да ни ескортират до Кулон.

— Кулон! — подскочи пилотът. — Там ще ни разстрелят!

— Възможно. Но не и с мен. Вижте, като направим едно обобщение, аз трябва да стигна дотам без вас. Не мога да си позволя да ви видят заедно с мен.

— Това, което казвате, няма никакъв смисъл!

— От вас се иска да направите завоя, когато ви кажа. — Джейсън изчисли скоростта и пресметна разстоянието, което му беше необходимо. През прозореца видя как китайският бряг остана зад тях. Погледна часовника си, бяха изминали деветдесет секунди. — Направете завоя, капитане.

— И без да ми казвате щях да го направя! — извика пилотът. — Не мога да се меря с божествените камикадзе. Не летя към смъртта си.

— Не дори и в името на свято то ви правителство?

— За него пък най-малко.

— Времената се менят — каза Борн. — и нещата заедно с тях.

„Снейк Лейди, Снейк Лейди! Ако ме чувате, махнете се оттам и се върнете в базата! Нямайте никакъв шанс! Чувате ли ме?

Делта, какво смяташ да правиш?

Да продължа да летя, мистър. След три минути ще можем да изчезнем оттук.

За мен добре. А вашите хора и вие?

Ще се оправим.

Самоубивате се, Делта.

Така е...“

Скоростта стоеше твърдо на триста и седемдесет мили в час. Маршрутът, който Джейсън избра, минаваше през протока Формоза и продължаваше покрай Лонхай и Шанту на китайския бряг и Синшу и Феншан от страна на Тайван. Цялата дължина беше около хиляда четиристотин и трийсет мили. Това щеше да отнеме четири часа плюс-минус някакви си минути. Външните острови северно от Хонконг щяха да се покажат след не повече от половин час.

На два пъти ги викаха по радиото, веднъж от Националния гарнизон в Куемой и втория път от патрулен самолет над Раопинг. Всеки път Борн се намесваше и обясняваше, че са по дирите на тайвански кораб, който пренася стоки за континента, а във втория случай дори декларира, че като част от Силите за сигурност на Народната република претърсват бреговете, тъй като били получени сведения за плавателни съдове, пренасящи контрабандни стоки, които явно са заблудили патрулите на Раопинг. В този последен разговор той бе не само арогантен, но и използва името на високопоставен член на правителството и номера на идентификацията на мъртвия конспиратор, който лежеше под руската лимузина в птичия резерват „Джинг Шан“. Дали му повярваха, или не, нямаше голямо значение. Животът и без това беше достатъчно сложен. Да става каквото ще.

— Къде е вашата екипировка? — попита Джейсън, като се обърна към пилота.

— Аз летя с нея! — отвърна пилотът. — Както знаете, а може би не знаете, нямам карта с координатите на полетите. Може всеки момент да се сблъскаме с дванайсет самолета наведнъж.

— Летим много ниско — каза Борн. — И видимостта е добра. Ще се надявам на вашите очи да не се наденем на някого.

— Вие сте луд! — извика щурманът.

— Напротив. Смятам да се върна към здравия разум. Къде е оборудването ви в случай на злополука? По начина, по който правите всичко, се съмнявам дали сте с ума си.

— Какво оборудване?

— Въздушни раници, уреди за сигнализация, парашути.

— Пресвети духове!

— Къде?

— В отделението в задната част на самолета, вратата вдясно по коридора.

— Те са само за екипажа — добави щурманът.

— Така и трябва — каза Борн. — Как иначе ще си вършите работата?

— Лудост.

— Отивам там, господа, но оръжието ми ще бъде насочено към вас. Дръжте курса, капитане. Аз съм много чувствителен и с голям опит. Ако усетя най-слабото отклонение от курса, и двамата сте мъртви. Разбрано?

— Маниак!

Борн стана и тръгна назад, като прескочи лежащия си пленник, който се беше отказал от намерението си да се освободи; кръвта от дясното му слепоочие се беше съсирила.

— Как се чувствате, майоре?

— Направих грешка. Какво друго искаш?

— Искам топлото ти тяло в Кулон, това е, което искам.

— Така че някой кучи син да ме изправи на разстрел?

— От теб зависи. След като аз свърша всичко, някой кучи син може да ти даде медал, ако си изиграеш картите правилно.

— Ти си мистик на мистиците, Борн. Какво значи това?

— Ако имаш късмет, ще разбереш.

— Хиляди благодарности! — извика англичанинът.

— Не на мен. Ти ми даде идеята. Попитах те дали обучението ти е включвало управление на самолет. Спомняш ли си какво ми отговори?

— Какво?

— Каза, че единствено знаеш да скачаш от тях.

— Боже милостиви!

Десантчикът, със здраво прикрепен към гърба парашут, беше завързан прав между две седалки, като дясната му ръка беше сгъната към кордата за отваряне на парашута.

— Изглеждаш като разпнат, само че ръцете би трябвало да са разперени встрани.

— За Бога, ще ти дойде ли умът в главата?

— Прости ми. Второто ми „его“ се опитва да се изрази. И не прави нищо глупаво, защото ще излетиш през този люк, копеле такова! Разбрано?

— Разбрано.

Джейсън отиде до пилотската кабина, взе картата и се обърна към командира.

— Колко остава още?

— В Хонконг сме след шест минути, ако не се наденем на някого.

— Имам ви пълно доверие, но не можем да кацнем на Кай Так. Обърнете на север към Новите територии.

— Айа! — извика пилотът. — Ще пресечем радар! Тези ненормалници стрелят по всичко, което има нещо общо с континента.

— Но това няма да стане, ако не ни засекат. Стойте под двеста метра, докато стигнете границата, и при Ло Уо минете над планините. Можете да се свържете с Шенцзен.

— А какво, по дяволите, да им кажа?

— Че сте били отвлечени. Нали виждате, че не мога да си позволя да остана с вас докрай. Не можем да се приземим в колонията.

Парашутите се разтвориха над тях; дългото двайсет метра въже, с което двамата бяха вързани през кръста, се изпъна от вятъра. Самолетът продължи на север към Шенцзен.

Приземиха се сред водите на някакъв рибарник на юг от Лок Ма Чао. Борн издърпа въжето към себе си, а заедно с него и убиеца. Около тях по брега се натрупаха явно собствениците на стопанството и закрепяха колкото им глас държи. Джейсън извади повече пари, отколкото стопаните можеха да спечелят за цяла година.

— Ние сме бегълци, богати бегълци! — викаше Джейсън. — Какво толкова?

Какво толкова наистина.

— Mgoi! Mgoisaa! — повтаряха онези с горещи благодарности към странните розови същества, паднали от небето.

Китайските униформи бяха изхвърлени. Десантчикът, с вързани отзад ръце, и Джейсън стигнаха до пътя за Кулон. Подгизналите им дрехи съхнеха бързо под силното слънце, но цялостният им вид не вдъхваше доверие у никого в преминаващите коли, а пък и те съвсем не си падаха да взимат стопаджии. Проблем, който трябваше да се разреши бързо и точно. Джейсън беше изтощен, едва вървеше и концентрацията му отслабваше. Една погрешна стъпка и щеше да загуби всичко. Но той не можеше да загуби! Не сега!

Отстрани на пътя се появиха селяни — главно жени с широкополи шапки, засенчващи лицата им. На раменете си носеха окъсани наметала и праметнати кошници с продукти. Някои изгледаха с любопитство разрошените западняци, но само за момент, сякаш техният свят не предполагаше никакви изненади. Достатъчно беше да си жив. Спомените им потвърждаваха това.

„Спомени. Проучи всичко. Все нещо ще ти бъде от полза.“

— Легни на земята. До пътя — каза Борн на убиеца.

— Какво? Защо?

— Защото ако не го направиш, дневната светлина ще продължи за теб само още три секунди.

— Мислех, че искаш да закараш тялото ми в Кулон топло.

— Ако трябва, ще го закарам изстинало. Лягай! По гръб! Разбира се, можеш да викаш колкото искаш, никой няма да те разбере. Дори ще ми помогнеш.

— Как?

— Очевидно си травмиран.

— Какво?

— Долу! Веднага!

Убиецът легна по гръб и загледа ярката слънчева светлина, гръдният му кош се повдигаше неравномерно.

— Чух какво ти казва пилотът — каза той. — Ти си шибан маниак!

— Всеки тълкува това по своему, майоре. — Изведнъж Джейсън се обърна към селяните и завика: — Jiu ming! Quing bagmang!

Молеше селяните да помогнат на приятеля му, който беше с поне няколко счупени ребра, а може би и гръбнак. Бръкна в сака и извади пари, обяснявайки, че всяка минута е от значение и човекът се нуждае от бърза медицинска помощ. Ако помогнат, ще им плати пребогато.

Селяните до един се втурнаха напред, устремени не към ранения човек, а към показаните им пари.

— Na gunzi lai — извика Борн, молейки за някакви пръчки, които да се поставят под гърба на неговия приятел.

Жените изтичаха към полето и се върнаха с дълги бамбукови тояги, след което с всеобщи възгласи на съчувствие взеха парите от Борн и си тръгнаха по пътя.

С изключение на една жена. Тя забеляза камион, идващ по пътя от север. Жената се приближи, наведе се към ухото на Джейсън и го попита колко ще плати.

— Ni shuo ne — отвърна Джейсън, назовавайки определена сума.

Размахвайки ръце, жената излезе на пътя. Камионът спря. Последваха преговори с шофьора и накрая убиецът беше натоварен отзад в ремаркетото, изтегнат и привързан към бамбуковите пръчки. Джейсън се покатери след него.

— Как си, майоре?

— Това цялото е пълно с шибани патици! — извика десантчикът, оглеждайки дървените кафези, откъдето се носеше ужасна воня.

Един паток в безкрайната си мъдрост избра точно този момент да пусне порция екскременти върху лицето на убиеца.

— Следваща спирка Кулон — каза Джейсън Борн и затвори очи.

30.

Телефонът извънтя. Мари се обърна, но беше спряна от ръката на Морис Панов. Докторът прекоси хотелската стая и вдигна слушалката.

— Да? — каза тихо. Слушайки, смръщи вежди, сякаш разбра, че с израза си може да разтревожи пациентката си. Той хвърли поглед към Мари и поклати глава, като ѝ показа, че в разговора няма нищо обезпокоително. — Добре — продължи след минута. — Ще стоим тук, докато ни се обадиш пак, но трябва да те попитам, Алекс, и прости моята прямота. Да не би някой да те е почерпил здраво? — Панов трепна и за момент отдалечи слушалката от ухото си. — Отговорът ми е, че, общо взето, съм доста опитен, за да се хвърлям в догадки от твоите недомлъвки. Ще говорим по-късно. — Панов затвори.

— Какво се е случило? — попита Мари и се надигна от стола си.

— Много повече от онова, което ми каза той, но и то беше достатъчно. — Психиатърът спря и погледна Мари. — Кетрин Стейпълс е мъртва. Била е застреляна пред сградата, в която живее, преди няколко часа...

— О, Господи! — прошепна Мари.

— Онзи едър офицер от разузнаването — продължи Панов, — дето го видяхме на гарата в Кулон, и когото ти нарече майор, а Стейпълс — Лин Уенцзу...

— Какво е станало с него?

— Тежко ранен е, в критично състояние в болницата. Оттам ми се обади Конклин, от автомат.

Мари погледна Панов в очите.

— Има връзка между смъртта на Кетрин и Лин Уенцзу, нали?

— Да. Когато Стейпълс е била убита, е станало ясно, че някой отвън е проникнал в операцията.

— Каква операция? Кой?

— Алекс каза, че ще разберем по-късно. Във всеки случай Лин е искал да се справи със случая и това едва не му е коствало живота.

— О, Господи! — извика Мари с широко отворени очи. — Операции! Глупости! Не ме интересуват тези неща! Някакви новини за Дейвид?

— Бил в Китай.

— Боже Господи, те са го убили! — извика Мари и скочи от стола.

Панов притича и я хвана за раменете. Задържа я здраво, като се опитваше да ѝ обясни и я молеше да го погледне.

— Изслушай ме, моля те!

Бавно, почти загубила дъх, сякаш се опитваше да намери за миг някакво прояснение в объркването си, Мари се обърна към него.

— Какво? — прошепна тя.

— Той самият се радвал, че Дейвид е там, защото по този начин имал по-голям шанс да оцелее, така каза.

— И ти му вярваш? — извика Мари със сълзи в очите.

— Може би — каза Панов и кимна — искаше да каже, че тук, в Хонконг, Дейвид би могъл да бъде застрелян и намушкан посред бял ден. Тълпата, поясни той, е едновременно враг и приятел.

— Какво, по дяволите, се опитваш да ми втълпиш?

— Това, което ми каза Алекс. Смята, че те са го накарали да бъде някой, когото той е искал да забрави. Според него никога не е имало друг като Делта. Дейвид Уеб беше Делта, Мари, независимо от всичко, което искаше да забрави. Джейсън Борн е продължение на болката, която трябваше сам да си причини, но с блестящите си качества той е известен като Делта... В някои отношения познавам съпруга ти така добре като теб.

— В тези отношения сигурно дори по-добре. Има толкова неща, за които той не иска да говори. Много е изплашен или твърде засрамен... Господи, Мо! Дали ще се върне пак при мен?

— Алекс смята, че Делта ще се върне.

Мари се отдръпна от психиатъра и се взря в него; насълзените ѝ очи бяха неподвижни.

— Какво ще кажеш ти? Ще се върне ли Дейвид?

— Не мога да отговоря. Бих искал, но не мога.

— Разбирам. — Мари отиде до прозореца и погледна тълпите по ярко осветените улици. — Ти попита Алекс дали не е пил. Защо, Мо?

— В момента, когато казах тези думи, съжалих.

— Защото си го обидил? — извърна се Мари.

— Не. Защото знаех, че ще го чуеш и ще поискаш обяснение. Аз ти го дължа.

— Е?

— Това беше последното нещо, което ми каза — всъщност две неща. Каза, че грешиш относно Стейпълс...

— Греша? Аз бях там. Видях. Чух лъжите й.

— Опитвала се е да те предпази, без да те хвърля в паника.

— Поредната лъжа! Кое беше другото, което ти каза.

— Каза, че колкото и налудничави да изглеждат нещата, всъщност не са точно такива.

— Господи! Те са го привлекли на своя страна.

— Не съвсем. Той няма да разкрие къде си — къде сме ние. Каза, че трябва да се приготвим да тръгнем веднага, след като пак се обади. Не можел да рискува да се върне тук. Страхува се, че ще го проследят.

— И така, ние бягаме отново, не можем да направим нищо, освен пак да се крием. И изведнъж бронята ни е пробита. Нашият сакат свети Георги, който убиваше драконите, сега иска да лъже заедно с тях.

— Не е честно, Мари. Не това ми каза той.

— Глупости, докторе. Става дума за моя съпруг! Използват го, ще го убият, без да ни кажат защо! Или той може — просто би могъл да оцелее, понеже е страшно добър в това, което прави, във всичко, което истински презираше — а после? Какво ще остане от човека и неговия ум, неговата психика? Ти си експерт, докторе. Какво ще стане, ако всичките му спомени се върнат? Или е по-добре да се върнат, иначе изобщо няма да оцелее!

— Казах ти, не мога да отговоря.

— О, страхотен си, Мо! Всичко, което имаш, е висока професионална квалификация без никакви отговори! Ти криеш. Би трябвало да станеш икономист! Пропуснал си момента обаче!

— Пропуснал съм много неща, включително и самолета за Хонконг.

Мари остана като ударена. Заплака пак и се завтече към Панов, за да го прегърне.

— О, Господи, Мо, съжалявам!

— Аз съм този, който трябва да ти се извини — каза психиатърът. Той отметна главата й назад и нежно погали сивата коса,

тук-там изпъстрена с бели нишки. — Боже, не понасям тази перука.

— Не е перука, докторе.

Телефонът звънна отново. Мари изстена, Панов затаи дъх. Бавно обърна глава към омразния звън.

— Опитай още веднъж това или нещо подобно, и си мъртъв! — изрева Борн и хвана ръката си, потъмняла от удара. Убиецът с вързани ръце отпред, скрити под якето, го беше блъснал в рамката на вратата на евтиния хотел.

— Какво очакваш да направя? — извика бившият десантчик. — Да посрещна с усмивка взвода, който ме разстрелва?

Борн го наблюдаваше как конвулсивно стиска гръдния си кош — там, където му беше нанесъл силен ритник.

— Майоре, мисля, че е време да те попитам защо се включи в този бизнес, в който аз всъщност никога не съм участвал истински. Защо?

— Наистина ли се интересуваш, мистър Оригинал? — простена убиецът и се свлече в полуизтърбушеното кресло до стената. — Тогава е мой ред да питам, ти защо беше в него?

— Защото никога не съм разбирал себе си — каза Дейвид Уеб.

— О, но аз знам всичко за теб. Беше част от тренировката на Французина. Великият Делта бил луд! Жена му и децата му били ликвидирани от някакъв заблуден самолет в Пномпен. Тогава този толкова цивилизован учен пощурял и никой не можел да го контролира повече, никой не се интересувал, че той и групите, които е ръководил, са нанесли повече щети от всички отряди на смъртта, взети заедно. Командването в Сайгон съобщи, че си ликвидиран. Искали са да се отърват от теб! Не са искали да се върнеш повече, защото си бил позор за всички!

— Знам, или мисля, че знам тази част. Попитах за теб.

Очите на убиеца се разшириха. Когато заговори, гласът му сякаш бе станал сянка на самия себе си, нереален шепот.

— Защото съм психопат, копеле такова! Знаех го още от дете. Ужасните черни мисли, забивах ножове в животни просто за да им гледам муцуните, очите. Изнасих дъщерята на съседите — баща ѝ беше викарий, — защото знаех, че няма да каже на никого. По-късно в Оксфорд след едно празненство държах един човек под водата, докато

се удави — за да гледам очите му, устата му. Тогава ходех на училище и блестящо се справях с всичко, с което всеки глупак би се справил, стига да има достатъчно мозък и да знае, че когато навън трещят гръмотевици, трябва да се прибере вътре. Там бях достойният син на баща си.

— И никога не потърси помощ?

— Помощ? С име като Алкът Прайс?

— Алкът?... — Борн изумен се втренчи в своя пленник. — Генерал Алкът Прайс? Гениалното момче на Монтгомъри по време на Втората световна война? Алкът Смъртта, дете е оглавявал нападението над Тобрук и после тръгнал към Италия и Германия?

— За Бога, тогава още не съм бил роден! Аз съм продукт на третата му жена или четвъртата, не знам.

— Д'Анжу спомена, че никога не си му казал името си.

— Така е! Генералът, сърбайки брендите си в страхотния клуб в Сент Джеймс, започна цялата история. „Убийте го! Убийте проклетото семе и никога да не се знае името му! Той не е част от мен! Жената беше уличница!“ Но аз съм част от него и той го знае. Знае откъде съм наследил тази любов към насилието, проклетият садист!

— Тогава той е знаел? А за твоята болест?

— Знаеше... знае. Не даваше да се доближавам до военната академия „Сандърс“, ако искаш да знаеш, защото не желаше да съм близо до скъпоценната му армия. Мислеше, че ще ме открият и ще опетня доброто му име. За малко да получи удар, когато ме приеха. Няма да може да намери покой, докато някой не му покаже, че съм умъртвен и всички следи са заличени.

— Защо ми разказваш кой си?

— Много просто — отвърна бившият десантчик и впи очи в Джейсън. — Усещам, че от цялата тази работа само един от нас ще оцелее. И ще направя всичко, за да бъда аз, казвам ти. Но ако не успея, ти ще знаеш едно име, с което да стреснеш света, може би ще спечелиш богатство от сделките с него.

— Докато генералът спи спокойно?

— Да спи? По-скоро ще си пръсне черепа! Не слушаш внимателно. Казах, ако някой му го прошепне, без да се появява никакво име! По този начин обаче ще се вдигне голям шум. Цялата гадна история ще излезе наяве. Знам какво представлявам и съм го

приел. Някои са просто различни от останалите. Да кажем, антисоциални или мръсни насилници, или пък извратени психопати. Единствената разлика при мен е, че съм достатъчно проникателен, за да го установя.

— И да го приемеш — тихо каза Борн.

— Опиянявам се от него! От невероятните висини. А нека да погледнем другата възможност, ако загубя и историята се раздуха, колко действащи антисоциални типове ще бъдат радостни да заемат мястото ми точно както аз заех твоето? Този мръсен свят гъмжи от Джейсън-Борновци. Дай им наставления, дай им идея и те ще се скупчат около теб. Това беше и гениалността на Французина, не виждаш ли?

— Виждам само боклук.

— Зрението ти е добро. Същото би видял и генералът — той ще трябва да живее с позора и да се задушават от него.

— Ако той не е можел да ти помогне, трябвало е да си помогнеш сам.

— И да се откажа от удоволствието на висините? Немислимо, приятел! Отиваш и намираш най-опасната бойна служба под слънцето, като се надяваш, че рано или късно нещастие ще дойде и ще сложи край на всичко, преди да те пипнат за това, което си направил. Аз намерих такъв вид служба, но нещастие не дойде. За жалост конкуренцията ни кара да дадем най-доброто от себе си, нали? Оцеляваме, защото някой друг не иска да оцелеем... И, разбира се, ролята на питието не е по-малка. То ни дава увереност, дава ни смелост за неща, които не сме сигурни дали можем да направим.

— Не и когато работиш.

— Не, разбира се, но спомените остават. Лечението с уиски ти казва, че няма невъзможни неща.

— Грешка — каза Джейсън Борн.

— Не съвсем — възрази убиецът. — Черпиш сили от каквото можеш.

— Има двама души — каза Джейсън. — Единия познаваш, а другия не или не искаш да познаваш.

— Грешка — отвърна десантчикът. — Не се самоизмамвай, мистър Оригинал! Най-добре да пуснеш един куршум в главата ми, защото, ако мога, ще те хвана и ще те убия.

— Молиш ме да унищожа онова, с което не можеш да живееш.

— Престани с глупостите си, Борн! Не знам как се чувстваш, но мен ръцете ме сърбят за опияняващи преживявания. Без тях не мога да живея.

— Я ме помоли отново.

— Стига, лайнар!

Убиецът скочи от стола. Джейсън с два скока се намери пред него и кракът му като камшик удари десантника в гърдите, така че го запрати обратно на стола. Алкът Прайс изрева от болка.

— Няма да те убия, майоре — каза Борн тихо. — Но ще те накарам да пожелаеш смъртта.

— Изпълни едно последно мое желание — изхриптя убиецът, като се държеше за гърдите. — Дори аз съм го правил за жертвите си... Мога да понеса куршум от засада, но няма да издържа в Хонконгския гарнизон. Ще ме обесят късно през нощта, без да има до мен жива душа, и ще го направят ей така, бюрократично-формално. Ще ми сложат дебела примка на шията и ще ме качат на платформата. Това не мога да го понеса!

Джейсън знаеше кога да смени тактиката.

— Казах ти и преди, може въобще да не те очаква това. Няма да се обадя на англичаните в Хонконг.

— Няма какво?

— Ти го допускаше, но аз никога не съм го твърдял.

— Лъжеш!

— Тогава ти си доста по-бездарен, отколкото очаквах.

— Знам. Не мога да мисля пространствено!

— Наистина не можеш.

— Тогава ти си най-страхотният ловец, който обаче върти частен бизнес.

— В известен смисъл е така, но ми се струва, че човекът, който ме изпрати след теб, ще поиска да те наеме, не да те убие.

— Боже милостиви!

— А моята цена е солидна. Много солидна.

— Значи си в бизнеса.

— Само този път. Не можах да устоя на възнаграждението. Легни на леглото!

— Какво?

— Чу ме.

— Трябва да отида до тоалетната.

— Бъди ми гост — каза Джейсън, застана до вратата на банята и я отвори. — Не е от най-приятните занимания, но ще трябва да те гледам. — Убиецът се облекчи, докато Борн беше опрял оръжието в него. След като свърши, влезе в занемарената стая на евтиния хотел южно от Монкок. — Леглото — обади се отново Джейсън и посочи с пистолета. — Легни по корем и разтвори крака.

— Онзи педераст от рецепцията долу ще умре от кеф, ако чуе това.

— По-късно в личното си време можеш да му се обадиш. Сега лягай!

— Все бързаш...

— Повече, отколкото си мислиш. — Джейсън вдигна сака от пода, сложи го на леглото и извади найлоновото въже, а убиецът легна върху завивките. Деветдесет секунди по-късно глезените на десантника бяха вързани за металната решетка, а около врата му беше направена примка, пристегнатата към отсрещната рамка. Накрая Борн свали калъфката на възглавницата и я върза около главата на майора, като закри очите и ушите му и остави устата свободна, за да диша. Под тялото му китките също бяха вързани и това го обездвижваше напълно. Но сега главата му започна за потреперва рязко и устата се отваряше с всеки спазъм. На лицето на бившия майор Алкът Прайс се изписа тревога. Джейсън констатира това безстрастно.

В порутения хотел, който бяха намерили, нямаше такива удобства като телефон. Единствената връзка с външния свят беше почукване по вратата, което можеше да значи посещение на полицията или предупреждение на нервен администратор, че за всеки час след изтичане на времето за напускане се изисква допълнителна такса. Борн излезе да потърси телефонния автомат, за който му бяха казали, че се намира в другия край на коридора.

Телефонният номер беше запечатан в паметта на Джейсън и той с нетърпение чакаше момента, когато ще има основание да се обади. Пъхна монетата и докато набираше, се задъха и кръвта се качи в главата му.

— Снейк Лейди — каза той спокойно в слушалката... — Снейк Лейди, Снейк!...

— Кинг, кинг — намеси се забързан безличен глас на китайски. — Телефонът е временно закрит. Функциите ще бъдат подновени във възможно най-кратки срокове. Това е автоматичен запис... Кинг, кинг...

Джейсън затвори телефона; хиляди мисли като счупени огледала се пръснаха в главата му. Той бързо се върна по слабо осветения коридор, мина покрай проститутката, която броеше пари. Тя му се усмихна и вдигна ръце към деколтето си, той поклати глава и се затича към стаята. Почака петнайсет минути до прозореца, заслушан в глухите звуци, идващи от гърлото на неговия затворник. После отново излезе безшумно навън. Отиде до телефона, пусна друга монета и набра номера.

— Кинг... — Той тресна слушалката, ръцете му трепереха, челюстта му се стягаше конвулсивно при мисълта за вързаната „доставка“, която щеше да размени за жена си. Вдигна телефона за трети път, като използва последната монета, и набра нула.

— Телефонист — започна на китайски, — спешен случай! Трябва на всяка цена да се обадя на този номер. — Той го издиктува. — Автоматичен запис обясни, че линията е временно закрыта, но случаят е много спешен!

— Един момент, моля. Ще се опитам да ви помогна. — Джейсън усети болка в гърдите, сякаш вътре биеха тъпан. Слепоочията му пулсираха; устата му беше суха, гърлото му гореше.

— Линията е временно повредена, сър — каза друг женски глас.

— Линията? Имате компютри, помъчете се да ми помогнете! Разберете какви са причините. На вашата колежка споменах, че се касае за спешен случай!

— Ако се нуждаете от линейка, мога да се обадя веднага, за да бъде изпратена на адреса ви.

— Бихте ли проверили дали става дума за централна повреда или само за тази линия. Трябва да разбере.

— Ще ми е нужно доста време, за да ви дам такава информация. Минава девет часът. Станциите по телефонните повреди работят с много малко персонал по това време...

— Но те могат да ви кажат дали някъде има обща повреда, да ги вземат мътните!

— Моля ви, сър, не ми плащат, за да ме измъчват.

— Извинявайте, много съжалявам!... Адрес? Да, адресът! Какъв е адресът на номера, който ви дадох?

— Не е отбелязан никъде.

— Но вие го имате.

— Не, сър, нямам го. Законите за служебната тайна са много строги в Хонконг. На екрана ми се появява единствено думата „неозначен“.

— Повтарям ви, че е въпрос на живот и смърт!

— Тогава позволете ми да се обадя в болника... О, сър, моля ви, почакайте. Бяхте прав. На екрана сега се появи, че последните три цифри от номера се преплитат по електронен път в централата и станцията по повредите се опитва да се справи с проблема.

— Къде е мястото?

— Номерът започва с цифрата пет, следователно е някъде в Хонконг.

— По-конкретно! Къде в Хонконг?

— Цифрите на телефонния номер нямат нищо общо с улици и строго определени райони. Страхувам се, че не мога да ви бъда полезна, сър. Освен ако не ми дадете адреса си, за да пратя линейка.

— Моят адрес?... — Джейсън беше на ръба на паниката. — Не — продължи той — мисля, че не мога да го направя.

Едуард Нюингтън Макалистър се приведе напред върху бюрото си, след като жената затвори слушалката. Тя беше очевидно разтърсена от напрежение, азиатското ѝ лице беше преbledняло от усилията, които ѝ костваше разговорът. Заместник-държавният секретар затвори телефона на другия край на бюрото — в ръката си държеше молив, а пред себе си имаше лист хартия със записан адрес.

— Бяхте чудесна — каза той и потупа ръката на жената. — Имаме го. Най-накрая го получихме. Следата е потвърдена. Знаем мястото на сградата и това е достатъчно. Хотел.

— Той говори чудесно китайски с малко северен диалект, но знае и гуандонг хуа. Другото нещо беше, че не ми се довери.

— Това няма значение. Ще поставим хора навсякъде около хотела. Ще заградим всички входове и изходи. Намира се на улица „Чек Лунг“.

— Това е под Монкок, в Яу Ма Ти — каза преводачката. — Вероятно има само един изход, откъдето всяка сутрин изнасят боклука.

— Трябва да се свържа с Хавиланд в болницата. Не биваше той да ходи там!

— Той изглеждаше много разтревожен — отбеляза преводачката.

— Отнася се до последната информация на един умиращ — каза Макалистър, докато набираше. — Позволено е.

— Изобщо не ви разбирам. — Жената се изправи и седна на стола от другата страна на бюрото. — Мога да изпълнявам инструкциите, но не ви разбирам.

— Господи, щях да забравя! Сега трябва да излезете. Това, което ще обсъждам, е строго поверително... Ние сме ви безкрайно задължени, имате огромните ни благодарности, също и възнаграждението си, но ще трябва да ви помоля да ме оставите сам.

— Разбира се, сър — каза преводачката. — Можете да забравите благодарностите, но моля ви да включите възнаграждението. — Жената се засмя и излезе.

— Полицейски отдел, спешен случай! — извика той в слушалката. — Намерете посланика! Незабавно. Не, никакви имена, благодаря ви предварително, а след като го откриете, му осигурете телефон, откъдето ще можем да разговаряме спокойно. Чакам на телефона. — Заместник-секретарят започна да масажира дясното си слепоочие, като засилваше натиска на пръстите си, докато дочу гласа на посланика:

— Да, Едуард?

— Той се обади. Успял е. Знаем къде е. Хотел в Яу Ма Ти.

— Обградете мястото, но не предприемайте нищо! Конклин не трябва да разбере. Ако подуши нещо гнило, ще се отдръпне. А ако не разполагаме с жената, не разполагаме и с убиеца. За Бога, да не изпортиш работата, Едуард! Трябва да се пипа здраво, но и много, много деликатно! Нещата изведнъж може да се обърнат с главата надолу.

— Нямам навика да се провалям, господин посланик.

По линията последва мълчание. Когато заговори, гласът на Хавиланд беше леден:

— Не бъди така самоуверен, Едуард. Още в началото, в Колорадо, можеше да кажеш „не“. Можеше да се обърнеш и да си

тръгнеш, но не го направи. По някои неща приличаш на мен, без, разбира се, да имаш моите случайно спечелени преимущества. Ние обмисляме и надхитряме, живеем, манипулирайки другите. Надуваме се от гордост след всеки успешен ход в кошмарната игра на шах, която играем, докато този ход може да причини ужасни последствия за някого — всичко това само защото вярваме в нещо. Това се превръща в наркотик, в апел към нашето „его“. Разполагаме с малко власт заради многото си интелект. Приеми го, Едуард — аз съм го приел. И ако се почувстваш по-добре, ще повтори това, което казах и преди. Някой трябва да върши тази работа..

— Лекциите без контекст не ме интересуват — каза Макалистър.

— От мен други няма да получиш. Просто направи това, което ти казвам. Заградете изходите на хотела, но предупредете, че се забраняват всякакви открити действия. Ако Борн отиде някъде, го проследете внимателно и не го докосвайте при никакви обстоятелства. Трябва ни жената, преди да се извърши какъвто и да било контакт.

Морис Панов вдигна телефона.

— Да?

— Нещо е станало. — Конклин говореше бързо и тихо. — Хавиланд излезе, за да приеме спешно обаждане. При вас нещата спокойни ли са?

— Да. Говорим си.

— Страхувам се, че хората на Хавиланд могат да ви открият.

— Боже, как?

— Като проверят във всеки хотел на колонията за бял мъж с протеза, ето така.

— Но ти плати на администратора да си държи устата затворена. Каза, че става дума за поверителна бизнесконференция. Звучи съвсем нормално.

— Те могат да платят също и да кажат, че се отнася за поверителен правителствен въпрос и при съдействие ще следва щедро възнаграждение, а в противен случай — щедър тормоз до девето коляно. Познай какво ще избере горкият човек?

— Мисля, че прибързваш в предположенията си — възрази психиатърът.

— Не знам какво мислиш, докторе, просто ти казвам да се махнете оттам и двамата. Не взимайте багажа на Мари. Тръгвайте колкото се може по-бързо.

— И къде да отидем?

— Някъде сред много хора, но на такова място, че да мога да ви открия.

— Ресторант?

— Не, сменят им имената на всеки дваайсет минути. За хотел също не става, на такива места могат да ви пипнат лесно.

— Ако си прав, че трябва да бързаме, Алекс, вече ни отне много време...

— Мисля!... Добре. Вземете такси до пресечката на Натан и Сализбъри. Запомни ли? Натан и Сализбъри. Там има хотел, но не влизайте вътре. Пътят, който тръгва на север оттам, се нарича Златната миля. Разхождайте се по тротоара от дясната страна, източната страна, но не отивайте по-далеч от първите четири преки. Ще дойда веднага щом стане възможно.

— Добре — каза Панов. — Натан и Сализбъри, по десния тротоар. Алекс, сигурен ли си, че си прав?

— Съдя по две неща — отвърна Конклин. — Когато Хавиланд излезе, не предложи да тръгна с него, за да разбере какъв е спешният случай. Ако не става дума за нас, значи Уеб е направил контакт. Ако е така, няма да пропиляя в глупав залог единствения си чип, който имам в лицето на Мари. Не без твърди веществени гаранции. С посланик Хавиланд трябва да се действа по този начин. Сега се махайте оттам!

Нещо не беше както трябва! Какво точно? Борн се беше върнал в мръсната хотелска стая и стоеше до леглото, на което лежеше вързана „доставката“. Тялото на убиеца потреперваше с все по-силни спазми като реакция на всяко по-рязко движение около него. Какво не беше наред? Защо разговорът с телефонистката в Хонконг го измъчваше така? Жената беше учтива и отзивчива. Изведнъж чу думи от забравеното минало. Думи, казани на неизвестен телефонист без лице и с раздразнителен глас.

„Попитах ви за номера на иранското консулство.

Ще го намерите в телефонния указател. Претрупани сме от обаждания и нямаме време за такива проверки.“

Телефонът беше затворен.

Ето, в това беше работата! Телефонистите в Хонконг не без основание бяха едни от най-безсърдечните в целия свят. Не губеха никакво време, независимо от настойчивостта на молбите. Натоварените линии в този истеричен финансов мегаполис не можеха да позволят това. И все пак втората телефонистка беше олицетворение на търпението.

„Ще ви помогна с готовност... Ще повикам линейка... ако ми дадете адреса си... освен ако ми дадете адреса си...“ Адресът! Без изобщо да мисли, той бе казал „не“. Дълбоко в него се задейства сигнал за тревога.

Следа! Бяха го задържали на линията достатъчно дълго, за да могат да направят електронно засичане на неговото обаждане! Автоматите се засичаха най-трудно. Първо е била определена околността, след това точното местоположение и най-накрай самият телефонен автомат, но за всяко действие бяха необходими само минути. Дълго ли бе стоял на линията? Ако да, докъде бяха стигнали с електронното засичане? С всичката точност, на която беше способен, Джейсън се опита да възпроизведе целия разговор, ритъма на гласовете и думите. Където той проявяваше нервност, тя намаляваше темпото. „Ще ми отнеме известно време... Всъщност не, сър... Законите за поверителност в Хонконг са от най-строгите.“ Цяла лекция! „О, сър, почакайте... Екранът ми сега показва...“ Дълги, дълги обяснения.

Всичко продължи може би деветдесет секунди, ако не и две минути. Достатъчно, за да се определи околността, сигурното и точно място. Споходиха го спомени от Париж, когато той и Мари тичаха по ослепителните улици от телефон на телефон, за да не могат да ги засекат, с надеждата, че ще разплетат енигмата Джейсън Борн. „Четири минути. За по-кратко време е невъзможно да се определи мястото, но трябва да се махнем от района!“

Хората на тайпана, ако, разбира се, имаше изобщо такъв тайпан, вероятно са определили хотела, но изглеждаше абсурдно да са разбрали от кой точно етаж е станало позвъняването. Ако следата е била открита и хотелът идентифициран, можеше да се предположи, че ще им трябва известно време, за да преминат разстоянието от Хонконг до Южен Монкок. Изходът сега беше в бързите действия.

— Превръзката на очите ти стои, майоре, но иначе мърдаш — каза той на убиеца и бързо свали калъфката от възглавницата, развърза възлите, които го приковаваха към леглото, и нави найлоновите въжета, като ги пъкна в якето на десантника.

— Какво каза?

— Стани! — изкомандва Борн. — Излизаме на разходка. — Джейсън грабна сака, отвори вратата и надзърна в коридора. Дясната му част беше празна чак до телефонния автомат и аварийния изход, който беше малко по-нататък.

— Движи се! — заповяда Борн и бутна напред затворника.

Аварийният изход представляваше куп корозирал метал, така че в случай на пожар изпълненото с дим централно стълбище определено би било по-добрият вариант. Все пак, докато слизаха, стълбата не се откърти, а това беше всичко, което имаше значение. Джейсън хвана убиеца за ревера и го поведе по скърцащите стъпала, докато стигнаха първата площадка, тук стълбата свършваше. Височината до земята беше не повече от три метра.

— Спи спокойно — каза Борн и стовари юмрука си в основата на черепа на десантника. Той шумно падна на площадката и Борн го овърза отново, като прикрепил въжетата здраво към стъпалата и парапета, след което омота калъфката от възглавница през устата на имитатора, като сега я стегна здраво. Нощните звуци на Монкок лесно биха заглушили всички викове за помощ, които убиецът можеше да нададе, ако изобщо се събудеше, преди Джейсън да се върне.

Борн скочи на земята, озова се в задната алея и залегна ниско секунди преди трима млади мъже да изтичат покрай ъгъла на оживената улица. Силно задъхани, те влязоха в алеята и се скриха в очертанята на тъмна врата. Джейсън остана легнал с надеждата, че не го виждат. Покрай входа на алеята мина друга група младежи, които преследваха първите трима, като викаха гневно. Тримата скрили се изскочиха навън и побягнаха в противоположната посока. Борн се изправи бързо и се приближи до края на алеята, хвърляйки последен поглед назад към аварийния изход. Чу се шум. Два тъмни седана дойдоха по улица „Чек Лунг“ и спряха пред хотела. Отстрани и на двете коли имаше надпис „служебен“. Джейсън с тревога наблюдаваше слизащите мъже: от първия автомобил двама, от втория трима.

„Господи, Мари! Ще загубим! Аз убих двама ни, о, Господи! Убих нас!“

Той очакваше, че петимата ще нахълтат в хотела с трясък, ще разпитат администратора и той ще им каже, че двамата от стая 301 не са били забелязани да излизат. След по-малко от минута щяха да разбият вратата на стаята, а аварийният изход щяха да открият секунди по-късно! Можеше ли да се справи? Можеше ли да се изкачи обратно, да пререже въжетата на убиеца, да го свали долу на алеята и да избяга заедно с него? Трябваше да опита! Хвърли последен поглед, преди да изтича обратно към стълбата..

И се спря. Нещо не беше наред — случи се нещо съвсем неочаквано. Първият човек, който излезе от предната кола, свали шлифера, остана по костюм, разхлаби възела на вратовръзката, прокара ръка през косата си, за да я разроши, и с изкуствено поклащане тръгна към входа на хотела. Другите четирима се заоглеждаха наоколо, първите двама шареха с очи по прозорците на сградата, а останалите наблюдаваха улицата в двете посоки. Какво ставаше? Тези хора не действаха като представители на закона, а като престъпници, като мафиоти, които уж нямат нищо общо с убийството, което ей сега щяха да извършат. Господи, дали Алекс Конклин не беше събркал на летището Дълес във Вашингтон?

„Изиграй сценария. Всичко ще мине добре. Ти ще го направиш, Делта.“

Нямаше никакво време за догадки около съществуването на някакъв си дебел тайпан — двамата мъже от неговата страна бяха забелязали входа към алеята и се приближаваха с бърза крачка. Идваха към него и скъпоценната „доставка“, без която всичко щеше да отиде по дяволите и бездната между него и Мари щеше да остане непреодолима — този път завинаги.

Секундите се разделиха на микросекунди; Дейвид Уеб изчезна безследно, остана ледената преценка на Джейсън Борн за съдбовните мигове на предстоящото насилие.

Първият човек падна с няколко счупени ребра. Викът му бе заглушен от удар в гърлото. Вторият беше привилегирован. Той трябваше да остане в съзнание, дори нащрек, заради това, което щеше да последва. Джейсън извлече двете тела в тъмната алея, като накъса дрехите им на ивици и ги върза през ръцете, краката и устата.

Джейсън обърна по гръб втория човек, затисна ръцете му с коленете си и започна бавно да очертава с ножа си кръгче около лявата му очна ябълка.

— Къде е тя? Жена ми! Къде е? Или губиш окото. След това и другото! Ще те резбовам целия! — Той махна превръзката от устата на мъжа.

— Ние не сме врагове — каза китаецът. — И ние се опитваме да я намерим! Търсим я навсякъде.

Джейсън погледна надолу към човека, слепоочията му щяха да се пръснат от напрежение, мозъкът му вреше като разтопено олово.

— Мари! — извика той в агонията си. — Какво сте направили с нея? Бяха ми дадени гаранции! Донасям това, което искат, и връщат жена ми при мен! Трябваше да чуя гласа ѝ по телефона, но шибаният номер не отговаря! Вместо това засичат разговора и пристигате вие, а жена ми я няма! Къде е тя?

— Ако знаехме, тя щеше да бъде с нас.

— Лъжец! — изкрещя Борн.

— Не ви лъжа, сър, и не би трябвало да ме убивате за моята откровеност. Тя избяга от болницата...

— Болницата?!

— Беше болна. Докторът каза. Аз бях там, пред нейната стая, за да я наглеждам! Беше отслабнала, но успя да избяга...

— О, Господи! Болна! Отслабнала! Сама в Хонконг? Вие сте я убили!

— Не, сър! Заповедите бяха да се грижим за нейното удобство...

— Заповеди за вас — каза Джейсън Борн с равен глас, — но не и тези за вашия тайпан. Той изпълнява други заповеди, издавани преди в Цюрих, Париж и на Седемдесет и първа улица в Ню Йорк. Аз бях там — ние бяхме там. А сега сте я убили. Използвахте ме както и преди и когато видяхте, че всичко е приключило, я убихте. Мълчанието е всичко. — Джейсън внезапно хвана лицето на мъжа с лявата си ръка, като с дясната стискаше ножа. — Кой е дебелият мъж? Кажи ми или ножът се забива навътре! Кой е тайпанът?

— Той не е тайпан! Той е британски възпитаник и е много уважаван офицер в Хонконг. Работи за американците. От разузнавателните служби е.

— Сигурен съм, че е оттам... От самото начало нищо не се е променило. Само че този път не беше Чакала, а аз. Местеха ме като пионка по шахматна дъска, като накрая ме лишиха от избор и трябваше да тръгна по петите на едно мое подобие, човек на име Борн. „Когато той го доведе, убийте и двамата, и него и нея — те знаят прекалено много.“

— Не! — извика азиатецът, плувнал в пот, и очите му се разшириха при вида на ножа, който притискаше плътта му. — На нас ни казват много малко, но не знам нищо такова!

— Какво правите тук тогава? — попита грубо Джейсън.

— Наблюдение, това е всичко. Кълна се!

— Като се пазите да не изцапате белите си ризи? Ще стоите безучастно и ще прескачате петната от кръв да не би да оставят кървави следи до офисите на безименните и безлични шефове, за които работите.

— Грешите! Не са такива!

— Казвам ти, че знам какви са! А сега ще ми кажеш нещо. Никой не провежда такава операция, без да има скрита база. Къде е тя?

— Не ви разбирам.

— Главен щаб или Първа база, или строго охранявана къща, или пък закодиран команден център. Имената са различни.

— Моля ви, аз не мога...

— Можеш! И ще го направиш веднага! Ако не, след три секунди ще бъдеш сляп. Говори!

— Имам жена и деца...

— Аз също имах. Започвам да губя търпение — Джейсън спря, като леко отслаби натиска на ножа. — Освен това, щом си така сигурен, че си прав по отношение на твоите началници, кое му е лошото? Бързо ще постигнем споразумение.

— Да! Споразумение! Те няма да ви направят нищо!

— Няма да имат друг избор — прошепна Борн.

— Какво, сър?

— Нищо. Къде е центърът?

— „Виктория Пийк!“ — извика ужасеният служител. — Дванайсетата къща отдясно с висока каменна ограда...

Борн изслуша описанието на секретната къща, тихо, охранявано имение в богат квартал. Чу това, което трябваше да чуе, друго не му

беше необходимо. Удари с кокалената дръжка на ножа черепа на мъжа и върна превръзката на устата му, след което се изправи на крака. Погледна нагоре към пожарния изход, където тялото на убиеца едва се виждаше.

Те искаха Джейсън Борн и бяха готови да убиват за това. Щяха да получат двамата Джейсън-Борновци и да умрат заради лъжите си.

31.

Посланик Хавиланд се сблъска с Конклин пред полицейската стая в коридора на болницата. Решението на дипломата да говори с човека от ЦРУ в претъпкания коридор с бели стени дойде именно от факта, че наоколо имаше много хора. Сестри, санитарии, лекари и пациенти обикаляха в непрестанно движение, вдигаха се телефони, които сякаш не спираха да звънят.

— Борн се е обадил — каза Хавиланд.

— Да излезем отвън — каза Конклин.

— Не можем — отвърна дипломатът. — Вероятно Лин ще умре всеки момент или всеки момент ще го видим. Няма да мърдаме оттук, а и докторът знае, че сме дошли.

— Тогава да влезем в стаята.

— Вътре има петима служители. Едва ли бихте искали да чует разговора ни.

— Страхувате се, така ли?

— Трябва да мисля за всички нас едновременно. Не за един, двама или трима, а за всички нас.

— А какво искате от мен?

— Жената. Знаете това.

— Зная, разбира се. А какво ще предложите вие?

— Боже мой, Джейсън Борн!

— Аз искам Дейвид Уеб, искам съпруга на Мари. Трябва да се уверя, че той е тук, в Хонконг, и е жив. Със собствените си очи.

— Не е възможно.

— Тогава ми обяснете защо.

— Преди да се покаже, той трябва да разговаря с жена си по телефона най-много трийсет секунди след като установи връзка. Такова е споразумението.

— Но вие току-що ми казахте, че той се е обадил.

— Той, да. Но ние, не. Не можем да си позволим и да припарим до телефона без Мари Уеб.

— Внимавайте, ще ме загубите! — извика гневно Конклин.

— И той имаше условия като вашите и това е понятно. И двамата сте били...

— А мога ли да зная условията му? — прекъсна го агентът.

— Ако той се обади, означава, че води имитаторът със себе си. Това беше билатерално споразумение.

— Исусе! Билатерално?

— И двете страни се съгласиха.

— Знам какво означава думата! Просто тази новина ме изстреля в космоса...

— Говорете по-тихо... Условието му беше, че ако не чуе гласа на жена си по телефона до трийсет секунди, който и да разговаря с него, ще чуе изстрел, означаващ, че убиецът е мъртъв, Борн го е убил.

— Добрият стар Делта. — Устните на Конклин се разтегнаха в усмивка. — Триковете са му ясни. А ако всичко е наред, какво ще стане?

— Ще разменим жена му срещу убиеца, това е последното споразумение.

— И то ли е билатерално?

— Млъкни!... Ще види жена си да върви към него сама и ако е доволен, ще се покаже заедно с човека, който ни трябва, и размяната ще бъде извършена. От първото обаждане до момента на размяната не трябва да измине повече от час.

Конклин кимна.

— А как знаете, че той е установил връзка, след като вие не сте отговорили?

— Лин е сложил телефонен секретар на номера. Борн е научил, че линията е повредена, и когато се е опитал да провери причините — което в случая е бил длъжен да направи, го държахме на телефона достатъчно дълго, за да може по електронен път да се определи мястото на обаждането. И така, знаем къде е. Хората ни тръгнаха натам със заповедта да стоят скрити и да не се намесват. Ако надуши какво става, ще убие нашия човек.

— И той остана да говори по телефона, за да ви даде възможност да го засечете?

— Разчитахме на ужасната му тревога.

— В такова състояние е може би Дейвид Уеб, но не и Делта — каза Конклин.

— Ще продължи да се обажда — настоя Хавиланд. — Друг избор няма.

— Може би, а може би не. Колко време е минало от последното му обаждане?

— Двайсет минути — каза посланикът, като погледна часовника си.

— А първото обаждане?

— Било е преди около половин час.

— И всеки път, когато се обажда, вие знаете това?

— Да. Информацията се прехвърля автоматично на Макалистър.

— Обадете му се тогава и разберете дали Борн се е опитвал да се свърже пак.

— Защо?

— Защото, както казахте, той е в състояние на крайна тревога и ще продължи да се обажда. Друго не може да направи.

— Какво се опитвате да кажете?

— Че може би сте направили грешка.

— Къде? Как?

— Не знам как, но познавам Делта.

— Какво може да направи, без да се свърже с нас?

— Да убива — каза Алекс просто.

Хавиланд се обърна и погледна надолу по оживения коридор, след което тръгна към регистратурата на етаж. Каза няколко думи на сестрата, тя кимна и той вдигна телефона. Говори няколко минути и се върна намръщен.

— Странно — отбеляза той. — И Макалистър смята като вас. Очаквал е обажданията да са най-много през пет минути, ако Борн може да чака и толкова.

— Защо?

— Съобщението, пуснато през телефонния секретар, казва, че повредата ще бъде отстранена възможно най-бързо — рече посланикът и поклати глава, сякаш отхвърляше невероятното. — Всички сме безкрайно напрегнати. За всеки вариант са нужни куп анализи и обяснения.

Вратата на стаята за спешни случаи се отвори и оттам излезе английският лекар.

— Господин посланик?

— Лин?

— Невероятен човек. Това, което е преживял, може да убие и кон, макар че габаритите им са еднакви, а и конят едва ли ще има такава воля за живот.

— Можем ли да го видим?

— Няма смисъл. Все още е в безсъзнание. Но с всяка минута състоянието му се подобрява.

— Разбирате колко наложително е да говорим с него, нали?

— Да, мистър Хавиланд, разбирам. Дори повече, отколкото си представяте. Предполагам, знаете, че аз бях отговорен за бягството на жената...

— Зная — каза дипломатът. — Казаха ми също, че щом е заблудила вас, е способна да заблуди най-добрия интернист в клиниката „Майо“.

— Съмнявам се, но обичам да се чувствам компетентен. Вместо това се чувствам като идиот. Правя всичко, което е по силите ми, за да помогна на вас и на добрия ми приятел Лин. Грешката тогава беше моя, не негова. Ако изкара следващия час, има всички шансове да оздравее. Тогава ще можете да го видите и да му задавате кратки и прости въпроси. Ще ви се обадя допълнително.

— Това е добре, докторе. Благодаря ви.

Чакането започна. Хавиланд и Алекс Конклин постигнаха свое собствено двустранно споразумение. Когато Борн се опита да се свърже отново, да му съобщят, че повредата ще бъде отстранена след двайсет минути. През това време Конклин трябваше да бъде закаран до къщата във „Виктория Пийк“ и да поеме разговора. Той трябваше да уреди подробностите около размяната и да каже на Дейвид, че Мари е в безопасност заедно с Морис Панов. Двамата влязоха в стаята на полицията и седнаха един срещу друг. Всеки изминал момент увеличаваше напрежението.

Минутите станаха четвърт час, един час. Посланикът се обажда три пъти в строго охраняваната къща, за да разбере дали Борн се е обаждал. Обаждане нямаше. Английският лекар дойде на два пъти, за да ги информира за състоянието на Лин. То оставаше непроменено —

факт, който по-скоро даваше основания за надежди. Напрежението между двамата мъже растеше и всеки път, щом се погледнеха, очите им казваха едно и също. „Нещо не е наред. Губим контрол върху положението.“ Дойде един лекар китаец, който се приближи до двама души в задната част на стаята, жена и свещеник, и заговори тихо с тях. Жената извика, след това избухна в ридания и падна в обятията на свещеника. Отведоха вдовицата да вземе последно сбогом със съпруга си.

Мълчание.

Телефонът звънна и дипломатът и човекът от ЦРУ едновременно обърнаха глави към него.

— Господин посланик — каза сестрата. — За вас е. Джентълменът казва, че е крайно спешно.

Хавиланд стана и изтича до бюрото с телефона, като закима с благодарност към сестрата, и грабна слушалката.

Каквото и да беше, то се беше случило. Конклин гледаше, без да вярва на очите си. Лицето на дипломата изведнъж посивя, тънките му стиснати устни сега бяха разтворени, а очите му — широки и празни. Обърна се към Алекс и заговори с шепот, изпълнен със страх:

— Борн е изчезнал. Имитаторът е изчезнал. Двама от хората са били намерени вързани и тежко ранени. — Посланикът погледна към телефона и очите му се стесниха, докато слушаше. — О, Боже мой! — извика той и се обърна към Конклин.

Агентът от ЦРУ не беше там.

Дейвид Уеб беше изчезнал, беше останал само Джейсън Борн. Това бе хищникът Делта, животното, което искаше единствено отмъщение като компенсация за безценна част от неговия живот, която му беше отнета. Главната негова цел беше да убива и човешкият му мозък беше станал животински.

Обикаляше улиците на Яу Ма Ти, водейки със себе си своя вързан пленник, и плащаше хиляди долари за необходимите му неща, които не струваха и половината от парите, които даваше. Из Монкок се разнесе слух за странен човек, водещ със себе си още по-странен вързан пленник, непрестанно треперещ за живота си. Отваряха се и други врати, достъпни само за контрабандисти на злато, наркотици, проститутки и всякакви материали за разрушения и смърт, след което

предупрежденията за някакъв странен тип се разраснаха до обвинения в маниакалност.

В полунощ Делта имаше всичко, от което кървавата му професия се нуждаеше. Трябваше да успее. Убийството беше всичко.

Къде беше Еко? Имаше нужда от Еко. Старият Еко беше неговият талисман.

Еко беше мъртъв, убит от фанатик с церемониален меч в тиха гора, населена с птички. Спомени.

Еко.

Мари.

Ще ги избия за това, което ти направиха!

Той спря едно разнебитено такси в Монкок и като показва пари, помоли шофьора да слезе от колата.

— Да, какво има, сър — попита мъжът на развален английски.

— Колко струва колата ти? — попита Делта.

— Не разбира.

— Колко? Пари? За колата?

— Feng kuang!

— Вu! — извика Делта, казвайки на шофьора, че не е луд. — Колко пари ще вземеш за колата? — продължи на китайски. — Утре сутринта кажи, че е била открадната, и полицията ще я намери.

— Това е единственият ми източник на доходи, а семейството ми е голямо. Ти си луд!

— Какво ще кажеш за четири хиляди американски долара?

— Aiya! Взимай я.

— Kuai! — каза Джейсън, призовавайки мъжа да побърза. — Помогни на този болен приятел. Болестта му се изразява в силно треперене, така че трябва да бъде вързан здраво, за да не се нарани.

Собственикът на таксито помогна на Джейсън да прехвърлят убиеца на задната седалка, като го държеше, докато човекът от „Медуза“ направи възлите с найлоновите въжета. Неспособен да разбере китайската реч, убиецът можеше да се противопоставя само пасивно. Пленникът забеляза коренна промяна в истинския Джейсън Борн; той беше навлязъл в друг свят, далеч по-мрачен. В очите му се забелязваше желание за смърт.

Докато караше през задръстения тунел, свързващ Кулон с Хонконг, Делта се подготвяше за нападението, като си представяше

препятствията, които щеше да срещне, и своите контрадействия. Всички бяха преувеличени, като с това се подготвяше за най-лошото.

Същото беше направил и в Там Куан и след като взе под внимание и най-неблагоприятните възможности, успя да ги извади от строя всичките — всички освен един. Боклук, човек без душа, пристрастен единствено към златото, предател, който би продал живота на другарите си почти за нищо. Там започна всичко. Делта екзекутира този боклук, заби в слепоочието му куршум точно когато боклукът съобщаваше по радиото координатите им. Боклукът беше човек от „Медуза“ с името Джейсън Борн. Това беше началото на цялата лудост.

Видя високите стени на имението и мина покрай тях — бавно като заблуден турист. Видя стъклото и скритите прожектори зад него, забеляза намотките бодлива тел над високата стена. Очите му се спряха на двама пазачи зад огромната порта. Те стояха в сянка, но платът на тяхната моряшка униформа отразяваше светлината — грешка, платът е трябвало да бъде по-незабележим. Каменната стена пред него свърши, това беше ъгълът; надясно стената продължаваше докъдето стига погледът.

Закара разбитата кола встрани от пътя. Нямахше нужда да я крие, нямаше да се връща. Беше му безразлично — Мари я нямаше и всичко беше свършено. Колкото и живота да беше живял, сега всички бяха изчерпани. Дейвид Уеб, Делта, Джейсън Борн — те бяха вече минало. Той искаше единствено покой. Болката беше надхвърлила неговата издръжливост. Покой. Но преди това някой трябваше да плати. На враговете на Мари, неговите врагове, враговете на цялото човечество, безименните и безлики манипулатори щеше да бъде даден добър урок. Малък урок, разбира се, защото по-късно експертите ще ги обявят за светци с помощта на сложни думи и половинчати истини.

Джейсън слезе от колата, отвори задната врата и срязва въжетата, с които бяха вързани ръцете и глезените на убиеца. Отстрани превръзката от очите му, хвана го за рамото и...

Ударът беше парализиращ! Убиецът се извъртя на място и удари с коляно десния бъбрек на Джейсън. Втори удар го улучи в гръдния кош; падна на земята и десантчикът побягна по пътя. Не! Не биваше да се случи. Нуждая се от неговото оръжие, от неговата сила! Това е част от стратегията!

Делта се изправи на крака; болката в гърдите и слабините му беше ужасна. Той се втурна след бягащата фигура по пътя. След секунди убиецът щеше да се скрие в тъмнината! Човекът от „Медуза“ ускори своя бяг и забрави за болката, като се концентрира единствено върху преследването. По-бързо, по-бързо! Изведнъж срещу тях се появиха фарове; десантчикът сви встрани, за да избегне колата. С ръце, които не му служеха, задачата на убиеца ставаше все по-трудна. Той се спъна в една бабуна и се изправи, за да продължи да тича. Беше много късно; Делта го удари в гръбнака и двамата паднаха на земята. Гърлените звуци, които десантчикът издаваше, бяха хрипове на ранен звяр. Джейсън обърна тялото му и яростно заби коляно в стомаха на пленника си.

— Чуй ме добре, боклук такъв! — каза той, останал без дъх, а потта се стичаше по лицето му. — Дали ще умреш, или не, няма значение за мен. След няколко минути изобщо няма да ме интересуваш, но дотогава си част от плана, моя план! А дали ще умреш, или не, зависи от теб. Просто ти давам шанс, какъвто ти никога не си давал на твоя жертва. Сега стани! Прави което ти казвам, или този последен шанс за теб ще хвъркне заедно с главата ти — а на тях им обещах точно това.

Стигнаха до колата. Делта вдигна сакото си и като извади пистолета, който беше взел в Пекин, го показа на десантника.

— На летището в Джинан ме помоли за оръжие, нали? — Убиецът кимна; очите му бяха широко отворени, устата му зейнала под останалата превръзка. — То е твое — продължи Борн без никакви емоции. — След като прескочим тази ограда ей там и застанеш пред мен, ще го получиш. — Убиецът се намръщи и присви очи. — Забравих — каза Делта. — Ти не можеш да я видиш. Това е строго охраняваната къща на около триста метра нагоре по пътя. Ще влезем вътре. Аз ще убия всеки, когото мога. Ти? Имаш девет патрона, а аз ще ти дам и нещо допълнително. Едно „балонче“. — Делта извади пакет пластичен експлозив от Монкок и го показа на своя пленник. — Близо до ума е, че няма да можеш да се изкатериш по стената, твоят път е единствено през главната порта; ще трябва да минеш по диагонал вдясно. За целта ще трябва да убиеш всеки, който ти се изпречи на пътя. Експлозивът може да бъде настроен за взрив след десет секунди — това е минимумът. Оправи се по който начин ти харесва.

Убиецът вдигна ръце и посочи превръзката на устата си. Искаше да му бъдат развързани ръцете.

— До стената — каза Делта. — Когато съм готов, ще отрежа въжето. Но когато го направя, ако се опиташ да си свалиш превръзката на устата, преди да съм ти казал, проваляш целия си шанс.

Убиецът го погледна и кимна.

Джейсън Борн и смъртоносният му спътник тръгнаха по пътя към строго охраняваната къща.

Конклин се втурна надолу по стълбите на болницата с най-голямата бързина, на която беше способен, като се държеше за парапета, и след като стъпи на тротоара, трескаво се заозърта за такси. Нямаше никакво такси, а вместо това една сестра в униформа четеше вестник на светлината на лампите към входа на паркинга.

— Извинете, мис — каза Алекс, останал без дъх. — Говорите ли английски?

— Малко — каза жената, очевидно забелязала протезата и раздразнения глас. — Имате проблем?

— Много голям при това. Трябва да взема такси. Трябва да намеря веднага един човек, а това не може да стане по телефона.

— Могат да се обадят от регистратурата и да ви извикат. Когато си тръгвам от работа, винаги ми извикват такси.

— Сега вие го чакате, така ли?

— Ето го, идва — посочи жената приближаващите се фарове.

— Мис! — извика Конклин. — Спешно е! Умира човек, а може да умре и втори, ако не се свържа с него!

— Успокойте се — отвърна сестрата. — Вие бързате, не аз. Вземете това такси, аз ще си повикам друго.

— Благодаря ви — каза Алекс, когато колата опря гуми в бордюра. — Благодаря ви много — добави и се метна в колата. Жената кимна с усмивка, обърна се и тръгна нагоре по стъпалата. В този момент стъклените врати се отвориха с трясък и двама от хората на Лин изскочиха навън. Единият спря жената и я заразитва, другият застана на ръба на тротоара и замижа в посока на отдалечаващото се такси.

— Бързо! — каза Алекс на шофьора, когато минаха през портата. — *Kuai diar*, ако това е правилно.

— Ще свърши работа — каза уморено шофьорът на перфектен английски. — Все пак по-добре да си бяхте казали „бързо“.

Началото на булевард „Натан“ представляваше вход към луминисцентния свят на Златната миля. Блестящите светлини, трепкащите реклами с всички цветове на дъгата караха човек да съжали всеки роден далтонист. Там Алекс слезе от таксито. Закрачи с болка, куцането му се засили, усещаше подути вените на крака без стъпало. Тръгна към източния тротоар и очите му бяха като на дива котка, търсеца малкото си в територията на хиени.

Стигна до четвъртата пряка, мястото, което беше определил като крайна точка на разходката им. Къде бяха те? Къде бяха стройният добре сложен Панов и високата червенокоса Мари? Инструкциите му бяха точни. Първите четири преки по източния тротоар. Мо повтори на глас мястото... О, Господи! Той търсеше двама, чиято външност можеше да бъде дублирана от стотици хора по тази претъпкана улица. Но очите му търсеха жена с червеникава коса, а нейната сега беше друга! Косата ѝ бе боядисана сива с бели кичури! Алекс се върна към Сализбъри, сега очите му търсеха определена цел.

Ето ги! Стояха с гръб към него до една количка, богато отрупана с копринени платове.

— Тръгвайте с мен! — каза Конклин, като хвана и двамата за лактите.

— Алекс! — извика Мари.

— Добре ли си? — попита Панов.

— Не — каза човекът от ЦРУ. — Никой от нас не е.

— С Дейвид наистина е станало нещо, нали? — Мари хвана ръката на Конклин и я стисна.

— Не сега. Побързайте. Трябва да се махнем оттук.

— Те са тук? — простена Мари, като се оглеждаше със страх в очите.

— Кой?

— Не знам! — извика тя над глъчката от тълпата.

— Не, не са тук — каза Конклин. — Хайде. При хотела ни чака такси.

Тримата забързаха надолу по булевард „Натан“ и за Мари и Мо не остана скрито, че Алекс едва вървеше.

— Трябва ли да бързаме така? — попита психиатърът.

— Абсолютно се налага!

— Теб те боли — каза Мари.

— Хич да не ти пука! И на двамата ви говоря. Не ми се слушат глупостите ви!

— Тогава ни кажи какво се е случило? — изкрещя Мари, докато пресичаха улицата, гъмжаща от коли, колички, търговци и туристи, тръгнаха към ярко светещата Златна миля.

— Ето го таксито — каза Конклин, когато се приближиха към Сализбъри Роуд. — Бързо. Шофьорът знае къде да ни откара.

Вътре в таксито Мари отново стисна ръката на Конклин.

— Отнася се за Дейвид, нали?

— Да. Върнал се е. Той е тук, в Хонконг.

— Благодаря ти, Господи!

— Да се надяваме.

— Какво означава това? — попита психиатърът рязко.

— Нещо е тръгнало не както трябва. Сценарият се беше променил.

— По дяволите! — избухна Панов. — Не можеш ли да говориш нормално.

— Той иска да каже или че Дейвид е направил нещо, което не е трябвало, или че не е направил нещо, което са очаквали от него.

— Приблизително така е. — Очите на Конклин се обърнаха към светлините на пристанище Виктория и остров Хонконг. — Свикнах да предвиждам ходовете на Делта още преди да ги е направил. По-късно, когато стана Борн, можех да го предвиждам все още, защото познавах възможностите му и знаех кои ще използва. Сега Делта се е заловил за работа и както е ставало много пъти в миналото, враговете му са го подценили. Надявам се, че греша. Боже, дано да греша!

С оръжие, опряно в тила на убиеца, Делта се провираше тихо между повесените клони на дърветата пред високата стена на строго охраняваната къща. Убиецът каза нещо иззад превръзката. Бяха на десет стъпки от тъмния вход. Делта опря оръжието в десантника и прошепна:

— На стената или на земята няма подвижни светлини. Върви напред! Ще ти кажа кога да спреш.

Борн му нареди да спре на около метър от вратата. Хвана затворника си за яката и го обърна с лице към себе си, като цевта на пистолета сочеше към врата му. Човекът от „Медуза“ бръкна в джоба си и измъкна пластичен експлозив, след което протегна ръка напред към портата. Прилепи го към стената, беше настроил предварително малкият дигитален таймер в меката среда на експлозива да задейства след седем минути. Числото беше щастливо, а и щеше да им позволи да се отдалечат на стотина метра.

— Давай — прошепна той.

Те заобиколиха ъгъла на стената и продължиха покрай нея до мястото, където на лунната светлина се виждаше, че камъкът свършва.

— Чакай тук — каза Делта и бръкна в сака си, който беше закачил на гърдите си. Извади четвъртита черна кутия, дълга тринайсет сантиметра, широка седем и висока пет. От едната ѝ страна беше навита дълга двайсетина метра тънка пластмасова нишка. Това беше говорител, захранен с батерия. Той го постави върху стената и го включи от задната страна, а от предната светна червена лампичка. Размота тънкия проводник, като буташе убиеца напред. — Още десетпетнайсет метра. — Стигнаха до мястото, което Делта одобри. Близо до тях плачеща върба беше провесила клони извън оградата. Прикритие. — Ето тук! — каза рязко и хвана рамото на десантника. Извади резачката за тел от сака и притисна убиеца с лице до стената. Застанаха лице в лице. — Ще разхлабя въжето, но няма да си напълно свободен. Разбираш ли? — Десантникът кимна и Делта преряза въжето около китките му, докато с другата ръка държеше на прицел главата на пленника. Джейсън се отдръпна на една крачка, като остави крака си свит напред, и подаде на убиеца резачката. — Стъпи върху крака ми и прережи намотките тел. Можеш да ги достигнеш, ако подскочиш малко. И не опитвай нищо. Още нямаш оръжие, а аз имам и както сигурно си разбрал, вече не ми пука от нищо.

Убиецът направи което се искаше от него. Подскочи леко от крака на Делта и безшумно преряза навитата бодлива тел, като обръщаше челюстите на резачката под ъгъл, за да намали съпротивлението. След малко над тях имаше отвор с дължина два метра.

— Покатери се горе — нареди Делта.

Убиецът го направи; левият му крак се прехвърли над стената, а Делта се хвана за десния и се придърпа нагоре, докато се озова до него, след което и двамата се спуснаха по вътрешната част на стената.

— Много добре, майор Алкът Прайс — каза Делта, държейки малък кръгъл микрофон в ръка, а с другата бе насочил пистолета към главата на убиеца. — А сега на твоє място бих проучил околността.

След непрестанните подвиквания на Конклин, отправяни към шофьора, таксито се понесе шеметно към „Виктория Пийк“. Преминаха покрай разбита кола, изоставена край пътя, тя просто не се вместише в стила на елегантната околност; Алекс я изгледа, чудейки се кой от хората, живеещи тук, е решил да демонстрира екстравагантен вкус.

— Ето я къщата! — извика човекът от ЦРУ. — За Бога, побързайте! Отидете до...

Той не довърши изречението — не можа. Пред тях оглушителна експлозия изпълни нощното небе. Огън и камъни се вдигнаха във въздуха, голяма част от стената се срина, после огромните метални порти паднаха напред като на забавен каданс.

— Боже мой, бях прав! — каза Александър Конклин. — Делта се е завърнал. Той иска да умре. Той ще умре.

32.

— Още не! — изрева Джейсън Борн, когато стените от другата страна на покритата с теменуги и рози градина се взриви на парчета. — Ще ти кажа кога — добави спокойно, хванал кръглия микрофон в свободната си ръка.

Убиецът издаде глух звук, подобен на грухтене. Инстинктът да убива при него беше равен на инстинкта да оцелее, след трясъка на експлозията той беше на ръба на лудостта — като акула, усетила миризмата на кръв. Единствено цевта на оръжието го възпираше от диво нападение. Той беше все още човек и бе по-добре да живее, отколкото да предизвика смъртта вследствие на своя грешка. Но кога, кога? Нервният тик се върна на лицето на Алкът Прайс; долната му устна затрепери, когато истеричните викове на паникьосаните тичащи хора изпълниха градината. Ръцете на убиеца затрепериха и той погледна Делта на светлината на далечните пламъци.

— Дори не си го помисляй — каза мъжът от „Медуза“. — Само едно движение, и си мъртъв. Поне малко ме познаваш и ти е ясно, че милост от мен не може да се очаква. Когато ти кажа, тръгваш напред. Не по-рано. — Без предупреждение Борн постави микрофона пред устата си и щракна ключ. Когато заговори, гласът му проехтя злокобно над градината; беше още по-заканителен заради ледените, нетърпящи възражение нотки.

— Вие, от военноморските сили. Скрийте се и не се намесвайте. Това не е ваша битка. Не умирайте заради хората, които са ви наели. За тях вие сте боклук. Вие сте лесно заменими, също като мен. Тук няма закони, нито територия, която да се защитава, нито честта на страната ви е в опасност. Единственото нещо, за което сте тук, е да защитавате убийците вътре. Единствената разлика между нас е, че мене вече ме използваша, а сега искат да ме убият, защото аз знам какво са направили. Не умирайте за тези хора, те не го заслужават. Ще стрелям срещу вас само ако се наложи, ако нямам друг избор. Но с мен е един човек, с когото такова споразумение е невъзможно...

Отекна стрелба, която отнесе високоговорителя от стената. Делта беше готов; бе го предвидил. Един от безликите, безименни манипулатори беше дал заповедта си и нейното изпълнение започна. Той бръкна в сака си и извади трийсет и осем сантиметрово устройство за изстрелване на капсула със сълзотворен газ. То можеше да разбие дебело стъкло от двайсет и пет метра разстояние. Той се прицели и натисна спусъка. На около трийсетина метра от тях огромен прозорец се пръсна на парчета и мъглата от сълзотворния газ обгърна вътрешността на стаята. Видя бягащите фигури зад счупеното стъкло. Лампи и полилеи изведнъж угаснаха и на тяхно място бяха запалени огромни прожектори, разположени по ъглите на къщата. Всичко наоколо се обля с ослепителна бяла светлина. Клоните на върбата, до която се намираха, щяха да привлекат много погледи и цеви на оръжия, така че нямаше никакъв шанс да очаква прекратяване на стрелбата. С остатъка от разума си проумя, че всъщност не искаше да убива тези деца, наети да изпълняват заповедите на параноици и манипулатори — много такива неща беше видял да стават в Сайгон. Искаше единствено живота на онези вътре, в къщата, и щеше да го получи. Джейсън Борн не можеше да бъде елиминиран. Бяха му отнели всичко, което му бе скъпо в тоя живот, и личните му сметки с тях щяха да бъдат уредени. За човека от „Медуза“ решението беше взето — той бе кукла, задвижена от конците на яростта, а извън тази ярост животът му бе безсмислен.

— Ето оръжието ти, майоре — каза истинският Джейсън Борн. — Но моето е насочено към теб, не го забравяй.

Убиецът едновременно грабна оръжието и свали превръзката от устата си, кашляйки и плюейки, когато нова огнестрелна вълна помете листа и клони от дърветата покрай оградата.

— Малката ти лекция нямаше кой знае какъв резултат, нали?

— Изобщо не съм се надявал да има. Истината е, че те искат теб, не мен. Нали виждаш, сега аз съм напълно заменяем. Това беше техният план от самото начало. Аз те доставям и умирам. Жена ми умира заедно с мен. Ние знаем прекалено много. Тя също разбра кои са те — нямаше как да не разбере, защото беше стръвта. Замесен си в кървав план, майоре. Или просто помагаш да се осъществи. Мегабомба, която може да издуха целия Далечен изток, ако по-нормални мозъци в Тайван не изолират и смачкат побърканите ти

клиенти. А на мен не ми пука вече. Играйте си проклетите игри и се самовзривявайте. Аз искам само да вляза в тази къща.

Моряците нападнаха стената, тичайки напред с вдигнати пушки за стрелба. Делта извади втория пластичен експлозив от сака и настрои миниатюрния брояч за десет секунди, след което хвърли пакета колкото се може по-надалеч към задната стена на градината, далеч от пазачите.

— Напред! — нареди той на десантника и го блъсна с цевта на пистолета. — Ти си пред мен! По тази пътека към къщата.

— Дай ми едно от онези! Дай ми експлозив!

— Надали ще ти дам.

— Но, Господи, ти ми обеща!

— Или тогава съм те излъгал, или сега съм променил решението си.

— Защо? Какво те интересува?

— Интересува ме. Не знаех, че наоколо ще има толкова много деца. С едно от тези неща можеш да убиеш наведнъж десет от тях и да осакатиш много повече.

— Малко късно е да се правиш на шибан християнин!

— Аз знам кого искам да пипна и кого не, не ми трябва дечица в сини пижамки. Искам онези гадове вътре в...

Експлозията дойде от около двацет метра откъм задната част на двора. Дървета и пръст, саксии с цветя, храсти — всичко полетя към небето; калейдоскоп от зелени, жълти и кафяви цветове в облаците от сив дим, осветен от ярките прожектори.

— Напред! — викна Борн. — Към края на оградата. Тя е на около двацет метра от къщата и там има двукрила врата... — Затвори очи с гняв, след като нова канонада, която сякаш нямаше край, дойде от задната част на градината. „Те са деца. В слепия си страх стрелят по въображаеми демони, но нямат мишени. И няма да се вслушат.“

Друга група моряци, този път водени явно от опитен офицер, заеха пространството пред къщата и на равно разстояние един от друг залегнаха на земята и запълзяха напред. Манипулаторите бяха повикали своята преторианска гвардия. Така да бъде! Делта отново бръкна в сака и извади две ръчни запалителни бомби, които беше купил в Монкок. Бяха подобни на гранати — върхът им беше изтумбен, но покрит с тежък слой пластмаса. Надолу продължаваше

петнайсетсантиметрова дръжка, която позволяваше бомбата да се хвърли по-далеч и с по-голяма точност. Майсторлъкът беше в точността на хвърлянето и прецизното нагласяване на времето. Когато пластмасата се махнеше, обвивката на самата бомба можеше да се залепи за всяка повърхност с помощта на адхезив, активиран от въздуха, и избухването на химикала да обгърне всичко в пламъци. От премахването на пластмасовия слой до експлозията имаше петнайсет секунди. Стените на къщата пред тях бяха в традиционния викториански стил, над ниския каменен перваз, който обграждаше цялата къща, започваше облицовка от застъпващи се дъски. Джейсън блъсна убиеца в един розов храст, отдели пластмасовия слой и хвърли бомбата нагоре и вляво от френските прозорци на около десет метра от тях. Тя се залепи за дървото. Оставаше само да чакат. Огънят откъм моряците намаля, почти затихна.

Стената на къщата се взриви. Зад огромната дупка се откри официална викторианска спалня, обзаведена с двойно легло и елегантна английска мебел. Пламъците се разпространиха мигновено; огнени езици плъзнаха във всички посоки.

Беше дадена нова заповед и стрелбата се поднови, куршуми разравяха земята на мястото на предишната експлозия, накъдето бяха тръгнали морските пехотинци. Чуваха се гневни команди и контракоманди, произнасяни в паника.

Делта спря поглед върху войник, който се появи между храстите, като собственото му оръжие бе притиснато в тила на убиеца. Извади трети експлозив, настрои таймера и хвърли бомбата далеч над храстите към страничната стена.

— Отиди там! — заповяда Джейсън и поведе убиеца към редицата храсти от лявата страна. Борн скочи след него, без да го изпуска от мерника. — Само още няколко минути и те пускам сам, майоре.

Четвъртата експлозия разруши метър и половина от страничната стена и сякаш очаквайки нападение отвън, моряците откриха огън по късовете хвърчащ камък. В далечината по улиците на „Виктория Пийк“ се разнесоха сирени като отговор на какофонията в градината на секретната къща. Делта извади последния си пакет пластичен експлозив и след като настрои таймера за деветдесет секунди, хвърли бомбата към ъгъла на задната стена, където нямаше хора. Това беше

финалът на акцията; останалото беше суха математика. Той взе устройството за изстрелване на сълзотворен газ, постави нова капсула и каза на убиеца:

— Обърни се! — Британецът се подчини, виждайки цевта на Борн, насочена към главата си. Делта продължи: — Вземи това. Можеш да го държиш и с една ръка. Когато ти кажа, стреляй в камъка от дясната страна на френските врати. Газът ще заслепи повечето от моряците. Няма да могат да стрелят, така че не си хаби куршумите, защото нямаш чак толкова.

Убиецът отначало не отговори. Вдигна оръжието си на една линия с пистолета на Борн и се прицели.

— Сега сме един на един, мистър Оригинал — рече десантчикът. — Казах ти, че мога да понеса един куршум в главата, чакам го от години. Но си мисля, че идеята да не влизаме в тази къща няма да ти хареса. — Последва нов огън откъм моряците, смесен с рев от гласове. Делта стоеше в очакване на момента, когато убиецът ще се разконцентрира поне за част от секундата. Този момент не дойде. Вместо това десантчикът продължи с равен глас, без да изпуска от очи Джейсън: — Те сигурно очакват нападение, глупавите гъсоци. Но това няма да стане, ако ти си покрит, нали, мистър Оригинал?... Изпразни торбата с хитрини, Делта! Беше Делта, нали?

— Празен е. — Борн натисна спусъка на пистолета си. Убиецът направи същото. Не последва нищо.

— Тогава да проверим какво има тук — каза десантчикът и бавно протегна ръка към сака, закрепен на десния хълбок на Делта; очите им бяха приковани едни в други. Убиецът опипа грубия плат, като го стисна на няколко места. Бавно отдръпна ръката си. — Когато човек говори староанглийския, на който е написана Библията, думите му никога не звучат като лъжа, нали? С изключение на лъжесвидетелите, разбира се, но това е друга работа.

Петият пластичен експлозив разтърси земята, стреснатият убиец премига. Това беше достатъчно, ръката на Джейсън стовари тежкия автоматичен пистолет върху дясното слепоочие на десантника.

— Копеле! — извика убиецът и падна на земята. Джейсън стъпи върху ръката му, докато той изпусна пистолета.

— Много бързаш да умреш, майоре — каза Борн.

Чу се шум от приближаващи се моряци. Групата, застанала до разрушената стена, беше получила заповед да нападне задната част на градината.

— Изобщо не се харесваш, нали? Но идеята беше добра. Да изпразня торбата с хитрините си. Крайно време е вече.

Борн свали сака и го изтръска. Съдържанието се изсипа на тревата, осветено от пламъците на втория етаж, които се разрастваха с всеки изминал момент. Имаше една запалителна бомба и един пластичен експлозив, а също и ръчен автоматичен пистолет МАК-10, който се нуждаеше единствено от пълнител. Той го прибра и сложи останалите три пълнителя в колана си. След това взе последната запалителна бомба, знаеше къде да я хвърли. Махна пластмасовата обвивка и я метна с цялата си сила към аркадата над входните врати. Тя се залепи за дървото. Моментът настъпи. Той взе устройството за изстрелване на сълзотворен газ, натисна спусъка и изпрати капсулата газ в каменната стена вдясно от вратите. Тя експлодира и като рикошира от стената, падна на земята. Пушекът плъзна мигом на талази, задушавайки хората, останали по-настрани. Те държаха в ръцете си оръжие, но вместо да стрелят, разтриваха подутите си очи и носове.

Втората запалителна бомба се взриви, като отнесе елегантната фасада над вратите. Пламъците пак лумнаха вътре в къщата и горящи парчета плат захвърчаха напосоки във въздуха. Моряците се разбягаха от мястото на оглушителната експлозия и попаднаха в облаците сълзотворен газ. Сега вече някои хвърлиха пушките и се втурнаха кой накъдето свари, като се блъскаха помежду си. Кашляйки от задушаване, търсеха облекчение по-надалеч от мястото.

Делта се изправи, стиснал автоматичния пистолет, и издърпа тялото на убиеца до себе си. Беше време да действа; хаосът беше пълен. Пълзящият газ пред френските врати се засмукваше от горещината на пламъците и скоро щеше да намалее достатъчно, за да може той да премине оттам. След като влезеше вътре, нямаше да се наложи да търси много. Водещите тайните операции щяха да останат вътре в къщата по две причини. Първата беше, че не можеха да определят броя на нападателите, така че рискуваха живота си и можеха да попаднат в плен, ако излязат навън. Втората причина беше от практическо естество. Документите трябваше да бъдат унищожени.

Директиви, досиета, доклади за хода на операцията, допълнителни материали — всичко трябваше да бъде заличено. Сирените по улицата се приближаваха.

— Броенето започва — каза Борн и настрои таймера на пластичния експлозив. — Няма да ти го дам, но ще го използвам за доброто и на двама ни. Трийсет секунди, майор Алкът Прайс. — Джейсън хвърли пакета с всички сили към предната стена.

— Оръжието ми! За Бога, дай ми оръжието!

— То е на земята. Под крака ми.

— Дай ми го и да тръгваме!

— Когато реша аз. Ако се опиташ да го вземеш преди това, следващото нещо, което ще видиш, е килията в Хонконгския гарнизон и — според описанията ти — примка от дебело въже и палач в непосредствена близост.

Убиецът вдигна очи в паника.

— Проклет лъжец! Ти ме излъга!

— Почти за всичко. А ти не постъпи ли по същия начин?

— Ти каза...

— Знам какво казах. Знам също защо си тук, а освен това вместо девет патрона имаш само три.

— Какво?

— Ти си част от плана ми, майоре. Когато те освободя, с твоето оръжие можеш да тръгнеш към портата или към онази дупка в стената — изборът е твой. Те ще се опитат да те спрат. Ти ще стреляш и докато вниманието им е приковано към теб, аз ще се промъкна вътре в къщата.

— Ти, копеле!

— Чувствата ми са раними, но при пълната им липса сега това няма никакво значение. Просто трябва да вляза вътре...

Последната експлозия изкорени едно дърво, което се стовари върху почти рухналата стена, разхвърчаха се парчета камък и в стената се образува едно голямо V.

— Сега! — изрева Делта и се изправи на крака.

— Добре, дай ми оръжието! Дай ми го!

Джейсън Борн изведнъж замръзна. Не можеше да помръдне — някакъв инстинкт го накара да забие коляно в гърлото на убиеца и онзи падна на една страна. В горящото фоайе зад френските врати се появи

човек, закрил с кърпа лицето си, но това не можеше да скрие накуцването му. Накуцване! Мъжът с протезата бавно пристъпи напред и слезе по трите стъпала, след което закрепя към хората от охраната, които можеха да го чуят, да спрат огъня. Човекът нямаше нужда да показва лицето си, то беше известно на Делта. Беше лицето на врага. Гробище извън Париж. Александър Конклин беше дошъл да го убие.

— Дейвид! Аз съм Алекс! Спри това, което правиш! Спри! Аз съм, Дейвид! Тук съм, за да ти помогна!

— Тук си, за да ме убиеш! Както се опита в Париж и Ню Йорк! „Тредстоун 71“! Къса ти е паметта, копеле такова!

— А ти нямаш никаква памет, проклет да си! Ти стана Делта — това е, което те искаха от теб! Знам цялата история, Дейвид! Пристигнах тук, за да помогна! Всички сме тук! Мари, Мо Панов и аз! Мари е в безопасност!

— Лъжи! Мръсни трикове! Вие я убихте! Ти можеше да я убиеш още в Париж, но аз не те пуснах достатъчно близо! Държах те настрана!

— Дейвид, тя е жива! Мога да я доведа при теб! Сега!

— Пак лъжи! — Дейвид клекна и натисна спусъка на МАК-10, който поръси с куршуми вратата и фойето зад нея, но по неясни за него причини те не поразиха човека. — Искаш да спра стрелбата, за да можеш да дадеш заповедите си, и аз ще бъда мъртъв! Не можеш да ме изработиш, ексекutore! Аз ще вляза в къщата! Трябват ми тайните, мълчаливи хора, които са зад теб! Знам, че са там! — Борн грабна падналия убиец и го изправи на крака, като му подаде оръжието. — Искайте вашия Джейсън Борн, ето го! Пускам го на свобода между розите! Убийте го, докато аз избивам вас!

Почти напълно обезумял, десантчикът хукна през розовите храсти. Затича по пътеката, след което бързо се върна, когато видя, че в северния и южния край на стената се е струпала морската пехота. Ако се покажеше в източния край, щеше да бъде хванат между двете групи. Беше мъртъв, ако мръдне.

— Нямам повече време, Конклин — извика Борн.

Защо той не можеше да убие човека, който го беше предал? Натисни спусъка! Убий последния от „Тредстоун 71“! Какво го спираше?

Убиецът се хвърли през цветната леха и хвана с две ръце топлатата цев на автоматичното оръжие на Борн, изви го надолу, и със своя собствен пистолет се прицели в Джейсън и стреля. Куршумът одраска челото на Борн и в сляпата си ярост той натисна спусъка на автоматичното оръжие, което обсипа земята с куршуми. Хвана и изскубна пистолета от ръката на англичанина. Слабата дясна ръка на убиеца не можеше да се опре на силата на Борн. Пистолетът гръмна, след като ръката на Борн го пое. Имитаторът падна назад върху тревата и очите му се обърнаха.

— Дейвид! За Бога! Изслушай ме...

— Тук няма Дейвид! — извика Джейсън с коляно, опряно в гърдите на убиеца. — Истинското ми име е Борн! Делта! Снейк Лейди, спомняш ли си?

— Трябва да говорим!

— Трябва да умрем! Започваме от теб! Хората вътре в къщата, които почерниха живота ми — те трябва да умрат! — Борн хвана за ревера убиеца и го изправи. — Повтарям ви! Ето го вашият Джейсън Борн! Той е изцяло ваш!

— Не стреляйте! Спрете огъня! — изрева Конклин към приближаващите се групи на военноморския контингент, а пред срутения портал спряха полицейски коли с включени сирени.

Човекът от „Медуза“ блъсна с рамо убиеца и го избута напред.

— Ето го! Ето вашата награда!

Последва взрив от изстрели и десантчикът се изтърколи на земята, за да избегне куршумите.

— Спрете! Не него! За Бога, не го убивайте! — викаше Конклин.

— Не него? — изрева Джейсън. — А само мен, нали? Само мен! Така ли, кучи сине? Сега ти умираш! Заради Мари, заради Еко, заради всички нас!

Той натисна спусъка, но отново куршумите не улучваха целта. Борн се извъртя назад и насочи смъртоносното оръжие към насъбралите се моряци. Изстреля няколко серии, като се придвижваше странично между розовите храсти. Отново цевта сочеше над главите им! Защо? Децата не можеха да го спрат. Трябваше да влезе в къщата сега! Нямахше повече време, нямаше. Сега беше моментът!

— Дейвид!

Женски глас. О, Господи, женски глас!

— Дейвид! Дейвид! Дейвид!!! — Жена с развяваща се пола излезе от къщата. Тя стигна до Конклин и го блъсна встрани. Застана сама на площадката. — Дейвид, това съм аз! Тук съм в безопасност! Всичко е наред, скъпи мой!

Друг мръсен номер, друга лъжа! Това беше някаква стара жена със сива коса!

— Махни се от пътя ми или ще те убия! Ти си поредната измама!

— Дейвид, не ме ли чуваш?

— Виждам те! Ти си трик!

— Не, Дейвид!

— Името ми не е Дейвид!

— Недейте! — извика Мари и хукна към неколцината моряци, които бяха изпъззели от тревата, избягали далеч от разпръснатия се газ. Те се надигнаха на колене и взеха Борн под прицел. Мари застана между тях и Джейсън. — Малко ли му направихте досега? За Бога, някой да ги спре!

— И да загинем от ръката на този терорист? — извика глас от редицата до предната стена.

— Той не е това, което мислите! Хората вътре в тази къща го направиха такъв! Вие го чухте, няма да стреля срещу вас, ако и вие не стреляте!

— Той вече стреля — извика един офицер.

— Стойте мирно! — извика Конклин от площадката пред вратата. — Той е по-добър стрелец от който и да било тук! Гарантирам ви и ви предупреждавам!

— От теб нямам нужда! — изкрещя Борн и отправи нови изстрели към горящата стена на секретната къща.

Изведнъж убиецът се изправи и нападна моряка, който беше най-близо до него, момче без шапка, все още кашлящо от плъзналия газ. Убиецът грабна пушката му, като го изрита в главата, и стреля в следващия моряк, който падна назад и се хвана за стомаха. Десантчикът се обърна. Забеляза един морски офицер, хванал пистолет като този на Борн; застреля го във врата и грабна оръжието от падащото тяло. Спря за част от секундата, като преценяваше шансовете си. Делта гледаше, инстинктивно знаейки какво ще направи десантчикът, знаейки също, че планът му трябва да се осъществи.

Убиецът го направи. Изстрелваше откос след откос към редиците млади, неопитни войници, като тичаше зигзагообразно по тревния участък към високите храсти от лявата страна на Борн. Това беше единственият му път за бягство, бе най-слабо осветен и водеше към срутената задна стена.

— Спрете го! — изрева Конклин, като закуцука в същата посока! Но не стреляйте. Не го убивайте, за Бога!

— Глупости! — отвърна някой от групата до предната стена.

Убиецът продължаваше да напредва с остри криволичещи движения и оръжието му не спираше да бълва огън. Пълнителят се изпразни; той захвърли оръжието и извади своя пистолет, под чието прикритие трябваше да се добере до стената. Той беше вече там! Тъмнината зад него беше неговото спасение!

— Ах ти, педераст! — Това беше изпълненият с мъка глас на едно момче, но в него се чу смъртна закана. — Ти уби приятеля ми! Отнесе му лицето! Ще си платиш за това, мръсно!

Младият моряк изскочи напред и хукна към стената, където убиецът вече се катереше от вътрешната страна. Нов откос откъм убиеца улучи момчето в рамото; то падна на земята, превъртя се два пъти и изстреля четири откоса.

Това, което всички наоколо чуха, беше истеричният предсмъртен вик, последван от тежко тупване на земята. Майор Алкът Прайс, бивш десантчик от Кралския десантен батальон, лежеше по гръб с широко отворени очи и тяло, пълно с олово.

Борн тръгна напред с вдигнато оръжие. Мари изтича до края на площадката, разстоянието между тях беше не повече от десет стъпки.

— Дейвид, не го прави!

— Не съм Дейвид, лейди! Попитайте онзи куц измет, с него се познаваме от доста време. Махнете се от пътя ми! — Защо не можеше да я убие? Един изстрел, и беше свободен да направи това, което беше решил. Защо?

— Добре! — изкрещя Мари, олюлявайки се на мястото си. — Не си Дейвид, ти си Джейсън Борн! Ти си Делта! Ти си всичко, което искаш да бъдеш, но също си и мой! Ти си мой съпруг! — Откровението подежда като светкавица върху хората от охраната, които го чуха. Те насочиха оръжията си нагоре и загледаха сцената с учудване.

— Не те познавам!

— Гласът е моят собствен! Ти го знаеш, Джейсън!

— Мръсен трик! Ти си актриса! Лъжа! Правено е и преди!

— Ако изглеждам различно, то е заради теб, Джейсън Борн!

— Махни се от пътя ми или ще бъдеш убита!

— Ти ме научи в Париж! На улица „Риволи“, хотел „Морис“, будката за вестници на ъгъла! Не си ли спомняш? На първа страница беше моята снимка и цялата история от Цюрих! Когато напускахме хотела в Монпарнас, портиерът четеше вестника и моята снимка беше пред очите му. Беше толкова уплашен, че ме накара да избягам навън... Таксито! Спомняш ли си го? По пътя към Иси льо Молино, никога не мога да забравя това невъзможно име. „Смени си прическата, обърни косата назад“, ми каза ти. Попита ме дали имам молив за вежди и каза да ги удебеля. Това са твои думи, Джейсън! Бягахме, за да спасим живота си, и ти ме молеше да променя външния си вид, защото снимката ми беше из цяла Европа. Трябваше да се превърна в хамелеон, защото Джейсън Борн беше хамелеон. Трябваше да научи жена си на някои неща. Ето това направих и аз сега, Джейсън!

— Не! — извика Делта пронизително. Объркването го обхващаше и го запрящаше в море от паника. Образите бяха същите! Улица „Риволи“, Монпарнас, таксито. „Изслушай ме. Аз съм хамелеон с името Каин и те уча на неща, които никога нямаше да ти кажа, ако не беше толкова необходимо. Мога да сменя цвета си, за да се слея с цвета на гората. Мога да премина безшумно през естествени и създадени от човека джунгли. Алфа, Браво, Чарли, Делта... Делта означава Чарли, а Чарли означава Каин. Аз съм смъртта. Трябва да ти кажа кой съм и след това да те загубя.“

— Ти си спомняш! — извика жената на Дейвид Уеб.

— Това е трик! Те са ти казали моите думи! Дали са ти пълни указания! Искат им се да ме спрат!

— Нищо не са ми дали! Нищо не искам от тях! Искам само мъжа си! Аз съм Мари!

— Ти си измама! Тя беше убита. — Делта натисна спусък и в земята пред краката на Мари се появили малки облачета. Войниците наоколо отново заеха позиции за стрелба.

— Не стреляйте! — извика Мари към тях с пламтящи от гняв очи и твърд глас. — Добре, Джейсън. Ако ти не ме познаваш, аз не искам

да живея повече. По-просто от това не може и да бъде, скъпи мой. Една част от теб мисли, че аз не съм жива, затова твоят живот не струва вече нищо, защото не искаш да живееш без мен. Разбирам те много добре, защото и аз не мога да живея без теб. — Мари направи няколко крачки напред и застана неподвижно.

Делта вдигна автоматичното си оръжие; кръгообразният мерник и мушката съвпаднаха. Цевта беше насочена към сивата коса с бели кичури. показалецът му се стегна около спусъка. Изведнъж дясната му ръка неволно затрепери, след това и лявата. Смъртоносното оръжие се заклати бавно напред-назад, после записва кръгови движения. Главата на Борн се разтърси, цялото му тяло затрепери.

Около стотина крачки оттам при кабината за пазача до главния вход настъпи объркване. Един човек се бореше да бъде пуснат вътре и двама моряци го държаха под мишниците.

— Пуснете ме да вляза, проклети глупаци! Аз съм неговият лекар! — Като напрегна сили, Морис Панов успя да се отскубне и хукна по поляната към светлината на прожекторите. Спря на двайсет стъпки от Борн.

Делта застана; Джейсън Борн разтреперан пушна оръжието на земята... и Дейвид Уеб падна на колене и зариде. Мари се затича към него.

— Не! — изкомандва Панов с тих, но настойчив глас. — Той трябва да дойде при теб. Трябва.

— Той има нужда от мен.

— Не по този начин. Той трябва да те познае. Дейвид трябва да те разпознае и да каже на тъмната си половина да го освободи. Ти не можеш да направиш това вместо него. Той трябва да го направи.

Тишина. Прожектори. Огън.

Като малко, напляскано момче Дейвид Уеб вдигна глава, сълзи се стичаха по бузите му. Бавно и с болка той се изправи на крака и се втурна в обятията на жена си.

33.

Те бяха вътре в комуникационния център с бели стени — асептична стая, принадлежаща към футуристичен комуникационен комплекс. Навсякъде по стените имаше свръхмодерна техника. Бели плочки, голяма бяла заседателна маса отдясно — единственият контрапункт в този ахроматичен свят бяха няколкото черни пепелника върху нея. Техниците бяха освободени, всички системи бяха спрени, само червеният сигнал за тревога продължаваше да трепка върху централния компютър. Отвън хонконгските пожарникари полагаха усилия да загасят бушуващия огън, хонконгската полиция се опитваше да успокои изпадналите в паника хора, живеещи в съседство. Много от тях бяха убедени, че второ пришествие настъпва откъм континента и че ужасните събития са дело на неврастеничен престъпник, убит от правителствените сили за сигурност. Хората не бяха удовлетворени от тези обяснения. Светът беше станал свърталище на хищници и те искаха доказателство. Така че тялото на мъртвия убиец беше изнесено на носилка пред любопитните наблюдатели. Окървавеното тяло беше леко отвито, за да могат да се убедят. Жителите се върнаха в големите си светли домове, получили всички възможни доказателства.

Страхът от отминалите минути на насилие браздеше лицата на присъстващите в стаята. Страх и огромно изтощение. Само едно лице беше различно. То също издаваше крайна умора, но по него нямаше следи от страх, само пасивно, объркано приемане на неща, които все още му бяха неясни. Преди минути смъртта беше безразлична за този човек — дори беше за предпочитане пред живота. Все още объркан, докато жена му стискаше ръката му, той почувства как у него се надига далечен гняв. Далечен в смисъл, че още не беше дълбоко в недрата на неговия мозък, но яростно приближаваше и беше като далечна гръмотевица над гладко езеро, когато се надига лятна буря.

— Кой направи това с нас? — попита Дейвид Уеб, а гласът му едва се чуваше.

— Аз — каза Хавиланд от другия край на бялата маса. Посланикът се наклони напред и отвърна със същия убийствен поглед. — Ако се намирах в съд и молах за милост след това ужасно дело, щях да се защита с думите, че обстоятелствата го налагаха.

— А обстоятелствата са?... — попита монотонно Дейвид.

— Първо, изправени сме пред криза, второто обстоятелство сте вие.

— Обяснете — намеси се Алекс Конклин от срещуположния край на масата. Уеб и Мари седяха вляво от него, Морис Панов и Макалистър срещу тях. — И не пропускайте нищо.

— Нямам намерение — каза дипломатът, а очите му останаха върху Дейвид. — Кризата е налице, катастрофата е неизбежна. В политическата структура на Пекин е извършен заговор от група фанатици, водени от човек, който е здраво подсигурен в йерархията на неговото правителство, уважаван като принц философ и много трудно уязвим. Ако заговорът не бъде осуетен, той ще помете цялата колония Хонконг. Ще последва незабавна окупация от страна на Народната република. Няма нужда да ви обяснявам какво значи това — икономически хаос, кръвопролития и без съмнение война в целия Далечен изток. Това ще продължи, докато и други държави изберат на чия страна да застанат. Рискът е немислим.

Мълчание. Очи здраво приковани едни в други.

— Фанатици от Гуоминдана — каза Дейвид с леден глас. — Китай срещу Китай. Към това се стремяха много манияци през последните четирийсет години.

— Но само стремеж, без конкретна стратегия, мистър Уеб. — Хавиланд стисна двете си ръце и задиша тежко. — А сега стратегията е налице, стратегия толкова дяволска и неуязвима, че според тях провал не може да има. Но тя ще пропадне, разбира се, и тогава светът ще се изправи пред криза със застрашителни размери. Може спокойно да доведе до крайните последици, които няма да можем да преживеем. Далечният изток поне няма да оцелее.

— Не ми казвате нищо ново. Конспираторите са много високопоставени и може би броят им нараства, но те ще си останат фанатици. Ако маниакът, на чието шоу присъствах, е подобен на останалите, те всички ще бъдат обесени на площад „Тянанмън“. Това ще бъде показано по телевизията и одобрено от всички, дори от онези,

които се противопоставят на смъртното наказание. Той беше — е — садистичен месия, касапин. Касапите не могат да бъдат държавници, тях не ги приемат насериозно.

— Хитлер стана през трийсет и трета — отбеляза Хавиланд. — Аятолах Хомейни само преди години. Но тогава явно не знаете кой е техният истински водач. Той няма да се покаже никога и при никакви обстоятелства, ако съществува опасност да бъде видян. Както и да е, аз мога да ви уверя, че той е държавник, чиято дума се чува. И неговата цел не е Пекин, а Хонконг.

— Аз видях, каквото видях, и споменът за това едва ли ще ме напусне някога... Не се нуждаете от мен! Изолирайте ги, известете за тях в Централния комитет, обадете се в Тайван, предупредете и там. Те още по-малко желаят тази война от Пекин.

Посланикът изучи лицето на човека от „Медуза“, очевидно преценявайки точността на информацията, с която разполагаше, като разбра, че Дейвид е видял в Пекин достатъчно, за да може сам да си вади заключения, но недостатъчно, за да разбере естеството на заговора за Хонконг.

— Твърде късно е — отвърна дипломатът. — Силите са поставени по места. Предателството е заело най-високите места в китайското правителство, предателството на презрените националисти, които са в конфликт със западните финансови интереси. Дори посветените последователи на Дън Сяопин няма да понесат този удар по гордостта на Пекин и международната изолация. И ние щяхме да реагираме по този начин, ако разберяхме, че „Дженерал Мотърс“, Ай Би Ем и Нюйоркската стокова борса се управляват от американски предатели, обучени в Съветския съюз, които изразходват милиони за проекти против интересите на страната ни.

— Аналогията е точна — прекъсна го Макалистър, с ръка върху дясното си слепоочие. — Най-общо казано, това е същото, каквото е Хонконг за Народната република. Но има и друго, което е не по-малко тревожно. Искам сега да го изясня — в положението си на аналитик и човек, който трябва да изчисли ходовете на неприятелите, потенциалните неприятели...

— Бъдете по-кратък — прекъсна го Уеб. — Много говорите, много си разтривате главата и очите ви не ми харесват. Те са като на

мъртва риба. В Мейн също бяхте особено словоохотлив. Вие сте лъжец!

— Да, разбирам ви много добре защо го казвате. Но аз съм честен човек, мистър Уеб, и вярвам в честността.

— Аз, не. Вече, не. Продължавайте. Всичко това е много интересно, но не разбирам защо никой досега не каза нещо смислено. Какъв е вашият принос, лъжецо?

— Факторът на организираната престъпност. — Макалистър преглътна след повторената обида на Дейвид, но все пак поднесе твърдението с очакване някой да го разбере. Когато видя недоумяващите погледи, добави: — Триадите.

— Групи с подобна на мафията структура от азиатски тип — каза Мари с поглед към заместник-секретаря на Държавния департамент. — Престъпни братства.

Макалистър кимна.

— Наркотици, нелегална имиграция, проституция — всички обичайни дейности.

— Някои от тях не са толкова обичайни — вметна Мари. — Те имат своя особена икономика. Притежават банки — индиректно, разбира се — из цяла Калифорния, Орегон, щата Вашингтон и нагоре в моята страна — в Британска Колумбия. С милиони перат пари чрез международни трансфери.

— Кое то само усложнява кризата — наблегна Макалистър.

— Защо? — попита Дейвид. — Какво искате да кажете?

— Престъпление, мистър Уеб. Идеите за престъпления преследват лидерите на Народната република. Съществуват сведения за над сто хиляди екзекуции, осъществени през последните три години, при които е правена малка разлика между отделните провинения. Това е неизменна последица от режима — от произхода на този режим. Всички революции вярват, че каузата им е чиста и свята и стои над всичко. Пекин ще нанесе поправки в идеологията си, за да получи икономически привилегии от Запада, но няма да бъдат постигнати споразумения дори само при намек за организирана престъпност.

— Изкарвате ги група параноици — вметна Панов.

— Такива са. Не могат да си позволят да бъдат други.

— Идеологически? — запита докторът.

— Просто цифри, докторе. Чистотата на революцията е прикритието, но цифрите ги плашат. Огромна, гъсто населена страна с гигантските си ресурси — и, Боже мой, ако организираната престъпност бъде внедрена сред милиардите хора, живеещи вътре в тези граници, това ще стане нация от триади. Всички села и градове ще бъдат поделени между отделни фамилии, които ще печелят от идващия западен капитал и технологии. Ще последва бум на незаконния износ, който ще наводни контрабандния пазар в целия свят. Наркотици от неизвестни полета и хълмове, които не могат да бъдат контролирани, оръжия, произведени от субсидирани заводи, построени чрез подкупи, текстилни продукти от стотици нелегални производители, използващи крадени съоръжения и труда на селяните. С една дума, престъпност.

— Това би бил невероятен скок, който никой тук не е реализирал през последните четирийсет години — каза Конклин.

— Кой би посмял? — попита Макалистър. — Ако човек може да бъде екзекутиран за това, че е откраднал петдесет юана, какво ще стане, ако открадне сто хиляди? Това изисква протекции, хора на високи постове. Това е нещото, от което се страхува Пекин. Политическата структура е ерозирала. Водачите може да загубят контрол, а те не биха рискували. Страховете им изглеждат параноични, но за тях са съвсем истински. Един намек, че могъщи криминални фракции са в единство с вътрешни конспиратори, инфилтриращи се в икономиката им, ще бъде достатъчен за тях да се отрекат от споразуменията и да изпратят войските си в Хонконг.

— Заключение то ви е логично — каза Мари. — Но как би могло да се осъществи?

— То вече се случва, мисис Уеб — обади се Хавиланд. — Затова се нуждаем от Джейсън Борн.

— По-добре някой да започне от началото — каза Дейвид.

Посланикът започна.

— Началото беше преди трийсет години, когато много способен младеж бил изпратен от Тайван в страната, откъдето бил родом неговият баща и там му дали ново име и отново се задомил. Обхватът на целия план е огромен; в корените му се таят фанатизмът и отмъщението...

Уеб слушаше невероятната история на Шенг Чу Янг, всяка нейна дума беше смразяваща, всеки факт представляващ самата истина, защото нямаше причина за повече лъжи. Двайсет и седем минути по-късно, когато свърши, Хавиланд извади папка, обрамчена с черен кант. Отвори предната корица, прекара пръст през седемдесетте страници вътре и се пресегна, като я остави на масата пред Дейвид.

— Това е всичко, което знаем, всичко, което сме научили и което ви казах. Не може да напусне тази къща освен във вид на пепел, но вие можете да го прочетете. Ако имате някакви въпроси или съмнения, кълна ви се, че ще призова всеки в Съединените щати от Овалния кабинет до Съвета за национална сигурност, за да бъдете удовлетворен. — Дипломатът спря, като гледаше Уеб. — Може би нямам правото да я искам, но се нуждая от вашата помощ. Имаме нужда от цялата информация, която можете да ни дадете.

— За да можете да изпратите някого по петите на този Шенг Чу Янг?

— Всъщност, да. Но е по-сложно от това. Ръката ни трябва да е невидима. Не трябва да има дори подозрение за нея. Шенг си е изработил невероятно прикритие. Пекин го има за далновидец, за патриот, който се трепе за майка Китай. Би могъл да се нарече дори светец. Сигурността му е абсолютна. Хората около него — помощници, пазачи, охрана — цялото им внимание е посветено на сигурността му.

— И затова имитаторът ви беше нужен — прекъсна го Мари. — Той е бил връзката с Шенг.

— Знаехме, че е приемал негови поръчки. Шенг трябваше да елиминира своята опозиция: и тези, които му се противопоставят идеологически, и онези, които той възнамерява да изхвърли от своите операции.

— В тази последна група — намеси се Макалистър — са лидерите на вражеските триади, на които Шенг не се доверява, на които фанатиците от Гуоминдана не се доверяват. През последните два месеца няколко лидери са били убити, техните организации закрити.

— Новият Джейсън Борн беше идеалното решение на Шенг — продължи дипломатът. — Наемен убиец без никакви политически и национални връзки, и най-вече следите от убийствата на когото привидно няма да водят към Китай.

— Но той отиде в Пекин — възрази Уеб. — Тогава попаднах на следите му. Всичко започна като клопка, подготвена специално за мен, която...

— Клопка за вас? — възкликна Хавиланд. — Те са знаели?

— Преди две вечери се изправих лице в лице с моя двойник тук, на летището. И двамата знаехме кой е другият — невъзможно беше да не разберем. И той не можеше да си позволи пропадане на друга негова поръчка.

— Били сте вие! — прекъсна Макалистър. — Знаех си!

— Шенг и хората му също са знаели. Аз бях новият в града, трябваше да бъда спрян и убит. Не можеха да рискуват. Клопката е била замислена и поставена същата вечер.

— Господи! — извика Конклин. — Прочетох за Кай Так във Вашингтон. Предполагаше се, че това е дело на безумци с десни убеждения. Пазете комитетите от гнилите капиталисти. А това си бил ти!

— И двете правителства е трябвало да поместят нещо в световната преса — добави Макалистър. — Както и ние ще трябва да обясним някак станалото тази вечер...

— Искам да кажа — продължи Дейвид, без да обърне внимание на Макалистър, — Шенг е повикал десантника, използвал го е, за да ми постави капан, и по този начин го е превърнал в част от вътрешния кръг. Един клиент, който иска да остане скрит, не скъсява дистанцията по този начин.

— Ако е знаел, че той няма да излезе жив, не би имал никакви проблеми — каза Хавиланд и погледна към заместник-секретаря. — Това е теория на Едуард и аз напълно я подкрепям, а именно, че когато е била изпълнена последната поръчка, убиецът е трябвало да бъде убит, докато е получавал парите си от него и е очаквал друг ангажимент. Събитията на Кай Так без съмнение са подпечатали смъртната му присъда.

— Не е бил достатъчно умен, за да го види — каза Джейсън Борн. — Липсваше му пространствено мислене.

— Моля? — попита посланикът.

— Нищо — отвърна Уеб, отново загледан в дипломата. — И така, всичко, което ми казахте, беше наполовина лъжа, наполовина истина.

— Истината беше основата, с която да заслужим доверие. Трябваше да приемете голямата ни загриженост. Лъжите бяха, за да ви спечелим на наша страна. — Хавиланд се облегна назад. — Потрошен от това не мога да бъда.

— Копелета — каза Уеб с леден глас.

— Съгласен съм — прие Хавиланд. — Но както споменах преди, обстоятелствата бяха такива. Две главни обстоятелства — кризата и вие.

— И? — попита Мари.

— Нека да ви попитам, мистър Уеб... и мисис Уеб. Ако бяхме дошли при вас и изложили нашия случай, щяхте ли да се присъедините към нас? Щяхте ли да станете нашият Джейсън Борн?

Мълчание. Всички погледи бяха отправени към Дейвид.

— Не — меко каза той. — Нямахте да повярвам.

— Знаехме — каза Хавиланд и кимна. — Но за нас беше необходимо да ви имаме. Вие сте способен на неща, които не могат да бъдат направени от никой друг, и след като ги направихте, знам, че преценката ни е била вярна. Цената беше ужасна, няма две мнения, но ние чувствахме, че друг избор не съществува. Времето и последствията са срещу нас.

— Както и преди — каза Уеб. — Десантчикът е мъртъв.

— Десантчикът? — Макалистър се наведе напред.

— Вашият убиец. Всичко, което ни причинихте, беше напразно.

— Не непременно — възрази Хавиланд. — Ще зависи от това, което можете да ни кажете. Новината за смъртния случай тук ще се появи в утрешните вестници, на това не можем да попречим. Но Шенг няма как да узнае кой е убитият. Не бяха направени фотографии, нямаше никакви репортери, а онези, които пристигнаха по-късно, бяха задържани от полицията на неколкостотин метра от мястото.

— А тялото? — попита Панов. — Ще последва медицинска експертиза...

— На което МИ-6 твърдо възразява — обясни посланикът. — Това е все още британска територия и съобщенията между Лондон, Вашингтон и Правителствения дом бяха бързи. Лицето на двойника беше почти обезобразено, за да може някой да даде точно описание.

— А Дейвид и Мари — настоя психиатърът. — Много хора ги видяха и чуха.

— Единствено най-близко застаналите хора от морската пехота можеха да видят и да чуят ясно всичко — каза Макалистър. — Всички войници заминават обратно за Хаваите след час, включително двамата мъртви и седмината ранени. Паниката и объркването бяха страхотни. Пожарникарите и полицаите бяха твърде заети, за да влизат в градината. Можем да съобщим каквото решим.

— То ви е втора природа — каза Уеб.

— Чухте посланика — подхвана Макалистър, избягвайки погледа на Уеб. — Чувствахме, че друг избор нямаме.

— Бъди честен, Едуард — Хавиланд отново погледна към Уеб, докато се обръщаше към заместник-държавния секретар. — Аз чувствах, че друг избор няма. Ти ми възрази многократно.

— Не бях прав — каза Макалистър и посрещна строгия поглед, който дипломатът му отправи. — Но това не е от значение — продължи бързо. — Трябва да решим какво да кажем. Консулството е пламнало от обаждания на пресата...

— Консулството? — изненада се Конклин. — Някаква секретна къща?

— Нямаше време за осигуряване на прикритие — каза посланикът. — Съчинихме приемлива история. Доколкото знаем, не е имало никакви въпроси, но в полицейския доклад трябваше да се впишат собственикът и наемателят на тази къща. Как се справят от Гардън Роуд, Едуард?

— Просто казват, че въпросът е още неизяснен. Чакат нареждания от нас, но повече не могат да се преструват. По-добре да измислим нещо, което дава място и за догадки.

— Разбира се — съгласи се Хавиланд. — Това предполага, че имаш нещо готово.

— Би могло да послужи, ако правилно съм чул мистър Уеб.

— За какво?

— Използвахте думата „десантчик“ няколко пъти. Предполагам не случайно. Убиецът е бил десантчик?

— Бивш. После е полудял. В смисъл, че е тръгнал да убива.

— Успяхте ли да научите името му?

Дейвид погледна строго към аналитика и си спомни думите на Алкът Прайс, изговорени в момента на самоунижението на лудия триумф.

„...Ако загубя аз и историята се раздуха, колко действащи антисоциални типове ще надигнат глава след нея? Колко хора, различни като мен, ще изпитат огромно щастие да заемат моето място, както аз заех твоето? Този мръсен свят гъмжи от Джейсън-Борновци. Дай им посоката, идеята и те ще се струпат около теб...“

— Никога не разбрах кой е той — каза просто Дейвид.

— Но все пак е бил десантчик?

— Да.

— Не рейнджър или барета, или от специалните сили...

— Не.

— Следователно искате да кажете, че е британец.

— Да.

— Тогава ще предложим история, която индиректно казва тъкмо обратното. Не англичанин и без военно минало.

— Бял американец — каза Конклин. — Дайте му име и история от някое забравено дело. Най-добре четвърторазреден психопат с тежки махмурлуци.

— Нещо такова, но не съвсем — каза Макалистър и неловко се помести встрани на стола, сякаш не искаше да си прави труда да изрази несъгласие с опитния агент на ЦРУ. — Бял мъж, да. Американец, да. Естествено, човек с натрапчивата идея да убива, яростта му е била отправена срещу определена цел тук, горе.

— Срещу кого? — попита Дейвид.

— Срещу мен — отговори Макалистър и очите му се впиха в Уеб.

— Което означава аз — каза Дейвид. — Аз съм този човек, този маниак.

— Вашето име няма да бъде използвано — продължи заместник-секретарят. — Можем да съчиним някой американски изгнаник, който преди години е бил преследван от властите за престъпления, обхващащи от серийни убийства до пренасяне на наркотици. Ще кажем, че аз съм натрапил сътрудничеството на полицията на Хонконг, Макао, Сингапур. Усилията ми са станали причина за прекратяване на дейностите му и той е загубил милиони. Научава, че съм се върнал и съм тук, във „Виктория Пийк“. Той тръгва подир мен — човека, който му е съсипал живота. — Макалистър спря и се обърна към Дейвид. — След като съм прекарал години в Хонконг, не мога да си представя, че

Пекин е пропуснал да ме забележи. Сигурен съм, че имат дебело досие за мен — човека, създал си много врагове по време на престоя тук. Създавах си врагове, мистър Уеб, това ми беше работата. Опитвахме се да разширим влиянието си в тази част на света и когато американци се замесеха в престъпна дейност, давах най-доброто от себе си, за да помогна на властите да ги заловят и да ги изгонят от Азия. Най-добрият начин, по който да покажа нашите добри намерения, беше да вървя срещу тях. Това беше една от причините да ме извикат във Вашингтон, където благодарение на името ми получихме известна яснота за Шенг Чу Янг. Вижте, ние се познавахме. Той ще обмисли дузина възможности — ще избере сигурно вярната, — но никоя и по най-далечен начин няма да е свързана с британски десантчик.

— Правилното решение — прекъсна го Конклин — е, че никой не е чул нищо за първия Джейсън Борн от години насам.

— Точно така.

— Аз съм трупът, който беше разнасян тази вечер и който е сега на скрито — каза Уеб.

— Вероятно, да — реши Макалистър. — Не сме наясно какво знае Шенг, колко навътре е проникнал чрез своите хора тук. Единственото нещо, в което трябва да го убедим, е, че мъртвият не е неговият убиец.

— Като по този начин оставите възможност за друг двойник да отиде и да причака Шенг — обади се Конклин.

— По този начин прекалено се разкриваш, Едуард — каза Хавиланд. — Никога не съм те молил за това. Ти имаш врагове.

— Искам да го направим именно така. Вие използвате за целта мен, за да направя най-точните преценки, на които съм способен, и тогава този вариант има най-голям шанс за успех. Стръвта трябва да бъде убедителна. Моето име може би ще я осигури.

— Така да бъде — каза Уеб и затвори очи, чувайки думите, които Джейсън Борн беше казвал толкова пъти.

— Дейвид... — Мари докосна лицето му.

— Извинявай. — Уеб отвори папката пред себе си. На първата страница имаше снимка с напечатано под нея име. Лицето беше идентифицирано като Шенг Чу Янг, но то беше много повече. Това беше лицето на касапина! Маниакът, който сечеше глави на мъже и жени с обсипания си със скъпоценности церемониален меч, който

принуди братята да се изколят с остри ножове, който възнагради Еко с удар през врата. Дъхът му спря при спомена за непоносимата жестокост. Докато гледаше снимката, лицето на Еко се появи пред него. Еко, който плати с живота си, за да може Делта да изпълни задачата. Делта знаеше, че именно това направи възможно залавянето на убиеца. Еко умря не само осигурявайки бягството му, но и отправяйки последна молба към своя другар от „Медуза“ — последните му думи бяха, че фанатикът с меч трябва да бъде убит!

— Това — прошепна Джейсън Борн — е синът на вашия неизвестен тайпан?

— Да — каза Хавиланд.

— Вашият уважаван принц философ? Китайският светец, който никой не може да разкрие?

— Да.

— Грешите! Той се показа! О, Господи, той се показа!

Посланикът изумен подскочи напред.

— Сигурен ли сте?

— По-сигурен не мога да бъда.

— Обстоятелствата са били сигурно изключителни — каза Макалистър. — И това потвърждава със сигурност, че двойникът никога не би излязъл жив оттам. Но обстоятелствата сигурно са били потресаващи!

— Предвид факта, че никой извън границите на Китай не знае за тях, наистина бяха. Мавзолеят на Мао се превърна в стрелбище. Това беше част от клопката, която ми поставиха, но тя не успя. След това Еко загуби.

— Кой? — попита Мари, държейки ръката му.

— Един приятел.

— Мавзолеят на Мао? — повтори Хавиланд. — Невероятно!

— Съвсем не — каза Борн. — Колко остроумно. Последното място в Китай, където жертвата ще очаква атака. Жертвата влиза вътре, смятайки, че върви по петите на убиеца, инстинктите му за самозащита почти дремят. И в този момент забелязва, че са очаквали него, че той самият е мишената. Много остроумно.

— Много опасно за преследвачите — каза Хавиланд. — За хората на Шенг. Една погрешна стъпка, и те са щели да загубят. Лудост!

— Нямахте възможност за погрешни стъпки. Щяха да убият тяхната мишена, ако аз не ги бях убил. Когато настъпи хаосът, останалите изчезнаха. С Еко.

— Да се върнем на Шенг, мистър Уеб, моля ви — очите на Хавиланд умоляваха. — Кажете ни какво видяхте.

— Той е чудовище — каза Джейсън тихо, без да откъсва очи от снимката. — Той идва от ада, Савонарола, който измъчва и убива мъже, жени и деца с усмивка на лицето. Проповедите му са като на пророк, който говори на деца, но под тази маска се крие ненормален маниак, който управлява, всявайки ужас. Хората му, тези, които са около него, са просто банда садисти, които са възприели много техники от своя учител. Той е Аушвиц, Дахау и Берген-Белсен, взети заедно. Господ да ни е на помощ, ако се наложи той да управлява тук.

— Ще го направи, мистър Уеб. — Ужасените очи на Хавиланд погледнаха Джейсън Борн. — Вие току-що описахте Шенг Чу Янг такъв, какъвто светът никога не го е виждал, а в този момент той е най-могъщият човек в Китай. Както Адолф Хитлер победоносно влезе в Райхстага, така и Шенг ще влезе в Централния комитет и изцяло ще го подчини на волята си. Това, което ни казахте, е много по-катастрофално от всичко, чуто досега. Китай срещу Китай. О, Боже мой!

— Той е звяр — прошепна дрезгаво Борн. — Той убива като хищник, но не за да се нахрани, а за да утоли глада си за убийства.

— Говорите общи приказки — настоя Макалистър. — Трябва да знаем повече, аз трябва да знам повече!

— Свика събрание. — Борн заговори мрачно, унесено, главата му се поклащаше, а очите му бяха приковани в снимката. — Наставали нощите на Великото острие, така каза той. Имало предател, каза. Събранието беше от пръв поглед дело на луд. Навсякъде имаше факли, самото място беше резерват за птици на около един час път от Пекин. Можете ли да повярвате? Да, и той наистина направи това, което ви казвам. Уби човек, провисен на въжета, като насече с меч си изтерзаното му тяло. След това отсече главата на жена, която се опита да се защити — отсече ѝ главата! Пред всички. След това двама братя...

— Предател? — прошепна Макалистър. — Откри ли някого? Призна ли си някой? Имало ли е някакъв бунт вътре в организацията?

— Престанете! — извика Мари.

— Не, мисис Уеб! Той се е върнал там, не го ли виждате? Той е там!

— Страхувам се, че нашият досаден колега е прав, Мари — каза Мо Панов. — Той се опитва да открие истинската реалност за себе си. Всичко е окей. Може да ни спести много време.

— Глупости!

— ...Нямаше предател, никой не каза нищо, само жената, която искаше да се защити. Той я уби и последвалото мълчание беше страшно. Предупреждаваше всички, че те, защитниците на истинския Китай, са навсякъде и са невидими... И след това уби Еко, но Еко знаеше, че трябва да умре. Искаше да умре бързо, защото знаеше, че в това състояние не може да живее повече. След като го бяха измъчвали, той изглеждаше ужасно. И все пак, ако ми беше дал време...

— Кой е Еко, Дейвид? — попита Панов. — Кажете ми, моля те.

— Алфа, Браво, Чарли, Делта, Еко... Фокстрот...

— „Медуза“ — каза психиатърът. — Това е „Медуза“, нали? Еко е бил в „Медуза“.

— Той беше в Париж, в Лувъра. Опита се да спаси живота ми, но аз спасих неговия. Той спаси живота ми години преди това. „Сънят е оръжие“ — казваше той. Тогава той ме накара да спя и сложи около мен постове. След това избягахме от джунглата.

— Сънят е оръжие... — произнесе тихо Мари и сълзи се застичаха по бузите ѝ. Тя стисна силно ръката на съпруга си. — О, Господи!

— ...Еко ме видя в гората. Използвахме старите сигнали, които владеехме добре. Той не ги беше забравил. Никой от нас не забравя.

— В птичия резерват ли се намираме, Дейвид? — попита Панов и хвана рамото на Макалистър, за да спре намесата му.

— Да — отвърна Джейсън. — И на двама ни е ясно. Той ще умре. Толкова е просто. Ще умре. Смърт. Трябва само да спечели още малко време, за да мога аз да успея. Може би ще го направя.

— Ще направиш какво, Делта? — Панов подчерта името.

— Ще убия кучия син. Ще убия касапина. Той не заслужава да живее, няма право да живее! Той убива много лесно — с усмивка на лицето. Еко я видя. Аз я видях. Сега изведнъж събитията започнаха да се застъпват. Гърмежи в цялата гора, всички бягат напосоки и викат в

паника. Аз мога да го направя сега! Касапинът стои неприкрит!... Той ме вижда. Той знае, че аз съм смъртният му враг! Аз съм твоята смърт, касапино! Последното лице, което ще видиш... Какво има? Нещо става! Той се крие зад тялото на войник! Не мога да го направя! Трябва да изчезвам от мястото...

— Не можеш или не искаш? — попита Панов. — Ти Джейсън Борн ли си или Дейвид Уеб? Кой си ти?

— Делта! — изкрещя пациентът, като стресна всички около масата. — Аз съм Делта! Аз съм Борн! Каин означава Делта и Карлос означава Каин! — Пациентът падна назад на стола си и главата му се надвеси над гърдите. Той мълчеше.

Никой не проговори.

След няколко минути — макар че никой от присъстващите не знаеше колко точно — мъжът, който не можеше да установи своята самоличност, надигна глава и отвори очи. Започваше да излиза от агонията, която бе преживял преди минути.

— Съжалявам — каза Дейвид Уеб. — Не знам какво ми стана.

— Без извинения, Дейвид — каза Панов. — Ти се върна в миналото. Разбираемо е.

— Да, върнах се. Неприятно, нали?

— Съвсем не — каза психиатърът. — Напълно естествено е.

— Аз трябва да се върна, Мо, това също се разбира, нали?

— Дейвид! — извика Мари и протегна ръка към него.

— Трябва — каза Джейсън Борн и нежно хвана китките ѝ. — Съвсем просто е. Никой друг не може да го направи. Аз знам кодовете, знам начините... Еко даде живота си за моя, вярвайки, че ще го направя, че ще убия касапина. Тогава се провалих. Сега няма да се проваля.

— А какво ще стане с нас? — запита Мари с треперещ глас. — Това няма ли значение за теб?

— Ще се върна, обещавам ти — каза той, отстрани ръцете ѝ и я погледна в очите. — Но аз трябва да се върна там, не разбираш ли?

— Заради тези хора? Тези лъжци!

— Не, не заради тях. Заради друг човек, който искаше да живее. Ти не го познаваш — но той беше наясно, че животът му не струва колкото моят живот. Аз трябваше да живея и да се върна при теб, той

знаеше и това. Той постави нещата на везните и взе своето решение. Всички рано или късно ще трябва да вземем решение. — Борн се обърна към Макалистър. — Тук има ли някой, който да направи снимка на един труп?

— Чий труп? — попита заместник-секретарят.

— Моят — каза Джейсън Борн.

34.

Страшната снимка на тялото беше направена върху бялата маса за конференции от член на техническия персонал в секретната къща при неохотното присъствие на Морис Панов. Кървав бял чаршаф покриваше тялото на Уеб; чертите на окървавеното му лице се виждаха ясно, очите му бяха широко отворени.

— Проявете филма по най-бързия възможен начин и ми го дайте — каза Конклин.

— Двайсет минути — каза техникът и тръгна към вратата, през която в момента влизаше Макалистър.

— Какво става? — попита Дейвид и се изправи на масата. Разтреперана, Мари избърса лицето му с топла влажна кърпа.

— Хората от консулството са се обадили на медиите — отговори заместник-секретарят. Казаха са, че ще излязат със съобщение след около час, когато всички факти бъдат изяснени. Дадох им сценария с правото за използват моето име. Ще сглобят всичко и преди да го обявят в медиите, ще го прочетат на нас.

— Нещо за състоянието на Лин? — попита човекът от ЦРУ.

— Все още е критично, но се държи. Докторът се обади.

— А пресата отвън? — попита Хавиланд. — Рано или късно трябва да ги пуснем да влязат. Колкото по-дълго ги оставим да чакат, толкова повече ще се усъмнят за някаква инсценировка. Не можем да си го позволим.

— Все още мястото е заградено с въже — каза Макалистър. — Ще разглася, че полицията претърсва околността за недетонирани бомби. Репортерите ще станат много търпеливи при тези обстоятелства. Съпадението е, че сценарият, който дадох за пресата, също подчертава, че човекът, който атакува къщата, е очевидно експерт в областта на взривовете.

Джейсън Борн, най-големият пиротехник, който „Медуза“ някога беше обучила, погледна към Макалистър. Заместник-секретарят на Държавния департамент извърна поглед.

— Трябва да се махна оттук — каза Джейсън. — Трябва да се добера до Макао по най-бърз начин.

— Дейвид, за Бога! — Мари застана пред съпруга си; гласът ѝ беше нисък и уверен.

— Много бих искал нещата да бяха по-различни — каза Уеб и стана от масата. — Много бих искал. Но те са такива. Трябва да заема позиция. Трябва да стигна до Шенг, преди историята да се появи в утрешните вестници. Преди тази снимка да се появи в потвърждение на съобщението, което ще изпратя по канали, неизвестни според него на никого. Той трябва да повярва, че аз съм убиецът му, този, когото той самият щеше да убие, а не човекът от „Медуза“, който стреля по него в онази долина. Той трябва да научи за мен, преди да му бъде дадена каквато и да било друга информация. Защото информацията, която аз ще му изпратя, е последното нещо, което той иска да чуе. Всичко останало ще изглежда незначително.

— Стръвта — каза Алекс. — Първо му дай тази информация и ще имаш прикритието, което ти трябва, защото той ще бъде зашеметен, изненадан и най-вече защото ще приеме официалната версия във вестниците.

— Какво ще му кажеш? — попита посланикът.

— Това, което ми казахте и вие. Наполовина лъжа, наполовина истина.

— Конкретно, мистър Уеб — нервно каза Хавиланд. — Много сме ви задължени, но...

— Задължени сте ми, но не можете да ми се отплатите! — просъска Джейсън Борн. — Освен ако не си пръснете черепите ей тук пред очите ми!

— Разбирам гнева ви, но ще продължа да настоявам. Не бива да правите нищо, което да застраши живота на пет милиона души или жизнените интереси на правителството на Съединените щати.

— Радвам се, че и вие разбирате важността на нещата. Добре, господин посланик. Ще ви кажа. То е същото, което бих ви казал, ако в самото начало бяхте коректен да дойдете при мен, като изложите вашия случай. Вие вярвате в префинените си манипулации, в капаните, които властта ви позволява да поставяне навсякъде... и може би си мислите, че имате право на всичко това заради високия си интелект. Всички сте едни и същи. Сложността ви привлича — също и сложните

обяснения, но не можете да проумеете, че често простите методи са много по-ефективни.

— Чакам инструкции — изрече студено Хавиланд.

— Така да бъде — каза Борн. — Слушах ви внимателно. Искате да обясните защо никой не може да стигне до Шенг по официален път и да му каже това, което знаете вие. Бяхте прав. Той би се изсмял и би се изплюл в лицето ви. Разбира се, вие ще държите на вашите обвинения, а той ще издърпа Пекин от общите споразумения за Хонконг. Така ще загубите. Опитайте се да го разкриете по друг начин. Отново няма да успеете. Нямаме доказателства освен думите на няколко мъртъвци с прерязани гърла, които биха изrekli всичко, за да очернят хора от партията в Народната република. Той ще се усмихне и без да ви го каже, ще ви даде да разберете, че е по-добре да не настоявате за нищо повече. Вие смятате, че ако направите това, рисковете са твърде големи. Свирката дава сигнал и войната в Далечния изток започва. И в това сте прав — най-вече заради причините, които Едуард ни изложи. Пекин може лесно да пропусне да забележи една корумпирана постъпка, дължаща се на обикновена алчност, но едва ли ще позволи разрастването на китайската мафия, която да проникне в индустрията или в профсъюзите, или в правителството. Както Едуард обясни, те ще загубят работата си...

— Все още чакам, мистър Уеб — каза дипломатът.

— Добре. На ваша страна съм, но забравихте урока от „Тредстоун 71“. Изпратете убиец по дирите на убиеца.

— Това е нещо, което не сме забравили — прекъсна го дипломатът учуден. — То е основата на всичко.

— Но не и заради целта, която е пред нас — каза Борн. — Имаше по-добър начин да се свържете с Шенг и да го накарате да излезе от прикритието си. Не беше необходимо! Това с жена ми не беше необходимо! Но не можахте да го разберете. Великият мозък трябва да усложнява всичко.

— Какво не можах да разбера, мистър Уеб?

— Изпратете конспиратор по дирите на конспиратора. Неофициално... Вече е твърде късно, но това бих ви посъветвал аз.

— Не съм сигурен дали изобщо ми казахте нещо.

— Едната част истина — другата лъжа. Вашата собствена стратегия. Изпраща се куриер до Шенг, някой грохнал старец, който е

получил информацията по телефона. Източникът не може да бъде проследен. Той подава съобщението устно, чува го само Шенг, няма нищо на хартия. Съобщението съдържа достатъчна доза истина, за да може това да парализира Шенг. Да кажем, че човекът, който го изпраща, е един от хората в Хонконг, който би загубил милиони, ако схемата на Шенг се разпадне, човек достатъчно хитър и достатъчно изплашен, за да не издава името си. Съобщението ще бъде за предателство на някой от хората му или за новосформирани триади, които са се обединили срещу него, след като ги е прогонил. Шенг трябва да действа — друго не му остава. Следват контакти и уредени срещи. Конспираторът от Хонконг е така загрижен за оставането му в сянка, както и Шенг, и също толкова подозрителен, за да поиска неутрално място за среща. Срещата е уредена. Тя е клопката. — Борн спря и погледна Макалистър. — Дори третокласен бомбаджия можа да ви посочи правилния начин.

— Много бързо и много професионално — каза Хавиланд. — Къде можем да открием такъв конспиратор в Хонконг?

Джейсън Борн погледна възрастния държавник почти с презрение.

— Ще трябва да помислите — каза той. — Това е лъжата.

Хавиланд и Конклин останаха сами в бялата стая, седнали на противоположните краища на голямата маса. Дейвид Уеб беше помолил да остане насаме с жена си, преди да дойде моментът за заминаване. Те бяха заведени в стая на горния етаж; обстоятелството, че е спалня, не мина през главата на никого. Стаята се намираше в южната част на къщата, далеч от измокрените до кости мъже и разрушенията от северната страна. Заминаването на Уеб според Макалистър трябваше да стане най-много след петнайсет минути. Джейсън Борн и заместник-секретарят щяха да бъдат откарани с кола до летище Кай Так. Фериботите спираха да се движат в девет вечерта, затова щяха да стигнат до Макао с хеликоптер на Червения кръст. Щяха да избегнат митнически проверки, щом се пренасяха спешно медицински доставки за болницата „Кианг У“ на улица „Коело“ до Амарал.

— Няма нищо да излезе — обърна се Хавиланд към Конклин.

— Какво няма? — попита Алекс, заровен в обърканите си мисли.
— Това, което ви каза Дейвид?

— Шенг няма да се съгласи за нищо на света да се срещне с човек, когото не познава, с някой, който изобщо не желае да се разкрива.

— Това би зависело от начина, по който се изложат нещата. Ако информацията е застрашителна и фактите — автентични, той няма да има избор. Не може да се разпита куриера — онзи не знае нищо, — така че той трябва да тръгне сам към източника. Стратегията е напълно сигурна.

— Но съществуват много нерешени моменти и шансове за погрешна стъпка.

— Кажете го на Джейсън Борн.

— Обстоятелствата са различни. „Тредстоун“ имаше ентузиазирани агент-провокатор, готов да тръгне след Чакала. Човек, който пое невероятния риск, защото беше обучен и беше живял дълго време с насилие, за да се откаже. Друго място за него нямаше.

— Това е академично обяснение — каза Конклин. — Но не мисля, че сте в състояние да спорите с него. Изпращате го с мисия и голяма вероятност за неуспех, а той се връща и води за ръчичка убиеца — за да намери вас. Ако е казал, че всичко може да бъде свършено по друг начин, той сигурно е прав и вие не можете да му възразите.

— Напомням ви обаче — възрази Хавиланд и сложи ръце на масата пред себе си, — че това, което направихме, наистина свърши работа. Ние загубихме убиеца, но спечелихме ентузиазирания провокатор. От самото начало това беше оптималният вариант, но не се надявахме, че той ще се съгласи да свърши работата сам. Сега няма да позволи на някой друг да я свърши, той се връща обратно. Така че в края на краищата аз излязох прав — човек изправя силите една срещу друга с риск да се сблъскат и е готов да убие, ако се наложи, но знаейки, че колкото повече напрежението расте и двамата се приближават с хищни намерения, толкова по-близо е крайното решение. В тяхната омраза, техните подозрения, техните страсти те разгръщат свое собствено насилие и работата бива свършена. Можеш да загубиш хората си, но от другата страна на везните трябва да бъде шансът да осуетиш плановете на врага и той да напусне прикритието си.

— По този начин рискувате да покажете ръката, за която настоявахте, че трябва да остане невидима.

— Как така?

— Защото краят още не е настъпил. Да речем, че Уеб не успее. Да предположим, че го заловят и вие поемете отговорността да бъде измъкнат оттам жив. Когато човек като Шенг разбере, че му е поставен капан с цел да бъде убит, той ще се интересува кой се крие зад цялата работа. Ако изскубването на един или десет нокътя не накара Уеб да проговори, с помощта на опии ще го принудят да каже откъде идва. Той знае всичко, което вие сте му разкрили...

— Дори че правителството на Съединените щати не трябва да бъде намесено.

— Точно така, той ще бъде принуден да говори. Вашето участие ще бъде разкрито. Вашингтон ще бъде замесен.

— От кого?

— От Уеб, за Бога! От Джейсън Борн, ако щете!

— Човек с диагноза за психично заболяване и периоди на агресия към самия себе си? Параноичен шизофреник, който отправя смахнати обвинения и диви заплахи към хора, които искат да му помогнат? — Хавиланд спря и добави: — Хайде, мистър Конклин, такъв човек не говори от името на Съединените щати. Как би могъл? Търсихме го навсякъде, той е ирационална, фантазираща бомба със закъснител, навсякъде му се привиждат заговори, щом болният му измъчен мозък започне да диктува. Ние искаме той да бъде подложен на терапия. Подозираме, че поради миналите си дела е напуснал страната с фалшив паспорт...

— Миналите си дела? — прекъсна го Алекс изумен. — Терапия?

— Разбира се, мистър Конклин. Ако е необходимо, ще признаем, че той наистина е работил за американското правителство и това му се е отразило доста зле. Не може да заеме никакъв официален пост. Как би могъл? Този човек с трагична съдба може би е отговорен за смъртта на жена си, за която твърди, че е изчезнала.

— Мари? Вие ще използвате Мари?

— Ще трябва. Тя присъства навсякъде из клетвените декларации на хора, които познаваха болестта на Уеб и се опитваха да му помогнат.

— О, Исусе! — прошепна Алекс, потресен от студения и точен ръководител на тайните операции. — Разказахте му всичко заради

собствените си тайни цели. Дори да бъде заловен, ще се прикриете зад клетвените декларации и психиатричните заключения за състоянието на болестта му. Ще си измиете ръчичките. Копеле такова.

— Казах му истината, защото щеше да разбере, ако го лъжех. Макалистър, разбира се, отиде по-далеч, като подчерта фактора „организирана престъпност“, който е напълно верен, но представлява деликатна материя, която аз бих предпочел да не обсъждам. Но на Едуард не съм казал всичко. Той още не е разбрал разликата между собствената си етика и онова, което работата изисква. Когато го направи, ще стигне и задмине професионалните ми постижения, но не мисля, че е способен на това.

— Вие казахте на Дейвид всичко, в случай че бъде заловен — продължи Конклин, без да слуша Хавиланд. — Ако убийството не бъде осъществено, вие искате да го заловят! Разчитате на амфетамина и на скополамина. Наркотиците! Тогава Шенг ще разбере, че сме разкрили заговора, и то не от нас, а от един ненормален. Господи! Това е вариация на предложението на Уеб!

— Неофициално — съгласи се дипломатът. — По този начин всичко ще бъде постигнато много гладко, без никакви конфронтации. Евтино. Почти на безценица.

— Освен цената на човешкия живот! — изкрещя Конклин. — Той ще бъде убит! Както и да го погледнем, очевидното е неизбежно.

— Това е цената, мистър Конклин, ако тя трябва да бъде платена.

Алекс почака да чуе още нещо от посланика. След кратко мълчание попита:

— Това ли е всичко?

— Залозите са много по-високи, отколкото предвиждахме — много по-високи. Знаете го не по-зле от мен. Така че не се правете на толкова шокиран. — Посланикът се облегна назад. — Преди и вие сте взимали същите решения, правила сте такива изчисления.

— Такива не! Никога! Сега вие го изпращате за собствена изгода и рисковете са ви известни, ала не го подсигурявате с никой, който да го защити. Наистина той беше най-щастлив, когато вярваше, че щом доведе убиеца тук, ще получи жена си!

— Нашата цел е друга. Много по-важна.

— Знам. Тогава не го изпращайте. Научете паролите и пратете някой друг! Някой, който още не е изтощен до смърт.

— Изтощен или не, той е най-добрият и настоява да свърши работата сам.

— Защото не знае какво сте му скроили! Как сте го приклезили, как сте го превърнали в пратеник, който трябва да загине!

— Нямах избор. Както вие казвате, той намери мен. Трябваше да му кажа истината.

— Тогава, повтарям ви, изпратете някой друг! Отряд щурмоваци без никаква връзка с нас, платете на наемници да убият Шенг Чу Янг. Уеб знае как да го намери, той ви го каза. Аз ще го убедя да ви даде паролите или за каквото, по дяволите, става дума и си купете банда наемници!

— Тоест да действаме като Кадафи?

— Не, много по-безскрупулно и не мога да намеря думи, с които да...

— Забравете — прекъсна го Хавиланд. — Ако открият следа, която води към нас, ще трябва да стреляме по китайците, преди те да са започнали. Немислимо.

— Това, което правите, е немислимо!

— Има по-важни неща от живота на един човек. И вие го знаете точно толкова добре, колкото и аз. Такава е била работата ви, и, простете ми, но настоящият случай е много по-важен от всички, които сте преживели.

— Кучи син!

— Вашата собствена вина избива в този момент, Алекс, позволете ми да ви нарека така, след като и вие се произнесохте вече за моето семейство. Не аз издадох заповедта, с която при миналата операция Джейсън Борн беше поставен извън контрол. Най-голямата ми надежда е сега той да успее, убийството да бъде извършено. Ако това стане, той е свободен. Далечният изток ще се отърве от едно чудовище, а на света ще бъде спестено едно азиатско Сараево. Това е моята работа, Алекс.

— Поне му кажете! Предупредете го!

— Не мога. И вие не бихте го направили на мое място. Не може да предупредите един tueur a gages...

— Хайде стига, нещастник такъв!

— Човек, изпратен да убие, трябва да има силни убеждения. И за секунда не бива да се усъмни в мотивите. Не трябва да се колебае.

Натрапчивата идея за убийство е единственият му коз.

— Предположете, че не успее, предположете, че го убият!

— Тогава продължаваме много бързо с друг на мястото му. Макалистър ще бъде с него в Макао и ще разбере тайните пароли, които да ни заведат до Шенг. Борн се съгласи. Ако му се случи най-лошото, ще опитаме вероятно и теорията му за конспиратор по дирите на конспиратора. Както виждате, Алекс, аз съм готов да се уча.

— Вие сте готов на всичко! — каза ядосан Конклин и стана от стола. — Но забравихте нещо, забравихте какво казахте на Дейвид. Че е много бърз и голям професионалист.

— Е?

— Няма да ви оставя да се измъкнете. — Алекс тръгна към вратата. — Можете да искате от него, но идва момент, отвъд който повече нямате право! И всичко пропада, нещастнико! На Уеб ще му бъде казана истината. Цялата.

Конклин отвори вратата. Видя гърба на моряк, който тутакси се обърна и му препречи пътя.

— Махни се от пътя ми!

— Съжалявам, сър! — излая морякът; зареяният му поглед минаваше през Конклин.

Алекс се обърна към дипломата, седнал зад бюрото.

— Процедурен ред — сви рамене той.

— Мислех, че тези хора, както казахте, са на път за летището.

— Които вие видяхте — да. Това е подразделение на консулството. След като Даунинг Стрийт се съгласи на някои промени в правилника, тук вече официално е американска територия. Полага ни се присъствието на военни подкрепления.

— Искам да видя Уеб!

— Не можете. Тай заминава.

— Кой си ти, бе?

— Казвам се Реймънд Оливър Хавиланд. Аз съм посланикът на правителството на Съединените американски щати. По време на криза решенията ми трябва да бъдат изпълнявани безпрекословно. Това е период на криза. Начукай си го, Алекс!

Конклин затвори вратата и закуца обратно към стола си.

— Следващото какво ще бъде, господин посланик? Да ни избие и да ни погребете направо в септичната яма?

— Сигурен съм, че можем да постигнем съгласие.

Те се прегръщаха, Мари знаеше, че това само отчасти е нейният съпруг, че само наполовина е тук. Повтаряше се историята с Париж, когато тя съзнаваше, че е отчаян човек на име Джейсън Борн, който иска да остане жив, но не е сигурен дали ще успее, а и дали си заслужава; и собствените му съмнения го измъчваха и бяха толкова убийствени за него, колкото и хората, които искаха да го видят мъртъв. Но най-близката прилика с обстоятелствата от Париж беше усещането за зееща празнина помежду им. Дейвид търсеше близостта, но Джейсън Борн не я допускаше. Джейсън сега беше преследвач, а не преследван и това укрепваше волята му.

— Защо, Дейвид, защо?

— Казах ти. Защото мога. Защото трябва. Защото трябва да бъде направено.

— Това не е отговор, скъпи.

— Добре. — Уеб нежно отстрани ръцете ѝ, хвана я за раменете и я погледна в очите. — Тогава заради нас.

— Заради нас?

— Да. Аз ще продължавам да виждам тези образи до края на живота си. Те ще ме разкъсват, ще ми напомнят, че не съм могъл да се справя докрай. Ако трябва, ще мина през иглени уши, като взема и теб със себе си.

— Бих предпочела да бъдем заедно, отколкото сама да мина оттам. Това е толкова вярно, колкото и фактът, че все още те виждам жив.

— Е, в това няма спор.

— За мен има.

— Аз ще предизвиквам ходовете, няма да ги правя.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Шенг трябва да бъде убит, това искам да кажа. Той не заслужава да живее, но не аз ще извърша убийството...

— Не ти подхожда да се правиш на бог! — рязко го прекъсна Мари. — Нека другите се оправят. Не се намесвай. Стой настрана.

— Не ме разбра. Аз бях там — чух го и го видях. Той не заслужава да живее. В едно от словата си нарече живота „скъп подарък“. Да, зависи от живота — но животът не означава за него

нищо. Той иска да убива. Не знам, сигурно не може иначе — питай Панов. Той е Хитлер, Менгеле и Чингис хан, взети заедно! Аз поемам отговорността да спрем завинаги с безчинствата си...

— Но защо ти? — простена жена му. — Още не си ми отговорил.

— Пак ти казвам, ти не ме разбра. Всеки ден ще виждам лицето му и ще чувам гласа му. Ще виждам как се забавлява с невинни хора, преди да им отсече главата и да накълца останките им. Опитай се да разбереш. Аз съм се опитвал и не мога да кажа, че съм експерт, но научих някои неща за себе си. Кой не би ги разбрал. Това да образите, Мари, проклетите образи, които се връщат и отварят врати — спомени, за които не искаш да се сещаш, но трябва. Най-лаконичният начин, по който мога да се изразя, е, че не мога да издържам повече. Не можа да разширявам колекцията си от лоши изненади. Виждаш ли, искам да се оправя, вероятно няма да бъда излекуван напълно, но не мога да се оставя на мъчението. За доброто и на двама ни.

— И мислиш, че ако се замесиш в убийството му, образите ще изчезнат?

— Да, смятам, че ще помогне. Всичко е относително и нямаше да бъде тук, ако Еко не беше платил с живота си за това. Може би изразът е изтъркан, но като повечето хора аз имам съвест. Или може би вина, задето оцелях. Просто трябва да го направя, защото съм сигурен, че мога.

— Убеден ли си?

— Да, знам как да успея.

— Значи предизвикваш ходовете, а не ги правиш?

— Няма как иначе.

— А за мен какви са гаранциите, че ще е така? Кой тогава ще ги прави?

— Мръсницата, която ни забърка в тази каша.

— Хавиланд?

— Не, той е сутеньорът. Курвата е Макалистър, винаги е бил. Човекът, който вярва в честността. Може би ще повика по някое време сутеньора и нека бъде така. Те двамата могат да го направят.

— Но как?

— Има мъже, а и жени, които са готови да убиват, ако цената е достатъчно висока. Могат да бъдат намерени навсякъде из този смрадлив, мрачен свят. Едуард курвата ни каза, че си е създал врагове

навсякъде по Далечния изток — от Филипините до Хонконг, от Сингапур до Токио, и все в името на Вашингтон, който искал разширяване на влиянието си тук. Ако си създаваш врагове, знаеш кои са те, знаеш сигналите, които да изпратиш, за да се свържеш с тях. Това ще направят курвата и сутеньорът. Аз ще подготвя убийството, но някой друг ще го реализира и въобще не ме интересува колко милиона ще им струва. Ще гледам от разстояние, за да се уверя, че касапинът е убит, че Изтокът се е отървал от този звяр, който може да го въвлече в ужасна война, но това е всичко, което аз ще направя. Погледни.

— Кой говори сега, Дейвид или Джейсън? — попита Мари.

Съпругът замълча и потъна в мислите си.

— Борн — каза той. — Трябва да бъда Борн, докато се върна.

— Ти го знаеш?

— Аз го приемам. Нямам друг избор.

Тихо, бързо почукване на вратата.

— Мистър Уеб. Макалистър е. Време е да тръгваме.

35.

Хеликоптерът за спешни медицински случаи бучеше над пристанището Виктория, а след малко над външните острови в Южнокитайско море по пътя си за Макао. За късмет на Макалистър партиен член от китайската делегация беше настанен в болницата „Кианг У“ с кръвоизлив от язва на дванайсетопръстника. Човекът се нуждаеше от преливане на кръв с отрицателен резус-фактор, която беше непрекъснато в недостиг. „Да правят каквото искат. Ако беше прост селянин щяха да му прелеят кръв от коза и да го оставят в ръцете на съдбата.“

Борн и заместник-секретарят на Държавния департамент носеха бели престилки и шапки като хората от Кралския медицински корпус. Върху ръкавите на униформите им нямаше никакъв чин; те бяха просто подчинени, на които беше заповядано да транспортират кръвта за човек, свързан с режима, отговорен за по-нататъшното подриване на основите на империята. Всичко беше изпълнено бързо и качествено в новия дух на сътрудничество между колонията и нейните бъдещи господари.

Задният паркинг на болницата беше разчистен от превозни средства. Няколко прожектора посрещнаха хеликоптера отдалеч и пилотът го задържа, после започна внимателно да се спуска към бетонната площадка. Ярките светлини и силният шум от хеликоптера бяха привлекли тълпи от хора на улицата зад портала на болницата. Това е добре, помисли си Борн. Вероятно още повече наблюдатели щяха да бъдат привлечени от заминаването на хеликоптера след пет минути. Перките намалиха оборотите си, светлините останаха включени, а полицейските кордони не мръдваха от местата си. Всичко говореше за много необичайни действия. Тълпите бяха най-доброто, на което той и Макалистър можеха да се надяват. В настъпилото объркване те щяха да станат част от любопитните зяпачи, докато други двама кралски мними медици с бели престилки щяха да заемат местата им за обратния рейс към Хонконг.

Джейсън не можеше да отрече умението на Макалистър да движи фигурите по шахматната дъска. Той знаеше какво да направи, за да премести своите пионки. В настоящата криза пионката беше доктор в болницата „Кианг У“, който преди няколко години беше злоупотребил с лекарствени средства, отпуснати от Международния валутен фонд, като ги вложил в собствената си клиника на улица „Алмиранте Серджио“. Тъй като Вашингтон беше спонсор на Международния валутен фонд и след като Макалистър беше пипнал доктора на местопрестъплението, сега го беше заплашил, че ще го разкрие. Тази вечер докторът си плащаше.

— Хайде! — извика Борн и вдигна една от двете банки с кръв. — Движи се!

Макалистър се придържаше за парапета на стената, докато двете ски на хеликоптера докоснаха бетона. Беше блед, лицето му приличаше на чужда маска.

— Отвратително — изстена той. — Почакай да се оправим.

— Оправили сме се. Това е ваш график, аналитико. Движи се.

С дадените от полицията указания те прекосиха пространството на паркинга и влязоха през двойните врати, държани отворени от две сестри. Вътре доктор в бяла престилка с неизбежния стетоскоп, увиснал на единия джоб, пое ръката на Макалистър.

— Радвам се да ви видя, сър — каза той на добър английски, макар и със силен акцент. — Въпреки твърде странните обстоятелства...

— И вашите бяха такива преди три години — прекъсна го Макалистър, като дишаше тежко. — Накъде тръгваме?

— Последвайте ме до лабораторията. В края на коридора. Старшата сестра ще провери етикетите, после ще дойдете с мен в друга стая, където двамата мъже чакат да ви заместят. Сменяте си дрехите и те тръгват.

— Кои са? — попита Борн. — Къде ги намерихте?

— Португалски интернисти — отговори докторът. — Млади доктори, изпратени от Педрозо.

— По-конкретни обяснения? — настоя Джейсън, когато тръгнаха надолу по коридора.

— Всъщност няма — каза човекът от Макао. — Просто това, което вие на английски наричате „чейндж“. Двама британски лекари

искат да прекарат нощта тук, а други двама отрудени интернисти заслужават да прекарат една нощ в Хонконг. Напълно законно. Те ще се върнат с ферибота сутринта. Няма да знаят нищо, няма да подозират нищо. Само ще бъдат доволни, че по-възрастен лекар е признал техните нужди.

— Намерил си точния човек, аналитико.

— Той е крадец.

— Ти си курва.

— Моля?

— Нищо. Да вървим.

След като банките бяха доставени и запечатването им проверено, Борн и Макалистър последваха доктора в заключенния съседен офис, в който се съхраняваха наркотични средства и който имаше отделна врата към коридора, също заключена. Двамата португалски лекари чакаха пред стъклените шкафове, единият значително по-висок от другия, но и двамата с приветливи усмивки. Нямахте представяне, само леко кимване и кратка забележка на доктора към Макалистър.

— Бих казал, че на ръст са подходящи, нали?

— Да — отвърна Макалистър и двамата с Джейсън започнаха да събличат престилките си. — Макар че са по-високи от нас. Ако се приведат и изтичат достатъчно бързо, няма да има проблеми. Кажете им да оставят дрехите и рецептите на пилота.

Борн и аналитикът навлякоха тъмни измачкани панталони и широки куртки. Всеки подаде на човека, който щеше да го замести, дрехите и лекарските шапчици. Макалистър каза:

— Нека побързат. Заминаването е определено за след по-малко от две минути.

Докторът заговори на развален португалски, след което се обърна към заместник-секретаря.

— Пилотът няма да потегли без тях, сър.

— Официално всичко е заковано до минута — просъска аналитикът със страх в гласа. — Нека не даваме възможност някой да полюбопитства повече, отколкото трябва. Всичко е част от часовников механизъм. Бързо!

Интернистите се облякоха, нахлупиха ниско шапките си, подписаните рецепти за доставката потънаха в джобовете им.

Докторът даде последните инструкции на американците, като им връчи два оранжеви пропуска за болницата.

— Навън ще излезем заедно, вратите се заключават автоматично. Веднага ще съпроводя нашите млади доктори до хеликоптера, като им благодаря на висок глас, докато минаваме покрай полицейския кордон. Вие ще завиете вдясно, а после вляво към предното фоайе и входа. Надявам се, че колкото и приятно да прекарахме заедно, вече всичко свърши.

— За какво са ни? — попита Макалистър, като вдигна болничния пропуск.

— Да се надяваме, че няма да ви дотрябват. Но в случай, че ви спрат, те ще обяснят вашето присъствие тук и никой няма да ви разпитва.

— Защо? Какво се разбира от тези пропуска? — За аналитика не можеше да има нищо скрито.

— Много просто — отвърна докторът, като гледаше спокойно Макалистър. — Според тях сте пациенти чужденци без никакви средства в момента и аз щедро ви лекувам безплатно в моята клиника. От гонорея, за да бъдем точни. Разбира се, има и отличителни белези като височина, тегло, цвят на косата и очите и народност. Вашите са по-изчерпателни, защото не бях виждал до този момент приятеля ви. Но в моите папки има точни копия, така че никой няма да сбърка, че сте бил самият вие.

— Какво?

— Надявам се, че когато излезете оттук, моят стар дълг към вас ще бъде изплатен. Не е ли така?

— Или ще ме изнудвате с тази гонорея?

— Моля ви, сър, трябва да побързаме според вашите собствени думи. — Докторът отвори вратата, изведе четиримата мъже и веднага пое с двамата интернисти към страничния изход, където ги очакваше хеликоптерът.

— Да вървим — прошепна Борн, докосвайки ръката на Макалистър, и тръгна надясно.

— Чухте ли го този човек?

— Вие казахте, че бил крадец.

— И още е!

— Понякога човек трябва да се въздържа да краде от крадец.

— Какво ще рече това?

— Ами просто — каза Джейсън и погледна към аналитика до себе си, — че може да ви извади много кирливи ризи. Тайно споразумение между вас двамата в ущърб на трета страна, корупция и гонорея.

— Боже опази!

Те спряха зад тълпата от външната страна на оградата и загледаха как хеликоптерът бавно набра височина и след малко се изгуби в нощното небе. Проекторите бяха загасени и след малко паркингът отново се осветяваше само от мъждивите си лампи. Повечето от полицаите се метнаха на един микробус, останалите се върнаха спокойно към предишните си постове и запалиха цигари. Тълпата започна да се разотива, като всеки задаваше въпроси относно станалото.

Кой беше? Някой много важен, нали? Мислите ли, че някога ще ни кажат какво става? На кого му пука? Ей, я погледни това парче. Мръсница от класа, нали? Тя е братовчедка ми, мърльо такъв!...

— Да вървим — каза Джейсън. — Да изчезваме.

— Знаете ли, мистър Уеб, има две команди, които използвате с дразнеща честота: „да вървим“ и „да изчезваме“.

— Те вършат работа.

— И аз зная, че трябва да действаме бързо, но поне да ми бяхте обяснили накъде сме тръгнали.

— Не съм забравил.

— Време е вече. — Продължиха да вървят, като Борн определяше темпото. — Нарекохте ме курва — продължи заместник-секретарят.

— И сте.

— Защото се съгласих да направя това, което сметнах за правилно?

— Защото ви използваша. Момчетата с власт ви използваша и без да му мислят много, ще ви захвърлят. Вие си представяхте бъдещето с лимузини и конференции на високо ниво, така че не можахте да устоите. Бяхте готов умишлено да сложите край на живота ми, без да потърсите някаква друга възможност, за което именно ви е било платено. Бяхте готов да рискувате живота на жена ми, защото не

можехте да устоите. Обеди с Комитета на четирийсетте, дори възможност да станете член; тихи поверителни срещи в Овалния кабинет с прочутия посланик Хавиланд. За мен това е поведение на курва. Само че, повтарям ви, те ще ви захвърлят без никакво колебание.

Мълчание. Малко преди да стигнат следващата пряка, Макалистър проговори:

— Мислите ли, че не го знам, мистър Борн?

— Кое?

— Че ще ме изхвърлят.

Джейсън отново изгледа пресметливия бюрократ до себе си.

— Знаете ли го?

— Разбира се. Аз не членувам в тяхната Лига и те не го желаят.

Имам нужните пълномощия и интелект, но нямам това изключително чувство и театрален талант, които имат те. Аз бих замръзнал пред една телевизионна камера, макар че непрекъснато виждам глупаци, които играят и правят най-смешни грешки. Знам своя предел. И след като не мога да се оправям по техните методи, за мен остава вариантът да направя това, което е най-полезно за тях и страната. Трябва да мисля за тях.

— Вие мислехте за Хавиланд? Дойдохте в къщата ми в Мейн и отвлякохте жена ми! Не можа ли да измъдри нещо по-умно болният ви мозък?

— Нищо, което да свърши работа. Нищо, което да съответства по-всеобхватно на стратегията на Хавиланд. Убиецът беше единствената връзка с Шенг. Ако вие го заловехте и ни го доставехте, това щеше да бъде най-лесният начин, по който да изкараме Шенг от бърлогата му.

— Доверието ви в моите възможности далеч надхвърляше собствената ми преценка.

— Вярвахме на Джейсън Борн, на Каин, на човека от „Медуза“. Имахте най-силният мотив за действие — да си върнете жената, която обичате. И всякакви връзки с правителството щяха да отпаднат...

— Подушихме предварителния сценарий от самото начало — избухна Борн. — С Конклин го подушихме.

— Подушването не означава нищо — възпротиви се аналитикът, докато завиваха по павираната алея. — Не знаехте нищо конкретно,

което да издадете, нямаше никакви сигнали към Вашингтон. Вие просто трябваше да намерите убиеца, който се преструва на вас, така че да получите жена си от един разгневен тайпан — човек, чиято жена се предполага, че е била убита от друг, който се представя от човек на име Джейсън Борн. Първо помислих, че е лудост, но след това видях спираловидната логика. Хавиланд беше прав. Ако някой можеше да ни доведе убиеца и по този начин да неутрализира Шенг, това бяхте вие. Но с Вашингтон не трябваше да има никаква връзка, затова решихме да ви потопим в една невероятна лъжа. Ако тя беше по-малка, вие щяхте да действате по-нормално. Щяхте да отидете в полицията или да се обърнете към правителствените служители, хора, които ви познават от миналото, а това също би било наше преимущество.

— Аз отидох при хора, които познавам отпреди.

— За да не научите нищо друго, освен че ако продължавате да заплашвате с нарушаване на мълчанието, шансовете да ви върнат към терапия се увеличават. Все пак идвахте от „Медуза“ с явна амнезия, дори шизофрения.

— Конклин отиде при други...

— И му е било казано само толкова, колкото ние да разберем какво знае. Струва ми се, че едно време е бил сред най-добрите.

— Бил е. И все още е.

— Той издаде тогава заповед за поставяне на операцията извън контрол.

— Минало-заминало. При същите обстоятелства сигурно и аз щях да постъпя като него. Той научи много повече, отколкото аз във Вашингтон.

— Накараха го да повярва в това, което искаше. Ето ви друг момент от брилянтния подход на Хавиланд. Запомнете, Алекс Конклин е много разочарован човек. Той не обича света, в който прекара двайсет години от живота си, нито хората, с които споделяше този живот. Било му е казано, че някаква „черна“ операция евентуално е тръгнала в грешна посока. — Макалистър направи пауза, след като завиха зад ъгъла и изведнъж попаднаха сред нощните тълпи на Макао. — Всичко водеше към началната лъжа, не виждате ли? — продължи аналитикът. — Конклин е бил убеден, че е станало нещо непредвидено и вашето положение е безнадеждно, както и това на жена ви, освен ако, разбира се, не започнете да действате според новия сценарий.

— Това ми каза и той — намръщи се Джейсън, припомняйки си чакалнята на летище Дълес и сълзите, които бяха изпълнили очите му. — Каза ми да изпълня сценария.

— Няма е избор. — Макалистър изведнъж хвана Борн за ръката и го поведе към тъмната витрина на един магазин. — Трябва да поговорим.

— Ние говорим — отвърна рязко човекът от „Медуза“. — Зная накъде вървим и няма време за губене.

— Не бързайте — настоя аналитикът. Отчаянието в гласа му накара Борн да спре, да го погледне и да тръгне след него. — Преди да направите и най-малкия ход, би трябвало да разберете.

— Какво да разбера? Лъжите?

— Не, истината.

— Не знаете каква е истината.

— Знам по-добре от вас. Както казахте, това е моя работа. Стратегията на Хавиланд нямаше да отиде по дяволите, ако не замесваше жена ви. Тя избяга и с това стана причина за провала.

— Знам.

— Тогава сигурно знаете, че Шенг знае за нея и схваща ролята ѝ.

— Не бях помислил за това.

— Помислете сега. Между хората на Лин Уензцу се появи предател, когато те я търсеха в цял Хонконг, Кетрин Стейпълс беше убита, защото беше свързана с жена ви, и са били прави, че благодарение на онази мистериозна жена тя е научила някои ужасни истини. Заповедите на Шенг очевидно целят да премахнат цялата опозиция, дори потенциалната опозиция. В Пекин сте видели, че той е фанатик и търси под вола теле. Врагове във всеки тъмен ъгъл.

— Не разбирам мисълта ви — стана нетърпелив Борн.

— Той обаче е и много резултатен и агентите му са пръснати тук, в колонията.

— Е?

— Когато историята се включи в утрешните вестници и в телевизионните новини, той ще направи известни предположения и ще нареди къщата във „Виктория Пийк“ и хората от МИ-6 да бъдат наблюдавани всяка минута час по час, дори ако трябва да задържи като заложници собствениците на съседното имение и за втори път да проникне в редиците на британското разузнаване.

— По дяволите, накъде биете?

— Той ще намери Хавиланд и тогава ще намери жена ви.

— И?

— Да предположим, че се провалите. Да предположим, че ви убият. Шенг няма да се успокои, докато не научи всичко, което трябва да бъде научено. И ключът несъмнено е жената с Хавиланд, защото е енигмата в центъра на цялата мистерия и е свързана с посланика. Ако нещо се случи с вас, Хавиланд ще бъде принуден да я пусне и Шенг ще я получи. Качват я на самолет от Кай Так, от Хонолулу или от Ню Йорк. Той няма да спре, докато не я хване. Той ще трябва да разбере какво е било скроено срещу него и ключът е тя. Друго няма.

— Какво искате отново да ми кажете?

— Всичко може да се повтори с далеч по-ужасни резултати.

— Сценарият? — попита Джейсън, като в същия момент го нападнаха кървавите образи от долината в птичия резерват.

— Да — каза твърдо аналитикът. — Само че този път жена ви ще бъде отвлечена наистина, не просто като част от някаква стратегия. Шенг ще направи всичко възможно.

— Не, ако е мъртъв!

— Вероятно не. Но рискът от провал съществува — тоест да остане жив.

— Искате да кажете нещо, но не го казвате!

— Добре, сега ще го кажа. Също както убиеца, сега вие сте връзката към Шенг, този, който може да се свърже с него, но аз съм този, който може да го примамя да излезе на открито.

— Вие?

— Това беше причината, поради която настоявах да се използва моето име при изявленията в пресата. Вижте, Шенг ме познава и аз внимателно слушах, когато излагахте на Хавиланд теорията си за конспиратора, изпратен по дирите на друг конспиратор. Той не я хареса и аз, да си призная, също. Шенг не би приел да се види с непознат, но той би приел, ако човекът му е познат.

— Защо точно с вас?

— Заради една половин лъжа, половин истина.

— Благодаря ви, че сте слушали толкова внимателно. Сега ми обяснете.

— Първо истината, мистър Уеб, или Борн, или както искате да ви наричам. Шенг е наясно както с големия ми принос за моето правителство, така и с очевидната липса на професионален прогрес. Аз съм умен, но неизвестен бюрократ, защото ми липсват качествата, които биха ме издигнали на висок пост. В известен смисъл съм като Конклин — без неговия проблем с алкохола, но не и без неговото огорчение. По нищо не отстъпвам на Шенг, и той го знае, но Шенг успя, а аз не.

— Трогателна изповед — каза нетърпеливо Борн. — Но защо ще иска да се види с вас, мистър аналитик — надявам се, знаете до какво ще доведе това.

— И аз искам парче от хонконгския му пай. Едва не ме убиха снощи. Това преля чашата. След всички тези години и аз искам нещо за себе си и за семейството си. Това е горе-долу лъжата.

— Не мога да проследя мисълта ви.

— Защото не усещате подтекста. Аз съм в края на кариерата си. Бях изпратен тук да потвърдя и анализирам слух, появил се от Тайван. Този слух за икономически заговор в Пекин ми се струваше основателен и ако беше истина, щеше да съществува само един източник в Пекин — моят колега от китайско-американските търговски преговори, олицетворяващ силата зад новата китайска търговска политика. Нищо не би могло да се направи без него, ето защо съм приел, че имам достатъчно основания да се свържа с него, без да вдигам много шум, просто по официален път да разсея слуховете срещу определена цена. Мога да стигна чак дотам, да кажа, че не виждам нищо срещу интересите на моето правителство и, естествено, срещу моите собствени. Главното е, че той ще трябва да се срещне с мен.

— И после?

— После вие ще ми наредите какво да правя. Казахте, че и бомбаджия може да се справи, тогава защо да не мога и аз? Разбира се, не с експлозиви, с тях не бих се справил, с оръжие обаче...

— Ще ви убият.

— Поемам риска.

— Защо?

— Защото трябва да бъде направено, Хавиланд е прав. А в момента, в който Шенг разбере, че сте истинският убиец, онзи, който

се е опитал да го пречука в птичия резерват, неговата охрана ще ви направи на решето.

— Никога не съм искал той да ме вижда. Вие ще се погрижите за това, но не по този начин.

В тъмнината аналитикът изгледа отблизо човека от „Медуза“.

— Взимате ме с вас, нали? Принудете ме, ако трябва.

— Да.

— Това си и помислих. Иначе нямаше да се съглася на идването ми до Макао. Можехте на летището да ми кажете как да се свържа с Шенг и да поискате да ви дадем малко време, преди да започнем да действаме. И ние не бихме нарушили срока, защото сме много изплашени. А сега виждате, че няма защо да ме принуждавате. Дори си взех дипломатическия паспорт. — Макалистър спря, за да си поеме дъх и после добави: — И още един паспорт, който взех от досието на техника, дето ви направи снимката върху масата.

— Какво става?

— От техническия персонал на Външно министерство трябва да предават паспортите си, когато се занимават със сериозни секретни задачи. Това е предохранителна мярка за тяхна собствена безопасност.

— Аз имам три паспорта. Как, по дяволите, си мислите, че се добрах дотук?

— Знаехме, че имате най-малко два. Когато тръгнахте за Пекин, използвахте едно от имената, за което имаше описание като за човек с кафяви очи, не лешникови. Как го направихте?

— Носех очила — от чисто стъкло. По идея на мой приятел, който използва странно име и е по-добър от всичките ви хора.

— О, да. Чернокож фотограф и експерт по идентифициране на личността, който се казва Кактус. Всъщност той работеше тайно за „Тредстоун“, но вероятно си спомняте, както и факта, че идваше да ви види във Вирджиния. Според сведенията работи за престъпни лица.

— Ако го пипнете, ще ви изкарам на сухо от водата на бюрокрацията.

— Нямам намерение. Сега все пак ще трябва да докараме тук този, който най-много прилича на човека от паспорта.

— Това е губене на време.

— Не е. Дипломатическите паспорти са значително преимущество, особено тук. Благодарение на тях отпада въпросът за

визите, който е загуба на време, и макар да съм сигурен, че имате откъде да си купите готов, така е по-лесно. Китай иска парите ни, мистър Борн, и нашите технологии. Ще ни пуснат да минем бързо и след граничната проверка Шенг ще има възможност да се увери, че аз съм този, който твърдя, че съм. Могат също да ни снабдят с бърз транспорт, той също ще ни бъде необходим при нашите разговори с Шенг и неговите помощници.

— Нашите какво?

— Вие ще говорите с помощниците на Шенг в каквато последователност това бъде изисквано. Ще ви кажа какво да кажете, но когато настъпи момент за последната уговорка, аз ще говоря с Шенг Чу Янг.

— Ти си нула! — извика Джейсън. — В тези неща си абсолютен аматьор!

— В това, което вие правите, наистина. Но не и в това, което правя аз.

— Защо не казахте на Хавиланд за великия си план?

— Защото нямаше да позволи. Би ме поставил под домашен арест, защото ще помисли, че съм луд. Винаги мисли така. Аз не съм изпълнител. Но това тук е различно и изпълнителите го виждат, защото е част от техния театър. Като оставим икономиката настрана, това е заговор за подриване основите на един крайно съмнителен, авторитарен режим. И кой е в центъра на този заговор, чийто провал е неизбежен? Кой са тези агенти, на които Пекин вярва като на своите собствени? Най-дълбоко посветените врагове на Китай, техните собствени братя от Гуоминдана. И когато лайното падне върху вентилатора, с извинение, всички актьори и статисти ще излязат на сцената и ще закрепят срещу предателството и с право ще се бунтуват, защото не са способни на нищо друго. Ще настъпи всеобщ смут, а на световната сцена всеобщият смут води до всеобщо насилие.

Беше ред на Борн да погледне аналитика. Когато го направи, си спомни думите на Мари, казани по друг повод, но поводът беше без значение в момента.

— Това не е отговор — каза той. — Това е само гледна точка. Защо вие? Надявам се, че не за да докажете своята честност. То би било най-глупавото сега.

— Колкото и да е странно — отвърна аналитикът, като се намръщи, — а що се отнася до вас и жена ви, вашата роля е незначителна. Но основната причина, мистър Борн, е, че ми омръзна да бъда Едуард Нюингтън Макалистър, може би добър, но непоследователен аналитик.

Джейсън разгледа лицето на заместник-секретаря.

— Преди малко казахте, че мога да се проваля, а аз съм опитен. Вие не сте. Взехте ли под внимание последствията, ако вие се провалите?

— Не мисля да се провалям.

— Не мислите да се провалите — повтори спокойно Борн. — Мога ли да ви попитам защо сте толкова сигурен?

— Премислил съм го.

— Чудесно!

— Не наистина — настоя Макалистър. — Стратегията ми е много проста: да остана насаме с Шенг. Аз мога, а вие не можете да останете насаме с него. Това, от което имам нужда, са няколко секунди и оръжие.

— Ако се съглася, не знам кое ще ме разтревожи повече. Вашият успех или вашето поражение. Мога ли да ви напомня, че сте високопоставено лице от правителството на Съединените щати и ако бъдете заловен, ще кажат „довиждане, Чарли“ за всички ни?

— От деня, в който пристигнах в Хонконг, го обмислям.

— Тоест?

— От много време мисля, че това е разрешението, че разрешението съм аз. Правителството е извън играта. Всичко е записано в документите ми във „Виктория Пийк“ с едно копие за Хавиланд и друго, което да бъде изпратено в китайското консулство в Хонконг в срок от седемдесет и два часа. Посланикът дори може би е намерил вече своето копие. Така че връщане назад няма.

— Какво, по дяволите, сте направили!

— Това може да се определи като кръвна вражда между Шенг и мен. Като се имат предвид миналите ми действия и времето, което прекарах тук, както и известната склонност на Шенг към потайност, всичко е много приемливо. Естествено, враговете му от Централния комитет ще зложат на това. Ако ме убият или заловят, върху Шенг ще

бъде съсредоточено толкова внимание, че той няма да посмее да мръдне. Ако оцелее, разбира се.

— Мили Боже, спаси ме! — извика изуменият Борн.

— За вас не е необходимо да знаете подробностите, но ще видите вашата теория отчасти изпълнена. Всъщност аз го обвинявам, че не е удържал на думата си и ме е оставил вън от хонконгските манипулации, след като съм му помогнал да строи структурите си в продължение на години. Отрязва ме, защото не съм му необходим повече, пък и няма да издам нищо и той го знае, защото в противен случай ще бъде погубен от собствената си грешка.

— Забравете го! — извика Джейсън. — Забравете за тази лудост.

— Предполагате, че ще се проваля. Или ще бъда заловен. Аз не предполагам нито едно от двете, но ако вие помогнете, разбира се.

Борн пое въздух и сниши глас.

— Възхищавам се на вашата смелост, дори на латинското ви чувство за почтеност, но има по-добър начин, по който да го покажете.

— Как? — запита заместник-секретарят озадачен.

— Виждал съм ви да работите и Конклин е прав. Вие сте кучи син, но имате достойнства. Съвързвате се с Външното министерство в Лондон и узнавате кой може да промени правилата. Тук сте прекарал повече от шест години, като сте въртял бизнес, пълен с мръсни номера. Залавяли сте убийците, крадците и сутеньорите на Далечния изток в името на добросъседската политика на правителството. Знаете кой бутон да натиснете и къде са заровени трупове. Дори си спомнихте за някакъв си лекар тук, в Макао, който ви дължал услуга, та го накарахте да си плати.

— Всичко това не е кой знае какво. Човек не забравя лесно подобни хора.

— Намерете ми други, намерете ми наемни убийци, двамата с Хавиланд можете да го направите. Ще се свържете с него по телефона и ще му кажете, че аз искам това. Трябва да преведе един милион, ако трябва и пет милиона до утре сутринта в Макао. И до ранния следобед ще искам групата наемници да бъде тук, готова да потегли за Китай. Аз ще установя връзката. Знаем мястото на срещата — хълмовете на Гуандонг. Има полета наоколо, до които лесно може да се стигне с хеликоптер. Там Шенг и неговите лейтенанти са се срещали с десантника. Ако Шенг получи съобщението, той ще тръгне — това ви

го обещавам. Вие просто свършете вашата работа. Намерете трима-четирима опитни кождери. Кажете им, че рискът е минимален, а цената висока. Това е вашият звезден час, мистър аналитик. Звучи ви привлекателно, нали? Хавиланд ще ви направи свой шеф, може би държавен секретар. Няма как иначе да постъпи.

— Невъзможно — каза тихо Макалистър, загледан право в Джейсън.

— Е, може би държавен секретар е малко много...

— Това, което предложихте, е невъзможно — прекъсна го Макалистър.

— Искате да кажете, че такива хора не могат да бъдат намерени? Ще излъжете отново, ако го твърдите.

— Убеден съм, че има. Част от тях със сигурност фигурират в списъка, който ви даде Лин, когато позираше като тайпан в бял костюм в Забранения град. Но към такива хора няма да се обърна, дори ако Хавиланд ми заповяда. Бих отказал веднага.

— Тогава не искате планът да успее. Лъжец!

— Грешите. Искам да успее, но както вие казахте, има и по-добри начини.

— А защо не посредством този директен качествен метод?

— Защото не мога да поставя правителството си, страната си в положение на такъв компромис. Смятам, че Хавиланд би се съгласил с мен. Да наемаш убийци, е много открит начин. Да пренесеш пари през граница — още повече. Някой се ядосва или тръгва да се хвали, или се напива и на големите във Вашингтон им се поднася на тепсия едно убийство. Аз не участвам в тази игра. Напомням ви за опитите на Кенеди да премахне Кастро, използвайки мафията. Лудост... Съжалявам, мистър Борн, струва ми се, че ще се наложи да действате съобразно моите разбирания.

— Няма да действам според ничии разбирания! Аз мога да се свържа с Шенг, вие не.

— Комплицираните теми могат да бъдат сведени лесно до уеднаквяване, ако бъдат запомнени някои факти.

— Какво означава това?

— Значи, че настоявам всичко да бъде изпълнено по моя начин.

— Защо?

— Защото Хавиланд разполага с жена ви.

— Тя е с Конклин, с Мо Панов! Той няма да посмее...

— Не го познавате — прекъсна го Макалистър. — Обиждате го, но не го познавате. Той е като Шенг Чу Янг. Нищо няма да го спре. Ако съм прав — а в това съм сигурен, — мисис Уеб, мистър Конклин и мистър Панов са гости в къщата във „Виктория Пийк“.

— Гости?

— Домашният арест, за който ви споменах преди няколко минути.

— Мръсно копеле! — прошепна Джейсън и мускулите на лицето му затрепераха.

— А как да се свържем с Пекин?

Със затворени очи Борн отговори:

— Човек от Гуангдонския гарнизон на име Су Янг. Ще говоря с него на френски и той ще остави съобщение за нас тук, в Макао. На масата в едно казино.

— Движи се! — каза Макалистър.

36.

Звънът на телефона стресна голата жена в леглото и тя бързо се изправи. Мъжът до нея се пробуди с впечатлението, че някой го безпокои посред нощ или по-точно в ранните часове на утринта. Изражението на облото му азиатско лице обаче показваше, че такива случаи не бяха рядкост. Той се пресегна за телефона до леглото.

— Wei — каза меко.

— Masao lai fianhua — отговори телефонистът в щаба на Гуангдонгския гарнизон.

— Свържете ме с промяна на честотата и изключете всички уреди за записване.

— Готово, полковник Су.

— Ще трябва лично да се уверя — каза Су Янг и като седна, извади малък четвъртит предмет.

— Не е необходимо.

— Необходимо е. — Су Янг приближи предмета до микрофона в слушалката и натисна бутона. Ако по линията имаше някакво засичане, уредът щеше да реагира незабавно. Сега той запищя за секунда и спря. — Давай Макао — каза полковникът.

— Bon soir, mon ami^[1] — каза гласът от Макао, а френският беше знак, че на телефона е двойникът.

— Vous? — въздъхна Су озадачен. — Attendez!^[2] — Той се обърна към жената. — Вън. Изчезвай. Вземи си дрехите и ги облечи в коридора. Дръж вратата отворена, за да мога да те виждам.

— Дължиш ми пари! — извика ядно жената. — Дължиш ми парите за още два пъти и двойна такса за онази, другата работа!

— Ще ти платя, като не уволня съпруга ти. Сега изчезвай! Махни се или с мъжа ти ще опъвате уши от глад!

— Наричат те Свинята — каза жената, грабна дрехите си и тръгна към вратата на спалнята, където се обърна отново. — Свиня!

— Вън!

След секунда Су се върна към разговора, като продължи на френски:

— Какво става? Съобщенията от Пекин са невероятни! Също и новините от летището в Шенцзен. Той те е пленил!

— Той е мъртъв — каза гласът от Макао.

— Мъртъв?

— Застрелян от собствените си хора с повече от петдесет куршума в тялото.

— А ти?

— Приеха моята история. Аз бях невинен заложник, взет от улицата и използван за примамка. Отнасяха се добре с мен и ме държах настрана от пресата по мое настояване. Вестникари и хора от телевизията се бяха скупчили около мястото, така че ще прочетеш всичко в утрешните вестници.

— Боже, какво се е случило?

— Имението във „Виктория Пийк“. Част от консулството и много потайно място. Затова трябва да се свържа с твоя първи водач. Научих някои работи и той трябва да знае за тях.

— Кажи ми ги.

„Убиецът“ се изсмя.

— Тази информация се продава, не я давам ей така — особено пък на свине.

— Ще бъдеш подсигурен — настоя Су.

— Виж, това не ми трябва.

— Какво искаш да кажеш с „първи водач“? — попита полковникът, като не обърна внимание на забележката.

— Главният тип, вождът, големият петел — каквото ти дойде наум. Той беше човекът в онзи резерват, който говореше, нали? Този, който използваше мечата си толкова ефективно, лудият пуяк с късата коса, онзи, когото предупредих за тактиката на забавяне на Французина...

— Как се осмеляваш? Ти си му казал?

— Питай го. Казах му, че нещо не е наред, че Французина го будалка. Господи, аз трябваше да платя за това, че той не ме послуша! Трябваше да заколи онова френско копеле, когато му казах! Сега му събщи, че искам да говоря с него!

— Дори аз не говоря с него — каза полковникът. — Свързвам се с негови подчинени, като използвам кодовите им имена. Истинските им не знам...

— Искаш да кажеш хората, които долитат при мен в планината в Гуандонг, за да ме посрещнат и да ми възложат задачите? — прекъсна го Борн.

— Да.

— Не искам да говоря с никой от тях! — избухна Джейсън, влязъл в ролята на собствения си двойник. — Искам да говоря с онзи човек! И за него ще е по-добре, ако поиска да ме чуе.

— Ще говориш първо с другите, но дори и за тях трябва да имаш сериозни причини. Би трябвало да го знаеш вече.

— Добре, ти можеш да бъдеш куриерът. Аз бях при американците за около три часа и се оказах изведнъж зад най-голямото прикритие, което съм виждал през живота си. Те дълго ме разпитваха и аз им отговарях открито — няма нужда да ти казвам, че навсякъде в Хонконг имам хора, които ще потвърдят, че съм бизнесмен или че съм бил при тях по определено време — независимо кой се обажда.

— Няма нужда да ми казваш — рече Су Янг. — Просто ми дай съобщението, което да предам. Говорил си с американците. После какво?

— Също и слушах. Тия от колонията имат глупавия навик да говорят много помежду си в присъствието на други.

— Сега чувам гласа на британското превъзходство.

— Прав си, по дяволите.

— Продължавай, моля те.

— Този, който ме плени и който беше убит от американците, беше също американец.

— Е?

— Убийствата носят моя почерк, а името има дълга история. Човекът се казва Джейсън Борн.

— Знаем това. И?

— Той е истинският! Гонят го повече от две години.

— И какво?

— Имаше и други в онази стая с американците. Китаец от Тайван, който каза, че те се противопоставят на повечето от водачите в

тайните общества в Гуоминдана. Бяха много ядосани. Струва ми се, че бяха и изплашени. — Борн замълча.

— Да, продължавай! — подкани го полковникът с тревога в гласа.

— Говориха и за други неща. Непрекъснато споменаваха някакъв човек на име Шенг.

— Айа!

— Това е съобщението, което трябва да подадеш, ще чакам отговор в казиното след три часа. Ще изпратя някой, който да го прибере, а ти не прави глупости. Имам хора, които ще започнат да буйстват при първата моя дума. При евентуална намеса твоите хора ще бъдат изнесени с краката напред.

— Още помним историята в Цим Ша Цуй преди три седмици — каза Су Янг. — Петима от враговете ни убити в задната стая, а в цялото казино вълна от насилие. Сега няма да има никаква намеса; не сме глупаци, когато въпросът опира до теб. Често се чудим дали истинският Джейсън Борн е наполовина толкова резултатен, колкото е неговият двойник.

— Никога не е бил. — „Какви възможности има за създаване на безредие в случай, че хората на Шенг се опият да ти поставят капан? Кажете, че ще бъдат убити. Няма нужда да поясняваш. Те сами ще се досетят...“ — Един въпрос — каза Джейсън с истински интерес. — Откъде ти и твоите хора си вадите заключението, че аз не съм оригиналът?

— От пръв поглед — отговори полковникът. — Годишите оставят своя отпечатък, нали? Тялото може да запази пъргавината си, но лицето е набраздено от времето — това е неизбежно. Твоето лице не може да бъде на човека от „Медуза“. Беше преди петнайсет години, а ти си най-много на трийсет и пет. „Медуза“ не вербуваше деца. Ти си превъплъщението на Французина.

— Паролата ще бъде „криза“ и имаш три часа, за да предадеш съобщението — каза Борн и затвори телефона.

— Това е лудост! — Джейсън излезе от стъклената кабина в Телефонната палата и ядосано погледна към Макалистър.

— Направихте го много добре — каза аналитикът, като записваше в бележника си. — Аз ще платя сметката. — Заместник-

секретарят тръгна към гишето, където се приемаха таксите за международни обаждания.

— Не разбирате какво става — продължи Борн, изправен до Макалистър. — Няма да го бъде. Твърде непоследователно и прекалено очевидно е, за да може някой да се хване.

— Ако искахте направо среща, щях да се съглася с вас, но не е така. Помолихте единствено за телефонен разговор.

— Помолих го да признае, че той е центърът на проклетия заговор!

— Ще ви цитирам отново — каза Макалистър и подаде сметката си на гишето заедно с няколко банкноти. — Той не може да си позволи да не отговори. Трябва да го направи. В този случай не стратегията ви обезсърчава, мистър Борн, защото в основата си това е вашата стратегия. Ядосва ви, че този, който я прилага, съм аз, а не вие. Защото както и Хавиланд мислите, че аз не съм способен.

— Не мисля, че сега е най-подходящото време да се правите на Джон Уейн! Ако се провалите, вашият живот е последното нещо, което ще ме интересува. Далечният изток и светът са някак си по-важни.

— Няма начин да се проваля. Казах ви, дори да претърпя неуспех, провал няма да има. Шенг ще загуби независимо дали ще живее или не. След седемдесет и два часа китайското консулство в Хонконг ще се увери в това.

— Една предварително обмислена саможертва е нещо, което твърдо не одобрявам — каза Джейсън, когато излязоха на улицата. — Един илюзорен героизъм винаги обърква всичко. Освен това вашата така наречена стратегия издава гнилата миризма на капан. Те ще я подушат!

— Така щеше да бъде, ако с Шенг преговаряхте вие, а не аз. Казвате, че е непоследователно, че това са действията на аматьор. Чудесно. Когато Шенг ме чуе по телефона, за него всичко ще си дойде на мястото. Аз съм озлобеният аматьор, човекът, който никога не е поемал действията в ръцете си, първокласният бюрократ, задушен от системата, за която е жертвал толкова много. Зная какво правя, мистър Борн. Просто ми дайте оръжие.

Молбата не беше трудна за изпълнение. Не много далеч, на „Руа да Лорчас“, се намираше бившето жилище на Д'Анжу, където имаше малък арсенал — професионалната екипировка на Французина.

Въпросът беше само в това да се отиде дотам и да се подберат най-лесно разглобяемите оръжия, които да направят преминаването на границата при Гуандонг по-малко рисковано. Но всичко отне повече от два часа, след като Джейсън подаваше оръжие след оръжие на Макалистър и наблюдаваше отстрани лицето му. Крайният избор беше пистолет с най-малък калибър от арсенала на Д'Анжу. „Чартър Армс“, 22-ри калибър, със заглушител.

— Прицелете се в главата и изстреляйте най-малко три куршума в черепа. Само така ще бъде сигурно.

Макалистър преглътна, вторачен в оръжието, докато Джейсън избираше най-мощното, с възможно най-малкия размер. За себе си избра три автоматични пистолета КГ-9, които работеха с по-голям пълнител от обичайните.

С оръжията, скрити под връхните дрехи, влязоха в полупразното казино „Кам Пек“. Часът беше 3,35 сутринта. Приблжиха се до махагоновия бар и Борн седна на мястото, което беше заел при предишното си идване. Заместник-секретарят се настани през четири столчета встрани. Барманът позна щедрия клиент, който му беше дал близо едноседмична заплата във вид на бакшиш. Той го поздрави като стар познат.

— Nei hu a!

— Mchoh la. Mgoi — отвърна Джейсън с думите, че е добре със здравето.

— Английско уиски, нали? — попита барманът, сигурен, че точната му памет ще доведе до възнаграждение.

— Казах на приятели от казино „Лисабон“, че трябва да говорят с теб. Мисля, че си най-добрият в цяло Макао.

— „Лисабон“? Ето там са истинските пари. Благодаря ви, сър! — Барманът изприпка, за да налее на Джейсън питие, чийто грамаж би умъртвил легионите на Цезар. Борн кимна, без да продума, и мъжът неохотно се обърна към Макалистър. Джейсън видя, че аналитикът си поръча бяло вино, плати точната сума и я записа в тефтера си. Барманът сви рамене, наля виното с кисела физиономия и отиде в центъра на бара, като следеше с очи любимия си клиент.

Стъпка първа.

Той беше тук! Добре облеченият китаец в тъмен костюм, ветеранът на бойните изкуства, човекът, с когото той се беше бил в тъмната алея и който го беше завел до хълмовете на Гуандонг. При тези обстоятелства полковник Су Янг не поемаше никакви рискове. Тази вечер той използваше най-благонадеждните канали. Никакви старци, никакви курви.

Мъжът мина бавно покрай няколко маси, сякаш избираше къде да опита късмета си. Стигна до пета маса и след като наблюдава раздаването на картите повече от три минути, небрежно седна и извади от джоба си пачка банкноти. Между тях, помисли си Джейсън, имаше бележка с думата „криза“. След двайсет минути наконтеният китаец поклати глава, прибра си парите в джоба и стана от масата. Той беше връзката с Шенг! Той знаеше как се преминава между Макао и границата Гуандонг, а Джейсън знаеше, че трябва да направи контакт с него, и то по най-бързия начин! Погледна към бармана в другия край на бара и след това към Макалистър.

— Аналитик! — рязко се обърна към него. — Стойте тук!

— Какво ще правите?

— Отивам да поздравя майка си! — Джейсън слезе от високия стол и тръгна към вратата, откъдето беше излязъл китаецът. Като мина покрай бармана, му каза на кантонски:

— Връщам се веднага.

— Няма проблеми, сър.

Отвън на улицата Джейсън проследи наконтения мъж, докато след няколко преки онзи зави в слабо осветена улица и се приближи към празна паркирана кола. Той нямаше да се срещне с никого, беше оставил съобщението и сега се измъкваше от района. Джейсън се затича напред и докато мъжът отваряше вратата на колата, го хвана за рамото. Китаецът се извъртя и опитният му ляв крак направи движение като камшик. Джейсън отскочи назад и вдигна ръце примирително.

— Хайде да не започваме пак — каза на английски, тъй като си спомни, че човекът го говореше след дълго и качествено обучение при португалски монахини. — Раните от предишното сбиване още ме болят.

— Айа! Ти! — Китаецът направи същото движение с ръце. — Оказвате ми чест, която не заслужавам. Онази нощ ме победихте и през

последвалата седмица тренирах по шест часа на ден, за да подобря формата си. Тогава ме победихте. Но сега няма да можете.

— Като се вземе предвид възрастта ти и моята възраст, трябва да ти кажа, че не ти беше битият. Костите ме боляха повече от твоите и съм далеч от мисълта да проверявам формата ти след тренировките. Ще ти платя много пари, без да се бия с теб. Приеми, че умирам от страх.

— Не и вие, сър — каза азиатецът и се ухили. — Вие сте много добър.

— Да, аз, сър — отвърна Джейсън. — Ти ме изплаши и заедно с това ми направи голяма услуга.

— Вие ми платихте добре. Много добре.

— Сега ще ти платя още по-добре.

— Съобщението за вас ли беше?

— Да.

— Тогава сте заели мястото на Французина?

— Той е мъртъв. Убит от хората, които изпращат съобщението.

Китаецът придоби объркан вид, дори се натъжи.

— Защо? — попита той. — Служеше им добре и беше стар. По-стар и от вас.

— Благодаря много.

— Предал е тези, на които служи?

— Не, беше предаден.

— Комунистите?

— Гуоминдана — каза Борн, поклащайки глава.

— Dong wu! Те са по-лоши от комунистите. Какво искате от мен?

— Ако всичко върви както трябва, ще искам същото, което и преди, но този път и ти ще трябва да бъдеш с мен. Искам да наема чифт очи.

— Искаш да отидеш в хълмовете на Гуандонг?

— Да.

— Тогава ти трябва помощ за преминаване на границата, нали?

— Не, ако ми намериш някой, който да премести снимка от един паспорт в друг.

— Най-простата работа. И дете може да го направи.

— Добре. Тогава стигаме до желанието ми да наема твоите очи. Има известен риск, но не голям. Ще ти бъдат платени двайсет хиляди

американски долара. Миналият път ти платих десет, сега двойно.

— Айа! Цяло състояние! — Китаецът замълча и погледна Джейсън в очите. — Рискът сигурно е огромен.

— Ако възникне проблем, ти ще се измъкнеш. Ще оставим парите тук, в Макао, но ще можеш да ги получиш само ти. Съгласен ли си, или да потърся друг?

— Тук са ястребовите очи. Другаде не търси.

— Ела с мен до казиното. Почакай отвън и аз ще се върна със съобщението.

Барманът с удоволствие изпълни молбата на Джейсън. Малко се учуди при думата „криза“, която трябваше да се използва, докато Джейсън му обясни, че е име на състезателен кон. Той занесе бележката с питието за играча от пета маса и се върна със запечатан плик под своя поднос. Джейсън гледаше внимателно към съседните маси, докато се осъществи размяната, търсеше дебнещи погледи и следящи лица, но такива нямаше. Цветът на сакото на бармана се сливаше с лилавия цвят на саката на всички келнери, така че това не можеше да привлече вниманието на околните. Според инструкциите подносът беше поставен между Борн и Макалистър. Джейсън извади цигара от своя пакет и под бара скришом му подаде кутия кибрит. Преди обърканият заместник-секретар да разбере какво става, Борн слезе от стола си и се приближи към него.

— Имате ли огънче, мистър?

Макалистър погледна кибрита, извади клечка, драсна я и я поднесе към цигарата. Джейсън се върна на мястото си, запечатаният плик беше у него. Той го отвори, извади листа и прочете напечатания на английски текст: Обадете се в Макао. 32-61-443.

Огледа се за автомат и изведнъж се сети, че никога до този момент не е използвал уличен телефон в Макао и не е запознат с монетите от португалската колония. Винаги малките камъчета обръщат колата. Той направи знак на бармана, който се приближи, преди Джейсън да беше сложил отново ръката си на бара.

— Да, сър? Още едно уиски?

— Не, благодаря. — Борн му плати в хонконгски пари. — Трябва да се обадя на човек тук, в Макао. Кажете ми къде има уличен автомат и ще те помоля да ме снабдиш с монети.

— Не мога да позволя на такъв фин джентълмен като вас да използва обикновен телефон. Между нас казано, струва ми се, че много от клиентите са заразно болни. — Барманът се усмихна. — Позволете ми, сър. Тук имам телефон, който е само за специални хора.

Преди Джейсън да възрази, пред него беше поставен телефон. Той избра номера под любопитния поглед на Макалистър.

— Wei? — каза женски глас.

— Инструктиран съм да се обадя на този номер — отговори Джейсън на английски. Мъртвият двойник не знаеше китайски.

— Ще се срещнем.

— Няма да се срещнем.

— Ние настояваме.

— Тогава се разкарайте. Познавате ме и може би се досещате, че искам да говоря с мъжа и само с него.

— Вие сте нахален.

— А вие сте идиотка. Такъв е и проповедникът с големия меч, освен ако не се съгласи да разговаря с мен.

— Осмелявате се...

— Това съм го слушал и преди. Да, осмелявам се. Той ще загуби много повече от мен. Той е само един клиент от моя все по-разрастващ се списък. Нямам нужда от него, но в момента смятам, че той има от мен.

— Искам причина, която може да бъде потвърдена.

— На ефрейтори не давам обяснения. Едно време бях майор. Може би не знаете?

— Няма защо да се обиждаме.

— Не виждам защо изобщо говорим. Ще се обадя пак след половин час. Предложете ми нещо по-добро, предложете ми човека. Ще позная дали се обажда той, защото ще задам въпроси, на които само той може да отговори. Чао, лейди. — Борн затвори телефона.

— Какво, по дяволите, правите? — попита Макалистър възбудено.

— Уреждам вашите слънчеви бани и се надявам, че имате лосион. Да се махаме оттук. След пет минути ме последвайте навън. Завийте вдясно от входа и вървете. Ние ще ви настигнем и ще ви качим.

— Кои?

— Има един човек, с когото искам да се запознаете. Млад мъж, който би трябвало да ви хареса. Облича се почти като вас.

— Друг човек? Да не сте луд?

— Не си вирете носа. Няма нужда да му разправяте какви изпити сте държали в колежа. Не, аз не съм луд. Просто наех подкрепление, в случай че бъда надхитрен.

Представянето беше кратко, без да се използват имена, но беше очевидно, че Макалистър се впечатли от широкоплещестия стегнат китаец.

— В някоя от тукашните фирми ли работите? — попита аналитикът, докато вървяха към пряката, където беше паркирана колата на китаеца.

— Всъщност, да. В собствената си фирма. Извършвам посреднически услуги за много важни личности.

— А той как ви намери?

— Съжалявам, сър, но надявам се, разбирате, че такава информация е поверителна.

— Господ да ми е на помощ — промърмори Макалистър и погледна към човека от „Медуза“.

— След двацет минути ще ми трябва телефон — каза Джейсън от предната седалка. Обърканият заместник-секретар се настани на задната.

— Тогава те използват някой, който предава съобщенията? — попита китаецът. — С Французина много често действаша така.

— Той как им се обаждаше?

— Със закъснение. Казваше: „Остави ги да се потят.“ Мога ли да ви предложа да се обадите след час?

— Прав си. Наоколо има ли отворен ресторант?

— На улица „Меркадорес“.

— Имаме нужда от храна, а Французина беше прав — той винаги беше прав. Остави ги да се потят.

— Той се отнасяше много почтено с мен.

— Малко преди своя край стана красноречив и перверзен светец.

— Не разбирам, сър.

— Не е необходимо да разбираш. Но аз съм жив, а той не е, защото взе такова решение.

— Какво решение, сър?

— Че трябва да умре, за да остана аз да живея.

— Като в Светото писание. Монахините ни учиха на това.

— Не точно — каза Джейсън развеселен. — Ако имаше начин да се измъкнем, щяхме да го направим. Но изход нямаше. Той просто прие факта, че неговата смърт ще бъде моето избавление.

— Харесвах го — каза китаецът.

— Заведи ни в ресторанта.

Всичко, което Макалистър можеше да направи, беше да сдържа реакциите си. Това, което той не знаеше и Борн не желаше да обсъжда на масата, го караше да се задушавя. Два пъти се опита да си изясни кой препредава информацията и два пъти Джейсън го отрязва, като му отпрати предупредителни погледи. Някои факти бяха известни на китаеца, за други той не проявяваше любопитство в името на безопасността си.

— Почивката и храната — каза Борн замислено, след като привърши своето *tian suan rou*. — Французина казваше, че те са оръжия. Естествено, беше прав.

— Предполагам, че първото му е било необходимо повече, отколкото на вас, сър.

— Може би. Подобно на преподавател по военна история твърдеше, че повече битки са загубени от преумора, отколкото от помалобройна артилерия.

— Много интересно — намеси се рязко Макалистър. — Но тук сме от доста време, а имаме задачи.

— Ще се справим с тях, Едуард. Ако сте напрегнат, помислете за тези преимущества. Французина казваше също, че обтегнатите нерви на противника са най-добрият съюзник.

— Вашият Французин започва да ми дотяга — каза ядосан Макалистър.

Борн погледна аналитика и подхвърли тихо:

— Никога не казвайте това. Не бяхте там. — Борн погледна часовника си. — Минал е повече от час. Да намерим телефон. — Той се обърна към китаеца. — Ще имам нужда от твоята помощ. Ти пххни монетата, аз ще набера.

— Казахте, че ще се обадите след половин час! — изплю жената от другия край на линията.

— Трябваше да уредя една работа. Чакаат ме и други клиенти и ми се струва, че не съм достатъчно нахален, като се вземе предвид вашето отношение. Ако само ще ми губите времето, имам си и други задължения, а вие ще отговаряте пред вашия човек, когато дойде тайфунът.

— Как ще стане това?

— О, лейди, не се занасяйте! Дайте ми сандък с повече пари, отколкото изобщо си представяте, и може да ви кажа. Все пак, едва ли. Обичам да имам длъжници на високи постове. След десет секунди ще затворя телефона.

— Моля ви. Ще се срещнете с човек, който ще ви отведе в къща на Гуя Хил, където има свръхмодерна комуникационна техника...

— И където една дузина от вашите разбойници ще ми разбият главата и ще ме изхвърлят на доктора да ме натъпче с опиати, та да разкажа всичко без пари! — Ядът на Борн беше престорен само наполовина; хората на Шенг бяха тези, които действаша като аматьори. — Ще ви кажа за друго свръхмодерно средство за комуникация. Нарича се телефон и не мисля, че щеше да има комуникации между Макао и гарнизона в Гуандонг, ако нямаште уреди за промяна на честотата на вълната. Разбира се, купили сте ги от Токио, защото, ако ги бяхте произвели вие, със сигурност нямаше да работят. Използвайте един от тях. Ще ви се обадя само още веднъж, лейди. Ще очаквам да ми дадете номера. Неговия номер. — Джейсън затвори телефона.

— Това е любопитно — каза Макалистър на няколко крачки от телефонния автомат. — Използвахте тоягата там, където аз бих използвал моркова.

— Използвах какво?

— На ваше място бих наблегнал на важната информация, която мога да им разкрия. Вместо това вие хвърляте заплахи, сякаш искате да се отървете по-бързо.

— Спестете ми тези лекции — каза Борн и запали цигара. — За ваше сведение направих и двете. Заплахата подчертава важноста на информацията, а отърваването помага и на двете.

— Все пак усещам здравата логика. — Заместник-секретарят почти се усмихна. — Благодаря ви.

Джейсън погледна строго към човека от Вашингтон.

— Ако всичко това сполучи, ще можете ли да го направите, аналитико? Ще можете ли бързо да извадите пистолета и да натиснете спусъка? Защото, ако не можете, и двамата сме мъртви.

— Ще го направя — каза спокойно Макалистър. — В името на Далечния изток. В името на света.

— И за вашия звезден час. — Джейсън се огледа. — Да се махаме оттук. Не искам да използвам отново този телефон.

Покоят, който цареше във вътрешността на Нефритената кула, контрастираше с трескавата активност във вилата на Шенг Чу Янг. Причината за бъркотията не беше броят на хората — те бяха само петима, — а настъпилата възбуда. Министърът слушаше, докато влизащи и излизащи от градината носеха новините от последното развитие на събитията.

— Нашите хора потвърдиха историята, господине — извика униформен човек на средна възраст, който изтича от къщата. — Те са говорили с журналистите. Всичко е както го описа убиецът и дори фотографията на мъртвия е била доставена на вестниците.

— Намерете я — нареди Шенг. — Да се изпрати незабавно тук. Цялата тази работа е невероятна.

— Това вече се изпълнява — каза войникът. — Консулството е изпратило аташе до Южнокитайската информационна агенция. Ще пристигне след минути.

— Невероятно — повтори Шенг и очите му се спряха върху водните лилии в едно от изкуствените езера. — Симетрията е съвършена, сроковете преценени, което ще рече, че нещо не е наред. Някой е наложил този ред.

— Убиецът? — попита плахо един помощник.

— За какво? Той и представа си няма, че щеше да бъде труп, преди нощта да е отминала. Той смяташе, че е привилегирован, но ние го използвахме единствено за да хванем неговия предшественик, който беше разкрит от нашия човек в Специалния отдел.

— Тогава кой? — попита помощникът.

— Това е въпросът. Кой? Всичко е много примамливо, но въпреки това нескопосно. Явно не е дело на професионалист. Ако убиецът казва истината, той няма защо да се страхува от мен.

— Ето я, сър — извика млад човек, който изтича в градината, държейки снимка.

— Дайте я тук. Бързо! — Шенг я грабна и наклони към светлината на един от прожекторите. — Това е той! Няма да забравя това лице, докато съм жив! Операцията да продължи! Кажете на жената в Макао да даде на нашия убиец номера и изчистете линията от всички възможни подслушвания.

— Веднага, министре! — Телефонистът изтича обратно в къщата.

— Жена ми и децата ми — продължи Шенг Чу Янг дълбокомислено — вероятно ще бъдат разстроени от моето отсъствие. Нека някой от вас влезе да им обясни, че държавните работи ще ме лишат още за малко от тяхното любимо присъствие.

— Ще бъде чест за мен, господине — каза един от помощниците.

— Толкова страдат от служебните ми задължения. Те са същински ангели. Един ден ще бъдат възнаградени.

Борн докосна рамото на китаеца, след което посочи към светещата реклама на един хотел от лявата страна на улицата.

— Ще се регистрираме тук и ще отидем до някоя телефонна кабина в другия край на града. Окей?

— Хитро — каза китаецът. — Ако се обадим оттук, ще ни засекаат веднага.

— Да, освен това трябва да си починем. Французина непрекъснато казваше, че сънят е оръжие. Господи, защо се повтарям?

— Защото сте вманиачен — отвърна Макалистър от задната седалка.

— Дали? Не съм.

Джейсън набра номера в Макао, като обаждането автоматично беше прехвърлено към линията в Нефритената кула в Китай, с променена честота на вълната. Докато Джейсън набираше, се обърна към Макалистър.

— Шенг говори ли френски? — попита бързо той.

— Разбира се — отговори заместник-секретарят. — Той води преговори с Ке Д'Орсе и знае езика на всеки, с когото преговаря. Това

е една от силните му страни. Но защо не говорите мандарин? Вие го знаете.

— Десантчикът не го говореше, а ако говоря английски, Шенг ще се зачуди къде ми е отишъл британският акцент. Френският ще го прикрие, както стана и със Су Янг, а освен всичко това ще разбере дали говоря директно с Шенг. — Борн сложи кърпа върху микрофона на слушалката и след малко чу втори звън с ехо.

— Wei?

— Comme le colonel, je préfere le français.

— Shemma? — извика объркан глас.

— Fawen — Джейсън вмъкна китайската дума във френската си реч.

— Fawen? Wo buhui! — Мъжът поясни, че не говори на френски. Обаждането се очакваше. Бързо се намеси друг глас:

— Pourquoi vous parlez français? — Това беше Шенг! Езикът не беше пречка Джейсън да разпознае напевния говор на оратора. Това беше министърът фанатик, който служеше на един безмилостен бог и който омайваше своята аудитория, преди да я нападне с огън и меч.

— Да кажем, че така се чувствам по-удобно.

— Много добре. Каква е тази невероятна история, която искате да ми разкажете? Лудостта, по време на която се използваша и имена?

— Разбрах, че говорите френски — прекъсна го Джейсън. Последва пауза, през която се чуваше дишането на Шенг.

— Вие знаете кой съм?

— Зная име, което за мен не значи нищо. Но на един друг човек то говори много. Някой, когото познавате от години. Той иска да разговаря с вас.

— Какво? — извика Шенг. — Предателство!

— Нищо такова. Ако бях на ваше място, щях да се вслушам в думите му. — Борн погледна към Макалистър; аналитикът кимна. — Той току-що ме погледна и прецени всичко. Знаете какво сполетя първото момче на Французина; главата му стана на решето.

— Какво сте направили?

— Вероятно най-голямата услуга, която някога сте получавали и за която очаквам да ми бъде платено. Ето вашия приятел. Той ще използва английски. — Борн подаде телефона на аналитика, онзи заговори веднага:

— Шенг, обажда се Едуард Макалистър.

— Едуард... — Изуменият Шенг Чу Янг не успя да завърши името.

— Това е неофициален разговор. Говоря изцяло за ваше и собствено благо.

— Вие... ме изненадвате, стари приятелю — каза министърът бавно, опитвайки се да събере мислите си.

— Ще прочетете за това във вестниците и ще го видите в новините на няколко телевизионни канала. Консулството искаше да изчезна за няколко дни и аз използвам най-рационално времето за това.

— Какво се е случило и как успяхте...

— Подобие то в техния външен вид е прекалено очевидно, за да е съвпадение. Предполагам, че Д'Анжу е искал да размени легендарния си приятел срещу колкото се може повече неща. Както и да е, при създамата се паника във „Виктория Пийк“ и почти обезобразеното лице, никой не успя да забележи уникалната прилика. Но това значи, че никой не е познавал Борн. Аз го познавах.

— Вие?

— Аз го изгоних от Азия. Аз съм този, когото той трябваше да убие, и верен на перверзността си, той реши да го направи, като остави трупа на вашия убиец на „Виктория Пийк“. За мое щастие самонадеяността не му позволи да прецени способностите на вашия човек. След като стрелбата започна, нашият общ познат излезе по-храбър и го остави сам срещу дулата.

— Едуард, заляхте ме с поток от информация, не мога така бързо да я смеля. Кой е докарал Джейсън Борн обратно?

— Явно Французина. Надареният му ученик е избягал от него. Той е искал да отмъсти и е знаел кой може да му помогне най-качествено. Неговият колега от „Медуза“, истинският Джейсън Борн.

— „Медуза“! — прошепна Шенг с отвращение.

— Независимо от репутацията ѝ в тази организация е налице голяма лоялност.

— Какво ви кара да правите прибързаното заключение, че имам нещо общо с човека, когото наричате убиец...

— Моля ви, Шенг — прекъсна го Макалистър. — Твърде късно е да отричате. Щом се обадохте. Но аз ще отговоря на вашия въпрос. Това се виждаше в схемата на няколко убийства. Започна с убийството

на китайския вицепремиер в Цим Ша Цуй и четирима други. Всички те бяха ваши врагове. Другата вечер на Кай Так двама от вашите опозиционери в китайската делегация станаха жертва на бомбен атентат. Освен това подземният свят гъмжи от слухове — както винаги, — че се предават бързи съобщения между Макао и Гуандонг, съобщения за свързани с тези случаи могъщи хора в Пекин и по-специално един човек — министър, разполагащ с неограничена власт. И накрая досието... То даде отговора. Вие.

— Едуард, какво е това? Какво досие? Защо изобщо е този неофициален и безсмислен разговор?

— Мисля, че знаете.

— Много сте остроумен. Защо щях да ви питам тогава?

— Шенг, аз съм отличен бюрократ, когото държат винаги зад кулисите...

— Истина е, че очаквах да направите по-добра кариера. Вие осигурявахте много повече от думите и ходовете на вашите хора по време на преговорите. И всеки знае, че свършихте блестяща работа в Хонконг. По времето, когато си тръгнахте, влиянието на Вашингтон в територията се засили значително.

— Решил съм да се пенсионирам, Шенг. Дадох двацет години от живота си на моето правителство, но смъртта си няма да му дам. Не искам да ме застрелят от засада или да ме вдигнат във въздуха. Дойде моментът и аз да спечеля нещо за семейството си и за себе си. Времената се променят, хората също, животът е скъп. Пенсията и перспективите ми ще бъдат много по-мизерни, отколкото заслужавам.

— Напълно съм съгласен с вас, Едуард, но какво общо има това с мен? Ние правихме компромиси, бяхме противници — като в съдебна зала, но никога не сме стигали до разрешаване на проблемите с помощта на насилие. И каква, за Бога, е тази лудост да ме споменават като един от чакалите на Гуоминдана?

— Спестете ми го. — Аналитикът погледна към Джейсън. — Това, което чухте от устата на нашия общ познат, бяха мои думи, не негови. Името ви никога не е било споменато във „Виктория Пийк“ и по времето, докато разпитвахме вашия човек, не присъстваха никакви тайванци. Съобщих тези думи на вашия човек, защото в тях имаше известна истина по отношение на вас. Що се отнася до името ви, то се знае само от тесен кръг и не напуска очертанятията му. Името ви е в

споменатото от мен досие, заключено в офиса ми в Хонконг. На корицата пише „свръхсекретно“. Има само едно копие на това досие, което е скрито във вашингтонски сейф, и човекът, който може да разполага с него, съм единствено аз. Естествено, ако се случи нещо неочаквано, да кажем самолетна катастрофа или бъда убит, или пък изчезна — тогава то ще бъде прехвърлено в Националния съвет за сигурност. Информацията от това досие, ако попадне в погрешни ръце, ще се окаже катастрофална за целия Далечен изток.

— Едуард, откровената ви, макар и непълна информация започва да ме интригува.

— Да се срещнем, Шенг. И носете пари, огромна сума американски долари. Нашият общ познат ми каза, че има някакви хълмове в Гуандонг, където той се среща с вашите хора. Бъдете там утре между десет вечерта и полунощ.

— Трябва да ви откажа, мой съпернико и приятелю. Никакви облаги не ми предложихте.

— Ще унищожа и двете копия на досието. Изпратиха ме тук, за да проверя дали една история, дошла от Тайван, е вярна — история толкова гибелна, че само намекът за нея би задвижил верига от ужасяващи събития. Аз смятам, че историята е достоверна, и ако съм прав, всички следи водят към моя китайски колега от китайско-американските преговори. Това е последната ми задача, Шенг, а няколко думи от моята уста могат да премахнат досието от лицето на земята. Просто ще дам да се разбере, че информацията в досието е напълно невярна и много опасна, съчинена от враговете ви в Тайван. Малкото хора, които я знаят, искат да вярват в това. Тогава досието ще бъде изгорено. Същата съдба очаква и неговото копие във Вашингтон.

— Все още не сте ми казали защо трябваше да изслушам всичко това?

— Синът на тайпан от Гуоминдана би знаел причините. Водачът на заговор в Пекин би знаел. Човек, който може да бъде разкрит и обезглавен утре, със сигурност ги знае.

Паузата беше дълга, дишането от другата страна на линията учестено. Накрая Шенг проговори:

— Хълмовете на Гуангдонг. Той знае къде.

— Само един хеликоптер — каза Макалистър. — Вие и пилотът, никой друг.

-
- [1] Добър вечер, приятелю (фр.) ↑
  - [2] Почакайте! (фр.) ↑

37.

Тъмнина. Човекът, облечен в дрехите на офицер от американската морска пехота, скочи от стената в задната част на градината на секретната къща във „Виктория Пийк“. Той тръгна наляво и мина покрай голямата дупка в стената, която беше запълнена с навита бодлива тел, след което продължи към предната част на градината. Погледна към разбитите прозорци на големия викториански кабинет. На това място стоеше пазач, небрежно подпрял пушката си на земята, като я държеше за цевта, а на колана му висеше автоматичен пистолет 45-и калибър. Натрапникът изчака удобния момент, когато гърдите на пазача се издуха и устата му се отвори в прозявка. Нападателят се втурна иззад ъгъла, държейки в ръцете си гарота. За по-малко от секунда тънката тел се стегна около шията на пазача и след още няколко мига всичко свърши.

Убиецът остави тялото на мястото му, тъй като това беше най-тъмният участък в градината. Тръгна към следващия ъгъл, където извади цигара и я запали. Заобиколи и влезе в светлината на прожекторите, като небрежно тръгна по посока на разбитите френски врати, където втори моряк стоеше на пост върху каменните стъпала. Нападателят държеше цигарата си в лявата ръка; тя закри лицето му, докато всмукваше дима.

— Навън за цигара? — попита го пазачът.

— Даа, не мога да заспя — каза човекът с американски акцент от югозапада.

— Шибаните походни легла тук не са направени за спане. Достатъчно е да седнеш върху тях, за да ги разбереш... Хей, я почакай! Кой, по дяволите, си ти?

Морякът нямаше време да се прицели. Като заби ножа си в гърлото му с убийствена точност, заглушила всякакъв звук, нападателят бързо замъкна трупа зад ъгъла на сградата и го остави в сянката. Обърса ножа си в униформата на мъртвия и отново го втъкна под колана. Върна се до френските врати и този път влезе в къщата.

Тръгна по дългия, слабо осветен коридор; в дъното пред широка декорирана с релефи врата, стоеше друг моряк. Пазачът наклони пушката си надолу и погледна часовника си.

— Подранил си — каза той. — Смяната ми ще изтече след час и дваайсет минути.

— Аз не съм от тази част, приятел.

— От групата на Оаху ли си?

— Да.

— Мислех, че са ви разкарали обратно към Хаваите.

— На неколцина наредиха да не заминават. Сега сме долу в консулството. Тоя тип — как му беше името, — Макалистър, събира показанията ни цяла нощ.

— Ще ти кажа, приятел, че тази история е много странна.

— Съгласен съм, дори странна е слабо казано. Е, къде е офисът на тоя надут пуяк? Идвам тук, за да му донеса специален тютюн за лула.

— Я дай да го изпушим с малко „трева“, какво ще кажеш?

— Къде му е офисът?

— Преди го видях да влиза с доктора през онази врата вдясно. — Пазачът посочи с глава вратата отзад.

— А кой е той всъщност?

— Не му знам името, но е главния. Наричат го посланик.

Очите на убиеца се присвиха.

— Посланик?

— Да. Стаята е полуразрушена от оня скапан маниак, но сейфът е невредим. Това е причината аз да съм тук и онова момче отвън също. Сигурно имат фонд от няколко милиона за извънредни нужди.

— Или за нещо друго — каза нападателят меко. — Първата врата вдясно, нали? — попита и бръкна под колана си.

— Чакай — каза морякът. — Защо постът отпред не ми каза, че идваш? — Той посегна към радиопредавателя, закрепен на колана му. — Съжалявам, приятел, но ще трябва да те проверя. Това е обичайната...

Убиецът метна ножа си. Той потъна в гърдите на моряка. Нападателят се хвърли напред, забивайки пръсти в гърлото му. След трийсет секунди отвори вратата на офиса на Хавиланд и вмъкна мъртвото тяло вътре.

Те пресякоха границата като бизнесмени, с костюми и вратовръзки, след като смениха измачканите си дрехи. Носеха и дипломатически куфарчета, запечатани с лента, която показваше, че вътре се съхраняват правителствени документи, които не подлежат на митническа проверка. Всъщност в куфарчетата бяха техните оръжия и още някои неща, които Борн беше взел от апартамента на Д'Анжу, след като Макалистър беше изнамерил свещената лента, която се уважаваше дори от Народната република — тъй като Китай се бореше за същата благосклонност към своите служители от Външното министерство. Китаецът от Макао, който се казваше Уонг — поне това име спомена — беше впечатлен от вида на дипломатическите паспорти, но в името на безопасността, както и заради обещаните му 20 000 долара, реши да подготви всичко по своя си начин.

— Не е толкова трудно, както ви казах в началото, сър — обясни Уонг. — Двама от патрула са мои братовчеди по майчина линия — мир на праха ѝ — и това улеснява нещата. На тях съм правил повече услуги, отколкото те на мен, но това именно в момента е благоприятното. Стомасите им са най-пълните в град Жухай Ши, а и двамата вече имат телевизори.

— Ако те са ти братовчеди, защо възрази, когато трябваше да им дадем часовник миналия път? — попита Борн.

— Защото ще го продадат, сър, а следващия път ще очакват твърде много от мен.

Такива са хората, помисли си Борн, които работят на най-строго охраняваните граници в света. Уонг настоя да минат граничния контрол точно в 8 и 55 минути, след което той щеше да мине сам. Техните червени паспорти бяха проучени внимателно и след няколко усмивки от страна на братовчедата високопоставените дипломати бяха пуснати отгатък. Бяха добре дошли в Китай според префекта, който им върна паспортите. Това беше широкоплещеста жена, говореща английски с лошо произношение, ала разбираемо.

— Вие по работа ли сте в Жухай Ши? — попита тя с усмивка, контрастираща с враждебните ѝ очи. — Вероятно сте към Гуандонгския гарнизон. Мога да уредя някакъв транспорт дотам.

— Ву хіехіе — каза заместник-секретарят, като отрече предположението, и продължи на английски, за да покаже уважението

си към усърдието ѝ да го научи. — Това е незначителна конференция, която ще трае само няколко часа, и ще се върнем в Макао по-късно тази вечер. Ще ни потърсят тук, така че ще пийнем кафе и ще почакаме нашите хора.

— Можете да ги почакате в моя офис.

— Благодаря ви, но не е възможно. Вашите хора ще ни чакат в кафенето.

— То се намира от лявата страна на улицата, сър. Отново: добре дошли в Народната република.

— За да използвам думите ви, аналитико — каза Борн, — с това се справяте отлично. Но трябва да ви кажа, че тя не е от нашите.

— Разбира се, че не — съгласи се Макалистър. — Тя е била инструктирана да се обади на някой тук в гарнизона или в Пекин, за да потвърди, че сме минали границата. Този, на когото се е обадила, трябва да се свърже с Шенг и да му каже, че сме били само ние двамата и никой друг.

— Той се застрахова тройно — каза Борн, докато вървяха към слабо осветеното кафене в края на бетонния тротоар. — Вече е тръгнал за насам. Навярно знаете, че ще бъдем проследени.

— Не, не знам — отвърна Макалистър, като бързо погледна към Борн. — Шенг ще внимава. Дадох му достатъчно поводи за притеснение. Ако предположи, че досието е само едно, което е и истината, той ще се опита да го купи от мен и да ме убие. Но той знае, че има и второ копие във Вашингтон. Това е досието, което иска да се унищожи. Няма да направи нищо, с което да ме хвърли в паника и да ме накара да избягам. Нали знаете, аз съм аматьор и се плаша много лесно. Сега сигурно парите, които носи, надхвърлят всичките ми очаквания. Естествено, той се надява да си ги възвърне, след като унищожи досиетата и ме убие. Така че, виждате, няма причина да се проваля, нито да успее чрез провала си.

Човекът от „Медуза“ внимателно погледна към вашингтонския бюрократ.

— Наистина сте премислили това, нали?

— Абсолютно — отговори Макалистър, като погледна напред. — Четири седмици. Всеки детайл. Честно да ви кажа, не смятах, че вие ще сте част от него, защото мислех, че ще бъдете мъртъв, но все пак знаех как да стигна до Шенг. Някак си неофициално. Всеки друг

начин, включително и поверителната среща, ще имат нужда от протокол и дори да се добера до него, докато е сам, няма да мога да го докосна. Всичко ще изглежда като убийство, подбудено от американското правителство. Също мислех да се свържа директно с него и посредством някаква провокация да получа отговор. Както казвате вие, най-простите неща обикновено са най-добрите. Ние усложняваме нещата.

Те излязоха от кафенето и тръгнаха по тъмната улична настилка на площада пред граничния пункт на Гуандонг. По това време нямаше повече от дузина минувачи по улицата, тъй като през самия граничен пункт не преминаваха много хора. От трите улични лампи в непосредствена близост една мъждукаше слабо. Уговорката за двайсет и петте минути не се състоя; минутите станаха трийсет, след това трийсет и осем. Борн се обади:

— Нещо не е наред. Досега той трябваше да ни се обади.

— В момента спокойствието е най-важното — отвърна Макалистър.

— Ако закъснението беше две минути, а не петнайсет, да — каза Джейсън. — Не е нормално. От друга страна, възможно е той да иска ние да се свържем с него.

— Не разбирам...

— Не ви и трябва. Просто вървете до мен, сякаш очакваме някой друг да дойде. Ако китайската митничарка ни види, не би се учудила въобще. Китайските членове на делегации винаги закъсняват за преговори и смятат, че това е плюс за тях.

— Остави ги да се потят.

— Точно. Само че ни предстои среща с човек, когото не трябва да оставяме много потен. Хайде да отидем надясно, там е по-тъмно. Дръжте се нормално, обикновено, говорете за времето, за каквото искате. Просто се дръжте естествено.

Изминаха още петнайсет метра и то се случи.

— „Кам Пек“! — името на казиното в Макао беше прошепнато иззад една изоставена будка за вестници.

— Уонг?

— Стойте където сте и продължете да говорите, но слушайте мен!

— Какво стана?

— Следят ви.

— Ето две точки за един прозорлив бюрократ — рече Джейсън.

— Да кажете нещо, господин заместник-секретар?

— Неочаквано е, но не и нелогично — каза Макалистър. — Някаква охрана може би. Фалшивите паспорти, както знаем, тук вършат работа.

— Кой ни следи? — попита Борн китаеца, но без да се обръща към него.

— Свинята.

— Су Янг?

— Точно така, сър. Затова не трябва да се показвам.

— А някой друг има ли с него?

— Засега не мога да видя, но не знам дали по пътя за хълмовете няма още хора.

— Ще трябва да го убием — каза човекът от „Медуза“.

— Не! — противопостави се Макалистър. — От него може би се иска само да потвърди, че сме сами, че не се срещаме с други. Вие се съгласихте вече, че това е възможно.

— Единственият начин, по който може да го стори, е да се свърже с други. Сам не може да го направи. А вашият стар приятел няма да позволи радиовръзка, докато той е в самолет или хеликоптер, защото ще бъде засечена.

— Предположете, че има някакъв код, сигнал — примерно няколко светвания с фенер, които да кажат на пилота, че всичко е наред.

Джейсън погледна към аналитика.

— Вие наистина премисляте нещата.

— Има начин, по който да се справим — обади се Уонг от сянката. — И това ще е привилегия, която смятам да запазя за себе си, като за свършената работа няма да искам никакви пари.

— Каква привилегия?

— Да убия Свинята. Ще бъде направено безкомпромисно.

— Как? — от любопитство Борн извърна глава встрани.

— Моля ви, сър! Гледайте напред.

— Съжалявам. Но защо?

— Той развратничи с разни жени, след което ги заплашва с уволнение на съпрузите им и на тях самите, дори на техни роднини. За последните четири години почерни много семейства, включително моето от страна на благословената ми майка.

— Защо не е бил убит досега?

— Пътува с въоръжена охрана дори в Макао. Независимо от това са правени няколко опита, резултатът от които беше наказателни мерки.

— Наказателни мерки? — тихо повтори Макалистър.

— Произволно избрани хора са били обвинени в кражба на доставки за гарнизона. Наказанието за такова престъпление е смърт.

— Господи! — прошепна Борн. — Повече няма да питам, имаме достатъчно причини. Но как да стане това тази вечер?

— Пазачите му не са с него. Вероятно го чакат някъде по пътя към хълмовете, но сега той е сам. Ще вървите напред и ако той ви последва, аз ще тръгна след него. Ако не тръгне след вас, ще знам, че пътуването ви няма да бъде затруднено и ще ви настигна.

— Ще ни настигнеш? — намръщи се Борн.

— След като убия Свинята и оставя тялото му на най-подобаващото за него място. Дамската тоалетна.

— Ами ако той ни последва? — попита Джейсън.

— Тогава също ще мога да се възползвам от удобния случай. Аз ще открия пазачите, но те няма да ме забележат. Достатъчно е да се отдели само на няколко метра в тъмнината, и това ще бъде краят му.

— Ние ще тръгваме.

— Знаете пътя, нали?

— Все едно че имам карта.

— Ще се срещнем долу, при първия хълм в края на високата трева. Нали си спомняте?

— Трудно бих забравил.

— След седем километра тръгнете през гората към полетата.

— Така ще направим. Приятен лов, Уонг.

— Приятен ще е. Имам достатъчно причини.

Двамата американци напуснаха слабо осветения площад и навлязоха в пълната тъмнина. Човек в цивилни дрехи ги наблюдаваше от края на бетонния тротоар. Погледна часовника и се усмихна на себе

си. Полковник Су Янг се обърна и тръгна към митническия комплекс, окъпан в слаба сива светлина. Префектът на граничния контрол за провинция Жухай Ши — Гуандонг, го поздрави и с маршова стъпка се отправи към него.

— Те сигурно са много важни хора, полковник — каза жената, а в очите ѝ се четеше сляпа преданост към Су. И страх.

— Да — потвърди полковникът.

— Ясно е, щом такъв велик офицер като вас се интересува от тях. Обадох се по телефона на човека в Гуандзу, както ме помолихте, и той ми благодари, но забрави да ме попита за името...

— Ще проверя лично — отегчен отвърна Су.

— А аз ще се погрижа най-добрите хора от моя персонал да ги поздравят, когато се върнат по-късно тази вечер в Макао.

Су я погледна.

— Няма да е необходимо. Те ще бъдат отведени в Пекин за други преговори на още по-високо равнище. Трябва да се заличи информацията, че са минавали през гуангдонгската граница.

— Толкова ли е секретно?

— Разбира се, другарко. Това са държавни дела, и то толкова секретни, че и най-близките ви не трябва да знаят нищо. Вашият офис, моля.

— Веднага — каза широкоплещестата и се завъртя по военному. — Имам кафе, чай и скоч от Хонконг.

— О, скоч, така ли? Мога ли да ви придружа, другарко? Тук нямам повече работа.

Двете гротескни фигури измаршируваха към стъклената врата на офиса на префекта.

— Цигари! — прошепна Борн и хвана Макалистър за рамото.

— Къде?

— Напред, вляво от пътя. В гората!

— Не видях.

— Не гледахте натам. Кората на дърветата отразява светлинките съвсем слабо, но се вижда. Пушачи. Понякога си мисля, че в Далечния изток хората обичат цигарите повече от секса. Продължавайте да вървите и говорете каквото ви дойде наум. Сигурен съм, че сте учили

„Песен за Хайаута“ или „Хораций на моста“, или пък „Аура Лий“. Само казвайте думите, това ще ви помогне да се разсеете.

— Но защо?

— Защото се получава това, което предвидихте вие. Шенг иска да се увери, че няма да се свържем с някой, който би представлявал заплаха за него. Нека му помогнем да се увери, окей?

— Боже, ако някой от тях говори английски?

— Много малко вероятно е, но ако искате, можем да импровизираме разговор.

— Не, в това не съм добър. Винаги съм мразил вечери и партита, защото никога не знам какво да кажа.

— Ето затова предлагам рецитирането. Където вие спрете, ще продължавам аз. Сега започвайте, говорете с нормална интонация, но бързо. Това място тук не е за китайски ученици, които говорят бързо английски... Загасиха цигарите. Забелязали са ни! Давайте!

— О, Боже... добре. Ааа... Седнал под чардака на О'Райли, разказвайки за кървав бой...

— Това е много подходящо! — каза Джейсън и погледна с ентузиазъм своя ученик.

— Хрумна ми изведнъж защо ли пък не чукна дъщерята, за да го направя...

— О, Едуард, няма да престанете да ме изненадвате.

— Това е стара студентска песен — прошепна аналитикът.

— Какво? Не ви чувам, Едуард. Говорете.

— Оайла-ри, ойларио... ойларио, хоп-хоп, ойларио...

— Това е великолепно! — прекъсна го Борн, когато минаха мястото, където само преди секунди горяха цигари. — Мисля, че вашият приятел ще оцени правилните ви възгледи. Какво още мислите по въпроса?

— Забравих думите.

— Мислите си, искате да кажете. Ще се сетите за тях.

— Нещо за стария О'Райли... О, да, спомних си. „Чук, чук, чук, докато големият кеф свърши — и тогава се зададе старият О'Райли. С два конски пицова във всеки кобур и страшно въртеше очи. О'Райли търсеше кучето, което чука дъщеря му.“ Ето, спомних си.

— Вие сте за музей, ако Рипли има някой подръка... Но когато се върнем в Макао, можете да се заемете с доразвиването на този проект.

— Какъв проект?... Друг проект винаги ме е привличал повече. „Сто бутилки бира на стената, сто бутилки бира и една от тях падна“ — о, Боже, толкова отдавна беше. Повтаряше се и всеки път една бутилка по-малко. „Деветдесет и девет бутилки бира на стената“...

— Стига, вече не ни чуват.

— О, така ли, слава Богу.

— Бяхте чудесен. Ако някой от тях разбира и дума английски, сега са по-объркани и от нас. Добре беше. Хайде сега да засилим крачка.

Макалистър погледна към Джейсън.

— Направихте го нарочно, нали? Искахте да си спомня нещо, да се концентрирам, за да няма паника.

Вместо отговор Джейсън даде нови указания.

— След трийсетина метра ще продължите напред сам.

— Какво? Вие ме оставяте?

— Може би за около десетина минути. Продължавайте да вървите и протегнете ръка, за да мога да отворя куфарчето си върху нея.

— Къде отивате? — попита заместник-секретарят, когато Джейсън сложи върху ръката му куфарчето и извади отвътре нож с дълго острие. — Няма да ме оставите сам!

— Всичко ще бъде наред, никой няма да ни спре по пътя. Иначе досега щеше да бъде направено.

— Искате да кажете, че това можеше да бъде и засада?

— Разчитах аналитичният ви мозък да обори тази възможност. Вземете куфарчето.

— Но какво ще...

— Трябва да разбере какво искаха тези с цигарите. Продължавайте напред.

Джейсън се обърна наляво и безшумно влезе в гората. Тичаше бързо, избягваше ниската растителност по пътя си и се придвижваше наляво, описвайки широка дъга. След минути забеляза огънчетата на цигарите и като дива котка пропълзя напред, докато стигна на три метра от групата мъже. Лунната светлина, която се процеждаше между дърветата, беше достатъчна, за да може да ги преброи. Бяха шестима,

всеки въоръжен с малокалибрено автоматично оръжие, праметнато през рамо... Забеляза и нещо друго, което беше съвсем необичайно. Всички бяха облечени в униформи на офицери с много висок чин от армията на Народната република. От откъслечния говор Борн можа да установи, че говорят не кантонски, а чист мандарин, което не беше типично за служещите в Гуангдонгския гарнизон. Тези хора не бяха отгук; Шенг беше докарал собствената си елитна гвардия.

Изведнъж един щракна запалка и погледна към часовника си. Борн съзря лицето му на пламъка; веднага позна човека, който се беше правил на затворник пред Еко. Хладнокръвен убиец с мек глас.

— Xian zai — каза той, съобщавайки, че моментът е дошъл. Взе радиопредавател и продължи: — Da li shi, da li shi! — Каза кодовата дума „Мрамор“. — Те са сами, с тях няма никой. Ще действваме според инструкциите. Пригответе се за сигнала.

Шестимата офицери се изправиха едновременно, наместиха оръжията си, изгасиха цигарите и бързо тръгнаха към черния път.

Борн се изправи и побягна през гората. Трябваше да настигне Макалистър, преди хората от контингента на Шенг да забележат, че аналитикът е сам. Ако охраната заподозреше нещо, можеше да изпрати друг сигнал, с който да анулира срещата. Той стигна до мястото, където се беше отклонил от пътя си и усили бягането. След по-малко от две минути безшумно изскочи от гората и тръгна до Макалистър.

— Боже мой! — стресна се заместник-секретарят.

— Тихо!

— Вие сте маниак!

— Може би.

С трепереща ръка Макалистър подаде на Джейсън дипломатическото куфарче.

— Поне това не успя да експлодира.

— Забравих да ви предупредя, да не го пускате на земята и да не го клатите силно.

— Божичко!... Не е ли време вече да се отклоним от пътя? Уонг каза...

— Забравете. Ще трябва да ни виждат, докато стигнем до полето преди втория хълм. Тогава ще виждат главно вас. По-бързо. Те ще изпратят някакъв сигнал, което значи, че сте били отново прав.

Пилотът сигурно ще получи разрешение за кацане с помощта на джобно фенерче. Никакви радиовръзки.

— Трябва да се срещнем с Уонг някъде. Мисля, че той каза долу, при първия хълм.

— Ще го почакаме няколко минути, но мисля, че можем да го забравим. Ще види това, което видях аз, и както аз самият бих постъпил, ще се върне в Макао при двайсетте си хиляди и ще твърди, че се е заблудил.

— Какво видяхте вие?

— Шестима въоръжени с необходимите муниции да брулят листата от всички дървета на този хълм.

— Господи, никога няма да се измъкнем оттук!

— Не се предавайте още. Това е едно от нещата, за които съм помислил. — Борн се обърна към Макалистър и ускори ход. — От друга страна — добави с гробовен глас, — винаги щеше да има риск, след като изпълняваме нещата по вашия план.

— Да, знам. Няма да изпадам в паника, обещавам. — Гората изведнъж свърши; черният път сега продължаваше през поле с висока трева. — Защо, мислите, са тук тези хора?

— Подкрепление, в случай че всичко се окаже капан, което дори новакът ще си помисли веднага. Казах ви, не ми повярвахте. Но ако сте прав — а аз мисля, че сте, — те ще останат далеч назад, за да се уверят, че не бягат панически. Ако е така, това ще осигури бягството ни.

— Как?

— Тръгнете надясно през полето — каза Джейсън, без да отговори на въпроса. — На Уонг ще дам пет минути, освен ако не забележим сигнала някъде наблизо или чуем звук от хеликоптер. И си позволявам да отделя толкова много време, защото наистина ми трябват очите му, за които платих.

— Може ли да мине покрай онези хора, без те да го забележат?

— Може, ако в момента не пътува обратно към Макао.

Те стигнаха до края на полето и първия хълм, откъдето започваха дърветата. Борн погледна часовника си, а после Макалистър.

— Да се качим горе и да се скрием — каза той, като посочи дърветата над тях. — Аз ще остана тук, а вие ще продължите, но без да излизате на открито и да се показвате. Застанете в самия край на гората

и ако видите светлинен сигнал или ако чуете самолет, свирнете с уста. Можете да свирите, нали?

— Всъщност не много добре. Когато децата бяха по-малки и имахме куче териер....

— О, по дяволите! Хвърлете камъчета през листата на дърветата. Аз ще ги чуя. Давайте напред!

— Да, разбирам. Мърдам.

Делта — защото той сега беше Делта — започна своето бдение. Лунната светлина непрекъснато беше закривана от ниските бързо плуващи облаци и той местеше поглед към високата трева, гледаше дългите стръкове. Изминаха три минути и той реши, че чакането е загуба на време, когато вдясно от него от тревата бързо изскочи човек и се втурна в гората. Борн остави куфарчето на земята и измъкна дългия нож от колана си.

— „Кам Пек“! — прошепна човекът.

— Уонг?

— Да, сър — каза китаецът и се запровира между стebelата на дърветата към Джейсън. — Посрещате ме с нож?

— Отзад има други хора и да си призная, не очаквах, че ще се появиш. Казах ти, че имаш право да се измъкнеш, ако рисковете ти изглеждат твърде големи. Не смятах, че това ще стане от самото начало, но все пак бих го приел. Онези имат доста впечатляващи оръжия.

— Може би щях да се възползвам от ситуацията, ако не плащахте така щедро, пък и ми дадохте шанс за невероятно удовлетворение. За мнозина други също ще е така. Много хора ще бъдат благодарни.

— Су Свинята?

— Да, сър.

— Чакай малко — разтревожи се Борн. — Откъде си толкова сигурен, че ще си помислят, че някой от онези хора го е направил?

— Какви хора?

— Патрулите с автоматично оръжие назад покрай пътя! Те не са от Гуангдонгския гарнизон. Те са от Пекин!

— Убих го в Жухай Ши. Близко до портата.

— По дяволите! Всичко си изпортил! Те чакаха него!

— Ако са го чакали, той при всички положения щеше да закъснее или да не се появи изобщо.

— Какво?

— Той се наливаше в офиса на граничния префект. Излезе по нужда и аз използвах момента. Сега лежи в съседната тоалетна със срязано гърло и гениталии.

— Господи... Значи той не ни е следил изобщо?

— Явно не. По нищо не личеше, че е било така.

— Разбирам — не, изобщо не разбирам. Той е останал извън тазвечерната операция. Единствено хората от Пекин са били включени. Но все пак той е бил главната връзка долу...

— Тези работи не са ми известни изобщо — защити се Уонг.

— Извинявай. Наистина е така.

— Ето ги очите, които наехте, сър. Какво да гледам и какво въобще да правя?

— Имаше ли някакви проблеми, когато подмина патрула по пътя?

— Не. Аз ги видях, а те мен не. Сега са в началото на полето. Може би това ще ви бъде от полза: човекът с радиопредавателя инструктира някой да даде сигнала и да напусне веднага след това. Не знам какво означава, но предполагам, че се отнася за хеликоптер.

— Предполагаш?

— С Французина една вечер проследихме английския майор дотук. Така знаех къде да ви доведе миналия път. Приземи се един хеликоптер и наизлязоха хора, които посрещнаха англичанина.

— Това ми каза и той.

— Казал ли ви е?

— Не се напрягай. Остани тук. Ако патрулите от другата страна на полето започнат да се приближават, аз искам да знам. Ще бъда горе, в полето, преди втория хълм от дясната страна. Същото поле, където с Еко сте видели хеликоптера.

— Еко?

— Французина. — Делта мислеше трескаво. — Не можеш да драснеш кибрит, защото това ще привлече вниманието на много хора тук... — Изведнъж се чу остър звук от зелените корони на дърветата. Камъни! Макалистър даваше сигнали!

— Хвърляй парчета дърво и камъни в гората от дясната страна. Ще ги чуя.

— Ще напълня джобовете си още сега.

— Нямам право да те питам — каза Делта и вдигна куфарчето, — но носиш ли у себе си оръжие?

— „Магнум“ 45-и калибър и предостатъчно муниции благодарение на братовчед ми по майчина линия, Бог да прости греховете й.

— Надявам се всичко да е наред. Засега довиждане, Уонг. Може би някаква част от мен не те одобрява, но ти си много свестен човек. И повярвай, миналия път ти ме победи.

— Не, сър, вие победихте. Но бих искал да опитам пак.

— Забрави! — извика човекът от „Медуза“ и бързо пое нагоре по хълма.

Като огромна чудовищна птица с пулсиращо в ослепителни светлини тяло, хеликоптерът се приземи на полето. Съгласно уговорката Макалистър стоеше в пълна видимост и според очакванията прожекторът на хеликоптера се закова върху него. Отново според уговорката Джейсън Борн беше на десетина метра в посока към гората — видим, но не ясно. Шумът на машината изведнъж секна. Последва тишина. Вратата се отвори, оттам се спусна малка стълба и стройният сивокос Шенг Чу Янг слезе по нея с дипломатическо куфарче в ръка.

— Толкова ми е драго да ви видя след всички тези години, Едуард — каза първородният син на тайпана. — Ще желаете ли да проверите хеликоптера? Точно според условията ви, тук сме само аз и моят най-доверен пилот.

— Не, Шенг, вие ще го направите вместо мен! — провикна се Макалистър от стотина метра разстояние, като извади от джоба си флакон, който хвърли към хеликоптера. — Кажете на пилота да излезе за няколко минути и да напръска кабината с това. Ако вътре има някой — той или те ще излязат бързо навън.

— Много нетипично за теб, Едуард. Хора като нас знаят кога трябва да си вярват. Не сме глупаци.

— Направи го, Шенг!

— Разбира се. — При дадената заповед пилотът излезе навън от хеликоптера. Шенг Чу Янг вдигна флакона от земята и изпръска съдържанието му в кабината. Минаха няколко минути, без отвътре да излезе никой. — Е, доволен ли си, или ще трябва да взривя проклетия

хеликоптер, което за никого няма да е от полза. Елате, приятелю, ние сме над тези игри. Винаги сме били над тях.

— Но вие станяхте това, което сте. А аз останах какъвто си бях.

— Ще го оправим, Едуард! Мога да изискам присъствието ви на всички наши преговори. Мога да ви издигна до високо положение. Ще станете звезда на външнополитическия небосвод.

— Значи всичко е вярно, нали? Всичко в досието. Вие се завърнахте. Гуоминдана се завърна в Китай...

— Нека поговорим на четири очи, Едуард. — Шенг погледна към предполагаемия убиец в сянката. — Това са лични въпроси.

Борн се затича към хеликоптера, докато двамата преговарящи бяха обърнати гърбом. Когато пилотът се качваше в кабината, Джейсън бързо изпълзя зад него.

— An jing! — прошепна той, като нареди на пилота да не издава никакъв шум, и подсили категоричността си с картечния пистолет КГ-9.

Преди зашеметеният пилот да може да реагира, Джейсън завърза здрава ивица плат около устата на ужасения човек и я стегна докрай. След това извади от джоба си дълга найлонова корда и върза ръцете на пилота за седалката. Възможността за бързо излитане беше елиминирана.

Джейсън пхна пистолета обратно под колана си и слезе от хеликоптера. Огромната машина му пречеше да види Макалистър и Шенг Чу Янг, което означаваше, че и те не го виждат. Бързо се върна на предишното си място, като по пътя непрекъснато обръщаше глава назад, готов да смени посоката, ако двамата се появяха от някоя страна на хеликоптера — той беше визуалният му щит. Спря, вече беше достатъчно близо и трябваше време да придобие безгрижен вид. Извади цигара и като я запали, се разходи вляво до точката, от която можеше да види двете фигури от другата страна на хеликоптера. Чудеше се какво ли си приказват двамата врагове. Чудеше се какво ли чака Макалистър.

„Направи го, аналитико! Направи го сега! Това е най-удобният момент за теб. Всяко отлагане ще доведе до усложнения! Направи го, по дяволите!“

Борн изтръпна. Чу звук от камък, който се удари в дърво близо до мястото, където беше застанал. След него друг камък се приземи

съвсем близо, после още един. Предупрежденията на Уонг! Патрулите пресичаха долното поле.

„Аналитико, заради теб ще ни убият и двамата! Ако изтичам напред и стрелям, шумът за отрицателно време ще докара тук шестима с оръжия, с които не можем да се справим! За Бога, направи го!“

Човекът от „Медуза“ гледаше към Шенг и Макалистър, вече безкрайно разочарован от себе си. Той никога не би позволил нещата да се развият по този начин. Да разчита на този аматьор, на озлобения бюрократ, който чака да удари звездния му час!

— „Кам Пек“! — Това беше самият Уонг! Беше се изкатерил нагоре в гората и сега се криеше зад него сред дърветата.

— Да? Чух камъните.

— Няма да ви хареса другото, което ще чуете, сър.

— Какво е то?

— Патрулите се изкачват нагоре по хълма.

— Това е профилактиката — каза Джейсън, приковал очи в двамата преговарящи в полето. — Може би всичко ще бъде наред. От своето място не могат да ни видят.

— Не съм сигурен дали има голямо значение, сър. Те се приготвят. Чух звука от сваляне на предпазители.

Борн преглътна и го обзе чувство на безсилие. Всичко му напомняше предишната клопка, в която се бе уловил самият той.

— Уонг, по-добре се махай оттук.

— Мога ли да ви попитам нещо? Това ли са хората, които убиха Французина?

— Да.

— И за които Су Янг работеше през последните четири години?

— Да.

— Струва ми се, че ще остана, сър.

Без да каже нито дума, човекът от „Медуза“ се върна до мястото, където беше оставил куфарчето. Вдигна го и го запрати към Уонг.

— Отвори го — каза той. — Ако се измъкнем оттук, ще можеш да прекараш дните си в казиното, без да очакваш съобщения.

— Не играя хазарт.

— Но сега играеш.

— Наистина ли помислихте, че ние, великите водачи на най-древната империя в света, с най-развита култура, ще оставим всичко в ръцете на кирливите селяни и техните уродливи потомци, възпитани с дискредитираните теории за политическо и социално равенство? — Шенг стоеше пред Макалистър, като държеше с две ръце куфарчето пред гърдите си. — Те трябва да останат наши роби.

— Ето с тази логика изгубихте контрол над страната. Всичко би могло да се уреди с компромиси, споразумения и преимуществата пак да са на ваша страна.

— Никой не е в състояние да прави компромиси с марксистки животни... или с лъжци. Както няма да направя компромис и с вас, Едуард.

— Какво искате да кажете?

Шенг отвори куфарчето и измъкна отвътре откраднатото досие от къщата във „Виктория Пийк“.

— Това нещо познато ли ви е?

— Не вярвам на очите си!

— Повярвайте, мой стар съпернико. С малко изобретателност всичко се постига.

— Не е възможно!

— Ето го тук. В ръката ми. И на тази отворена страница ясно пише, че има само едно копие, и това е то. Както правилно се изразихте по време на нашия телефонен разговор, съдържанието е такова, че лесно би възпламенило целия Далечен изток и би направило войната неизбежна. Десните политици в Пекин ще влязат в Хонконг, те може би ще ви се сторят леви, в сравнение със света, в който живеете вие. Глупаво, нали?

— Това досие има копие, изпратено във Вашингтон лично от мен — каза заместник-секретарят спокойно и твърдо.

— Не вярвам — каза Шенг. — Всички дипломатически факсове и пратки трябва да имат разрешение от най-високо място. Небезизвестният посланик Хавиланд не би го разрешил, а консулството не би пипнало досие без неговото съгласие.

— Изпратил съм копие до китайското консулство! — извика Макалистър. — С вас е свършено, Шенг!

— Наистина ли? Кой, според вас, отговаря за всички комуникации с външните източници в нашето консулство в Хонконг?

Не се мъчете с отговора. Направо ще ви го съобщя. Един от нашите хора. — Шенг спря и изведнъж в месианските му очи пламна огън. — Ние сме навсякъде, Едуард! Не можем да бъдем отречени! Ще възстановим отново Китайската империя!

— Вие сте луд. Изключено! Ще започне война!

— Тогава ще бъде справедлива война! Всички правителства по света ще трябва да избират. Управление в служба на индивида или управление в служба на държавата. Свобода или тирания!

— Много малко от вас допускаха някаква свобода, а почти всички бяха тирани.

— Ние ще надделеem. По един или друг начин.

— Господи, това искате! Да докарате света до ръба и да го призовете да избира между унищожението и оцеляването! Ето, това бил начинът, по който се надявате да спечелите, защото оцеляването все пак ще бъде изборът на много хора. Финансовите комисии, хонконгската стратегия, това е само началото! Искате да изплюете отровата си върху целия Далечен изток! Сляп фанатик! Не можеш ли да видиш трагичните последици...

— Част от нашия народ ни бе отнета, но ние ще си я върнем! Никой не може да ни спре! Ние маршируваме напред!

— Не, ще бъдеш спрял — каза тихо Макалистър и бръкна под ревера на самото си. — Аз ще те спра.

Изведнъж Шенг пусна куфарчето на земята — в ръката си държеше пистолет. Той стреля, Макалистър инстинктивно се дръпна назад и в следващия момент се хвана за рамото.

— Легни долу! — изрева Борн, прекосявайки осветеното от прожекторите на хеликоптера пространство, като изстреля веднага два откоса с картечния си пистолет. — Търкаляй се встрани! Махни се оттам!

— Ти! — извика Шенг и първо изстреля два куршума в падналия заместник-секретар, след което вдигна оръжието, прицели се в тичащия на зигзаг Делта и неколккратно натисна спусъка.

— За Еко! — извика високо Борн. — За всички хора, които закла като прасета! За учителя, когото разфасова направо на въжето! За жената, която не можа да спреш — о, Господи! За онези двама братя, но най-много за Еко, копеле мръсно! — Картечният пистолет избълва къс откос и млъкна. Оръжието засече. Засечка! Шенг разбра; той

внимателно се прицели, Джейсън хвърли пистолета и се метна напред. Шенг стреля; Делта инстинктивно залитна вдясно, като се извъртя във въздуха и извади ножа, стъпи на земята и се втурна напред. Светкавично движение, и острието се заби в гърдите на фанатика. Действителният убиец на стотици и бъдещият убиец на милиони беше мъртъв.

В тези няколко кратки мига Джейсън изцяло беше загубил слуха си. Едва сега започна да си го възвръща. Патрулите бяха излезли от гората и откосите от автоматично оръжие изпълваха полето... Други откоси дойдоха иззад хеликоптера. Уонг беше отворил куфарчето и намерил каквото му бе необходимо. Двама войници от патрула паднаха. Останалите четирима бързо залегнаха, един изпълзя обратно в гората — той викаше. Радиото! Свързваше се с подкрепленията! На какво ли разстояние бяха?

Предимства! Борн изтича зад хеликоптера до мястото, откъдето се чуваха изстрелите на Уонг в края на гората.

- Има още един вътре! — извика той. — Дай ми го!
- Пестете мунициите — каза Уонг. — Не са много.
- Знам. Стой тук и стреляй по тях, но се цели ниско.
- Къде отивате, сър?
- Ще заобиколя зад дърветата.
- Това би ми наредил да направя Французина.
- Щял е да бъде прав. Той винаги беше прав.

Джейсън побягна навътре в гората с кървавия нож, затъкнат на колана; дробовете му щяха да избухнат, краката му се подкосяваха, очите му се вираха в тъмната гора. Максимално безшумно се провираше през гъсталака.

Пукот! Сухи клонки, върху които някой беше стъпил. Видя неясните очертания на силует, който се приближаваше към него, и се скри зад едно дърво. Джейсън знаеше кой е — офицерът с радиопредавателя, обичащият да поучава хладнокръвен убиец от птичия резерват в Пекин.

„Премини във фланга! На противника му липсва тренировка и това сега може да му струва живота. Професионалист не стъпва върху сухи клони.“

Офицерът мина покрай него; Джейсън скочи и обви с ръка шията му. Цевта на оръжието му се опря в тила на мъжа и ножът отново

свърши необходимото. Борн коленичи до трупа и пъхна в колана си мощното автоматично оръжие. Намери още два пълнителя и сега шансовете за него бяха по-добри. Дори имаше възможност да се измъкнат живи. Дали Макалистър е жив? Или звездният час на объркания бюрократ се е превърнал във вечна тъмнина?

Той заобиколи до мястото, където беше влязъл в гората. Накъсаният огън на Уонг държеше останалите трима от елитната охрана на Шенг на същото място, което се страхуваха да напуснат. Изведнъж нещо го накара да се обърне — неясен звук или светлинка, която беше доловил с периферното си зрение. И двете! Звукът идваше от камион, който бързо се движеше в далечината, а светлината беше от прожектор, кръстосващ нощното небе. Над дърветата можа да различи камиона, който напредваше по черния път с монтиран в задната част прожектор. Камионът излезе от пътя и сега се скри зад високата трева, единствено прожекторът се виждаше на все по-малко разстояние, движейки се все по-бързо към основата на хълма на около двеста крачки под тях. Бързо!

— Спрете огъня! — изрева Борн и излезе от прикритието си. Тримата офицери се обърнаха назад и оръжията им забълваха откоси, куршумите обсипаха мястото, откъдето беше дошъл гласът.

Човекът от „Медуза“ направи крачка напред. Всичко свърши за секунди, след като мощното оръжие в ръката му направи фонтан от пръст около тримата офицери.

— Уонг! — извика той и изтича в полето. — Хайде! Идвай с мен!

Секунди по-късно стигнаха до телата на Макалистър и Шенг. Единият още дишаше, другият беше труп. Джейсън се наведе към аналитика, който мърдаше двете си ръце, сякаш искаше да хване нещо.

— Мак, можеш ли да ме чуеш?

— Досието! — прошепна заместник-секретарят. — Прибери досието!

— Какво?... — Борн погледна към тялото на Шенг Чу Янг и на слабата светлина видя нещо, което най-малко беше очаквал. Това беше обрамченото с черен кант досие на Шенг — един от най-секретните и експлозивни документи на земята.

— Исусе Христе! — каза Джейсън тихо и се пресегна да го вземе. — Чуй ме, аналитико! — повиши глас Борн, когато Уонг се присъедини към тях. — Ще трябва да те преместим и може би ще те

заболи, но друг изход нямаме. — Той погледна за момент към Уонг и после продължи: — Насам приближава друг патрул, аварийно подкрепление, което по моя преценка ще бъде тук след две минути. Стисни зъби, господин заместник-секретар! Ще те мръднем!

Джейсън и Уонг занесоха Макалистър до хеликоптера. Изведнъж Борн извика:

— Господи, чакайте! Трябва да се върна! Уонг, вкарай го вътре! Аз трябва да се върна.

— Защо? — попита агонизиращият аналитик.

— Какво правите, сър? — извика Уонг.

— Стимул за анализи от страна на ревизионистите — извика загадъчно Борн и бързо изтича до тялото на Шенг Чу Янг. Когато стигна до мястото, той се наведе и сложи плосък предмет под връхната дреха на мъртвия. Изправи се и побягна обратно към хеликоптера, където Уонг внимателно наместваше тялото на Макалистър между двете задни седалки. Борн скочи отпред и преряза найлоновото въже, с което пилотът беше вързан за седалката, после махна и превръзката от устата му. Пилотът получи пристъп на кашлица и преди още да беше отминал, Джейсън му даде заповедите си.

— Kai feiji ba! — изкрещя той.

— Можете да говорите на английски — изстена пилотът. — Знам езика. Това беше общо изискване към нас.

— Вдигай хеликоптера, кучи син такъв! Веднага!

Пилотът щракна ключовете и роторите се завъртяха, скоро се чу равномерно бучене преди излитане. Откъм гората се изсипаха десетки войници, тичащите фигури ясно се виждаха на светлината на прожекторите на хеликоптера. Новите патрули веднага забелязаха мъртвите от елитната охрана на Шенг. Всички обърнаха оръжия към бавно издигащия се хеликоптер и откриха огън.

— Махай ни отгук веднага! — изрева Джейсън.

— Бронята на хеликоптера е броня на Шенг — каза пилотът спокойно. — Дори стъклото ще издържи на силен огън. Накъде отиваме?

— Хонконг! — извика Борн и с учудване забеляза, че пилотът, който сега издигаше хеликоптера бързо нагоре, се обърна към него и се усмихна.

— Със сигурност щедрите американци или благотелните англичани ще ми дадат политическо убежище, нали? Дълго съм молил духовете за това!

— Проклет да съм — каза човекът от „Медуза“, когато се вдигнаха до най-ниските облаци.

— Много добра идея, сър — обади се Уонг от задната част на хеликоптера. — Как ви дойде наум?

— Ами веднъж се оказа доста ефикасна — каза Джейсън и запали цигара. — А историята — дори съвременната история — се повтаря.

— Мистър Уеб? — прошепна Макалистър.

— Какво има, аналитико? Как се чувствате?

— Не се тревожете за това. Защо се върнахте до тялото на Шенг?

— За да му оставя подарък за сбогом. Чекова книжка с тайна сметка в банка на Каймановите острови.

— Какво?

— На никого няма да е полезна. Имената и номерата на сметката са изрязани с ножица. Но е интересно как ще реагира Пекин, нали?

38.

Едуард Нюингтън Макалистър влезе с патериците си в някога хубавия викториански кабинет в старата къща на „Виктория Пийк“. Вместо стъкла на огромните прозорци имаше дебел найлон. Посланик Хавиланд наблюдаваше, докато заместник-секретарят на Държавния департамент хвърли досието на Шенг върху бюрото си.

— Струва ми се, че сте загубили това нещо — сухо каза аналитикът, внимателно се подпря на патериците си и седна на стола с болезнена гримаса на лицето.

— Лекарите казват, че раните ти не са опасни — каза дипломатът. — Радвам се да го чуя.

— Радваш се? Кой си ти, че да демонстрираш такава царствена радост?

— Може би звучи арогантно, но наистина се радвам. Това, което направи, е изключително, надхвърля и най-смелите ми представи.

— Сигурен съм — каза Макалистър и се намести удобно. — Но аз не направих нищо. Негова е заслугата.

— Ти го направи възможно, Едуард!

— Не бях в свои води. Тези хора са способни на такива неща, за които ние можем само да мечтаем или да гледаме на кино, като не преставаме да се удивляваме как е възможно.

— Нямахме да мечтаем или да гледаме с отворена уста, ако имахме същия опит. Те правят това, което могат най-добре, точно както и ние правим това, в което сме най-способни. Всеки има своя обсег на действие, Едуард.

Макалистър строго погледна Хавиланд.

— Как стана това? Как взеха досието?

— Проникване отвън. Професионално. Трима младежи бяха убити по най-брутален начин. Един недостъпен сейф беше ограбен.

— Непростимо!

— Съгласен съм — каза Хавиланд и като се наклони напред, внезапно повиши глас. — Точно както и твоите действия са

непростими! Кой мислиш, че си, та да правиш всичко това? Какво право имаш да поемаш нещата в неопитните си ръце? Престъпил си всички клетви пред твоето правителство! Уволнение не е достатъчно! Трийсет години затвор ще отговорят по-точно на престъпленията ти! Имаше ли изобщо представа какво можеше да се случи? Война, глобална и безмилостна! Ад!

— Направих го, защото можех да го направя. Този урок го научих от Джейсън Борн — нашия Джейсън Борн. Но независимо от всичко имате моята оставка, господин посланик. Действието ѝ влиза в сила още в този момент — освен ако не възнамерявате да продължите обвиненията си.

— И да те оставя да си тръгнеш? — Хавиланд се облегна назад.
— Не ставай смешен. Говорих с президента и той е съгласен. Ще станеш председател на Националния съвет за сигурност.

— Председател?... Не мога да се справя с това.

— Със собствена лимузина и всички останали боклуци.

— Няма да зная какво да кажа!

— Но ще знаеш как да мислиш, аз ще те подкрепям.

— О, Боже Господи!

— Отпусни се. Прецени нещата. И предай на нас, говорещите, какво трябва да се каже. Това е истинската сила, нали знаеш? Не е в тези, които говорят, а в тези, които мислят.

— Всичко е толкова неочаквано, толкова...

— Толкова заслужено, господин заместник-секретар — прекъсна го дипломатът. — Умът е прекрасно нещо. Никога да не го подценяваме. Докторът ми каза, че Лин Уенцзу ще се оправи. Загубил е лявата си ръка, но ще живее. Сигурен съм, че ще трябва вие да изпратите препоръка до главната квартира на МИ-6 в Лондон. Те ще я уважат.

— А мистър и мисис Уеб? Къде са те?

— Ами вече сигурно са на Хавайските острови. С доктор Панов и мистър Конклин, разбира се. Боя се, че хич не мислят за мен.

— Господин посланик, вие не им дадохте никакви основания за това.

— Може би, но такава ми е работата.

— Мисля, че разбирам вече.

— Надявам се, че вашият бог изпитва състрадание към хора като теб и мен, Едуард. Ако Той не пожелае да се срещнем, аз пък съвсем не бих искал.

— Винаги съществува опрощение.

— Така ли? Тогава изобщо не желая да го познавам. Той се оказва просто една измама.

— Защо?

— Защото е напълнил този свят с немислещи, човеконенавистни, кръвожадни вълци, които не се грижат за оцеляването на племето, а само за своето собствено. Такъв бог трудно може да се нарече съвършен, нали?

— Той е съвършен. Ние сме несъвършените.

— Тогава всичко е игра за него. Разхвърля творенията си тук и там и за собствено забавление ги гледа как си пръскат мозъците. Гледа ни как си пръскаме мозъците.

— Това е наш избор, господин посланик. Ние имаме свободна воля.

— Все пак според Писанието, всичко е Негова воля, не е ли така? „Да бъде Твоята воля.“

— Това е неясен момент.

— Браво! Един ден наистина ще станеш държавен секретар.

— Не мисля.

— Нито пък аз — съгласи се Хавиланд. — Но междуременно ние вършим нашата работа, държим здраво света, за да не се разпадне съвсем. Да благодарим на духовете, както казват тук, в Изтока, че има хора като теб и мен, като Джейсън Борн и Дейвид Уеб. Винаги когато Армагедон заплашва с апокалипсис, ние успяваме да преместим стрелката с двайсет и четири часа напред. Какво ще стане, ако ни няма?

Дългата ѝ махагонова коса падна върху лицето му, тялото ѝ се притисна в неговото, устните ѝ се сляха с неговите. Дейвид отвори очи и се усмихна. Сякаш не бе имало никакъв кошмар, който по ужасен начин беше разделил техните два живота, сякаш не съществуваха болката и ужасът, които бяха изпитали. Те бяха заедно и тази прекрасна утеха ги изпълваше с дълбока благодарност. Това беше

напълно достатъчно — а преди дни им изглеждаше най-трудно постижимото нещо.

Той започна да възстановява събитията от последните двайсет и четири часа, усмивката му стана неудържима и се превърна в тих смях. Нещата никога не ставаха според очакванията. Той и Мо Панов се наляха с доста голяма доза алкохол по време на полета от Хонконг до Хаваите. Пред Алекс стоеше чаша чай с лед или сода, а той безмълвно страдаше. Мари държа главата на прочутия психиатър, докато онзи повръщаше в задушващо малката тоалетна на самолета, после покри Мо с одеяло и той заспа дълбоко като дете. След това нежно, но твърдо отклони любовните щения на съпруга си, но по-късно, когато стигнаха в хотела в Калала, вече не му отказа. Прекрасна, фантастична нощ, през която правиха любов, нощ, която изми ужаса от преживяното.

Алекс? Да, той си спомни. Конклин беше взел първия полет от Оаху до Лос Анджелис и оттам до Вашингтон. „Там има доста глави за чупене — по този начин се изрази. — И смятам да ги счупя.“ Александър Конклин имаше нова мисия в безредния си живот. Тя се наричаше отговорност.

Мо? Морис Панов? Той беше в съседната стая, угрижен, че се е напил както никога.

— Ти се засмя — каза Мари със затворени очи, опряла глава на шията му. — Какво, по дяволите, ти е толкова смешно?

— Ти, аз, ние — всичко.

— Чувството ти за хумор явно е недостъпно за мен. От друга страна, мисля, че чувам гласа на един човек на име Дейвид.

— Това е човекът, който ще бъде с теб отсега нататък.

Почука се, но не на вратата към коридора, а на тази за съседната стая. Панов. Уеб стана от леглото, отиде бързо до банята и закри с хавлиена кърпа голите си слабини.

— Една секунда, Мо — провикна се той към вратата.

Появи се Морис Панов с бледо лице и с куфар в ръка.

— Мога ли да вляза в храма на Ерос?

— Ти вече влезе, приятел.

— Да се надяваме... Здравей, скъпа — обърна се той към лежащата Мари и отиде до стола при балкона с изглед към празния хавайски плаж. — Не се притеснявайте, не гответе и ако се наложи да станеш от леглото, също не се тревожи. Доктор съм все пак.

— Как си, Мо? — Мари се изправи и се загърна с чаршафа.

— Много по-добре, отколкото преди три часа, но едва ли ще ме разберете.

— Беше напрегнат и трябваше да се отпуснеш.

— Ако взимаш по сто долара на час, мила лейди, ще ипотекирам къщата си и ще подпиша петгодишен договор за удоволствията, осигурявани от теб.

— Искам по-бързо да го уредим! — каза Дейвид с усмивка и седна срещу Панов. — За какво ти е този куфар?

— Заминавам. Имам пациенти във Вашингтон и те сигурно се нуждаят от мен.

Дейвид и Мари Уеб погледнаха към психиатъра.

— Какво да кажем, Мо? — попита Уеб. — Как да го кажем?

— Нищо не казвайте. Аз говоря. Мари беше наранена. Болката, която трябваше да понесе, надхвърляше нормалните човешки възможности. Но явно издръжливостта ѝ е ненормална и тя се справя. Не е справедливо, но понякога — дори твърде често — знаем какво можем да очакваме от определени хора. Такъв е светът.

— Аз трябваше да оцелея, Мо — каза Мари, загледана в съпруга си. — Трябваше да си го върна.

— Ти, Дейвид. Преживял си нещо страхотно травмиращо и знам, че само ти си наясно как да се справиш с него. Затова няма да ти досаждам с мизерни опити за психоанализа. Сега ти си ти, не някой друг. Джейсън Борн го няма вече. Той не може да се върне. Живей като Дейвид Уеб — съсредоточи вниманието си върху Мари и това е всичко, Дейвид. И ако в даден момент някои картини се върнат — обади ми се и аз ще взема първия самолет за Мейн. Обичам ви и двамата, а телешкото задушено със зеленчуци на Мари е великолепно.

Залез, оранжевият слънчев диск се скри зад хоризонта, потъвайки бавно в Тихия океан. Те се разхождаха по плажа здраво прегърнати, телата им бяха плътно долепени едно в друго по толкова естествен начин.

— Какво правиш, когато има част у теб, която мразиш? — попита Уеб.

— Приемам я — отвърна Мари. — Ние всички имаме своята тъмна страна, Дейвид. Бихме искали да я отречем, но не можем. Тя е

там. Вероятно не можем да живеем без нея. Твоята тъмна страна е легендата Джейсън Борн, това е всичко, което може да се каже за нея.

— Той ми е отвратителен.

— Той беше причината да се върнеш при мен. Само това има значение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.